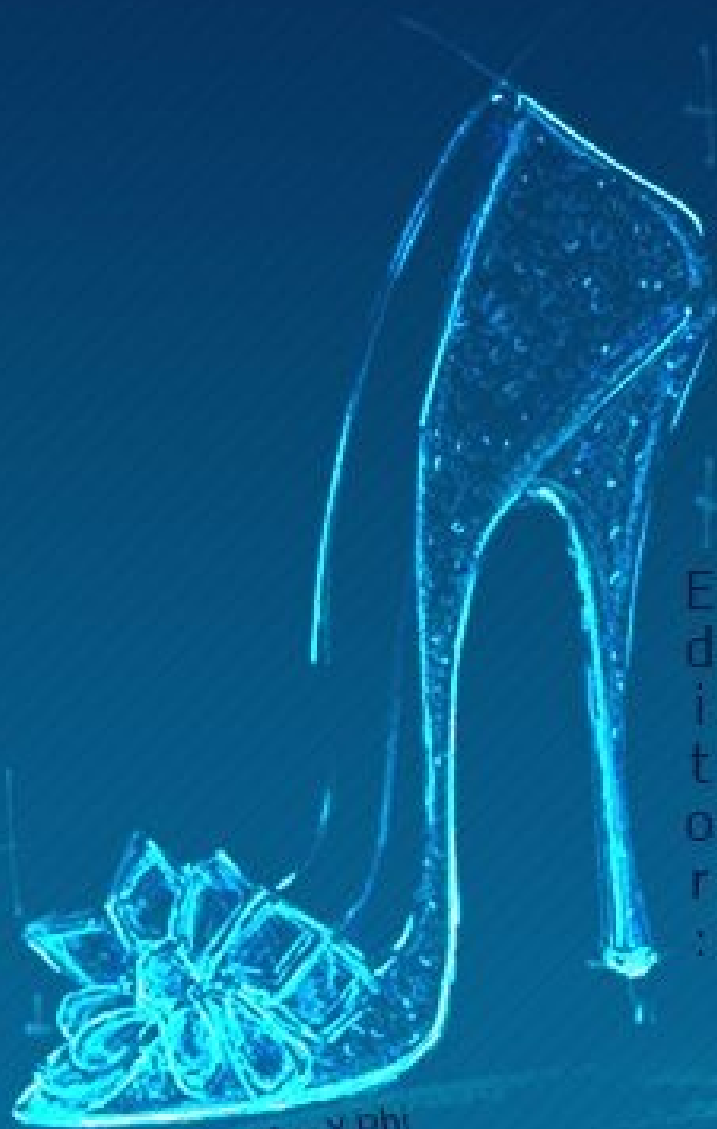

Bản Lật TỬ

CINDERELLA 12 GIỜ

Editor:
HÀ VĨ

Des by Mạc Y Phi

Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>

CINDERELLA 12 GIỜ

- Tác giả: **Bản Lật Tủ**
- Thể loại: **Ngôn tình hiện đại, giới giải trí, hoán đổi linh hồn, sủng**
- Độ dài: **78 chương + 8 ngoại truyện**
- Editor: **Hà Vĩ**
- Beta: **Mạc Y Phi**
- Poster & Ebook: **Mạc Y Phi**
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Tác giả có lời muốn nói: **Cứ đến 12 giờ đêm, nam chính sẽ hoán đổi linh hồn với chó nhà nữ chính. Đến 6 giờ sáng thì đổi lại.**
- Văn án:

Ảnh đế mới - Phong Kính vừa đẹp trai, vóc dáng còn miễn chê, năng lực diễn xuất tốt, tính cách cũng tốt, ngoại trừ một quy tắc luôn luôn kiên trì: không bao giờ quay phim qua 12 giờ đêm. Truyền thông có ý đồ xấu xa nắm lấy điểm này để điên cuồng bôi đen anh, mặc kệ dư luận bên ngoài có hỗn loạn thế nào, ảnh đế Phong vẫn không thay đổi.

Gần đây Giang Nhiễm cảm thấy chú chó nhà mình hơi kỳ lạ, bình thường cô ôm hôn hít, chó nhà cô đều cực kỳ vui vẻ lại lạnh lợi, thế mà dạo này, cô vừa ôm hôn một tí, chó nhà cô như thể hóa đá vậy...

Chương 1: Đêm thứ nhất

Chương 2: Đêm thứ hai

Chương 3: Đêm thứ ba

Chương 4: Đêm thứ tư

Chương 5: Đêm thứ năm

Chương 6: Đêm thứ sáu

Chương 7: Đêm thứ bảy

Chương 8: Đêm thứ tám

Chương 9: Đêm thứ chín

Chương 10: Đêm thứ mười

Chương 11: Đêm thứ mười một

Chương 12: Đêm thứ mười hai

Chương 13: Đêm thứ mười ba

Chương 14: Đêm thứ mười bốn

Chương 15: Đêm thứ mười lăm

Chương 16: Đêm thứ mười sáu

Chương 17: Đêm thứ mười bảy

Chương 18: Đêm thứ mười tám

Chương 19: Đêm thứ mười chín

[Chương 20: Đêm thứ hai mươi](#)

[Chương 21: Đêm thứ hai mươi một](#)

[Chương 22: Đêm thứ hai mươi hai](#)

[Chương 23: Đêm thứ hai mươi ba](#)

[Chương 24: Đêm thứ hai mươi tư](#)

[Chương 25: Đêm thứ hai mươi lăm](#)

[Chương 26: Đêm thứ hai mươi sáu](#)

[Chương 27: Đêm thứ hai mươi bảy](#)

[Chương 28: Đêm thứ hai mươi tám](#)

[Chương 29: Đêm thứ hai mươi chín](#)

[Chương 30: Đêm thứ ba mươi](#)

[Chương 31: Đêm thứ ba mươi một](#)

[Chương 32: Đêm thứ ba mươi hai](#)

[Chương 33: Đêm thứ ba mươi ba](#)

[Chương 34: Đêm thứ ba mươi tư](#)

[Chương 35: Đêm thứ ba mươi lăm](#)

[Chương 36: Đêm thứ ba mươi sáu](#)

[Chương 37: Đêm thứ ba mươi bảy](#)

[Chương 38: Đêm thứ ba mươi tám](#)

[Chương 39: Đêm thứ ba mươi chín](#)

[Chương 40: Đêm thứ bốn mươi](#)

[Chương 41: Đêm thứ bốn mươi một](#)

[Chương 42: Đêm thứ bốn mươi hai](#)

[Chương 43: Đêm thứ bốn mươi ba](#)

[Chương 44: Đêm thứ bốn mươi bốn](#)

[Chương 45: Đêm thứ bốn mươi lăm](#)

[Chương 46: Đêm thứ bốn mươi sáu](#)

[Chương 47: Đêm thứ bốn mươi bảy](#)

[Chương 48: Đêm thứ bốn mươi tám](#)

[Chương 49: Đêm thứ bốn mươi chín](#)

[Chương 50: Đêm thứ năm mươi](#)

[Chương 51: Đêm thứ năm mươi một](#)

[Chương 52: Đêm thứ năm mươi hai](#)

[Chương 53: Đêm thứ năm mươi ba](#)

[Chương 54: Đêm thứ năm mươi tư](#)

[Chương 55: Đêm thứ năm mươi lăm](#)

[Chương 56: Đêm thứ năm mươi sáu](#)

[Chương 57: Đêm thứ năm mươi bảy](#)

[Chương 58: Đêm thứ năm mươi tám](#)

[Chương 59: Đêm thứ năm mươi chín](#)

[Chương 60: Đêm thứ sáu mươi](#)

[Chương 61: Đêm thứ sáu mươi một](#)

[Chương 62: Đêm thứ sáu mươi hai](#)

[Chương 63: Đêm thứ sáu mươi ba](#)

[Chương 64: Đêm thứ sáu mươi tư](#)

[Chương 65: Đêm thứ sáu mươi lăm](#)

[Chương 66: Đêm thứ sáu mươi sáu](#)

[Chương 67: Đêm thứ sáu mươi bảy](#)

[Chương 68: Đêm thứ sáu mươi tám](#)

[Chương 69: Đêm thứ sáu mươi chín](#)

[Chương 70: Đêm thứ bảy mươi](#)

[Chương 71: Đêm thứ bảy mươi một](#)

[Chương 72: Đêm thứ bảy mươi hai](#)

[Chương 73: Đêm thứ bảy mươi ba](#)

[Chương 74: Đêm thứ bảy mươi tư](#)

[Chương 75: Đêm thứ bảy mươi lăm](#)

[Chương 76: Đêm thứ bảy mươi sáu](#)

[Chương 77: Đêm thứ bảy mươi bảy](#)

[Chương 78: Đêm thứ bảy mươi tám](#)

[Ngoại truyện 2](#)

[Ngoại truyện 3](#)

[Ngoại truyện 4](#)

[Ngoại truyện 5](#)

[Ngoại truyện 6](#)

[Ngoại truyện 7](#)

[Ngoại truyện 8](#)

Chương 1: Đêm thứ nhất

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ánh trăng lung linh.

Một cô gái tóc dài đi một mình trong con ngõ nhỏ, chiếc váy liền màu đỏ ôm trọn dáng người lả lướt quyến rũ. Bỗng nhiên có một người đàn ông từ trên trời rơi xuống, chắn lối đi của cô ta. Người con gái hoảng hốt dừng lại, người đàn ông khom lưng, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía cô ta.

Đôi mắt sâu thẳm của anh ta hiện lên ánh sáng xanh, hé miệng để lộ ra đôi răng nanh.

“Á á á á á á á á!” Tiếng hét chói tai của cô gái xé rách bầu trời đêm, càng khiến người ta phải khiếp sợ.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng bước chân như có như không, một người đàn ông tao nhã cất bước đi về phía bọn họ. Trên người đàn ông mặc bộ lễ phục màu đen cầu kỳ, trông giống như quý tộc đến từ thời trung cổ. Anh chỉ liếc nhìn người đàn ông kia một cái, anh ta lập tức xoay người chạy trốn rất nhanh.

Cô gái vẫn luôn hoảng sợ nghiêng đầu nhìn lại, toàn bộ sự chú ý đều bị anh hấp dẫn.

Người đàn ông này thật sự quá đẹp trai.

“Cắt!” Đạo diễn giơ loa hô dừng, lại chỉ huy nhân viên công tác hiện trường làm việc, “Tiếp tục quay vài đoạn đặc tả biểu cảm nữa là có thể kết thúc công việc ngày hôm nay.”

Tất cả mọi người nghe xong, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu

chuẩn bị công việc tiếp theo cũng hăng hái hơn. Phong Kính một mình đi đến bên cạnh, uống một ngụm nước do trợ lý đưa tới, nghỉ ngơi chưa tới hai phút, đạo diễn lại gọi anh vào vị trí.

“Ảnh đế Phong, chờ một chút! Vừa rồi anh mới uống nước, để em giúp anh trang điểm lại nhé!” Trên phim trường có cô gái tóc ngắn cầm lấy túi đồ trang điểm chạy nhanh về phía Phong Kính. Phong Kính gật đầu với cô ta, nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Bước chân của cô gái rõ ràng hơi lảo đảo, cô ta lấy son từ trong túi ra, từng chút từng chút tô lên đôi môi gợi cảm của Phong Kính.

Anh thật sự quá đẹp trai! Tổ tiên nhà cô ta chắc chắn đã làm việc thiện tích đức nên cô ta mới có thể chạm vào mặt Phong Kính.

Đạo diễn đợi cô ta một lát, cuối cùng không chịu nổi nữa: “Được rồi, đẹp rồi, cô cho rằng cô đang sơn tường hả?” Những cô gái này cũng không hề biết rụt rè chút nào, nhìn đi, trên mặt đều biểu lộ vẻ muốn đến gần rồi hôn một cái.

Cô gái lưu luyến thu tay về, ôm túi trang điểm đi sang một bên.

Cảnh đặc tả quay rất thuận lợi, Phong Kính chỉ quay một lần đã xong, sau khi kết thúc công việc anh không đi ăn khuya với mọi người mà ngồi thẳng lên xe trợ lý trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Mặc dù chỉ là một quảng cáo nhưng quay phim một ngày khiến anh vẫn khá mệt mỏi.

Lại nói quảng cáo này rất thú vị, đây là series quảng cáo son môi mới nhất của Bunny, mà hình tượng của anh là ma cà rồng. Lần đầu tiên đóng loại nhân vật này, Phong Kính cảm thấy rất mới mẻ.

Từ trong phòng tắm đi ra, Phong Kính vừa lau tóc vừa mở máy tính trên bàn lên.

Đã qua mười ngày kể từ lúc anh nhận được giải ảnh đế Kim Tùng năm nay

nhưng nhiệt độ bình luận trên mạng vẫn không hề giảm sút, mà đa phần công lao trong đó đều thuộc về fan only (1) của Mạc thiên vương.

(1) Fan only: là fan chỉ thần tượng duy nhất một người, thường xuyên bôi nhọ các nghệ sĩ cùng lĩnh vực với thần tượng của mình.

“Nếu không phải vì “Người sắm vai” không thể tham gia giải Kim Tùng, Phong Kính có thể chạm tay vào giải ảnh đế được sao? (buồn cười)”

“Nói như vậy, “Biệt hiệu Omega” cũng không kịp tham gia giải Kim Ngưu đâu (mỉm cười), làm người đừng quá tự cao (mỉm cười).”

“Mọi người đừng cãi nhau nữa, fan hai nhà như tôi không biết nên làm thế nào....”

“Còn có fan lai (2) nữa cơ à? Haha, đều từ bên Mạc thiên vương trèo tường (3) qua, nói mà không biết xấu hổ (mỉm cười).”

(2) Fan lai: Kiểu fan hâm mộ nhiều thần tượng cùng một lúc

(3) Trèo tường: phản bội

“Nói khi không phải, Mạc Trăn lớn hơn Phong Kính mấy tuổi nhưng đã xuất đạo 15 năm, có rất nhiều ngôi sao là fan của anh ấy, nói không chừng Phong Kính cũng là một trong số đó đấy (mỉm cười).”

“Ha ha.” Phong Kính dựa lưng vào sofa, ánh sáng màn hình chiếu lên gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh. Anh là fan của Mạc Trăn sao? Đừng nói đùa nữa. Nếu nói Mạc Trăn là cột mốc lịch sử trong giới nghệ sĩ, là mục tiêu mà mọi người phấn đấu anh còn có thể thừa nhận nhưng nói anh là fan Mạc Trăn á? Ngại quá, không có chuyện này đâu nhé. :)

Nhưng anh vẫn rất thích xem cư dân mạng câu xé lẫn nhau, bởi vì từ đó có thể học được không ít những thứ mới lạ, ví dụ như từ “only” gần đây anh mới học được này. Hơn nữa có một bộ phận cư dân mạng còn có ý tưởng đặc biệt, như người đăng ký Weibo sau:

Hôm nay fan Mạc Trăn và fan Phong Kính cầu xé nhau: cầu xé (ăn dưa) (4)

(4) ăn dưa: chỉ những người qua đường hóng hớt chuyện vui

Về chuyện mình bị một số fan Mạc Trăn chửi mắng, nói thật Phong Kính cũng khá bất ngờ, Mạc Trăn xuất đạo sớm hơn anh rất nhiều, bàn về địa vị hiện tại không phải anh có thể sánh được, nhưng từ sau khi anh nhận được giải Ảnh đế thì đám fan này cũng không dễ yên nữa. Chẳng lẽ thời gian anh nhận được giải gần với Mạc Trăn sao?

Phong Kính đang còn lướt Weibo, bỗng nhiên có người gõ cửa phòng khách sạn.

Theo bản năng, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã 11 giờ 40. Giờ này còn ai tới tìm anh nhỉ?

Chắc chắn không phải trợ lý của anh, cậu ta có chìa khóa phòng.

Anh ngồi trên sofa suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đứng dậy đi tới: “Ai thế?”

“Ảnh đế Phong, là em, Chu Xu Nghiên.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói dịu dàng.

Chu Xu Nghiên. Mắt Phong Kính giật giật, cô ta là nữ chính trong quảng cáo lần này, một người mẫu lai Trung - Nga, gần đây cũng khá nổi tiếng.

“Có chuyện gì sao cô Chu?”

Người ngoài cửa yên lặng một lát, một lần nữa mở miệng trong giọng nói có thêm vài phần gợi cảm: “Có chút việc thôi, có tiện mở cửa tâm sự không?”

Phong Kính nói: “Ngại quá, tôi đang định đi ngủ, nếu không phải chuyện gấp thì ngày mai chúng ta đến phim trường rồi nói tiếp được không?”

“...” Lần này Chu Xu Nghiên im lặng lâu hơn, trong tay cô ta cầm một chai rượu vang đỏ, không thể tin nhìn cửa phòng đóng chặt trước mặt. Vậy mà người đàn ông này không mở cửa cho cô ta? Đúng là không có phong độ quý ông!

Hoặc nên nói không hiểu phong tình thì đúng hơn.

Trong lòng ít nhiều có phần oán giận và không cam lòng nhưng cô ta vẫn không mặt dày mà ở lại. Nói với người trong phòng câu chúc ngủ ngon, Chu Xu Nghiên giẫm đôi giày cao gót mười phân rời đi. Nghe tiếng bước chân của cô ta đi xa, Phong Kính liền quay trở về phòng khách. Anh ngáp một cái, tắt máy tính trên bàn rồi nằm trên giường lớn của khách sạn.

Đồng hồ trên tường kêu tích tắc tích tắc, trong lúc mơ mơ màng màng Phong Kính nghe thấy trong phòng có động tĩnh.

Là trợ lý tới sao?

Anh theo bản năng nhú mào, mở mắt ra.

Không ngờ tầm mắt lại rất thấp giống như đang nằm rạp trên mặt đất, hoàn cảnh xung quanh cũng khá xa lạ: một phòng khách tương đối rộng rãi, bàn trà nhỏ bằng thủy tinh, bộ ghế sofa nhìn qua rất thoải mái. Căn phòng có vẻ còn rất mới, lại được trang hoàng tỉ mỉ. Đồ dùng gia đình và đèn lớn treo trên đỉnh đầu đều theo phong cách mới mẻ.

Đây rõ ràng không phải phòng khách sạn đoàn phim đặt cho anh.

Khoan đã, vì sao tất cả đều là màu trắng đen?

Anh cố gắng chớp chớp mắt, màu sắc cảnh vật trước mặt không hề thay đổi, thế giới ba màu đen trắng xám cực kỳ giống TV cũ thời thập niên 60.

Phong Kính: “...”

Chắc chắn là anh nằm mơ.

Anh nhắm mắt chuẩn bị tiếp tục ngủ một lát thì nghe thấy âm thanh ở cửa.

“Cạch” một tiếng, dường như tim anh cũng nhảy lên theo.

Được rồi, sau vài giây đấu tranh tư tưởng anh vẫn mở mắt ra.

Vẫn là căn phòng kia, chỉ khác là có thêm một cô gái mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra.

Trên đầu cô trùm một cái khăn lông, để lộ chiếc cổ thon dài tinh tế, vài giọt nước theo sợi tóc chảy xuống dừng lại trên xương quai xanh, cuối cùng lăn vào cổ áo.

Phong Kính: “...”

Hình ảnh này quá ưót át... Chẳng lẽ vừa rồi Chu Xu Nghiên tới tìm anh nên bây giờ mới mơ thấy cái này?

“Nhị Hoàng.” Cô gái đi đôi dép hình con bướm bước về phía anh, “Nhìn cái gì đấy, còn không ngủ đi.”

Cô cúi người xuống, khom lưng xoa đầu “Nhị Hoàng”.

Phong Kính: “...”

Anh nhìn thấy cô vì khom lưng mà cổ áo mở rộng, phát hiện tầm mắt này có hơi vừa vặn.

... Phong Kính trầm mặc.

Anh là một người biết kiềm chế, hơn nữa mùa xuân đã trôi qua, vì sao anh lại còn mơ thấy giấc mơ này?

Cô gái xoa đầu anh xong thì xoay người đi vào phòng bếp, cô rửa sạch tay rồi lấy một cái mặt nạ từ trong tủ lạnh ra.

Phong Kính ngẩng đầu lên đánh giá cô: cao khoảng 1m68, đường nét khuôn mặt mềm mại, ngũ quan xinh xắn, làn da có vẻ mịn màng, là một cô gái xinh đẹp. Nhưng anh chưa từng gặp cô, vì sao tự dưng lại mơ thấy cô chứ? Hơn nữa căn cứ theo kinh nghiệm của anh, gương mặt trong mơ đều rất mờ hồ, vì sao cô gái này lại rõ ràng như vậy?

Lại nói tiếp, giấc mơ này cũng chân thật quá rồi, vừa nãy cô gái sờ đầu anh, thậm chí anh còn cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay cô.

Mùi hương trầm của dầu gội trên người cô cũng rất chân thật.

Sau khi cô đắp mặt nạ lên mặt liền đi về phía căn phòng bên cạnh, Phong Kính theo bản năng đứng thẳng người, tung ta tung tãng theo sau cô. Không biết vì sao hơi thở trên người cô gái này khiến anh cảm thấy quen thuộc. Dường như nhận ra được động tĩnh phía sau, cô gái quay đầu nhìn anh một cái, bởi vì đang đắp mặt nạ nên từng chữ cô nói ra cũng trở nên cứng đờ: “Nhị Hoàng, đi theo chị làm gì, đã hơn 12 giờ rồi, mau đi ngủ đi.”

“Gâu!” Phong Kính há mồm, vô thức bật ra một chữ “gâu”.

Phong Kính: “...”

Giấc mơ này vượt quá sức tưởng tượng của anh. Anh giữ bình tĩnh nghiêng đầu nhìn hình ảnh của mình phản chiếu ở thủy tinh ngoài phòng khách.

Một chú chó núi Đài Loan đẹp trai.

Cái đuôi còn đang vẫy qua vẫy lại.

Nhất định là anh quá nhập tâm vào vai ma cà rồng mới có thể mơ thấy giấc mơ kỳ lạ này.

Ừ, chắc chắn là thế.

Anh lại nhìn cô một cái, xoay người đi về cái ô lúc nãy mình nằm.

Ngủ đi, như vậy sẽ sớm tỉnh lại. Tuy rằng cô gái này rất xinh đẹp nhưng anh không hề muốn mình biến thành một chú chó... dù chỉ là trong mơ đi nữa.

Chương 2: Đêm thứ hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính tỉnh lại trên giường lớn khách sạn.

Anh tắt báo thức trên điện thoại di động đi, thời gian đúng 6 giờ.

Mơ màng hai giây, Phong Kính mở choàng mắt, nhìn lại tay chân mình.

“...” Tất cả đều giống như trước khi anh đi ngủ, ngoại trừ phía sau ót hơi đau.

Anh thở ra một hơi, một lần nữa ngả đầu vào gối.

Quả nhiên chỉ là một giấc mơ.

Không hiểu sao anh lại nghĩ tới căn cổ mảnh khảnh và xương quai xanh của cô gái trong mơ.

Không không không, anh không phải là một người như vậy, nhưng cô gái này rất phù hợp với gu thẩm mỹ của anh nên... Ở trong mơ anh tự tạo cho mình một cô gái như vậy?

Anh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi có phải mình nên tìm một đối tượng không.

Cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, Phong Kính liếc về phía cánh cửa, là trợ lý của anh đến.

“Mẽ Tuyên Nhi.” Anh lười biếng gọi một tiếng, xoa tóc ngồi dậy. Michelle là trợ lý của anh, họ Mi, tên Michelle, người Trung Quốc. Khoan nói đến tại sao một người Trung Quốc lại muốn dùng tên nước ngoài, chỉ riêng ánh hào

quang của cái tên “Mễ Tuyên Nhi” này, mỗi lần anh nhớ đến liền muốn ăn mì gạo. (1)

(1) Hai từ này đồng âm.

“Mễ Tuyên Nhi, tối hôm qua tôi mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ, tôi mơ mình biến thành chó.” Phong Kính vừa thay quần áo vừa nói với Michelle.

Michelle đứng ở cửa, vẻ mặt phức tạp, nhìn anh chăm chăm. Phong Kính mặc áo sơ mi vào, kỳ quái liếc anh ta một cái: “Sao thế?”

Michelle bước nhanh lên phía trước, mở chiếc điện thoại đang cầm chặt trong tay, đưa tới trước mặt anh: “Anh không nằm mơ, đúng là anh đã biến thành chó!”

Phong Kính sửng sốt chớp mắt một cái, nhanh chóng bị video trên điện thoại thu hút sự chú ý. Video ghi lại cảnh tượng đêm qua, trên người anh vẫn còn mặc bộ đồ ngủ lúc nãy. Nhưng trong video, anh dùng cả tay chân đặt trên mặt đất để chạy trốn, miệng còn kêu “gâu gâu” không ngừng, giống như... bị thiếu năng trí tuệ.

Phong Kính: “...”

Chắc chắn anh vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Tôi biết chương trình học diễn xuất của các anh có một môn quan trọng là giải phóng thiên tính, nhưng mà anh... giải phóng đến tận cùng luôn rồi đó!” Nhớ lại tình huống tối hôm qua, trong lòng Michelle đến tận bây giờ vẫn còn sợ hãi, “Cả người anh giống như không có lý trí, hoàn toàn không có cách nào để giúp anh tỉnh táo lại, cuối cùng tôi phải đánh anh ngất đi mới yên tĩnh trở lại.”

“...” Phong Kính ngẩng đầu nhìn anh ta, “Khó trách tôi cảm thấy sau ột hơi đau, thì ra là cậu đánh à?”

“... Tôi, tôi cũng không có cách nào khác mà!” Chuyện đánh ngất ông chủ

như thế này, trong lòng Michelle vẫn cảm thấy sợ hãi, “Cứ để mặc anh điên như thế lỡ thu hút sự chú ý của mấy người khác thì làm sao bây giờ?”

Phong Kính khẽ mím đôi môi mỏng, suy nghĩ về chuyện kỳ lạ này. Hiện tại cách giải thích khoa học nhất là trong mơ anh biến thành một con chó, hơn nữa còn biểu hiện hành vi trong đó ra ngoài.

Nhưng mà anh chưa từng mộng du.

Michelle thấy anh không hề có ý truy cứu việc mình đánh ngất anh thì lên thở phào một hơi: “Phong tổng, dạo này có phải anh chịu áp lực quá lớn không? Tôi biết sau khi anh được nhận giải ảnh đế, trên mạng có một số fan của Mạc thiên vương dùng lời nói hơi quá khích, nếu không thì trong khoảng thời gian này anh đừng lên mạng nữa.”

Phong Kính chậm chạp gật đầu một cái: “Ừ...”

Michelle thấy bộ dạng không tập trung của anh, trong lòng càng không yên: “Bây giờ tôi sẽ báo cáo chuyện này với giám đốc Tần.”

Phong Kính lập tức hồi phục tinh thần: “Không cần đâu, tôi chỉ quá tập trung vào vai diễn thôi, việc nhỏ như vậy không cần báo cáo với Tần Phàm.”

“Không được.” Michelle kiên trì lắc đầu, “Lúc chúng ta đi giám đốc Tần đã nói rõ, bất kể chuyện gì liên quan đến anh đều phải báo lại với anh ấy.”

Phong Kính: “...”

Dưới tay Tần Phàm có nhiều nghệ sĩ như vậy, sao có tâm trạng rảnh rỗi mà quan tâm đến anh chứ?

Anh đặt tay lên vai Michelle, nở một nụ cười với anh ta: “Mẽ Tuyên Nhi, hy vọng cậu có thể hiểu rõ, tôi mới là ông chủ của cậu.”

“... Nhưng, nhưng tiền lương của tôi do giám đốc Tần phát.” Michelle

không sợ cường quyền, bảo vệ điểm quan trọng nhất.

Phong Kính tăng thêm sức trên tay, nụ cười càng thêm thâm thúy: “Nhưng người quyết định có muốn tiếp tục phát tiền lương cho cậu không là tôi. Cậu cảm thấy thế nào hả?”

“...” Michelle nuốt nước bọt, “Tôi cảm thấy anh nói rất đúng.”

“Tốt lắm.” Phong Kính buông vai anh ta ra, tiếp tục thay quần áo.

Michelle thở phào nhẹ nhõm, khí thế của anh để Phong Kính quá lớn mạnh.

Ăn xong bữa sáng ở khách sạn, Michelle lái xe chở Phong Kính đến địa điểm quay phim hôm nay. Đó là một tòa lâu đài cổ, Phong Kính cũng phải hóa trang thành ma cà rồng.

Thợ trang điểm vẫn là cô gái ngày hôm qua, khi tự mình gắn răng giả của ma cà rồng cho Phong Kính, cô ta hưng phấn đến mức tay run rẩy. Michelle đứng một bên nhìn thế thì lo lắng đề phòng: “Tiểu Từ, cô cẩn thận một chút đi, tay đừng run nữa!”

“Trời ơi, tôi đã cố gắng hết sức rồi!”

Michelle: “...”

Sau khi Phong Kính chuẩn bị xong răng nanh, Chu Xu Nghiên cũng tới phim trường. Khi thấy Phong Kính, cô ta bị lớp hóa trang của anh hấp hồn một chút. Người đàn ông này vừa đẹp trai vừa gợi cảm, ngũ quan hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ, khó trách người hâm mộ luôn so sánh anh với Mạc Trăn. Nhưng trải qua chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng cô ta khó tránh khỏi xấu hổ, Phong Kính lại giống như không có việc gì, lịch sự chào hỏi cô ta: “Chào buổi sáng cô Chu. Tối hôm qua cô tìm tôi có chuyện gì thế? Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện.”

Chu Xu Nghiên: “...”

Anh cố ý phải không?

Lỗ tai thợ trang điểm và Michelle ở bên cạnh lập tức dựng lên, đêm qua Chu Xu Nghiên đi tìm Phong Kính???

Mấy hành động nhỏ của bọn họ, Chu Xu Nghiên đều nhìn thấy, cô ta cong đôi môi đỏ mọng, cười nói với Phong Kính: “Không có việc gì, chỉ vì tối hôm qua quá nhập tâm vai diễn nên một mình ở trong phòng khách sạn có hơi sợ thôi.”

“Thì ra là thế, cô có thể nghe ít nhạc hoặc uống một ly sữa nóng để giảm bớt nỗi sợ.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Chu Xu Nghiên miễn cưỡng mỉm cười, đi sang bên kia hóa trang.

Michelle bước đến trước mặt Phong Kính, thấp giọng hỏi anh: “Tối hôm qua Chu Xu Nghiên tới tìm anh à?”

“Ừ.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi không mở cửa cho cô ta.”

“...” Michelle im lặng một lát, tự hỏi chuyện này có cần báo cáo với giám đốc Tần không, “Tôi thấy anh cứ thế mà hỏi cô ta thì không thích hợp lắm, nhiều người như vậy đều nghe được cả.”

Phong Kính nói: “Có thích hợp hay không tôi không biết, nhưng tôi biết chắc chắn sau này cô ta sẽ không tới tìm tôi nữa.”

Michelle: “...”

Vẫn là mưu kế của anh để Phong quá sâu.

Bởi vì quảng cáo xác định là ma cà rồng nên phần lớn thời gian tiến hành quay phim đều vào buổi tối, thời điểm đoàn phim kết thúc công việc thì đã 11 giờ. Phong Kính tẩy trang xong vẫn về thẳng khách sạn. Hôm nay anh không lên Weibo, sau khi tắm xong thì nằm luôn trên giường, còn đặc biệt uống một ly sữa nóng.

Như vậy sẽ không mơ thấy giấc mơ kỳ lạ gì nữa đi.

Rất nhanh cơn buồn ngủ đã kéo tới, Phong Kính nhắm mắt lại ngủ, bên tai bất tỉnh lỉnh nghe thấy tiếng hét chói tai của một cô gái, kéo luôn anh từ trong giấc mơ tỉnh lại.

... Chuyện gì thế?

Anh nhú mào mở mắt, sau đó khòe mắt giật giật.

Anh lại tới đây, lại tới phòng khách ngày hôm qua! Anh không hề lên Weibo, vì sao vẫn mơ thấy cái này chứ?

Lần này anh không còn nằm sấp ở cái ổ trong phòng khách mà ở trên sofa, cách đó không xa màn hình TV đang chiếu một bộ phim điện ảnh.

“A!” Khi trên màn hình bất thành hình hiện ra một bóng người, người phía sau lại kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Phong Kính quay đầu lại, lọt vào tầm mắt quả nhiên là gương mặt của cô gái ngày hôm qua.

Trên màn hình TV có lẽ hiện ra một thứ gì dọa người, hai tay cô gái ôm anh ngày càng chặt, lưng anh thuận thế dán lên một thứ mềm mại.

Phong Kính: “...”

“Đồng Đồng.”

Giọng nói này hấp dẫn sự chú ý của Phong Kính, anh quay đầu lại nhìn TV, không ngoài dự đoán, anh nhìn thấy mặt của Mạc Trăn.

Đây là bộ phim “Trường học ma” mà Mạc Trăn diễn vai chính, nghe nói vì muốn đột phá bản thân nên anh ta đã nhận đề tài này. Phong Kính xem một lát, tuy rằng lúc này bộ phim ở trong mắt anh biến thành đen trắng nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc anh quan sát diễn xuất của Mạc Trăn.

Không giống như anh xuất thân từ chính quy, Mạc Trăn xuất đạo lúc 16 tuổi, đương nhiên không có nhiều thời gian để học tập chuyên ngành, kỹ thuật diễn xuất của anh ta cơ bản đều do cọ xát từ thực tế mà luyện ra, hơn nữa không thể không nói, anh ta là một diễn viên cực kỳ có thiên phú.

Trên đời có một số người sinh ra là để dành cho sân khấu.

Trong phòng vang lên khúc nhạc phối quỹ dị, bộ phim cực lực phóng đại không khí khủng bố. Cô gái phía sau nhanh chóng bị bộ phim cuốn hút, ôm chặt anh vào trong lòng. Cảm xúc mềm mại kia càng thêm rõ ràng, nơi chớp mũi là sợi tóc đen tản ra hương quýt, dốc hết sức kích thích thần kinh của anh.

“...” Anh là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường, mặc dù trong mơ biến thành một chú chó, cũng là một chú chó khỏe mạnh.

Vì tránh đề mình có phản ứng không nên có, Phong Kính giả vờ đứng lên trong lòng cô.

“Đừng nhúc nhích mà, Cầu Đản.” Cô bất mãn xoa đầu anh một cái.

Phong Kính: “...”

Ngày hôm qua không phải là Nhị Hoàng à, sao hôm nay lại biến thành Cầu Đản chứ?

Con gái đúng là dễ dàng thay đổi.

Nhưng việc chạy trốn ra khỏi lòng cô là việc phải làm, Phong Kính càng cố gắng giãy giụa.

“Gâu gâu!” Anh đột nhiên dùng lực rất mạnh nhảy ra khỏi lòng cô. Cô nhìn về phía anh, nhúu mày lại: “Em chạy cái gì mà chạy, phim sắp chiếu xong rồi, em chạy rồi một mình chị làm sao dám xem nữa.”

Phong Kính: “...”

Vậy cô mau đi ngủ sớm đi, hơn nửa đêm một mình ở nhà xem phim mà kích thích lắm hả?

À ừ, hình như cũng kích thích thật.

Nhưng thứ lỗi cho anh không thể hàu hạ, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Cô gái thấy chó nhà mình gục xuống nằm bất động ở đó thì bấu môi, lấy một cái đệm dựa ở bên cạnh ôm vào người.

Phong Kính lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bị đồng hồ báo thức anh đặt lúc 6 giờ gọi tỉnh.

Nhìn trần nhà phòng khách sạn phòng, vẻ mặt Phong Kính đầy khó hiểu.

Vì sao liên tục trong hai ngày anh đều gặp giấc mơ kỳ lạ? Muốn báo hiệu trước cho anh chuyện gì sao? Vậy có phải anh nên đi tìm một người nào đó giúp anh giải mộng không?

“Phong tổng, anh dậy chưa?” Michelle gõ cửa, từ bên ngoài đi vào. Phong Kính ngồi trên sofa nhỏ gần cửa sổ, nhìn anh ta không nói gì. Michelle ngồi xuống đối diện, hỏi anh: “Tối hôm qua có phải anh lại mơ thấy mình biến thành chó không?”

Phong Kính mím đôi môi mỏng: “Cậu lại quay được cái gì?”

Michelle mở điện thoại ra đưa cho anh.

Đây là một video mới, đầu tiên anh giống như hôm trước mặc áo ngủ chạy một vòng bằng tay và chân, sau đó ngồi xồm trên sofa, cào cào chính mình.

“Tôi hôm qua đỡ hơn hôm kia một chút, bị tôi đỡ còn đi ngủ, tôi vẫn ở đây chờ đến khi anh ngủ mới rời đi.”

Sắc mặt Phong Kính không tốt chút nào, anh trả điện thoại lại cho Michelle, dựa vào ghế sofa.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

*~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Chợt nhận ra hầu hết nữ chính của Bản Lật
Tử đều thích Mạc Trấn =)))*

Chương 3: Đêm thứ ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nhìn Phong Kính đang nhíu mày ở đối diện, Michelle không nhịn được nhắc lại chuyện cũ: “Tôi thấy vẫn nên báo chuyện này với giám đốc Tần đi.”

“Không cần.” Phong Kính lập tức phản đối anh ta, anh không muốn chuyện này trở nên phiền phức, “Chỉ là gần đây cảm xúc của tôi không quá ổn định, cậu nói cho Tần Phàm, không những không có tác dụng gì ngược lại càng khiến tôi có áp lực hơn, không phải là phản tác dụng sao?”

“Nhưng mà...” Michelle vừa do dự nói ra hai từ này, chuông điện thoại di động liền vang lên.

Người gọi đến là giám đốc Tần.

Phong Kính nhanh mắt muốn cướp lấy di động, Michelle đi trước anh một bước, nhanh chóng nghe máy: “Chào buổi sáng giám đốc Tần, xin hỏi anh có chỉ thị gì ạ?”

Phong Kính hí mắt nhìn anh ta, ý tứ cảnh cáo trong đó không cần nói cũng biết.

Michelle nuốt nước bọt, nghe Tần Phàm ở đầu bên kia điện thoại nói: “Không có chuyện gì cả, Phong Kính đã dậy chưa?”

“Đã dậy rồi, mỗi ngày anh ấy đều thức dậy rất đúng giờ, thật ra lần quay phim này không cần dậy sớm như thế nhưng buổi sáng anh ấy cũng sẽ rèn luyện một chút.”

“Ừ, không tồi.” Tần Phàm rất hài lòng với biểu hiện của Phong Kính, “Việc quay phim thì thế nào?”

“Rất thuận lợi, đạo diễn vô cùng khen ngợi diễn xuất của Phong Kính.”

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, người diễn vai nữ chính Chu Xu Nghiên, cậu chú ý một chút, đừng để cô ta và Phong Kính quá gần gũi. Phong Kính vừa mới nhận được giải ảnh đế, tôi không hy vọng có bất kỳ tin tức không tốt nào bị truyền ra.”

“Giám đốc Tần, anh yên tâm đi, Phong tổng luôn giữ mình trong sạch, buổi tối hôm trước Chu Xu Nghiên đến gõ cửa phòng anh ấy, anh ấy cũng không mở cửa cho cô ta!”

Tần Phàm cười: “Được rồi, cứ như vậy đi, cậu chăm sóc cậu ấy cho tốt.”

“Tôi biết rồi giám đốc Tần.” Michelle nói xong, ấp úng giống như còn muốn nói thêm cái gì, Phong Kính nhìn ra manh mối, với tay cướp lấy điện thoại của anh ta, đặt lên tai mình: “Giám đốc Tần à, mới sáng sớm đã kiểm tra công việc rồi hả?”

Tần Phàm thấy người nghe đổi thành Phong Kính, liền nói thêm với anh hai câu: “Đúng vậy đấy, bây giờ ảnh đế Phong đang là gà đẻ trứng vàng của chúng tôi, đương nhiên cũng phải quan tâm từng giờ từng phút chứ.”

“Ha ha, anh còn không biết xấu hổ mà nói thế.”

“Không còn cách nào khác, chúng tôi muốn làm nghề này thì da mặt phải dày.”

Phong Kính: “...”

Đúng vậy, bất cứ ai cũng thế thôi.

Nghe thấy giọng nói thư ký của Tần Phàm truyền đến từ bên kia, Phong Kính nắm bắt đúng thời gian cúp điện thoại: “Giám đốc Tần, anh bận rồi hả, vậy tôi không làm phiền anh nữa.” Nói xong anh dứt khoát kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó nhìn Michelle ở đối diện.

Michelle: “...”

“Ặc, Phong tổng, vừa rồi tôi không hề có ý định nói đến chuyện video, thật đấy!” Michelle giơ tay lên thề.

Phong Kính cười nói: “Vậy thì tốt. Cậu cũng đừng lo lắng quá, sau khi tôi quay xong quảng cáo này, tạm thời không có công việc mới nữa, tôi sẽ thừa dịp trong khoảng thời gian này điều chỉnh lại tâm trạng một chút, tôi tin sẽ nhanh chóng tốt lên thôi.”

“Được ạ.”

“Còn có, cậu xóa toàn bộ video trong điện thoại đi.”

“... Vâng.”

Giải quyết xong Michelle, rốt cuộc Phong Kính cũng đứng dậy đi vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt. Khi ngồi trên xe đến phim trường, anh không nhắm mắt nghỉ ngơi như bình thường mà lấy di động ra lên trang web.

Sau khi gõ vào mục tìm kiếm “Mơ thấy bản thân biến thành chó”, Phong Kính kiên nhẫn chờ đợi trang web tìm kiếm.

Mấy từ khóa này cũng không tìm ra được nhiều kết quả lắm, anh nhìn một lát, nhấn vào tin Chu Công (1) giải mộng đứng đầu.

(1) Chu Công, tên thật là Cơ Đán, còn gọi là Thúc Đán, Chu Đán hay Chu Văn Công, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ vương Cơ Phát lập ra nhà Chu, giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương.

“Vận thế của chủ sự sắp tới sẽ đi xuống, mọi việc không thuận lợi. Trong công việc phải tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn đạo đức bản thân, cẩn thận trở thành kẻ trộm làm bại hoại danh dự gia tộc, khiến cho tổ tiên trong nhà chịu hổ thẹn.”

Phong Kính: “...”

Nhìn thế nào cũng không thấy đáng tin cậy.

Michelle thấy cả quãng đường anh đều nghịch điện thoại, rất lo lắng cho việc quay phim tiếp theo, cũng may Phong Kính là một diễn viên chuyên nghiệp, khi đối mặt với máy quay thì anh đã thu hồi toàn bộ tâm trạng cá nhân, hoàn toàn tập trung tinh thần vào việc nhập vai nhân vật.

Kết thúc công việc một ngày, Phong Kính ngồi trên giường lớn khách sạn ngây người. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, anh cũng ngày càng buồn ngủ nhưng anh không thể ngủ.

Hai ngày trước vào lúc anh mơ mơ màng màng ngủ mà mơ thấy biến thành chó, thế thì chỉ cần anh không ngủ, vậy có thể từ đó tìm ra nguồn gốc để giải quyết vấn đề!

Anh thấy kim đồng hồ sắp chỉ vào số 12, Phong Kính cảm thấy mình nên tìm chuyện gì đó để làm, nếu không cứ ngồi như vậy rất dễ dàng ngủ thiếp đi. Vậy thì... lên Weibo xem một lát đi!

Đồng thời lúc anh đứng dậy mở máy tính, kim đồng hồ treo tường chỉ đúng vị trí 12 giờ.

Cảnh tượng trước mắt lóe lên một chút, Phong Kính theo bản năng trừng mắt nhìn... chỉ trong thời gian nháy mắt như thế, anh lại xuất hiện ở phòng khách kia.

Phong Kính: “...”

Thật sự không thể thả lỏng cảnh giác một giây nào hết!

Tâm trạng của Phong Kính nặng nề chưa từng thấy, vì sao rõ ràng anh không ngủ vẫn có thể tạo thành giấc mơ như vậy?

Cả người anh quỳ rạp trên mặt đất bình phục tâm trạng trong chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía.

Hôm nay phòng khách không bật đèn, tối đen như mực, chỉ có ít ánh sáng từ trong phòng lộ ra ngoài hành lang. Âm thanh gõ bàn phím đều đặn truyền ra khỏi cánh cửa, chắc là cô gái đó đang dùng máy tính trong phòng.

Gió lạnh thổi từ cửa sổ vào, Phong Kính liếc nhìn cửa sổ mở một nửa, đi về phía ánh sáng.

Ban công dùng kính để che, trên đỉnh còn treo quần áo phơi nắng, Phong Kính tiến sát lại khe hở của ban công, nhìn xuống dưới tầng. Tầm nhìn không cao lắm, có lẽ tầng này là tầng 7 tầng 8 gì đó, phía dưới là khung cảnh tiểu khu, có nước có đình, diện tích xanh hóa cũng không tệ lắm. Dưới đèn đường, một đôi nam nữ đang lôi lôi kéo kéo, có lẽ là một đôi tình nhân cãi nhau, Phong Kính cẩn thận lắng nghe, thậm chí anh có thể nghe được lời đối thoại của bọn họ.

“Lệ Lệ, em nghe anh nói....”

“Cút đi, tôi không muốn nghe!”

“Không phải.....”

“Bốp!”

Phong Kính: “...”

Dựa vào âm thanh véo von để phán đoán, cái tát này chắc đau lắm đấy.

Rời tầm mắt từ trên người đôi tình nhân đi, ánh mắt anh có thể nhìn thấy hai tòa nhà cao tầng. Anh vô cùng kiên nhẫn đếm từng tí một, tổng cộng có 21 tầng. Ở chỗ xa hơn một chút là cổng lớn tiểu khu, bên ngoài có đường lớn, bên cạnh có một con sông, nước sông chậm chậm chảy. Trên bờ sông có lẽ còn có quán nướng, anh có thể ngửi được một ít mùi thơm của thịt nướng.

Một chiếc xe dừng ở cổng tiểu khu, bảo vệ mở rào chắn ra, xe chậm rãi đi vào. Đèn trước của xe chiếu qua một con mèo lang thang trong bụi cỏ, nó kêu “meo meo” rồi lén đến chỗ sâu hơn.

Sắc mặt Phong Kính cứng lại, nằm mơ thật sự có thể chính xác đến thế sao? Ở trong mơ anh xây dựng nhiều chi tiết như thế?

Cảnh vật xung quanh tiểu khu được cẩn thận quy hoạch, đôi tình nhân cãi nhau dưới ánh đèn đường, mèo hoang trong bụi cỏ, mùi thơm thịt nướng trong không khí... tất cả những thứ này nói cho anh biết, đây không phải mơ mà là sự thật.

Anh đứng ở ban công để gió lạnh thổi 10 phút, cuối cùng lê thân mình run rẩy trở về phòng khách.

Anh là một người theo chủ nghĩa duy vật, từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục khoa học, chuyện hoang đường như biến thành chó này, nếu là trước kia anh tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng hiện giờ sự thật này đặt ngay trước mặt, anh không thể tiếp tục trốn tránh. Anh không biết chuyện này xảy ra như thế nào, cũng không biết vì sao lại xảy ra, có lẽ anh nên đợi sau khi quay về thành phố A thì đi tìm một Thiên sư xem giúp mình?

Ý tưởng này làm anh có chút tự giễu, trước kia bản thân khịt mũi coi thường loại người như thế, bây giờ lại là thứ duy nhất có lẽ có thể cứu được mình. Nếu như muốn nói có chuyện gì đáng ăn mừng thì anh nhận ra, hình như anh chỉ biến thành chú chó này vào đêm khuya.

Dựa theo tình huống hai ngày nay, hẳn là 12 giờ anh biến thân, thế thì 12 giờ là thời điểm biến hóa thứ nhất, vậy mỗi ngày mấy giờ anh biến trở về? Anh đặt đồng hồ báo thức lúc 6 giờ, vậy thì chuyện biến thân này xảy ra trong khoảng từ 12 giờ đến 6 giờ.

Vì để biết rõ thời điểm mấy giờ mình sẽ trở về dạng người, Phong Kính ghé vào sofa, nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường. Khi một lần nữa anh lấy lại tinh thần, bên tai vang lên tiếng đồng hồ báo thức.

Phong Kính: “...”

Tối hôm qua anh vẫn cứ ngủ mất.

Anh vẫn nhớ rõ ký ức cuối cùng của anh là 3 giờ rưỡi sáng, nói cách khác, trước 3 giờ rưỡi anh không hề xảy ra chuyện biến thân.

Tiếng bước chân nhỏ truyền từ cửa vào, Phong Kính thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Michelle, vò đầu mình từ trên giường đi xuống: “Cậu không cần nói nữa, tôi đã biết rồi, cậu cũng đừng quay video cho tôi xem nữa.”

Lúc trước anh còn thấy may mắn chỉ vì chỉ biến thân vào buổi tối mà lại quên mất lúc anh biến thành chó, chó cũng biến thành anh! Vậy nên nói, anh và chó hoán đổi linh hồn? Anh đã xem rất nhiều câu chuyện trao đổi linh hồn trong phim điện ảnh, phim truyền hình, tiểu thuyết và manga, nhưng mà người ta đều hoán đổi với nữ chính, vì sao anh lại hoán đổi với chó?

Coi thường ai thế?

Michelle nhìn vẻ mặt liên tục thay đổi của anh, khóe miệng động đậy nhiều lần, cuối cùng chỉ đáp lại một tiếng, “Vâng ạ.”

Trên đường đi đến phim trường, Phong Kính đã gửi một tin nhắn cho mẹ anh: “*Chúc mẹ buổi sáng tốt lành (mỉm cười).*”

[Vương Mẫu nương nương] (2): Không ai nói với con biểu tượng cảm xúc này cực kỳ không có ý tốt sao? (mỉm cười)

(2) *Tây Vương Mẫu, còn gọi là Vương Mẫu nương nương, Diêu Trì Kim Mẫu, là vị nữ thần trong truyền thuyết Trung Quốc, có diện mạo là một bà già hiền lành. Tương truyền Vương Mẫu sống ở cung Dao Trì (Diêu Trì) núi Côn Lôn, trong vườn của bà có trồng bàn đào là giống đào tiên, ăn vào trẻ mãi không già.*

[Phong Kính]: ... Con cho rằng người trung niên như mẹ đều cảm thấy biểu tượng cảm xúc này có ý là đang cười.

[Vương Mẫu nương nương]: Niềm yêu thích của mấy người trung niên chúng ta, con cảm nhận được sao? (mỉm cười) (mỉm cười) (mỉm cười) (mỉm cười) (mỉm cười)

[Phong Kính]: ... Vâng, cảm nhận rất sâu sắc.

[Phong Kính]: Con tìm mẹ là muốn hỏi một chuyện, trước kia mẹ có giới thiệu với mọi người một đạo sĩ, thật sự linh nghiệm sao ạ?

[Vương Mẫu nương nương]: Sao nào, không phải con nói mấy thứ đó đều là tàn dư phong kiến à?

[Phong Kính]: Con cho rằng là như vậy, nhưng con có một người bạn, nói ở phim trường gặp chuyện không hay, nhờ con hỏi hộ cậu ấy xem đạo sĩ kia có linh nghiệm không, giúp cậu ấy cúng bái hành lễ gì đó.

[Vương Mẫu nương nương]: Người mẹ giới thiệu bạn rợn lắm, chưa chắc đã rảnh, hơn nữa người ta là thiên sư, không phải là đạo sĩ (mỉm cười).

Phong Kính: "..."

Có nhiều người sùng bái "Thiên sư" như thế này, Phong Kính rất đau lòng.

[Vương Mẫu nương nương]: Mẹ đưa cho con cách liên lạc với thư ký của ông ấy, con bảo bạn con hẹn trước với thư ký đi.

[Phong Kính]: ????

[Phong Kính]: Còn thư ký nữa ạ? Lại còn phải hẹn trước?

[Vương Mẫu nương nương]: Nếu không con nghĩ sao? Thế kỷ 21 rồi người bạn nhỏ à (mỉm cười).

[Phong Kính]:Ồ, vâng, con cảm ơn mẹ (mỉm cười).

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Độc thấy có độc giả nói phần diễn của nữ chính rất ít, bởi vì cuốn truyện này được viết từ góc nhìn của nam chính, giai đoạn đầu chủ yếu duy trì cảm giác thần bí của nữ chính nên mấy chương đầu phần lên sàn của nữ chính không nhiều lắm, phần sau sẽ nhiều hơn!

Chương 4: Đêm thứ tư

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính dựa trên số QQ mẹ anh cho, thêm QQ của thư ký “thiên sư” vào.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Chào ngài, tôi là Mật Tiểu Cam, thư ký văn phòng Thường Tâm, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài? ^_^

Phong Kính: “...”

Thế mà còn công khai mở văn phòng cơ đấy!

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Chào ngài. ^_^

[F.J] (1): Xin chào.

(1) F.J là tên phiên âm viết tắt (Feng Jing) của Phong Kính.

[F.J]: Là như vậy, tôi có một người bạn, gần đây mỗi buổi tối cậu ấy đều biến thành chó.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Biến thành chó sao? Cụ thể thế nào ạ?

[F.J]: Đại khái cứ đến 12 giờ đêm cậu ấy sẽ biến thành một con chó, 6 giờ sáng hôm sau biến trở về.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ấc... Chắc chắn thật sự thay đổi sao? Không phải nằm mơ ạ?

[F.J]: Chắc chắn... Hơn nữa tôi còn quay video cho cậu ấy, trong lúc cậu ấy ở trong người chú chó thì chó cũng sẽ bám vào trên người cậu ấy.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: (☉o☉) Từ miêu tả của ngài ý là bạn ngài hoán đổi linh hồn với chó sao?

[F.J]: Đúng vậy.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ngài quá, hoán đổi linh hồn không nằm trong phạm vi nghiệp vụ của chúng tôi. (hai tay chỉ nhau)

Phong Kính: "..."

Phạm vi làm việc của Thiên sư đã phân chia rõ ràng như thế à?

[F.J]: Chẳng lẽ các cô không xem xét đến việc mở rộng phạm vi nghiệp vụ à?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Tạm thời không có đâu ạ. (hai tay chỉ nhau)

Phong Kính: "..."

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Nhưng tôi có thể giúp ngài ghi thứ tự trước, chờ ông chủ trở về tự quyết định.

[F.J]: Được rồi.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Tôi sẽ lấy số cho ngài trước, số của ngài là 12, sau khi ông chủ trở về sẽ xử lý theo trình tự. ^_^

[F.J]: ... Có thẻ VIP màu xanh không?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: (☉o☉) Ý ngài là muốn chen ngang sao?

Phong Kính: "..."

Không cần dùng thẻ VIP màu xanh nhập làm một với chen ngang! Bọn anh đã bỏ nhiều tiền hơn để có được thẻ VIP chen ngang đó!

[F.J]: Các cô có thể thu thêm phí phục vụ, bạn tôi tương đối gấp.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Thế này đi, trường hợp của ngài có vẻ đặc biệt, tôi cũng không biết ông chủ có thể nhận hay không, chờ ông ấy trở về, tôi đưa tài liệu của ngài cho ông chủ xem xem ông chủ nói thế nào, ngài thấy được không?

[F.J]: Được rồi, ông chủ các người đi công tác à?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Không phải, ông chủ của chúng tôi đi nghỉ phép ở Châu Âu, du lịch tám nước. ^ _ ^

Phong Kính: "..."

Mau về làm việc cho tôi đi!

[F.J]: Đúng rồi, các cô sẽ không tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng chứ?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ngài yên tâm, chúng tôi là văn phòng chuyên nghiệp, tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin riêng tư của khách hàng, nếu như ngài cần, chúng ta có thể kí hợp đồng bí mật.

[F.J]: Được, như vậy là tốt rồi.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Nhưng về phương diện khác, vì để có thể giúp ngài thật sự giải quyết được vấn đề, chúng tôi cũng hy vọng khách hàng không giấu giếm chúng tôi điều gì ^ _ ^ . Ví dụ như cuối cùng đó là bạn ngài như ngài nói hay là bản thân ngài? Xin ngài tin tưởng, chúng tôi là bạn bè của ngài, không phải kẻ thù. ^ _ ^

Phong Kính: “...”

Trong phút chốc đã khiến anh nghĩ rằng đầu kia điện thoại là một chuyên gia nghiên cứu tâm lý chuyên nghiệp chứ không phải thư ký.

[F.J]: Tôi biết rồi ^ _ ^

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Còn một vấn đề là nếu ông chủ của tôi nhận đơn này, chúng tôi cần tin tức của chú chó kia, ngài có biết chú chó hoán đổi linh hồn như thế nào không?

Phong Kính: “...”

Anh chỉ biết đó là một tiểu khu ven sông, gần đó có lẽ có quán nướng... Những tiểu khu như thế chỉ tính ở thành phố A cũng không dễ tìm được, huống chi căn bản anh không xác định được đó là thành phố nào.

Hơn nữa cô gái kia cũng nói tiếng phổ thông, không có tiếng địa phương rõ ràng.

Tin tức anh nắm được quá ít, muốn tìm ra quả thật không dễ dàng.

[F.J]: Trước khi ông chủ của các người nghỉ phép trở về, tôi sẽ cố gắng làm rõ.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Được ạ, nếu ngài có chuyện gì thì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào. ^ _ ^

Michelle đang lái xe tranh thủ thời gian liếc màn hình điện thoại trên tay
Phong Kính: “Phong tổng, anh đang nói chuyện phiếm với ai thế?”

Phong Kính khóa màn hình, bỏ điện thoại vào túi quần: “Không ai cả.”

Michelle nghi ngờ quan sát anh: “Phong tổng, nếu anh yêu đương nhất

định phải báo với công ty một tiếng nhé.”

“...” Phong Kính không nói gì quay đầu anh ta về phía trước, “Mế Tuyên Nhi, lúc lái xe không được nhìn ngang nhìn dọc.”

Michelle suy nghĩ, cả ngày anh ta đều đi theo Phong Kính, hoàn toàn không phát hiện anh qua lại với cô gái nào nên yên tâm tiếp tục lái xe.

Hôm nay đoàn phim phải quay cảnh ma cà rồng hút máu nên cảnh diễn đêm tương đối nhiều, vì Phong Kính, tổ đạo cụ còn đặt mua quan tài theo phong cách Châu Âu, bên trong còn rải không ít cánh hoa hồng đỏ. Chuyện này Phong Kính đã sớm nghe nói nhưng nghĩ đến lát nữa mình phải nằm vào trong đó thì khóe miệng vẫn giật giật một chút.

Có phải chính vì quay phim kiểu này nên mới gặp phải chuyện quỷ quái như thế không chứ?

“Ảnh đế Phong, Tiểu Chu, hai người lại đây.” Đạo diễn gọi nam nữ chính đến gần, bắt đầu nói về cảnh quay, “Lát nữa Tiểu Chu đi từ đây đến chỗ quan tài, tốc độ không cần quá nhanh, sau đó vừa sợ hãi vừa tò mò nhìn vào trong, lúc này chúng tôi sẽ nhắc nhở, ảnh đế Phong nghe được thì mở to mắt, hơi mỉm cười với cô ấy, phải cười để lộ răng nanh, đã hiểu chưa?”

Diễn viên chính đều tỏ vẻ đã hiểu, đạo diễn liền bảo bọn họ đi chuẩn bị, sau khi chờ Chu Xu Nghiên đi rồi, Phong Kính hỏi đạo diễn: “Hôm nay có thể kết thúc trước 12 giờ không?”

Đạo diễn nói: “Nếu thuận lợi thì có thể kết thúc, nếu mấy người phát huy không tốt thì không chắc.”

Phong Kính rất tin tưởng vào bản thân mình, chỉ sợ Chu Xu Nghiên sẽ phá hỏng, cũng may đây chỉ là quay quảng cáo, đạo diễn cũng không yêu cầu quá cao với Chu Xu Nghiên, quay phim tiến hành khá thuận lợi. Nhưng lúc kết thúc công việc cũng đã 11 giờ rồi.

Chỉ còn lại nửa tiếng, Phong Kính còn chưa kịp tẩy trang đã để Michelle lái

xe đưa mình nhanh chóng về khách sạn.

Hôm nay Chu Xu Nghiên đi uống vài ly với nhân viên công tác của đoàn phim, lúc trở về khách sạn đi ngang qua phòng Phong Kính, loáng thoáng nghe được âm thanh “lách cách”, “bộp bộp”, “choang” từ bên trong truyền ra, giống như có người đang đuổi nhau, theo sau là tiếng kêu chói tai của một người đàn ông, sợ tới mức khiến cô ta run lên một chút.

Bên trong có chuyện gì thế? Tiếng hét chói tai vừa rồi hình như là giọng của trợ lý Phong Kính, hai người bọn họ làm gì trong đó vậy?

Chu Xu Nghiên đứng ở cửa do dự một lát, bởi vì chuyện lúc trước, cô ta không nghĩ sẽ gõ cửa phòng Phong Kính, nhưng qua chuyện vừa rồi cô ta thật sự rất tò mò. Âm thanh trong phòng giống như càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng cô ta cũng không kiềm chế nổi lòng tò mò, gõ cửa phòng Phong Kính.

Đợi ở cửa một lát, rốt cuộc cửa phòng cũng mở ra một khe nhỏ, Michelle thở hồng hộc tựa vào cửa, dùng thân hình chắn tầm mắt cô ta: “Đã trễ thế này còn có chuyện gì sao cô Chu?”

Chu Xu Nghiên kinh ngạc quan sát quần áo lộn xộn trên người anh ta, dường như mang theo vài phần quan tâm: “Vừa rồi tôi nghe tiếng cậu hét chói tai, cậu không sao chứ?”

“Không sao, vừa mới thấy một con gián thôi.”

Chu Xu Nghiên: “...”

Khách sạn cao cấp như thế này mà có gián sao? Hơn nữa anh ta lại là một người đàn ông trưởng thành, chỉ thấy một con gián mà hét thành như thế?

Cô còn tưởng anh ta bị cưỡng hiếp.

“Xin hỏi cô còn có chuyện gì không? Nếu không thì tôi đi vào đập con gián đây.” Tuy Michelle có hỏi như thế, nhưng anh ta không chờ Chu Xu Nghiên trả lời đã đóng cửa lại.

Đôi mắt được trang điểm tinh tế của Chu Xu Nghiên hơi híp lại, cô ta nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt vài lần mới giẫm giày cao gót rời đi.

Giờ phút này Phong Kính lại xuất hiện ở giữa phòng khách kia, lần này tâm trạng của anh cực kỳ bình tĩnh. Vì muốn biết rốt cuộc mình đang ở đâu, anh đi ra ban công, muốn từ cảnh vật xung quanh tìm ra chút dấu vết.

Đảo mắt một vòng, bốn phía không có cái gì có thể trở thành dấu hiệu kiến trúc, tòa nhà trong tiểu khu cũng không có logo, chỉ có một thứ gợi ý, đó chính là toà nhà ven sông. Phong Kính không biết đây là sông gì, nhưng địa hình trong nước Tây cao Đông thấp, phần lớn sông ngòi đều chảy từ phía Tây về phía Đông, nhìn dòng chảy của nước, có thể nơi này là thành phố ở phương Bắc. Mặt khác hôm nay trong không khí vẫn có thể mơ hồ ngửi được mùi thịt nướng, xem ra gần đây chắc chắn có quán nướng.

Nếu anh có thể được ra ngoài đi dạo thì tốt rồi.

Ý tưởng này có phần không thực tế, nửa đêm anh mới hoán đổi linh hồn với chú chó này, ai lại dắt chó ra ngoài đi dạo vào nửa đêm chứ?

Ở ban công im lặng một lát, anh quyết định đi dạo trong phòng, nói không chừng có thể tìm được manh mối gì đó.

Hôm nay đèn phòng khách vẫn tắt, lối hành lang đi vào trong phòng truyền đến âm thanh đánh máy giống ngày hôm qua. Phong Kính đi về phía phòng có ánh sáng, phát hiện cửa khép hờ, hai mắt anh nhìn xung quanh cửa, linh hoạt chen vào.

Vừa đi vào trong phòng, anh liền sửng sốt.

Chỗ này không giống phòng ngủ trong tưởng tượng của anh mà là... một căn phòng chứa hàng hóa?

Căn phòng chắc chỉ rộng 10 mét vuông, có ba cái kệ nhỏ để đồ dựa sát vào tường, trên kệ đặt rất nhiều đồ vật được sắp xếp chỉnh tề, tất cả đều là hàng

nước ngoài. Phong Kính đi qua nhìn, nhận ra mấy thứ này đã được phân loại, có đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da, đồ ăn vặt, đồ dùng sinh hoạt, còn có... bao cao su.

Anh có phần mất tự nhiên rời mắt đi, giống như một quý ông.

Trong phòng có bàn đặt máy tính, cô gái đang ngồi trước máy tính dùng bảng biểu thống kê gì đó, hôm nay cô buông xõa mái tóc xoắn đến bả vai. Bởi vì bây giờ Phong Kính chỉ có thể nhìn được hai màu đen trắng nên không biết tóc cô có màu gì, nhưng cũng không quan trọng, vì anh đã bị cái váy hai dây để lộ lưng của cô hoàn toàn thu hút rồi.

... Không, anh là quý ông, không thể lưu manh như vậy.

Anh lại rời mắt đi nhìn về nơi khác.

Trên mặt đất chất đồng kha khá thùng carton để đóng gói và màng xốp bọc chống sốc, còn có một cuộn băng dính lớn trong suốt. Tất cả những thứ này đều cho thấy, chủ nhân của căn phòng này có lẽ là người bán hàng tại nhà hoặc là người order hộ. Phong Kính cảm thấy thiên về người order hơn, bởi vì nếu nói bán hàng tại nhà thì hàng hóa trong phòng quá ít.

Ở giữa phòng còn đặt một cái thùng lớn đã được mở ra, chắc là có ai gửi tới đây. Phong Kính nhìn một lát, bỗng nhiên phấn khích không thôi... địa chỉ! Đơn chuyển phát nhanh nhất định có địa chỉ!

Anh kích động đến nỗi móng vuốt cũng hơi run rẩy, từng bước từng bước đi đến trước cái thùng.

Thứ đầu tiên đập vào mắt không phải là địa chỉ mà là tên người nhận hàng: Giang Nhiễm.

~~~ *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:*

Tác giả: Ảnh đế Phong, có bạn đọc giả hỏi, vì sao tên truyện không phải là “Phong Cầu Đan 12 giờ” mà lại là “Cinderella 12 giờ”?

Phong Kính: ... Sao vậy, cô gái nào lại không có trái tim thế? (mỉm cười)

Chương 5: Đêm thứ năm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Thời gian này Giang Nhiễm bề bộn nhiều việc, tới gần lễ Thất tịch nên đơn đặt hàng tăng lên không ít, cô không thể không thức đêm để thống kê hết đơn đặt hàng của hôm nay, sau đó ngày mai đóng gói toàn bộ để đi gửi.

WeChat có tin nhắn mới.

[Khoai lang nhỏ]: Bạn yêu à, cậu còn chưa ngủ sao?

[Người order Đại Kha Kha]: Chưa, còn thức đêm để thống kê đơn đặt hàng này. (che mặt)

[Khoai lang nhỏ]: À à, vất vả rồi! (che mặt) Cái kia... tôi muốn hỏi bao cao su 0,01mm mà lần trước cậu đăng, cậu từng dùng bao giờ chưa? (xấu hổ) Có phải không rách thật không? (xấu hổ)

[Người order Đại Kha Kha]: Tôi... không có cơ hội dùng...

[Khoai lang nhỏ]: Ha ha ha ha ha, đừng nản lòng, sắp đến Thất tịch rồi, cố lên!

Giang Nhiễm: "..."

[Người order Đại Kha Kha]: Cái đó từng trải qua áp lực thí nghiệm, chất lượng đã được đảm bảo. Cậu muốn mua thì mau nhanh tay lên, mấy ngày nay đã bán rất nhiều rồi, bây giờ chỉ còn ba hộp thôi. (che mặt)

[Khoai lang nhỏ]: ... Xem ra tất cả mọi người đều rất cố gắng, bán hết cho tôi đi. (che mặt)

[Người order Đại Kha Kha]: Được.

Giang Nhiễm vừa gõ phím Enter thì chợt nghe tiếng động từ phía sau truyền đến. Cô quay đầu lại, phát hiện là chú chó nhà cô đã bước vào.

“Nhị Hoàng, không phải đã nói với em căn phòng này đều là hàng hóa, em không thể đi vào sao?” Giang Nhiễm đứng dậy ôm nó lên.

Phong Kính: “...”

Từ từ đã! Anh sắp nhìn thấy địa chỉ rồi!

“Đi ra ngoài chơi đi, không đúng, mau đi ngủ sớm đi!” Giang Nhiễm ôm chó ra ngoài cửa, thuận tay đóng cửa lại.

Phong Kính: “...”

Phong Kính nhìn cửa phòng đóng chặt, lần đầu tiên cảm thấy cuộc đời tuyệt vọng như thế.

Nhưng anh không phải là một người đàn ông dễ dàng nhận thua, không cho vào phòng này thì có thể vào căn phòng khác. Anh lắc lắc đuôi chạy đến phòng ngủ Giang Nhiễm.

Phòng ngủ chính chỉ mở ngọn đèn đầu giường, không được sáng cho lắm, tủ quần áo đặt dựa vào tường, tiếp đó là giường, bên cạnh là bàn trang điểm. Bàn công được sửa lại thành phòng sách, chỉ đặt một cái bàn đọc sách và một kệ sách. Phong Kính đi đến bên kệ sách nhìn, trên đó có rất nhiều quyển sách phiên dịch chuyên nghiệp và hai quyển từ điển tiếng Nhật khá dày.

Bên cạnh kệ sách dán poster của Mạc Trăn.

Phong Kính: “...”

Vào hôm cô xem “Trường học ma” đó, anh nên đoán cô là fan của Mạc Trần.

Không hiểu sao Phong Kính rất bức mình, muốn nói anh có oán hận chất chứa với Mạc Trần như vậy từ đâu, không phải mới bắt đầu hỏi anh bị fan Mạc Trần chửi mắng mà có lẽ phải ngược dòng về thời kỳ anh còn đi học ở Học Viện Điện ảnh.

Lúc đó anh còn chưa tốt nghiệp, chị gái anh đã gửi hồ sơ lý lịch của anh vào Khải Hoàng, lý do vì như thế chị ấy có thể thông qua anh có nhiều cơ hội tiếp xúc với Mạc Trần hơn.

Hừ, chị gái ruột đây.

Sau khi Phong Kính biết chuyện này thì hết sức tức giận, xuất phát từ tâm lý phản nghịch, anh dứt khoát quyết định ký hợp đồng với công ty đối thủ của Khải Hoàng: Giải trí Thiên Tàn.

Sau khi nhận được giải ảnh đế, anh bị fan Mạc Trần ném đá, bây giờ ở trong phòng ngủ của cô gái này lại thấy poster của Mạc Trần.

Vì sao Mạc Trần cứ như âm hồn không tan vậy chứ?

Phong Kính bùng cháy, “gâu gâu” một tiếng rồi nhảy dựng lên, dùng răng nanh sắc nhọn xé poster của Mạc Trần xuống.

Lúc Giang Nhiễm đi vào, poster của Mạc Trần đã bị xé hết như ném vào máy nghiền giấy.

Giang Nhiễm: “...”

“Cầu Đản! Em muốn tạo phản phải không?” Cô đặt máy tính đang cầm trên tay lên bàn học, tức giận đến suýt thì nhồi máu cơ tim, “Em có biết bình thường công việc của chị nhàm chán thế nào không? Mỗi lần không phiên dịch được, chị đều nhìn cái poster này để tìm cảm hứng đấy!”

Phong Kính: “...”

Anh cảm thấy tốt hơn hết mình nên ra ngoài ngắm phong cảnh.

“Chị đuổi em từ phòng để hàng ra ngoài, em tức giận phải không? Bánh quy của em vào ngày mai không có nữa!”

Nghe thấy ngày mai không có bánh quy nữa, trong lòng Phong Kính chẳng hề dao động, thậm chí còn lắc lắc cái đuôi.

Giang Nhiễm: “...”

Chó nhà cô sao thế này? Trước kia nó đâu có như thế!

“Đó là bánh quy mà em thích nhất đấy!”

Ồ.

Phong Kính vẫn mang bộ dạng không sợ hãi chút nào cả.

Giang Nhiễm: “...”

Hừ, chó con.

Cô dọn dẹp sạch sẽ “hài cốt” của poster, buộc tóc lên bắt đầu rửa mặt. Phong Kính nhảy đến bên cửa sổ nhìn Giang Nhiễm ăn một gói vitamin tổng hợp, sau đó theo thứ tự bắt đầu tẩy trang, nước hoa hồng, kem dưỡng ban đêm, cuối cùng là son dưỡng môi.

Không hổ là người order, quả nhiên hết sức tỉ mỉ.

Nhưng từ lời nói vừa rồi của cô và sách trên kệ mà phán đoán, order chỉ là công việc làm thêm của cô, công việc chính chắc là dịch viết các kiểu.

Cô chăm sóc da xong, thấy chó nhà mình còn ăn vạ không đi, nhú mày gọi

nó: “Cầu Đản.”

Nói thật, hiện tại Phong Kính không rõ con chó này rốt cuộc tên là Nhi Hoàng hay Cầu Đản nữa.

“Sao em còn ở đây, mau về ổ của em đi chứ.”

“Gâu.” Phong Kính lười biếng kêu một tiếng, ghé vào bậc cửa sổ bất động. Bậc cửa sổ trong phòng ngủ của Giang Nhiễm được làm từ Tatami (1), nằm úp hay nằm sấp cũng vô cùng thoải mái, Phong Kính không hề nghĩ đến sẽ quay về cái ổ chó ngoài phòng khách.

(1) Tatami: tấm đệm để lót sàn nhà ở Nhật Bản.

Giang Nhiễm: “...”

Đây không phải là chó của cô, chó con nhà cô rõ ràng rất nghe lời!

Nhưng thấy nó đã nhắm mắt lại bắt đầu ngủ, Giang Nhiễm cũng không làm phiền nó nữa. Cô tắt đèn đeo bịt mắt, ngáp một cái cũng bắt đầu ngủ.

Trong bóng tối, Phong Kính nằm trên bậc cửa sổ mở mắt ra, ngắm cô rồi lại nhắm mắt vào.

Ngày hôm sau lúc đồng hồ báo thức vang lên, Phong Kính lười biếng vươn tay, chưa chạm vào đồng hồ báo thức, tiếng chuông đã ngừng. Anh nghi ngờ mở mắt ra, thấy vẻ mặt Michelle đen thui đứng bên cạnh mình.

“... Mẽ Tuyền Nhi, sao mới sáng sớm ra đã dọa người ta vậy chứ?”

“Tôi hôm qua mới đúng là dọa người!” Lòng Michelle đầy căm phẫn vén tay áo lên, đưa cánh tay mình tới trước mặt Phong Kính, “Anh xem đi, cái này do tôi hôm qua anh cắn đấy!”

“...” Phong Kính im lặng ngồi dậy, quả nhiên thấy hai dấu răng trên cánh

tay trắng nõn của anh ta, “Dấu răng trên người cậu hình như không phải dấu răng của người mà.”

“Đúng! Tối hôm qua anh chưa tháo đồ hóa trang, còn đeo răng giả của ma cà rồng lao đến cắn ở đây!” Nếu lần đầu tiên Michelle thấy Phong Kính “biến thành chó” còn nghi ngờ anh mộng du nhưng tối hôm qua rõ ràng còn tỉnh táo, một giây trước còn đang tháo đồ hóa trang, một giây sau đột nhiên nổi điên! Anh ta đã tìm hiểu trên mạng về chuyện này, có tư liệu nói đây là do công việc ban ngày áp lực quá lớn, buổi tối lấy hình thức này để trút hết áp lực ra ngoài.

Áp lực của Phong tổng thật sự lớn như thế sao? Xem ra mình vẫn chưa quan tâm đến anh lắm!

Bây giờ trong lòng Phong Kính đang hiện ra một loạt dấu ba chấm, anh cảm thấy có thể lớp hóa trang tối hôm qua đã dọa đến chú chó rồi. Anh suy nghĩ một lát mới nói với Michelle: “Xin lỗi, có lẽ là tôi thật sự nhập vai quá sâu.”

“Nhập vào vai diễn thì cũng nên cẩn cố mới đúng chứ...” Michelle buông tay áo xuống, lại nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, động tĩnh tối hôm qua của chúng ta quá lớn nên đã kéo Chu Xu Nghiên tới đây rồi.”

Phong Kính nhú mày: “Cô ta không thấy gì chứ?”

“Yên tâm đi, tôi không để cho cô ta vào, nhưng cứ tiếp tục thế này không phải biện pháp.”

Phong Kính giờ tay xoa nhẹ tóc, thở dài một tiếng nói: “Quảng cáo này cũng sắp quay xong rồi, chờ đến khi về thành phố A thì sẽ ổn thôi.”

Michelle cũng thở dài theo anh: “Chỉ mong là thế, tôi thấy anh nên đi tìm bác sĩ khám một chút.”

“... Ừ, tôi biết rồi.”

Tuy buổi tối âm ỉ đến gà bay chó sủa nhưng ngày hôm sau vẫn phải tiến

hành quay phim bình thường. Không biết có phải ảo giác của Phong Kính không, anh cảm giác ánh mắt Chu Xu Nghiên nhìn anh và Michelle cứ là lạ. Nhân lúc nghỉ ngơi anh hỏi Michelle: “Mẽ Tuyên Nhi, cậu có cảm thấy ánh mắt Chu Xu Nghiên nhìn chúng ta rất kỳ lạ không?”

“Có hả?” Michelle theo bản năng liếc về phía Chu Xu Nghiên, đối phương đang ngồi trên ghế trang điểm lại, “Không có mà, chắc là ảo giác của anh đấy.”

“...” Đúng không? “Hôm qua rốt cuộc cậu đã nói thế nào với cô ta?”

Michelle nhớ lại một chút mới nói: “Tôi chưa nói gì hết mà, tôi chỉ nói chúng ta đang đập gián.”

Phong Kính: “...”

Sao cậu không nói là đập chuột luôn đi?

“Bắt đầu làm việc đi!” Đạo diễn hét to một tiếng, Phong Kính lập tức tiến vào trạng thái làm việc.

Hôm nay kết thúc công việc sớm hơn ngày hôm qua một chút, Phong Kính tẩy trang trước. Trái tim của chó con rất yếu ớt, anh không thể kích động nó nữa... huống chi hôm nay rất có thể nó sẽ bị cắt bỏ phần bánh quy.

Nhanh chóng tắm rửa rồi thay áo ngủ, Phong Kính nằm ngay ngắn trên giường.

Lúc này Michelle đang cầm dây thừng mượn ở tổ đạo cụ đi về phòng Phong Kính. Anh ta đã cẩn thận suy nghĩ, mỗi buổi tối không thể cứ để Phong Kính làm loạn như thế mà không có biện pháp, nếu lại giống hôm qua gây sự chú ý tới người khác, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện xấu nên anh ta mới mượn cái dây thừng này, thừa dịp Phong tổng ngủ thì trói chặt anh ấy, như thế sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Bây giờ Chu Xu Nghiên mới về khách sạn, thấy Michelle đang đi ở phía

đối diện trên hành lang, cô ta híp mắt lại, nhìn chăm chăm dây thừng trên tay anh ta: “Anh Mi, đây là...?”

“...” Khóe miệng Michelle giật giật, vì sao luôn bị Chu Xu Nghiên bắt gặp chứ? May mà anh ta nhanh trí, tìm được một cái cớ: “À, cô nói cái dây thừng này sao? Ảnh đế Phong đột nhiên muốn nhảy dây, giờ này tôi cũng không có cách nào tìm được dây cho anh ấy, đành phải đến tổ đạo cụ mượn dây thừng đây mà.”

“... Ồ, thì ra là như thế.” Ngoài mặt Chu Xu Nghiên mỉm cười trong lòng lại thầm chửi thề. Lừa ai chứ? Đêm khuya lại đi nhảy dây?

“Tôi đi trước đây, phải mang đồ cho ảnh đế Phong, anh ấy còn đang chờ.”

Michelle cười ha ha, bước chân nhanh như chó. Chu Xu Nghiên nhìn theo bóng lưng anh ta, vẻ mặt càng ngày càng kỳ lạ.

Michelle vào phòng, đi thẳng đến phòng ngủ của Phong Kính. Thấy anh nhắm mắt nằm ở đó, anh ta thử gọi một tiếng: “Phong tổng, anh ngủ rồi sao?”

Phong Kính mở mắt ra: “Vôn đã ngủ rồi, nhưng lại bị cậu đánh thức đấy.”

“... À, ngại quá.”

Phong Kính chú ý tới dây thừng trong tay anh ta, kỳ quái hỏi: “Cậu cầm dây thừng này làm gì đấy?”

Michelle xoa tay, ấp a ấp úng nói: “Tôi, tôi có một ý tưởng to gan, chờ đến lúc anh ngủ thì trói anh lại. Như vậy thì anh sẽ không chạy loạn nữa.”

“.... Đừng hòng!” Phong Kính quả quyết từ chối, “Suy nghĩ của cậu quả thật rất to gan, muốn trói sếp của mình lại hả?”

“Không không không...” Michelle sợ tới mức liên tục xoa tay, “Không phải tôi sợ giống như ngày hôm qua âm ỉ lớn sao, tôi lại không dám động tay

động chân đánh anh, nên mới phải đưa ra hạ sách này.”

“Suy nghĩ này của cậu không phải hạ sách, mà là hạ hạ sách.” Phong Kính đang nói, đột nhiên nghiêng đầu ngủ luôn.

Michelle: “...”

Đây là... tuyệt kỹ một giây đi vào giấc ngủ thất truyền đã lâu hả?

Hiện tại Phong Kính đã rất bình tĩnh chấp nhận việc bỗng nhiên biến thành chó này. Thích ứng hai giây, anh phát hiện phòng khách hôm nay vô cùng náo nhiệt, có một người đàn ông đang đứng.

... Tại sao lại có đàn ông ở đây?!

Chương 6: Đêm thứ sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hà Chi Viễn tới giúp Giang Nhiễm đóng gói hàng hóa.

Lúc chiều anh ta định hẹn Giang Nhiễm ra ngoài ăn cơm, nhưng Giang Nhiễm nói cô còn bận đóng gói hàng nên Hà Chi Viễn xung phong tới đây giúp đỡ.

Nhưng anh ta không ngờ trước lễ Thất tịch lại có nhiều hàng cần đóng gói như vậy, hai người phân công công việc, cũng không phát hiện đã tới 12 giờ.

Trong lòng Giang Nhiễm hơi áy náy, ngượng ngùng nói với Hà Chi Viễn: “Đã 12 giờ rồi... Còn lại ngày mai em tự đối phó được, anh về nghỉ ngơi đi.”

Hà Chi Viễn không để ý: “Không sao, còn may anh tới đây, nếu không nhiều đồ như vậy, một mình em phải làm cả đêm mất.”

Giang Nhiễm mỉm cười, đang muốn nói gì thì chú chó nhà cô đột nhiên lao đến: “Gâu gâu!”

Nó không có ý tốt xấu lớn với Hà Chi Viễn, Giang Nhiễm vội ôm nó vào lòng: “Nhị Hoàng, em làm gì thế hả? Em không nhận ra anh Hà Chi Viễn sao?”

“...” Ai quen anh cái gì Hà Chi Viễn chứ!

“Anh ấy tới đây giúp chị đóng gói, sao em còn sửa bậy với người ta? Không lễ phép gì cả.”

“Gâu gâu!” Đã 12 giờ còn ở trong nhà một cô gái độc thân... theo sự quan

sát mấy ngày nay của anh thì Giang Nhiễm đúng là độc thân. Rốt cuộc anh ta muốn giúp cô đóng gói hay còn muốn gì khác, thân là đàn ông anh còn không hiểu sao?

“Nhị Hoàng, rốt cuộc em náo loạn cái gì hả?” Giang Nhiễm nhú mày, hôm nay tên nhóc này bị cắt phần bánh quy nên tâm trạng cả ngày đều suy sụp, vừa rồi rõ ràng đã ngủ ở bên kia, sao đột nhiên lại xông tới đây sửa soạn vậy?

Hà Chi Viễn nhìn động tác của bọn họ, cười nói với Giang Nhiễm: “Không sao đâu, anh về trước đây, em cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng.” Giang Nhiễm đứng lên, vẫn ôm chú chó lộn xộn, “Hôm nào em mời anh ăn, coi như cảm ơn anh.”

“Gâu!” Vì sao còn muốn mời anh ta ăn cơm???

Hà Chi Viễn suy nghĩ một lúc mới nói: “Đúng lúc ngày kia anh được nghỉ, hay để ngày kia đi.”

“Được ạ.” Giang Nhiễm tiễn anh ta ra ngoài cửa rồi đi vào phòng khách nghiêm túc dạy dỗ chú chó nhà mình, “Cầu Đản, Hà Chi Viễn là ân nhân cứu mạng của em, sao em lại hung dữ với anh ấy như thế? Em không được là một con chó vong ân phụ nghĩa.”

“...” Ân nhân cứu mạng? Có thể kể lại tóm tắt một ít trọng điểm cho anh trước không?

Như hiểu được ánh mắt anh, Giang Nhiễm xoa xoa đầu chó: “Em quên rồi à? Hôm đó chị nhặt được em ở trên đường, vì bị thương nên trên người em toàn là máu, tài xế taxi cũng không đồng ý chở chúng ta, cuối cùng Hà Chi Viễn đi ngang qua, có lòng tốt đưa chúng ta đến bệnh viện.”

Chuyện này đã trôi qua được một năm, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn rõ mồn một trước mắt. Lúc ấy cô mới dọn về đây, trên đường đi siêu thị mua đồ tận mắt nhìn thấy một con chó lang thang bị xe đâm phải. Lái xe gây chuyện đâm phải chó liền chạy, chú chó bị đâm nằm ở giữa đường lớn, hơi thở thoi thóp

kêu lên, trên người còn không ngừng chảy máu. Thật ra Giang Nhiễm rất sợ nhưng chú chó kia khá đáng thương nên cô vẫn lấy hết can đảm đi lên, muốn đưa nó đến bệnh viện.

Kết quả tài xế taxi trên đường thấy tình huống như vậy, đều nói với cô chú chó này không sống nổi nữa, bảo cô đừng uống phí sức lực.

Giang Nhiễm không đành lòng bỏ lại nó, vẫn đứng trên đường không ngừng đón xe.

Cuối cùng một chiếc xe dừng trước mặt cô, người lái xe chính là Hà Chi Viễn.

Anh ta đưa bọn họ đến bệnh viện thú y, còn cùng cô chờ chú chó chụp phim và làm phẫu thuật. Trong lòng Giang Nhiễm rất cảm động, cô và Hà Chi Viễn xưa nay không quen biết, anh ta lại đồng ý vươn tay cứu một chú chó... lúc cô đứng bên đường đón xe, có người nói đi bệnh viện thú y rất đắt, chỉ vì một chú chó núi Đài Loan thì không đáng.

Loài người không chỉ phân chia mình thành ba bảy loại, ngay cả động vật cũng không buông tha.

Cũng may chú chó cuối cùng cũng giữ được một mạng, sau khi nằm viện ba ngày thì thuận lợi xuất viện.

“Vậy nên em phải luôn luôn nhớ kỹ ân tình của người ta.”

“Gâu.” Phong Kính vẫy vẫy đuôi, được rồi, coi như anh ta có tình thương. Nhưng một người đàn ông giúp một cô gái đóng gói đến 12 giờ, cô không cho rằng đó cũng là “tình thương” của anh ta chứ?

Đương nhiên Giang Nhiễm cũng biết Hà Chi Viễn có ý với mình, một năm qua, anh ta thỉnh thoảng cũng hẹn cô ra ngoài đi chơi. Có thể nói, hai người bọn họ gặp nhau rất giống tiểu thuyết ngôn tình, chỉ là... cô không có cảm xúc với Hà Chi Viễn.

Có lẽ Hà Chi Viễn cũng tự nhận ra được cho nên vẫn không nói rõ, khiến Giang Nhiễm không biết nên nói thế nào với anh ta.

“Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa. Hôm nay đóng gói một ngày trời, mệt chết đi được.” Giang Nhiễm đầm đầm vai mình, cởi đồ lót trong áo ra rồi ném lên ghế sofa.

Phong Kính: “...”

Đừng tùy tiện như vậy! Sao người trước người sau lại có hai bộ dạng thế này?

Giang Nhiễm hoàn toàn không cảm nhận được trái tim Phong Kính đang gào thét, cô mở tủ lạnh trong phòng bếp cầm một lon bia ra: “Hôm nay mệt quá, sa đọa một chút vậy.” Cô đặt bia sang một bên, lại lấy phô mai ra. Cắt phô mai thành từng miếng đặt trong đĩa, Giang Nhiễm cầm bia và phô mai lên.

Ngồi trên sofa mở lon bia lạnh kia ra, Giang Nhiễm uống một ngụm rồi hạnh phúc thốt lên: “Ôi! Sảng khoái quá!”

Phong Kính: “...”

“Tìm bộ phim xem mới được.” Giang Nhiễm mở TV, nhấn vào kho phim. Phong Kính nhớ lại tình huống lần trước cô xem phim kinh dị thì lông mi giật giật.

“Ừm... Xem gì đây nhỉ?” Trang chủ đề cử mấy phim cũng không tệ lắm, Giang Nhiễm lướt một lượt, chọn phim “Thượng Đế Cầm Khu 3” có Mạc Trần diễn vai chính.

“Gâu!”

Cô còn chưa nhấn nút chọn thì chó nhà cô đột nhiên đến gần, lấy chân đặt lên điều khiển từ xa, nhấn vào “Thâm Lam” bên cạnh.

Giang Nhiễm: “...”

Cô cúi đầu nhìn về phía nó: “Em muốn xem cái này à?”

“Gâu gâu!” Đương nhiên, đây là bộ phim đầu tiên anh tham gia diễn, còn nhờ nó mà nhận được giải Nam phụ xuất sắc nhất và Diễn viên mới xuất sắc nhất của Kim Ngưu.

“À... Vậy được rồi, dù sao “Thượng Đế Cấm Khu 3” chị cũng từng xem ở rạp chiếu phim rồi.”

Phong Kính: “...”

Nói thế là cô chưa từng xem phim của tôi đúng không? :)

Giang Nhiễm ăn miếng phô mai, lại uống một ngụm bia, điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái nhất, bắt đầu xem phim. Vì đã đêm khuya nên cô mở âm thanh rất nhỏ, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến nội tâm chân động của cô.

Thời điểm bộ phim “Thâm Lam” này công chiếu đã nổi tiếng một thời, đạo diễn Lê Lương cộng thêm ảnh đế ảnh hậu Quan Nhiên, Nghê Bạch khiến bộ phim đạt bội thu cả về phòng bán vé lẫn danh tiếng. Nhưng điều hấp dẫn Giang Nhiễm lại là nam phụ Lâm Ngộ.

Anh ta và Chu Tri Dư do Quan Nhiên vào vai đều là đồ đệ của bậc thầy ảo thuật trứ danh lúc bấy giờ, hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, cùng nhau học tập. Nhưng sư phụ cảm thấy Lâm Ngộ nhiều mưu mô nên đã truyền thụ kiến thức cả đời mình cho đồ đệ Chu Tri Dư. Cuối cùng hai người phát triển đúng như dự đoán của ông, Chu Tri Dư tiếp nhận ảo thuật của ông, đứng trên sân khấu lớn nhất thế giới, mà Lâm Ngộ lại dựa vào một ít kỹ xảo ảo thuật của mình, chạy khắp phố phường lừa gạt mọi người.

Câu chuyện lần lượt xảy ra, thời điểm kết thúc, lại bất ngờ có một cú đảo ngược: tên côn đồ bất cần đời Lâm Ngộ thật ra vẫn luôn âm thầm đi khắp nơi kiểm chế thế lực hắc ám, bảo vệ vị sư huynh Chu Tri Dư không biết gì ngoài ảo thuật của mình, cuối cùng còn thay thế anh ta biểu diễn một màn ảo thuật

lớn chạy trốn trong biển, biến mất trong lòng biển rộng mênh mông. Một mình anh ta đi lại trong bóng tối, để lại toàn bộ ánh hào quang cho đại sư huynh mà anh ta kính trọng nhất.

Sau khi xem xong, một lúc lâu sau Giang Nhiễm vẫn không thể bình tĩnh lại, cô cảm thấy bộ phim này không nên gọi là “Thâm Lam”, mà nên gọi là “Thâm Quý”. (1)

(1) Thâm quý (深柜): tình yêu thâm kín của người đồng tính.

Thương thay cho nữ chính.

Giang Nhiễm cũng biết Phong Kính - người diễn vai Lâm Ngộ gần đây mới nhận giải ảnh đế, fan anh và fan Mạc Trăn ở trên mạng vẫn luôn ghét nhau.

Tuy Giang Nhiễm là fan Mạc Trăn nhưng cô cảm thấy thật ra diễn xuất của Phong Kính không hề tệ, trong một bộ phim tề tựu cả ảnh đế và ảnh hậu, anh không hề bị cướp mất sự nổi bật, điều này rất khó đạt được.

Hơn nữa anh rất đẹp trai, dáng người cũng siêu chuẩn.

... Không, đêm khuya còn bùng nổ sự háo sắc với một nam minh tinh làm gì chứ? Quả nhiên do cô độc thân quá lâu.

Phong Kính nằm ở bên chân Giang Nhiễm, cũng yên lặng xem xong bộ phim của mình.

Đây là bộ phim anh nhận vào ba năm trước, anh thấy lúc đó diễn xuất còn rất nhiều chỗ chưa ổn. Nếu để bây giờ diễn, chắc chắn anh sẽ diễn tốt hơn khi đó.

Lúc anh đang phân tích diễn xuất của mình, Giang Nhiễm đã lấy di động lên mạng tìm kiếm Phong Kính.

Đầu trang web là đủ loại thông tin về Phong Kính, Giang Nhiễm nhìn lướt qua, mở bình luận phía dưới bộ phim “Thâm Lam”.

[Dân mạng 1023]: Mấy người phóng đại diễn xuất của Phong Kính đủ rồi đấy! Nếu không phải Mạc thiên vương của tôi kết hôn sinh con, dành nhiều thời gian cho gia đình, ảnh đế Phong của mấy người có thể dễ dàng ngóc đầu dậy như thế sao? Khura khura khura.

[Dân mạng 1057]: Thích Phong Kính chắc chắn là những cô nhóc tuổi còn rất nhỏ, những người đã đi theo Mạc thiên vương từ lúc đó đến giờ không thể dễ dàng trèo tường như vậy. Các bạn nhỏ, đã học thuộc bảng cửu chương xong rồi à? Đã làm xong bài tập rồi à? Còn học đòi người ta theo đuổi thần tượng? :)

[Dân mạng 1099]: Ha ha, các thím ở phía trên ơi, đã làm xong việc nhà chưa, đã cho con bú chưa? Không biết Phong tổng đã động đến miếng cơm manh áo nào của mấy người nhĩ? :)

Giang Nhiễm: “...”

Cô cho rằng Weibo mới là nơi chinh chiến chủ yếu, không ngờ ở một chỗ nhỏ như vậy cũng có bóng dáng fan chiến đấu hăng hái.

Đột nhiên hơi xấu hổ khi nói mình đã từng theo đuổi thần tượng.

Nhưng nghe nói bây giờ thịnh hành một từ, gọi là Phạt hệ truy Tinh (2), có lẽ cô thuộc về loại này đi.

(2) Phạt hệ truy Tinh: chỉ những fan lâu năm quá mệt mỏi với những đấu đá, hy vọng tránh xa những rắc rối, mang tâm lòng bình lặng như nước, không tức giận, không cãi nhau, không mất kiểm soát, theo đuổi thần tượng trong hòa bình.

Thoát ra khỏi trang web, cô mở phần giới thiệu tóm tắt “Biệt hiệu Omega” mà Phong Kính vừa nhận được giải Ảnh đế.

“Mười lăm năm trước, một đôi vợ chồng trẻ nhận nuôi một bé nam ở cô nhi viện, cũng phát hiện thiên phú về máy tính trên người cậu bé. Vợ chồng lợi dụng năng lực của cậu để giành được lợi nhuận phi pháp, phát triển thành một tập đoàn thương mại. Mười lăm năm sau, một tổ chức phạm tội tìm được đứa trẻ khi cậu đã trưởng thành, mời cậu tham gia “Kế hoạch Omega” của bọn chúng, câu chuyện cứ thế mà phát triển....”

Vì Giang Nhiễm chưa xem bộ phim này nên sợ bị tiết lộ tình tiết, cô vội thoát ra. “Biệt hiệu Omega” là phim chiếu trong kỳ nghỉ hè tháng bảy, theo lý thuyết đã sớm nên hạ nhiệt, nhưng vì vẫn liên tục cháy vé, hơn nữa Phong Kính vừa nhờ có nhân vật Omega này mà nhận được giải ảnh đế nên rạp chiếu phim cũng kéo dài thời gian của bộ phim này.

Giang Nhiễm mở app mua vé tìm kiếm một lát, chiều mai có một suất chiếu, chỉ có lần này, không có thời gian khác để chọn.

Nhưng không sao, nghề của các cô là nghề nghiệp tự do, thứ linh hoạt nhất chính là thời gian. Cô nhướn mày rồi đặt mua vé.

Chương 7: Đêm thứ bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi tỉnh dậy, đầu tiên Phong Kính kiểm tra xem mình có bị trói hay không.

Tốt lắm, không có. Michelle vẫn còn biết chừng mực.

Anh rửa mặt xong, Michelle mới gõ cửa phòng anh, đi từ ngoài vào. Phong Kính đứng trước gương to chỉnh sửa lại đầu tóc của mình, nhìn Michelle qua gương, hỏi anh ta: “Tình hình tối hôm qua thế nào?”

Michelle nói: “Có vẻ hôm qua tâm trạng anh rất sa sút, cũng không nào loạn gì cả, à đúng rồi, anh còn ăn một túi bánh quy của khách sạn.”

Phong Kính: “...”

Xem ra chú chó này quả thật rất thích bánh quy.

Michelle mở laptop cá nhân của mình ra, thông báo lịch trình hôm nay với Phong Kính: “Hôm nay đoàn phim muốn đổi khách sạn, tôi sẽ phụ trách thu dọn hành lý, buổi tối sẽ đưa anh đến chỗ ở mới. Ngoài ra hôm nay sẽ có fan đến tham quan, dự tính vào khoảng ba giờ chiều.”

“Biết rồi, cậu tự sắp xếp đi.”

“Vâng. Nghe đạo diễn nói việc quay phim tiến hành rất thuận lợi, có khả năng sẽ đóng máy trước thời hạn.”

Tin tức này làm Phong Kính nhẹ nhàng thở ra, tuy anh chỉ biến thành chó vào buổi tối nhưng chuyện này vẫn là một quả bom hẹn giờ, vẫn nên về thành

phố A sớm chút rồi nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề mới được. Nghĩ đến đây, anh lại không nhịn được lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm: “*Ông chủ các cô đã về chưa?*”

Không ngờ mới sáng sớm như vậy mà thư ký đã ở đó, cô ấy trả lời Phong Kính rất nhanh: “*Còn chưa về ạ (hai tay chỉ nhau), ngài yên tâm, ông chủ trở về tôi sẽ báo với ngài đầu tiên.*”

[F.J]: Được rồi.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: ^_^

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Đúng rồi, ngài đã điều tra thông tin chú chó chưa ạ?

[F.J]: ... Vẫn đang cố gắng.

Tối hôm qua anh mãi chú ý đến người đàn ông Hà Chi Viễn kia nên quên đến phòng để hàng nhìn địa chỉ trên thùng hàng.

“Phong tổng, ăn sáng thôi.”

“Ừ.” Phong Kính đặt điện thoại xuống, đi vào phòng ăn.

Buổi chiều khi quay phim, quả nhiên có một ít fan tới đây tham quan, còn mang theo rất nhiều quà, Phong Kính bảo Michelle chỉ nhận thư và hoa tươi, những thứ khác đều không nhận. Fan còn mang theo không ít đồ ăn tới, thấy Phong Kính không nhận thì chia luôn cho nhân viên công tác của đoàn phim.

Michelle thầm khen trong lòng, những cô gái này thông minh đấy chứ.

“Ảnh đế Phong, lại đây chụp với fan một bức ảnh đi.” Michelle cầm điện thoại, bảo Phong Kính qua. Fan hâm mộ vô cùng kích động, thấy Phong Kính đi tới liền hú hét ầm ĩ: “Phong tổng đẹp trai quá đi, chân dài hai mét tám luôn!”

“Á á á á á hóa trang của ma cà rồng gọi cảm chết mất thôi, em có thể sờ răng nanh nhỏ này của anh không ạ?”

“Ảnh đế Phong, ngày kia là lễ Thất tịch, anh dự định sẽ trải qua thế nào?”

... Hà? Phong Kính nhú mày, ngày kia là Thất tịch?

Anh nhớ rõ Hà Chi Viễn gì gì đó hẹn Giang Nhiễm ngày kia gặp mặt.

Ha ha. :)

Phong Kính đang nói chuyện với fan, cùng lúc đó Giang Nhiễm cũng vừa xem xong “Biệt hiệu Omega”. Tâm trạng của cô bây giờ còn chấn động hơn khi xem “Thâm Lam”.

Phong Kính đóng vai nam chính, mới sinh ra đã bị bố mẹ ruột vứt bỏ ở cửa cô nhi viện, năm anh tám tuổi có một đôi vợ chồng trẻ nhận nuôi, anh nghĩ cuối cùng mình cũng có thể nhận được tình yêu thương mà bản thân vẫn luôn khao khát. Nhưng mà đôi vợ chồng kia chỉ để ý thiên phú về máy tính của anh, coi anh là công cụ kiếm tiền, thậm chí ở phần đầu bộ phim ngay cả tên gọi anh cũng không có. Mãi đến sau này tổ chức tội phạm tìm được nam chính mới đặt cho anh một biệt hiệu để hành động.

Nam chính suy nghĩ, dùng chính tên kế hoạch của bọn chúng: Omega.

Lúc này, anh mới coi như có “tên”. Sau đó tổ chức bắt cóc con gái của một cảnh sát rồi giao cho Omega trông giữ. Dưới sự cố ý đào tạo của bố mẹ, Omega đã sớm đánh mất hỉ nộ ái ố (1) cơ bản nhất của một người, mà đối với anh, cô bé đơn thuần đáng yêu đó là một thiên thần. Anh lại một lần nữa thấy được sự tốt đẹp của nhân tính trên người cô bé.

(1) Hỉ nộ ái ố: Vui, buồn, yêu, khổ

Để đưa cô bé trở về với mẹ, Omega phản bội lại tổ chức, cuối cùng còn vì thế mà mất mạng. Nhưng vì anh cung cấp manh mối quan trọng, cảnh sát

thuận lợi phá tan tập đoàn phạm tội này, ngăn chặn “Kế hoạch Omega” của bọn chúng.

Toàn bộ tiết tấu rất chặt chẽ, lúc xem Giang Nhiễm không dám thở mạnh. Cô đi ra phòng chờ của rạp chiếu phim, lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho bạn tốt Nghiêm Hoan Hoan.

[Giang Nhiễm]: Hoan Hoan, tớ đi xem “Biệt hiệu Omega” rồi!

[Nghiêm Hoan Hoan]: (sống mà không có mắt.jpg)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Trước kia tớ hẹn cậu bao nhiêu lần cậu cũng không đi mà. (mỉm cười)

[Giang Nhiễm]: Ặc, thời gian trước không phải trên tay tớ còn công việc sao, thật ra hôm nay tớ cũng phải bớt thời gian ra đây, bây giờ còn phải chạy về giao hàng đây này!

[Nghiêm Hoan Hoan]: (sống mà không có mắt.jpg)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Thế nào, Phong tổng của chúng tớ rất tuần tú đúng không? Có muốn gia nhập hậu cung không?

[Giang Nhiễm]: Quả thật rất đẹp trai! Nhưng việc gia nhập hậu cung thì bỏ đi, bây giờ tớ là Phật hệ. (2)

(2) Phật hệ: chỉ tập trung vào sở thích hay công việc của bản thân, không muốn dành thời gian cho những người khác giới.

[Nghiêm Hoan Hoan]: (mỉm cười).

[Giang Nhiễm]: Không nói nữa, tớ phải đi bắt tàu điện ngầm đây.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Đi đi, nhưng cậu vừa nói thế, tớ lại muốn ra rạp chiếu phim xem lại lần thứ 4.

[Giang Nhiễm]: ... Xin mời.

Cô gửi xong hai chữ này lập tức cất di động đi xuống tầng. Cô đã hẹn thời gian lấy hàng với người chuyên phát nhanh, phải nhanh chạy về nhà mới được.

Rạp chiếu phim cách nhà cô không xa, chỉ có năm trạm tàu điện ngầm. Lúc ngồi trên tàu điện ngầm, cô lại lấy điện thoại ra tìm kiếm Phong Kính.

Bởi vì vừa rồi xem phim cô bị nhan sắc của Phong Kính làm say mê, trong chốc lát toàn là hình ảnh của anh, sau đó nhấn vào một bài post của Z, hứng thú đọc nó.

“Đánh giá diễn viên Phong Kính như thế nào? - Z Hồ.”

Dưa hấu đỏ.

Kính mời.

Thật ra người đặt ra vấn đề này đã làm rõ một ít vấn đề... người này dùng “diễn viên” để hình dung Phong Kính mà không phải là “Thần tượng” hay “ngôi sao”. Tự cho rằng Phong Kính cũng hoàn toàn có thể đảm đương rất tốt hai chữ “diễn viên” này.

“Đầu tiên, Phong Kính xuất thân chính quy, hơn nữa trước đây thành tích trúng tuyển còn đứng đầu. Tiếp theo, khi rất nhiều bạn học của cậu ấy đã gấp đến nỗi không chờ nổi nữa đặt một chân vào giới giải trí thì cậu ấy lại đi theo thầy giáo diễn kịch nói.

Không sai, kịch nói.

Kịch nói và phim truyền hình điện ảnh hoàn toàn khác biệt, chắc không cần tôi nhiều lời nữa chứ, trong lúc cậu ấy còn đi học ở trường, tổng cộng đã tham gia diễn ba bộ kịch nói, cộng tất cả các buổi biểu diễn lớn nhỏ cũng đã có 40 - 50 màn. Không nói đến cái khác, chỉ nói đến nền tảng diễn xuất, cậu ấy cũng

đã vượt xa rất nhiều “diễn viên” cả nửa dải ngân hà rồi. Vì tôi cũng được coi là nửa mê kịch nói cho nên từng có may mắn được xem một vở kịch nói mà Phong Kính tham gia diễn, thời điểm đó không có nhiều người biết đến cậu ấy nhưng lúc ấy tôi đã biết, tiền đồ sau này của cậu ấy khẳng định sẽ rộng mở.

Sau khi tốt nghiệp, cậu ấy kí hợp đồng với công ty giải trí Thiên Tân, sau đó Lê Lương tìm đến cậu ấy để diễn vai nam phụ Lâm Ngộ của “Thâm Lam”.

Lê Lương + Quan Nhiên + Nghê Bạch đem lại áp lực rất lớn, hơn nữa không sai, đây là một bộ phim điện ảnh. Người mới dùng phim điện ảnh để xuất đạo rất ít, lúc ấy Phong Kính lại vừa tốt nghiệp, vì sao đạo diễn Lê lại tìm cậu ấy diễn một vai nam phụ quan trọng Lâm Ngộ chứ? Đạo diễn Lê đã từng tiết lộ ở một chương trình, ông ấy xem một vở kịch nói mà Phong Kính diễn, vừa nhìn một cái đã lựa chọn cậu ấy.

Kịch nói trong nước có thể nói là vô cùng ít người, hơn nữa lại ít tiền, không nhiều người bằng lòng diễn. Ở đây không thể không đề cập một chút đến thầy giáo của Phong Kính, Cát Hoàng Nghị. Tên tuổi ông Cát có khả năng nhiều người chưa từng nghe qua nhưng học sinh của ông ấy thì phần lớn mọi người đều biết đến rất nhiều, Phong Kính chính là một trong số đó. Lúc đó đạo diễn Lê đi xem sân khấu kịch của ông Cát, kết quả rất coi trọng Phong Kính, ở giữa có ông Cát giật dây bắc cầu hay không thì không biết. Nhưng nó lại phản ánh một sự thật, người xuất thân chính quy thì tài năng chính là ưu thế.

Sau đó “Thâm Lam” bùng nổ, Phong Kính nhận được giải Nam phụ xuất sắc nhất của Kim Ngưu, độ nổi tiếng trực tiếp tăng mạnh. Theo lý mà nói, lúc này hẳn là cậu ấy nên nhận cơ hội này mà nhận một kịch bản kinh phí lớn nhưng cậu ấy chỉ quay một quảng cáo khoai tây chiên (còn ăn rất ngon) rồi đến Đại học Mỹ thuật London (3) học thạc sĩ về diễn xuất.

(3) Đại học Mỹ thuật London là một trường đại học danh tiếng trên thế giới. Trường gồm 6 trường đại học, cao đẳng thành viên hàng đầu thế giới chuyên đào tạo các lĩnh vực nghệ thuật, thiết kế, thời trang, truyền thông và biểu diễn.

Một năm sau, Phong Kính hoàn thành khóa học về nước, vừa trở về, “Biệt hiệu Omega” lập tức tìm đến cậu ấy. Không thể không nói, một năm học tập

này thật sự đã đưa diễn xuất của cậu ấy lên một tầm cao mới. Nhân vật Omega này vô cùng khó nắm bắt, không chỉ ít lời thoại, còn là một mặt liệt, trong bộ phim ngay cả đôi mắt cũng không hề chớp, nếu đổi thành “diễn viên” khác diễn, không cẩn thận một chút sẽ biến thành thiếu năng trí tuệ, nhưng Phong Kính sẽ khiến bạn cảm nhận được một chữ thôi, đẹp!!!!

Diễn viên Phong Kính này vô cùng chuyên nghiệp, vì diễn cảnh đánh nhau chỉ xuất hiện mấy chục giây ngắn ngủi trên màn ảnh mà cậu ấy đóng cửa tập luyện một tháng, cuối cùng thành quả cũng đã quá rõ như ban ngày, cảnh đánh hay, gọn gàng dứt khoát, khiến cho khá nhiều cô gái bị mê hoặc điên đảo. Trước khi cậu ấy chết còn nở nụ cười như hoa phù dung sớm nở tối tàn với cô bé kia, ngay cả tôi là nam thẳng còn vì cậu ấy mà cong ba giây!!! Các bạn khán giả à, một người có kỹ năng còn cố gắng không đáng sợ, đáng sợ là vẻ ngoài của người ta còn đẹp trai hơn cả bạn!!!

Khụ khụ, cuối cùng tổng kết lại một chút, hiện giờ có rất nhiều “diễn viên”, bất kể họ diễn nhân vật gì, bạn đều cảm thấy đó là một người. Phong Kính lợi hại ở chỗ bạn sẽ không cảm thấy Lâm Ngộ và Omega là một người. Cậu ấy nhận được giải ảnh đế Kim Tùng là hoàn toàn xứng đáng.

Bổ sung một chút, bộ phận fan nào đó của Mạc Trăn đừng chạy tới chỗ này của tôi châm biếm nữa, tôi cũng là fan của Mạc Trăn, nhưng cái này và việc tôi thưởng thức Phong Kính không mâu thuẫn gì đâu nhỉ? Mạc Trăn xuất đạo nhiều năm như vậy, cậu ấy đạt được nhiều thành tựu trong giới giải trí, còn chưa có người nào có thể vượt qua, nhưng Phong Kính vừa xuất đạo các bạn đã so sánh cậu ấy với Mạc Trăn, nói thật, từ khía cạnh này không phải đã phản ánh thực lực Phong Kính rồi sao?

Tôi vẫn luôn cho rằng càng là người xuất sắc thì càng cần một đối thủ ngang tài ngang sức, lúc trước Cố Tín và Tư Mã Tiêu Tiêu xưng bá trong giới ca sĩ, Tư Mã Tiêu Tiêu vừa rời đi, Cố Tín trở thành một cá nhân xuất sắc. Khoảng thời gian đó rõ ràng có thể cảm thấy tác phẩm của anh ấy tiến vào thời kỳ gặp trở ngại, mãi đến sau này khi Đinh Mông xuất hiện, Cố Tín mới lại đột phá, lần này anh ấy sáng tác ca khúc chủ đề “Vĩnh Hằng” cho “Biệt hiệu Omega” vô cùng xuất sắc.

Tôi nói lại lần cuối, vẫn luôn lấy Phong Kính so sánh với Mạc Trăn là các

bạn, hiện tại nói cậu ấy không xứng làm đối thủ của Mạc Trần cũng là các bạn, ranh giới rõ ràng? Người nào đó đừng có hòng bôi đen Mạc thiên vương nhé. Khưa khưa khưa.”

“Bởi vì vẻ ngoài của anh ấy quá đẹp khiến tôi vẫn luôn cho rằng anh ấy không làm nên trò trống gì. Mãi đến sau này khi đi xem “Biệt hiệu Omega”, tôi đã quỳ gối trong rạp chiếu phim. Một đời gặp được một Lâm Ngộ! Cảm ơn anh!”

“Vì tất cả mọi người đã nói gần hết rồi nên tôi nói cái khác đi nhé! Phong tổng là một học bá (4) danh xưng với thực! Có gì khác với những học bá khác thì đó chính là kỳ thi đại học anh ấy được hơn 600 điểm! So với những thí sinh phổ thông dự thi cũng là một học bá nhé!

(4) Học bá: Sở trường là học tập, là một học trò có điểm số rất cao.

Thi đỗ Đại học Mỹ thuật London cũng thế, ngay tại buổi phỏng vấn đã được nhận offer (5)! Chỉ là Phong tổng của tôi khiêm tốn, chưa bao giờ lấy cái này để đổi thành sự nổi tiếng, đương nhiên anh ấy cũng không cần!

(5) Offer: Lời đề nghị, chào hàng

Bên dưới để lại một bức ảnh, mọi người tập trung chiêm ngưỡng nhan sắc đó đi ($\sim \nabla \sim$)~.”

[Tôi là ông Vương cách vách nhà bạn]: Cảm giác Phong Kính là một diễn viên rất có bối cảnh, nếu không Thiên Tần làm sao có thể đồng ý cho anh ta còn đang trong thời kỳ nổi tiếng đi London học mất một năm chứ? Nhưng nếu tính về lâu về dài, lựa chọn này quá chính xác.”

[Cô gái theo đuổi minh tinh số 3]: Tôi sẽ không đánh giá diễn xuất của ảnh đế Phong, tôi chỉ cầu xin anh ấy có thể diễn một nhân vật có kết thúc có hậu QAQ. Lâm Ngộ và Omega đều rất thâm, tôi không muốn lại khóc như một đứa ngốc nữa đâu QAQ.”

... Giang Nhiễm cảm thấy, cuối cùng cô gái theo đuổi minh tinh này cũng

đánh giá đúng trọng tâm!

Chương 8: Đêm thứ tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Lễ Thất Tịch hôm đó, toàn bộ phim trường đều chìm đắm trong bầu không khí mờ ám.

Nhân viên công tác A: “Tôi nay bạn gái tôi tới đây, hồ hồ hồ.”

Nhân viên công tác B: “Ngày đó tôi cũng có quen một cô gái, cũng hẹn tôi tôi nay gặp nhau, hí hí hí.”

Nhân viên công tác C: “Tôi hỏi đạo diễn rồi, ông ấy nói hôm nay có thể kết thúc công việc sớm, há há há.”

Phong Kính: “...”

Quá xấu xa!

Anh cảm thán ở trong lòng xong đột nhiên nhớ ra hôm nay Giang Nhiễm có hẹn Hà Chi Viễn đi ăn cơm, không lẽ cô cũng muốn qua đêm ở bên ngoài sao?

... Chẳng lẽ cô mặc kệ chó nhà cô hả?

“Hắt xì.” Giang Nhiễm ngồi trước máy tính đột nhiên hắt hơi một cái, tiếp tục nhắn tin với người bạn thời đại học đang ở Nhật Bản xa xôi, “*Vitamin tổng hợp cũng phải bổ sung thêm hàng, còn có phần ngủ, nhớ lấy thêm cho tôi đây.*”

[Triệu Kha]: Ôi chao, cậu có đàn ông à? Vậy mà còn cần phần ngủ!

[Triệu Kha]: À đúng rồi! Hôm nay là Thất Tịch! Cậu muốn qua đêm ở bên ngoài sao?

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Không có đàn ông thì không được dùng phần ngủ hả? (tạm biệt) Tớ dùng nó như phần rôm cho trẻ em không được à? (mỉm cười)

[Triệu Kha]: Được chứ, có tiền cứ tùy hứng. (ngoáy mũi)

[Triệu Kha]: Khi nào cậu qua bên này chơi? Tiện thể mang ít đồ về luôn.

[Giang Nhiễm]: Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tháng sau.

[Triệu Kha]: Được, vừa khéo gần đây tớ muốn đổi chỗ ở, chờ tớ bố trí ổn thỏa sẽ báo cho cậu.

Giang Nhiễm gửi biểu tượng OK rồi tắt máy tính đi. Tối nay cô còn có hẹn ăn cơm với Hà Chi viễn, nếu không chuẩn bị để ra ngoài thì sẽ muộn mất.

Lại nói ngày đó Hà Chi Viễn hẹn thời gian với cô, cô hoàn toàn không nhận ra đó là lễ Thất Tịch....

Nếu đã hẹn xong xuôi mà đến lúc này lại thay đổi thời gian thì có vẻ như cố ý, Giang Nhiễm mở tủ quần áo, tự hỏi nên mặc cái gì ra ngoài.

Ăn mặc quá nghiêm túc thì cô sợ khiến đối phương hiểu nhầm, ăn mặc quá tùy tiện lại sợ không lễ phép, Giang Nhiễm chọn một lúc, cuối cùng chọn một cái váy mua từ năm trước. Kiểu dáng đơn giản trang nhã, không quá cầu kì.

Vì cô mời cơm nên địa điểm do Hà Chi Viễn quyết định. Hà Chi Viễn chọn một nhà hàng Tây, lúc Giang Nhiễm đến nơi, anh ta đã ngồi đợi được một lúc rồi, thấy nhân viên dẫn Giang Nhiễm tới, Hà Chi Viễn lập tức đứng lên.

“Ngại quá, nói là mời anh ăn cơm mà kết quả em còn đến muộn hơn anh.”

Giang Nhiễm nói xin lỗi.

Hà Chi Viễn nói: “Là anh tới quá sớm mới phải.” Quả thật anh ta tới rất sớm, sợ trên đường kẹt xe nên anh ta xuất phát trước hai tiếng.....

“Đúng rồi, hoa này tặng em.” Trên tay anh ta cầm một bông hoa hồng đỏ được gói khéo léo đưa cho Giang Nhiễm. Cô nhìn hoa một cái, không duỗi tay nhận lấy: “Cái này là?”

“Ha ha, trên đường đi anh gặp một anh chàng bán hoa, cậu ta nói muốn về đưa bạn gái đi chơi, hoa hồng này là bông cuối cùng nên tặng luôn cho anh, anh vừa vận mượn hoa dâng Phật.”

“À... vậy em cảm ơn.” Giang Nhiễm nhận lấy hoa hồng rồi khẽ cười với anh ta.

Hôm nay Phong Kính thật sự kết thúc công việc sớm, người trong đoàn phim phấn khích đến nỗi bước đi như lướt trên gió. Buổi tối Phong Kính không có hoạt động gì nên về thẳng khách sạn. Tắm rửa xong xuôi, anh ngồi trên sofa nhìn đám người trên Weibo khoe ân ái, lại lướt một vòng bạn bè khoe ân ái, vẫn chưa tới 12 giờ.

“Phong tổng, khó có được một hôm kết thúc công việc sớm, anh nghỉ ngơi đi.” Michelle thấy anh nghịch máy tính cả đêm, sợ trên mạng lại có lời gì kích thích đến anh, vội vàng giục anh đi ngủ.

Phong Kính nghe vậy ngẩng đầu, quan sát anh ta vài lần: “Mẽ Tuyên Nhi, cậu có bạn gái không? Không cần trải qua lễ Thất tịch à?”

Michelle: “...”

Sếp bất thành linh quan tâm khiến cho chó độc thân như anh ta không biết phải làm sao.

“Lúc phỏng vấn giám đốc Tần có nói chỉ cần trợ lý độc thân.”

Phong Kính hơi bất ngờ nhướng mày: “Còn có yêu cầu vô nhân đạo như thế hả?”

“Vẫn ổn, công việc trợ lý bận bịu như vậy, cũng không có thời gian mà yêu đương.”

“Những lời nói này của cậu là đang oán hận tôi sao?”

“Không phải!” Michelle vội vàng lắc đầu, “Hiện tại tôi chỉ muốn làm tốt công việc, không nghĩ tới việc yêu đương!” Bỗng nhiên anh ta sinh ra cảm giác “gân vua như gân cạp”, thật sự không thể nói sai một câu nào!

Phong Kính không có phản ứng gì đối với sự bày tỏ đầy nhiệt huyết của anh ta, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Michelle thấy anh lại cúi đầu chơi máy tính, trong lòng thầm nghiên cứu xem lần này anh hỏi như vậy là có dụng ý gì.

Chẳng lẽ Phong tổng muốn yêu đương? Đây cũng là chuyện hợp lẽ thường thôi, dù sao mấy tháng nữa anh cũng đã 26 tuổi. Nhưng nếu Phong tổng có suy nghĩ này thì anh ta phải báo với giám đốc Tần mới được. Ặc, anh ta có nên tìm thời gian nói chuyện trước với Phong tổng không nhỉ?

Trong khoảng thời gian Michelle như bà mẹ già nói huyền thuyên, cuối cùng cũng đến 12 giờ. Phong Kính vừa tắt đèn không bao lâu đã lại xuất hiện trong phòng khách nhà Giang Nhiễm.

Thấy phòng khách tối đen như mực, trong lòng Phong Kính theo bản năng hơi hồi hộp, nhưng rất nhanh, anh đã thấy ánh sáng truyền từ phòng ngủ ra.

... Chắc không mang đàn ông về nhà đâu nhỉ?

Phong Kính bước từng bước nhỏ đi về phía hành lang thăm dò. Cửa phòng ngủ chính để mở, bên trong có mở một bài hát nhẹ nhàng, mà lúc này Giang Nhiễm đang nằm trên giường đắp mặt nạ.

Phong Kính: "..."

Anh nhìn chăm chăm vào mặt nạ vàng óng ánh trên mặt cô, nghe rõ được âm nhạc trong phòng.

Là ca khúc của nhóm nhạc rock cực kỳ nổi tiếng thời thập niên 90 - Pumpkin, "Dorothy".

Phong Kính rất bất ngờ, anh không nghĩ tới một cô gái chuyên order đồ lại nghe một ca khúc cũ như vậy. Mặc dù lúc ấy Pumpkin rất nổi tiếng nhưng từ mười năm trước vì đủ loại tin tức tiêu cực nên đã tuyên bố tan rã, mà thời điểm bọn họ nổi tiếng, Giang Nhiễm chắc chỉ mới... vài tuổi thôi?

Lại đi vào bên trong mấy bước, anh phát hiện trên bàn học có thêm một cái bình hoa khác mấy hôm trước. Mà bình hoa đó đang cắm một bông hồng đỏ.

... Ha ha, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Hà Chi Viễn đưa cho cô. Quả nhiên hẹn Giang Nhiễm ra ngoài vào ngày đặc biệt như hôm nay chắc chắn vì lý do không lành mạnh gì.

Thế nên anh ta thổ lộ với Giang Nhiễm rồi à?

... Nhìn như thế này, cho dù thổ lộ cũng chắc chắn là không thành công rồi.

Anh lại nhìn Giang Nhiễm đang nhắm mắt nghỉ ngơi, quyết định thừa dịp cô đắp mặt nạ lén lút đi đến phòng để hàng xem. Hai ngày trước anh đều lặng lẽ muốn vào phòng đó nhưng Giang Nhiễm luôn khóa cửa lại, anh không nản lòng lục lọi thùng rác trong nhà một lần, nhưng chẳng tìm thấy đơn chuyển phát nhanh nào.

Đến cả đồ rác mà cô cũng rất chịu khó!

Đêm nay, anh vẫn không thu hoạch được gì, phòng để hàng vẫn khóa cửa. Ánh mắt đầy buồn bã nhìn cánh cửa, anh trở về phòng ngủ chính của Giang Nhiễm.

“Nhị Hoàng, sao em lại chạy vào đây?” Giang Nhiễm đang đắp mặt nạ nghe được tiếng động liền mở to mắt nhìn. Hình như gần đây chú chó nhà cô rất thích chạy vào phòng cô.

“Gâu.” Phong Kính lắc lắc cái đuôi với cô, lại nhảy lên bậc cửa sổ nằm im bất động.

Giang Nhiễm: “...”

Ban ngày cô dùng bậc cửa sổ kia để đọc sách xem phim nhưng bây giờ lại thường xuyên bị chó nhà cô chiếm mất.

Âm thanh tin nhắn của điện thoại vang lên, Giang Nhiễm lấy đi động ra xem, là tin nhắn WeChat của Nghiêm Hoan Hoan gửi.

[Nghiêm Hoan Hoan]: ... 12 giờ, tớ đến kiểm tra trạm gác! Cậu về nhà chưa?

[Giang Nhiễm]: ... Về từ lâu rồi, đang đắp mặt nạ này.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Vậy là tốt rồi ha ha ha, bạn học Hà Chi Viễn không làm gì với cậu sao?

[Giang Nhiễm]: Không, chỉ ăn cơm rồi tùy tiện đi dạo, lại nói hôm nay không khí trên đường quá ngọt ngào, khắp nơi đều là tình nhân.

[Nghiêm Hoan Hoan]: (mỉm cười)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Hà Chi Viễn không thô lỗ với cậu hả?

[Giang Nhiễm]: Không hề.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Rất tốt, xem ra anh ta khá giỏi nhận nhin! Cậu gặp được cao thủ rồi!

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Tớ đi rửa mặt nạ đây.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Chờ đã chờ đã! Hai ngày nữa ảnh đế Phong trở về, chúng ta cùng ra sân bay đón đi!

[Giang Nhiễm]: ... Vì sao tớ cũng phải đi?

[Nghiêm Hoan Hoan]: Cậu còn hỏi vì sao nữa hả? Chẳng lẽ giá trị nhan sắc của ảnh đế Phong còn không đủ để trở thành lý do sao?

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Tớ thật sự muốn đi rửa mặt nạ.

[Nghiêm Hoan Hoan]: (tạm biệt)

Tuy Giang Nhiễm đã khéo léo từ chối Nghiêm Hoan Hoan nhưng ngày Phong Kính trở về, cô vẫn bị Nghiêm Hoan Hoan kéo đến sân bay.

“Trời ơi, sáng sớm thế này mấy người không lo ngủ mà tất cả lại tập trung nằm vùng ở đây.” Giang Nhiễm dùng tay che miệng, không nhìn được ngáp một cái.

Nghiêm Hoan Hoan: “Sớm gì chứ! Những người phía trước đã đợi ở đây hai tiếng rồi đó!”

Giang Nhiễm: “...”

“Nếu tớ không mua một đồng đồ tiếp ứng thì còn không đứng được ở phía trước như thế này đâu,” Nói xong cô ấy đưa cho Giang Nhiễm một poster cầm tay, “Lát nữa cậu giơ cái này lên, chú ý đừng để quá cao che mất người phía sau, nếu không sẽ bị đánh đấy.”

“...” Thật đáng sợ, cô có thể quay về nhà không?

“Á, cậu nhìn giúp tớ xem lớp trang điểm của tớ có bị trôi không?”

Giang Nhiễm nhìn kỹ, Nghiêm Hoan Hoan bình thường đến cả đi làm cũng lười trang điểm thế mà hôm nay còn kẻ mắt, “Không trôi, nhưng trang điểm hơi xấu, cậu còn phải luyện tập nhiều vào.”

Nghiêm Hoan Hoan: “...”

Nói xong Giang Nhiễm thuận tiện nhìn một lượt các cô gái, tuy rằng tất cả các cô gái đều không quá xinh đẹp nhưng nhìn ra được họ đều cẩn thận trang điểm. Nhưng cô gái mặc váy đi giày cao gót ở phía trước kia, thật sự không sợ lát nữa bị chen thành chó luôn sao?

“Lại nói, hôm nay cậu không cần đi làm sao?” Giang Nhiễm nghi ngờ nhìn Nghiêm Hoan Hoan, cô ấy không giống với cô, là kiểu người tiêu chuẩn sáng 9 giờ đi làm tối 6 giờ về nhà.

“Khụ.” Mặt Nghiêm Hoan Hoan lộ vẻ xấu hổ, “Tớ xin nghỉ nửa ngày.”

“... Lợi hại lợi hại, đến khi đó cậu không có tiền thì đừng có tới nhà tớ ăn cơm chùa.”

“Ấy ấy, hai chúng ta đã có mười mấy năm tình bạn, ai lại để ý vài bữa cơm thế chứ...” Nghiêm Hoan Hoan vừa nói chị em tốt vừa kéo tay Giang Nhiễm, “Nói không chừng cả đời chúng ta cũng chỉ đi du sơn bay lâm này thôi, có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần với Phong Kính, không mệt không mệt.”

Giang Nhiễm nhú mày từ chối cho ý kiến, cô chắc chắn sẽ không tự ngược mà đi du sơn bay lâm thứ hai. Nhưng xem hai bộ phim điện ảnh của Phong Kính, cô vẫn khá chờ mong nhìn thấy Phong Kính ở ngoài đời.

“Anh ấy đi chuyến bay nào thế? Khi nào tới nơi?”

Nghiêm Hoan Hoan nói: “Nhanh thôi, nếu máy bay không đến trễ thì hơn một tiếng nữa là đến!”

Giang Nhiễm: “...”

Ý là các cô còn phải đứng ở đây hơn một tiếng nữa hả?

Lúc này, Phong Kính hoàn thành nhiệm vụ quay phim, mới vừa lên máy bay được một lát. Michelle ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu nói với anh: “Phong tổng, hôm nay bên chỗ fanclub sắp xếp fan tới sân bay đón nên chúng ta sẽ không đi cửa VIP.”

“Ừ, đến lúc đó thì bảo tôi.” Nói xong Phong Kính đeo tai nghe lên, chuẩn bị ngủ trên máy bay một lát. Trong túi anh có một cái máy nghe nhạc mà anh mua từ lúc học đại học, ca khúc tồn tại lâu nhất, hơn nữa còn thường xuyên bật chế độ lặp lại ở bên trong chính là “Dorothy” của Pumpkin.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Có rất nhiều độc giả hỏi về phần ngủ ngon, thật ra nó chính là một vật được các em gái Nhật Bản dùng khi bạn trai qua đêm tại nhà.

Bởi vì bên kia các cô gái hầu hết ban ngày đều trang điểm, ngay cả buổi tối lúc ngủ cũng không muốn bạn trai thấy mặt mộc của mình, khi tẩy trang rồi làn da không được đẹp, vì thế đúng lúc này phần ngủ được tạo ra. Phần ngủ là mỹ phẩm dưỡng da, dùng ở bước cuối cùng khi chăm sóc da, tính chất của nó rất mịn nhẹ, mùi lại nhạt, cho nên không có tác dụng che khuyết điểm, nhưng có thể làm sáng da và che kín lỗ chân lông, sau khi dùng da sẽ trắng mịn hơn, vẻ mặt cũng sẽ tự nhiên và đẹp hơn. Mặt khác nó có thể giảm sự tiết dầu của làn da vào ban đêm rất hiệu quả, như vậy đến sáng ngày hôm sau ngủ dậy sẽ không phải dùng khuôn mặt đầy dầu đối diện với bạn trai mình!

Đương nhiên những em gái không có bạn trai cũng có thể dùng, vì da dầu rất phổ biến, da dầu sẽ dễ để lại sẹo, sau khi dùng cái này sẽ nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều! Giống như nữ chính của chúng ta coi nó như phần rôm trẻ em mà bôi lên người đó, haha.

Hơn nữa nó thuộc về phạm trù của mỹ phẩm dưỡng da, sử dụng trong thời gian dài rất có lợi với da dẻ.

Chương 9: Đêm thứ chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ở sân bay đợi hơn một tiếng, cuối cùng chuyến bay mà Phong Kính ngồi cũng đến đúng giờ.

Fan đợi ở cửa ra sân bay bắt đầu xôn xao đứng dậy, thành viên của fanclub lại một lần nữa nhấn mạnh những việc cần chú ý: “Lát nữa mọi người không được chen chúc, không được ủa lên, cố gắng nói nhỏ một chút, không được ồn ã gây ảnh hưởng đến hành khách khác, tự giác duy trì trật tự xung quanh! Sau khi ra khỏi sân bay không được đuổi theo xe, không được xin chữ ký cũng không được chụp ảnh chung!”

Những lời này bọn họ đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nhưng không biết fan ở đó nghe lọt tai được bao nhiêu. Bảo vệ sân bay nhiều hơn so với vừa rồi, fan đến đón bị sắp xếp ở hai bên, ở giữa còn dùng rào chắn.

Chẳng bao lâu sau, Phong Kính đi ra giữa một vòng lớn vệ sĩ, fan chờ ở sân bay không kiềm chế nổi nữa bắt đầu gào thét chói tai.

Phong Kính đeo một cái kính râm đen lớn và đội mũ lưỡi trai, nhiệt tình vẫy tay với fan, ở giữa đoàn người như thủy triều, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Giang Nhiễm.

Cô mặc áo phông trắng và quần bó đơn giản, mái tóc màu trà mềm mại xõa trên vai.

Ánh mắt anh đột nhiên thay đổi, nhưng vì trên mắt mang đeo cái kính rất lớn nên không ai nhìn ra được sự thay đổi của anh.

Phong Kính nhanh chóng khôi phục lại như thường, tiếp tục mỉm cười với các fan vây xung quanh. Thật ra khi hạ cánh xuống sân bay mà gặp phải cảnh

này, không có ngôi sao nào sẽ vui vẻ phấn khích cả, nhưng các fan cũng không dễ dàng gì nên Phong Kính vẫn cố gắng tươi cười.

Dần dần anh cách vị trí Giang Nhiễm đang đứng càng ngày càng gần, mặt cô cũng càng ngày càng rõ hơn.

Đột nhiên anh nhớ tới động tác cô thường xuyên khom lưng xoa đầu mình, ma xui quỷ khiến thế nào anh cũng vươn tay, muốn xoa đầu cô.

Giang Nhiễm vẫn giơ poster tiếp đón đứng đực ở đó, mãi đến khi Phong Kính đi ra, cô mới lấy lại chút tinh thần. Vốn nghĩ rằng mình đã sớm không còn cuồng nhiệt, nhưng trong khung cảnh fan kích động thét chói tai, ngay cả cô cũng bị nhiễm bầu không khí này, suýt nữa hét lên.

Cảm giác Phong Kính mang lại cho cô không hề giống như trong phim điện ảnh, anh không bắt cần đòi như Lâm Ngộ, cũng không phải không có tình cảm như Omega, anh chính là Phong Kính. Đương nhiên mức độ đẹp trai vẫn giống nhau, cho dù bị một lượng lớn vệ sĩ bao quanh, anh vẫn là người tỏa sáng nhất.

Không thể nghi ngờ anh là một người chu đáo, vì đổi lại Giang Nhiễm ở vị trí đó, nếu như mình kéo thân thể mệt mỏi vừa ra sân bay đã đối mặt với một tình huống như vậy, chắc chắn sẽ không có hứng, nhưng anh vẫn có thái độ rất tốt, còn mỉm cười với fan.

Trong tay cô giơ poster chào đón, nhìn anh từ từ đến gần, sau đó... Anh bắt ngờ đưa tay xoa đầu cô.

.....

Những tiếng thét chói tai giống như thủy triều bên người chợt như được đẩy lùi, toàn bộ thế giới bỗng nhiên yên lặng không tiếng động. Giang Nhiễm cảm thấy mình sững sờ rất lâu nhưng cũng có lẽ chỉ trong một giây, lúc cô ngẩng đầu lên, Phong Kính đã thu tay lại đi xa. Mà các fan xung quanh cô cũng không hề yên lặng, âm thanh ầm ĩ trong sân bay còn lớn hơn vừa rồi.

Michelle túm cánh tay của Phong Kính, kéo anh đi nhanh về phía trước: “Đi nhanh chút đi nhanh chút.”

Rất nhiều fan đều đuổi theo Phong Kính ra ngoài sân bay, Giang Nhiễm còn đứng tại chỗ hồi phục tâm trạng.

Vừa rồi Phong Kính thật sự xoa đầu cô sao? Giữa hàng ngàn hàng vạn fan vì sao anh lại chọn xoa đầu cô? Bởi vì hôm nay tóc cô được gội vô cùng sạch sẽ ư?

Tiếng thét chói tai cũng dần dần theo các fan ra xa nhưng trái tim trong lồng ngực Giang Nhiễm vẫn đập thình thịch như đang đánh trống, thậm chí càng lúc càng rõ ràng.

Thình thịch, thình thịch.

Cô giống như... tìm lại được một chút hứng thú theo đuổi ngôi sao rồi.

“Chết tiệt Giang Nhiễm, số của cậu cũng quá đỏ rồi đấy!” Khi Nghiêm Hoan Hoan đuổi theo Phong Kính ra ngoài quay trở lại, Giang Nhiễm còn đứng ngơ ngác tại chỗ, “Hôm nay cậu có thể đi mua xổ số luôn rồi, tỉ lệ xảy ra chuyện này còn nhỏ hơn cả tỉ lệ trúng giải nhất đấy!”

Cuối cùng Giang Nhiễm cũng phản ứng lại, nhìn Nghiêm Hoan Hoan nói: “Không đâu, vận may đều đã dành hết ở chỗ này, mua xổ số chắc chắn không trúng nữa đâu.”

“... Cũng đúng.”

“Cho nên...” Giang Nhiễm như muốn chứng thực nhìn Nghiêm Hoan Hoan, “Vừa rồi Phong Kính thật sự xoa đầu tớ? Không phải tớ ảo tưởng?”

“Đương nhiên là thật, cậu tranh thủ vui mừng đi chứ!” Nghiêm Hoan Hoan không cam lòng, rõ ràng cô đứng ngay bên cạnh Giang Nhiễm mà! Tay anh để Phong chỉ cần dịch một chút là có thể chạm vào đầu cô rồi!

“Phụt...” Cuối cùng Giang Nhiễm cũng không nhịn được, mừng rỡ bật cười thành tiếng.

Nghiêm Hoan Hoan: “...”

Đột nhiên cô ấy muốn tuyệt giao với Giang Nhiễm.

Bên kia, Phong Kính sai bước lên xe bảo mẫu (1) rồi tháo kính và mũ xuống, nhìn tay phải mình đến nỗi ngây người. Tuy chỉ có một giây ngắn ngủi, nhưng xúc cảm trên tóc của Giang Nhiễm hoàn toàn mềm mại giống với tưởng tượng của anh, mà trên tay anh dường như còn lưu lại mùi quýt nhẹ nhàng khiến anh hơi say mê.

(1) Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.

“Ảnh đế Phong.” Michelle ngồi xuống bên cạnh anh, đóng cửa xe lại bắt đầu giáo dục anh, “Hành động vừa rồi của anh cực kỳ không ổn, nếu cảm xúc của fan mất không chế như ong vỡ tổ thì hôm nay chúng ta đừng hòng rời khỏi sân bay!”

Phong Kính cũng biết hành động lúc nãy của mình không ổn nên không cãi lại gì cả, “Ừ, sau này tôi sẽ chú ý.”

“...” Thái độ phối hợp tốt đẹp như thế của anh khiến Michelle không biết nói tiếp thế nào.

Cảm giác như đánh một cái rất mạnh vào nhúm bông, cực kỳ khó chịu!

Nhưng khó chịu thì khó chịu, anh ta cũng chỉ có thể tự chịu đựng, dù sao Phong Kính sẽ không thềm để ý. Bây giờ điều Phong Kính để ý chính là vì sao Giang Nhiễm lại xuất hiện ở sân bay.

Hoạt động đu sân bay này là do fanclub ở thành phố A tổ chức, mặc dù có thể có fan ở nơi khác tới nhưng tỉ lệ rất nhỏ.

Giang Nhiễm chắc là ở thành phố A.

Nhưng sao cô còn gia nhập fanclub của mình ở thành phố A chứ, hơn nữa còn đu sân bay?Ồ, không đoán nổi, rõ ràng cô dán poster của Mạc Trăn ở phòng ngủ cơ mà.

Quên đi, lần sau anh tặng cho cô một cái poster là tốt rồi.

Khóe miệng anh bất giác cong lên, lọt vào mắt Michelle khiến anh ta vô cùng hoảng sợ: “Phong tổng, anh sao thế?” Cười ngọt ngào đến thế?

Phong Kính nói: “Không có gì, có điều đi mòn giày tìm không thấy đến khi đạt được lại chẳng tốn công.”

“Cái gì?” Michelle không hiểu anh nói câu đó có ý gì.

Phong Kính cười với anh ta, giống như anh em tốt mà khoác vai anh ta: “Mễ Tuyên Nhi, giúp tôi tìm một căn hộ, gần hồ, gần đó có quán nướng, bắt đầu tìm từ phía Bắc.”

“Hả?” Trong lòng Michelle lập tức cảnh giác, “Anh muốn chuyển nhà sao?”

Phong Kính lại không chịu tiết lộ nhiều: “Cậu cứ tìm đi là được, tìm được rồi thì so sánh điều kiện, cái nào phù hợp nhớ đưa cho tôi.” Cuối cùng còn uy hiếp một câu, “Chuyện này không được nói cho Tần Phàm.”

Michelle: “...”

Phong tổng à, sao anh càng ngày càng giấu giếm đóc Tần nhiều chuyện thế? Như thế không tốt đâu!

“Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi.” Michelle vô cùng không có khí phách gật đầu.

Chuyện fan ra sân bay đón Phong Kính về thành phố A đã nhanh chóng lên hot search, Giang Nhiễm tùy tiện tìm một cái trên Weibo cũng có thể thấy được rất nhiều ảnh chụp rất rõ. Nhóm chị đại ở tiền tuyến quả nhiên danh bất hư truyền, ảnh được tung ra rất đẹp, vượt xa ảnh chụp trên điện thoại di động của Nghiêm Hoan Hoan chín con phố.

Nhưng cho dù ảnh Nghiêm Hoan Hoan chụp Phong Kính cũng không hề xấu, chỉ có thể nói là giá trị nhan sắc đã cứu vớt toàn bộ....

Cô lưu lại mấy tấm ảnh... đặc biệt là mấy tấm Phong Kính sờ đầu cô, không ít người chụp được cái này, tuy cô chỉ lộ gần nửa khuôn mặt nhưng cũng xem như đây là đỉnh cao trong lịch sử theo đuổi minh tinh của cô. Cô còn chưa tự mình ngắt ngậy được bao lâu, một tin tức khác về Phong Kính đã bùng nổ, lại còn bất ngờ chễm chệ trên hot search: *Người yêu đồng tính của Phong Kính lộ ra ánh sáng.*

Giang Nhiễm: “...”

Oa... Có chuyện hay để hóng!

Tin tức này do một tài khoản Weibo bát quái nổi tiếng nào đó tuồn ra, câu đầu tiên chính là: “Theo một người biết rõ nội tình tiết lộ...”, vừa nhìn... đã cực kỳ không đáng tin cậy.

Có bản lĩnh thì viết tên người hiểu rõ nội tình đó ra đây đi.

Giang Nhiễm chửi thầm một câu trong lòng, lại tiếp tục kéo xuống xem, người hiểu rõ sự tình này chắc là nằm trong đoàn phim quay quảng cáo son môi mà Phong Kính vừa hoàn thành xong, người đó tiết lộ, Phong Kính và trợ lý của anh gây ra tiếng động rất lớn vào đêm khuya, không biết làm gì trong phòng mà quần áo không chỉnh tề, hơn nữa còn thật thật giả giả chơi trò buộc dây.

Giang Nhiễm: “...”

Lần ăn dưa này có phần khiến người ta không nuốt trôi.

Trên mạng nhanh chóng bùng nổ, fan Phong Kính cố hết sức không chế dư luận, kêu gọi mọi người không cần tin vào mấy tin lá cải sai sự thật, fan Mạc Trần ngửi mùi ngon, bắt đầu chờ xem kịch vui.

Thiên Tần nhanh chóng bị quấy rầy, Phong Kính và Michelle bị gọi đến văn phòng của Tần Phàm.

“Nói đi, sao lại thế này?” Ánh mắt sắc bén của Tần Phàm đảo qua Phong Kính, cuối cùng dừng lại trên người Michelle.

Michelle suýt nữa đã quỳ xuống tại chỗ với anh ta: “Giám đốc Tần, là hiểu nhầm ạ! Cho dù tôi thật sự đồng tính thì cũng không dám xuống tay với Phong tổng đâu!”

Tần Phàm gật đầu đồng ý: “Tôi tin ánh mắt Phong Kính sẽ không kém như vậy.”

Michelle: “...”

“Trong hai người ai muốn nói trước?” Tần Phàm ngồi trên ghế làm việc, kiên nhẫn chờ đợi.

Michelle vừa định nói, Phong Kính ngồi đối diện Tần Phàm đã mở miệng: “Chắc bọn họ nói đến buổi tối chúng tôi đập con gián.”

“Đập gián?” Tần Phàm nhướn mày, rõ ràng không tin, “Đó là khách sạn năm sao, cậu cũng ở phòng tốt nhất.”

“Vậy cũng không thể đảm bảo ở đó không có gián.”

Tần Phàm nở nụ cười nhạt, lại hỏi: “Vậy chơi trò buộc dây thì sao? Không nhận ra khẩu vị của cậu lại nặng như thế đấy.”

“...” Phong Kính mím môi, liều chết không nói thật, “Đây đơn giản là chuyện dối trá linh tinh, bọn họ muốn viết gì mà không được chứ?”

Tần Phàm nhìn anh một lúc, ánh mắt đảo sang Michelle đang đứng như chim cánh cụt ở bên cạnh: “Michelle, cậu nói đi.”

Đột nhiên bị điểm danh, Michelle theo bản năng run rẩy, rất nhanh, ánh mắt sắc như dao của Phong Kính cũng dừng lại trên người anh ta... Michelle khổ không nói nên lời.

Anh ta bị kẹp giữa Tần Phàm và Phong Kính, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn khuất phục sếp lớn Tần: “Giám đốc Tần, anh xem video này đi!”

Michelle nhanh tay nhanh chân đưa điện thoại của mình cho Tần Phàm, trên màn hình chạy video, là hình ảnh Phong Kính dùng cả tay chân chạy trên mặt đất sủa “gâu gâu”.

Phong Kính: “...”

“Mẽ Tuyền Nhi!” Anh cao giọng gọi lớn, “Không phải tôi bảo cậu xóa video đi rồi sao?”

Michelle oan ức: “Tôi, tôi cảm thấy chuyện này vẫn nên nói với giám đốc Tần.”

Tần Phàm bình tĩnh xem hết video, thuận tay xóa đi: “Cậu làm tốt lắm.” Nói xong anh ta ngẩng đầu nhìn Phong Kính phía đối diện, “Không định giải thích một chút à?”

Phong Kính nhú mày không nói chuyện, Tần Phàm lại nhìn người bên cạnh: “Michelle.”

Michelle lập tức đứng thẳng người.

Chương 10: Đêm thứ mười

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tần Phàm là cổ đông đồng thời cũng là người đại diện nổi tiếng nhất của công ty giải trí Thiên Tần, tất tần tật những nghệ sĩ qua tay anh ta đều có thể nổi tiếng một phương trời trong nước. Có thể vì khí thế quá mức mạnh mẽ nên trong công ty có rất nhiều người đều sợ anh ta, Michelle cũng không ngoại lệ.

Giống như hiện tại bị Tần Phàm gọi tên như vậy, Michelle hận không thể moi toàn bộ những thứ mình biết trong đầu ra nói cho anh ta biết: “Phong tổng sau khi đi đến nơi khác đột nhiên bắt đầu như thế, nhưng chỉ phát tác vào buổi tối, tôi đã tìm hiểu một ít tư liệu, có nói vì ban ngày áp lực quá lớn. Tiếng động lớn bị tung tin chắc do tôi ở trong phòng ngăn anh ấy chạy loạn.”

“Còn chơi trói dây thì sao?”

“Đó là tôi sợ anh ấy lại gây ra tiếng động, khiến người ở khách sạn chú ý nên định dùng dây thừng trói anh ấy trong phòng.”

Vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh của Tần Phàm rốt cuộc cũng hơi thay đổi: “Cậu trói không?”

“Không có không có! Phong tổng không đồng ý, tôi làm sao có gan trói chứ!” Michelle thật sự muốn khóc luôn rồi, bây giờ Phong Kính là nghệ sĩ được coi trọng nhất dưới tay Tần Phàm, nếu anh xảy ra sự cố gì trong tay anh ta, chắc chắn anh ta sẽ bị lột một lớp da.

Ngữ khí nói chuyện của Tần Phàm chậm lại một chút, lại hỏi: “Chuyện lớn như thế vì sao không nói cho tôi biết?”

“Bởi vì, bởi vì... Phong tổng, anh ấy không cho tôi nói.” Giọng nói của Michelle nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Tần Phàm liếc Phong Kính, nhìn bản mặt của người ngồi ở kia, hình như tâm trạng còn tệ hơn cả anh ta. Tần Phàm thở dài một cái, hỏi: “Người biết rõ chuyện này, các cậu có nghĩ đến ai không?”

Michelle nhìn Phong Kính, thấy anh không hề có ý mở miệng, cắn răng bất chấp nói: “Tôi nghi ngờ là Chu Xu Nghiên, vì cả hai lần tôi đều gặp cô ta.”

Đầu ngón tay Tần Phàm gõ nhẹ lên mặt bàn, mở miệng nói: “Người như vậy chúng ta sẽ không hợp tác tiếp nữa, tôi sẽ thương lượng với phía Bunny, đổi nữ chính hai tập quảng cáo còn lại.” Lần quảng cáo son này của Bunny là series quảng cáo có cốt truyện, trước mắt tạm chia thành bốn tập, Phong Kính đã ký hợp đồng từ đầu tới cuối, nhưng Chu Xu Nghiên này chắc chắn là ký theo tập, thay đổi người cũng không mang lại nhiều phiền toái.

“Mặt khác đồng nghiệp ở bộ phận quan hệ xã hội đã chuẩn bị văn bản làm rõ, sau khi công ty công bố, các cậu chia sẻ lại là được, không cần trả lời bất cứ câu hỏi gì. Hot search chúng tôi cũng sẽ hạ xuống, Weibo cứ để cho bọn họ xóa đi, thủy quân của chúng ta chắc không mất bao nhiêu thời gian sẽ có thể đổi hướng dư luận.”

Trong lòng Michelle còn đang cảm thán Tần Phàm mạnh mẽ dứt khoát thì bản thân lại một lần nữa bị anh ta điểm danh: “Michelle, trở về nhanh chóng viết báo cáo cho tôi, lần sau còn biết rõ tình huống mà không báo thì cậu cũng không cần đến đây đi làm nữa.”

“... Tôi, tôi biết rồi.” Trong lòng Michelle căng thẳng nhìn Tần Phàm, vừa nãy ảnh đế Phong bảo anh ta đi tìm phòng ở, chuyện này có cần nói cho giám đốc Tần không đây?

Như nhìn thấu tâm tư của anh ta, từ nãy đến giờ Phong Kính không nói chuyện bỗng dưng mở miệng nói: “Mễ Tuyên Nhi, cậu có thể đi ra ngoài viết báo cáo được rồi.”

Michelle: “...”

Anh ta cẩn thận bước từng bước ra khỏi văn phòng Tần Phàm.

Sau khi anh ta đi ra ngoài, Tần Phàm gọi điện thoại nội bộ cho thư ký của mình, bảo cô ta pha hai tách cà phê mang vào. Thư ký hiểu rõ khẩu vị của bọn họ, nhanh chóng pha xong cà phê rồi mang vào văn phòng Tần Phàm, lại lễ phép lui ra ngoài.

Tần Phàm cầm tách cà phê uống một ngụm, hỏi Phong Kính: “Gần đây cậu chịu áp lực rất lớn sao?”

Phong Kính mím môi, đáp cho có lệ: “Ừ.”

“Vì sao?”

“...” Anh cũng không biết vì sao, cũng không thể nói vì bị fan Mạc Trần công kích được, nói ra chắc chắn Tần Phàm sẽ không tin. Anh uống một ngụm cà phê, làm ra vẻ không định trả lời.

Tần Phàm đợi một lát, đặt ly cà phê trong tay xuống: “Khoảng thời gian này tôi sẽ không sắp xếp công việc cho cậu, cậu tiếp nhận trị liệu tâm lý đi.”

“... Không cần đâu. Tôi cảm thấy tự tôi giải quyết được.”

“Tôi sẽ bảo trợ lý hẹn trước giúp cậu, hẹn xong rồi sẽ báo luôn cho cậu.”

Phong Kính: “...”

Đây, vì thế này nên anh mới không thích Tần Phàm.

Tần Phàm làm việc luôn rất hiệu quả, một ngày trước mới nói Phong Kính đi tiếp nhận trị liệu tâm lý, hôm sau đã hẹn bác sĩ tâm lý cho anh. Tần Phàm lạm dụng quyền lực ép anh đi, Phong Kính không thể không đi gặp vị bác sĩ tâm lý kia.

Anh tự mình lái xe đi tới phòng khám tâm lý ở một nơi cực kỳ bí mật, chắc Tần Phàm cũng chọn lựa khá kỹ lưỡng. Thư ký dẫn anh tới trước một căn phòng, dọc theo đường đi không hề gặp một người nào cả.

“Anh Phong, bác sĩ Trương đã chờ anh ở bên trong rồi.”

“Được, cảm ơn.” Giọng nói Phong Kính truyền từ khẩu trang ra khá rầu rĩ. Anh đẩy cửa phòng ra đi vào, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc âu phục đi giày da.

Người nọ đang đứng trước bể nước cho cá vàng ăn, thấy anh đi vào liền nở nụ cười chuyên nghiệp với anh: “Chào anh Phong.”

Phong Kính cởi khẩu trang xuống, cũng cười với anh ta: “Chào bác sĩ Trương.”

Thấy anh không có cảm xúc chống cự, bác sĩ Trương mỉm cười mời anh đến ghế đối diện bàn công tác của mình: “Mời ngồi.”

Phong Kính bước qua, ngay sau khi ngồi xuống thì phát hiện ghế tựa này còn thoải mái hơn cả ghế sofa.

“Tôi đã nghe anh Tần nói qua về tình huống của anh, anh ta nói dạo này anh chịu áp lực rất lớn?”

Phong Kính nói: “Thật ra cũng không có gì, tôi không biết anh đã xem video kia hay chưa, chương trình học diễn xuất của chúng tôi có một bộ môn gọi là giải phóng thiên tính, chỉ vì ban ngày tôi quá nhập tâm vào vai diễn nên buổi tối mới phát tiết thông qua cách này mà thôi.”

Bác sĩ Trương cười với anh: “Tôi đã xem phim của anh Phong rồi, anh là một diễn viên rất chuyên nghiệp. Nhưng càng là một diễn viên chuyên nghiệp thì càng dễ dàng tích lũy áp lực trong quá trình làm việc. Nếu anh đã tới đây thì chứng tỏ chính anh cũng ý thức được bản thân cần tư vấn tâm lý, anh có thể nói hết với tôi, tôi sẽ giữ bí mật, ngay cả anh Tần cũng sẽ không nói.”

Nhằm to rồi, anh tới đây hoàn toàn vì e ngại bản lĩnh một tay che trời của Tần Phàm....

Chẳng qua hình như bác sĩ tâm lý này cũng không nói dối, Phong Kính quyết định nghe theo đề nghị của anh ta, tâm sự thẳng thắn với anh ta: “Thật ra, buổi tối mỗi ngày tôi đều biến thành chó.”

“Biến thành chó?” Rốt cuộc bác sĩ Trương cũng để lộ vẻ mặt kỳ lạ.

Phong Kính không để ý, gật đầu tiếp tục nói: “Đúng vậy, cứ đến 12 giờ tối mỗi ngày, tôi và một con chó trao đổi linh hồn, “tôi” mà các anh nhìn thấy, thật ra không phải tôi, mà là chú chó kia.”

Sau khi anh tự thuật xong, bác sĩ Trương im lặng một lúc lâu mới mỉm cười với anh: “Anh Phong à, nếu anh không chịu nói thật với tôi, tôi thật sự không có cách nào giúp anh cả.”

Phong Kính: “...”

Nói láo không tin, nói thật cũng không tin, còn muốn anh nói thế nào bây giờ hả?

Cuối cùng bác sĩ Trương nói chuyện với anh nửa tiếng cũng không đạt được kết quả gì, chỉ kê cho anh một ít thuốc ngủ để anh dùng trước khi đi ngủ.

Tuy rằng Phong Kính cảm thấy anh đã lãng phí vô ích nửa tiếng cuộc đời nhưng thuốc này hình như vẫn có thể có chút tác dụng... Có lẽ buổi tối chú chó kia sẽ ngoan ngoãn hơn nhỉ?

Anh mới lái xe từ phòng khám ra, Michelle đã gọi điện thoại tới hỏi anh nói chuyện với bác sĩ thế nào.

Phong Kính nói: “Tạm được.”

“Vậy là tốt rồi.” Hình như Michelle thở phào nhẹ nhõm một cái, “Giám đốc Tần nói mỗi tuần đều phải tới đó trị liệu tâm lý một lần, thời gian cụ thể tôi sẽ sắp xếp rồi báo lại với anh.”

Phong Kính: "...”

“Không có chuyện gì nên tôi không làm phiền anh nữa.”

“Từ từ.” Phong Kính lên tiếng, ngăn cản Michelle chuẩn bị cúp điện thoại, “Tôi nhờ cậu tìm giúp tôi một khu nhà, có manh mối gì chưa?”

“Vẫn đang tìm, sắp xếp xong xuôi sẽ báo với anh trước tiên.”

“Ừ, nhớ kĩ chuyện này không được phép nói với Tần Phàm.” Gần như Phong Kính đang uy hiếp.

“Cái đó, Phong tổng, tôi cảm thấy...”

“Tôi cảm thấy cậu hình như không muốn làm trợ lý của tôi nữa.”

“... Hiểu rồi ạ.”

“Tốt lắm.” Phong Kính yên lặng một lát mới nói, “Bây giờ tôi chuẩn bị về nhà, cậu đi siêu thị mua giúp tôi một ít bia và phô mai nhé.”

“Bia và phô mai sao?” Tuy trong lòng Michelle cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không dám hỏi nhiều, “Anh muốn loại bia nào? Loại phô mai nào?”

“Loại nào cũng được, tự cậu chọn đi, còn phô mai thì mua phô mai miếng.”

“Tôi biết rồi, sau khi mua xong sẽ mang qua cho anh.”

“Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng Phong Kính khá chán nản, không biết vì sao sau khi gặp bác sĩ tâm lý xong thì anh càng thêm bức bối.

Sau khi về nhà tắm rửa xong xuôi, Michelle mang theo túi lớn túi nhỏ gì đó tới. Ngoại trừ bia và phô mai mà Phong Kính bảo anh ta mua thì còn mua

thêm không ít hoa quả rau dưa và đủ các loại thịt, nhét thẳng vào tủ lạnh lớn trong phòng bếp nhà anh.

Phong Kính chọn một lon bia mà anh ta mua rồi bắt đầu tự tay cắt phô mai. Anh nhớ rõ lúc đó Giang Nhiễm cắt thành từng miếng lớn nhỏ vừa miệng ăn, vì vậy cũng cắt miếng phô mai cắt thành từng miếng một.

Khi anh ở nước ngoài từng thấy người khác dùng phô mai chung với rượu đỏ, còn dùng với bia thì anh chưa từng thử. Thử giống như Giang Nhiễm, uống một ngụm bia ăn một miếng phô mai, Phong Kính cẩn thận thưởng thức một chút.

Tâm trạng hình như dễ chịu hơn không ít, miếng phô mai này hơi nhạt, lần sau nên mua loại mặn hơn.

Trong khoảng thời gian này không có công việc, Phong Kính có thể đi ngủ sớm một chút, nhưng anh vẫn đợi đến 12 giờ. Lúc này Giang Nhiễm vẫn chưa ngủ, tay cô cầm một cái máy mát xa, đang mát xa da mặt mình, tay kia vẫn không quên gõ máy tính.

Cô đang xem Weibo của Phong Kính, không lâu sau khi Phong Kính lên hot search ngày hôm qua, anh liền chia sẻ “Tuyên bố chính thức” của công ty, nói lần này là bôi nhọ ác ý, sự kiện phỉ báng, đã giao cho văn phòng luật sư toàn quyền xử lý. Còn một đợt sóng gió “người yêu đồng tính” này thì nhanh chóng lắng xuống.

“Tốc độ của bộ phận quan hệ xã hội Thiên Tân vẫn còn nhanh chán.” Giang Nhiễm vừa bĩu môi lải nhải một câu đã thấy chú chó nhà mình lon ton chạy vào phòng ngủ.

“Nhị Hoàng, đã 12 giờ rồi, gần đây em cũng biến thành cú đêm hả?” Ặc, đây có phải là ý nghĩa của từ chó con trong cụm từ “đêm chó con” (1) không?

(1) Đêm chó con: chỉ những người không bao giờ đi ngủ trước 12 giờ đêm.

“Gâu.” Chú chó nhỏ trên mặt đất uể oải kêu một tiếng, nằm úp sấp bên

mép giường cô.

“Em sao thế?” Giang Nhiễm thả máy mát xa xuống rồi ôm nó lên. Gần đây cảm xúc của chó nhà cô thay đổi rất thất thường, rõ ràng lúc chiều mang nó ra ngoài đi dạo còn hưng phấn giống như tên ngốc, sao hiện tại lại buồn bã thế này?

“Gâu.” Phong Kính tìm tư thế thoải mái nằm trên đùi Giang Nhiễm rồi bắt đầu bất động.

“Nhị Hoàng, em làm sao thế hả?” Tay Giang Nhiễm xoa nhẹ trên người Nhị Hoàng, cô nuôi nó một năm, trong lòng đã sớm hiểu rõ phải sờ thế nào mới khiến nó cảm thấy thoải mái.

Chẳng qua phản ứng hôm nay của Nhị Hoàng có phần quái lạ, cô mới sờ một tí đã phát hiện nó... Cứng lên rồi????

Chương 11: Đêm thứ mười một

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hiện tại tuyệt đối là thời khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời Phong Kính, không gì sánh nổi.

Vừa rồi Giang Nhiễm sờ anh rất thoải mái, không để ý đã...

Mặt Phong Kính đỏ lên, đột nhiên nhảy ra khỏi lòng Giang Nhiễm, lui sang một bên.

Giang Nhiễm cũng bị sốc, tới giờ tay cô vẫn còn cứng đờ giữa không trung. Khó trách, khó trách cô cảm thấy chó nhà cô gần đây rất kỳ lạ, hóa ra là đến... thời kỳ động dục? Cô từ từ hoàn hồn, ngón tay lướt trên bàn phím.

[Giang Nhiễm]: Nghiêm Hoan Hoan, cậu đã ngủ chưa?

[Nghiêm Hoan Hoan]: ... Chuẩn bị ngủ.

[Giang Nhiễm]:Ồ, tớ nói cho cậu biết, hình như chó nhà tớ đến thời kỳ động dục rồi!

[Nghiêm Hoan Hoan]: Đêm hôm khuya khoắt cậu còn không ngủ chỉ để nói với tớ chuyện này à?

[Giang Nhiễm]: ... Vừa rồi tớ sờ nó, phát hiện nó xuất hiện phản ứng sinh lý.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Khẩu vị của cậu nặng thế hả? (che mặt) Đem nó đi triệt sản đi. (che mặt)

[Giang Nhiễm]: Trước kia tớ cũng đã nghĩ tới, nhưng có vô nhân đạo quá không? Nó còn bé như vậy, có lẽ còn chưa dứt sữa mẹ.

[Nghiem Hoan Hoan]: ...

[Nghiem Hoan Hoan]: Nếu không triệt sản sẽ không có lợi cho sức khỏe của chó đực, sau này rất dễ nhiễm bệnh, mà này, cậu đã nghe câu này bao giờ chưa?

[Giang Nhiễm]: Câu gì?

[Nghiem Hoan Hoan]: Nam không nuôi mèo, nữ không nuôi chó. (mỉm cười)

[Giang Nhiễm]: ...

Cô không hiểu.

Cô tắt máy tính đi, nhìn chó con đang lui sang một bên.

Phong Kính: "..."

Anh đứng lên, muốn chạy về cái ổ ở phòng khách lại bị Giang Nhiễm tóm được.

"Gâu gâu!" Phong Kính hoảng sợ kêu hai tiếng, Giang Nhiễm bắt lấy nó, khẽ cười: "Nhị Hoàng à, em cũng trưởng thành rồi, vừa rồi Nghiem Hoan Hoan nói với chị, nếu không triệt sản sẽ không tốt cho sức khỏe của em, hay là lúc nào có thời gian chúng ta đi phẫu thuật nhé?"

Phong Kính sừng sốt một chút, vội phản đối quyết liệt: "Gâu gâu gâu gâu gâu!"

Giang Nhiễm nhú mày: "Em không muốn triệt sản à?"

“Gâu gâu gâu gâu gâu!” Đương nhiên không muốn! Cho dù chỉ biến thành chó vào buổi tối, anh cũng không muốn lĩnh hội cảm giác không có trứng!

Giang Nhiễm nhìn cảm xúc kích động của nó, đành phải trấn an nó trước: “Được được được, em không muốn đi thì thôi, buổi tối đừng có sủa lung tung thế chứ.”

Phong Kính thật sự yên lặng, Giang Nhiễm thấy nó nghe lời thì đi rửa sạch tay rồi tắt đèn ngủ. Phong Kính đứng một lát trong bóng tối, buồn bã quay về ổ của mình trong phòng khách.

Anh cảm thấy chú chó này quá dâm dăng!

Từ khi anh bắt đầu đi học thì vẫn luôn nhận được sự chào đón của con gái, từ nhỏ đến lớn cũng có không ít cô gái cố ý quyến rũ anh, nhưng tới tận bây giờ anh không hề có phản ứng gì, hôm nay Giang Nhiễm chỉ sờ một chút thôi mà đã có thể như thế... Chỉ có thể do chú chó này cực kỳ dâm dăng!

Anh lại nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Giang Nhiễm, cổ áo mở rộng cùng với xương quai xanh xinh đẹp của cô...

Ngừng!

Chú chó trong phòng khách đột nhiên lắc mạnh đầu rồi nằm bò xuống.

Đêm hôm nay hình như dài khác thường, Phong Kính chịu đựng đến sáng sớm mới mơ mơ màng màng ngủ. Vì tạm thời không có công việc nên anh cũng không cài đồng hồ báo thức nữa, buổi sáng hôm sau tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Anh lấy di động đặt ở một bên nhìn thử, đã 10 giờ rồi.

Hít một hơi thật sâu, Phong Kính trở mình, đột nhiên nhớ lại khoảnh khắc xấu hổ nào đó vào hôm qua.

Phong Kính: "...”

Tối hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, anh hiểu mình, anh không phải là một người tùy tiện.

Tự mình an ủi như thế, Phong Kính lại không tránh khỏi lo lắng, tuy anh đã mãnh liệt phản đối đề nghị triệt sản đó nhưng có khả năng Giang Nhiễm chỉ đồng ý cho có lệ, không thật sự từ bỏ suy nghĩ mang chó đi triệt sản trong đầu. Mà anh chỉ có buổi tối mới có thể biến thành chó, những chuyện xảy ra vào ban ngày anh không thể khống chế... Có lẽ nào đêm nay lúc anh xuyên qua, Nhị Hoàng đã bị triệt sản rồi không?

Ý nghĩ này đã dọa Phong Kính, không không không, anh nhất định phải ngăn cản chuyện thảm hại vô nhân đạo như thế xảy ra!

Anh vội vàng gọi cho Michelle, không chờ đôi phương mở miệng đã hỏi tới tấp: “Đã tìm được khu nhà đó chưa?”

“Tìm được một ít rồi, vẫn chưa tìm hết.” Michelle không hiểu, chỗ ở bây giờ của Phong tổng rất tốt, sao lại sốt ruột muốn chuyển nhà thế chứ?

Phong Kính nói: “Vậy cậu đưa cho tôi phần đó trước đi, tôi xem thử.”

“Được, bây giờ tôi mang qua cho anh.” Michelle ngừng lại một lát mới hỏi, “Anh vừa mới dậy sao? Có cần tôi mang một ít đồ ăn sẵn qua cho anh không?”

“Không cần, hôm qua mua nhiều nguyên liệu nấu ăn như thế, cậu tới thẳng đây làm cơm trưa đi.”

“Vâng.” Là một người trợ lý toàn năng, đương nhiên khả năng nấu nướng của Michelle cũng không phải dạng xoàng.

Sợ ảnh đế Phong bị bỏ đói, anh ta lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà Phong Kính. Trên người anh mặc một bộ đồ ở nhà, lấy túi văn kiện trong tay anh ta xoay người đi vào phòng khách: “Tìm được mấy cái thế?”

Anh tùy ý ngồi xuống sofa, đôi chân dài vắt lên nhau, một động tác đơn giản như thế lại để lộ khí thế phóng khoáng.

Bỗng Michelle có phần hiểu được vì sao có nhiều cô gái điên cuồng vì anh thế rồi.

“Cậu ngăn ra đó làm gì?” Phong Kính ngẩng đầu nhìn anh ta một cái.

Michelle vội ho một tiếng, nói nhanh: “Các tòa nhà mới được tu sửa dọc theo con sông ở phía Bắc có không ít, nhưng gần đó không nhiều quán nướng cho lắm. Tôi còn chưa thu thập xong, phù hợp với điều kiện này chỉ có tổng cộng năm cái, anh xem trước đi, tôi đi nấu cơm.”

“Ừ.” Phong Kính tùy tiện đáp lại, mở túi văn kiện trong tay ra.

Trải từng tờ tài liệu bên trong lên trên mặt bàn, ánh mắt Phong Kính chậm rãi đảo qua đảo lại, sau đó anh hơi nhíu mày.

Anh cầm lấy một tờ giấy trong số đó, nhìn kỹ: “Chăm Thủy Hương....”

Michelle tìm tư liệu rất đầy đủ, không chỉ có tin tức cơ bản về khu nhà mà còn có cả hình ảnh của nó, đều được sắp xếp từng cái từng cái. Phong Kính nhìn một lát, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên: “Chắc là ở đây rồi.”

Khi Michelle làm xong cơm trưa đi ra thì phát hiện tâm trạng Phong Kính dường như tốt lên rất nhiều. Anh ta bung đồ ăn từ phòng bếp ra, đều là những món Phong Kính thích ăn: “Phong tổng, cơm trưa đã nấu xong rồi.”

“Ừ.” Phong Kính cầm túi tài liệu lên, anh kéo ghế ngồi xuống, nói với Michelle đang đứng một bên, “Cậu cũng ngồi xuống ăn cùng đi.”

“Không không không, chuyện này không hợp quy tắc, lát nữa tôi ra ngoài tùy tiện ăn chút gì đó là được.”

Phong Kính cầm đũa nhìn anh ta: “Ở nhà tôi thì tôi chính là quy tắc, ngồi

xuống đi, một mình tôi ăn nhiều món như thế cũng không có hứng thú gì.”

Michelle do dự một lát, vẫn nghe lời ngồi xuống. Xới cho mình một bát cơm, Michelle thầm nghĩ tính tình anh đế Phong tốt thật đấy, tuy anh ta chưa tiếp xúc với nhiều nghệ sĩ lắm, nhưng cũng nghe bạn bè nói qua, có một số nghệ sĩ không đối xử với trợ lý như con người. Anh đế Phong hoàn toàn không như thế, không chỉ không tự dung cái kính với anh ta, mà còn không so đo thân phận mời anh ta cùng ăn cơm, nếu như anh đế Phong đừng luôn luôn đối đầu với giám đốc Tần thì càng tốt hơn nữa.

“Mẽ Tuyên Nhi.”

Giọng nói của Phong Kính cắt ngang suy nghĩ của Michelle, Michelle phục hồi tinh thần, vội vàng đáp: “Phong tổng có gì căn dặn ạ?”

“Khu nhà này, cậu giúp tôi đi hỏi xem có còn phòng nào trống không.” Phong Kính rút một tờ giấy từ túi văn kiện, gõ gõ trên mặt giấy, “Cho thuê cũng được.”

Michelle nhìn tài liệu ngăn người: “Châm Thủy Hương?” Anh ta nhớ lại một chút, nói với Phong Kính: “Khu nhà này được tu sửa cũng không tệ lắm, nhưng cùng lắm chỉ được xem là một tiểu khu tầm trung, hơn nữa vùng này vốn là nội thành cũ, lúc mở rộng thương mại đã dỡ bỏ mấy tòa nhà cũ, tu sửa thành mới nên có một bộ phận dân cư ở đây đã trả lại cho đơn vị dỡ bỏ và rời đi nơi khác sống. Ở đây hộ gia đình phức tạp như thế, không phù hợp với anh đâu.”

Phong Kính giống như không nghe thấy lời nói của anh ta, lại rút một tờ giấy ra: “Tôi cảm thấy tòa nhà này là tốt nhất, cậu tìm cho tôi một phòng ở đây đi.”

Michelle: “...”

Tòa nhà này có chỗ nào tốt chứ? Vừa nhìn đã biết đây là khu nhà được trả lại cho bên thi công rồi tu sửa lại, những hộ gia đình ở đó đã rời đi nơi khác!

Lần đầu tiên anh ta nghi ngờ ánh mắt của Phong Kính: “Cái này... nếu nhất định phải ở... trong mấy tòa nhà đã tìm được, tôi cảm thấy hai tòa nhà này có vẻ tốt, đều là những khu nhà cao cấp, mỗi tầng một hộ, thuận lợi cả nam cả bắc, hơn nữa còn đối diện với mặt hồ.”

“Tôi không thích đối diện với mặt hồ.”

Michelle: “...”

Vậy tại sao anh còn muốn tìm nhà ở gần bờ sông chứ?

“Cậu nhanh chóng sắp xếp xong xuôi chuyện phòng ở cho tôi, còn có...” Ánh mắt Phong Kính mang theo sự uy hiếp nhìn Michelle, “Không được nói với Tần Phàm.”

Michelle: “...”

Bây giờ anh ta nhờ miếng cơm vừa ăn lúc này ra còn kịp không?

Nhưng mà Phong Kính không cho anh ta cơ hội này, cơm nước xong xuôi liền giục anh ta đi liên hệ với chủ nhà.

“Tôi đã hỏi qua điện thoại, tất cả phòng ở đó đều bán hết rồi, nhưng có chủ nhà bán một căn hộ hai phòng, cũng có cho thuê.” Michelle đứng cạnh sofa báo cáo với Phong Kính tin tức mà mình nắm được.

Phong Kính suy nghĩ một lúc hỏi anh ta: “Tòa nhà mà tôi chọn có căn hộ nào cho thuê không?”

“Có, ở tầng 15, một căn hộ đơn giản rộng 95 mét vuông, hai phòng.” Michelle nói tới đây lại không nhịn được khuyên anh, “Phong tổng, căn hộ đó thật sự không thích hợp với anh đâu, nếu anh không hài lòng với chỗ ở hiện tại, tôi có thể tìm giúp anh một lần nữa.”

“Không cần, tôi rất vừa lòng với chỗ ở hiện tại.”

Michelle: “...”

Vậy sao anh còn muốn ra ngoài thuê nhà chứ? Muốn trải nghiệm cuộc sống sao?

“Đi thôi, chúng ta đi xem căn hộ đó.” Phong Kính cầm chìa khóa xe trên bàn ném cho Michelle.

Michelle: “...”

Châm Thủy Hương và chỗ ở hiện tại của Phong Kính cách nhau tương đối xa, một nam một bắc, Michelle lái xe hơn 40 phút mới đến được cổng tiểu khu Châm Thủy Hương.

“Phong tổng, anh thật sự muốn thuê nhà ở chỗ này sao? Ở đây sau này đi làm cũng cách công ty rất xa.” Michelle chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục khuyên bảo Phong Kính.

Phong Kính đeo khẩu trang ngồi ở phía sau, dè dặt mũ lưỡi trai trên đỉnh đầu mình: “Không sao, dù gì tôi đi làm cũng không phải tới công ty.”

“...” Cũng có lý.

“Cậu chờ tôi ở đây, tôi xuống trước nhìn xem.” Phong Kính nói xong liền mở cửa xe bước xuống, Michelle sợ tới mức tim cũng muốn bay luôn ra ngoài.

“Phong...” Cậu ta kêu một chữ, vội vàng sửa miệng, “Anh cứ ngồi trên xe xem thôi!” Trời ơi, nếu anh bị người ta nhận ra ở đây, ngày mai anh ta cũng không cần phải đi làm nữa!

“Không cần lo lắng, tôi đi dạo rồi về.” Phong Kính mặc kệ Michelle đang tha thiết kêu lên, từ bên ngoài tiểu khu nhìn lên. Chỗ này không phải một tiểu khu chỉ để ở, tầng trệt đều là cửa hàng cho thuê, Phong Kính đi vài bước đã thấy một cửa hàng có tên “Quán nướng Vương Ký”. Khóe miệng giấu sau lớp khẩu trang của anh cong lên, xem ra cái mũi của mình vẫn thính lắm.

Sau khi vào tiểu khu, anh dựa vào bản đồ của tiểu khu trong trí nhớ, đi về phía tòa nhà Giang Nhiễm ở. Ừ, đèn đường này đúng là chỗ đôi tình nhân kia cãi nhau. Anh đứng dưới tầng, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Anh nhớ rõ tầng Giang Nhiễm ở không cao, có lẽ là ở tầng 7 tầng 8 gì đó, anh nhìn lên trên đếm tới bảy, thấy trên ban công có treo vài bộ quần áo quen mắt.

Khóe miệng lại lần nữa cong lên, đôi mắt Phong Kính cũng sáng ngời hơn so với vừa rồi.

Tìm được rồi.

Chương 12: Đêm thứ mười hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Khi Giang Nhiễm dắt Nhị Hoàng đi dạo về thì thấy dưới tầng... có một người đàn ông kỳ quặc đang đứng.

Trên đầu anh đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, hai tay đút trong túi quần jean, ngửa đầu quan sát tòa nhà mà cô đang ở. Ăn mặc thế này nhìn thế nào cũng thấy đáng nghi, nhưng Giang Nhiễm lại vô thức bị đôi chân dài của anh hấp dẫn.

Người đàn ông này rất cao, đôi chân dài được chiếc quần jean kiểu dáng đẹp mắt bao bọc để lộ đường cong quyến rũ, nhìn qua vô cùng gợi cảm.

Dáng người của anh cũng rất tốt, vai rộng eo hẹp, điển hình của dáng người tam giác ngược.

Cũng không biết dưới lớp quần áo kia có cơ bụng với cơ ngực không.

Từ từ, cô đang nghĩ gì thế?

“Gâu gâu!”

Hình như tiếng kêu của Nhị Hoàng đã thu hút sự chú ý của anh, người nọ quay đầu nhìn về phía cô. Ánh mắt Giang Nhiễm lơ đãng chạm phải anh, cô thầm cảm thán trong lòng, đôi mắt đẹp thật.

Chỉ cần bị anh nhìn chăm chú như vậy, dường như đang đắm chìm trong bể tình vậy.

... Hôm nay rốt cuộc cô bị sao thế này?

Giang Nhiễm chân thành cảm thấy không phải do cô sai, tuy người đàn ông này ăn mặc rất kín đáo nhưng trên người lại có khí chất khiến người khác không thể bỏ qua, dường như chỉ cần anh vừa xuất hiện, ánh mắt của bạn sẽ không tự chủ được dính chặt trên người anh.

“Gâu gâu gâu.” Chó con nhà cô bỗng nhiên hưng phấn đi lên phía trước, chạy quanh chân người đàn ông kia rồi sủa lên.

“...” Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ đến cả Nhị Hoàng cũng bị anh hấp dẫn?

“Ngại, ngại quá.” Giang Nhiễm túm dây kéo trên tay, muốn kéo chó nhà mình về.

Người đàn ông nhìn cô một lát, đôi mắt cong cong: “Không sao cả.”

Giọng nói dễ nghe đến rưng rờ.

“Đây là chó cô nuôi sao?” Người nọ ngồi xổm xuống xoa đầu Nhị Hoàng. Nhị Hoàng có vẻ rất phấn khích, còn cọ cọ vào bàn tay lớn của anh: “Gâu gâu!”

Hả? Trong lòng Giang Nhiễm đầy nghi ngờ, Nhị Hoàng là một chú chó có tính cảnh giác rất cao, chưa bao giờ thân thiết với người lạ, sao có thể gần gũi với người đàn ông này như thế? Còn vẫy đuôi với anh?

“Chó của cô rất đáng yêu.” Người đàn ông lại vuốt ve Nhị Hoàng rồi đứng lên.

Có thể vì Nhị Hoàng thân thiết với anh, theo bản năng Giang Nhiễm cảm thấy anh không phải người xấu nên khẽ cười với anh: “Cảm ơn.”

Ý cười trong mắt người đàn ông chợt lóe trong giây lát, bỗng nhiên Giang Nhiễm cảm thấy ánh mắt hơi quen.

Đã từng gặp qua ở đâu nhỉ?

“Bạn tôi từng nuôi một chú chó núi Đài Loan, đáng tiếc sau đó nó lại mắc chứng trầm cảm rồi tự sát.”

“... Hả?” Giang Nhiễm ngẩn ra, khẽ hỏi anh: “Vì sao?”

Người đàn ông bộc lộ sự khổ sở, ngay cả Giang Nhiễm cũng có phần bị cảm hóa: “Sau khi chó nhà cậu ấy bị triệt sản, không đi được nữa, cuối cùng lảo đảo trong lòng nên nhảy lầu.”

“...” Cô từng nghe qua chuyện mèo nhảy lầu nhưng chó cũng sẽ nhảy lầu à?

“Chó nhà cô đã triệt sản chưa?”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Người nọ thở dài nói: “Muốn triệt sản phải thận trọng đấy, nếu nó tỏ ra không muốn một cách rõ ràng thì không nên tùy tiện đưa chúng đi. Động vật nhỏ cũng có cảm xúc mà.”

“À... Tôi biết rồi.” Giang Nhiễm nhớ lại thái độ phản đối kịch liệt tối hôm qua của Nhị Hoàng khi nghe cô nhắc đến việc triệt sản, cảm thấy chuyện này tạm thời nên để sau này rồi tính. Cô mỉm cười với người đàn ông xem như tạm biệt, sau đó kéo Nhị Hoàng lên tầng.

Phong Kính vẫn đứng ở bên ngoài, mãi đến khi bóng dáng Giang Nhiễm hoàn toàn biến mất mới lấy di động gọi đến số Michelle: “Mề Tuyền Nhi, liên lạc với chủ nhà kia đi, tôi muốn thuê căn hộ này.” Cuối cùng còn bổ sung, “Nhanh lên.”

Michelle: “...”

Sau khi Giang Nhiễm dắt Nhị Hoàng về nhà, lại đi đến ban công nhìn xuống một cái.

Người đàn ông đó đã đi rồi.

Rốt cuộc anh tới đây làm gì? Là bạn bè nhà ai sao?

Giang Nhiễm nghĩ mãi không ra manh mối gì nên quăng luôn chuyện này ra sau đầu. Thay một bộ đồ ở nhà, Giang Nhiễm mở máy tính ra, xem tin tức trên WeChat. Đột nhiên hình chim cánh cụt (1) treo ở bên cạnh vang lên hai tiếng, Giang Nhiễm mở giao diện, thấy tin nhắn của đàn chị Lan Ninh tìm cô.

(1) Hình chim cánh cụt: Biểu tượng của QQ

[Súp Lơ]: Giang Nhiễm, bản thảo tạp chí trên tay em phiên dịch đến đâu rồi? Bọn chị ký hợp đồng xuất bản bản giản thể sách “Nhân chứng cuối cùng” của thầy Kitano Ken, em có thể sắp xếp được thời gian phù hợp không?

[Giang Nhiễm]: Có thể ạ.

[Giang Nhiễm]: Các chị hành động nhanh thật đấy, bản Nhật của sách này hình như cũng vừa mới xuất bản mà.

[Súp Lơ]: Không có cách nào khác (cười khóc) Sách loại này mà không nhanh chân thì sẽ bị công ty khác cướp mất! (cười khóc)

[Súp Lơ]: Quyền sách này tổng cộng là hai mươi vạn chữ, cho em thời gian ba tháng, có đủ không?

[Giang Nhiễm]: Có thể ạ.

[Súp Lơ]: Ok, vậy để cho em nhé, tiền nhuận bút vẫn giống trước kia, chị chuẩn bị xong hợp đồng sẽ gửi qua cho em, còn bản thảo thì gửi vào email của em.

[Giang Nhiễm]: Được ạ.

Giang Nhiễm bẻ bẻ ngón tay, bắt đầu làm việc thôi nào.

Buổi tối cô thống kê xong đơn đặt hàng ngày hôm nay, thuận tay kiểm tra lộ trình gửi hàng của Triệu Kha, có một thùng hàng mấy ngày nữa là đến nơi rồi. Cô mở một trang web mua sắm chuẩn bị dạo xem thì thấy Nhị Hoàng lại lén lút chạy vào.

Hôm nay nó không dính trên người Giang Nhiễm, mà nhảy lên bậc cửa sổ, vô cùng an phận nằm sấp ở đó.

Đuôi lông mày Giang Nhiễm giật giật, chẳng lẽ nó xấu hổ vì chuyện ngày hôm qua sao? Ban ngày thấy đáng vẻ không tim không phổi của nó, không giống như sẽ xấu hổ mà...

Bỏ đi, vẫn nên đi rửa sạch mặt nạ đã. Giang Nhiễm thuận tay xé mặt nạ đang dán trên mặt xuống, đi vào toilet.

Phong Kính thấy cô vào phòng tắm mới nhìn màn hình máy tính. Không ngờ một cô gái order mà vẫn dạo trên Taobao?

Taobao thường căn cứ vào lịch sử truy cập bình thường của người dùng rồi đề cử một số sản phẩm, chắc chắn ngày thường Giang Nhiễm từng tìm kiếm những sản phẩm liên quan đến thức ăn cho chó nên bây giờ đầu trang đề cử cho cô một số sản phẩm, trong đó có một loại bánh quy cho chó.

Phong Kính nhớ tới chuyện lần trước chú chó này vì gánh vác trách nhiệm cho mình mà không được ăn bánh quy nên nhảy từ bậc cửa sổ xuống rồi trèo lên cái ghế Giang Nhiễm vừa ngồi. Móng vuốt của anh đặt lên trên con chuột, nhấn vào trang bánh bích quy để xem cụ thể. Số lượng tiêu thụ của loại bánh này cũng không tệ lắm, xem giới thiệu cũng cực kỳ thu hút người mua, móng vuốt Phong Kính lại nhấn một cái, bỏ thêm vào giỏ hàng của Giang Nhiễm một gói bánh bích quy.

Anh là một người đàn ông không thích mắc nợ người khác.

Giang Nhiễm rửa mặt xong bước ra, chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ lại đột

nhien phát hiện trong giỏ hàng của mình xuất hiện một gói bánh bích quy.

Giang Nhiễm: “...”

Cô im lặng quay đầu nhìn Nhị Hoàng nằm ngủ trên bậc cửa sổ.

Nhị Hoàng ngủ rất sâu, hoàn toàn không động đậy gì.

Giang Nhiễm: “...”

Sao lại thế này? Nhị Hoàng nhà cô thành tinh rồi à?

Giang Nhiễm tự hỏi một lúc lâu, cuối cùng cảm thấy có lẽ do mình ngán ngơ thêm vào. Nhưng mà... gói bánh bích quy này đắt hơn rất nhiều loại cô thường mua!

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn nhấn vào thanh toán.

Sau khi mua xong bánh quy, cô đeo bọt mắt lên, tắt đèn ngủ: “Ngủ ngon nhé, Nhị Hoàng.”

Phong Kính nằm trên bậc cửa sổ lặng lẽ mở mắt nhìn cô một cái, tâm trạng rất tốt cọ cọ vào chân trước của mình.

Hôm sau cô bắt đầu đọc nguyên văn “Nhân chứng cuối cùng” của thầy Kitano Ken. Trước khi phiên dịch cô thích đọc nguyên tác trước một lượt, như thế sẽ tiện cho việc cô xác định văn phong khi mình dịch, cũng giúp cô hiểu rõ ẩn ý trong từng lời văn. Thật ra công việc phiên dịch này rất buồn tẻ, Giang Nhiễm chọn thể loại văn học mình thích nhất còn có thể từ đó tìm kiếm được chút niềm vui.

Kitano Ken là tác giả tiểu thuyết trinh thám mà cô rất thích, nhưng ông ấy lại cực kỳ thích dùng một số từ không thông dụng, vô hình chung đã gia tăng độ khó khi đọc. Cả buổi sáng ngồi đọc nguyên tác, đầu Giang Nhiễm hơi đau, cô đi vào phòng bếp làm cơm trưa để thả lỏng đầu óc, sau đó bắt đầu đóng gói

những kiện hàng hôm nay cần gửi đi.

Cuộc sống của cô thật sự rất có quy luật.

Buổi chiều sau khi giao hàng cho người chuyển phát nhanh, cô lại giống thường ngày dắt Nhị Hoàng ra ngoài đi dạo. Mới vừa xuống dưới tầng thì phát hiện hình như có người chuyển nhà. Cô tò mò nhìn xung quanh, thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang.

Người nọ cũng nhìn thấy cô, cất bước đi về phía cô: “Chào cô, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hơi thở nam tính mãnh liệt trên người anh bao phủ Giang Nhiễm, trái tim Giang Nhiễm nhảy dựng lên, cuống quýt che giấu nhịp tim đang đập nhanh của mình: “À, anh là người hôm qua... Anh dọn tới đây ở sao?”

Phong Kính gật đầu: “Tôi ở tầng 15, sau này chúng ta là hàng xóm rồi.”

Giang Nhiễm chợt hiểu ra, thì ra hôm qua anh đến đây để xem nhà.

“Chào anh, nhà tôi ở tầng 7, Giang Nhiễm.”

“Tôi...” Phong Kính suy nghĩ một chút mới nói: “Tôi họ Phong.”

Anh không nói tên đầy đủ, như thế hình như hơi thất lễ, nhưng Giang Nhiễm cũng không để ý, chỉ mỉm cười: “Có cần giúp gì không?”

“Không cần đâu.” Phong Kính cúi đầu nhìn cô đang dắt chó, “Cô xuống đây dắt chó đi dạo à? Tôi có thể tự đối phó được, không dám làm phiền cô đâu.”

“À, vậy thôi.” Giang Nhiễm vốn định dắt Nhị Hoàng rời đi, nhưng thấy anh đeo khẩu trang, cuối cùng lại hỏi, “Anh Phong bị cảm sao?”

Phong Kính đứng lúc khụ một tiếng, nghe quả thật rất giống bị cảm: “Đúng

vậy, sợ lây bệnh cho người khác nên vẫn luôn đeo khẩu trang, ngại quá.”

“Ra là vậy.” Giang Nhiễm không nói gì nữa, dắt Nhị Hoàng đi dạo xung quanh. Phong Kính vẫn đứng đó nhìn cô, mãi đến khi Michelle đi xuống gọi anh: “Tủ quần áo sẽ đưa tới ngay lập tức, tôi đợi ở đây cho, anh lên trước đi.”

“Ừ.” Lúc này Phong Kính mới xoay người bước vào thang máy.

Michelle thấy anh đi rồi, cuối cùng cũng thả lỏng người, anh ta thật sự rất sợ anh bị nhận ra. Hơn nữa anh ta vẫn không thể hiểu nổi, vì sao Phong Kính muốn thuê nhà này, anh ta nhìn ra được Phong tổng không phải thích ở đây cho lắm, thậm chí còn đổi toàn bộ đồ dùng trong nhà mà chủ nhà cung cấp... Không ngại làm chuyện này mà vẫn muốn thuê nhà, rốt cuộc là vì sao?

Lúc anh ta còn đang ngây người thì Tần Phàm gọi điện thoại tới, Michelle lập tức hồi phục tinh thần: “Chào giám đốc Tần.”

“Ừ, mấy ngày nay Phong Kính thế nào?”

Michelle nói: “Sau khi uống thuốc bác sĩ kê, buổi tối quả thực an phận hơn trước kia.”

Tần Phàm lại “ừ” một tiếng: “Xem ra tiếp nhận điều trị tâm lý quả nhiên có tác dụng, bên phía bác sĩ Trương đã hẹn xong xuôi rồi, sau này mỗi tuần cậu phụ trách đưa đón cậu ấy qua đó.”

“Vâng.”

“Gần đây tôi tương đối bận, có lẽ không quan tâm đến cậu ấy được, Phong Kính giao cho cậu, có chuyện gì phải báo trước với tôi.”

“...” Michelle nuốt lời nói bên miệng xuống, vội vàng đáp lại đầu bên kia, “Tôi biết rồi giám đốc Tần.”

Chương 13: Đêm thứ mười ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi sắp xếp xong xuôi các đồ dùng trong nhà thì trời đã chạng vạng tối. Chuyển nhà thật sự là một việc khiến con người mệt mỏi, nhưng dù khổ dù mệt cũng không thể để ảnh đế Phong đói bụng.

Vì thế Michelle không kịp nghỉ ngơi lao vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối cho Phong Kính.

Phong Kính thoải mái ngồi trên sofa mới đưa tới, cầm điện thoại nhắn tin cho thư ký của văn phòng Thường Tâm.

[F.J]: Tôi đã tìm được chú chó trao đổi linh hồn với tôi, bao giờ sắp của các cô về?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Chào ngài, có lẽ còn phải đợi thêm một thời gian nữa. (hai tay chỉ nhau)

[F.J]: Visa du lịch của ông ấy có thể ở lại nước ngoài lâu thế sao? (mỉm cười)

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ông chủ của chúng tôi lại đi Châu Phi rồi... (hai tay chỉ nhau)

Phong Kính: "..."

Ông chủ của các cô tên là Noãn Noãn (1) à????

(1) Noãn Noãn: Tên một nhà ga ở Đài Loan.

[F.J]: Được rồi, tôi chờ. (mỉm cười)

[Mặt Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Rất xin lỗi. (hai tay chỉ nhau)

Khi sắc trời đã hoàn toàn tối đen, cuối cùng Michelle cũng làm xong một bàn thức ăn, Phong Kính tắt QQ đi vào phòng ăn ăn cơm.

Bởi vì thay đổi hoàn cảnh sống, Michelle cực kỳ lo lắng buổi tối bệnh tình Phong Kính sẽ nặng hơn nên vẫn ở lại đây định chờ anh ngủ rồi mới đi. Phong Kính đúng giờ uống thuốc, để cho Michelle yên tâm còn không lên Weibo, nằm thẳng cẳng trên giường trong phòng ngủ chính.

Không biết bác sĩ Trương dùng loại thuốc đặc biệt nào hay vì chú chó đã bắt đầu thích ứng thân thể anh, ban đêm Phong Kính đã yên phận hơn. Michelle thấy anh ngủ, lại xác định chắc chắn tất cả các cửa sổ đã đóng kỹ mới nhẹ tay nhẹ chân rời đi.

Ngày hôm sau lúc Phong Kính ngủ dậy, tư thế gần như không thay đổi gì. Anh rửa mặt xong định đi phòng bếp làm tạm cái gì đó cho bữa sáng thì nhận được điện thoại của Michelle: “Phong tổng, son môi mới của Bunny sắp tung ra thị trường, quảng cáo cũng chuẩn bị đưa lên sóng đài truyền hình và Internet. Bọn họ tặng một vali son môi cho anh, hy vọng anh hợp tác đăng bài trên Weibo, làm nóng các hoạt động tiếp theo.”

Tay Phong Kính đang chuẩn bị đánh trứng ngừng lại, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ xuống miệng bát: “Một vali son?”

Lần đầu tiên anh nghe thấy son được dùng vali để tính đấy.

Michelle nói: “Vâng, giống như mấy vali lớn đựng tiền làm đạo cụ trong mấy phim điện ảnh, nhưng bọn họ có in logo, nhìn khá đẹp mắt.”

Phong Kính: “...”

“Tôi đã đếm rồi, tổng cộng có hơn hai trăm thỏi đấy.”

Phong Kính: “...”

Michelle nhanh chóng mang vali son mới nhắc tới đến trước mắt Phong Kính, Phong Kính đếm một chút, đúng là có hơn hai trăm thỏi. Anh tự nhận bản thân là một người đàn ông thời thượng và có khiếu thẩm mỹ nhưng nói thật có thể làm ra hơn hai trăm màu son khác nhau, đúng là cực kỳ lợi hại.

Hơn nữa còn có series mới.

“Cậu nói xem tại sao có nhiều loại màu hồng thế?” Phong Kính khó hiểu.

Michelle cảm thán: “Thiên nhiên chính là muôn màu muôn vẻ thế đó.”

Phong Kính: “...”

Không rời rắm vấn đề màu sắc nữa, anh đặt son lên sofa để Michelle chụp ảnh chung cho mình. Là một trợ lý toàn năng, Michelle còn học chụp ảnh đấy. Anh ta cầm di động chọn góc chụp tốt, cấu trúc hoàn hảo, còn không quên bày cho Phong Kính pose kiểu quyến rũ người ta: “Phong tổng, anh lấy một thỏi son, mở ra đặt bên môi, đúng, cứ như thế, anh có thể không cần nhìn vào máy ảnh, ánh mắt nhìn xuống, đúng cái cảm giác hư vô như thế.”

Phong Kính: “...”

Mẽ Tuyên Nhi này yêu cầu còn nhiều hơn cả nhiếp ảnh gia chụp tạp chí cho anh.

Michelle chụp liên tục vài cái, sau khi chụp xong chọn một tấm mình vừa lòng nhất đưa cho Phong Kính xem: “Phong tổng, anh xem bức ảnh này có đẹp không?”

Anh ta chụp một nửa mặt, không chỉ nổi bật ngũ quan hoàn mỹ của Phong Kính mà còn chụp vô cùng rõ ràng lông mi của anh, từng cái vừa dài vừa cong. Trong ảnh anh hơi cụp mắt, như thể đang buồn rầu không biết nên làm thế nào với một vali son này bây giờ.

“Ừ, chụp không tồi.” Phong Kính rất vừa lòng với gương mặt đẹp của mình.

Được Phong Kính khen ngợi, trong lòng Michelle ngất ngây: “Tôi chỉnh sửa lại màu sắc bức ảnh là có thể đăng được rồi.”

Michelle hứng chí bừng bừng mà bận rộn làm việc, sau khi chỉnh sửa ảnh chụp xong thì đưa cho Phong Kính. Phong Kính lên Weibo, suy nghĩ caption, sau đó đăng lên Weibo.

[Phong Kính V] (2): Cả một vali son của Bunny, phải dùng thế nào cho tốt đây? (hình ảnh)

(2) Dấu V để xác nhận những tài khoản của người nổi tiếng có nhiều lượt theo dõi trên Weibo. Cũng giống kiểu dấu tích xanh của Facebook.

Weibo mới đăng được một giây đã bắt đầu xuất hiện vô số bình luận.

“Cho em dùng là tốt nhất!!!”

“A a a a a a điên mất thôi! Phong của tôi đẹp trai quá đi!!!”

“Vô số son môi! Tất cả đều là của Bunny! Ghen tỵ khiến tôi co nguyên sinh!” (3)

(3) co nguyên sinh: thuật ngữ mạng chỉ mặt méo mó, xấu xí.

“Phong tổng, anh chơi give away đi, xin anh đấy. (che mặt)”

“Các bạn đều mơ tưởng về son môi, vậy thì cứ để Phong tổng cho tôi!”

“Chỉ muốn biến thành thỏi son trong tay anh. (tạm biệt)”

“Quảng cáo của ảnh để Phong khi nào mới tung ra đấy? Đúng rồi, tôi đã

khát khao đến nước này rồi. (cười khóc) ”

Hôm nay Giang Nhiễm vẫn đọc nguyên tác của thầy Kitano Ken, khi nghỉ ngơi vô tình lên Weibo xem... từ lần trước sau khi được Phong Kính xoa đầu ở sân bay thì cô bắt đầu theo dõi Weibo của Phong Kính.

Nhưng anh cập nhật Weibo không nhiều, những bức ảnh đại loại như ảnh chụp bản thân thế này lại càng hiếm có!

Là một cô gái lúc nào cũng chú ý đến mỹ phẩm dưỡng da và là dân order phổ biến, vậy mà điều Giang Nhiễm chú ý trước tiên không phải là một vali son, mà lại là Phong Kính... thật sự rất quyến rũ!

Nghĩ đến một người như vậy từng ở sân bay xoa đầu mình, Giang Nhiễm có phần không bình tĩnh được.

Nếu có cơ hội, có thể gặp lại anh ấy một lần nữa thì tốt rồi.

Đáng tiếc Phong Kính chỉ quay phim không ca hát, nếu không có thể nhìn anh trong concert, những minh tinh diễn viên chỉ chú tâm vào diễn xuất như thế có phải chỉ có thể đi tới phim trường mới gặp được không?

QQ treo trên máy tính đột nhiên điên cuồng vang lên.

[Nghiên Hoan Hoan]: A a a a a a a a Giang Nhiễm!

[Nghiên Hoan Hoan]: Cậu thấy Weibo mới nhất của Phong Kính không?

[Nghiên Hoan Hoan]: Quá con mẹ nó đẹp trai!

[Nghiên Hoan Hoan]: Trên thế giới này tại sao lại có một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có nhiều son như thế chứ?

Giang Nhiễm: “...”

[Nghiên Hoan Hoan]: Tớ chỉ muốn chiếm hữu người đàn ông này!

[Giang Nhiễm]: ... Thử hỏi có ai không muốn chứ? (Trái tim tớ lạnh quá.jpg)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Tình địch, rút dao đi!

Thời điểm fan còn đang hưng phấn hét chói tai, chị gái Phong Kính... Đúng rồi, là người chị ruột thịt đã gửi sơ yếu lý lịch của anh đến Khải Hoàng đã gọi một cuộc điện thoại cho anh: “Em trai à, chị xem Weibo của em rồi! Em không dùng son đúng không, không lo, chị dùng giúp em!”

“...” Phong Kính mỉm cười, “Cảm ơn chị, không cần đâu.”

“...” Phong Nhã ở đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, lại tỏ vẻ rộng lượng, “Không sao, không cần khách khí với chị, lát nữa chị sẽ bảo trợ lý qua đó lấy.”

Sau đó cúp điện thoại rất nhanh.

Phong Kính: “...”

Phong Kính nghĩ, ừ, dù sao chị ấy cũng không biết mình đã chuyển nhà.

Bunny thấy bài đăng của Phong Kính có sức nóng như thế nên liên hệ với Tần Phàm, muốn bổ sung thêm một đợt tuyên truyền. Tần Phàm đang bận rộn họp, thuận tay đá chuyện này sang cho Michelle.

Michelle chỉ là trợ lý, chuyện công việc không thể thay Phong Kính quyết định, đành phải đi xin chỉ thị từ Phong Kính.

“Phong tổng.” Anh ta đi ra ban công gọi Phong Kính một tiếng. Từ giữa trưa sau khi ăn cơm xong, anh vẫn ngồi ở ngoài ban công nhìn ra bên ngoài, cũng không biết đang nhìn gì.

Phong Kính nghe tiếng Michelle thì xoay đầu nhìn anh ta: “Chuyện gì thế?”

Michelle nói: “Bên Bunny vừa liên lạc với tôi nói muốn mời anh in dấu son trên tám card của bọn họ, sau đó họ sẽ in ấn 1000 cái, khi tung son ra thị trường sẽ làm quà tặng số lượng có hạn, anh có đồng ý không?”

Phong Kính hỏi: “Tần Phàm có ý kiến gì không?”

“Thời gian nay giám đốc Tần rất bận, anh ấy nói mấy việc nhỏ này anh cứ tự quyết định là được, nếu anh đồng ý, anh ấy sẽ ký hợp đồng bổ sung với Bunny.”

Phong Kính suy nghĩ: “Tám card gốc để cho ai? Bên Bunny hay tôi giữ lại?”

Michelle nói: “Nếu anh muốn giữ lại thì chúng ta có thể yêu cầu với bên đó.”

“Ừ, được rồi.”

“Được, tôi đi bàn chuyện đây!” Lần đầu tiên Michelle tiếp xúc với công việc này nên cực kỳ nhiệt tình.

Buổi tối, Giang Nhiễm ngồi trước máy tính thống kê đơn đặt hàng, tài khoản QQ lại một lần nữa điên cuồng kêu lên.

[Nghiêm Hoan Hoan]: !!!!!

[Nghiêm Hoan Hoan]: Phong Kính lại đăng Weibo rồi!

Giang Nhiễm: “...”

Cô ngó lơ âm thanh liên tục vang lên, mở thẳng vào Weibo Phong Kính xem.

Quả nhiên anh lại đăng một bài mới, hơn nữa còn là một video. Giang Nhiễm nhấn chuột vào, video bắt đầu phát.

Phong Kính mặc áo sơ mi trắng ngồi trên sofa, trên tay anh cầm một tấm card được sản xuất riêng của Bunny. Anh cong môi cười với máy quay, sau đó nhẹ nhàng hôn lên tấm card trong tay. Trên tấm card xuất hiện một dấu son mờ nhạt, anh đưa tấm card đến trước màn hình, sau đó khẽ nói: “Ngủ ngon.”

Video kết thúc, chỉ có mười giây ngắn ngủn.

Nhưng fan đã điên hết rồi.

“Anh quyến rũ như thế sao chúng em có thể ngủ ngon nữa chứ?”

“Nửa! Đêm! Nửa! Hôm! Còn! Quyến! Rũ! Như! Thế! Đây! Sao!”

“Xịt máu mũi.... Không thể chịu nổi. (quỳ)”

“Các vị ở đây “tối nay không thể ngủ nổi” rồi.”

“Tấm card kia có bán dấu giá không? Tôi trả mười vạn!”

“Phong tổng dùng màu son gì đấy? Mau mau tìm xem!”

“Kích con mẹ nó thích. (sắc)”

“Tôi không cần son nữa, tôi chỉ cần dấu son. (quỳ)”

“Phong tổng có cần liều mạng thế không? (che mặt) Bunny là bên được lợi nhiều nhất. (che mặt)”

Phía Bunny quả thật đang đặc ý đến mức rung đùi, ban đầu lúc họ đàm phán hợp đồng với Tần Phàm, họ còn cảm thấy giá hơi cao, bây giờ xem ra tuyệt đối không thiệt thòi tí nào. Để Phong Kính làm nam chính lần này đã

kiếm cho bọn họ bọn tiền, họ có thể dự đoán trường hợp sau khi tung ra không đủ hàng để cung cấp luôn rồi!

Đúng lúc nhiệt độ vẫn đang nóng, nhân viên Bunny chia sẻ Weibo này của Phong Kính, cũng giải thích cách thức nhận được tám card sau khi in ấn.

Ngay lúc này Giang Nhiễm đã xem đi xem lại đoạn video của Phong Kính tám lần. Cách màn hình vẫn không thể bỏ qua hormone, thật khiến cho người ta phát điên. Không phải chỉ là bán son thôi sao, có cần thử thách trái tim fan đến thế không?

Giang Nhiễm sờ mặt mình, phi thẳng lên giường nằm xuống.

Ngôi sao nam bây giờ thật nguy hiểm.

Chương 14: Đêm thứ mười bốn

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi bị Phong Kính kích thích, ba ngày tiếp theo Giang Nhiễm cố gắng không chú ý Weibo của anh.

Nhưng Phong Kính vẫn luôn chú ý cô.

Ban ngày anh không có việc gì làm liền thích ngồi ngoài ban công quan sát xem Giang Nhiễm có ra ngoài hay không, liên tục trong ba ngày, anh đưa ra kết luận: Giang Nhiễm là một trạch nữ viết hoa in đậm.

Cuộc sống của cô rất có quy luật, mỗi ngày 4 giờ chiều sẽ xuống tầng gửi hàng, sau đó dắt chó đi dạo 1 tiếng, thời gian còn lại cơ bản không hề ra khỏi cửa.

Tóm lại, tạm thời trứng của Nhị Hoàng vẫn an toàn.

Nghĩ thế cuối cùng Phong Kính cũng quyết định đi ra ngoài đưa son cho Phong Nhã.

Từ sau khi anh đăng son lên, mỗi ngày Phong Nhã đều đặn kiên trì gọi điện quấy rầy anh, anh bị quấy lầy đến đau đầu, đành phải đưa son cho chị ấy, chỉ để lại thỏi son mình đã dùng. Không muốn chị ấy biết chuyện mình chuyển nhà, anh còn không để trợ lý của Phong Nhã đến lấy mà tự mình đưa luôn.

Anh cảm thấy anh thật sự là một người em trai tốt bụng.

Có thể làm việc tốt nên gặp được báo đáp tốt, lúc anh trở về thì vô tình thấy Giang Nhiễm đang lấy hàng ở dưới tầng. Kích cỡ của thùng hàng đó không khác lắm với cái anh đã từng thấy ở căn phòng kia, là một thùng rất lớn, thân thể nhỏ bé của Giang Nhiễm bê lên, anh cảm thấy cô sẽ bị đè bẹp ngay sau

đấy.

Anh bảo Michelle lái xe đi, còn mình bước nhanh đuổi theo.

“Cô Giang.” Anh đi đến bên cạnh Giang Nhiễm, gọi cô một tiếng. Giang Nhiễm vừa quay đầu thì thấy một cái khẩu trang đen và mũi lưỡi trai quen mắt: “A, anh Phong.”

Phong Kính gật đầu với cô, vô cùng tự nhiên ôm lấy thùng hàng trong tay cô: “Để tôi bê giúp cô.”

Khi Giang Nhiễm kịp phản ứng lại thì trên tay đã trống không, cô ngẩn người, cười nói với Phong Kính: “Ngại quá, làm phiền anh rồi.”

“Không cần khách khí.” Khi Phong Kính ôm lấy thùng mới phát hiện còn nặng hơn so với tưởng tượng của anh, không biết Giang Nhiễm làm sao để bê lên được, “Cô mua gì thế? Một thùng lớn như này.”

Giang Nhiễm nói: “Bạn tôi gửi từ nước ngoài về, không phải của tôi, đều bán cho người khác.”

Phong Kính ra vẻ bưng tỉnh: “Cô Giang là người order sao?”

“Vâng, làm chung với bạn thời đại học của tôi, cô ấy học ở bên kia.”

“Thì ra là vậy, tôi cũng có người bạn chuyên order, nghe bọn họ nói rất mệt.”

“Ha ha, cũng tạm tạm, vì cả hai chúng tôi chỉ làm thêm nên bình thường cũng không vất vả lắm.”

Phong Kính nghe cô nói là làm thêm, vốn muốn thuận tiện nói chuyện công việc chính thức với cô nhưng lại cảm thấy như thế quá vội vàng, liền thay đổi đề tài: “Tôi có thể thêm WeChat của cô không?”

Giang Nhiễm gật đầu: “Đương nhiên có thể rồi, nhưng đa phần chúng tôi chỉ bán đồ trang điểm, sản phẩm dưỡng da và đồ ăn vặt, chủ yếu là của con gái, anh cũng có thể mua để tặng cho bạn gái anh.”

“Khụ khụ.” Đột nhiên Phong Kính ho hai tiếng, “Tôi không có bạn gái, tôi muốn mua tặng cho chị gái tôi.”

“Ôi, anh tốt với chị anh thật đấy.”

“...” Đúng vậy, dù sao vừa nãy anh mới tặng cho chị ấy một vali son.

“Anh Phong chưa khỏi bệnh cảm sao?” Giang Nhiễm chợt hỏi.

Sắc mặt Phong Kính hiem khi hơi thay đổi, may có khẩu trang che hơn nửa: “Đúng vậy, thể chất của tôi sau khi bị cảm rất khó khỏi hẳn.” Đây là lời nói thật, anh không hề nói dối.

“Lúc tôi còn đi học, bạn cùng phòng có cho tôi một phương thuốc cổ truyền, đó là dùng coca nấu với gừng, dùng rất ổn, hay anh cũng thử đi?”

“Vậy hả? Lát nữa tôi về sẽ thử xem.”

Sau khi vào thang máy, cuối cùng Phong Kính cũng dùng được một tay thêm WeChat của Giang Nhiễm. WeChat của cô tên là “Người order Đại Kha Kha”, hình đại diện là một cô gái tóc ngắn màu nâu.

Phong Kính nhìn ảnh đại diện này, hơi nhú mày: “Hình như đây không phải cô.”

Giang Nhiễm giải thích: “Đây là bạn tôi, Triệu Kha.”

“Hai người dùng chung một tài khoản WeChat sao?”

“Vâng, cái này là của cô ấy, cô ấy phụ trách đăng tin tức lên vòng bạn bè, tôi chỉ dùng nó để trả lời tin nhắn.”

“À...” Cho nên anh phí công cả ngày cũng chỉ có thể lấy được tài khoản WeChat công việc, “Vậy hầu hết tin nhắn trong đó đều do cô trả lời hả?”

“Vâng.”

Lúc này Phong Kính mới gửi lời mời kết bạn.

Thang máy dừng ở tầng 7, Giang Nhiễm bê thùng hàng cười với Phong Kính: “Tôi đi trước đây, cảm ơn anh Phong nhé.”

Cô đi ra đã lâu, Phong Kính vẫn còn ngẩn ngơ với nụ cười tươi vừa rồi của cô. Anh đã sớm nói Giang Nhiễm rất phù hợp với gu thẩm mỹ của anh, lúc cười rộ lên thì đâm thẳng vào tim anh.

Bởi vì suy nghĩ đến mức ngây người, thang máy đi từ tầng 15 xuống tầng 1, anh nhìn những hộ gia đình ở bên ngoài, bình tĩnh đi ra ngoài... Sau đó đi vòng đến thang máy khác của tòa nhà rồi một lần nữa nhấn tầng 15.

Về đến nhà anh tháo khẩu trang và mũ xuống, ngồi trên sofa gọi điện thoại cho Michelle: “Mẽ Tuyền Nhi, mua giúp tôi một lon coca đến đây, chỗ này có gừng đúng không?”

“Có gừng, anh... muốn nấu gừng với coca sao?”

“Ừ.”

“....Vì sao?”

“Vì tôi bị cảm rồi.”

Michelle: “...”

Anh ta biết Phong Kính giải thích lý do mình đeo khẩu trang với hàng xóm là vì bị cảm, nhưng ảnh đế Phong à, anh diễn sâu quá rồi đấy!

Nhưng là một trợ lý sinh hoạt, cho dù sếp có động kinh thì cũng phải cố gắng phối hợp. Thế nên Michelle vẫn dựa theo chỉ thị đi mua coca về, đương nhiên, nhiệm vụ nấu gừng cũng là của anh ta.

Sau khi Phong Kính và Giang Nhiễm trở thành bạn bè, anh vẫn đang xem vòng bạn bè của “Người order Đại Kha Kha”. Quả đúng như Giang Nhiễm nói, so với mấy người order khác, số lượng bài đăng của tài khoản này quả thật ít đến đáng thương, nhưng phạm vi hàng hóa trong đó vẫn rất rộng, những thứ mà dân order khác có, cơ bản bọn họ cũng có.

Phong Kính xem một lượt rồi nhắn tin cho Giang Nhiễm.

[Phong]: Xin hỏi là cô Giang đúng không?

Không lâu sau, anh nhận được tin nhắn trả lời.

[Người order Đại Kha Kha]: Đúng vậy anh Phong. (đáng yêu)

Khóe miệng Phong Kính cong lên, tiếp tục gõ tin nhắn: *“Tôi thấy các cô có bán vitamin tổng hợp, muốn hỏi xem cái này dùng tốt không?”*

[Người order Đại Kha Kha]: Tốt lắm, mỗi ngày tôi vẫn uống đều đặn.

Phong Kính bật cười, ừm, anh biết mỗi ngày cô đều uống.

[Người order Đại Kha Kha]: Anh muốn tặng cho chị anh sao? Chị anh bao nhiêu tuổi rồi? Cái này phải phân theo tuổi tác nhé.

Phong Kính suy nghĩ rồi trả lời: “Chị tôi hơn 20 tuổi.”

[Người order Đại Kha Kha]: ... (ok) Thùng hàng ngày hôm nay vừa vận có vitamin tổng hợp.

[Phong]: Có thời gian tôi sẽ đến chỗ cô lấy, được chứ?

[Người order Đại Kha Kha]: Đương nhiên rồi, còn giảm chi phí vận chuyển và đóng gói luôn ha ha ha.

[Phong]: Được ha ha ha.

Trong lòng Phong Kính mừng như điên, sao anh có thể thông minh thế chứ!

Anh vô cùng phấn khích nên gửi luôn cho Giang Nhiễm một vạ.

[Người order Đại Kha Kha]: $\Sigma(\odot \nabla \odot)$ Anh muốn mua bao nhiêu thế? Chỗ tôi có lẽ không đủ đâu.

[Phong]: Không sao, cứ giữ ở chỗ cô đi, sau này mua gì cứ trừ thẳng vào đó, khỏi cần mỗi lần đều phải gửi tiền. ^ _ ^

...

Giang Nhiễm làm dân order lâu như thế, cũng đã gặp qua muôn hình vạ trạng khách hàng, nhưng đây là người đầu tiên tin tưởng cô như thế.

Có thể thấy Phong Kính thật sự rất yêu quý chị gái mình.

[Người order Đại Kha Kha]: Vậy được rồi, tôi sẽ ghi vào sổ. ^ _ ^

[Phong]: (đáng yêu)

Michelle bung nước coca nấu gừng đã xong từ trong phòng bếp ra, thấy Phong Kính ngồi trên sofa cười vô cùng ngọt ngào.

..... Gần đây hình như Phong tổng thường xuyên cười như thế, có phải anh yêu ai không?

Chuông cảnh báo trong lòng Michelle vang lên mãnh liệt, hành động dạn

tới đây của anh đã cực kỳ khác thường, nếu còn vụng trộm yêu đương thì... hậu quả không dám tưởng tượng!

Lúc Phong Kính chụp ảnh nước coca nấu gừng, Michelle cũng cố tâm lý xong, chuẩn bị nói chuyện tình cảm với anh: “Phong tổng.”

“Hửm?”

“À... Chính là, cái đó...” Michelle tích cực sắp xếp ngôn từ, “Anh cũng biết công ty không kiên quyết phản đối nghệ sĩ yêu đương, giám đốc Tần cũng là người thấu tình đạt lý, à... Anh có hiểu ý tôi không?”

Rốt cuộc Phong Kính cũng ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Không hiểu.”

“...” Được rồi, vậy anh ta sẽ nói rõ hơn, “Nếu anh muốn yêu đương thì nhất định phải nói với giám đốc Tần!”

“Vì sao chứ? Đối tượng tôi muốn yêu đương cũng không phải anh ta.”

Michelle: “...”

Cho nên anh đang thừa nhận mình muốn yêu đương sao?

Michelle còn muốn nói gì đó thì Phong Kính đã rời sự chú ý sang WeChat.

[Phong]: (hình ảnh)

[Phong]: Đã nấu xong coca với gừng rồi.

[Người order Đại Kha Kha]: Thừa dịp còn nóng mau uống đi, chúc anh sớm ngày bình phục.

[Phong]: Cảm ơn. (đáng yêu)

Sau đó người hoàn toàn không bị cảm - Phong Kính vô cùng chuyên nghiệp uống hết một cốc coca nấu gừng.

Đề phòng trước một chút cũng tốt.

Ăn cơm tối xong Michelle dọn dẹp phòng bếp, đi ra nhắc nhở Phong Kính nghỉ ngơi sớm một chút: “Phong tổng, khoảng thời gian này không có công việc anh nên đi ngủ sớm một chút, hôm qua trên Weibo có một blogger nói mình mỗi ngày tăng ca thức đêm, sau đó đột nhiên bị xuất huyết não.”

Phong Kính có phần bất ngờ: “Thật không?”

“Thật đấy, bài viết đó còn lên hot search rồi.”

Phong Kính nghe anh ta nói thế thì mở Weibo ra tìm kiếm một chút, quả thật nhìn thấy bài đó. Blogger viết cực kỳ tỉ mỉ về chuyện đã trải qua, mỗi từ mỗi chữ đều khiến cư dân mạng sợ hãi, hấp tấp tỏ vẻ bản thân sẽ không bao giờ thức đêm tu tiên nữa.

Công việc của Phong Kính không thể nói bản thân không muốn thức đêm thì có thể không thức, lúc quay phim ban đêm thường xuyên vượt quá 12 giờ hay quay suốt cả đêm cũng là chuyện bình thường. Nhưng Giang Nhiễm không giống với anh, cô hoàn toàn có thể đi ngủ sớm một chút, nhưng mỗi lần anh xuyên qua cô đều chưa đi ngủ!

Phong Kính quyết định đêm nay phải đốc thúc Giang Nhiễm đi ngủ sớm hơn.

Lúc anh hoán đổi lại với Nhị Hoàng, quả nhiên đèn trong phòng Giang Nhiễm vẫn sáng, anh chạy tới nhìn, cô còn ở bên trong đóng gói. Nghĩ đến cái thùng lớn mà hôm nay mới đưa tới, Phong Kính đoán cô bận bịu soạn đồ để gửi.

“Gâu gâu!” Phong Kính chạy đến trước mặt cô, liều mạng vẫy đuôi.

“Ôi Nhị Hoàng, sao em lại chạy vào đây, đi ra ngoài chơi đi.” Giang Nhiễm

phẩy tay, dường như muốn đuổi anh ra ngoài.

“Gâu gâu gâu!” Nhưng mà Phong Kính không chịu khuất phục, vẫn vẫy đuôi với cô.

“Nhị Hoàng đừng gây sự, chị sắp đóng gói xong rồi.”

Phong Kính chạy một vòng quanh cô rồi chạy tới phòng ngủ ngậm chần tha ra.

“Gâu gâu!”

Giang Nhiễm: “...”

Chương 15: Đêm thứ mười lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hiện tại Giang Nhiễm rất tức giận, cái chăn lạnh này cô mới mua tháng trước đây!

Cô cầm lấy rồi giật góc chăn trong miệng nó, nổi giận đùng đùng nhìn nó: “Con chó kia, chị thấy em muốn ăn đòn rồi!”

Phong Kính: “...”

Giang Nhiễm cướp được cái chăn, thật sự nghiêm khắc ra tay đánh vào cái mông chó vĩnh cao: “Này thì gây sự này!”

“Ặng Ặng Ặng Ặng Ặng Ặng Ặng Ặng!” Phong Kính kêu lên.

Giang Nhiễm: “...”

Thôi, đêm khuya đánh chó ảnh hưởng đến hàng xóm nghỉ ngơi.

“Sáng mai sẽ tính sổ với em!” Giang Nhiễm ôm chăn, ném vào cái giỏ bên cạnh máy giặt. Lúc trở về, cô phát hiện chó con nhà cô ngậm băng dính trong suốt, đang... giúp cô đóng gói???

Chẳng lẽ Nhị Hoàng nhà cô thật sự thành tinh sao????

Bây giờ trong lòng cô rất hỗn loạn, cô cảm thấy giữa cô và Nhị Hoàng nhất định đã xảy ra vấn đề.

Phong Kính dán xong gói hàng, phát hiện băng dính trong suốt dính trên móng vuốt của mình. anh dùng móng vuốt khác đè lại băng dính, kéo cái bị

dính ra, sau đó một cái khác lại bị dính vào.

“Gâu gâu gâu gâu!” Anh dùng sức vẩy móng vuốt bên phải, muốn ném băng dính xuống.

Giang Nhiễm: “...”

Cô đi qua tóm được móng vuốt của Nhị Hoàng, kéo băng dính trên đó xuống, sau đó ôm lấy Nhị Hoàng đặt ra bên ngoài, khóa cửa lại.

Phong Kính: “...”

Giang Nhiễm còn mấy gói hàng chưa đóng gói xong, nếu không có nó quấy rối thì cô đã làm xong lâu rồi. Đóng gói xong mấy cái đó, cô mở cửa phòng, phát hiện Nhị Hoàng còn ngồi xồm ngoài cửa chờ cô.

Thấy cô đi ra, nó vẩy vẩy cái đuôi với cô.

Trái tim Giang Nhiễm lập tức mềm nhũn, cô đoán nó nhất định vì tránh ngày mai bị đánh nên mới nghĩ ra chiến lược này.

“Nhị Hoàng, đi ngủ thôi.” Giang Nhiễm đóng cửa phòng để hàng rồi đi về phòng ngủ của mình. Phong Kính đi theo sau cô, quen đường quen lối nhảy lên bậc cửa sổ thoải mái.

Thấy rốt cuộc Giang Nhiễm cũng tắt đèn ngủ, Phong Kính nghĩ quả nhiên thân phận chó vẫn không dùng được, ngày mai anh dùng thân phận người đến trao đổi với cô lần nữa về tác hại của việc ngủ muộn vậy.

Sáng hôm sau Phong Kính ăn sáng, gửi tin nhắn WeChat cho Giang Nhiễm: “*Xin hỏi cô Giang có đây không?*”

[Người order Đại Kha Kha]: Có. (đáng yêu)

[Phong]: Tôi muốn hỏi cô buổi sáng tôi có thể đến chỗ cô lấy vitamin tổng

hợp không? (đáng yêu)

[Người order Đại Kha Kha]: Có thể, anh cứ xuống đây lấy là được, tôi ở nhà 703.

[Phong]: (ok)

Phong Kính sửa lại đầu tóc và quần áo của mình, rồi mới đeo khẩu trang và đội mũ ra ngoài.

Đứng trước cửa nhà 703, anh lại điều chỉnh đầu tóc của mình lại lần nữa rồi mới nhấn chuông.

“Gâu gâu gâu gâu gâu!” Rất nhanh bên trong đã truyền ra tiếng chó sủa, tiếp đến “cạch” một tiếng, cửa được mở ra. Giang Nhiễm mặc một cái áo ngủ cổ chéo màu xanh, dưới chân đi đôi dép lê có nơ con bướm mà Phong Kính quen thuộc: “A, anh Phong, anh chờ một chút, tôi đi lấy vitamin cho anh.”

Cô đi hai bước vào trong, lại quay người lại nói: “Hay là anh vào trong đợi đi.”

“Được.” Hai mắt Phong Kính sáng lên.

Vì trong nhà bình thường chỉ có người giao hàng tới lấy hàng nên Giang Nhiễm cũng không chuẩn bị đôi dép nào, đành phải lấy hai cái túi plastic bọc giày khi đi mưa: “Ngại quá, anh dùng tạm một chút.”

“Không sao.” Có thể quang minh chính đại bước vào cách cửa này, Phong Kính vốn không ngại chuyện nhỏ này.

Anh đi túi plastic, bước chân vào, Nhị Hoàng chạy quanh chân anh hai vòng, hưng phấn vẫy đuôi với anh.

Phong Kính cúi người xoa đầu nó.

Mắt Giang Nhiễm giật giật, sao anh Phong và Nhị Hoàng lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Cho dù Phong Kính vốn rất dễ gần nhưng Nhị Hoàng tuyệt đối không phải.

“Anh Phong là người rất dễ khiến thú cưng thích sao?” Cô vẫn không nhìn được phải hỏi một chút.

Phong Kính hơi sững sốt rồi nói: “Cũng không phải, nhưng hình như tôi và chó nhà cô vừa gặp đã thân.”

“Gâu!” Giống như đề hưởng ứng anh, Nhị Hoàng đứng lúc kêu một tiếng.

Giang Nhiễm mỉm cười không nghĩ đến chuyện này nữa, Nhị Hoàng thích anh, chứng tỏ ít nhất anh không phải người xấu: “Anh ngồi ở sofa một lát trước đã.”

“Được.” Phong Kính vô cùng quen thuộc với phòng khách này, nhưng lần đầu tiên dùng thị giác của người để nhìn nên vẫn có phần mới lạ. Phong cách trang trí nhà cửa của Giang Nhiễm là phong cách Bắc Âu đang thịnh hành bây giờ, sofa màu trắng với màu xám tương phản, vừa gọn gàng vừa có cảm giác nghệ thuật.

Bàn trà thủy tinh trước sofa có đặt một vài quả lựu còn tươi, có một quả vừa bóc được một nửa, xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào đó.

“Cô thích ăn lựu sao?” Phong Kính hỏi.

Giang Nhiễm nói: “Cũng bình thường, lựu này được một ông cụ đẩy xe bán, lựu nhà ông ấy cực kỳ ngọt, hôm qua đúng lúc gặp được nên mua luôn.”

Phong Kính nhìn hạt lựu óng ánh trên bàn, gật đầu nói: “Nhìn qua quả thật không tồi, rất no đủ.”

“Đúng vậy, chỉ là bóc khá phiền phức.” Nói xong Giang Nhiễm đi vào phòng lấy sáu túi vitamin tổng hợp đưa cho Phong Kính, “Bên trong mỗi túi có ba mươi gói, nếu mỗi ngày ăn một gói thì có thể ăn được nửa năm.”

Phong Kính ôm lấy mấy cái túi đóng gói màu hồng nhạt từ tay cô rồi nói cảm ơn với cô.

Giao dịch đến đây là chấm dứt, nhưng Phong Kính cũng không định ra về mà nói chuyện với cô về chuyện thức đêm: “Đúng rồi, hôm qua tôi xem trên Weibo thấy có người hay thức đêm bị xuất huyết não, bình thường cô phải chú ý ít thức đêm lại đây.”

Giang Nhiễm sững sốt: “Nghiêm trọng thế sao?” Mấy ngày nay cô không lên Weibo, hình như đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Phong Kính nói: “Nguyên nhân chắc chỉ vì thức đêm thôi, ngoài nghỉ ngơi sớm hơn ra, bình thường vẫn phải chú ý rèn luyện. Nhưng tôi thấy mỗi ngày cô đều dắt chó đi dạo, vẫn có thể tính đó thành một chút vận động.”

Cái này Giang Nhiễm không phục: “Anh có biết Nhị Hoàng hiếu động lắm không, đâu chỉ là một chút vận động chứ?”

Phong Kính cười nói: “Vậy là tốt rồi, thật ra nếu có thời gian nên đi tập gym thì càng tốt, tôi cũng luôn luôn tập thể hình.”

Giang Nhiễm buột miệng thốt ra: “À, chẳng trách tôi cảm thấy đáng người anh rất chuẩn.” Mặc dù cách quần áo cô vẫn có thể cảm nhận thân hình rắn chắc mạnh mẽ dưới lớp vải!

Cô nói xong lời này thì không khí bỗng nhiên hơi xấu hổ.

Giang Nhiễm há miệng thở dốc, muốn tìm đề tài để cứu vãn lại, nhưng trong lòng bối rối không thể nghĩ được đề tài gì thích hợp. Cũng may tiếng đi động vang lên như chúa cứu thế.

“Ngại quá, tôi đi vào nghe điện thoại.”

“Được.”

Điện thoại của lớp trưởng đại học Giang Nhiễm gọi tới, nói cuối tuần có tổ chức họp mặt bạn học, hỏi Giang Nhiễm có muốn tham gia không. Vì lâu rồi cũng không liên lạc với bạn học cũ, hai người nói chuyện mãi, lúc Giang Nhiễm cúp điện thoại mới phát hiện các cô tán gẫu hơn 20 phút.

Trong lòng âm thầm kêu hồng lét, Giang Nhiễm chạy nhanh ra phòng khách.

Phong Kính đã đi rồi nhưng trên bàn còn để lại một bát hạt lựu đã bóc xong.

Giang Nhiễm đứng tại chỗ một lúc mới đi qua xoa đầu Nhị Hoàng: “Nhị Hoàng à, lựu này có phải do anh Phong bóc không?”

“Gâu!” Nhị Hoàng vẫy đuôi với cô.

“À, thật sự là anh ấy.” Giang Nhiễm vuốt lông Nhị Hoàng, khẽ nở nụ cười.

Buổi tối hôm nay lúc Phong Kính và Nhị Hoàng hoán đổi thì phát hiện Giang Nhiễm hiếm có khi đi ngủ sớm như thế. Xem ra con người giao tiếp với con người vẫn tương đối hiệu quả.

Hôm sau Michelle tới đón Phong Kính đến phòng tập gym. Anh nói anh vẫn luôn tập thể hình cũng không phải cho có, anh có một huấn luyện viên riêng, xây dựng lộ trình tập thể hình hoàn thiện cho anh.

Tuy rằng ngày thường Phong Kính cũng rất nghiêm túc, nhưng huấn luyện viên cảm thấy hôm nay anh... lại cực kỳ nghiêm túc.

“Sắp tới cậu Phong nhận phim mới sao?” Huấn luyện viên không khỏi tò mò, lúc trước Phong Kính cũng vì một cảnh quay trong “Biệt hiệu Omega” mà bế quan tu luyện các thể võ với huấn luyện viên suốt một tháng, biểu hiện của anh hôm nay rất giống để chuẩn bị cho quay phim.

Phong Kính nói: “Không có, khoảng thời gian này tôi đang nghỉ ngơi.”

Huấn luyện viên nhướn mày, lặng lẽ truyền đạt nghi vấn của mình, Phong Kính mỉm cười, không đáp lại gì cả.

Anh sẽ không nói với huấn luyện viên, vì hôm qua Giang Nhiễm khen đáng người anh chuẩn.

Sau khi kết thúc vẫn là Michelle lái xe đưa anh về, Michelle ôm ấp một chút hy vọng, cố ý hỏi: “Phong tổng về Hoa Đô sao?”

Phong Kính ngồi ở phía sau, ngay cả mí mắt cũng không nhắc lên chút nào: “Về Châm Thủy Hương.”

Michelle: “...”

Rốt cuộc anh còn định ở đó bao lâu nữa?

Anh ta quyết định khuyên nhủ Phong Kính: “Phong tổng, giấy chắc chắn không gói được lửa đâu, ở lâu chỗ đó, giám đốc Tần chắc chắn sẽ phát hiện ra.” Đừng nói Tần Phàm, anh ta còn nghi ngờ nếu tiếp tục ở đó thì ngay cả truyền thông cũng moi ra được.

“Chờ cái ngày không gói được kia rồi hẵng nói.”

Michelle: “...”

Về đến tiểu khu, Phong Kính vô cùng may mắn lại gặp Giang Nhiễm.

Hôm nay cô không phải xuống nhà đi dạo mà cầm theo một túi rau lớn. Thấy Phong Kính, Giang Nhiễm chủ động chào hỏi anh: “Anh Phong, khéo quá.”

Phong Kính nói: “Ừ, tôi vừa đi tập thể hình về, cô đi siêu thị mua thức ăn sao?”

“Không phải đâu.” Giang Nhiễm cười tủm tỉm lắc đầu, “Những thứ này

đều là tôi tự trồng đấy.”

Phong Kính có phần bất ngờ nhìn cô: “Cô tự trồng á?”

“Vâng, tôi thuê một mảnh đất nhỏ ở nông trại Tinh Quang, trồng một ít rau củ, mỗi tuần qua đó xử lý một lần, tiện thể thu hoạch rau củ luôn.”

Phong Kính biết nông trại Tinh Quang, ở cùng một nơi với công viên Tinh Quang, năm nay mới quy hoạch nông trường sinh thái. Trong đó có cho bên ngoài thuê, họ còn cung cấp hạt giống các loại rau quả, ai muốn trồng gì thì trồng đấy.

Cô Giang không những xinh đẹp mà còn cần cù lao động! Thiện cảm của Phong Kính với cô lại tăng lên một bậc: “Bình thường cô đều ăn rau củ mình trồng sao?”

“Đúng vậy, ngày thường người ở nông trại sẽ giúp tôi xử lý, từng đó rau tôi ăn vẫn dư dả.” Nói xong Giang Nhiễm mở túi trong tay ra, cho Phong Kính xem thành quả của mình: “Lần này thu hoạch ớt cay, mướp đắng, sen trắng và cà chua.”

Phong Kính khen ngợi: “Nhìn ngon thật đấy.”

“Ha ha.” Giang Nhiễm bật cười, cô đưa một ít rau bên trong cho Phong Kính, “Cái này cho anh, anh cũng dùng thử đi.”

Phong Kính vui vẻ nhận rau: “Cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí, coi như cảm ơn anh đã giúp tôi bóc lựu.”

Động tác của Phong Kính ngừng lại, anh nói với Giang Nhiễm: “Tôi còn biết bóc vỏ tôm cua sò, cô xem cô có cần không?”

~~~ *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:*

Phong Kính: Vô mộng anh thì chính là người của anh

Giang Nhiễm: ?????

Chương 16: Đêm thứ mười sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính nói xong liền hối hận, lời này có vẻ quá ân cần, nếu Giang Nhiễm bị dọa sẽ không tốt. Anh đang muốn tìm lối thoát cho mình, Giang Nhiễm lại bị anh chọc cười: “Lần sau tôi ăn hải sản nhất định sẽ gọi cho anh.”

Phong Kính thấy cô cười mới thở phào nhẹ nhõm, bản thân cũng cười theo: “Tôi hay nói đùa thôi.”

Nhưng thật ra anh rất muốn ăn cơm với Giang Nhiễm, chẳng qua nếu thể đồng nghĩa với việc phải tháo khẩu trang, cũng tức là thân phận của anh sẽ sáng tỏ.

Hai người chuẩn bị đi lên, phía khu nhà đối diện lại có người đi ra, cô ấy và Giang Nhiễm hình như quen nhau, gặp mặt liền thân thiết bắt chuyện: “Tiểu Giang, em lại đi thu hoạch rau sao?”

“Đúng ạ, lần này cà chua rất ngon, chị Vương có muốn lấy hai quả về không?”

Chị Vương và Giang Nhiễm là hàng xóm cũ, trước khi tòa nhà cũ bị phá bỏ thì hai nhà bọn họ ở cùng một tòa nhà. Sau đó bên thi công mua lại để tu sửa thành khu nhà mới, bố mẹ Giang Nhiễm mua một căn hộ ở bên ngoài. Sau khi Chăm Thủy Hương tu sửa xong, bọn họ lười dọn về nên chỉ có Giang Nhiễm sống ở đây.

Chị Vương đi đến trước mặt Giang Nhiễm, ló đầu nhìn cái túi cô cầm theo: “Cà chua của em đáng yêu thật đấy, đỏ quá đi.”

Phong Kính thấy hai cô đang tán gẫu thì chủ động mở miệng: “Tôi lên trước đây.”

Giang Nhiễm nghiêng đầu, gật đầu với anh: “Được.”

Phong Kính ôm rau mà Giang Nhiễm cho mình vào thang máy, chị Vương nhìn thoáng qua bóng lưng anh, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi Giang Nhiễm: “Em rất thân với cậu Phong kia sao?”

Giang Nhiễm nói: “Cũng tạm ạ, sao thế chị?”

“Hầy, chị cảm thấy cậu Phong này có vấn đề.” Giọng nói chị Vương càng nhỏ hơn, ngay cả vẻ mặt cũng nghiêm túc lên vài phần, “Cậu ta chuyển đến cũng lâu rồi, vậy mà vẫn cứ đội mũ và đeo khẩu trang mãi, chưa có ai từng thấy mặt của cậu ta.”

Giang Nhiễm nói: “À, cái này sao, anh Phong nói anh ấy bị cảm.”

“Cậu ta nói thế mà em cũng tin sao?” Chị Vương hơi lo lắng nhìn Giang Nhiễm, “Tiểu Giang, em đừng trách chị nhiều chuyện, một cô gái còn trẻ như em một mình ở bên ngoài, lại còn xinh đẹp như vậy, rất dễ khiến người ta chú ý đến. Cậu Phong này cứ thần thần bí bí, em phải cẩn thận nhiều hơn đây.”

Giang Nhiễm nói: “Em không ở một mình, em còn có một chú chó đấy.”

“Chú chó nhỏ đấy của em, nếu thật sự gặp chuyện thì có thể làm được gì chứ? Đoán chừng cậu Phong kia chỉ cần đập chú chó kia một phát là xong.” Chị Vương nghĩ đến trường hợp này, lại không nhịn được dặn dò cô, “Tóm lại em đừng gần gũi với cậu ta quá, nhìn đã thấy không giống người tốt.”

Giang Nhiễm mỉm cười không nói tiếp, cô lấy hai quả cà chua từ trong túi ra nhét vào tay chị Vương: “Chị Vương, hai quả cà chua này chị cầm mà ăn nhé.”

“À, được, cảm ơn em nhé.” Chị Vương nói tạm biệt cô rồi đi ra ngoài tiểu khu.

Giang Nhiễm xách một túi rau củ vào thang máy, dường như đang suy

nghĩ.

Trên người anh Phong mới chuyển đến này quả thật có rất nhiều điểm đáng ngờ, tuy quần áo anh mặc khá kỳ lạ nhưng Giang Nhiễm tốt xấu gì cũng là dân order, tiếp xúc với rất nhiều hàng hóa xa xỉ, cô nhận ra được tất cả đồ anh mặc đều là nhãn hiệu nổi tiếng. Nhưng hình như tới giờ cô chưa bao giờ thấy anh đi ra ngoài làm việc, lại nói anh Phong này đang làm gì? Phú nhị đại (1) sao? Nhưng sao một phú nhị đại lại muốn thuê nhà ở chỗ bọn họ chứ?

(1) Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc. Với họ, việc thừa kế nhiều tiền không phải một cái tội và tiêu tiền là cách để họ làm “vui lòng” bố mẹ.

Chị Vương nghi ngờ không phải không có căn cứ, chẳng qua theo bản năng Giang Nhiễm cảm thấy anh Phong không phải người xấu.

Phong Kính đi trước hoàn toàn không biết hàng xóm đã liệt kê anh vào hàng ngũ “người xấu”, bây giờ trong lòng anh tràn đầy vui vẻ, thậm chí lên Weibo khoe rau mà Giang Nhiễm cho anh với mọi người.

Nhưng nếu để vậy chắc chắn Giang Nhiễm sẽ nhận ra anh mất.

Làm sao bây giờ nhỉ? Phong Kính nhú mày suy nghĩ.

A, có rồi.

Anh lấy một ít rau củ, rửa sạch tay bắt đầu thái rau. Vì Michelle thường xuyên nấu cơm bên này cho anh nên nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh rất đầy đủ. Anh lại lấy một ít rau củ trong tủ lạnh ra, thái xong xuôi, tiếp theo xịt một ít tương salad lên phía trên, một đĩa salad đã hoàn thành.

Nhìn kiệt tác của mình, Phong Kính cảm thấy mình đúng là thiên tài. Như thế này sao Giang Nhiễm nhìn ra được chứ?

Anh vui mừng rạo rức chụp ảnh đĩa salad rồi đăng lên Weibo.

[Phong Kính V]: Salad rau trộn, nhìn qua cũng không tệ lắm. (tham ăn)

Tuy không phải là ảnh selfie nhưng fan vẫn rất sôi nổi bình luận ở bên dưới.

“A a a, Phong tổng tự tay trộn salad, muốn ăn quá đi!”

“Dạo này Phong tổng giảm béo sao? Buổi tối chỉ ăn cái này thôi à?”

“Đói bụng quá đi mất.”

“Ha ha ha ha lần đầu tiên tôi thấy có người thêm ớt xanh vào salad đấy ha ha ha!”

“A a a, ảnh đế Phong còn có thể xuống bếp! Người đàn ông biết nấu ăn là người đàn ông quyến rũ nhất!”

“Bữa tối hôm nay. (hình ảnh)”

Phong Kính ngồi ở cạnh bàn vừa xem Weibo vừa ăn salad. Ôi, quả nhiên rau Giang Nhiễm trông ăn ngon hơn của Michelle mua từ siêu thị về.

Michelle giống như linh cảm được, nhanh chóng gọi điện tới an ủi anh: “Phong tổng, tối nay anh chỉ ăn salad thôi sao?”

Phong Kính nói: “Đương nhiên không phải, tôi tùy tiện làm một chút thôi, cậu không cần tới đây đâu.”

“Vâng, sáng mai có hẹn với bác sĩ Trương, 9 giờ tôi sẽ đến Chăm Thủy Hương đón anh.”

Nghe thấy ba chữ bác sĩ Trương, Phong Kính hơi đau đầu, “Biết rồi, còn phải gặp bác sĩ tâm lý bao lâu nữa?”

Michelle nói: “Giám đốc Tần nói đến lúc anh có thể không cần dựa vào thuốc ngủ nữa.”

Phong Kính: “...”

Chuyện này còn tùy thuộc vào việc bao giờ vị thiên sư đi du lịch thế giới kia quyết định trở về.

Lúc này Giang Nhiễm đang lướt Weibo của Phong Kính, đã mấy ngày không lên đây, hôm nay nghe được tiếng thông báo nhắc nhở đặc biệt, cô vẫn không thể nhịn được lên nhìn một cái.

Lần này Phong Kính không đăng ảnh cũng không đăng video, Giang Nhiễm thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng hơi mất mát.

Nhưng cô nhanh chóng bị salad rau trên màn hình hấp dẫn, có lẽ Phong Kính đã chỉnh sửa qua nên màu sắc của salad nhìn vô cùng ngon miệng. Hơn nữa như trong hình, khả năng thái rau của anh cũng không tệ lắm, thái sen trắng vừa nhỏ vừa đều.

Ôi, hay là tối nay cô cũng làm salad rau trộn nhỉ?

Ý nghĩ này khiến Giang Nhiễm thấy mình như thể trở về tuổi 18, vẫn cho rằng mình cùng ăn món giống nhau với thần tượng thì sẽ giống như bản thân gần anh hơn một chút.

Cô cười giễu nhưng vẫn đi làm salad.

Hôm sau, Michelle đúng giờ tới đón Phong Kính đến phòng khám của bác sĩ Trương. Nói chuyện vui vẻ với bác sĩ Trương nửa tiếng, Phong Kính vừa về đã thấy một người quen mắt đứng trước cổng tiểu khu.

... Đây không phải là anh chàng Hà Chi Viễn gì gì đó sao?

Vì lâu lắm rồi anh ta không xuất hiện nên Phong Kính suýt nữa đã quên

mắt tên người này, bây giờ anh ta đột nhiên xuất hiện ở đây, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đang đợi Giang Nhiễm.

Anh bảo Michelle dừng xe ở bên cạnh Hà Chi Viễn, mở cửa xe đi xuống.

Nhìn qua Hà Chi Viễn có phần khẩn trương, liên tục sửa lại cà vạt của mình, cuối cùng dứt khoát nhìn kính chiếu hậu xử lý đầu tóc. Phong Kính chậm rì rì đi qua trước mặt anh ta, ánh mắt vẫn luôn nhìn người nọ.

Từ nhãn hiệu xe mà anh ta đi, hẳn anh ta thuộc tầng lớp quản lý trong công ty, thu nhập không tệ lắm, nhưng cũng không phải ở vị trí cao. Tuổi tác xấp xỉ mình, vẫn tương đối có tiền đồ. Diện mạo à, so với mình chỉ có thể nói là tạm tạm, thân hình cũng khá cao nhưng vẫn thấp hơn mình vài centimet.

Phong Kính cảm thấy các phương diện bản thân không hề thua anh ta, chỉ là trước kia anh ta từng cứu Nhị Hoàng nên ấn tượng Giang Nhiễm với anh ta rất tốt.

Bởi vì ánh mắt anh quá mức chăm chú, rốt cuộc Hà Chi Viễn cũng quay đầu nhìn anh một cái.

Cái nhìn này khiến anh ta ngẩn người, cũng không phải vì Phong Kính đeo khẩu trang và mũ quá mức kỳ quặc mà vì cho dù đeo khẩu trang và đội mũ cũng không ngăn được khí thế mạnh mẽ trên người anh.

Hà Chi Viễn làm ở bộ phận kế hoạch của công ty game, vì hoạt động truyền truyền của công ty nên anh ta từng tiếp xúc với không ít minh tinh... Đúng, khí chất của người trước mặt này rất giống mấy ngôi sao nổi tiếng, cho dù ăn mặc đơn giản, ở trong đám người cũng là người nổi bật nhất.

Chẳng lẽ anh ta là minh tinh nào sao? Nhưng vì sao một minh tinh lại xuất hiện ở đây?

“Ồ, anh Phong muốn ra ngoài sao?”

Giống nói của Giang Nhiễm cắt ngang suy nghĩ của hai người đàn ông, bọn

họ đồng thời nghiêng đầu nhìn Giang Nhiễm. Ánh mắt Phong Kính ẩn hiện niềm vui, nhìn cô nói: “Không phải, tôi vừa mới về. Cô muốn ra ngoài sao?”

“Đúng vậy.” Không biết vì sao, bỗng nhiên Giang Nhiễm hơi chột dạ, cô mím môi giới thiệu với anh, “Đây là bạn tôi, chúng tôi chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.”

“À.” Ánh mắt Phong Kính nhìn Hà Chi Viễn càng sắc bén hơn so với vừa rồi, “Bạn trai cô?”

“Không phải đâu.” Bây giờ Giang Nhiễm ngoại trừ chột dạ thì còn vô cùng xấu hổ.

Hà Chi Viễn thấy Phong Kính vẫn nhìn mình chăm chăm, chủ động vươn tay với anh: “Chào anh.”

Phong Kính cũng vươn tay, nắm tay tượng trưng với anh ta một chút: “Chào anh.” Anh nhanh chóng thu tay lại, nhìn Giang Nhiễm nói: “Tôi về trước đây, không làm phiền hai người nữa.”

“Vâng, tạm biệt.” Giang Nhiễm tạm biệt anh, nhìn anh đi vào cửa tiểu khu mới sải bước lên xe. Thắt chặt dây an toàn, cô lấy món quà cô chuẩn bị sẵn ra đưa cho Hà Chi Viễn: “Sinh nhật vui vẻ.”

Hà Chi Viễn cúi đầu nhìn thoáng qua, mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn em.” Anh ta vốn dĩ định nói em có thể đi ăn cơm với anh, anh đã rất vui rồi nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào. Anh ta sợ Giang Nhiễm sẽ lúng túng.

“Tối nay tụ họp em không đến thật sao?” Hà Chi Viễn làm như vô tình hỏi.

Giang Nhiễm nói: “Vâng, em xin lỗi, gần đây công việc của em tương đối nhiều.” Hà Chi Viễn vốn muốn mời cô tới tham gia bữa tiệc sinh nhật vào buổi tối, nhưng sinh nhật chắc chắn sẽ có rất nhiều bạn bè và đồng nghiệp của anh ta, Giang Nhiễm thấy mình đi không tiện nên tìm cơ ra ngoài một mình với anh ta vào buổi trưa.

Tâm tư của cô, Hà Chi Viễn cũng đoán được ít nhiều, nhưng những chuyện liên quan đến Giang Nhiễm, anh ta vô cùng kiên nhẫn. Anh ta và Giang Nhiễm vẫn duy trì khoảng cách, không để cô cảm thấy có gánh nặng, cũng không kéo gần lại.

Chẳng qua hôm nay đột nhiên xuất hiện anh Phong kia khiến anh ta hơi để ý.

“Anh Phong vừa rồi gặp ở cổng kia là hàng xóm của em sao?”

“Vâng, anh ấy mới dọn tới đây.”

Hà Chi Viễn hơi gật đầu: “Anh ta họ Phong à?”

Giang Nhiễm cười nói: “Anh Phong đương nhiên họ Phong rồi.”

Hà Chi Viễn cũng khẽ cười một tiếng, sau đó có một cái tên chợt lóe lên trong đầu anh ta.

Hiện tại nếu nhắc đến nghệ sĩ họ Phong, đại đa số mọi người đều chỉ biết đến một cái tên: Phong Kính.

Chương 17: Đêm thứ mười bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ý nghĩ này đến chính Hà Chi Viễn cũng cảm thấy vớ vẩn, một ngôi sao lớn như Phong Kính sao lại ở tiểu khu này, còn trở thành hàng xóm với Giang Nhiễm chứ?

Anh ta bật cười, không nghĩ đến chuyện này nữa.

Anh ta không nhớ Phong Kính, nhưng Phong Kính vẫn nhớ chuyện anh ta và Giang Nhiễm đi ăn cơm. Thấy đã sắp hai giờ, Giang Nhiễm vẫn chưa về, Phong Kính nhú mày.

Chẳng lẽ buổi chiều bọn họ còn muốn tiện thể đi xem phim sao? Xem xong phim rồi đi dạo phố, sau đó ăn luôn cơm tối? Sau đó lại đi nghe buổi hòa âm nhạc gì đó, tiếp theo có thể là...

Ha ha! Nhìn mặt mày Hà Chi Viễn đã biết anh ta không có suy nghĩ gì trong sáng.

Phong Kính cầm di động, muốn gửi WeChat cho Giang Nhiễm nhưng do dự phải nói thế nào mới có vẻ tự nhiên. Anh xem bài viết mà “Người order Đại Kha Kha” vừa mới đăng lên vòng bạn bè, đầu ngón tay lướt nhanh soạn một tin nhắn xong rồi gửi đi.

[Phong]: Cô Giang còn ở bên ngoài sao? Tôi thấy các cô đăng kem dưỡng da mặt Fleur, tôi muốn mua một cái tặng cho chị gái. (đáng yêu)

[Người order Đại Kha Kha]: Xin chào ~ Có kem dưỡng da mặt Fleur đây ~

Phong Kính sững sốt, đúng rồi, anh nhớ rồi, Giang Nhiễm từng nói cô chỉ dùng WeChat để trả lời tin nhắn, bây giờ cô ở bên ngoài, người trên WeChat

chắc hẳn không phải cô. Anh suy nghĩ, lại tiếp tục gửi tin nhắn trả lời cho người order Đại Kha Kha.

[Phong]: Được, xin hỏi cô là cô Giang sao?

Triệu Kha nhìn tin nhắn, cảm thấy người này rất kỳ lạ. Mua đồ thì mua đồ thôi, vì sao nhất định phải tìm Giang Nhiễm? Chẳng lẽ có ý đồ gì với cô ấy sao?

[Người order Đại Kha Kha]: Tôi không phải, nhưng tôi cũng giống cô ấy, sau khi cô ấy về tôi sẽ đưa đơn đặt hàng cho cô ấy.

[Phong]: Là thế này, tôi là hàng xóm ở tầng trên của cô Giang, tôi muốn hỏi cô ấy khi nào thì ở nhà, tôi có thể xuống thẳng đó lấy.

[Người order Đại Kha Kha]: À, ra là vậy! Chờ một lát nhé, để tôi hỏi cô ấy.

Triệu Kha quay về giao diện WeChat, click vào trang cá nhân của Giang Nhiễm: “*Cậu có hàng xóm mua đồ chỗ cậu hả?*”

[Giang Nhiễm]: Hà, có, họ Phong.

[Người order Đại Kha Kha]: À, chính là anh ta, anh ta muốn mua kem dưỡng da mặt Fleur, hỏi cậu khi nào ở nhà, anh ta tới chỗ cậu lấy.

[Giang Nhiễm]: Tớ đang trên tàu điện ngầm, trong vòng nửa tiếng nữa có thể về nhà.

[Người order Đại Kha Kha]: (ok)

Triệu Kha tìm khung chat với Phong Kính, trả lời anh: “*Giang Nhiễm sắp về đến nhà rồi, cô ấy sẽ liên lạc với anh.*”

Phong Kính vẫn cầm điện thoại đợi tin nhắn, sau nhìn thấy những lời này mới yên tâm: “*Được, cảm ơn cô.*”

Anh ném điện thoại qua một bên, tiếp tục ngồi ở ban công chờ Giang Nhiễm... Anh không hề biết dáng vẻ bây giờ của mình giống như đúc dáng vẻ Nhị Hoàng nằm bò trên ban công đợi Giang Nhiễm về nhà.

Giang Nhiễm vừa về đến nhà, Nhị Hoàng đã tung tăng hoan nghênh: “Gâu gâu!”

“Nhị Hoàng đừng làm ồn, lát nữa chị dẫn em đi dạo nhé.” Giang Nhiễm dùng chân ngăn nó, không để nó chạy ra ngoài cửa. Đóng cửa lại, Giang Nhiễm đôi dép lê đi vào phòng để hàng. Tìm được kem dưỡng da mặt Fleur trên kệ, cô mở máy tính gửi tin nhắn cho Phong Kính: *“Anh Phong, kem dưỡng da mặt Fleur có loại 30ml và 60ml, anh muốn loại nào?”*

Có lẽ vì đã yên lòng, Phong Kính tựa vào ban công ngủ mất, di động đột nhiên vang lên, lông mi anh nhẹ nhàng run lên rồi mở mắt.

Là tin nhắn Giang Nhiễm gửi anh.

[Phong]: 60ml đi.

[Phong]: Cô đã về nhà rồi à?

[Người order Đại Kha Kha]: Đúng vậy, tôi mang lên cho anh nhé.

[Phong]: Không cần đâu, để tôi xuống lấy là được.

[Người order Đại Kha Kha]: Vậy cũng được.

Giang Nhiễm mở bảng biểu excel ra nhìn đơn đặt hàng, gửi cho anh hóa đơn chi tiêu công khai, cuối cùng còn bổ sung số dư còn lại của một vạn.

Vừa nhìn như vậy cô lại cảm thấy anh Phong rất tốt với chị gái mình, những đồ vật nhỏ nhắn trước kia không nói, Fleur là nhãn hiệu dưỡng da cao cấp của thế giới, một lọ kem dưỡng da mặt 30ml nhất định giá cũng phải hơn một ngàn, Giang Nhiễm đã để ý nó từ lâu nhưng vẫn không thể hạ quyết tâm

dùng.

Ôi, hay là chờ cô dùng hết loại kem đang dùng rồi cũng thử Fleur nhỉ? Hầy, nếu cô cũng có một người em trai như anh Phong thì tốt biết mấy.

Cô sửa sang kệ hàng hóa một chút, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. Nhị Hoàng sửa về phía cửa, Giang Nhiễm cầm kem dưỡng đi ra mở cửa cho Phong Kính.

Nhị Hoàng thấy Phong Kính đứng ở bên ngoài, lại hưng phấn xoay quanh người anh, Giang Nhiễm giữ chặt nó, đưa kem dưỡng da cho Phong Kính: “Nó đây, 60ml.”

Phong Kính nhìn thoáng qua lọ kem dưỡng nho nhỏ, gật đầu với Giang Nhiễm: “Ừ, làm phiền cô rồi.”

“Không có, đúng rồi, tôi gửi cho anh hóa đơn, anh đã thấy chưa?”

“Thấy rồi, cô Giang làm việc rất có tâm.”

Giang Nhiễm cười nói: “Việc nên làm mà, dù sao cũng là chuyện tiền bạc...” Cô còn chưa nói hết, Nhị Hoàng đã vượt qua phòng tuyến của cô, tiến lên cọt cọt chân Phong Kính: “Gâu gâu.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô trực tiếp ôm Nhị Hoàng lên, hơi xấu hổ nhìn Phong Kính: “Ngại quá, không biết vì sao hình như Nhị Hoàng vô cùng thích anh.”

Phong Kính mỉm cười xoa đầu Nhị Hoàng, nói: “Không sao, tôi cũng rất thích nó.”

“Gâu gâu!”

Giờ khắc này Giang Nhiễm có một cảm giác kỳ lạ, dường như một người

một chó này có bí mật gì đó.

“Tôi lên trước đây.” Phong Kính lại xoa xoa Nhị Hoàng, không hề quấy rầy Giang Nhiễm.

“Cái đó, anh Phong...” Trước khi anh xoay người, Giang Nhiễm kích động gọi anh lại.

“Sao thế?” Phong Kính dừng lại chờ cô nói tiếp. Tay Giang Nhiễm xoa loạn trên người Nhị Hoàng, mới thử mở miệng nói: “Anh vẫn chưa khỏi bệnh cảm sao?”

Ánh mắt Phong Kính tối xuống trong chớp mắt nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường: “Bệnh cảm đã khỏi hẳn rồi nhưng bác sĩ nói đường hô hấp của tôi tương đối yếu, vẫn nên đeo khẩu trang sẽ tốt hơn.”

“À, hóa ra là vậy.” Giang Nhiễm cười nói, “Không có chuyện gì đâu, không làm phiền anh nữa, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nhị Hoàng thấy Phong Kính phải đi, còn muốn chạy qua giữ lại, Giang Nhiễm vỗ vỗ móng vuốt không an phận của nó, ra vẻ tức giận nói: “Nhị Hoàng, em lại ngứa móng vuốt phải không?”

Phong Kính mới đi được hai bước: “...”

Hình như anh lại nghĩ tới ký ức vì điều nào đó.

Sau khi đóng cửa Giang Nhiễm mới thả Nhị Hoàng xuống, Nhị Hoàng vẫy đuôi với cô, dáng vẻ vô cùng lấy lòng. Tay Giang Nhiễm vỗ về người nó, nhìn nó hỏi: “Nhị Hoàng, vì sao em thích anh Phong như thế hả?”

“Gâu gâu.”

Nhị Hoàng rất thích Giang Nhiễm sờ nó, cái đuôi vẫy vẫy nhanh hơn.

Giang Nhiễm than thở, một tay chống má trầm tư. Lời nói của anh Phong thật ra cô không tin mấy, nhưng cô không phải là một người thích hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác, nếu anh không muốn nói, cô cũng sẽ không cố hỏi đến cùng.

Cô phẩy tay không nghĩ chuyện này nữa, Nhị Hoàng thấy cô đứng dậy rồi đi, cũng lon ton đi theo sau cô. Giang Nhiễm quay lại nhìn nó: “Nhị Hoàng, bây giờ chị phải tiếp tục đóng gói hàng hôm nay gửi đi, chờ gửi hết đồ ra ngoài sẽ đưa em đi dạo xung quanh, không được quấy rối đâu đấy.”

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng như nghe hiểu lời cô nói, ngoan ngoãn về phòng khách chơi.

Giang Nhiễm không tự chủ nhú mày, thật kỳ lạ, cô cảm thấy ban ngày Nhị Hoàng nghe lời hơn buổi tối rất nhiều, Nhị Hoàng tối hôm đó giúp cô đóng gói thật ra là ảo giác của cô sao?

Gửi đồ xong lại dẫn Nhị Hoàng đi tản bộ, nhất thời Giang Nhiễm lười biếng, cô nằm tở trên sofa gọi cơm bên ngoài, ôm Ipad lướt Weibo chờ cơm tới.

Hôm nay Phong Kính không cập nhật Weibo, Giang Nhiễm bữu môi, thử tìm kiếm Phong Kính trên Weibo. Nội dung về Phong Kính trên đó rất nhiều, có lẽ vì series son môi của Bunny sắp sửa tung ra thị trường nên những tin tức liên quan đến son cũng cực kỳ nhiều.

Cô xem các hình ảnh do truyền thông và fan tung lên, Nhị Hoàng cũng tò mò nhảy lên sofa, chen vào lòng cô, kêu hai tiếng với người trên màn hình.

Trong đầu Giang Nhiễm đột nhiên hiện lên ý nghĩ, cô dùng tay che trán và môi của người trên ảnh, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài.

Quá giống.

Tim cô đập thình thịch, sững sờ nhìn chằm chằm vào cặp mắt kia.

Không, chuyện này không có khả năng, không thể nào. Cô nhanh chóng phủ định ý nghĩ của mình.

Không biết qua bao lâu, chuông cửa bị người giao cơm nhấn vang, Giang Nhiễm đi dép lê chạy ra lấy cơm hộp.

Cô cũng không biết mình cố ý hay vô ý, tóm lại cố hết sức không nghĩ đến chuyện đó nữa, không quá mấy ngày sau, dưới sự chờ mong của mọi người, dòng son Serenade của Bunny chính thức ra mắt thị trường.

Trước đó hai ngày Nghiêm Hoan Hoan đã gọi điện thoại cho Giang Nhiễm, hẹn cô đi cửa hàng giành giật son, mà thời son 007 Phong Kính dùng trong video kia không nghĩ ngờ gì đã trở thành thời son nhận được sự ưu ái nhất.

Dòng son lần này, tất cả các cửa hàng trên toàn thế giới đồng loạt tung ra thị trường, nhưng phúc lợi có dấu son của Phong Kính thì chỉ có ở trong nước. Vì để có được tấm card dấu son, rất nhiều cô gái ở nước ngoài đều nhao nhao tìm người order ở trong nước, bỗng nhiên Giang Nhiễm có cảm giác phong thủy luân chuyển. (1)

(1) Phong thủy luân chuyển: Ý chỉ cả đời không phải lúc nào cũng may mắn suôn sẻ.

Trên WeChat của cô cũng có khách hàng tìm cô mua, nhưng tấm card đó tổng cộng chỉ có một ngàn tấm, nghĩ cũng biết phải gian nan lắm mới giành được. Giang Nhiễm từ chối từng cô gái tìm người order, còn đặc biệt bảo Triệu Kha đăng lên vòng bạn bè, thông báo sẽ không order phiên bản có dấu son.

Nếu cô có thể giành được thì chắc chắn cũng sẽ giữ lại cho mình.

Nhưng sự thật chứng minh, cô không giành giật nổi.

Chỉ tính việc cô và Nghiêm Hoan Hoan sáng sớm đã đi tới trung tâm thương mại Tinh Quang nhưng vẫn chậm hơn rất nhiều, vô cùng nhiều, cực kỳ

nhiều... Đặc biệt nhiều các cô gái một bước.

“Hoan Hoan à, nhìn chiều dài của hàng ngũ này, có lẽ chúng ta không mua được đâu.” Đừng nói phiên bản có dấu son, Giang Nhiễm cảm thấy ngay cả phiên bản bình thường cũng không mua được.

“Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại!” Nghiêm Hoan Hoan tức giận nhìn Giang Nhiễm, “Nếu lát nữa không mua được, tất cả là tại cậu hết!”

Giang Nhiễm: “...”

Thật sự là chỉ muốn mặc kệ rồi đi về.

Trong khi các cô đang xếp hàng đến nồi nước sôi lửa bỏng thì Phong Kính lại nhận được tin mừng.

Buổi sáng hôm nay anh nhận được tin nhắn của thư ký văn phòng Thường Tâm.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Chào anh Phong, báo cho anh một tin vui, ông chủ chúng tôi đã về rồi ^_^

Chương 18: Đêm thứ mười tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính mở to mắt.

[F.J]: Tình huống của tôi cô đã nói cho ông ấy biết chưa? Ông ấy nói thế nào?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ông chủ nói tuy trao đổi linh hồn không thuộc phạm vi nghiệp vụ của chúng tôi nhưng ông ấy rất tò mò người và chó trao đổi linh hồn là cái dạng gì, nên ông ấy quyết định đi xem trước. ^ _ ^

Phong Kính: "..."

Được rồi, mặc dù lý do rất đáng đánh đòn nhưng kết quả vẫn tốt là được.

[F.J]: Vậy khi nào ông ấy rảnh?

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Sáng ngày mai từ 10 giờ đến 11 giờ, ngài xem ngài có thời gian thích hợp không?

[F.J]: Có, để tôi gửi địa chỉ cho cô.

Có thể vì quá kích động, lúc gõ chữ tay Phong Kính hơi run. Sau ngày mai, anh có thể không cần biến thành Nhị Hoàng nữa sao?

Không biết vì sao, trong lòng còn sinh ra chút luyến tiếc.

... Không không không, chuyện này thì có gì mà nhớ nhung chứ!

Chờ anh và Nhị Hoàng khôi phục bình thường thì anh có thể thẳng thắn nói thân phận thật của mình với Giang Nhiễm, như thế sẽ không cần đeo khẩu trang khi đối mặt với cô. Bọn họ có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dắt chó đi dạo, cùng nhau... làm rất nhiều chuyện nữa.

Phong Kính hoàn toàn chìm đắm trong tương lai tốt đẹp mà mình tưởng tượng ra, còn Giang Nhiễm vẫn đang khổ cực xếp hàng.

“Nói thật, tớ chỉ thấy cảnh như thế này ở cuộc chiến khuyến mại túi xách hàng năm.” Giang Nhiễm nhìn hàng dài người xếp hàng, bỗng nhiên rất thương Triệu Kha. Cô vẫn cho rằng mình phụ trách đóng gói và giao hàng mệt chết đi được, nhưng bây giờ cô cảm thấy giành giật hàng hóa như Triệu Kha còn mệt hơn!

Có thể vì phải xếp hàng lâu như vậy, Nghiêm Hoan Hoan cũng càng ngày càng chán nản, cô ấy nhú mồm, bắt đầu bất chấp tất cả: “Tớ quyết định rồi, nếu lát nữa không mua được son, tớ sẽ đi ăn trộm poster của Phong Kính.”

Giang Nhiễm: “...”

Hôm nay trước cửa hàng của Bunny đều dán poster của Phong Kính, màn hình LED ở trung tâm thương mại Tinh Quang cũng phát đi phát lại đoạn quảng cáo của anh. Tạo hình ma cà rồng tao nhã, gợi cảm lại tà mị, vừa có mặt đã tóm được rất nhiều trái tim của thiếu nữ. Có lẽ cũng sợ sẽ có fan cuồng giành giật poster nên trung tâm thương mại Tinh Quang đặc biệt cử một đội bảo vệ nhỏ để bảo vệ poster của ảnh đế Phong.

Giang Nhiễm nhìn mấy người bảo vệ cách đó không xa đang tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, mở miệng khuyên Nghiêm Hoan Hoan: “Tớ cảm thấy cậu vẫn nên nhìn mấy bảo vệ đó đi, rồi suy xét kỹ xem có chắc muốn đi trộm poster không.”

Nghiêm Hoan Hoan: “...”

“Hầy.” Bỗng nhiên cô ấy thở dài bi thương, “Vẫn nên trách tớ không có tiền, những fan có tiền đã sớm thông qua các mối quan hệ mà lấy được dấu

son của Phong tổng rồi!” Còn cô vẫn ở đây khổ cực xếp hàng!

Giang Nhiễm vỗ vỗ bả vai cô bạn mình, cổ vũ: “Giới theo đuổi thần tượng không phải có một câu rất chí lý đó sao: em và anh không có duyên phận chỉ vì túi tiền của em, phải cố gắng kiếm tiền!”

Nghiêm Hoan Hoan: “...”

Chờ đến lượt của Giang Nhiễm và Nghiêm Hoan Hoan, màu số 007 quả nhiên đã bán hết sạch, ngay cả phiên bản bình thường cũng không còn.

“Hai chị xem có thích màu nào khác không ạ, màu son của thỏi 005 và 009 cũng rất đẹp, hai chị có thể thử xem.” Nhân viên lấy son ra, nhiệt tình giới thiệu cho các cô. Ngày thường Nghiêm Hoan Hoan không thích trang điểm, hôm nay chạy tới đây hoàn toàn vì Phong Kính, không có thỏi 007, những màu khác cô cũng không thích nữa.

Giang Nhiễm lại thử màu 009, cô xếp hàng lâu như thế, cứ về tay không như vậy cũng quá có lỗi với bản thân.

“Màu này cũng không tệ lắm đâu.” Màu số 009 tô lên môi không ngờ lại hợp với Giang Nhiễm, cô thay đổi góc độ soi gương, quyết định mua màu son này, “Phiền cô lấy giúp tôi một thỏi đi.”

“Được ạ, xin chị chờ một chút.”

Nhân viên lấy son giúp cô, Nghiêm Hoan Hoan nhìn môi Giang Nhiễm, cũng cảm thấy không tồi: “Đúng là cũng đẹp ra phết!”

Giang Nhiễm nhướn mày: “Cho nên không cần mù quáng theo gió đâu, thỏi 007 kia chính là mảnh khoe mà bên kia cố ý làm ra, cậu thử các màu son khác đi, có lẽ còn hợp với cậu hơn 007 đấy.”

“Không.” Nghiê Hoan Hoan kiên quyết từ chối, “Tớ sẽ dùng loại với Phong Kính, tớ là một người chung thủy.”

Giang Nhiễm: “...”

Đây là đang đá xoáy cô không chung thủy à?

“Nếu cậu nhất định phải mua màu 007, có thể tìm người order mua giúp cậu ở nước ngoài, chắc chắn ở nước ngoài không điên cuồng như ở trong nước, có lẽ không đến mức cháy hàng đâu.”

Nghe xong lời Giang Nhiễm, mắt Nghiêm Hoan Hoan sáng lên: “Đúng rồi, sao tớ không nghĩ ra chứ?!” Khi nào về cô sẽ tìm người order!

Giang Nhiễm mua xong son rồi cùng Nghiêm Hoan Hoan đi tham quan poster của Phong Kính ở trung tâm thương mại Tỉnh Quang mới rời đi. Giữa trưa hai người đi ăn cơm, lúc chờ cơm, Nghiêm Hoan Hoan không chờ được nữa vội vã bắt đầu tìm người order: “Chết tiệt, ác độc quá rồi, màu 007 đắt hơn rất nhiều so với các màu khác!”

Giang Nhiễm cũng không có phản ứng gì nhiều: “Chắc chắn rồi, màu đứng đầu là thế đấy.”

Nghiêm Hoan Hoan mím môi, do dự mãi nhưng vẫn mua: “A a a a a ăn xong bữa cơm này, tớ phải cố gắng kiếm tiền!”

Giang Nhiễm lại phát hiện được một điểm tốt của việc theo đuổi thần tượng: có thể thúc giục mọi người cố gắng làm việc, nỗ lực kiếm tiền.

Cơm nước xong cô và Nghiêm Hoan Hoan về nhà luôn, không tiếp tục tiêu xài ở bên ngoài. Về nhà chơi đùa với Nhị Hoàng một lát, Giang Nhiễm vừa mở giao diện WeChat lên đã nhận được tin nhắn của Phong Kính gửi.

[Phong]: Chào cô Giang, tôi muốn hỏi một chút, cái này bên cô còn hàng nữa không? (hình ảnh)

Cái anh gửi là kem dưỡng mắt Fleur, một lọ nho nhỏ, giá trị cũng xa xỉ.

[Người order Đại Kha Kha]: Có nhé.

[Phong]: Chiều nay tôi có việc, 10 giờ sáng mai sẽ đến chỗ cô lấy, có thể chứ?

[Người order Đại Kha Kha]: Vẫn là tặng cho chị anh sao?

[Phong]: Đúng vậy. (đáng yêu)

[Người order Đại Kha Kha]: Anh tốt với chị anh thật đấy, tôi muốn có một người em trai. _(:3” <)_

A a a a, thật hâm mộ chị anh ấy quá! Cô ngay cả mua một thỏi son cũng phải tự mình bỏ tiền ra, anh ấy lại chỉ tiền mua cái lớn cái nhỏ cho chị mình, bạn trai cũng chưa tốt đến mức đó đâu!

[Phong]: (cười trộm)

Chị gái à...

Anh vừa nghĩ đến đó, chị gái thân ái của anh đã gọi điện thoại tới.

Phong Kính: “...”

Ban ngày thật sự không nên nhắc đến làm gì.

“Chuyện gì ạ?” Anh tiện tay nghe máy.

Giọng nói oán hận của Phong Nhã lập tức từ ống nghe truyền tới: “Này chị hỏi em, vì sao trong vali son em cho chị lại không hề có màu 007 hả?”

Mí mắt Phong Kính hơi giật giật: “Bởi vì thỏi son đó em đã dùng rồi nên mới không cho chị.”

“Chị không để ý đâu! Em cho chị đi!” Đó là màu hot nhất, ngay ngày hôm

đó đã cháy hàng, mà cô ấy lại không có!

“...” Phong Kính im lặng một lát mới nói, “Em đề ý.”

Phong Nhã: “...”

Cô ấy năn nỉ ỉ ôi suốt 10 phút vẫn không thuyết phục được Phong Kính đưa son cho mình, cuối cùng tức giận ném điện thoại.

Buổi tối mười hai giờ, Phong Kính lại lần nữa hoán đổi với Nhị Hoàng. Có lẽ nghĩ đến ngày mai gặp xong thiên sư mình sẽ không đổi thành Nhị Hoàng nữa, tâm trạng Phong Kính không giống với trước đây.

Anh nhớ lại lần đầu tiên xuyên vào người Nhị Hoàng, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách quan sát dáng người anh tuấn của mình.

Mặc dù chỉ là chó núi Đài Loan, nhưng ánh mắt đặc biệt thông minh, dáng người cũng nhỏ nhắn linh hoạt, tai thính, cái đuôi cong cong, ngay cả móng cũng vênh lên. Anh cảm thấy mình là một hoàng tử nhỏ thật.

Em trai à, sau này sẽ không thể nhìn cung như thế này nữa, đêm nay tạm biệt cho xong thôi.

Vì thế lúc Giang Nhiễm đi từ trong phòng ra, thấy chú chó nhà cô đang vô cùng thâm tình nhìn hình phản chiếu của bản thân.

Giang Nhiễm: “...”

Nhị Hoàng lại nổi điên gì thế? Sao cứ đến buổi tối cô lại cảm thấy đầu óc nó có vấn đề?

Bỗng nhiên cô muốn chụp dáng vẻ hiện tại của nó, cô nhẹ tay nhẹ chân về phòng ngủ lấy di động, chụp trộm bóng lưng của Nhị Hoàng.

Xuất phát từ sự miễn cảm đối với máy ảnh, Phong Kính nhanh chóng phát

hiện ra có người chụp lên mình, anh xoay người lại, chính xác nhìn thẳng vào di động của Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm: "..."

Nếu đã bị phát hiện thì chụp thêm vài bức nữa vậy.

Thấy Giang Nhiễm vẫn chụp ảnh mình, Phong Kính tự nhiên bắt đầu tạo dáng...

Anh không không chế được bản thân!

Bình thường Giang Nhiễm không phải chưa từng chụp ảnh Nhị Hoàng, nhưng đêm nay cô cảm thấy cảm giác của Nhị Hoàng với máy ảnh cực kỳ tốt! Chụp một mạch hơn hai mươi tấm, rốt cuộc Giang Nhiễm cũng dừng tay.

"Nhị Hoàng, lại đây nào." Cô ngồi xổm xuống, vẫy vẫy tay với Nhị Hoàng.

"Gâu gâu." Phong Kính vui vẻ chạy đến trước mặt cô, cái đuôi dong đưa không ngừng.

Giang Nhiễm vuốt ve rồi hỏi nó: "Nhị Hoàng, khuya rồi sao không ngủ, em làm gì đây?" Không phải bị hình phản chiếu của mình mê hoặc đấy chứ?

"Gâu gâu!" Không phải cô cũng chưa ngủ sao, lại nói lần trước anh bảo cô chuyện xuất huyết não cũng chỉ dọa được cô nhất thời, không quá mấy ngày, cô đã bắt đầu thức đêm tiếp.

"Được rồi, không chụp nữa, ngủ thôi." Giang Nhiễm đứng dậy về phòng ngủ, chui vào chăn bắt đầu nhắm mắt lên vòng bạn bè.

[Giang Nhiễm]: Chợt phát hiện Nhị Hoàng nhà tôi rất có thiên phú làm người mẫu. (cười trộm)

Soạn xong dòng chữ này, cô bắt đầu chọn mấy bức ảnh mới chụp vừa rồi,

mà Phong Kính thì ghé vào một bên xem cô chọn.

“Gâu gâu!” Đừng chọn bức này, chọn cái kia đi!

“Hử?” Giang Nhiễm nhìn móng vuốt của nó trên tay mình, hỏi nó, “Sao thế, em không thích tấm này hả?”

“Gâu gâu.” Không thích.

“Vậy tấm này thì sao?”

“Gâu gâu.” Có thể có thể.

“Vậy được rồi.” Cô không định chỉnh sửa gì sao? Chẳng lẽ muốn post ảnh gốc ư?

Một người một chó cứ như vậy trao đổi chọn xong chín bức ảnh, Giang Nhiễm đăng lên vòng bạn bè, tưởng tượng sáng mai ngủ dậy sẽ nhận được vô số lời khen... mỗi lần cô đăng ảnh của Nhị Hoàng lên đều có rất nhiều người vào thả tim, lần này là một chú chó anh tuấn như thế, càng không phải nói.

“Ngủ thôi, Nhị Hoàng, đi xuống đi.” Giang Nhiễm tắt di động và đèn phòng. Phong Kính cực kỳ tự giác nhảy lên bậc cửa sổ, áp đầu lên tatami. Anh giật giật lỗ tai nhìn Giang Nhiễm trên giường.

Sau này sẽ không thể nhìn cô ngủ như vậy nữa... Ừ, có lẽ còn có thể lấy góc nhìn khác nhìn cô ngủ.

Ví dụ như nằm bên cạnh cô.

Ý tưởng này khiến cho Phong Kính đêm nay vẫn luôn đa sầu đa cảm lại vội vàng muốn trở về hình người.

Vẫn là làm con người tốt hơn.

Ngủ đi, lúc này đây, tất cả thật sự có thể kết thúc rồi.

Phong Kính mang theo nguyện vọng tốt đẹp đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau anh bị đồng hồ báo thức đánh thức... Vì để nghênh đón “Thiên sư” đến, anh đã cố ý cài đồng hồ báo thức.

Thời gian còn sớm, Phong Kính thong thả tắm rửa rồi làm bữa sáng cho mình, ung dung ăn sáng. Sợ Thường Tâm quên mất lịch hẹn của bọn họ, anh còn nhắn tin qua nhắc nhở.

[F.J]: Có đó không? Nhớ nhắc nhở ông chủ của các cô 10 giờ tới đây.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ngài cứ yên tâm, ông chủ sẽ xuất phát đúng giờ.

[F.J]: OK.

Đúng 10 giờ, cửa phòng Phong Kính vang lên tiếng gõ, anh ra mở cửa thì thấy một người đàn ông đẹp trai đi giày da mặc âu phục.

Người nọ rất trẻ, chắc khoảng 27-28 tuổi, mặc một bộ âu phục đen, thắt cà vạt màu rượu đỏ.

Phong Kính nhú mày, không xác định nhìn anh ta: “Anh là... Thường Tâm?”

Người đàn ông đối diện cười với anh: “Không sai, tôi là Thường Tâm.”

Có thể nói Phong Kính có phần bất ngờ: “Nhìn qua anh không giống thiên sư....”

“Rất nhiều người nói như thế.” Thường Tâm nhắc chân đi thẳng vào. Phong Kính đóng cửa lại, vẫn quan sát người ngồi trên sofa, mặc âu phục coi như thôi đi, nhưng thiên sư còn trẻ lại đẹp trai như vậy, thật sự có thể khiến người khác tin tưởng sao?

Anh ta đi đến công ty giải trí cũng có thể xuất đạo luôn đó.

“Nhìn đủ chưa cậu Phong Kính?” Thường Tâm lễ độ cười với anh, trong giọng nói mang theo ý chế nhạo.

Phong Kính chân động: “Sao anh... lại cảm thấy tôi là Phong Kính?”

Thường Tâm cười một tiếng: “Cậu rất dễ nhận ra, đeo khẩu trang mãi không nóng sao?”

“.....” Phong Kính do dự một lát, vẫn tháo khẩu trang xuống, “Lúc trước tôi đã hỏi thư ký của anh, cô ấy nói các anh sẽ bảo mật thông tin khách hàng.”

“Đương nhiên, nếu cậu lo lắng, chúng ta có thể kí hợp đồng giữ bí mật.”

“Đương nhiên phải ký rồi.” Giấy trắng mực đen vẫn khiến người ta yên tâm hơn nói mà không có bằng chứng. Mật Tiểu Cam đã gửi một hợp đồng giữ bí mật cho anh trước, anh đã đóng dấu và ký xong rồi. Anh đi vào trong phòng lấy hợp đồng ra, đặt trước mặt Thường Tâm: “Bút ở đằng kia, ký đi.”

Thường Tâm lấy bút trên bàn, ký tên của mình xuống hợp đồng.

Phong Kính cầm lấy phần của mình nhìn một lát, như nhớ ra cái gì, anh hỏi anh ta: “Thường Tâm là tên thật của anh sao?”

Thường Tâm cười nói: “Tên trên chứng minh thư bây giờ của tôi quả thật là Thường Tâm.”

“...” Cái gì gọi là chứng minh thư bây giờ? Phong Kính cảm thấy lượng thông tin trong lời nói này có phần lớn. Nhưng anh lại nghĩ, cho dù bọn họ nói chuyện anh đi tìm thiên sư ra, anh cũng có thể không thừa nhận mà, tin tức giả trên mạng còn thiếu sao? Hơn nữa chuyện biến thành chó như thế này, nếu bọn họ nói ra thật, người bị coi là kẻ tâm thần nhất định là bọn họ.

Nghĩ thế Phong Kính yên tâm không ít, bắt đầu quan tâm đến vấn đề khác:

“Sao anh thấy tôi mà không kinh ngạc tí nào vậy?”

Nói thế nào anh cũng là ngôi sao nổi tiếng, cho dù không phải là fan anh, thấy anh cũng phải kinh ngạc một chút chứ?

Thường Tâm bình tĩnh nói: “Có gì mà phải kinh ngạc chứ, học trò của tôi là Mạc Trăn đây.”

Phong Kính: “????”

Phong Kính kinh ngạc hết cả phần anh ta luôn.

“Mạc Trăn mà anh nói là thiên vương Mạc Trăn kia sao?” Phong Kính nghĩ cái tên Mạc Trăn này cũng không đăng ký độc quyền, có trùng tên trùng họ cũng không kỳ lạ gì.

Thường Tâm nói: “Đương nhiên là nó.”

Phong Kính: “...”

Mạc thiên vương, anh ta... Còn có chức thiên sư????

Thật đáng tiếc anh không phải paparazzi, nếu không đây chính là một tin tức kinh thiên động địa.

Nhưng nói lại, anh và Mạc Trăn có phải rất có duyên không? Ngay cả tìm thiên sư cũng có thể là sư phụ của Mạc Trăn.

Thường Tâm nhìn anh: “Cậu Phong sao thế, sắc mặt hình như không tốt lắm.”

“Haha.” Nghe thấy tên Mạc Trăn mà cảm thấy không tốt cũng là điều đương nhiên thôi, “Tôi chỉ cảm thấy tôi và Mạc Trăn rất có duyên.”

Thường Tâm nói: “Từ bỏ đi, nó đã kết hôn rồi.”

Phong Kính: "..."

Nghĩ đến lát nữa anh ta còn giúp mình, Phong Kính quyết định im lặng.

"Chú chó kia ở đâu vậy?" Cuối cùng thiên sư Thường cũng đi vào chủ đề chính.

Phong Kính nói: "Ồ ngay dưới tầng 7."

Mắt Thường Tâm đảo qua đảo lại: "Cậu vì chú chó kia mà dọn đến đây ở sao?"

"Coi như thế đi."

Thường Tâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta xuống đó nhìn chú chó kia trước đi, lát nữa tôi còn có khách hàng khác."

"..." Lịch trình của thiên sư còn dày hơn cả anh.

Phong Kính lại đeo khẩu trang và mũ lên, dẫn Thường Tâm đến nhà Giang Nhiễm.

Lúc này Giang Nhiễm đang xem vòng bạn bè, tối hôm qua cô đăng mấy cái ảnh kia, quả nhiên đã hấp dẫn vô số người thả tim, mọi người đều tỏ vẻ chó nhà cô đã tu luyện thành tinh.

Giang Nhiễm lấy một ảnh của Nhị Hoàng thay làm ảnh đại diện, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô nhìn thời gian trên di động, đã hơn 10 giờ, chắc là anh Phong tới lấy kem dưỡng mắt.

Sợ Phong Kính chờ lâu ở bên ngoài, cô đi ra mở cửa cho anh trước. Ngoài cửa có một người đàn ông xa lạ đứng cùng anh, nhất thời khiến Giang Nhiễm ngẩn ra.

Phong Kính chủ động mở miệng: “Người này là bạn tôi, lát nữa chúng tôi chuẩn bị ra ngoài.”

“À... Anh chờ một lát, tôi vào lấy kem dưỡng mắt cho anh.” Giang Nhiễm liếc mắt nhìn người kia, đối phương đứng đối diện mỉm cười.

... Cười lên thật là đẹp trai.

Có phải bạn của người đẹp cũng đều đẹp giống người đó không?

Sau khi cô đi vào lấy kem dưỡng, Thường Tâm nói đùa mà không mất lễ phép: “Cậu Phong biết chăm sóc thật đấy.”

“...” Phong Kính không thêm giải thích với anh ta, anh nhìn ngó rồi ngồi xổm xuống ở cửa, vẫy tay với Nhị Hoàng, “Nhị Hoàng, lại đây.”

Kỳ lạ là bình thường Nhị Hoàng thấy Phong Kính đều vô cùng nhiệt tình chạy đến, nhưng hôm nay nó chỉ ngồi xổm ở cửa, không hề đi qua.

“Nhị Hoàng, em sao thế?” Phong Kính khó hiểu nhìn nó.

“Nó sợ tôi.” Bỗng nhiên Thường Tâm mở miệng nói.

Phong Kính nhú mày, cảm giác của động vật còn nhạy bén hơn so với con người, anh không thấy vị Thường Tâm này giống thiên sư nhưng hình như Nhị Hoàng không giống anh.

“Đừng sợ, tao sẽ không làm tổn thương mày.” Thường Tâm ngồi xổm xuống, ánh mắt dịu dàng nhìn Nhị Hoàng. Nhị Hoàng kêu một tiếng với anh ta rồi do dự đi qua.

Tay đặt lên đầu Nhị Hoàng, Thường Tâm nhắm mắt lại, Phong Kính ở bên cạnh nhìn, ngay cả hô hấp cũng vô thức chậm lại.

Một lúc lâu sau, Thường Tâm mở mắt, mỉm cười với Nhị Hoàng: “Thì ra là

thế.”

Anh ta vừa mới đứng lên, Giang Nhiễm đã đi ra, cô đưa kem dưỡng mắt cho Phong Kính, cười với anh rồi nói: “Ngại quá để các anh đợi lâu rồi.”

“Không sao.” Trong lòng Phong Kính cân nhắc đến lời của Thường Tâm, cũng không nói chuyện nhiều với Giang Nhiễm, “Chúng tôi đi trước đây, lần sau lại nói chuyện.”

“Được, tạm biệt.”

Giang Nhiễm đóng cửa lại, Phong Kính kéo Thường Tâm về nhà mình.

“Thế nào?” Anh tháo khẩu trang xuống, vội vàng hỏi.

Thường Tâm vẫn mang dáng vẻ lão luyện: “Ngại quá, việc này tôi thật sự không giúp được cậu.”

Phong Kính thật sự có phần nóng nảy: “Vì sao? Anh không phải thiên sư sao?”

Thường Tâm nói: “Thần y cũng có lúc không cứu được người, đương nhiên thiên sư cũng có chuyện không giải quyết được.”

“....” Phong Kính mím môi, anh nhú mày, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Thoải mái thả lỏng tinh thần, thời cơ đến vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.”

“Thời cơ?” Phong Kính hí mắt lại, “Khi nào thời cơ mới đến?”

Thường Tâm nhìn anh, nở nụ cười: “Cậu từng xem phim hoạt hình Disney chưa?”

“... Cái này liên quan gì đến thời cơ sao?” Chẳng lẽ anh đi xem một bộ

phim hoạt hình Disney thì thời cơ sẽ đến à?

Nhưng ý của Thường Tâm hiển nhiên không phải cái này: “Trong phim hoạt hình Disney, bình thường giải trừ ma pháp chỉ có một phương pháp: nộ hồn tình yêu.”

Phong Kính: “...”

Rốt cuộc anh ta là thiên sư hay là phù thủy thế?

Phong Kính mím môi, sắc mặt không được tốt lắm: “Tôi từng xem phim và tiểu thuyết, trong đó đề cập rất nhiều đến các tình tiết linh hồn trao đổi, đều chỉ cần giạt điện một chút là có thể trở về.”

Thường Tâm nhướn mày: “Vậy cậu cũng có thể thử xem, có lẽ có thể trở về, có lẽ... cứ như vậy bị điện giạt chết luôn.”

Phong Kính: “...”

“Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều lắm.” Thường Tâm giơ tay lên nhìn đồng hồ, Phong Kính nhìn ra được đồng hồ anh ta đeo là của nhãn hiệu nổi tiếng, xem ra làm thiên sư như này đã lừa được không ít tiền...

“Đây là danh thiếp của tôi, nếu cậu có chuyện gì gấp thì có thể trực tiếp gọi điện liên lạc với tôi.” Thường Tâm đưa một tấm danh thiếp cho Phong Kính, anh ta đi tới cửa thì dừng lại, “Đúng rồi, chỉ phí hôm nay thư ký tôi quyết toán xong sẽ gửi cho cậu.”

Phong Kính: “??????”

Không phải không có cách nào giúp anh sao? Sao còn muốn lấy tiền chứ?

Thường Tâm đi rồi, Phong Kính tức giận bất bình nhắn tin cho mẹ anh.

[Phong Kính]: Mẹ giới thiệu cho bạn con thiên sư quỷ quái gì thế? (mỉm

cười)

[Vương Mẫu nương nương]: Sao thế? (mỉm cười)

[Phong Kính]: Chuyện thì không giải quyết được gì, còn lấy tiền thì rất tích cực. (mỉm cười)

[Vương Mẫu nương nương]: Bác sĩ tâm lý chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề tâm lý trong lòng con sao? Không thể. Nhưng bọn họ có thu phí không? Phải thu chứ. (mỉm cười)

[Phong Kính]: ... Người đó là bác sĩ tâm lý sao?

[Vương Mẫu nương nương]: Con cho rằng có bao nhiêu người thật sự tin tưởng thiên sư, chỉ là cần an ủi tâm lý mà thôi. Từ góc độ này mà nói, cậu ta đúng là bác sĩ tâm lý. (mỉm cười)

[Phong Kính]: ... Đây là bác sĩ tâm lý xấu xa nhất.

[Phong Kính]: Hơn nữa anh ta còn chẳng an ủi tâm lý cho con.

[Phong Kính]: Cho bạn con.

[Vương Mẫu]:Ồ. (mỉm cười)

Phong Kính: "..."

“Ồ” thật sự là một cái kết hoàn mỹ cho đề tài này.

Rất nhanh Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm đã gửi cho anh chỉ phí và danh sách các cách trả tiền, bao gồm tài khoản ngân hàng, tài khoản Alipay, chuyển khoản qua WeChat và chuyển khoản qua QQ.

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ngài chọn cái nào thuận tiện cho ngài nhất rồi chuyển khoản là được. ^ _ ^

[F.J]: Hy vọng về mặt nghiệp vụ các cô cũng có thể toàn diện như phương thức trả tiền. (mỉm cười)

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: (hai tay chỉ nhau)

[F.J]: Hy vọng năng suất công việc của các cô cũng có thể cao như tiền thu vào vậy. (mỉm cười)

[Mật Tiểu Cam của văn phòng Thường Tâm]: Ý kiến của ngài đã được tiếp thu, tôi sẽ chuyển báo cáo cho ông chủ. ^_^

[F.J]:Ồ. (mỉm cười)

Phong Kính chuyển tiền cho bọn họ, Mật Tiểu Cam còn gửi cho anh thẻ hội viên điện tử, nói hội viên sơ cấp về sau ghé thăm có thể hưởng ưu đãi giảm 9.8%.

Phong Kính: “...”

Anh sẽ không ghé thăm!

Đoán chừng bị đả kích vì chuyện thiên sư, buổi tối, Phong Kính và Nhị Hoàng hoán đổi, toàn thân chó từ trên xuống dưới đều ỉu xù.

Nhớ tới ngày hôm qua còn kỉ niệm sắp chia xa mình, Phong Kính thấy bản thân là một đứa ngốc.

Nếu chuyện này cả “thiên sư” cũng không giải quyết được, vậy thì còn ai có thể giải quyết đây? Tuy Thường Tâm nói đợi thời cơ đến thì vấn đề có thể dễ dàng giải quyết nhưng bao giờ mới là thời cơ? Nếu là 80 năm sau thì sao?

Tưởng tượng như thế làm Phong Kính thấy kiếp chó này càng thêm tuyệt vọng.

Lúc Giang Nhiễm đi ra thấy Nhị Hoàng nhà cô vẫn ghé vào bên cửa sổ xem hình phản chiếu của mình. Khác với sự tự luyện ngày hôm qua, đêm nay tinh thần nó vô cùng sa sút.

Giang Nhiễm đang nghĩ có phải chó nhà cô bước vào thời kỳ tiền mãn kinh không? À không, là thời kỳ dậy thì?

Cô lại lấy di động ra, chụp lại bóng lưng buồn chán của Nhị Hoàng.

[Giang Nhiễm]: Hôm nay chó con đóng vai một hoàng tử cô đơn. (hình ảnh)

Gần như đồng thời với lúc cô vừa đăng lên vòng bạn bè, cô nhận được bình luận của Nghiêm Hoan Hoan.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Chó nhà cậu diễn nhiều thật đấy. (mỉm cười)

[Giang Nhiễm] trả lời [Nghiêm Hoan Hoan]: Có thể nói là vô cùng khó nắm bắt. (thở dài)

[Nghiêm Hoan Hoan] trả lời [Giang Nhiễm]: Đưa nó đến đoàn phim đi, nói không chừng có thể nhận được giải ảnh đế gì đó đấy. (mỉm cười)

[Giang Nhiễm] trả lời [Nghiêm Hoan Hoan]: Giống như Phong Kính hả? (mỉm cười)

[Nghiêm Hoan Hoan] trả lời [Giang Nhiễm]: Cậu cắt đi. [mỉm cười]

Giang Nhiễm bĩu môi, cái gọi là tình chị em hoa nhựt (1) chính là như thế đấy, vừa nhắc tới đàn ông lập tức bảo cô cắt.

(1) Tình chị em hoa nhựt: ý chỉ tình cảm bề ngoài như hoa nhựt không bao giờ phai nhưng bên trong lại không được như thế.

Cô cất điện thoại đi, gọi Nhị Hoàng đang tựa vào cửa sổ một tiếng: “Nhị

Hoàng, em lại soi gương sao?”

“Gâu gâu.” Phong Kính nghe thấy giọng nói của cô liền chạy tới trước mặt cô. Giang Nhiễm bế nó lên, anh thuận thế tựa đầu lên cánh tay cô, vẫn là cái dáng vẻ ỉu xiu đó.

“Em sao thế? Không phải lúc này vẫn tốt à?” Nhận thấy cảm xúc Nhị Hoàng sa sút thật, Giang Nhiễm đặt tay lên người nó sờ soạng.

“Gâu!” Nhị Hoàng bỗng nhiên giống như điện giật, nhảy ra khỏi lòng cô.

Giang Nhiễm: “...”

Cô chợt nhớ tới một buổi tối, Nhị Hoàng... Cái đó, vì thế cô xấu hổ ho một tiếng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra xoay người về phòng.

Phong Kính cũng hoảng hốt chưa bình tĩnh nổi, anh thực sự sợ mình ở trên tay Giang Nhiễm lại có phản ứng không nên có, đến lúc đó trứng của Nhị Hoàng có lẽ không giữ được thật.

Bây giờ anh còn không biết mình tồn tại trong trạng thái Nhị Hoàng bao lâu, vẫn nên... cẩn thận thì hơn!

Buổi tối anh thành thành thật thật nhảy lên bậc cửa sổ, ghé mặt vào đó ngủ một đêm.

Có lẽ trải qua một buổi tối lắng đọng lại, Phong Kính cảm thấy suy nghĩ đã thông suốt, nếu Thường Tâm không thể giúp anh giải quyết vấn đề, vậy anh vẫn có thể tìm người khác, dù sao thiên sư cũng không phải chỉ có mình anh ta.

Nghĩ thế anh liền mở máy tính ra, thử lên mạng tìm kiếm thiên sư.

Tìm được một đồng phim và tiểu thuyết.

Phong Kính hơi nhú mảy, tin tức trên mạng rất lộn xộn, nhưng lại chưa chắc đã là thật, cho dù anh tìm được một thiên sư thật, anh cũng không dám tin tưởng. Nếu nhờ bạn bè giới thiệu cũng không được tiện lắm, cái vòng luẩn quẩn của bọn anh không giấu được bí mật gì.

Càng nghĩ càng thấy chỉ có mẹ anh là thích hợp nhất.

[Phong Kính]: Buổi sáng tốt lành nhé mẹ yêu quý. (đáng yêu)

[Vương Mẫu nương nương]: ... Con vẫn nên gửi (mỉm cười) đi, con như thế này khiến mẹ thấy rất đáng sợ.

[Phong Kính]: ... (mỉm cười)

[Phong Kính]: Vừa lòng chưa ạ? (mỉm cười)

[Vương Mẫu nương nương]: Ừ (mỉm cười) Có việc mau nói. (mỉm cười)

[Phong Kính]: ... Bạn con nhờ con hỏi giúp cậu ấy một chút xem có thiên sư nào khác không.

[Vương Mẫu nương nương]: Nếu đại sư Thường Tâm không thể giải quyết được chuyện này thì những người khác cũng không thể giải quyết được.

[Phong Kính]: ... Con thấy mẹ không thể vì anh ta đẹp trai mà mù quáng tin tưởng anh ta. (mỉm cười)

[Vương Mẫu nương nương]: Con cũng không xấu, mẹ cũng không mù quáng tin tưởng con mà. (mỉm cười)

[Phong Kính]: Quên đi, bây giờ cứ coi như con không tồn tại đi. (mỉm cười)

[Vương Mẫu nương nương]: Không bằng cứ coi như chưa từng sinh ra con luôn đi. (mỉm cười)

Phong Kính: “...”

Mẹ ruột. :)

Anh tắt WeChat đi, lại lên mạng tìm kiếm “Hòa thượng”. Nếu thiên sư không được, vậy đổi sang nghề khác!

Kết quả tìm kiếm hòa thượng cũng là một đồng tạp nham và những thứ miêu tả gì gì đó, anh thậm chí còn tìm kiếm ra được quảng cáo thông báo tuyển dụng hòa thượng. Anh nhìn sơ qua yêu cầu tuyển dụng, đòi hỏi bằng cấp khoa chính quy trở lên, ưu tiên nghiên cứu sinh, biết biên soạn, tiếng Anh cấp sáu, lương tháng từ ba vạn đến sáu vạn, miễn thuế.

Phong Kính: “...”

Cái này còn không đáng tin cậy bằng thiên sư!

Anh cảm thấy thời đại bây giờ khác quá rồi, Thiên sư thì mở văn phòng, hòa thượng đều là tinh anh của xã hội.

Chẳng lẽ anh và Nhị Hoàng phải đi giật điện thật ư?

Nhưng cũng không đúng, mấy cái giật điện đó là trạng thái linh hồn trao đổi với thân thể, mà anh và Nhị Hoàng chỉ trao đổi vào buổi tối thôi, giống như ma pháp phương Tây.

Chẳng lẽ... phải có nụ hôn tình yêu thật?

Anh chợt nhớ tới đôi môi nhỏ xinh của Giang Nhiễm, bờ môi xinh xắn căng mọng, màu sắc tự nhiên, hôn lên nhất định sẽ vô cùng ngọt ngào mềm mại.

... Không, anh đang nghĩ gì vậy?

Phong Kính thấy, từ khi anh và Nhị Hoàng trao đổi linh hồn, anh càng ngày càng không có tiết tháo.

Ở nhà ngây ngốc đến hơn 10 giờ, anh bỗng nhiên thấy Giang Nhiễm ra ngoài. Giờ này đi lấy hàng chuyển phát nhanh sao? Lần trước giúp cô ôm cái thùng kia nặng bao nhiêu, Phong Kính vẫn còn nhớ, anh vội vàng đeo khẩu trang và đội mũ rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên Giang Nhiễm nhận hàng chuyển phát nhanh ở cổng, lần này tổng cộng có hai thùng, chắc chắn một mình Giang Nhiễm không bê được hết, cô đang thương lượng với anh chàng chuyển phát nhờ anh ta bê giúp mình một cái.

Phong Kính đi qua, bắt đầu phát huy diễn xuất: “Cô Giang cũng tới lấy đồ chuyển phát nhanh sao?”

Giang Nhiễm quay đầu nhìn anh, mỉm cười với anh rồi nói: “Đúng vậy, anh cũng lấy đồ sao?”

“Ừm.” Ánh mắt Phong Kính nhìn lướt qua mấy thùng hàng được đóng gói, nói, “Vừa rồi bên chuyển phát gọi điện thoại cho tôi nhưng hình như vẫn chưa tới đây.”

“Ra là vậy, chắc là nhanh thôi, anh chờ một chút là được.”

Phong Kính nhìn hai cái thùng lớn trước mặt cô, nói: “Hai thùng này đều là của cô sao?”

“Vâng, hàng mới vừa đưa đến.”

“Tôi bê lên giúp cô trước nhé, lát nữa tôi lại xuống đây lấy.”

“À, có làm phiền anh không?”

“Không sao.” Nói xong Phong Kính chồng hai thùng lên nhau, muốn bê cả

lên. Giang Nhiễm thấy thế, vội ôm cái thùng nhỏ hơn ở phía trên xuống: “Cái này tôi bê là được rồi.”

“Không sao đâu, để tôi bê cho.”

Giang Nhiễm vẫn lắc đầu: “Không được, như vậy quá nguy hiểm, cứ để tôi ôm đi.” Cô lại cười với Phong Kính: “Thật ra tôi vẫn thường xuyên bê, lực cánh tay cũng được luyện ra từ đây.”

Phong Kính thấy cô kiên trì như vậy liền nói: “Vậy được rồi, nếu cô không bê được thì nhớ nói với tôi, đừng miễn cưỡng.”

“Vâng.”

Hai người mỗi người ôm một thùng rồi đi về. Cũng may tòa nhà bọn họ ở không sâu bên trong, Giang Nhiễm kiên trì một chút, vẫn ôm được đến thang máy.

“Phù!” Cô thở ra một hơi, dấm bóp cánh tay mỏi nhừ của mình, “Anh Phong không thấy nóng sao?”

Cô nhìn khẩu trang và mũ trên người Phong Kính, thật sự lo lắng thay anh.

“Vẫn ổn.” Phong Kính cũng đặt cái thùng trong tay xuống bên chân, còn chưa kịp đứng thẳng lên, đột nhiên thang máy chấn động một chút. Anh không đứng vững, dựa trực tiếp vào vách thang máy phía sau, Giang Nhiễm cũng không đứng vững, ngã về phía anh.

Phong Kính nhanh mắt nhanh tay đỡ được cô, ôm cô vào trong lòng.

“Cô không sao chứ?” Phong Kính quan tâm hỏi.

“Không sao.” Giang Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ là cô không hề nghĩ tới, Phong Kính cũng cúi đầu nhìn cô, cô ngửa đầu lên như thế liền hôn lên môi của Phong Kính.

.....

Nhất thời trong thang máy yên tĩnh đến đáng sợ, thậm chí hai người đều quên rời môi mình đi.

Trên mặt Phong Kính còn đang đeo khẩu trang nên Giang Nhiễm chỉ đụng phải lớp vải đen kia, nhưng tim hai người đều không khống chế được đập nhanh hơn.

Hơi thở của đối phương phả trên mặt mình, dường như muốn đốt cháy làn da.

Mặt Giang Nhiễm đỏ bừng, cô vội vàng đứng lên, lùi một bước ra sau: “Ngại quá, không phải tôi cố ý...”

Cô không có dũng khí nhìn Phong Kính, mặc dù mặt anh bị khẩu trang và mũ che đi nhưng cô cũng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia.

Phong Kính cũng cực kỳ khẩn trương, anh cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, nói với Giang Nhiễm: “Không, là do tôi, ngại quá...”

Hai người đứng ở một góc thang máy, bình tĩnh trong chốc lát mới ý thức được thang máy dừng lại không nhúc nhích.

Phong Kính ấn nút khẩn cấp, Giang Nhiễm cũng gọi điện thoại cho chủ nhà.

“May là điện thoại vẫn còn tín hiệu, ha ha.” Giang Nhiễm cười ra vẻ thoải mái nhưng chỉ có cô biết tim mình đập nhanh thế nào.

Cái này có lẽ không chỉ vì nụ hôn bất ngờ vừa rồi mà còn vì thang máy gặp trục trặc nữa.

Không khí lúng túng trong thang máy không bị những lời này của cô làm dịu đi, Phong Kính nắm chặt tay, kiềm chế xúc động muốn nắm tay cô: “Nhân

viên sữa chữa sẽ đến nhanh thôi, cô thả lỏng đi, đừng hít sâu, như thế không khí trong thang máy sẽ hết nhanh hơn.”

“Vâng vâng.”

Giang Nhiễm cố gắng thả lỏng để hô hấp nhẹ nhàng hơn.

Nhưng cô chỉ có thể không chế hô hấp lại không không chế được nhịp đập của trái tim.

Mỗi một giây trong thang máy dường như bị một bàn tay vô hình kéo căng ra, trở nên chậm chạp và khó khăn. Phong Kính nhìn thùng hàng của Giang Nhiễm: “Trong thùng của cô có gì vậy? Có đồ ăn không?”

“Có.”

Phong Kính mỉm cười: “Vậy thì tốt quá, ít nhất chúng ta sẽ không chết đói trong thang máy.”

“Phụt.” Cuối cùng Giang Nhiễm cũng bật cười.

Trong lòng Phong Kính thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó, ngoài cửa truyền đến giọng nói của bảo vệ: “Cô Giang, anh Phong, hai người có ổn không?”

Ánh mắt Phong Kính lóe sáng, anh nói lớn với người bên ngoài: “Chúng tôi không sao.”

“Vậy được, chúng tôi lập tức cạy cửa ra, hai người cố gắng giữ bình tĩnh nhé.”

Dưới sự cố gắng của bảo vệ, cửa thang máy mở ra rất nhanh, Phong Kính đỡ Giang Nhiễm ra ngoài trước, sau đó đẩy hai thùng hàng ra, rồi mình mới đi ra sau cùng.

Hít thở được không khí mới mẻ, tâm trạng hai người bình tĩnh không ít.

Phong Kính nhìn chủ nhà chạy tới, nhú mào nói với bọn họ: “Các người có bảo trì thang máy định kỳ không?”

Chủ nhà vội nói: “Có chứ, chuyện này hai người yên tâm, hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, chiều nay tôi sẽ gọi điện thoại cho công ty bảo trì để bọn họ tới đây kiểm tra toàn bộ một lần.”

“Vậy là tốt nhất, an toàn thang máy liên quan đến tính mạng, xảy ra chuyện gì mấy người chịu trách nhiệm được không?” Phong Kính đang nghiêm túc dạy dỗ chủ nhà, lại phát hiện ánh mắt kỳ lạ của mọi người nhìn khẩu trang của mình.

Sao thế? Cũng không phải hôm nay anh mới bắt đầu đeo khẩu trang, bọn họ không đến mức thấy kỳ lạ chứ?

Giang Nhiễm cũng nhìn khẩu trang của anh, sau đó hai má nóng bừng.

Trên đó có một dấu son vừa rồi cô để lại, tuy màu son của cô rất nhạt, hơn nữa vừa rồi chỉ chạm nhẹ một chút nhưng son môi màu đỏ trên khẩu trang đen vẫn dễ làm người khác chú ý.

Chương 19: Đêm thứ mười chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trong lòng Giang Nhiễm sốt ruột, vươn tay muốn tháo khẩu trang trên mặt Phong Kính xuống, Phong Kính hết hồn, phản ứng nhanh nhẹn tránh đi.

Giang Nhiễm ngẩn người, bây mới ý thức được mình làm gì: “Ngại quá, tôi chỉ... khẩu trang của anh...”

Cô ập a ập úng nhưng Phong Kính vẫn nhanh chóng đoán được ý của cô từ mấy chữ cô nói.

Phong Kính: “...”

Anh giơ tay để trên khẩu trang của mình, vội ho một tiếng rồi nói: “Tóm lại mấy người nhớ phải bảo trì thang máy định kỳ cho tốt.” Nói xong anh không khỏi thanh minh mình phải bê hai cái thùng lên, đi tới một thang máy khác.

Giang Nhiễm thấy thế cũng vội vàng đi giúp anh nhấn nút mở thang máy.

Trong thang máy lúng túng lần nữa, cũng may tầng 7 không cao, đi một chút là đến. Cửa mở ra, Giang Nhiễm và Phong Kính đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi giúp cô bê tới cửa nhé.” Phong Kính bê hai thùng hàng ra khỏi thang máy, trong tay Giang Nhiễm cầm chìa khóa, nhanh chân đuổi kịp anh, mở cửa ra. Ban đầu cô còn định mời Phong Kính vào trong ngồi một lát, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra một màn xấu hổ trong thang máy như thế, hơn nữa bây giờ trên khẩu trang đen còn có dấu son, chỉ sợ không có tâm trạng mà vào ngồi.

Quả nhiên Phong Kính đặt thùng hàng ở cửa rồi chào cô: “Tôi đặt ở đây cho cô nhé, tôi lên trước đây.”

“Vâng, được rồi ạ, cảm ơn anh.” Giang Nhiễm nhìn anh đi vào thang máy rồi kéo cái thùng vào.

Sau khi Phong Kính về nhà, chuyện đầu tiên là tháo khẩu trang trên mặt mình xuống.

Quả nhiên trên đó có một vết son nhàn nhạt.

Tim anh lại đập nhanh hai nhịp, ngay cả khuôn mặt cũng không tự giác nóng lên.

Nhìn vết son này, dường như nhớ lại cảm giác khi môi Giang Nhiễm chạm vào.

Tâm trạng hơi nhộn nhạo, Phong Kính nhìn chăm chăm vết son hồi lâu, quyết định tạm thời sẽ không giặt sạch cái khẩu trang này.

Dù sao anh cũng có rất nhiều khẩu trang cùng loại như thế.

Đến buổi tối, trong lòng anh âm thầm có vài phần chờ mong. Thường Tâm nói nụ hôn tình yêu, có phải anh đã đạt được rồi không? Đêm nay có biến thành Nhị Hoàng nữa không?

Sự thật chứng minh, có.

Đúng 12 giờ, anh đứng trong phòng khách nhà Giang Nhiễm, rơi vào sự im lặng vô tận.

Quả nhiên kẻ lừa đảo Thường Tâm dọa anh đúng không? Cút con mẹ nó nụ hôn tình yêu đi!

Bực bội đi hai vòng trong phòng khách, Phong Kính bắt đầu suy nghĩ đến những khả năng khác.

Chẳng lẽ vì Giang Nhiễm không phải tình yêu của anh? Không, anh không tin, chắc chắn là lỗi tại khẩu trang.

Phong Kính càng nghĩ càng thấy có khả năng, có khẩu trang ở giữa, môi hai người còn chưa hề chạm nhau.

Không, ý anh cũng không phải là muốn chạm vào môi Giang Nhiễm.

Mà nếu hôn môi không có khẩu trang, đồng nghĩa với việc Giang Nhiễm nhất định nhìn thấy mặt anh, nhưng lúc hôn môi hình như đều nhắm mắt đúng không?

Anh cảm thấy nên tự hỏi trước xem mình còn có cơ hội nào để hôn môi Giang Nhiễm không.

Hình như là không có đâu.

Kết luận này khiến Phong Kính có phần bức bối, anh đi đến phòng ngủ của Giang Nhiễm, quả nhiên cô còn chưa ngủ, đang làm tổ trên giường vừa đắp mặt nạ vừa gõ bàn phím.

Giây phút thấy Giang Nhiễm, cảm giác bức bối trong lòng dần dần được xua đi, trên người cô như có ma pháp gì đó khiến người ta mê muội.

“Gâu.”

Anh ngồi xổm ở mép giường kêu một tiếng, Giang Nhiễm cúi đầu nhìn anh, thuận miệng hỏi: “Nhị Hoàng, sao vậy?”

“Gâu gâu.” Phong Kính quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn cô.

Đôi mắt tròn xoe ngập nước, quả thật khiến Giang Nhiễm không có sức chống cự, cô thả máy tính đang ôm trong tay ra, nói với chú chó đang làm nũng: “Nhị Hoàng, lên đây.”

Phong Kính vui vẻ nhảy lên, Giang Nhiễm ôm nó lên đùi mình, để nó nằm bò ra, sau đó để máy tính lót trên lưng nó.

Phong Kính: “?????”

Còn có thao tác này à???

“Ồ, như thế này gõ chữ thuận tay hơn nhiều.”

Phong Kính: “...”

“Gâu!”

Anh bắt mẫn xoay hai cái, Giang Nhiễm tiện tay vỗ vào mông anh, dặn dò: “Nhị Hoàng, nằm yên, đừng có nhúc nhích.”

Lại, lại vỗ mông anh!

Phong Kính cụp tai xuống, mặt chó đỏ ửng.

Giang Nhiễm vẫn đang gõ máy tính lạch cạch, một mình Phong Kính xấu hổ hồi lâu rồi tò mò xoay đầu nhìn vài lần trên màn hình.

[Triệu Kha]: Cậu đã mua vé máy bay chưa?

[Giang Nhiễm]: Mua rồi, thứ sáu họp lớp xong sẽ đi.

Hả? Giang Nhiễm phải đi sao? Rốt cuộc Phong Kính không kiềm chế được lại kêu lên: “Gâu gâu!”

Máy tính đặt trên lưng nó suýt rơi xuống, Giang Nhiễm bưng máy tính lên, Phong Kính vẫn kêu với cô.

“Được rồi được rồi, không hành hạ em nữa.” Giang Nhiễm đành phải

xuống đi dép, đặt máy tính lên bàn. Phong Kính cũng đi qua, ngồi xỏm bên cạnh cô xem.

[Triệu Kha]: Ôi! Hâm mộ cậu quá, lại có thể nhìn thấy học bá đẹp trai!

[Giang Nhiễm]: (sống không còn gì luyện tiếc.jpg)

[Triệu Kha]: Mọi người muốn ăn cơm ở đâu?

[Giang Nhiễm]: Thiên Hạ Cư, quá xa xỉ.

[Giang Nhiễm]: Không nói nữa, đến giờ tớ rửa mặt nạ rồi.

Giang Nhiễm gõ xong mấy chữ này thì đứng dậy vào toilet, lúc đi ra, thấy chó nhà mình đang nhìn bằng ánh mắt đầy ai oán.

Giang Nhiễm: “...”

Cứ vừa đến buổi tối thì Nhị Hoàng liền vô cùng đa sầu đa cảm.

Cô lại bôi nước hoa hồng và kem dưỡng da mặt rồi tắt đèn phòng ngủ: “Nhị Hoàng, ngủ thôi.”

“Gâu.” Phong Kính không vui sủa một tiếng, vẫn nhảy tới bậc cửa sổ.

Giang Nhiễm muốn đi Nhật Bản chơi với bạn cô sao? Muốn đi bao lâu? Khoan đã, cô đi rồi, chó phải làm sao bây giờ?

Liên tiếp mấy vấn đề quanh quẩn trong đầu Phong Kính, cả đêm anh cũng không ngủ yên ổn được. Sáng ngày hôm sau, anh bị điện thoại Tần Phàm gọi tới đánh thức.

Nghỉ ngơi một thời gian lâu như thế, đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Phàm, Phong Kính không quen cho lắm.

Anh xoa tóc ngồi dậy, nghe điện thoại: “Giám đốc Tần có hứng thú gọi điện tâm sự với tôi thế sao?”

Tần Phàm: “Sao nào, nghỉ ngơi một thời gian cũng quên luôn ai là người đại diện của mình rồi à?”

Khóe miệng Phong Kính giật giật: “Tôi quên ai cũng không dám quên ông lớn như anh đây, anh tìm tôi nói chuyện công việc sao?”

“Đại khái thế, cậu dậy đi, tới công ty một chuyến, tôi bảo Michelle qua đón cậu.”

“Biết rồi.”

Cúp điện thoại, Phong Kính than thở một tiếng rồi đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt.

Michelle tới rất nhanh, còn mang bữa sáng cho anh. Phong Kính ăn không nhanh không chậm, dường như không lo lắng về việc Tần Phàm còn đang chờ anh ở văn phòng.

Anh không sốt ruột nhưng Michelle thì lo sốt vó lên rồi, để một người bận rộn như giám đốc Tần chờ lâu như vậy, cuối cùng người gặp tai ương vẫn là anh ta.

“Phong tổng, giám đốc Tần còn đang đợi chúng ta, anh ăn nhanh một chút được không?” Michelle vội vàng thúc giục Phong Kính.

Phong Kính nuốt cháo vào trong miệng, rồi gấp một cái sủi cảo chiên: “Ăn cơm không được ăn quá nhanh, không tốt cho dạ dày.”

Michelle: “...”

Được rồi, anh ta đã nhận ra, anh cố ý như thế!

Vất vả mới chờ được Phong Kính ăn sáng xong, Michelle cuống quýt kéo Phong Kính ra khỏi cửa.

“Đợi chút.” Phong Kính lấy một cái khẩu trang từ trong ngăn kéo ra đưa cho Michelle, “Cậu cũng đeo lên đi.”

“...” Michelle nhìn khẩu trang màu đen trong tay anh, không muốn nhận, “Tại sao ạ?”

“Vì cậu thường xuyên đi bên cạnh tôi, có thể có fan nhận ra cậu, tôi nghĩ cậu cũng nên đeo khẩu trang cho an toàn.”

Michelle: “...”

Anh ta im lặng nhận khẩu trang, đeo lên mặt rồi cùng Phong Kính vào thang máy đi xuống nhà.

Trên đường có mấy nhà khác đi vào, cửa vừa mở ra thấy có hai người đàn ông đeo khẩu trang đen đứng bên trong thì do dự một chút, cuối cùng quyết định chờ lần sau.

Michelle: “...”

Anh ta thấy bộ dạng của hai người bọn họ mà đi đến cổng nhà trẻ có thể sẽ bị cảnh sát bắt thẳng cổ luôn rồi.

Sau khi lấy xe, Phong Kính ngồi phía sau hỏi Michelle: “Cậu biết hôm nay Tần Phàm tìm tôi có chuyện gì không?”

Michelle thành thật lắc đầu: “Không biết, giám đốc Tần không nói với tôi.”

Ánh mắt sắc bén của Phong Kính như cây kim đâm vào lưng Michelle: “Cậu không nói với anh ta chuyện chuyển nhà chứ?”

“Không có không có, tuyệt đối không có!” Michelle sợ tới mức tay đặt trên

tay lái cũng run lên, “Tôi trung thành với Phong tổng có trời đất chứng giám!”

Phong Kính: “...”

Đừng có giống như tà giáo thế.

“Chưa nói là tốt, tháng sau sẽ tăng lương cho cậu.”

“... Cảm ơn Phong tổng.” Chỉ là tiền lương kiểu này anh ta thà rằng không có, chỉ mong giày vò anh ta ít một chút thôi.

Đến Thiên Tần, cuối cùng Phong Kính cũng tháo khẩu trang và mũ xuống, chỉ đeo một cái kính râm trên mặt. Dọc đường gặp rất nhiều đồng nghiệp cùng công ty, có mấy mình tinh nhỏ mới vào công ty thấy anh, giống như mấy fan nhỏ hét lên hai tiếng.

Người đại diện đi bên cạnh các cô ấy nhắc nhở: “Quy tắc công ty các cô cũng rõ rồi, không được phép làm phiền các nghệ sĩ khác, cũng không được xin chữ ký các nghệ sĩ này.”

Nhóm mình tinh nhỏ lập tức ngoan ngoãn đáp: “Em biết rồi chị Ngô.”

Tới tầng văn phòng của Tần Phàm, ngay lập tức yên lặng hơn nhiều. Michelle chờ anh ở bên ngoài, một mình Phong Kính đi vào văn phòng Tần Phàm.

Nghe tiếng gõ cửa, Tần Phàm không ngẩng đầu lên, nói: “Vào đi.”

Phong Kính đẩy cửa đi vào, tháo kính xuống ngồi đối diện anh ta: “Giám đốc Tần, tìm tôi có chuyện gì?”

Tần Phàm ngẩng đầu lên từ văn kiện, anh ta nhìn thời gian trên đồng hồ, sau đó mới mỉm cười với Phong Kính: “Ảnh đế Phong càng ngày càng kiêu ngạo.”

Phong Kính không hề có lấy một chút xấu hổ nào: “Đường hơi tắc.”

Tần Phàm chỉ cười không nói gì nữa, anh ta lấy một tập tài liệu đưa tới trước mặt Phong Kính: “Series son Bunny sau khi đưa ra thị trường được nhiều người hưởng ứng, lần này tìm cậu làm người phát ngôn cho son môi chỉ là thử nghiệm của bọn họ, hoặc nói là thí nghiệm, may mắn kết quả khiến cho người khác rất vừa lòng. Bây giờ bọn họ chính thức mời cậu trở thành người phát ngôn cho toàn bộ sản phẩm của họ.”

Ngón tay thon dài của Phong Kính nhẹ nhàng lật hợp đồng trước mặt: “Anh có ý gì không?”

“Nhãn hàng xa xỉ này tìm được một người phát ngôn thích hợp cũng không dễ dàng gì, phong cách của cậu và Bunny coi như phù hợp, nếu hợp tác mà nói, hai bên đều sẽ có lợi. Từ trước đến nay Bunny ra tay rất hào phóng, thù lao và điều kiện bọn họ đặt ra cũng không tồi, cậu xem một chút, nếu cậu không có ý kiến thì chúng ta sẽ chuẩn bị ký hợp đồng chính thức.”

Tuy rằng Phong Kính không thích con người của Tần Phàm nhưng vẫn vô cùng tin tưởng năng lực làm việc của anh ta. Anh nhìn hợp đồng rồi nói với anh ta: “Tôi không có ý kiến gì.”

“Vậy thì được.” Tay Tần Phàm đan vào nhau, nhìn người ngồi đối diện, “Làm người phát ngôn cho toàn bộ sản phẩm tương đương với việc xác định sẽ bị ràng buộc với nhãn hiệu, trong đó nếu một bên xảy ra chuyện, bên còn lại đều chịu ảnh hưởng. Đặc biệt khi nghệ sĩ xảy ra chuyện gì, cũng có ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với nhãn hiệu, cho nên sau khi kí hợp đồng, cậu càng phải chú ý đến lời nói và hành động của mình, không được để tin tức tiêu cực bị tuồn ra ngoài.”

Phong Kính nhìn dòng chữ “Không được làm việc tổn hại đến hình tượng bản thân, khiến đông đảo dư luận phản đối hành động đó” trong hợp đồng, hơi nhướn mày, “Không tính yêu đương ở trong đúng không?”

Tâm trạng Tần Phàm thay đổi trăm ngàn lần nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nói: “Không tính, tin tức tiêu cực này chủ yếu nói về ảnh hưởng xấu đến xã hội, ví dụ như hút thuốc phiện, đánh nhau, gây chuyện.”

“Vậy thì không có vấn đề gì.”

Đầu ngón tay Tần Phàm gõ hai cái lên mặt bàn, giống như muốn nhìn thấu anh.

Mặc dù bị người khác nhìn quen rồi nhưng Phong Kính cũng không được tự nhiên: “Anh nhìn tôi như thế làm gì?”

Ngón tay Tần Phàm dừng lại, khẽ nở nụ cười với anh: “Gần đây có phải cậu chuyển nhà không?”

Chương 20: Đêm thứ hai mươi

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính chỉ sửng sốt trong chốc lát rồi nhanh chóng dựa vào diễn xuất dày công tôi luyện của bản thân che giấu sự hoang mang trong lòng: “Sao anh lại có suy nghĩ này?”

Tần Phàm mỉm cười, mở Weibo của Phong Kính trên máy tính ra: “Hai bài Weibo gần nhất của cậu, sofa và bàn trong nhà đều khác.”

“... Tôi chỉ đổi đồ dùng gia đình thôi.”

“Bố cục nhìn qua cũng không giống nhà cậu.”

Phong Kính: “...”

“Đó chỉ là ảo giác của anh thôi.” Phong Kính đánh chết cũng không nhận.

Tần Phàm nói: “Hay là chúng ta gọi Michelle vào đây thẩm vấn ngay tại chỗ?”

Phong Kính: “...”

Không cần đâu.

“Michelle chỉ là một trợ lý nhỏ, anh cứ dọa cậu ấy như thế, tim của cậu ấy không chịu nổi đâu.”

“Biết cậu ta chịu không nổi thì cậu làm ít chuyện thôi.”

“...” Phong Kính im lặng không nói.

“Chuyện này chúng ta nói sau.” Tần Phàm mở ngăn kéo lấy một quyển tiểu thuyết từ trong ra, “Truyện “Bí mật” của Hạnh Tâm, cậu đã đọc chưa?”

Phong Kính không biết trong hồ lô của anh ta bán thuốc gì (1), nhưng anh ta đã chủ động chuyển đề tài, anh cậu còn không được, “Chưa đọc, nhưng tôi từng đọc “Người sắm vai” rồi.”

(1) Trong hồ lô bán thuốc gì: Câu này ý muốn nói người nào đó có ý đồ hay âm mưu gì.

Tần Phàm nhướn mày: “Vì Mạc Trăn?”

“Đương nhiên không phải! Lúc còn đi học bạn cùng phòng mua, tôi tiện thể đọc thôi.”

“Ồ.” Tần Phàm cũng không nói tin hay không tin, chỉ đưa tiểu thuyết trong tay cho Phong Kính, “Vây nhân lúc thời gian nghỉ ngơi này, cậu đọc quyển sách này đi.”

“...” Phong Kính im lặng một lát rồi hỏi anh ta, “Sau khi đọc hết có cần phải viết cho anh một bài cảm nghĩ không?”

“Cậu muốn viết tôi cũng không cản, Hoàn Vũ mới mua bản quyền quyển sách này, tôi định để cậu nhận vai nam chính.”

Phong Kính nhướn mày: “Nam chính?” Tuy anh không đọc nhiều sách của Hạnh Tâm nhưng từng nghe chuyện anh ta chọn vai diễn rất nghiêm khắc, ngay cả Mạc Trăn cũng từng bị anh ta từ chối.

Ừ, mặc dù cuối cùng anh ta vẫn chọn Mạc Trăn.

Tần Phàm gật đầu nói: “Quyển sách này là một bộ tiểu thuyết riêng, tuy không nổi tiếng bằng hệ liệt trình thám “Bình yên” nhưng là bộ tiểu thuyết riêng có lượng tiêu thụ lớn nhất của Hạnh Tâm, cốt truyện cũng rất xuất sắc. Cậu đã từng đọc tiểu thuyết của anh ta nên biết phong cách của anh ta, anh ta

thích viết về mặt tối của nhân tính, nhưng quyển sách này anh ta viết tặng vợ của mình nên viết về “tình yêu”, toàn bộ tình tiết cực kỳ ngọt ngào.”

Phong Kính hơi bất ngờ nhìn anh ta: “Anh đọc rồi à?”

Tần Phàm nhướn mày: “Tôi không đọc thì sao có thể đánh giá được có phù hợp với cậu hay không? Tuy Hạnh Tâm là một tác giả lớn, hơn nữa còn do Hoàn Vũ chế tác nhưng tôi thật sự thích kịch bản. Kịch bản vẫn do Hạnh Tâm tự mình viết, vì quyển sách này có ý nghĩa khác với anh ta nên anh ta càng chú trọng hơn so với trước đây.”

Phong Kính suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, thật ra anh không thích diễn phim chuyển thể từ tiểu thuyết cho lắm, vì rất nhiều chỗ làm phim ỷ vào tác phẩm nổi tiếng, không đặt bao nhiêu tâm tư vào việc làm phim... Chỉ cần có một tác phẩm nổi tiếng, lại thêm một số ngôi sao là đã coi như xong một bộ phim.

Nhưng truyện của Hạnh Tâm đúng là được bảo đảm, mấy năm nay Hoàn Vũ cũng sản xuất không ít tác phẩm tốt, lần trước Hạnh Tâm và Hoàn Vũ hợp tác trong “Người sắm vai”, bất luận là diễn viên, nội dung hay chế tác thì tất cả đều hoàn mỹ.

“Tôi đọc xong tiểu thuyết sẽ trả lời anh.” Phong Kính nói.

Tần Phàm gật đầu: “Được, nhanh lên đây, có rất nhiều người để ý nhân vật này.”

“Biết rồi.” Phong Kính cầm tiểu thuyết, nhìn Tần Phàm ngồi đối diện, “Có việc gì nữa không?”

“Tạm thời không có, để tránh ảnh hưởng đến tâm trạng cậu khi đọc tiểu thuyết, chuyện cậu chuyển nhà chúng ta sẽ nói sau.”

Phong Kính: “...”

Thì ra nói nhiều như thế mà anh ta vẫn còn nhớ chuyện này à?

Trên đường về Phong Kính vẫn ngồi ở phía sau, anh nhìn Michelle lái xe ở phía trước, hỏi đầy ẩn ý: “Mề Tuyền Nhi, cậu không nói với Tần Phàm chuyện tôi chuyển nhà thật chứ?”

“Thật sự không có!” Michelle hận không thể bày lòng trung thành của mình ra cho anh xem.

Phong Kính lại nhìn anh ta một lát rồi mới nói: “Anh ta phát hiện tôi chuyển nhà rồi.”

Lần này tay Michelle đang cầm tay lái run lên rõ ràng: “Ôi ôi ôi làm sao giám đốc Tần biết được? Anh ấy, anh ấy nói gì không?”

“Tạm thời chưa nói gì.” Anh đoán sở dĩ Tần Phàm bình tĩnh như vậy là vì vẫn chưa biết anh chuyển đến đâu.

“Vậy, vậy anh ấy có nói muốn đuổi việc tôi không?”

Phong Kính đỡ người về phía trước vỗ vỗ vai anh ta, trấn an: “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Michelle: “...”

Thật sự cảm ơn anh - người đã đầu tư chuyện này.

“Sau nếu Tần Phàm hỏi cậu, cậu nhớ thông minh một chút, chắc anh ta vẫn chưa biết tôi chuyển tới đâu.”

“... À, tôi biết rồi.”

Về đến nhà, Phong Kính dành cả buổi trưa đọc xong tiểu thuyết “Bí mật”. Đây là tác phẩm duy nhất không phải tiểu thuyết trinh thám mới hoàn thành trước mắt của Hạnh Tâm, nhưng cách hành văn rất khéo léo, hoàn toàn không thua kém truyện trinh thám của anh ta. Cốt truyện âm áp hơn nữa còn tràn ngập tình yêu, không hề giống như từ tay Hạnh Tâm mà ra... Anh không đọc

sách Hạnh Tâm vì một nguyên nhân rất quan trọng, đó là cốt truyện của anh ta quá đen tối, đọc xong sẽ không nhìn được nghi ngờ thế giới.

Nhưng anh rất thích quyển sách này, có phải sau khi con người yêu đương đều sẽ đối xử tràn ngập tình yêu với thế giới không?

Anh lại lật bìa sách trong của cuốn sách ra xem, nhìn câu nói kia: *Sách này xin dành tặng biên tập mà tôi yêu nhất.*

Biên tập của Hạnh Tâm chính là vợ anh ta, tình yêu có thể khiến cho một tác giả chuyên viết về mặt tối của nhân tính cũng trở nên dịu dàng.

Phong Kính chợt nhớ tới Giang Nhiễm, trong lòng lập tức cũng trở nên mềm mại.

Anh lấy di động, gọi vào số của Tần Phàm.

Vừa gọi đã được kết nối, giọng nói của Tần Phàm truyền từ đầu bên kia đến tai anh: “Được ảnh để Phong chủ động gọi điện cho tôi, đúng là hiếm có thật.”

Phong Kính nhếch miệng, không muốn cãi cộ với anh ta: “Tôi đọc xong “Bí mật” rồi, tôi rất thích cốt truyện này, tôi nhận vai nam chính.”

“Quả nhiên ảnh để Phong làm việc năng suất thật, tôi sẽ liên hệ với bên Hoàn Vũ, nghe nói Hạnh Tâm cũng rất vừa lòng với cậu, nếu thuận lợi mà nói thì có lẽ không cần thử vai đâu.” Từ khi Phong Kính xuất đạo đến nay đã diễn hai bộ phim, đều là đạo diễn trực tiếp tìm anh, từ trước tới giờ anh chưa từng thử vai.

“Ừm, có tin gì về nữ chính không?”

Tần Phàm biết anh đang lo lắng cái gì, ảnh để Phong không chỉ nghiêm khắc với bản thân mà ngay cả người hợp tác với mình cũng yêu cầu nghiêm khắc. Nếu bên Hoàn Vũ tùy tiện tìm một nữ minh tinh diễn vai nữ chính, chắc chắn anh sẽ không nhận nữa.

“Yên tâm đi, đối với vấn đề chọn vai diễn thì thầy Hạnh Tâm còn nghiêm khắc hơn cậu, lần trước “Người sắm vai” chọn nữ chính, ngay cả Lý Tư Tư và Nghê Bạch mà anh ta cũng từ chối, nếu Hoàn Vũ chọn bừa người nào đó thì không qua cửa của Hạnh Tâm được đâu.”

“Vậy là được rồi.” Phong Kính nói xong lại bổ sung, “Chỉ là tôi có một yêu cầu, nếu bên kia không đồng ý, có lẽ sẽ không hợp tác được.”

“Yêu cầu gì?”

“Nếu quay vào ban đêm, không thể quá 12 giờ, tôi phải kết thúc công việc trước 12 giờ.”

Tần Phàm im lặng trong chốc lát, như đang tự hỏi: “Vì video mà Michelle đã cho tôi xem trước đó sao? Cậu ta nói tình hình hiện tại của cậu đã có chiều hướng tốt lên rồi.”

“Đó là bởi uống thuốc bác sĩ kê, nếu mà có công việc, tôi chắc chắn không thể uống thuốc được.”

Tần Phàm lại im lặng một lúc rồi mới nói: “Chuyện này tôi sẽ cố gắng thương lượng với bên đối phương.”

“Phải viết vào hợp đồng.”

“... Được.” Tần Phàm đồng ý, cũng đưa ra yêu cầu của mình, “Ngày mai cậu lại đi trị liệu tâm lý ở chỗ bác sĩ Trương phải không? Tôi hy vọng có thể nhìn thấy hiệu quả.”

Phong Kính: “...”

Cái này không phải do anh quyết định.

“Giám đốc Tần, tôi thấy trị liệu tâm lý là một quá trình dài dòng, muốn đạt hiệu quả nhanh chóng là không thể nào.” Anh thử dùng góc độ khoa học

thuyết phục Tần Phàm, “Hơn nữa phí tư vấn của bác sĩ Trương rất đắt.”

“Không sao, công ty không thiếu chút tiền ấy.”

Phong Kính: “...”

Với Phong Kính mà nói, khóa trị liệu tâm lý của bác sĩ Trương giống như chương trình huấn luyện kỹ năng dành cho nghệ sĩ của công ty, nhất định phải tham gia.

Lần thứ ba nhìn thấy bác sĩ Trương, Phong Kính đã quen thuộc với bác sĩ Trương không ít. Hôm nay bác sĩ Trương lại đổi một bộ âu phục khác, anh ta ngồi đối diện với Phong Kính, cười với anh: “Đạo này tình hình của anh thế nào? Còn cảm thấy mình biến thành chó nữa không?”

Phong Kính nói: “Nếu tôi nói là đúng thế, anh có chuyển tôi sang khoa thần kinh luôn không?”

Bác sĩ Trương bật cười hai tiếng: “Không đâu, vì tôi không muốn để bọn họ kiếm được số tiền này.”

Phong Kính: “...”

Đột nhiên anh cảm thấy ánh mắt bác sĩ Trương nhìn mình như đang nhìn một con dê béo.

Bác sĩ Trương đúng lúc thay đổi đề tài khác: “Khi còn nhỏ trong nhà anh có nuôi chó không?”

“Không có, ngay cả tôi và chị tôi mà mẹ còn không muốn nuôi, nói gì đến chó chứ.”

Bác sĩ Trương suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ sau khi nuôi chó, bà ấy sẽ phát hiện bà ấy thích nuôi chó hơn.”

Phong Kính: “...”

Khoan đã, là một bác sĩ tâm lý mà cứ nói chuyện thể này với người bệnh mà được à?

Bác sĩ Trương lại hỏi: “Hồi nhỏ anh có thích xem phim hoạt hình anh hùng không?”

Phong Kính đáp: “Bây giờ cũng rất thích xem.”

“Vậy anh có từng ảo tưởng sau khi lớn lên sẽ trở thành bọn họ không?”

“...” Hình như Phong Kính đã hơi hiểu được bác sĩ Trương muốn hỏi gì, “Cho dù có nghĩ tới thì cũng không có anh hùng nào là chó chứ?”

“Cái này không chắc, định nghĩa về anh hùng trong lòng mỗi người không giống nhau, có lẽ khi còn nhỏ đã xảy ra chuyện gì đó khiến trong tiềm thức anh sinh ra tìm cảm với anh hùng chó.”

“... Không có.”

“Có từng bị chó cắn không?”

“... Sau khi bị cắn sẽ trở thành ai, Dog Man à?”

Bác sĩ Trương mỉm cười: “Anh Phong hài hước thật đấy.”

“... Cảm ơn.”

Nói chuyện hơn bốn mươi phút với bác sĩ Trương, Phong Kính như hết án tù, được phóng thích. Anh tựa vào ghế sau xe, thở ra một hơi thật dài: “Mề Tuyền Nhi, cậu đề nghị với Tần Phàm thử xem, sau này tôi và bác sĩ Trương tán gẫu, phải để anh ta trả tiền cho tôi.”

Michelle: “...”

Anh ta tự động ngó lơ mấy lời này, hỏi Phong Kính ngồi phía sau: “Vẫn về Châm Thủy Hương sao ạ?”

“Không.”

Michelle vui vẻ, chẳng lẽ cuối cùng Phong tổng cũng suy nghĩ thông suốt rồi? Thật đáng ăn mừng!

“Hôm nay mẹ tôi hẹn tôi và chị gái ăn cơm, đến chỗ bọn họ trước, sau đó mới về Châm Thủy Hương.”

Michelle: “...”

Khó nuốt hơn cả khổ sở, đó chính là mừng hụt.

Chỗ bố mẹ Phong Kính ở là khu biệt thự cao cấp, lúc đi vào khu này, Michelle đã cảm thấy chiếc xe mà công ty cấp cho không hề hợp với xung quanh.

“Cậu đưa tôi tới đây thì về trước đi, đến tối tôi tự lái xe về.” Phong Kính bước từ trên xe xuống, nói với Michelle đang ngồi ở ghế lái.

“Vâng.” Michelle đáp lại, lái xe vòng qua đài phun nước trong vườn hoa rồi lái ra ngoài cổng.

Người giúp việc trong nhà mở cửa cho Phong Kính, Phong Kính thấy đôi giày cao gót màu đỏ ở cửa thì hỏi: “Chị tôi đến rồi à?”

“Vâng ạ, lúc chiều đã đến rồi.”

“Ừ.” Phong Kính gật đầu, đi vào. Phong Nhã đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm với mẹ Phong, thấy Phong Kính đi vào liền tố cáo với mẹ Phong: “Mẹ à, đưa em này chắc chắn không phải em ruột của con, con bảo nó đưa hơn hai trăm thỏi son cho con mà nó cũng không đồng ý.”

“...” Khóe miệng Phong Kính giật giật, “Em đã đưa cho chị hơn hai trăm thỏi rồi.”

“Nhưng không phải thỏi chị muốn!”

“Thế chị trả hết cho em đi.”

Phong Nhã: “...”

Mẹ Phong nhìn bọn họ đùa giỡn, bà đứng lên khỏi sofa: “Àm ỉ xong chưa? Xong rồi thì vào ăn cơm.”

Phong Kính và Phong Nhã liếc nhau, cùng đi đến phòng ăn. Máy người ngồi xuống cạnh bàn, chờ bố Phong xuống. Phong Kính nhìn Phong Nhã: “Anh rể không tới đây với chị sao?”

Phong Nhã quay đầu khụ một tiếng, nói: “Công ty anh ấy có việc nên không tới đây được.”

Phong Kính nhú mày, người chị này của anh rõ là mười năm như một, mỗi lần nói dối đều không dám nhìn anh.

“Anh ta có đối xử tốt với chị không?”

Phong Nhã vẫn nhìn đi chỗ khác như cũ: “Đương nhiên là tốt rồi.”

“Đúng không? Vậy khi nào chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi.”

Rốt cuộc Phong Nhã cũng quay đầu nhìn anh: “Không cần đâu, công việc em bận như vậy, ăn cơm gì chứ.”

Phong Kính: “...”

Anh cười với Phong nhã: “Công việc dù bận cũng phải ăn cơm, hơn nữa

dạo này em đang nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi làm gì? Nhân lúc còn trẻ kiếm nhiều tiền một chút đi!”

Phong Kính: “...”

Đột nhiên đau lòng cho nhân viên của công ty chị ấy.

Mẹ Phong ho một tiếng, hỏi Phong Kính: “Người bạn mà trước đó con nói với mẹ đã giải quyết được phiền phức chưa?”

Phong Kính thở dài: “Chưa ạ.”

Mẹ Phong nhíu mày: “Con nói mẹ nghe một chút đi, nó gặp phải chuyện gì, có lẽ chúng ta còn có thể giúp bạn con.”

“Đúng đúng.” Phong Nhã thấy đề tài cuối cùng cũng rời khỏi người mình, vội vàng phụ họa mẹ Phong.

Phong Kính suy nghĩ, về mặt này quả thật mẹ Phong có kiến thức rất rộng, nói không chừng có thể có biện pháp gì đó: “Cũng không phải chuyện gì lớn, cậu ấy nói mỗi tối cậu ấy đều hoán đổi linh hồn với một chú chó.”

“Phụt!” Phong Nhã không nhịn được cười to, “Sức tưởng tượng của bạn em cũng phong phú thật đấy, có phải xem phim nhiều quá không?”

Phong Kính không để ý đến chị mình, mẹ Phong suy tư trong chốc lát rồi hỏi anh: “Lần trước đại sư Thường Tâm nói thế nào?”

“Anh ta nói gì mà thời cơ chưa tới, con thấy cứ cố ra vẻ thần bí.”

“Không nói gì khác?”

“Còn nói phải có nụ hôn tình yêu, nhưng bạn con đã hôn cô chủ của chú chó kia rồi, vẫn vô dụng.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha.” Phong Nhã lại cười như điên, “Hoán đổi linh hồn với chó, hôn cô chủ thì có ích gì chứ, phải hôn chó mới đúng!”

Phong Kính: “...”

Vậy mà chị ấy phát hiện ra điểm mù. :)

Mẹ Phong cũng gật đầu: “Có lý.”

“...” Phong Kính rất bất đắc dĩ, “Mẹ à, sao ngay cả mẹ cũng hùa theo chị chứ?”

Anh không thèm đi hôn chó đâu!

“Đang nói chuyện gì thế, trên tầng cũng nghe được tiếng cười của mọi người.” Bố Phong đi từ trên tầng xuống, ngồi xuống chỗ của mình. Phong Nhã nhìn bố mình, cười hì hì nói: “Bố ơi, Phong Kính nói bạn nó biến thành chó, bố xem có buồn cười không chứ.”

Phong Kính: “...”

Không hề buồn cười chút nào cả!

Lúc này Giang Nhiễm đang tham gia họp lớp ở Thiên Hạ Cư. Lần gặp mặt này có rất nhiều người, nói là họp mặt bạn học, không bằng nói là họp mặt Học Viện Ngoại Ngữ của bọn cô. Đàn chị Lan Ninh của Giang Nhiễm cũng tới, vì cô ấy mới kết hôn với thầy Hạnh Tâm nên toàn bộ cuộc nói chuyện đều xoay quanh cô ấy.

Chẳng được bao lâu, có một nhân vật trong một đề tài khác tới, cuối cùng Lan Ninh mới được giải thoát.

Người tới chính là học bá mà Triệu Kha nhắc tới với Giang Nhiễm lúc trước, là một du học sinh Nhật Bản, vì vừa đẹp trai thành tích lại tốt nên rất nổi tiếng ở trường bọn cô. Ặc, nhưng anh ta tên gì nhỉ? Thôn trên? Thôn giữa?

Hay Thôn dưới? (2)

(2) Bốn từ trên có đồng âm một chữ: thôn trên (上村 - Shàngcūn), thôn giữa (中村 - zhōngcūn), thôn dưới (下村 - xiàcūn), Kimura (木村桑 - mùcūn sāng).

Giang Nhiễm không nhớ rõ nữa.

“Ôi, Kimura Tang! Cuối cùng anh cũng đến rồi, mọi người chờ anh lâu rồi đấy!”

... À thì ra là Kimura à.

“Giang Nhiễm phiên dịch đến đâu rồi?” Tất cả mọi người đều vây quanh học bá Kimura, cuối cùng Lan Ninh mới tìm được cơ hội nói chuyện với Giang Nhiễm. Chẳng qua đề tài này khiến trong lòng Giang Nhiễm xuất hiện một loạt dấu ba chấm: “Yên tâm đi, chắc chắn có thể giao bản thảo đúng hẹn, em không giống với thầy Hạnh Tâm, em chưa bao giờ trễ bản thảo.”

“...” Xem ra chuyện thầy Hạnh Tâm trễ hạn bản thảo đã vang danh trong lẫn ngoài giới văn học rồi.

“Thật ra bây giờ thầy ấy đã chăm chỉ hơn rất nhiều rồi.”

Giang Nhiễm ngạc nhiên nhìn cô ấy: “Sao chị còn gọi là thầy? Không phải nên gọi là chồng sao?”

Lan Ninh: “...”

Có phải ngay cả Giang Nhiễm cũng rất nhiều chuyện không?

“Đúng rồi, có phải em thích Phong Kính không?” Lan Ninh vô cùng thông minh dẫn dắt câu chuyện lên người Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm hơi sững sốt, hỏi cô ấy: “Sao đột nhiên chị lại hỏi cái này?”

“Lần trước thấy em đăng lên vòng bạn bè nói đang xếp hàng mua son do cậu ta làm người phát ngôn.” Lan Ninh nói đến đây thì thở dài, “Ôi, con gái thay lòng đổi dạ nhanh thật, rõ ràng hồi đại học còn là một đám mê Mạc thiên vương, đảo mắt một cái đã gia nhập phe quân địch rồi.”

Giang Nhiễm: “...”

“Nói nhỏ cho em biết...” Như để phối hợp với những lời này, giọng của Lan Ninh cũng thấp xuống, “Lần trước Hoàn Vũ mua bản quyền “Bí mật”, chị nghe thầy nói, có lẽ sẽ mời Phong Kính đóng vai nam chính.”

“Có thật không ạ?”

“Suyt! Nói nhỏ thôi.”

“À...” Giang Nhiễm thật sự nói nhỏ hơn, “Có thật không ạ?”

“... Thật đấy, nhưng không biết Phong Kính có nhận hay không.”

Tay Giang Nhiễm đang cầm ly hơi siết chặt, “Bí mật” là tiểu thuyết cô thích nhất của Hạnh Tâm, tuy câu chuyện của Hạnh Tâm xây dựng rất chặt chẽ, nhưng phần lớn đều miêu tả các mặt tối, “Bí mật” thì khác, đó là một câu chuyện tràn ngập tình yêu. Nếu thật sự Phong Kính diễn... Ôi, nghĩ đã có phần kích động!

“Hắt xì.” Phong Kính đột nhiên hắt hơi.

“Ôi em trai, có người nhớ em đấy.” Phong Nhã đang cầm bát dưa, trêu chọc nhìn Phong Kính. Phong Kính uống một ngụm nước lọc trên tay rồi nói với chị gái: “Có lẽ do trời lạnh, phải mặc thêm quần áo mới được.”

Bố Phong nhìn sắc trời bên ngoài, nói với anh: “Hình như trời sắp mưa rồi, đúng là nên mặc thêm quần áo.”

Phong Nhã bĩu môi, cảm thấy nói chuyện với đàn ông bọn họ thật nhàm

chán.

Nhưng bố Phong dự đoán rất chuẩn, bọn họ vừa ăn cơm xong không bao lâu thì bên ngoài trời đã mưa tầm tã. Mẹ Phong nhìn mưa to bên ngoài, nói với Phong Kính: “Tối nay con ở lại đây đi, mưa lớn như thế lái xe không an toàn.”

Phong Kính vừa định đồng ý chợt nhớ hình như Giang Nhiễm từng nói hôm nay sẽ tham gia họp lớp? Mưa to như thế, lát nữa cô ấy về thế nào đây?

“Không được ạ, con còn phải nghiên cứu một kịch bản mới, vẫn phải về thôi ạ.”

“Vậy được rồi, trên đường đi chậm thôi đấy.”

“Vâng.” Anh lấy chìa khóa xe trong ngăn kéo, đi về phía ga ra.

Anh nhớ Giang Nhiễm nói bọn cô gặp mặt ở Thiên Hạ Cư... Ừ, Thiên Hạ Cư ngược hướng với Châm Thủy Hương, nhưng anh vẫn có thể “tiện đường” đón cô.

Mấy người Giang Nhiễm ra ngoài mới biết bên ngoài mưa to. Mọi người ồn ào bàn bạc xem nên về kiểu gì, có một chiếc xe Jaguar màu bạc trong mưa đột nhiên mở cửa xe, người đàn ông đẹp trai xuất chúng bước từ trên xe xuống.

“Ồ, đây là thầy Hạnh Tâm sao?”

“Đúng đúng đúng, tôi đã từng nhìn thấy anh ấy ở buổi họp báo “Người sắm vai”!”

“Chắc là tới đón Lan Ninh rồi!”

Vì thế Lan Ninh thật vất vả mới khiến mọi người không chú ý, vì Hạnh Tâm xuất hiện đã lập tức bị chú ý.

“Đã nói với anh ấy đừng tới rồi mà...” Lan Ninh hơi xấu hổ, cô vội vàng tạm biệt mọi người, nhìn Giang Nhiễm đứng bên cạnh, “Em về thế nào? Em và bọn họ không tiện đường đứng không?”

Giang Nhiễm nói: “Không sao ạ, em chờ mưa nhỏ chút thì ngồi tàu điện ngầm về là được.”

Lan Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: “Đừng khổ thế, bọn chị chờ em về nhé.”

“Không được không được.” Giang Nhiễm vội vàng từ chối, “Em không thèm làm bóng đèn của hai người.”

Bạn học xung quang đều bật cười, mặt Lan Ninh đỏ lên, chạy vào ô của Hạnh Tâm: “Do em nói mình không đi đây, vậy tạm biệt nhé!”

Nhìn hai người đi dưới mưa, các bạn học đều hâm mộ, nhiều năm Giang Nhiễm vẫn cảm thấy độc thân rất tốt, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ hâm mộ mấy đôi tình nhân như vậy... Hạnh phúc của bọn họ rất đơn giản, có lẽ chính là vào ngày mưa sẵn sàng che ô cho bạn.

“Giang Nhiễm, nếu không em ngồi xe anh đi.” Đột nhiên học bá Kimura nói với Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm không biết làm sao, sau đó cô thấy mấy bạn học nữ đứng phía sau Kimura đang nháy mắt ra hiệu với cô. Trong lòng Giang Nhiễm sáng tỏ, mỉm cười với Kimura: “Xe anh chắc là chở không ít người rồi phải không? Anh cứ chở mấy cô ấy về đi, em đi tàu điện ngầm về là được rồi.”

Kimura mấp máy môi hình như còn muốn nói gì đó thì một chiếc xe để gây chú ý lại xuất hiện trong màn mưa.

Một chiếc xe Cayenne màu trắng.

Trong sự chú ý của mọi người, xe dừng trước mặt Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm: “????”

Cô tưởng mình chặn lối đi của người ta, còn dịch vào bên cạnh. Nào biết cái xe Cayenne cũng dịch theo cô, sau đó cửa sổ xe được kéo xuống: “Cô Giang, trùng hợp quá!”

Giang Nhiễm sững sốt, khẩu trang màu đen và mũ lưỡi trai, không phải anh Phong thì còn ai nữa?

Chương 21: Đêm thứ hai mươi một

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Anh Phong cũng ăn cơm ở đây sao?” Giang Nhiễm khom lưng nhìn vào cửa sổ xe.

Phong Kính nói: “Đúng lúc tôi đi ngang qua đây, nhìn thấy dáng người rất giống cô nên tới đây xem thử, không ngờ đúng là cô thật.”

Anh mở cửa xe, nói với Giang Nhiễm: “Cô lên xe trước đã, tôi chờ cô về luôn.”

“À, vậy được, cảm ơn anh.”

Giang Nhiễm nói vài câu, ánh mắt mờ ám của mấy người bạn học ở xung quanh đang nhìn chiếc xe Cayenne kia: “Giang Nhiễm, không giới thiệu chủ xe chút hả?”

“Mọi người đừng hiểu lầm, anh ấy là hàng xóm của tôi.” Giang Nhiễm thấy loại chuyện này càng giải thích càng đen nên nhanh chóng chạy thoát, “Tôi đi trước đây, tạm biệt.”

Cô nói xong liền bước vào xe, đóng cửa xe lại. Phong Kính chờ cô thắt dây an toàn xong mới khởi động xe. Nhìn Cayenne dần dần đi xa, tâm hồn nhiều chuyện của mấy người bạn học còn lại đang bùng cháy.

“Hàng xóm này của Giang Nhiễm có vẻ giàu lắm đấy!”

“Hơn nữa còn rất đẹp trai!”

“Đệt, như thế mà cậu còn nhìn thấy diện mạo của anh ta cơ á?”

“Nhìn đôi mắt là biết, cảm giác giống như ngôi sao nào ấy!”

Giang Nhiễm không nghe mọi người thảo luận, cô ngồi ở ghế lái phụ nhìn Phong Kính bên cạnh: “Cảm ơn anh Phong nhé.”

Phong Kính cười nói: “Không cần khách khí thế, tôi cũng muốn về nhà.” Anh nhìn tóc Giang Nhiễm bị dính mưa mà ướt nhẹ thì rút khăn giấy đưa cho cô: “Lau đi không lại bị cảm đấy.”

“Vâng.” Giang Nhiễm hạ cửa kính xuống, nhìn gương rồi xử lý đầu tóc và quần áo của mình.

“Lần trước cô bảo tôi nấu coca với gừng, tôi thấy rất có tác dụng, cô về cũng uống một cốc đi, đề phòng trước một chút.”

Bỗng nhiên Giang Nhiễm bật cười.

“Sao thế?” Phong Kính nghi hoặc nhìn cô.

Giang Nhiễm cười nói: “Không cảm gì, chỉ thấy anh giống mẹ tôi thôi.”

Phong Kính: “...”

Giang Nhiễm vứt khăn giấy đã dùng vào túi rác trong xe rồi tô lại son cho mình.

Đây là màu 009 của Bunny lần trước cô xếp hàng mua ở trung tâm thương mại Tỉnh Quang.

Phong Kính nhìn thoáng qua thỏi son trên tay cô, hỏi: “Cô cũng thích dùng son của Bunny à?”

“Vâng, series này cũng khá đẹp, chỉ là 007 cháy hàng rồi, không mua được.”

“Thế à...” Trong nhà anh vẫn có một thời, chỉ là anh đã dùng rồi, mang tặng người ta không được tốt lắm, “Chị tôi cũng rất thích màu 007, sao các cô đều muốn mua 007 thế?”

Giang Nhiễm nói: “Vì màu 007 là màu Phong Kính dùng đấy.”

Đột nhiên từ miệng Giang Nhiễm nghe được tên mình, tim Phong Kính đập nhanh hơn: “À, cô, cô thích Phong Kính sao?”

“Anh ấy đẹp trai mà, hơn nữa diễn xuất cũng tốt, tôi rất thích vai diễn Omega của anh ấy.” Trên mạng có không ít người nói Omega là đỉnh cao nhan sắc của Phong Kính, Giang Nhiễm cảm thấy những người này kỳ lạ thật đấy, người ta tổng cộng mới diễn có hai bộ phim mà đã xác định được đỉnh cao của người ta?

Mà lúc này Phong Kính đang ngồi trên ghế lái, cái đuôi đã vênh lên tận trời.

Có những lời này của Giang Nhiễm, anh có thể đắc ý suốt một năm.

Giang Nhiễm tô son xong rồi thả son vào lại trong túi. Trong xe hơi yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi ào ào ngoài cửa sổ tràn ngập trong không gian nhỏ. Phong Kính kết nối với Bluetooth, mở dàn nhạc trên xe lên.

Bài đầu tiên là “Dorothy” của Pumpkin. Giai điệu quen thuộc khiến Giang Nhiễm hơi sững sốt, cô nghiêng đầu nhìn Phong Kính đang lái xe, có phần bất ngờ hỏi anh: “Anh cũng thích Pumpkin à?”

Phong Kính gật đầu: “Ừ, bọn họ là nhóm nhạc rock tôi yêu thích, bài “Dorothy” là bài hát tôi thích nhất.”

Giang Nhiễm chớp mắt, đôi môi vừa rồi mới được tô lại son nhìn vô cùng mê người: “Thật trùng hợp, tôi cũng thích “Dorothy” nhất.”

Phong Kính không nói gì chỉ mỉm cười, có đôi khi anh cũng cảm thấy sự

việc vô cùng kỳ diệu, anh và chó của Giang Nhiễm nuôi hoán đổi linh hồn với nhau, còn thích chung nhóm nhạc rock và một bài hát.

Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có người định mệnh sao?

“Nếu nói trên đời này cái gì gọi là kỳ tích thì đó là việc gặp được em...” Phong Kính nhẹ nhàng ngâm nga câu này theo giai điệu.

Giang Nhiễm sững sờ.

Phong Kính nhận ra cô hơi khác thường, nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Sao vậy?”

Giang Nhiễm phục hồi tinh thần, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy anh hát rất hay thôi.” Bình thường nghe anh nói cũng không có cảm giác sâu sắc như thế, nhưng vừa rồi lơ đãng hát một đoạn, có thể dùng từ đỉnh cao để hình dung. Giọng anh khi hát còn trầm thấp gợi cảm hơn bình thường, “Hay là anh tham gia cuộc thi hát đi, nhất định có thể nổi tiếng đấy.”

Phong Kính không nhịn được cười ra tiếng, trước kia không phải không có người mời anh hát, thậm chí đôi phương còn mời anh hát ca khúc chủ đề bộ phim mà anh diễn, nhưng anh đều từ chối. Tuy rất nhiều minh tinh phát triển nhiều lĩnh vực nhưng anh chỉ muốn tập trung vào diễn xuất.

Theo anh, đời người có thể làm một việc đến mức đỉnh cao, vậy là đủ rồi.

“Ca hát thì thôi bỏ đi, tôi lại thích nghe hát hơn.” Anh nói tới đây, dường như bỗng nhớ tới gì đó, nhìn Giang Nhiễm nói, “Cô biết tháng sau Pumpkin có concert tái hợp không?”

“Tôi biết tôi biết!” Nói đến thần tượng nhiều năm của mình, Giang Nhiễm vẫn hơi kích động, “Nhưng rất khó giành được vé, tôi chỉ mua được một vé ở vị trí góc thôi.”

Thời điểm Pumpkin giải tán vào 10 năm trước, tại concert cuối cùng đã hứa hẹn với mọi người, nếu 10 năm sau tất cả mọi người vẫn ở đó, bọn họ sẽ

tổ chức một concert tái hợp. Hẹn ước 10 năm này, người mê âm nhạc và thành viên của Pumpkin đều không quên.

Năm nay vừa đúng 10 năm, Giang Nhiễm đã bỏ lỡ thời kỳ hưng thịnh của Pumpkin, dù thế nào cũng sẽ không bỏ lỡ lời hẹn vào buổi concert 10 năm này. Chỉ là cô không ngờ, sau 19 năm mà vẫn còn nhiều người giành vé concert của Pumpkin như thế.

Phong Kính nghe cô nói vậy thì ho khan một tiếng, nói: “Chị tôi có quen một nhân viên công tác ở đó, chị ấy giành được hai vé nội bộ, tặng cho tôi. Nếu cô không ngại có thể đi cùng với tôi.”

“Thật không?” Vé vào cửa nội bộ nghe đã thấy rất gần sân khấu, “Đương nhiên tôi đồng ý!”

Khóe môi Phong Kính che giấu trong khẩu trang cong lên, nói với cô: “Đến lúc đó chúng ta cùng đi nhé, cô trả lại vé cô mua đi.”

“Được.” Giang Nhiễm nói xong liền lấy điện thoại trong túi ra, lên trang web trả vé, “Đúng rồi, vé của anh bao nhiêu tiền? Tôi gửi cho anh.”

Phong Kính nói: “Không cần khách khí thế, vé kia vốn là người trong ban tổ chức tặng cho chị tôi, nếu tôi còn lấy tiền của cô, vậy thì cô thành bò rồi.”
(1)

(1) 黄牛党 (tiệc bò vàng) ngày nay được dùng với nghĩa là người bán vé lậu nên ý của Phong Kính ở đây là nếu Phong Kính thu tiền của Giang Nhiễm thì Giang Nhiễm giống mua vé lậu, đồng nghĩa với việc Giang Nhiễm trở thành bò.

“Ha ha.” Giang Nhiễm bật cười, nhìn anh nói, “Vây cảm ơn anh nhé, cũng cảm ơn chị anh giúp tôi nữa.”

“Được.” Trong tay Phong Kính thật sự có hai vé nội bộ, nhưng không phải của chị anh đưa. Anh lại cảm thán, có một người chị để dùng thật tốt.

Trên đường vẫn đang phát những bài hát của Pumpkin, dọc đường đi hai người cũng không thấy xấu hổ, sau khi về đến Châm Thủy Hương, Phong Kính lái thẳng xe vào bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Chiếc xe Cayenne này của anh là chiếc xe đáng chú ý nhất toàn bộ bãi đỗ xe, chẳng qua đi cả một quãng đường mưa to, thân xe khó tránh được bị bẩn. Giang Nhiễm xuống xe, nhìn vết bẩn nói: “Anh Phong, xe anh bẩn rồi.” Cái xe đẹp như thế, bị bẩn rất khó nhìn.

Phong Kính nhìn thoáng qua xe mình, nói với Giang Nhiễm: “Không sao, ngày mai tôi gọi người đưa đi rửa.”

“Ồ, vậy phí rửa xe tính cho tôi đi.”

Phong Kính đi qua, giơ tay xoa đầu cô, “Tôi vẫn có tiền để rửa xe.”

Trên đầu được bàn tay to ấm áp bao trùm, tim Giang Nhiễm đập “thình thịch”. Trong phút chốc cảm nhận được cảm giác quen thuộc.

Cô nghĩ đến người đàn ông xoa đầu cô ở sân bay, mặt lại đỏ bừng lên.

“Cô sao thế, có chỗ nào không thoải mái sao?” Phong Kính nhìn sắc mặt cô, lo lắng cô bị lạnh thật. Giang Nhiễm lắc đầu, ngược mắt nhìn anh: “Không có, chỉ là... Lần trước Phong Kính trở về thành phố A, tôi đi du sân bay, lúc đó anh ấy cũng xoa đầu tôi như thế.”

“...” Chuông cảnh báo trong lòng Phong Kính lập tức vang lên, đây đã là lần thứ hai Giang Nhiễm nhắc tới “Phong Kính” trong ngày hôm nay, “Ha ha, thế hả?”

Giang Nhiễm nhìn anh, ánh mắt như muốn chọc thủng khẩu trang trên mặt anh: “Có đôi khi tôi cảm thấy hai người các anh rất giống nhau.”

“... Tiếp đó có phải tôi nên nói cảm ơn không?”

“Phụt.” Giang Nhiễm phì cười rồi đi về phía trước. Phong Kính nhú mày, cứ thế này thì không được, hình như Giang Nhiễm đã nghi ngờ anh rồi.

Tâm trạng khó tránh khỏi sốt ruột, Thường Tâm nói thời cơ, rốt cuộc bao giờ mới đến?

Buổi tối đúng giờ hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng, Phong Kính phát hiện hôm nay phòng khách có thêm hai cái vali.

“Gâu.” Anh kêu một tiếng, đi đến phòng ngủ của Giang Nhiễm.

Trên mặt Giang Nhiễm còn đắp mặt nạ, vẫn đang sửa soạn hành lý ngày mai mang đi. Phong Kính nhìn cô ném một đồng quần áo trên giường, bỗng nhớ lại cô muốn đến chơi với bạn học Triệu Kha.

“Gâu gâu.” Anh nhìn mặt nạ màu đen trên mặt cô rồi kêu lên.

“Nhị Hoàng, tránh ra nào, đừng chắn trước tủ quần áo.” Giang Nhiễm khom lưng, đi vào phòng tắm xé mặt nạ xuống trước. Phong Kính đi theo sau cô, cảm thấy cô thật sự rất thích đắp mặt nạ.

Sau khi rửa mặt, Giang Nhiễm lấy khăn lông lau hết nước trên mặt rồi về phòng ngủ tiếp tục sửa soạn.

“Bên kia thời tiết khá tốt, chắc có thể mặc váy được nhỉ?” Cô chọn hai cái váy, sau đó treo toàn bộ cái còn lại vào tủ quần áo, “Hộ chiếu, chứng minh thư, vé máy bay...”

Cô đang kiểm tra lại giấy tờ, chớ nhà cô lại cọ cọ mắt cá chân của cô.

Giang Nhiễm dùng mũi chân đá nó: “Nhị Hoàng, đừng làm loạn, để chị kiểm tra hết đồ đạc rồi sẽ chơi với em.”

“Gâu gâu.” Phong Kính lắc đầu, đi đến cạnh cửa nằm xuống nhìn Giang Nhiễm bận rộn.

“Sạc điện thoại, máy ảnh, máy tính...” Giang Nhiễm cất từng cái vào rồi kéo khóa vali lại, “Chắc là đủ rồi đây.”

“Gâu gâu!” Mang những ba cái vali, cô muốn đi bao lâu chứ?

“Nhị Hoàng.” Cuối cùng Giang Nhiễm cũng tới trước mặt Phong Kính, ngồi xổm xuống vuốt lông nó, “Khoảng thời gian chị không ở đây, em phải ăn uống đầy đủ đây.”

“Gâu!” Vậy cô nhớ về sớm một chút nhé!

“Phải ngoan, phải nghe lời.”

“Gâu gâu.”

“Ng ngoan ngoan ở chung với anh Hà Chi Viễn.”

“Gâu gâu gâu????”

Cái gì? Anh Hà Chi Viễn?

Chương 22: Đêm thứ hai mươi hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trước đó Giang Nhiễm đã cân nhắc rất nhiều về chuyện nên gửi nhờ Nhị Hoàng đến nhà ai.

Gửi hàng xóm gần nhà đương nhiên là tiện nhất, nhưng người có quan hệ tốt nhất với cô là chị Vương thì trong nhà không nuôi thú cưng, mấy hàng xóm còn lại cũng không tiếp xúc nhiều lắm, thứ nhất là không tiện gửi ở nhà người ta, thứ hai là cũng không biết họ có đối xử tốt với Nhị Hoàng không. Anh Phong thật ra khá thân thiết với Nhị Hoàng, chẳng qua thân phận có hơi thần bí, hôm nay anh lái siêu xe, rửa xe cũng có người phụ trách giúp anh, nhìn thế nào cũng giống cậu ấm nhà giàu.

Mà bạn thân nhất của cô ở thành phố A - Nghiêm Hoan Hoan lại thuê phòng với đồng nghiệp của cô ấy, cũng không tiện để nuôi chó. Cô ấy bảo Giang Nhiễm gửi Nhị Hoàng ở cửa hàng thú cưng, nhưng đã từng có trường hợp cửa hàng thú cưng ngược đãi động vật khiến Giang Nhiễm từ bỏ suy nghĩ này.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Hà Chi Viễn thích hợp nhất. Sau khi cô nói chuyện này với Hà Chi Viễn, anh ta không nghĩ ngợi gì đồng ý luôn.

“Anh Hà đúng là một người nhiệt tình.” Giang Nhiễm xoa đầu Nhị Hoàng, nói với nó, “Lúc trước chở chúng ta đến bệnh viện, bây giờ lại giúp chị nuôi em, em phải chung sống hòa bình với anh ấy đây.”

Phong Kính, “...”

Anh thấy Hà Chi Viễn chỉ nhiệt tình với Giang Nhiễm mà thôi.

“Đúng rồi.” Giang Nhiễm buông Nhị Hoàng ra, đi đến ngồi xuống máy

tính. Vừa rồi nhớ đến anh Phong, cô cảm thấy vẫn nên nói với anh ấy một tiếng.

[Người order Đại Kha Kha]: Anh Phong, ngại quá, trễ thế này rồi mà còn làm phiền anh, ngày mai tôi đi đến chỗ bạn tôi, một tuần sau mới về nước, nếu anh muốn mua cái gì, chờ tôi về nước thì liên hệ với tôi nhé. (đáng yêu)

[Người order Đại Kha Kha]: Hoặc có thể chú ý vòng bạn bè của chúng tôi, dự định muốn mua gì cũng có thể. (đáng yêu)

Sau khi gửi xong hai tin nhắn này, Giang Nhiễm đợi một lát, cũng không nhận được tin nhắn trả lời của Phong Kính. Cô nhìn thời gian bên góc phải màn hình, cười nói: “Chắc là ngủ rồi.”

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng ngồi xổm bên chân cô, kêu lên hai tiếng với cô.

“Nhị Hoàng, chúng ta cũng đi ngủ thôi.” Giang Nhiễm tắt máy tính, bỏ vali sang một bên.

Phong Kính ngẩng đầu nhìn máy tính hồi lâu rồi mới nhảy lên bậc cửa sổ.

Sáng sớm hôm sau, anh mơ mơ màng màng tỉnh một lần, đang định trở mình tiếp tục ngủ thì chợt nhớ tới chuyện gì đó, Phong Kính đột nhiên mở mắt.

Anh lấy di động nhìn, bây giờ là 6 giờ 34 phút sáng, tối hôm qua Giang Nhiễm gửi cho anh hai tin nhắn, đang nằm phía trên cùng màn hình.

Cô đã xuất phát chưa nhỉ? Anh ấn mở khung tin nhắn, nhanh chóng trả lời: *“Xin lỗi, tối hôm qua tôi ngủ sớm, bây giờ mới thấy, hiện tại cô xuất phát chưa?”*

Khoảng một phút sau, Giang Nhiễm trả lời anh: *“Tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài rồi, 10 giờ 40 phút máy bay sẽ cất cánh.”*

[Phong]: Đúng lúc hôm nay tôi không có việc gì, tôi đưa cô ra sân bay nhé.

[Người order Đại Kha Kha]: Không cần đâu, tôi hẹn bạn tôi đến đón rồi.

Bạn? Đôi mắt Phong Kính nheo lại.

[Phong]: Là anh Hà lần trước ăn cơm với cô sao?

[Người order Đại Kha Kha]: Đúng vậy, chắc anh ấy sắp đến rồi.

[Người order Đại Kha Kha]: À mà anh Phong dậy sớm thật đấy.

[Phong]: Ừm, thời gian này tôi đang nghỉ ngơi, nếu có công việc sẽ dậy sớm hơn.

Thấy anh chủ động nhắc đến công việc, Giang Nhiễm do dự một chút vẫn hỏi vấn đề mà mình đã muốn hỏi từ lâu: “*Công việc của anh Phong là gì thế?* (☹o☹)”

Phong Kính: “...”

Anh... Sao lại tự đào hồ chôn mình thế này?

Tuy có thể tùy tiện nói dối cho qua chuyện, nhưng vẫn nên thẳng thắn thì hơn, anh còn muốn tiếp tục ở chung với Giang Nhiễm, bây giờ lừa cô có vẻ không được hay lắm. Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời một đáp án trung lập: “*Tôi làm ở công ty giải trí.*”

Công ty giải trí? Giang Nhiễm nhú mày... Câu lạc bộ đêm?

Hai chữ này vừa xuất hiện, Giang Nhiễm liền muốn che mặt, sao cô có thể xấu xa như thế chứ, chỉ là... khí chất của anh Phong thật sự thích hợp đấy chứ, một giây trực tiếp giết toàn bộ.

Nhất định là cái tên đứng đầu bảng.

Khi suy nghĩ của mình càng lúc càng không kiểm chế được, Giang Nhiễm đứng lúc phanh lại.

Phong Kính rửa mặt xong, thấy dưới tầng có chiếc xe quen mắt đang đỗ, rất nhanh, một người đàn ông quen thuộc từ trong xe bước ra.

Hừ, đây không phải là anh Hà Chi Viễn của Nhị Hoàng sao?

Anh vội vàng thay quần áo, cầm lấy chìa khóa ra ngoài. Khi thang máy đến tầng 7, Giang Nhiễm cũng đứng lúc xách theo vali vào đó. Phong Kính thấy cô, lập tức đi ra.

Thấy trong thang máy có người đi ra, cô hơi bất ngờ: “Anh Phong, anh cũng ra ngoài sớm thế sao?”

“Ừ, tôi xuống nhà mua bữa sáng.” Phong Kính nói xong liền nhận vali trong tay Giang Nhiễm, “Tôi xách giúp cô.”

“Ha ha, cái này rất nhẹ.”

Phong Kính cũng nhận ra, anh nghi ngờ nhìn Giang Nhiễm: “Vali rỗng hả?”

“Đúng thế.” Giang Nhiễm cười gật đầu, “Chuẩn bị riêng để mua đồ, lúc về chắc chứa đầy đấy.”

Phong Kính: “...”

Là anh thua.

“Nhiều thế này cũng rất khó cầm, vẫn để tôi xách giúp cô đi.” Phong Kính bình tĩnh đẩy hai cái vali rỗng vào thang máy. Lập tức Giang Nhiễm cảm thấy nhẹ đi rất nhiều, một tay kéo Nhị Hoàng đi theo sau anh vào thang máy.

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng thấy Phong Kính, lại bắt đầu hưng phấn vẫy đuôi. Phong Kính khom lưng xoa nó, hỏi Giang Nhiễm: “Cô cũng gửi chó đến chỗ người bạn đó sao?”

“Đúng rồi.”

“Anh ta có thể không đối xử tốt với Nhị Hoàng không?”

“Không đâu, anh Hà tốt lắm, lúc trước Nhị Hoàng bị thương, chính anh ấy đưa chúng tôi đi bệnh viện.”

“Thế à... Nhưng cô không ở đây, chắc chắn Nhị Hoàng sẽ nhớ cô đấy.”

Giang Nhiễm mỉm cười, cũng khom lưng xoa Nhị Hoàng: “Tôi và anh Hà đã nói rồi, mỗi ngày sẽ gọi video cho Nhị Hoàng.”

Phong Kính: “...”

Ha ha, anh đoán ý định này nhất định do anh Hà đề xuất.

Ngày hôm qua khi biết Giang Nhiễm muốn gửi Nhị Hoàng đến nhà Hà Chi Viễn thì anh phản đối. Anh không phải không nghĩ tới bản thân giúp cô nuôi Nhị Hoàng trong một tuần, nhưng sau 12 giờ, anh không dám tưởng tượng mình với thân chó khi đối mặt với Nhị Hoàng sẽ xảy ra chuyện gì.

Hà Chi Viễn chắc là người thích hợp nhất rồi, nếu không Giang Nhiễm cũng không chọn anh ta. Như vậy cũng tốt, có cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, lần này anh coi như xâm nhập vào doanh trại của quân địch vậy.

“Đinh.”

Thang máy nhanh chóng dừng lại ở tầng một, Giang Nhiễm dắt Nhị Hoàng ra ngoài, Phong Kính một tay đẩy vali, đi bên cạnh cô. Lúc này sắc trời vẫn còn sớm, trong tiểu khu cũng không có người nào, không khí buổi sáng mang

theo chút hương vị cỏ cây khiến người ta cũng sáng khoái tinh thần theo.

Hà Chi Viễn đứng ở dưới tầng, thấy Giang Nhiễm và Phong Kính sóng đôi đi ra, anh ta thoáng sững sốt.

“Ngại quá, để anh đợi lâu.” Giang Nhiễm đi lên, lên tiếng chào hỏi anh ta, Nhị Hoàng cũng kêu lên hai tiếng với Hà Chi Viễn, có thể thấy cũng quen biết.

Nhưng tuyệt đối không nhiệt tình như đối với mình, Phong Kính nghĩ như thế.

Hà Chi Viễn đùa với Nhị Hoàng, nhanh nhẹn cất vali vào cốp xe. Phong Kính mím môi hỏi Giang Nhiễm: “Cô đã ăn sáng chưa? Đúng lúc tôi đi mua đồ ăn sáng, cũng mua một phần cho cô nhé.”

“À, vừa này tôi đã mua rồi, để ở trên xe.” Hà Chi Viễn đóng cốp sau lại, chỉ vào túi đồ ăn trong xe.

Phong Kính: “...”

Ha ha, được lắm chàng trai à, cứ đợi đến 12 giờ đêm đi.

“Vậy cảm ơn anh.” Giang Nhiễm cảm ơn Hà Chi Viễn rồi quay đầu nhìn Phong kính, “Cũng cảm ơn anh Phong nhé.”

“Không có gì.” Phong Kính nhìn cô, còn muốn nói thêm gì đó, cuối cùng chỉ nói, “Trên đường nhớ cẩn thận, đi chơi vui vẻ nhé.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm ôm Nhị Hoàng ngồi vào sau xe, Phong Kính nhìn xe Hà Chi Viễn chạy xa rồi xoay người lên nhà.

Trên xe, Giang Nhiễm đang ăn bữa sáng. Hà Chi Viễn mua cho cô một hộp cháo hải sản, một hộp sữa và hai cái sandwich.

“Sandwich chỗ này ăn rất ngon, em thích ăn loại này nhất.” Giang Nhiễm cắn một miếng sandwich, nói với Hà Chi Viễn. Hà Chi Viễn cười nói: “Anh nhớ em thích ăn sandwich chỗ này nên cố ý đi mua đây, đang sợ bọn họ không mở cửa, không ngờ sáng sớm như vậy đã bán rồi.”

Giang Nhiễm mỉm cười: “Không có cách nào khác, cuộc sống không dễ dàng gì, chỉ có thể dậy sớm để làm việc thôi.”

“Nói rất đúng.” Hà Chi Viễn cười theo hai tiếng, vẫn rất để ý đến chuyện Phong Kính, “Đúng rồi, vừa nãy anh Phong đưa em xuống là người lần trước anh đã gặp ở công phải không?”

“Vâng, anh ấy xuống nhà mua bữa sáng, chúng em trùng hợp gặp nhau.”

“Ra là thế.” Hà Chi Viễn suy nghĩ, như lâm bầm lại như đang xác thực với Giang Nhiễm, “Vẫn cảm thấy anh ta rất giống một ngôi sao.”

“Phụt khụ khụ.” Giang Nhiễm bị nghẹn sandwich, cô uống một ngụm sữa bò rồi nói với Hà Chi Viễn: “Ai cơ? Phong Kính sao?”

Hà Chi Viễn hơi kinh ngạc nhìn cô: “Em cũng thấy như vậy à?”

Giang Nhiễm cười nói: “Khí chất của anh Phong rất mạnh, hơn nữa lại họ Phong, nhưng mình tinh giống như Phong Kính sao có thể chạy đến tiểu khu để thuê nhà chứ?”

Hà Chi Viễn gật đầu: “Em nói cũng đúng.” Dù sao Thiên Tàn quản lý nghệ sĩ khá nghiêm khắc, không có chuyện mặc kệ một mình tinh như Phong Kính làm loạn như thế.

Lúc này, người vẫn không biết Phong Kính dọn đến chỗ nào - người đại diện Tàn đang gọi điện thoại cho Phong Kính: “Yêu cầu lần trước của cậu, tôi đã thương lượng với đối phương rồi, bọn họ đồng ý, nhưng cậu phải cố gắng hết sức đảm bảo tiến độ quay phim vào ban ngày.”

Phong Kính tùy ý dựa vào sofa, trả lời: “Yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ không kéo chân đoàn phim.”

“Vậy là tốt nhất, bây giờ kịch bản vẫn đang sửa, bộ phim dự định cuối tháng sau hoặc đầu tháng sau nữa bắt đầu quay, thời gian quay của cậu là 90 ngày, có ý kiến gì không?”

“Không có.”

“Được rồi, tôi gửi hợp đồng vào mail cậu rồi, cậu xem đi.”

“Được.” Phong Kính đáp, đột nhiên hỏi, “Giám đốc Tần, tôi có thể nhân dịp nghỉ phép đi chơi một tuần không?”

Tần Phàm nhú mày: “Cậu muốn đi đâu?”

“Không cần đi đâu xa, chỉ cần đi Nhật Bản là được.”

“Không được.” Tần Phàm thẳng thắn từ chối anh, “Ảnh đế Phong, đừng quên cậu còn đang tiếp nhận trị liệu tâm lý.”

Phong Kính: “...”

Anh bị bắt tiếp nhận đấy chứ.

“Với tình trạng hiện tại của cậu thì ngoan ngoãn ở nhà đợi đi, hơn nữa tôi cũng sẽ gửi bản thảo vào mail của cậu, tuy vẫn đang sửa bản thảo nhưng bây giờ không sửa gì quá nhiều, cậu cứ xem kỹ kịch bản trước đi rồi nghiền ngẫm nhân vật.”

“... Thôi được rồi.”

Dù sao có đi Nhật Bản anh cũng không chắc sẽ gặp được Giang Nhiễm, vẫn nên nghĩ xem buổi tối làm sao để chung sống với Hà Chi Viễn thôi.

Chương 23: Đêm thứ hai mươi ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Giang Nhiễm xuống máy bay thì đã hơn bốn giờ chiều giờ địa phương.

Triệu Kha đợi cô ở cửa ra của sân bay, ăn mặc rất dễ nhận ra. Trước khi cô ấy gọi cô thì cô đã thấy Triệu Kha.

“Giang Nhiễm!” Triệu Kha kích động gọi cô một tiếng, câu tiếp theo chính là, “Tớ bảo cậu mang Lão Kiên Mụ (1) cậu có mang theo không?”

(1) Lão Kiên Mụ là một nhãn hiệu tương ớt của Trung Quốc.

“... Có mang rồi.” Giang Nhiễm cực kỳ muốn trở mặt xem thường, “Còn mang cả nồi lẩu nhỏ, đặt tất cả ở trong vali.”

“Yêu cậu chết mất thôi!” Triệu Kha giúp cô kéo một cái vali, dắt tay cô đi ra ngoài, “Đêm nay tớ sẽ mời cậu ăn nồi lẩu nhỏ nhé!”

Giang Nhiễm: “...”

Nồi lẩu nhỏ là cô mang tới mà.

Cuối cùng đương nhiên Triệu Kha không keo kiệt như thế, vẫn mời cô đi ăn một bữa sushi Nhật Bản chính tông, sau khi rượu đủ cơm no, hai người đi tới một trung tâm thương mại bắt đầu càn quét hàng hóa.

Trước cửa hàng Bunny đang phát quảng cáo son môi của Phong Kính, nhưng là bản lồng tiếng Nhật. Giang Nhiễm hơi tò mò dừng lại, nhìn màn hình nói: “Không ngờ ở đây cũng có thể nhìn thấy quảng cáo của Phong Kính.”

“Có gì lạ chứ.” Triệu Kha không để ý, “Anh ấy là người phát ngôn toàn cầu của son môi Bunny, cậu đến châu Âu cũng có thể thấy.”

Giang Nhiễm hỏi: “Màu son 007 còn mua được ở đây không?”

“Cháy hàng từ lâu rồi, cậu đừng mơ nữa.” Triệu Kha kéo cô vào cửa hàng của Bunny nhìn một vòng, quả thật không có màu 007, “Bên này có rất nhiều du học sinh Trung Quốc, người order cũng nhiều, màu 007 đây chỉ có thể mơ không thể có. Hơn nữa trước đó ở đây còn dán poster Phong Kính, sau đó không biết bị ai xé mất rồi.”

“... Vẫn là trung tâm thương mại Tinh Quang tính toán trước, cử một đội bảo vệ nhỏ chuyên bảo vệ poster.”

“Nghe nói sau đó phải đóng toàn bộ thành biển quảng cáo, không thể xé được, chỉ có thể ôm đi.”

“...” Fan cũng rất liều mạng, hay Bunny suy xét một chút bán poster đi nhỉ?

“Tớ thấy thông báo trên Weibo nói Phong Kính sẽ trở thành người phát ngôn toàn bộ sản phẩm của Bunny à? Bên này cũng sắp chiếu phim của anh ấy, gần đây hình như anh ấy rất nổi tiếng thì phải.”

Giang Nhiễm gật đầu: “Lần trước anh ấy về thành phố A, Nghiêm Hoan Hoan còn kéo tớ đi đu sân bay, nhiều fan lắm đấy.”

“Cái gì???” Triệu Kha như nghe được tin tức gì khủng bố, vô cùng bất ngờ nhìn Giang Nhiễm, “Thế mà cậu còn đi đón mình tỉnh ở sân bay?”

“.... Là Nghiêm Hoan Hoan kéo tớ đi.” Cô nhấn mạnh mấy một lần nữa.

“Không nhận ra luôn đó.” Triệu Kha ngó lơ lời giải thích của cô, ánh mắt nhìn cô đầy mờ ám, “Không ngờ sức quyến rũ của Phong Kính lớn đến như vậy.”

“...” Giang Nhiễm từ chối đàm đạo đề tài này với cô ấy, “Tớ đã in đơn đặt hàng dự tính ra rồi, cậu mau đi mua đồ đi.”

Bởi vì hôm nay mang theo hai cái vali rỗng nên hai người đi dạo bên ngoài một lát, về đến chỗ ở của Triệu Kha thì đã qua 12 giờ. Giang Nhiễm và Triệu Kha sửa soạn qua loa kết quả chiến đấu hôm nay một chút, sau đó bắt đầu nấu nồi lẩu nhỏ trong phòng.

Đã qua vài tiếng đồng hồ từ khi ăn bữa sushi lúc chiều, Giang Nhiễm và Triệu Kha đều hơi đói rồi. Đương nhiên nồi lẩu nhỏ không phải rất nhiều, Triệu Kha khó chịu vì đồ ăn quá ít, lại lấy một ít đồ ăn trong tủ lạnh ra, cắt xong thì bỏ hết vào nồi lẩu.

“Ôi, lâu lắm rồi chưa ăn lẩu, khẩu vị ở đây nhạt muốn chết luôn!” Triệu Kha bùng bát, dùng đũa gấp đồ ăn như bay. Giang Nhiễm thấy thế mới nhắc nhở: “Cậu ăn từ từ thôi, vừa nấu xong, nóng lắm đấy.”

Cô vừa nói xong, Triệu Kha đã nóng đến mức “ai da” một tiếng: “Sao cậu không nói sớm với tớ....”

“... Được rồi, tớ không giành với cậu, cậu cứ từ từ mà ăn.” Không biết Triệu Kha sống sót ở đây kiểu gì, sao giống dân tị nạn thế chứ?

Nghe thấy Giang Nhiễm không giành với mình, quả nhiên Triệu Kha ăn chậm lại. Hai người chậm như rùa ăn xong nồi lẩu, kim đồng hồ đã sắp chỉ về phía số 1.

“Để tớ dọn cho, cậu nghỉ ngơi đi.”

Coi như Triệu Kha còn có lương tâm, chủ động gánh vác việc dọn dẹp nặng nhọc. Giang Nhiễm mở máy tính lên, đang nghĩ xem có nên gọi video với Nhị Hoàng không.

Cô nhìn thời gian, trong nước bây giờ đã là 12 giờ, chắc Hà Chi Viễn ngủ rồi nhỉ?

Cô lên QQ, phát hiện tài khoản Hà Chi Viễn vẫn sáng, liền nhắn thử, “*Anh vẫn chưa ngủ sao?*”

Hà Chi Viễn chính xác vẫn chưa ngủ, thậm chí còn đang hơi sút đầu mẻ trán.

Anh ta tắm xong đi ra thì nhận thấy Nhị Hoàng cả ngày nay rầu rĩ không vui bỗng nhiệt hoạt bất hủ lên... Hơn nữa còn hoạt bát quá mức.

“Gâu gâu gâu!”

Hà Chi Viễn nhìn nó ngậm một cái gối ôm trên sô pha, kéo từ bên này sang bên kia phòng khách, sau đó giẫm mấy phát trên mặt gối.

Hà Chi Viễn: “...”

Anh ta cảm thấy có lẽ do Nhị Hoàng vừa tới môi trường mới, vẫn chưa thích ứng được nên vô cùng kiên nhẫn dỗ dành nó: “Nhị Hoàng, em sao vậy?”

“Gâu gâu!” Phong Kính sửa lên với anh ta, vậy mà cũng không tức giận sao?

Hà Chi Viễn thấy nó kích động, vươn tay muốn vuốt lông nó, kết quả tay còn chưa chạm tới thì nó đã trốn thoát.

“Gâu gâu!” Phong Kính không tin anh ta sẽ không tức giận.

Phong Kính nghĩ vậy lại đi tới ngậm một cái gối ôm ném xuống sàn nhà.

Hà Chi Viễn: “...”

Anh ta đi qua nhặt hai cái gối ôm trên sàn nhà đưa tới trước mặt Nhị Hoàng: “Em thích cái này à? Vậy cho em chơi đây.”

Phong Kính: “...”

Người này sao lại thế nhỉ? Sao không giống trong kịch bản chứ?

Lúc một người một chó đang giăng co, laptop Hà Chi Viễn đặt trong phòng khách vang lên một tiếng.

Mắt Phong Kính sáng lên, chắc chắn vì gôi ôm rất rẻ nên anh ta mới không đau lòng! Nếu anh giẫm lên máy tính, phản ứng của anh ta sẽ không giống thế nữa!

Nhưng hình như không tốt lắm, tiền chỉ là chuyện nhỏ thôi, chỉ sợ trong máy tính có tài liệu công việc quan trọng gì đây.

Anh còn đang do dự có nên đập hỏng máy tính không thì Hà Chi Viễn đã click mở QQ, trả lời tin nhắn của Giang Nhiễm: *“Vẫn chưa, mới vừa tắm xong.”*

[Hà Chi Viễn]: Em cũng chưa ngủ sao? Bên em đã sắp qua một giờ rồi đúng không?

[Giang Nhiễm]: Vừa mới ăn lẩu xong, hơi no quá, em nghỉ một lát rồi mới đi ngủ. (vừa cười vừa khóc)

[Giang Nhiễm]: Nhị Hoàng thế nào? Có nghe lời không ạ?

[Hà Chi Viễn]: Yên tâm đi, Nhị Hoàng rất ngoan.

“...” Anh ta nói dối!

Phong Kính đứng bên cạnh nhìn lên, trong lòng điên cuồng khinh bỉ.

[Giang Nhiễm]: Vậy là tốt rồi.

[Hà Chi Viễn]: Em có muốn gọi video với nó không?

[Giang Nhiễm]: Bây giờ có muộn quá không ạ?

[Hà Chi Viễn]: Không sao.

Anh ta gửi xong tin nhắn này thì nhấn nút đề nghị gọi video, bên kia Giang Nhiễm vừa chấp nhận, Phong Kính liền chủ động chen tới, bảo đảm chắc chắn mình đã chiếm được vị trí tốt nhất: “Gâu gâu!”

Lúc này cái đuôi của cún con vẫy đến vui vẻ, hoàn toàn khác với dáng vẻ hung dữ khi đối diện với Hà Chi Viễn vừa rồi.

Hà Chi Viễn nghĩ, quả nhiên vì nhớ Giang Nhiễm nên mới cáu kỉnh thế.

Giang Nhiễm điều chỉnh lại vị trí màn hình, nhìn Nhị Hoàng nói: “Nhị Hoàng, hôm này biểu hiện của em có tốt không đấy?”

“Gâu!” Đương nhiên là có, anh đã ném hai cái gối ôm xuống đất rồi đó!

“Em phải ngoan ngoãn nghe lời nhé, không được gây thêm phiền phức cho người ta!”

“Gâu gâu.”

Dọn dẹp xong rác, Triệu Kha đi tới, liếc màn hình một cái: “Đây là chú chó nhà cậu à, dáng vẻ quả thật xuất sắc đấy.”

“Đúng không, ha ha.”

Triệu Kha trợn mắt nhìn cô: “Được rồi, ngày mai còn muốn đi ra ngoài chơi không, đi ngủ sớm đi.”

“Ừm.” Lần này Giang Nhiễm tới đây, chủ yếu vẫn là để đi du lịch, thứ hai mới đến mua sắm. Cô vẫy vẫy tay với màn hình, nói với Nhị Hoàng: “Hôm nay muộn quá, ngày mai lại gọi cho em sau, bye bye.”

“Gâu!” Sao nhanh thế? Mới nói được có mấy câu mà!

Hà Chi Viễn chúc ngủ ngon Giang Nhiễm rồi kết thúc cuộc video trò chuyện. Thấy Nhị Hoàng mắt húng quỳ rập trên mặt đất, Hà Chi Viễn rút cuộc cũng thừa dịp nó chưa chuẩn bị mà xoa đầu nó: “Đi ngủ sớm đi, ngày mai lại có thể gặp được rồi.”

Phong Kính: “...”

Hà Chi Viễn không xoa đầu nó nữa, gỡ khăn xuống vắt lên vai rồi đi sấy tóc. Máy tính anh ta vẫn chưa đóng, Phong Kính nhìn chăm chăm ánh sáng phát ra từ màn hình một lát, bỗng nhiên đi đến gần.

Đề anh xem trong máy tính anh ta có tải phim cảm gì không!

Móng vuốt của anh đặt trên con chuột, mở máy tính lên. Lục mấy tập tin cũng chưa thấy thứ gì mà trẻ em không được xem, Phong Kính không cam lòng lại bấm vào lịch sử duyệt web, muốn xem anh ta có che giấu trang web không lành mạnh gì không.

Trong máy tính của Hà Chi Viễn hầu hết đều liên quan đến công việc, hơn nữa còn bất ngờ phát hiện anh ta làm ở công ty trò chơi, hơn nữa còn là công ty của trò chơi anh vẫn hay chơi, đã từng mời anh làm người phát ngôn, chẳng qua lúc đó anh muốn đi học thạc sĩ ở Đại học Mỹ thuật London nên đã từ chối.

Công ty trò chơi kia là công ty lớn có thực lực, Hà Chi Viễn làm ở đây, tiền đồ rất phát triển, hơn nữa anh ta lại không có ham mê bất lương gì... Không, có lẽ anh ta đã mã hóa rồi!

Anh còn muốn xem tập tin mã hóa, chợt nghe thấy tiếng máy sấy tóc dừng lại, vội vàng tắt trang web và thư mục đi, ngoan ngoãn nằm sấp xuống đất.

Hà Chi Viễn bước vào bên máy tính rồi trở về phòng, Phong Kính lờm anh ta một cái, đứng lên nhìn quanh phòng.

Phòng được dọn dẹp sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều bày biện gọn gàng ngăn

nắp, anh nghi ngờ anh ta thuộc chòm sao Xử Nữ. Anh đi đến phòng tắm, nhìn thoáng qua bồn rửa mặt, một cái khăn lông, một bàn chải đánh răng, một lọ sữa rửa mặt dành cho phái nam, không có bất kỳ dấu vết nào của phụ nữ, rõ ràng là độc thân sống một mình.

Nhưng vấn đề quan hệ nam nữ này tương đối phức tạp, anh còn phải quan sát thêm một thời gian nữa mới có thể kết luận được.

Anh vội đuôi trở về phòng khách, nhảy lên sofa.

Vì Giang Nhiễm đã đi nước ngoài nên tuần này Phong Kính cũng dọn về chỗ ở cũ.

Lúc Michelle biết được tin này, suýt nữa vui đến phát khóc, sau đó Phong Kính nhẹ nhàng phun ra một câu khiến anh ta khóc thật: “Một tuần sau tôi lại về.”

Michelle: “...”

Anh ta đang muốn khuyên nhủ Phong Kính nữa, nhưng theo Phong Kính lâu như vậy, Michelle ít nhiều cũng biết tính tình anh. Chuyện anh quyết định, người khác rất khó thay đổi. Lúc trước nói muốn đi học thạc sĩ ở Đại học Mỹ thuật London, chẳng phải cuối cùng Tần Phàm cũng thỏa hiệp đấy sao?

Cũng may anh đã ký hợp đồng phim “Bí mật” với Hoàn Vũ, sau khi bắt đầu công việc, anh chắc chắn không thể tiếp tục ở lại Châm Thủy Hương nữa.

Giống “Người sắm vai” lúc trước, tin tức “Bí mật” được chuyển thể và người được chọn vào vai nam chính đồng thời được tung ra, không ngoài dự đoán, tin tức công khai gây nên một trận sóng to gió lớn trên mạng.

Đại khái vì “Người sắm vai” thành công nên đối với lần chuyển thể thành phim này, fan ruột của sách không phản đối kịch liệt giống như lần trước, Hạnh Tâm và Phong Kính kết hợp với Hoàn Vũ là một tổ hợp vẫn khiến người ta mong đợi.

Nhưng một bộ phận fan khác cũng xông ra.

“Ha ha, Trăn Trăn chúng tôi làm người phát ngôn cho nhãn hiệu sữa tắm phái nữ, ảnh đế Phong của mấy người liền làm người phát ngôn của son môi, Trăn Trăn chúng tôi diễn “Người sắm vai” của thầy Hạnh Tâm, ảnh đế Phong của mấy người liền diễn “Bí mật”, bám đít à?”

Tuy rằng tranh cãi về Mạc Trăn và Phong Kính từ sau khi Phong Kính nhận được giải ảnh đế không ngừng lại, nhưng Michelle thấy mấy lời bàn luận đó vẫn cực kỳ lo lắng. Dù sao hiện tại nội tâm ảnh đế Phong yếu ớt mà! Thật vất vả trong khoảng thời gian này mới ổn định một chút, nếu lại bị kích thích sẽ thất bại trong gang tấc.

Vì thế cho đến giờ anh ta vẫn không nhắc đến việc này trước mặt Phong Kính, còn luôn nhắc nhở anh nghỉ ngơi nhiều ít lên mạng, nhưng cuộc sống của Phong Kính xoay quay mạng xã hội, trừ khi cắt mạng đi, nếu không không thể hoàn toàn ngăn cách với mấy tin tức.

Bám đít? Ha ha, có phải sau khi Mạc thiên vương của mấy người diễn tiểu thuyết của Hạnh Tâm thì các nghệ sĩ nam khác đều không thể diễn? Vậy mấy người có bản lĩnh thì bảo Hạnh Tâm đừng viết tiểu thuyết, đừng bán bản quyền nữa.

Phong Kính hận không thể tự mình xắn tay áo lên đánh nhau với mấy fan đó, nhưng cuối cùng anh lựa chọn ngâm nga toàn bộ bài “Đừng tức giận” trong lòng.

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây là bài “Đừng tức giận”:

Đòi người như một vở kịch, bởi vì có duyên mới gặp

Có được tương mạo và tuổi tác không dễ dàng, phải chăng càng nên quý trọng

Vì việc nhỏ mà tức giận, quay đầu nghĩ lại cần gì thế

Người khác tức giận tôi không tức, tức đến đổ bệnh thì ai giúp được

Nếu tôi tức chết như người ta mong muốn, hưởng hồ lại tổn hại tinh thần

Hàng xóm người thân không nói đến, việc vặt con cháu nên bỏ qua

Chịu khổ và hưởng lạc cùng một lúc, thần tiên hâm mộ muốn bầu bạn

Không cần chú ý nam nữ già trẻ, không nên tức giận, không nên tức giận.

Chương 24: Đêm thứ hai mươi tư

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trên nguyên tắc mắt không thấy tâm không phiền, Phong Kính không lướt Weibo nữa mà lên vòng bạn bè của người order Đại Kha Kha. Mấy ngày nay các cô đăng video mua sắm và hình ảnh nhiều hơn so với ngày thường một chút, thỉnh thoảng còn đăng mấy bức ảnh đi chơi bên ngoài.

Chờ Giang Nhiễm về nước, anh còn phải tìm lý do đi gặp cô vì thế nên đặt trước ở chỗ cô mười hộp mặt nạ.

Lúc này Triệu Kha và Giang Nhiễm đang đi ăn ở bên ngoài, thấy Phong Kính gửi tin nhắn tới, cô ấy nhớ lại, hỏi Giang Nhiễm ngồi đối diện: “Anh Phong này có phải là hàng xóm của cậu không?”

Giang Nhiễm liếc màn hình điện thoại của cô ấy, gật đầu nói: “Đúng vậy, anh ấy gửi sẵn chỗ tớ một vạn đồng, vẫn chưa dùng hết, mặt nạ này có thể trừ thẳng vào chỗ đấy.”

“Một vạn đồng á?” Triệu Kha kinh ngạc nhìn cô, “Hàng xóm của cậu cũng tin cậu quá đấy.”

“Ha ha, tớ cũng thấy thế. Nhưng có lẽ anh ấy cảm thấy đều là hàng xóm, dù sao tớ cũng không chạy thoát được.”

Triệu Kha chẳng nói đúng sai, ăn một thìa kem trong ly, “Vây lát nữa đi ngang qua hiệu thuốc (1), chúng ta mua một ít mặt nạ nữa, hàng xóm này của cậu khí phách ra phết.”

(1) Hiệu thuốc ở đây không phải hiệu thuốc truyền thống, mà trong đó có bán thuốc, mỹ phẩm, nhu yếu phẩm sử dụng hàng ngày và đồ vệ sinh cá nhân.

Nói đến cái này, Giang Nhiễm đồng cảm sâu sắc: “Đúng vậy đấy, tất cả đều mua cho chị gái của anh ấy! Sao tớ không có một người em trai như thế chứ?”

“Ặc.... Bây giờ không phải đã không hạn chế sinh con thứ hai nữa rồi sao, để bố mẹ cậu nỗ lực cố gắng, có lẽ còn có cơ hội đấy.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô cũng xúc một thìa kem ly, định bỏ qua đề tài liên quan đến anh Phong: “Cậu dự định khi nào về nước?”

Vừa nghe đến vấn đề này, Triệu Kha liền rầu rĩ: “Quả thật tớ không muốn về, bây giờ mẹ tớ cứ giục tớ về xem mắt.”

“Vậy thì đi thôi, dù sao hiện tại xem mắt đã trở thành con đường chủ yếu để nam nữ thích hợp quen biết rồi kết hôn.”

Lần này Triệu Kha thật sự trợn mắt: “Mẹ tớ giới thiệu người kia cho tớ, nói là muốn tìm người dành thời gian lo việc gia đình, không phải là muốn tìm bảo mẫu hay sao chứ? Còn nói sau khi tớ gả đi có thể không cần làm việc, anh ta nuôi tớ. Thật sự nhé, không phải tớ nói, cái mà anh ta gọi là nuôi tớ, đoán chừng còn không đủ chi phí một tháng ăn chơi của tớ đấy.”

“Phụt.” Giang Nhiễm không nhịn được phì cười, có lẽ vì Triệu Kha một mình ở nước ngoài, vắng vẻ hiu quạnh nên mỗi ngày phải dựa vào trò chơi để giải sầu, cô ấy đổ tiền vào trò chơi, bình quân một tháng cũng đến mấy ngàn một vạn, “Cái này đúng thật, hơn nữa sao cậu có thể không làm việc chứ, cậu đi học nhiều năm như thế, cũng không phải để làm bảo mẫu nhà anh ta.”

“Đúng rồi, lúc ấy mẹ tớ cũng nói tớ chắc chắn phải đi làm, nhưng bà ấy vẫn muốn tớ trở về gặp mặt một lần... Bay về chỉ để đi gặp người đàn ông kia, làm như tớ ế lắm rồi ấy.” Triệu Kha nói tới đây thì bực bội phát tay, “Ôi, không nói đến cái này nữa, nghĩ xem buổi tối ăn gì có vẻ còn vui hơn đấy!”

Hai người ăn kem xong lại đi dạo ngắm danh lam thắng cảnh, đi ngang qua hiệu thuốc thì nhân tiện vào mua một đồng mặt nạ. Buổi tối Triệu Kha đưa

Giang Nhiễm đi ăn thịt nướng Nhật Bản, Giang Nhiễm bỏ đồ đã mua xuống, lấy điện thoại bắt đầu lướt Weibo, Triệu Kha kẹp thịt bò lên nướng, lườm cô: “Câu chuẩn bị để một mình tớ nướng sao?”

“Ặc, cậu nướng một nửa trước, tớ nướng nửa còn lại.”

Triệu Kha: “...”

Trong khi nói chuyện, Giang Nhiễm đã đăng nhập vào Weibo, vừa vào đã thấy hot search đứng đầu hôm nay là: *Phong Kính làm cao*.

Giang Nhiễm: “...”

Gần đây tin tức về Phong Kính nhiều thật.

Cô nhấn vào tiêu đề bài viết, phát hiện là một tài khoản trong vòng tròn yêu sách (2). Tài khoản này tự xưng là người trong ngành, thường xuyên đăng một ít tư liệu của ngôi sao, cũng có không ít cư dân mạng nặc danh gửi bài cho người đó, hơn nữa tất cả những cư dân mạng đó đều muốn cảm ơn người này.

(2) Yêu sách: đòi hỏi một cách gắt gao, không nhân nhượng, vì tự cho là mình có quyền.

Chuyện Phong Kính lần này cũng do cư dân mạng nặc danh gửi bài.

“Thấy có người nói Phong Kính là kẻ bám dính Mạc Trăn, thật sự thấy buồn cười, phim “Bí mật” này cũng không phải ảnh đế Phong cầu phía đoàn phim được diễn, mà là đối phương mời anh ấy diễn nhé. (mặt chó) Người ta còn ra điều kiện nói buổi tối quay phim phải kết thúc công việc trước 12 giờ, nếu không sẽ không diễn (mặt chó), bên đó phải làm sao bây giờ, chỉ có thể đồng ý mà thôi, ai bảo người ta là ảnh đế Phong tai to mặt lớn chứ (mặt chó).”

Sự kiện nhanh chóng bùng nổ trên mạng, truyền thông có ý đồ xấu nắm bắt cơ hội này, điên cuồng làm lớn đề tài “Phong Kính làm cao” này.

Phong Kính biết được chuyện này từ Tần Phàm, không biết có phải trước đó mình ngâm nga bài “Đừng tức giận” có tác dụng không, bây giờ anh đối mặt với tin tức “làm cao” này thì trong lòng không hề dao động.

“Trước mắt cậu không cần trả lời, bên phía chúng ta chuẩn bị nói sức khỏe của cậu không tốt, bác sĩ nói không được thức đêm. Tôi cũng sẽ đi nói một tiếng với đối phương, hy vọng bọn họ làm rõ giúp cậu.” Lúc trước anh ta nói với bên kia Phong Kính vì nguyên nhân sức khỏe nên quay phim cố gắng không quá 12 giờ, hiện tại cũng có cơ tiện để giải thích.

“Tôi biết rồi.”

“Cứ vậy đi.” Tần Phàm dặn dò xong thì vội cúp máy, đi chuẩn bị chuyện sau đó.

Đêm đó, bộ phận quan hệ xã hội của giải trí Thiên Tần đăng Weibo làm sáng tỏ, nói vì nguyên nhân sức khỏe nên Phong Kính mới phải yêu cầu quay phim không vượt quá 12 giờ, không phải vì “làm cao” như người nào đó ác ý phỏng đoán. Bộ phận quan hệ xã hội của Hoàn Vũ cũng chia sẻ lại bài đăng này, tỏ ý hai bên đã thương lượng, hơn nữa cam đoan lấy tiền độ quay phim làm điều kiện tiên quyết để quyết định chuyện này.

Mặc dù phía chính chủ đã biểu hiện thái độ nhưng không đồng nghĩa với việc dân mạng cứ theo đó mà dừng lại. Dưới bài đăng làm rõ của Weibo công ty giải trí Thiên Tần có một bình luận nhanh chóng đứng đầu.

“Chỉ đơn giản là tò mò thôi, thân thể ảnh đế Phong của các bạn không khỏe đến mức nào mới khiến không thể quay phim sau 12 giờ? Không phải là sau 12 giờ anh ấy sẽ biến thân đấy chứ? Giống như cô bé lọ lem ấy? (ăn dưa)”

Bình luận đứng đầu này bị fan và thủy quân của Thiên Tần cố gắng đẩy xuống, rất nhanh đã bị các bình luận đứng đầu khác đẩy xuống, hơn nữa có fan còn liên tục dùng hashtag “Biệt hiệu Cinderella”.

Kiều phương thức tự bôi đen này trước kia cũng đã có ngôi sao từng dùng,

nếu bọn họ muốn nói Phong Kính là cô bé lọ lem, vậy cứ dùng luôn Cinderella này đảm nhiệm biệt danh cho anh là tốt rồi... Dù sao hiện tại fan gọi cái gì cũng có, thừa cơ hội này thống nhất một chút cũng tốt.

Công sức cả đêm, hot search “Phong Kính làm cao” đứng đầu biến mất không thấy tăm hơi, “Biệt hiệu Cinderella” tiếp theo bị kéo lên, ngay cả “Biệt hiệu Omega” cũng được kéo lên hot search.

Giang Nhiễm ngủ một giấc dậy, phát hiện câu chuyện đã phát triển quá xa, cô lại một lần nữa bội phục các cô gái theo đuổi thần tượng, sức chiến đấu quá mạnh mẽ.

Dù thế nào đi nữa, Phong Kính và mình cũng từng có tình cảm sò đầu, tuy cô là Phật hệ thì cũng muốn bày tỏ một chút.

Vì thế Giang Nhiễm cũng đăng một bài lên Weibo với hashtag “Biệt hiệu Cinderella”, lấy một bức ảnh Phong Kính và một bức của cô bé lọ lem.

“Phụt.” Không biết vì sao, khi hai bức ảnh này đặt cạnh nhau làm cô hơi buồn cười. Cô cập nhật lại một lần nữa trang chủ đề tài, phát hiện không thiếu người qua đường đứng về phía Phong Kính.

Phong Kính vẫn để lại ấn tượng “chuyên nghiệp” và “diễn xuất tốt” cho người ta, anh có thể vì mấy chục giây đánh nhau ngắn ngủi trên phim mà đóng cửa học võ thuật một tháng, như thế thì sao có thể vì sợ vất vả mà yêu cầu đoàn phim không thể quay phim qua 12 giờ chứ? Trong đó chắc chắn có nguyên nhân khác, lời giải thích từ bên công ty có thể là sự thật.

Giang Nhiễm hơi nhíu mày, sức khỏe của anh ấy không tốt sao? Diễn viên vẫn là công việc có cường độ làm việc cao, quả thật rất dễ khiến cơ thể suy sụp. Trong tin tức này có không ít fan quan tâm đến tình hình sức khỏe của anh, Giang Nhiễm nghĩ một chút, cảm thấy nhất định anh có ekip chuyên môn phụ trách sức khỏe, chắc cũng không có gì nghiêm trọng, nếu không cũng sẽ không chỉ có mỗi chuyện đóng phim không thể vượt qua 12 giờ.

“Thật sự không nghiêm trọng mà.” Hôm nay Phong Kính đã “được” giải

thích với vô số bạn bè và người thân rằng bản thân không mắc bệnh nan y.

“Vậy rốt cuộc em bị bệnh gì?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Phong Nhã khó có khi được nghiêm túc, cô ấy hiểu Phong Kính, nếu không phải bắt đắ dĩ, anh sẽ không tự dưng yêu cầu quay phim không thể vượt quá 12 giờ, “Chẳng lẽ buổi tối mười hai giờ em phải biến thân thật?”

“...” Phong Kính im lặng một lát mới nói, “Quá 12 giờ... dễ bị trọc đầu.”

Phong Nhã: “...”

Cái này rất nghiêm trọng đấy! Dầu sao anh mà trọc đầu thì fan sẽ không yêu mến anh nữa!

“Thôi thôi, em nên giải thích với mẹ đi.” Thấy Phong Kính không muốn nói với mình nữa thì Phong Nhã mang vị đại Phật là mẹ Phong ra. Phong Kính cúp điện thoại xong vô cùng đau đầu, mẹ anh không dễ lừa gạt như thế.

Nhưng kỳ lạ là, anh đợi cả một buổi trưa, mẹ anh cũng không hề gọi điện thoại tới hỏi anh bị bệnh gì.

... Chẳng lẽ bà ấy không thương anh nữa sao?

Phong Kính mang tâm trạng vừa mong chờ mẹ anh gọi tới vừa sợ hãi mẹ anh gọi tới vượt qua mấy ngày tiếp theo. Đến ngày thứ ba, anh đã xác định mẹ anh không gọi điện thoại cho mình. :)

Như vậy cũng tốt, haha.

Anh gọi Michelle, bảo anh ta giúp mình thu dọn đơn giản rồi dọn về bên Châm Thủy Hương.

Nội tâm Michelle tuyệt vọng vô cùng: “Vì sao ạ?”

Vì xế chiều nay Giang Nhiễm sẽ về.

Chuyến bay của Giang Nhiễm vào giữa trưa, đến thành phố A đã hơn 5 giờ. Hà Chi Viễn dẫn theo Nhị Hoàng đón cô ở sân bay, Giang Nhiễm đẩy xe hành lý, vừa ra sân bay đã thấy bọn họ.

“Gâu gâu!” Thấy Giang Nhiễm, Nhị Hoàng dùng sức giãy giụa trong tay Hà Chi Viễn, nếu không phải trên cổ còn có dây thì nó đã nhào vào lòng Giang Nhiễm luôn.

Giang Nhiễm đi qua, bế nó lên: “Nhị Hoàng, nhớ chị không?”

“Gâu gâu gâu!” Nhị Hoàng vẫy đuôi vô cùng vui vẻ.

Giang Nhiễm buông nó xuống, vừa vuốt đầu nó vừa hỏi Hà Chi Viễn: “Nhị Hoàng có gây phiền phức gì cho anh không?”

Hà Chi Viễn cười nói: “Không có, Nhị Hoàng rất ngoan.”

Giang Nhiễm cúi đầu nhìn Nhị Hoàng, hỏi nó: “Em có ngoan thật không đấy?”

“Gâu gâu!” Nhị Hoàng chủ động cọ cọ vào tay Giang Nhiễm, híp mắt dường như hết sức thoải mái.

Giang Nhiễm bật cười, nói với Hà Chi Viễn: “Để cảm ơn anh, tối nay em mời anh ăn cơm nhé.”

Hà Chi Viễn nói: “Vậy anh cung kính không bằng tuân lệnh.”

Hai người đi đến một quán lẩu, Giang Nhiễm xem như hiểu được vì sao Triệu Kha thấy lẩu liền như dân chạy nạn, hương vị bên kia quả thật quá thanh đạm. Từ lúc trên máy bay cô đã nghĩ kỹ rồi, bữa ăn đầu tiên sau khi về thành phố A nhất định phải ăn lẩu.

Vì còn mang theo Nhị Hoàng nên Giang Nhiễm quyết định đưa Nhị Hoàng về nhà trước rồi mới đi ăn lẩu.

Khi Hà Chi Viễn lái xe vào Chằm Thủy Hương, Phong Kính đã nhìn thấy, anh hơi ngòai thẳng dậy, nhìn Hà Chi Viễn giúp Giang Nhiễm lấy hành lý xuống.

Anh quan sát Hà Chi Viễn một tuần nay, anh ta chưa từng đưa người phụ nữ nào về nhà, chắc là không có quan hệ nam nữ không chính đáng, làm việc và nghỉ ngơi cũng rất có quy luật, còn dọn dẹp nhà cửa khá gọn gàng ngăn nắp. Nói thật, nếu đứng ở góc độ của con gái, một người đàn ông như thế thì được xem là người bạn đời lý tưởng rồi, nếu Giang Nhiễm và anh ta ở bên nhau, đó cũng là chuyện rất bình thường.

Chẳng qua điều kiện tiên quyết là anh không xuất hiện.

Hiện tại anh quen biết với Giang Nhiễm bằng một phương thức không thể tưởng tượng nổi, anh cảm thấy đây là sự quyết định của số phận.

.... Từ khi nào anh cũng bắt đầu tin vào những lời như thế?

Phong Kính hơi nhú mảy, anh không tin mấy thứ thần thần quỷ quỷ này, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân và có kết quả nên anh vẫn tin. Nếu anh đã hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng, trong đó nhất định có nguyên nhân, cũng chắc chắn sẽ có kết cục.

Chương 25: Đêm thứ hai mươi lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trong khoảng thời gian Phong Kính ngây người, Hà Chi Viễn đã nhanh chóng giúp Giang Nhiễm xách hành lý vào khu nhà.

Anh do dự có nên đi xuống tìm Giang Nhiễm không, cô vừa về đến nhà, chắc chắn cũng mệt lả đi rồi, lúc này có lẽ muốn ăn cơm trước. Tuy không vui về gì khi cô và Hà Chi Viễn cùng đi ăn cơm nhưng Hà Chi Viễn giúp cô chăm sóc Nhị Hoàng, về tình về lý đều nên mời anh ta ăn cơm.

Thôi, chờ cô về rồi tìm cô cũng được.

Giang Nhiễm lên nhà cất hành lý xong thì lấy túi rồi đi ra ngoài với Hà Chi Viễn, Nhị Hoàng còn muốn đi ra ngoài nhưng bị Giang Nhiễm vát vả khuyên nó ở nhà. Bọn cô định đi quán lẩu cách đây không xa, Giang Nhiễm thường xuyên ghé vào, ông chủ thấy cô và một người đàn ông xa lạ đi vào, còn trêu cô hai câu.

Giang Nhiễm hơi mất tự nhiên, giải thích với ông ấy rồi tìm chỗ ngồi xuống. Có lẽ vì lo lắng cho Nhị Hoàng, cũng có thể vì quá mệt, cô ăn rất nhanh, giống như muốn ăn xong sớm về sớm.

“Buổi tối em có việc gì gấp sao?” Hà Chi Viễn hỏi cô.

Tay nắm đũa của Giang Nhiễm hơi dừng lại, một lát sau mới mở miệng nói: “Không phải đâu, chỉ là trong nhà còn nhiều hàng hóa phải sắp xếp lại, hơn nữa khách hàng cũng đang đợi em giao hàng.”

“Vậy à?” Hà Chi Viễn gật đầu, không hỏi gì thêm, “Em mới về cũng mệt rồi, đừng gắng gượng quá, thà sáng mai dậy sớm chút cũng đừng thức quá muộn.”

“Vâng, em biết rồi.”

Bữa lẩu này ăn không lâu đã kết thúc, Giang Nhiễm đi thanh toán, không để Hà Chi Viễn đưa mình về, chỉ nói mình ăn hơi nhiều muốn tản bộ cho tiêu. Hà Chi Viễn cũng không miễn cưỡng rồi lái xe về.

Giang Nhiễm đi bộ 20 phút mới về tới tiểu khu, lúc đi đến dưới nhà, cô vô thức ngẩng đầu nhìn thoáng qua tầng 15. Không biết anh Phong có ở nhà không?

Đến trước cửa nhà, cô còn chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng Nhị Hoàng kêu lên với cửa như nhận ra được cô về.

Giang Nhiễm mở cửa đi vào, Nhị Hoàng đang ngồi xồm ở cửa.

“Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm gọi nó một tiếng, Nhị Hoàng thấy cô về rồi, vui vẻ chạy quanh chân cô. Giang Nhiễm thay dép đi vào phòng khách, nó cũng tung tăng chạy vào.

“Một tuần không gặp, em có vẻ hơi béo lên nhỉ, có phải ở nhà anh Hà Chi Viễn ăn rất ngon không hả?” Hai tay Giang Nhiễm véo má nó, sau đó bị đáng vẻ của nó chọc cười.

Buông mắt Nhị Hoàng ra, cô nhìn thoáng qua hai cái vali đặt trong phòng khách, “Thôi.”

Giang Nhiễm thở dài, đứng lên nói, “Ngày mai dọn vậy, mệt chết rồi.”

Cô về phòng ngủ của mình, ngồi vào bàn mở máy tính lên. Lên trang web của WeChat, cô gõ vào khung chat với Phong Kính, gửi một tin nhắn cho anh: *“Anh Phong, tôi về rồi (đáng yêu), bao giờ anh tới lấy mặt nạ thế?”*

Phong Kính đang muốn gửi tin nhắn cho cô, không ngờ vừa lên WeChat, cô đã gửi tin nhắn cho mình. Anh khẽ cười, trả lời: *“Nếu bây giờ cô tiện thì tôi sẽ xuống luôn.”*

[Người order Đại Kha Kha]: Cũng được.

[Phong]: Ok.

Anh tắt điện thoại, đeo khẩu trang và mũ ra ngoài. Giang Nhiễm mở balo của mình, lấy mặt nạ và quà kỷ niệm bên trong ra. Cô mua không ít đồ ăn vặt ở sân bay, ngoài để mình ăn ra, còn để gửi cho bạn bè thân thiết một ít.

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng vẫn luôn đi theo cô bỗng nhiên chạy ra cửa, đứng trước đó kêu hai tiếng. Giang Nhiễm đoán Phong Kính đến, mới vừa đi ra, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

“Nhị Hoàng, mũi em cũng thính thật đấy.”

“Gâu gâu.” Như hiểu được Giang Nhiễm đang khen, Nhị Hoàng vui vẻ lắc đuôi.

Giang Nhiễm mở cửa cho Phong Kính, thứ nhìn thấy đầu tiên vẫn là khẩu trang đen và mũ lưỡi trai của anh.

“Anh Phong, anh ngồi xuống trước đã, tôi vào lấy đồ cho anh.” Giang Nhiễm xoay người, lại như nhớ tới gì đó, cô đi qua mở một cái vali lớn màu hồng nhạt ra, “Đúng rồi, tôi mua dép lê mới, anh đi tạm đi.”

Cô lấy dép từ trong vali ra đặt trước mặt Phong Kính, Phong Kính cúi đầu nhìn, đôi dép này hiển nhiên không phải Giang Nhiễm mua cho mình vì nhìn qua lớn hơn rất nhiều so với chân cô.

Dường như biết Phong Kính nghĩ tới chuyện gì, Giang Nhiễm mở miệng nói: “Trong nhà không có dép lê dự phòng, lúc có người tới thì không tiện nên lúc tôi mua đồ cũng mua luôn một đôi.”

“Ừ, cảm ơn.” Phong Kính thay dép, nhìn hai cái vali đầy đồ của cô, “Cô chứa đầy hai cái vali này thật à?”

“Đúng vậy.” Giang Nhiễm cười nói, “Đừng có xem thường sức mua của con gái.”

Phong Kính buồn cười, Nhị Hoàng ghé vào trước mặt anh như muốn được vuốt ve, anh liền khom lưng xoa nó.

Giang Nhiễm đưa mặt nạ đã được xếp sẵn trong túi, nói với Phong Kính: “Mặt nạ anh muốn ở đây cả, còn chocolate và khoai tây chiên này là tặng cho anh.”

Phong Kính hơi sửng sốt, không ngờ Giang Nhiễm còn tặng quà cho anh: “À, cảm ơn, lần trước cô cho tôi rau, lần này lại tặng quà cho tôi, có phải tôi nên mời cô ăn bữa cơm không?”

Anh quả thực rất bội phục trí thông minh của mình.

Giang Nhiễm cười nói: “Anh không cần khách khí như thế, đều là hàng xóm với nhau cả, hơn nữa anh mua nhiều đồ ở chỗ tôi thế, tôi chỉ muốn cảm ơn. Về phần ăn cơm, anh chắc chắn chứ? Ăn cơm thì phải tháo khẩu trang xuống đây.”

Phong Kính: “...”

Sao anh lại quên mất chuyện này?

Thấy Phong Kính không nói gì, Giang Nhiễm đưa chocolate và khoai tây chiên trong tay cho anh: “Thật sự không cần khách sáo đâu.”

“Ừm...” Tâm trạng Phong Kính bây giờ rất tồi tệ, “Lúc trước chỗ tiền tôi gửi chắc không còn bao nhiêu nữa, lát nữa tôi sẽ chuyển cho cô một ít.”

“Được.”

“Cô...” Phong Kính không muốn về nhanh như vậy, anh nghĩ nên nói gì tiếp theo, cuối cùng thốt ra một câu, “Buổi tối cô ăn lẩu sao?”

Giang Nhiễm theo bản năng nâng tay áo lên ngửi, “Mùi rõ như vậy sao?”

Phong Kính cười nói: “Không phải, chỉ là mũi tôi khá thính mà thôi.”

Giang Nhiễm chớp mắt: “Tôi mới khen Nhị Hoàng như thế.”

Phong Kính: “...”

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng nghe thấy tên mình lại kêu lên hai tiếng, sau đó nhảy lên muốn lấy đồ trên tay Phong Kính.

Giang Nhiễm vội vàng kéo nó lại: “Nhị Hoàng, chó không được ăn chocolate, sẽ chết đấy!”

“...” Bỗng Phong Kính hơi lưỡng lự, rốt cuộc anh có thể ăn chocolate không?

“Tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa, buổi tối cô nhớ ngủ sớm một chút.” Anh lại xoa xoa Nhị Hoàng, cầm một túi mật nạ lớn rời đi. Chẳng mấy chốc, Giang Nhiễm đã nhận được một vạn đồng Phong Kính chuyển khoản.

... Anh Phong thật sự có rất nhiều tiền.

Buổi tối, lúc Phong Kính hoán đổi thì phát hiện Giang Nhiễm khó được hôm ngủ sớm. Phong Kính lắc lắc đuôi, ngáp một cái, ghé vào bậc cửa sổ tiếp tục ngủ. Không biết có phải vì mỗi sáng Nhị Hoàng thức dậy ở bậc cửa sổ đã phát hiện chỗ này tốt hay không, hiện tại nó đã chủ động đến ngủ ở đây.

Anh thấy nó không mất bao lâu cũng sẽ thích ứng với giường của con người.

Đến nửa đêm, Phong Kính chợt nghe thấy tiếng động gì đó, lỗ tai anh giật giật, mở mắt.

Ngoài phòng khách có hơi thở của người lạ, trong lòng anh đầy cảnh giác, nhẹ tay nhẹ chân đi về phía phòng khách.

Phòng khách có một người đàn ông lạ đang lục lợi vali mà Giang Nhiễm đặt trên sàn, cửa sổ ban công không biết bị hắt cạy ra thế nào, gió đang lùa vào.

Người nọ lục lợi vài thứ bỏ vào cái túi mang theo bên người, lại định đi vào phòng ngủ, kết quả vừa xoay người liền thấy một con chó đứng trong bóng tối, im lặng nhìn hắt.

Hắt hoảng hốt, theo bản năng hơi run lên. Nhưng nhìn kỹ lại thì thấy con chó kia không lớn lắm, hơn nữa dáng vẻ cũng không hung dữ, trong lòng thầm bình tĩnh đi không ít. Hắt cảnh giác nhìn con chó kia, trong lòng thấy kì lạ, những chú chó bình thường thấy người lạ không phải sẽ sủa loạn lên sao, vì sao con chó này chỉ nhìn hắt, không phát ra âm thanh nào?

Nếu là chó sẽ sủa với người lạ, nhưng trong thân thể Nhị Hoàng là Phong Kính, anh sẽ suy xét nhiều hơn nó. Kiểu ăn trộm nửa đêm mới lên vào nhà này chỉ cần không bị phát hiện thường sẽ không làm tổn thương đến người khác, nhưng nếu anh đánh thức Giang Nhiễm, không chừng kẻ trộm sẽ khiến cô bị thương.

Anh vốn định làm như không phát hiện hắt, lặng lẽ về phòng ngủ, không ngờ người này đột nhiên xoay người, tình huống bây giờ tương đối khó xử.

Người đàn ông quan sát một lát, thấy chó không định sủa lên, lại muốn đi vào phòng ngủ. Bình thường di động máy tính hay thứ gì đó đáng giá đều đặt ở phòng ngủ. Vì để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, hắt lấy con dao nhỏ trong túi ra.

Phong Kính thấy hắt cầm dao thì mắt híp lại. Kiểu tình huống này, không có khả năng hắt bỏ qua phòng ngủ rồi.

Hắt thật cẩn thận muốn vòng qua chú chó, không ngờ nó lại chặn lối đi. Ý định ban đầu của Phong Kính là muốn hắt đi ra ngoài, dù sao kiểu trộm này sẽ

không chỉ trộm một nhà, nếu quấy rầy đến người ở đây, nhất định phải thu tay lại. Nhưng hiển nhiên kẻ trộm không lý trí như anh, hẳn chẳng những không buông tha mà còn cầm dao đâm thẳng.

“Gâu!” Phong Kính suýt nữa đã kêu ra tiếng, vội vàng tránh khỏi con dao sắc bén của hắn. Thân thể của chó vốn khá linh hoạt, hơn nữa anh đã từng học một ít võ thuật, tốc độ phản ứng khá nhanh.

Nhưng Nhị Hoàng vẫn không chiếm được ưu thế gì khi đối đầu với hắn, nếu đây là bản thân anh, bây giờ hắn đã bị anh đánh gục rồi.

Gây ra tiếng động lớn như thế, tên trộm không còn dám xía gì nữa, lại cầm dao đâm về phía Nhị Hoàng. Phong Kính nhảy lên hung dữ cắn vào cánh tay cầm dao của tên trộm, hắn đau đến hét lên một tiếng, dùng chân đá vào Nhị Hoàng.

Cú đá này thật sự tàn nhẫn, Phong kính bị đá bay ra ngoài, đụng vào bàn, tạo ra tiếng vang rất lớn.

Giang Nhiễm đột nhiên bị đánh thức, cô mơ màng mở mắt ra, không thấy Nhị Hoàng nằm trên thành cửa sổ thì vô thức gọi một tiếng: “Nhị Hoàng?”

Giọng cô rất nhỏ nhưng tên trộm đứng trên hành lang vẫn nghe thấy. Phong Kính thấy hắn chuẩn bị đi vào phòng ngủ, run rẩy bò dậy từ trên mặt đất, đi qua cản cứng chân hắn.

“Con chó chết tiệt này!” Tên trộm chửi một tiếng, lại lấy dao đâm anh. Phong Kính hơi tránh ra, mũi dao đâm vào một miệng vết thương nhỏ trên đùi nó. Nhưng Phong Kính vẫn cắn chặt hắn, không cho hắn đi vào phòng ngủ.

Lúc này hắn đã cực kỳ nóng vội, cầm dao chém lung tung, đột nhiên “Rầm” một tiếng, lại một tiếng động thật lớn, ánh mắt hắn lóe lên, ngã xuống mặt đất.

Trong tay Giang Nhiễm cầm một cái chảo, vẫn còn hoảng hốt chưa bình tĩnh được đứng ở đó. Cái chảo này là khách hàng đặt trước, buổi tối lúc cô sửa

sang lại thuận tay đặt ở phòng ngủ, không ngờ đến lúc này lại phát huy công dụng khác.

Cô hít sâu vài cái, bật hết tất cả đèn trong phòng, sau đó thấy Nhị Hoàng quỳ rạp trên mặt đất, chân vẫn đang chảy máu không ngừng.

Tình huống hiện tại lập tức khiến cô nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên trông thấy Nhị Hoàng, ngay tức khắc cô sợ hãi vô cùng, đôi mắt cô nhất thời đỏ lên: “Nhị Hoàng, em không sao chứ?”

“Ặng ằng.” Phong Kính liếm tay cô, dường như đang an ủi cô. Vừa rồi bị hấn đập một cú, lại bị đập vào bàn, toàn thân giống như muốn vỡ ra thành từng mảnh, ngược lại bây giờ miệng vết thương cũng không cảm thấy quá đau nữa.

Giang Nhiễm sờ sờ nó, nhìn tên trộm ngã ở một bên thì chạy nhanh vào phòng ngủ cầm điện thoại báo cảnh sát, lại gọi điện thoại cho chủ nhà và bảo vệ. Sợ mình xuống tay chưa đủ nặng, người nọ sẽ tỉnh dậy, cô lại đi vào phòng hàng lấy băng dính dùng để đóng gói thùng, quấn hết tay chân của tên trộm vào.

Sau khi làm xong mấy việc này, cả người cô mới như rút cạn sức lực ngồi ở phòng khách. Phong Kính tới bên cạnh cô, cọ cọ cô. Có chú chó lông xù bên người, Giang Nhiễm quả thật yên tâm không ít, cô muốn giúp nó băng bó miệng vết thương nhưng cảm thấy hai chân mình như vô lực, giống như không đứng lên nổi.

Điện thoại vẫn nắm trên tay, lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi lạnh, cảnh sát và phía chủ nhà không biết khi nào mới tới, mỗi giây bây giờ trong mắt cô đều kéo dài vô cùng.

Cô cầm lấy điện thoại, đầu tiên là dùng di động để lên WeChat Người order Đại Kha Kha.

[Người order Đại Kha Kha]: Anh Phong, anh có đó không?

Sáu chữ đơn giản, Giang Nhiễm vì run tay mà gõ một lúc lâu mới gửi đi. Phong Kính nhìn cô gửi tin nhắn cho mình, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Gâu gâu gâu.” Anh ghé vào bên người Giang Nhiễm, dùng đầu cọ cọ cô. Anh có, anh vẫn ở đây.

“Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm nhìn nó, đưa tay xoa xoa đầu nó.

“Tiểu Giang! Tiểu Giang, em sao vậy?”

Cửa phòng bị người khác gõ vang, là chị Vương ở bên cạnh. Có lẽ nghe thấy được tiếng gì nên mới qua đây nhìn xem. Giang Nhiễm khôi phục tâm trạng, miễn cưỡng mở cửa cho cô ấy.

Thấy trên mặt Giang Nhiễm toàn mồ hôi, chị Vương hoảng sợ: “Xảy ra chuyện gì rồi? Chị nghe thấy chó nhà em sủa lên, còn có tiếng xô xát.”

Giang Nhiễm nói: “Có một tên trộm lên vào nhà, em báo cảnh sát rồi.”

“Cái gì? Bảo vệ tiểu khu tuần tra kiểu gì thế?”

Chị Vương vừa mới nói đến bảo vệ thì bảo vệ và chủ nhà đã cùng nhau tới.

“Cô Giang, cô có sao không?” Đội bảo vệ có ba người, còn có cả chủ nhà nữa, bốn người cùng nhau xông tới. Giang Nhiễm lắc đầu nói: “Tôi không sao, chỉ có chó nhà tôi bị thương.”

“Cô không sao là tốt rồi không sao là tốt rồi, hấn đâu?”

“Bị tôi đánh hôn mê trối ở bên trong.”

“Được, chúng tôi cũng vừa báo cảnh sát rồi, cô yên tâm.” Người dẫn đầu đội bảo vệ bảo hai người đi vào trước không chế tên trộm, sau đó mới nhìn Giang Nhiễm nói, “Vừa rồi trên đường chúng tôi tới còn gặp một đồng đảng chạy trốn, hai tên trộm này ghê gớm thật, trộm từ tầng 5 đến tầng 7.”

Chị Vương vừa nghe thấy lời này thì bùng nổ: “Anh nói như thế mà không thấy xấu hổ à? Hàng tháng chúng tôi nộp nhiều phí quản lý của cái như vậy để các anh làm việc kiểu này sao? Nếu hôm nay không phải chó nhà Tiểu Giang phát hiện ra thì cả cái tòa nhà này đã bị bọn trộm khuân hết đi rồi!”

Giang Nhiễm không có tâm trạng, cũng không có sức nghe bọn họ nói, một mình đi vào phòng khách. Nhị Hoàng liền im lặng ghé sát vào cô, dù gọi cũng không kêu một tiếng.

Chị Vương mắng bảo vệ xong, vào phòng bếp rót cho Giang Nhiễm một cốc nước ấm, đưa tới trước mặt cô: “Uống chút nước ấm đi.”

“Cảm ơn chị.” Giang Nhiễm uống một ngụm, luồng nhiệt chảy từ cổ họng đến trong lòng, quả thật thoải mái hơn.

Chị Vương nhìn chú chó đang quỳ rạp trên mặt đất, nói với Giang Nhiễm: “Đúng là chị đã xem thường nó rồi, gặp chuyện vẫn có ích. Chỉ là em có muốn xử lý vết thương của nó không?”

“Có ạ.” Giang Nhiễm buông cốc nước, chỉ vào cái tủ đặt TV, “Phía dưới có hòm thuốc, chị lấy giúp em với.”

“Được.”

Giang Nhiễm bế Nhị Hoàng lên, nhìn móng vuốt của nó. Miệng vết thương rất sâu, may mắn chưa tổn thương đến xương cốt, nhưng bàn trong phòng khách bị va đến nổi di chuyển sang chỗ khác, không biết trên người nó có vết thương nào bên trong không.

“Gâu gâu.” Phong Kính liếm liếm cô, dường như muốn cô đừng lo lắng.

“Nhị Hoàng ngoan, chị xử lý sơ qua vết thương của em trước, ngày mai sẽ đi bệnh viện.”

“Gâu gâu.”

Cô dùng cồn làm sạch miệng vết thương của Nhị Hoàng, lại bôi một ít thuốc cầm máu, cuối cùng dùng băng gạc băng bó xong, buộc nơ con bướm trên đó. Vừa mới buộc xong, cảnh sát cũng tới, vì thời gian quá muộn nên cảnh sát chỉ ghi chép đơn giản rồi mang người đi, nhưng vẫn dặn dò Giang Nhiễm ngày mai tới sở cảnh sát để lấy khẩu cung.

Sau khi Giang Nhiễm đồng ý, nhóm người chủ nhà, bảo vệ, cảnh sát còn có chị Vương rút cuộc cũng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Giang Nhiễm và Nhị Hoàng, nhìn phòng khách bừa bộn, Giang Nhiễm than thở một tiếng ngã người xuống sofa. Nhìn chằm chằm trần nhà một lát, Giang Nhiễm lấy di động ra, nhìn thoáng qua WeChat.

Anh Phong vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Cũng đúng, đã muộn thế này, nhất định anh ấy đang ngủ.

Cô buông điện thoại, bế Nhị Hoàng về phòng ngủ. Đêm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ cô cũng không ngủ được, nhưng có Nhị Hoàng bên cạnh, cuối cùng có thể yên tâm một chút.

Sáng sớm hôm sau, cửa nhà Giang Nhiễm truyền đến tiếng đập cửa dồn dập. Một đêm Giang Nhiễm ngủ không ngon, đầu hơi choáng váng, cô không muốn đi mở cửa cho người kia, nhưng người nọ lại vô cùng cố chấp, tiếng đập cửa chưa từng ngừng.

“Cô Giang, cô có đó không?”

Giang Nhiễm sửng sốt, là giọng của anh Phong.

Trên tay cô còn cầm di động, cô giơ tay lên, thấy thời gian hiển thị trên màn hình, 6 giờ 1 phút.

Lại sớm như thế.

Cô không thay quần áo, đi dép vào ra mở cửa cho Phong Kính. Cửa mở ra, cô mới nhận ra Phong Kính đứng bên ngoài cũng mặc đồ ngủ đi dép lê.

Chỉ là anh vẫn không quên đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai.

“Anh Phong, sao anh lại...”

Phong Kính nói: “Tôi nhìn thấy tin nhắn cô gửi cho tôi, xin lỗi cô, tối hôm qua tôi đang ngủ.”

Giang Nhiễm cười nói: “Thời điểm đấy đang ngủ cũng là bình thường mà.”

Phong Kính mím môi, không thể cười nổi: “Tôi vừa dậy liền nghe nói tối hôm qua tòa nhà có trộm, cô có sao không?”

“Vâng, tôi không sao, nhưng Nhị Hoàng thì bị thương rồi.” Giang Nhiễm nhận ra hai người đều mặc quần áo ngủ đứng nói chuyện ở cửa thì không tiện lắm, liền để Phong Kính vào nhà rồi nói, “Anh Phong, anh vào nhà đi đã.”

“Ừ.”

Lúc này Nhị Hoàng cũng bước từ phòng ngủ ra, bởi vì chân bị thương nên đi khập khiễng, Phong Kính có phần lo lắng, cũng không biết Nhị Hoàng ngủ dậy một giấc, phát hiện chân mình bị què thì có cảm xúc gì.

Nhưng trước mắt nhìn qua thấy nó còn rất bình tĩnh, chỉ có chân hơi đau nên không có tinh thần gì.

Anh đi qua sờ sờ đầu Nhị Hoàng, hỏi Giang Nhiễm: “Nhị Hoàng sao rồi?”

Giang Nhiễm nói: “Bị dao đâm bị thương, tôi mới chỉ băng bó đơn giản, lát nữa sẽ đưa nó đi bệnh viện.”

“Tôi đưa cô đi.”

Đúng là lúc này Giang Nhiễm đang cần giúp đỡ, cũng không từ chối lòng tốt của anh: “Vậy thì cảm ơn anh.”

“Hôm qua cô mới nói với tôi, không cần khách sáo như thế.” Phong Kính đứng lên, nhìn vành mắt hơi xanh tím của Giang Nhiễm nói, “Hay là cô đi ngủ tiếp một lát đi, tôi đi mua bữa sáng, lát nữa tôi gọi cô.”

“À, tôi không ngủ được.” Thật ra trong lòng Giang Nhiễm vẫn còn sợ hãi, cô sợ mình vừa mở mắt thì trước giường lại có một người đàn ông lạ đứng ở đó.

Phong Kính nhạy cảm phát hiện ra tâm tư của cô, chuyện tối hôm qua đặt vào người ai cũng sẽ sợ hãi, một cô gái trẻ như Giang Nhiễm biểu hiện như vậy đã tốt lắm rồi. Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế này đi, cô cho tôi mượn phòng bếp, tôi tùy tiện làm bữa sáng, làm xong sẽ gọi cô dậy.”

Giang Nhiễm sững sốt, hỏi anh: “Anh sẽ nấu bữa sáng sao?”

“Đúng, nhưng chưa chắc đã ngon.”

Giang Nhiễm cười một tiếng, nói: “Vậy được rồi, tôi cho anh mượn phòng bếp, anh cứ dùng đồ trong tủ lạnh, chỉ cần đừng đốt cháy phòng bếp là được.”

“... Cô yên tâm, còn chưa đến mức đấy.”

“Vậy tôi đi ngủ một lát nhé, anh cứ từ từ mà làm.” Giang Nhiễm ngáp một cái, quay về phòng ngủ. Không biết vì sao, sau khi nhìn thấy Phong Kính, trái tim cô bất an suốt một đêm cuối cùng cũng chậm rãi thả lỏng.

“Nhị Hoàng, em cũng đi ngủ một lát đi.” Phong Kính xoa đầu Nhị Hoàng.

“Gâu.” Nhị Hoàng cọ anh, khập khiễng đi theo sau Giang Nhiễm.

Phong Kính nấu một nồi cháo rau cải, còn rán thêm trứng gà và chân giò hun khói, anh tính toán thời gian, định 8 giờ rưỡi thì gọi Giang Nhiễm dậy.

Lần này Giang Nhiễm ngủ thật, khi bị gọi dậy nhìn thấy Phong Kính còn ngằn ra một giây mới phục hồi tinh thần: “Anh Phong, anh làm xong bữa sáng rồi sao?”

“Ừ, làm xong rồi, cô rửa mặt rồi ăn sáng thôi.”

“Được.” Giang Nhiễm đánh răng rửa mặt, lấy lược chải đầu hai cái rồi đi từ phòng ngủ ra. Phong Kính đã đặt bữa sáng trên bàn, có cháo có trứng rán còn có hoa quả đã gọt xong, nhìn qua rất phong phú.

“Ôi, nhìn không ra đây, anh thật sự còn nấu bữa sáng thật.” Giang Nhiễm kéo ghế ra, ngồi xuống trước bàn, “Tôi vẫn nghĩ anh là cậu ấm không biết làm gì cả.”

Lông mày Phong Kính giật giật: “Trong mắt cô, tôi chính là như vậy sao?”

“Ặc, ai bảo anh có rất nhiều tiền mà lại giống như không có công việc chứ.”

“...”

“Nhưng mà anh không ăn sao?” Bữa sáng trên bàn tuy phong phú nhưng chỉ có một phần.

Phong Kính nói: “Lúc cô ngủ tôi đã ăn rồi, đây là phần để riêng cho cô.”

“... Được rồi.” Xem ra anh Phong quyết tâm không tháo khẩu trang xuống.

Chương 26: Đêm thứ hai mươi sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Giang Nhiễm ăn một thìa cháo Phong Kính nấu, cũng không khó ăn lắm, chỉ hơi mặn một chút thôi.

Phong Kính chờ đến khi cô ăn gần xong mới lên tầng thay quần áo, hai người hẹn gặp ở dưới nhà.

Hôm nay trong tiểu khu cực kỳ náo nhiệt, chuyện kẻ trộm tối hôm qua đã lan truyền khắp các hộ gia đình, tuy hai tên trộm đều đã bị bắt nhưng những gia đình ở đây vẫn vô cùng lo lắng đến sự an toàn của tiểu khu, đứng lên đòi chủ nhà nói rõ cho mọi người.

Bởi vì hộ gia đình bị trộm tương đối nhiều nên hôm nay cảnh sát lại tới lần nữa, Giang Nhiễm cũng ghi lại khẩu cung trước rồi mới mang Nhị Hoàng đi bệnh viện.

Hôm nay Phong Kính vẫn lái chiếc xe Cayenne màu trắng kia nhưng đã được rửa sạch sẽ. Ánh nắng buổi sáng vừa lúc chiếu tới, chiếc xe càng gây chú ý hơn so với đêm mưa hôm đó.

Trong tiểu khu có không ít gia đình đã nhìn thấy cái xe này trong gara, nhưng vẫn không biết là xe của ai, tò mò lâu như vậy, hôm nay cuối cùng cũng thấy được chủ xe.

Nhưng người này ăn mặc giống như biến thái, lúc mọi người thảo luận về anh đều cố gắng nói nhỏ hết sức, sợ bị anh nghe thấy.

Phong Kính đã quen bị người khác nhìn, anh vốn không để trong lòng những ánh mắt đó của mấy người trong tiểu khu. Anh chờ Giang Nhiễm thắt dây an toàn xong thì bình tĩnh lái xe chạy ra ngoài: “Bệnh viện thú cưng ở

đâu?”

Giang Nhiễm nói tên bệnh viện, đó là bệnh viện lúc trước cô cứu Nhị Hoàng. Một năm nay Nhị Hoàng chích thuốc hay gì đó cũng tới chỗ này, bác sĩ khá hiểu tình huống của nó.

Người trong bệnh viện thú cưng không nhiều, bác sĩ giúp Nhị Hoàng xử lý vết thương một lần nữa rồi lại kiểm tra cẩn thận cho nó. Trong lúc đợi, Phong Kính nhận được điện thoại của Michelle, thấy tên trên màn hình anh nhú mày.

“Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại.” Phong Kính nói với Giang Nhiễm một tiếng rồi cầm di động ra ngoài, “Chuyện gì?”

“Phong tông, anh ở đâu đấy? Tôi nghe nói tối hôm qua khu nhà anh ở bị trộm!” Michelle vô cùng lo lắng, “Anh không sao chứ?”

“Tôi không sao, tên trộm đến tầng 7 đã bị phát hiện.”

“Vậy là tốt rồi, ở đó thật sự không an toàn, anh vẫn nên dọn về Hoa Đô ở thôi!”

Phong Kính nói: “Không sao, trải qua chuyện tôi qua, trong khoảng thời gian này chắc không có ăn trộm tới đây nữa đâu.”

“... Không phải mà, an toàn của tiểu khu này không được đảm bảo đến nơi đến chốn, anh ở đó, nếu xảy ra chuyện gì thì tôi biết nói sao với giám đốc Tần chứ.” Tinh thần và thể xác của Michelle quá mệt mỏi, anh ta cảm thấy Phong Kính cứ u mê không tỉnh ngộ như vậy, anh ta chỉ có thể báo với Tần Phàm đến xử lý.

Phong Kính im lặng trong chốc lát, rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Chắc không bao lâu nữa tôi sẽ dọn về.” Anh cũng biết tiểu khu không an toàn, một mình Giang Nhiễm ở đó, anh hoàn toàn không yên tâm. Anh phải tìm cơ hội giải thích rõ thân phận của mình với Giang Nhiễm, nếu có thể để cô dọn đến chỗ mình ở đương nhiên là tốt nhất, nhưng tình huống hiện tại của anh không thích hợp ở chung với người khác.

Michelle nghe anh nói thế cũng không buông lỏng cảnh giác: “Không bao lâu nữa là bao lâu? Anh vẫn cứ ở đó ngày nào tôi không yên tâm ngày ấy! Anh không biết buổi sáng tôi nghe được tin tức thì suýt nữa bị dọa chết luôn!” Anh ta không muốn tin tức đầu đề ngày mai là ảnh đế mới - Phong Kính vì có kẻ trộm lên vào nhà mà bất hạnh gặp nạn.

“Không bao lâu nữa là... không bao lâu nữa. Được rồi, tôi đang ở bên ngoài, về rồi nói sau.”

Michelle nghe điện thoại đột nhiên bị ngắt thì lâm vào tuyệt vọng cùng cực. Về rồi nói sau đúng không, được, vậy anh ta sẽ đến Châm Thủy Hương chờ! Sau khi Nhị Hoàng kiểm tra xong, Phong Kính chở Giang Nhiễm về nhà, trên đường về Giang Nhiễm ghé qua một cửa hàng nội thất hẹn người giúp cô thay cửa sổ. Về nhà đã đến giữa trưa, Giang Nhiễm không có tâm trạng nấu cơm nên gọi luôn cơm hộp: “Hay là anh Phong ở đây cùng ăn cơm đi.”

Phong Kính nói: “Không cần đâu, trưa nay tôi có hẹn rồi.”

Giang Nhiễm gật đầu không nói gì, Phong Kính suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Nếu không mấy ngày này cô hẹn bạn cô đến đây ở cùng đi, có hai người ở cũng yên tâm hơn.”

Vừa xảy ra chuyện như thế, một mình Giang Nhiễm ở nhà quả thật nghĩ lại vẫn sợ, nhưng người bạn thân nhất của Giang Nhiễm ở thành phố A là Nghiêm Hoan Hoan thì nơi làm việc cách chỗ này rất xa, nếu để cô ấy chuyển đến đây thì đi làm khá phiền phức.

“Không sao, tôi có Nhị Hoàng mà.” Cô nói rồi ngồi xồm xuống xoa xoa Nhị Hoàng, Nhị Hoàng lắc lắc cái đuôi.

Phong Kính cân nhắc chốc lát rồi nói: “Vậy cô lưu số điện thoại của tôi đi, WeChat không thể nào tiện được, nếu có chuyện gì, cô có thể gọi thẳng cho tôi.” Nói xong, lại có vài phần bất đắc dĩ bổ sung: “Tốt nhất là trước 12 giờ.”

Giang Nhiễm vừa nghĩ anh Phong làm việc và nghỉ ngơi thật lành mạnh, vừa lấy di động trong túi mình ra: “Được.”

Lưu số điện thoại nhau xong, Phong Kính lên tầng. Vừa mới mở cửa ra thấy hai đôi giày nam đặt song song ở cửa.

Phong Kính: "..."

Chuông cảnh báo trong lòng anh vang lên, đang định nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa rồi đi, Tần Phàm đã đi từ bên trong ra: "Anh để Phong, vừa về sao đã đi rồi?"

Phong Kính: "..."

Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh. Đến đây đi, anh chịu đựng được.

Anh đóng cửa lại, tháo khẩu trang và mũ xuống, cười nói với Tần Phàm: "Người đại diện Tần sao lại ở đây vậy, Mễ Tuyên Nhi đâu?"

Ba chữ Mễ tuyên Nhi cuối cùng gần như là được nghiền răng thốt ra.

Michelle bị gọi tên đang toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói với anh: "Hôm, hôm nay lúc tôi chuẩn bị đến tìm anh thì giám đốc Tần hỏi, hỏi tôi anh chuyển tới đâu..."

"Sau đó cậu nói cho anh ta biết?"

Michelle sắp khóc: "Tôi, tôi..."

"Cậu ta định lừa tôi, à, tôi dễ lừa thế à? Chỉ dọa cậu ta một chút thì cái gì cũng khai ra hết." Tần Phàm bổ sung giúp anh ta.

Phong Kính nhìn Michelle, ánh mắt phức tạp: "Thằng nhãi ranh, bố rất thất vọng về con."

Michelle: "..."

“Tôi cũng định nói với cậu những lời này.” Tần Phàm cười mỉa với Phong Kính.

Phong Kính: “...”

Trong phòng khách, Phong Kính và Tần Phàm mỗi người ngồi một bên sofa, chỉ có một mình Michelle đứng, không dám đến gần bọn họ.

“Tốt nhất các cậu nên cho tôi một lời giải thích vừa lòng, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.” Tần Phàm vắt chéo chân, khí thế của boss được bộc lộ toàn bộ.

Đáng tiếc mấy năm nay Phong Kính đã gặp nhiều trường hợp lớn, hoàn toàn không bị khí thế của anh ta dọa: “Dạo này không phải trạng thái tinh thần của tôi không tốt sao, tôi muốn thay đổi hoàn cảnh để cải thiện một chút, có lẽ sẽ giúp được gì đó cho bệnh tình.”

“Cậu có biết “cải thiện” có ý gì không? Cậu chuyển từ Hoa Đô sang chỗ này, cậu gọi cái này là cải thiện à?”

“... Tôi thấy thế, cải thiện hay không là do cảm nhận chủ quan, mỗi người có tiêu chuẩn khác nhau, tôi rất thích ở đây.”

“Cậu thích gì ở đây? Bản lĩnh vô cùng mạnh mẽ của kẻ trộm sao?”

Phong Kính: “...”

Anh trừng mắt nhìn Michelle ở bên cạnh, thật sự lòi hết mọi chuyện ra nói với Tần Phàm.

“Hôm nay cậu dọn về chỗ cũ ngay cho tôi, “Bí mật” sắp khởi quay rồi, ngày nghỉ của cậu đến đây là kết thúc.”

Phong Kính há miệng thở dốc, vừa định nói cái gì lại bị Tần Phàm chặn lại: “Chuyện của cậu sau này tôi sẽ tiếp nhận một lần nữa, nếu tôi bận không thể

tới sẽ bảo Michelle làm.”

Phong Kính: “...”

“Cứ vậy đi, Michelle, giúp anh để Phong thu dọn đồ đạc.” Tàn Phàm đứng dậy từ sofa, đi ra ngoài cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Phong Kính và Michelle, Michelle cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình, hận không thể thu mình thành một chấm nhỏ: “Tôi, tôi đi thu dọn đồ đạc giúp anh!”

Phong Kính mím môi lại, mày cũng nhúu chặt. Chuyện trao đổi linh hồn giữa anh và Nhị Hoàng còn không có tiến triển, anh cũng mới tính tiến thêm một bước phát triển trong mối quan hệ với Giang Nhiễm, không ngờ bị Tàn Phàm phát hiện.

Lúc này hình tượng Tàn Phàm trong mắt anh chính là cây gậy đánh uyên ương, bố mẹ chia rẽ con cái.

Có thể nói rất muốn thả Nhị Hoàng ra cắn anh ta.

Anh đi lên trước cửa sổ, tìm số điện thoại Giang Nhiễm vừa mới lưu, gọi điện thoại cho cô. Cơm hộp Giang Nhiễm gọi mới được đưa đến, cô vừa mở ra được nửa hộp, cầm di động nhìn thoáng qua.

Anh Phong.

Lần đầu tiên nói chuyện qua điện thoại với Phong Kính, vậy mà cô hơi khẩn trương, không tự giác điều chỉnh lại tư thế ngồi, nghe điện thoại: “Xin chào anh Phong.”

Nghe được giọng nói của Giang Nhiễm, Phong Kính cũng hơi ngẩn ra rồi mới lên tiếng: “Xin chào.”

Sau khi chào hỏi qua, hai người đồng thời yên lặng, cứ như thế một lúc, Phong Kính lại lần nữa mở miệng: “Là thế này, tôi vừa mới xảy ra chút

chuyện, trong khoảng thời gian này phải dọn về nhà ở, nhưng nếu cô có chuyện gì vẫn có thể gọi điện thoại tìm tôi.”

Giang Nhiễm bất ngờ, cô ngân ra một lúc mới nói: “Được, tôi biết rồi, chuyện nhà anh có nghiêm trọng không? Có cần tôi giúp gì không?”

Phong Kính cười nói: “Không nghiêm trọng, tôi có thể giải quyết được, nhưng đúng là có chuyện cần cô giúp.”

“Chuyện gì?”

“Giúp tôi tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

Dù từ trước đến nay Giang Nhiễm là một người thanh tâm quả dục (1), giờ phút này mặt cũng đỏ lên. Năm nay có phải số mệnh của cô mắc vào người họ Phong không chứ, chỉ gặp được bọn họ đã cực kỳ dễ dàng mặt đỏ tim đập nhanh?

(1) Thanh tâm quả dục: Luôn giữ tâm lòng tĩnh lặng, thanh tịnh. Ít sinh ra ham muốn, dục vọng.

Thấy đối phương không nói gì, Phong Kính đứng lúc thay đổi đề tài: “Đúng rồi, buổi biểu diễn của Pumpkin cô còn nhớ chứ?”

“Còn nhớ.”

“Thời gian vào tuần sau, đến lúc đó tôi sẽ đến đón cô.”

“Được, chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại.”

“Ừ.”

Lần này hai người lại đồng thời yên lặng thật lâu, sau đó Giang Nhiễm nói tạm biệt trước. Phong Kính chờ cô cúp điện thoại, khẽ than nhẹ một tiếng. Dưới mí mắt của Tần Phàm, muốn lên lút đi xem buổi biểu diễn vẫn hơi khó

khăn.

Nhưng anh đã nghĩ ra biện pháp.

Đồ đạc của Phong Kính ở đây không nhiều lắm, Michelle thu dọn cũng không mất nhiều thời gian, chỉ là... lúc dọn anh ta thấy được một số thứ rất kỳ lạ: “Phong tổng, vitamin tổng hợp còn có mặt nạ kem dưỡng da gì đó, đều là anh dùng sao?”

Cái đó... hình như đều là của con gái mà.

Phản ứng đầu tiên của anh ta là đã có cô gái tới chỗ này của Phong Kính, nhưng mấy thứ này thấy vẫn chưa được mở ra, lại được để lung tung.

“...” Phong Kính nhìn một đồng hồ trên tay anh ta, nói, “À, mua tặng cho chị tôi, vẫn chưa có thời gian cầm qua.”

“Vậy ạ, tôi giúp anh chuyển phát nhanh tới công ty cho chị anh nhé?”

“Không cần, cứ cầm hết về đi.”

“Vâng.” Michelle cất xong một đồng hồ chăm sóc da rồi cùng Phong Kính rời khỏi chỗ này.

Chương 27: Đêm thứ hai mươi bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Giang Nhiễm hoa mắt cả buổi chiều để sắp xếp lại những món đồ mang từ nước ngoài về, mệt đến mức cơm tối cũng gọi luôn ở bên ngoài. Cô ở nước ngoài một tuần thì ở đây cũng dồn lại đơn hàng trong một tuần, bỗng chốc phải chuyển đi rất nhiều hàng.

Cô cũng muốn tìm một người làm tạm thời đến giúp mình.

Nhưng so sánh giữa phí thuê người làm và mức mình nhận được, cô lại từ bỏ ý định này. Không hề lãi chút nào.

“Gâu gâu gâu.” Nhị Hoàng thấy cô bận việc cả chiều, cuối cùng đến giờ cũng xong, liền đi đến bên cạnh sofa, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Đôi mắt nó vừa đen vừa tròn, Giang Nhiễm không bao giờ chịu được khi nó nhìn mình như thế. Chính Nhị Hoàng hình như cũng biết mình như thế rất đáng yêu nên mỗi lần muốn đòi ăn với Giang Nhiễm sẽ dùng vẻ mặt này nhìn cô. Mỗi lần đều có thể thành công.

“Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm ôm lấy nó rồi vuốt ve.

“Gâu gâu.” Trên chân Nhị Hoàng quấn băng gạc, hành động không tiện cho lắm nên ngoan ngoãn ghé vào sofa cọ cọ cô. Giang Nhiễm lấy di động ở trên bàn, chụp cho nó một bức ảnh, đăng lên vòng bạn bè của mình.

[Giang Nhiễm]: Anh hùng nhỏ Nhị Hoàng của tôi. (trái tim)

[Nghiêm Hoan Hoan] trả lời [Giang Nhiễm]: Vòng bạn bè của tớ đều khoe con khoe ảnh selfie, chỉ có cậu, không ngừng kiên trì khoe chó. (mỉm cười)

[Giang Nhiễm] trả lời [Nghiêm Hoan Hoan]: (mỉm cười)

[Hà Chi Viễn]: Chân Nhị Hoàng sao thế? Bị thương à?

[Giang Nhiễm] trả lời [Hà Chi Viễn]: Đúng ạ, đêm qua nó bắt trộm. (che mặt)

[Nghiêm Hoan Hoan] trả lời [Giang Nhiễm]: Tớ mới phát hiện, trên chân chó nhà cậu có quần băng gạc à?

Giang Nhiễm đang suy tư xem có cần phải trả lời thống nhất không thì có người gọi điện, là Hà Chi Viễn. Cô suy nghĩ một lát mới nghe điện thoại: “Hà Chi Viễn, sao vậy anh?”

“Tôi hôm qua nhà em có kẻ trộm lên vào sao?” Trong giọng nói của Hà Chi Viễn lộ ra sự quan tâm không che giấu được.

Giang Nhiễm nói: “Vâng, nhưng vẫn còn may, đã bị cảnh sát bắt được.”

“Em không sao chứ?”

“Em không sao, chỉ có Nhị Hoàng bị thương.”

“Có nghiêm trọng không? Có cần đi bệnh viện xem xem không? Anh sắp hết giờ làm rồi, hay là anh qua đó chở em nhé.”

“Không cần đâu ạ, sáng nay anh Phong đã đưa nó đi bệnh viện rồi.”

Nghe thấy hai chữ “anh Phong”, Hà Chi Viễn im lặng một chút rồi mới nói: “Vậy là được rồi, Nhị Hoàng không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại, bác sĩ và cảnh sát còn khen nó rất dũng cảm đấy.”
Giang Nhiễm nói xong lại xoa đầu Nhị Hoàng.

Hà Chi Viễn cười nói: “Vậy em có cần giúp gì không? Hay em mang Nhị

Hoàng về nhà bố mẹ em ở vài ngày đi.”

Giang Nhiễm cũng từng nghĩ đến việc về chỗ bố mẹ nhưng vẫn lắc đầu: “Thôi ạ, nếu bọn họ mà biết, chắc chắn sẽ lo lắng chết mất, Nhị Hoàng rất ngoan, một mình em ở đây cũng không có vấn đề gì, hơn nữa em ra ngoài lâu như thế, có một đống công việc đang chờ giải quyết.”

Hà Chi Viễn nghĩ một lát rồi nói: “Vậy em cũng đừng gắng gượng quá, nếu có việc gì cần giúp cứ nói với anh.”

“Vâng ạ, cảm ơn anh.”

“Chúng ta quen biết lâu thế rồi, em còn khách sáo với anh làm gì.” Khi nói lời này Hà Chi Viễn có hơi tự giễu, “Gần đây chỗ các em an toàn chứ?”

“Chắc là an toàn ạ, mới xảy ra chuyện như thế, nói thế nào thì bảo vệ cũng phải cảnh giác một thời gian, hơn nữa mấy ngày nay cảnh sát cũng sẽ tuần tra trọng điểm vùng này.”

“Thế là tốt rồi, vậy...” Hà Chi Viễn nuốt câu “tạm biệt” đã đến miệng xuống, sửa lời thành, “Chủ nhật em có rảnh không, anh mời em ăn cơm nhé, xem như an ủi em.”

“Hả, không cần đâu, em đã không sao rồi.”

Hà Chi Viễn dường như biết cô sẽ từ chối, lại bổ sung: “Tiện thể anh có một số việc muốn nói với em.”

Giang Nhiễm sững sốt, hỏi anh ta: “Chuyện gì ạ? Không thể nói qua điện thoại sao?”

“Chuyện này nên gặp mặt thì có vẻ tốt hơn.”

Giang Nhiễm đắn đo một lát mới đáp: “Vậy được ạ.”

“Thứ bảy anh tới đón em.”

“Không cần phiền phức thế đâu, chúng ta cứ gặp ở trung tâm thương mại Tinh Quang đi.”

“Cũng được.” Hà Chi Viễn không ép sát từng bước, biết chọn đúng lúc mà nhượng bộ, “Cứ thế đi, buổi tối em cẩn thận một chút.”

“Em biết rồi, tạm biệt.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nhiễm cầm điện thoại ngồi trên sofa ngây người, Hà Chi Viễn định nói chuyện gì với cô, cô ít nhiều cũng có thể đoán được, nhưng trước kia cũng rất nhiều lần cô cho rằng Hà Chi Viễn sẽ nói rõ với mình, nhưng anh ta chưa từng nói, lần này có thể lại do cô suy nghĩ nhiều nữa hay không?

Chuông điện thoại lại lần nữa kêu lên, lần này là người giao cơm. Giang Nhiễm đi dép lê, mở cửa cho người ta.

Buổi tối lại đóng gói thêm giờ, trên WeChat có rất nhiều khách hàng giục cô giao hàng, Giang Nhiễm bị hỏi tới đau đầu. Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của WeChat, cô mất kiên nhẫn ngẩng đầu liếc một cái, phát hiện vậy mà lại là anh Phong.

[Phong]: Tôi đã về đến nhà rồi, đây là vé vào cửa buổi biểu diễn, chờ mong tuần sau gặp mặt. (đáng yêu)

[Phong]: (hình ảnh)

Tâm trạng Giang Nhiễm cuối cùng cũng hơi thả lỏng, cô ngồi vào trước máy tính, trả lời anh: “*Tôi cũng rất mong chờ (đáng yêu).*”

[Phong]: Cô đang làm gì đấy?

[Người order Đại Kha Kha]: Đóng gói hàng ngày mai phải chuyển đi (che mặt) nhiều quá, mệt chết đi được (che mặt).

[Phong]: Nếu không ngày mai tôi tìm người giúp cô nhé?

[Người order Đại Kha Kha]: Là người giúp anh rửa xe sao? (☺☺☺)

[Phong]: À thì, cũng gần giống thế.

[Người order Đại Kha Kha]: Ha ha, không cần đâu, tôi có thể tự làm được.

Phong Kính nhìn tin nhắn này của cô, trong lòng càng hận Tần Phàm, vốn dĩ anh có thể xuống thẳng dưới tầng giúp cô đóng gói, kết quả bây giờ anh chỉ có thể cầm điện thoại, không thể làm bất cứ việc gì.

“Bản thảo cuối cùng của kịch bản “Bí mật” mấy ngày tới sẽ được gửi đến, tôi nhận được sẽ chuyển cho cậu.” Tần Phàm đi vào phòng khách, nhìn thoáng qua Phong Kính đang ngồi nghịch điện thoại trên sofa, “Ảnh để Phong, cậu cũng nên chuẩn bị cảm nhận nhân vật đi.”

“Biết rồi.” Phong Kính ngẩng đầu lườm anh ta.

Tần Phàm nhướn mày: “Tôi thấy được oán hận dày đặc trong ánh mắt cậu.”

Phong Kính nói: “Chúng tôi thật sự rất hận anh.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Tần Phàm hồ hững nhìn anh, “Sau khi bắt đầu quay tôi sẽ bước vào tổ của cậu, hi vọng cậu thể hiện cho tốt.”

Phong Kính: “...”

Mặc dù Tần Phàm là người đại diện của anh nhưng anh lại không phải là nghệ sĩ duy nhất dưới tay Tần Phàm. Chỉ có khoảng thời gian anh mới gia nhập Thiên Tần thì toàn bộ công việc Tần Phàm mới tự mình đi cùng, chờ đến lúc mọi thứ của anh dần đi vào quỹ đạo, Tần Phàm mới giao anh cho Michelle do anh ta tự mình tuyển chọn phụ trách.

Có lẽ có nghệ sĩ sẽ vì không có người đại diện đi theo bên cạnh mình mà cảm giác bản thân không được coi trọng, nhưng Phong Kính thì hoàn toàn ngược lại, anh ước gì Tần Phàm đừng có theo anh. Bởi vì hiển nhiên so với Tần Phàm thì Michelle dễ dàng nắm bắt hơn nhiều.

Anh ho khan một tiếng, nhìn Tần Phàm nói: “Tôi thấy Mễ Tuyên Nhi rất tốt, một năm nay cậu ấy vẫn theo bên cạnh tôi, cực kỳ hiểu rõ sở thích của tôi. Anh bạn như thế, nếu cứ ở bên cạnh tôi, trong lòng những người khác sẽ cảm thấy không công bằng đấy.”

Tần Phàm nói: “Có gì mà không công bằng chứ, ai bảo bọn họ không kiếm được nhiều tiền bằng cậu.”

“...” Phong Kính ghen hòng, “Tuy tôi đã biết anh là loại người này từ lâu, nhưng anh cứ nói thẳng ra như thế vẫn hơi quá đáng thật.”

“Vậy cậu nhớ đừng kể lại cho bọn họ.”

Phong Kính: “...”

Cái tên “người đại diện” này đúng là danh xứng với thực, tất cả chỉ lấy tiền làm chuẩn, có thể nói là Chu Bái Bì (1) thời hiện đại.

(1) Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động, “bái bì” ở đây còn có nghĩa là lột da. (Nguồn: lelinh2909.wordpress.com)

Buổi tối Tần Phàm không ở lại chỗ này, rốt cuộc Phong Kính cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh tắm xong, thay áo ngủ rồi uống thuốc bác sĩ kê, nằm trên giường chờ tới 12 giờ.

Bởi vì tác dụng của thuốc, chẳng bao lâu sau anh đã buồn ngủ, bỗng nhiên chân phải truyền đến một cơn đau đớn khiến anh mở mắt.

Ồ, đây là phòng ngủ của Giang Nhiễm.

Anh cúi đầu nhìn chân mình bị quần băng gạc, ư ử vài tiếng. Mỗi ngày có thể giúp Nhị Hoàng chịu đau mấy giờ, để buổi tối nó ngủ một giấc thật ngon cũng không tệ.

“Nhị Hoàng, sao thế? Miệng vết thương lại đau sao?” Giang Nhiễm tắt máy tính, đi đến bậc cửa sổ nhìn Nhị Hoàng. Vừa rồi thấy nó mơ mơ màng màng ngủ rồi mà, bây giờ lại tỉnh lại, chắc do vết thương đau thôi. Cô kiểm tra lại, không xuất huyết, khom lưng hôn đầu của nó: “Ngoan nhé, chờ em khỏe sẽ cho em thêm cơm.”

Phong Kính cứng đờ, vừa rồi Giang Nhiễm hôn anh sao?

Khác với nụ hôn thoáng qua ở thang máy, cũng không cách lớp khẩu trang thật dày, anh gần như cảm nhận được đôi môi mềm mại của Giang Nhiễm.

“Gâu gâu.” Đuôi anh không tự giác cong lên, cái này có tính là nụ hôn tình yêu không? À, nếu mà tính, bây giờ chắc anh đã trở về thân thể của mình đúng không?

“Ngủ ngon nhé, Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm lại sờ sờ nó, lấy bộ đồ ngủ mới từ trong tủ quần áo đi vào phòng tắm.

Phong Kính vui vẻ ghé vào bậc cửa sổ, cơn đau đớn ở vết thương giảm đi không ít.

Nụ hôn của Giang Nhiễm đối với anh giống như thuốc mê, khiến tim anh vừa mềm mại vừa tê dại, còn hơi nghiện.

Giang Nhiễm tắm xong đi ra thấy Nhị Hoàng còn ghé vào bậc cửa sổ mở to mắt nhìn cô, nghĩ thầm lần sau đi đổi thuốc có nên nói bác sĩ kê cho nó ít thuốc giảm đau không?

“Ngủ đi Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm đeo miếng che mắt.

Hôm sau cô không lười nữa, dậy sớm nấu bữa sáng cho mình. Cô ở nước ngoài một tuần, tuy không tự mình xử lý được rau nhưng nông trường vẫn rất có trách nhiệm thu hoạch cho cô rồi gửi tới đây. Rau củ mà không ăn nhanh thì sẽ không tươi nữa, ôi, hôm qua nên đưa cho anh Phong một ít.

Cô đưa một ít rau cho chị Vương, lại chọn ra một ít chuẩn bị đưa qua cho bố mẹ mình.

Nghĩ dù sao buổi chiều cũng đi trung tâm thương mại Tinh Quang gặp Hà Chi Viễn, cô cứ ra ngoài trước, đưa đồ ăn đến chỗ bố mẹ. Mẹ Giang thấy cô về, muốn giữ cô lại ăn cơm, Giang Nhiễm cũng muốn ăn cơm chùa của mẹ nhưng không thể không từ chối: “Lần sau đi ạ, hôm nay con có hẹn ăn cơm với bạn rồi.”

Rada bát quái của mẹ Giang bắt đầu vận hành: “Bạn à, là Nghiêm Hoan Hoan sao? Hay vẫn là Hà Chi Viễn kia?”

Khóe miệng Giang Nhiễm giật giật, vừa đi giày vừa nói: “Không phải đâu ạ, là người mẹ không biết đâu.”

“Con lại kết bạn với con trai mà mẹ không biết à?”

“..” Quả nhiên, cùng một thế giới cùng một người mẹ, “Không nói nữa, con bị muộn rồi, con đi trước đây.”

“Lần sau nhớ về ăn cơm đây nhé.” Mẹ Giang đi đến cửa, không quên dặn dò cô, “Cái cậu Hà Chi Viễn mẹ thấy không tồi đâu, có thể phát triển một chút.”

“Đã nói không phải mà, tạm biệt mẹ.” Giang Nhiễm vội vàng vào thang máy.

Chương 28: Đêm thứ hai mươi tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Đến trước trung tâm thương mại Tinh Quang, Giang Nhiễm gửi tin nhắn cho Hà Chi Viễn, hỏi xem anh ta ở đâu.

[Hà Chi Viễn]: Anh đứng ở cửa chính, em cứ đến đây là có thể thấy anh.

[Giang Nhiễm]: Vâng.

Cô đi qua quảng trường Tinh Quang, quả nhiên vừa nhìn đã thấy Hà Chi Viễn đứng thẳng người ở đó. Thật ra Hà Chi Viễn không tệ chút nào, công việc ổn định, tính cách tốt, vẻ ngoài cũng rất được, nhưng cô lại không có cảm giác với anh ta.

Lúc trước Giang Nhiễm cứ tưởng vì mình không nghĩ đến chuyện yêu đương nên mới không động lòng, nhưng sau khi quen biết anh Phong, cô mới biết được thì ra không phải vậy.

Cô vẫn khao khát tình yêu.

“Hà Chi Viễn.” Giang Nhiễm gọi anh ta một tiếng rồi đi tới. Hà Chi Viễn cười chào hỏi rồi nói với cô: “Anh đã đặt sẵn chỗ ở tầng trên nhà hàng, chúng ta đi lên thôi.”

“Vâng.”

Hai người cùng nhau đi đến nhà hàng Italy, vừa ngồi xuống, Giang Nhiễm đã hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì với em vậy?”

Hà Chi Viễn hơi mím môi, cười với cô: “Chúng ta dùng bữa trước đã, ăn

xong rồi nói.”

Giang Nhiễm gật đầu: “Được ạ.”

Lượng cơm Tây vốn không nhiều lắm, hơn nữa trong lòng hai người đều có tâm sự, lại càng không ăn được bao nhiêu. Hà Chi Viễn thấy Giang Nhiễm vẫn luôn đợi mình, cuối cùng thở dài: “Giang Nhiễm.”

“Vâng?” Giang Nhiễm buông đũa trong tay, theo bản năng ngồi thẳng lưng.

“Hôm nay anh hẹn em tới đây chính là muốn hỏi em, hiện tại em đã có bạn trai chưa?”

“... Chưa có.” Giang Nhiễm nắm chặt khăn tay trên bàn, dường như hơi khấn trương.

Hà Chi Viễn còn hơi hộp hơn cô, khi nói chuyện hô hấp cũng trở nên gấp gáp: “Vậy em có thể cân nhắc đến anh không?”

Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này Giang Nhiễm vẫn khá chần chừ. Tay cô siết chặt hơn, một lúc sau mới mở miệng nói: “Xin lỗi anh, em không thích anh.”

Nghe thấy Giang Nhiễm từ chối, lòng Hà Chi Viễn nhất thời nặng trĩu. Anh ta biết sau khi bày tỏ với Giang Nhiễm, tỷ lệ thành công không lớn, nhưng vì “anh Phong” xuất hiện, anh ta vẫn lựa chọn đánh cược một lần.

Kết quả là anh ta thua cuộc.

Giang Nhiễm thấy sắc mặt anh ta không tốt, lại thấy rất áy náy, cô nói với anh ta: “Thật sự, thật sự xin lỗi anh.”

Khóe miệng Hà Chi Viễn cong lên, khẽ cười với cô: “Em không cần xin lỗi, chuyện này vốn dĩ không có đúng sai.”

Giang Nhiễm hơi cúi đầu không nói chuyện, cô ngại nói “chúng ta vẫn có thể làm bạn”.

“Em còn muốn ăn gì nữa không?” Bỗng nhiên Hà Chi Viễn thay đổi đề tài.

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không cần đâu, cảm ơn anh.”

“Để anh đưa em về nhà nhé.”

“Không cần đâu, em tự về được.”

“Vậy được rồi.” Hà Chi Viễn gọi nhân viên phục vụ tính tiền, sau khi rời nhà hàng, vào thang máy Hà Chi Viễn xuống tầng hầm lấy xe còn Giang Nhiễm xuống tầng một, dọc đường đi hai người cũng không nói chuyện.

Ra khỏi trung tâm thương mại Tinh Quang, Giang Nhiễm mới thở ra một hơi thật mạnh. Hóa ra từ chối người khác cũng không dễ chịu gì.

Cô đi thẳng đến tàu điện ngầm để về nhà. Nhị Hoàng vẫn tựa vào cửa chờ cô, nghe thấy âm thanh mở cửa thì kêu lên.

“Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm đau lòng vuốt ve nó, thú cưng rất cần chủ nhân làm bạn, huống chi hiện tại Nhị Hoàng còn đang bị thương. Giang Nhiễm cảm thấy thật may là công việc của cô có thể làm ở nhà, có nhiều thời gian chăm sóc và ở bên cạnh Nhị Hoàng.

“Ngày mai phải đi bệnh viện đổi thuốc, có được không?”

“Gâu gâu.”

Giang Nhiễm mỉm cười, đi phòng bếp nấu cho mình bát mì.

Vừa rồi thật sự ăn chưa no.

Nhị Hoàng ngửi được mùi thơm, cũng tiến đến bên cạnh bàn ăn làm nũng

với Giang Nhiễm, nếu bình thường, Giang Nhiễm chắc chắn sẽ mềm lòng cho nó một chút, nhưng bây giờ trên người nó còn có vết thương, cô không dám cho nó ăn bậy bạ. Nhị Hoàng ra sức tỏ vẻ đáng yêu nhưng vẫn không thể đổi được đồ ăn, nó ủ rũ quỳ rạp trên mặt đất nhìn Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm thấy dáng vẻ của nó hơi buồn cười, lại dùng di động chụp ảnh nó.

Lần này cô không đăng lên vòng bạn bè mà gửi thẳng cho Nghiêm Hoan Hoan.

[Giang Nhiễm]: (hình ảnh)

[Nghiêm Hoan Hoan]: (mỉm cười)

[Giang Nhiễm]: Hôm nay Hà Chi Viễn tỏ tình với tớ.

[Nghiêm Hoan Hoan]: !!!

[Nghiêm Hoan Hoan]: Vậy nên cậu gửi bức ảnh này để cười nhạo chó độc thân hả???

[Giang Nhiễm]: Tớ từ chối. (trái tim tớ lạnh quá)

[Nghiêm Hoan Hoan]: (ngoáy mũi) Vì sao Hà Chi Viễn thiếu kiên nhẫn như vậy chứ, tớ vẫn nghĩ anh ta sẽ còn kiên trì thêm một khoảng thời gian nữa.

[Giang Nhiễm]: (trái tim tớ lạnh quá)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Vậy sau này cậu định thế nào? Sẽ rất xấu hổ đấy.

[Giang Nhiễm]: Đúng vậy, chắc là không gặp nhau nữa. (che mặt)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Thôi bỏ đi đừng nghĩ nữa, thời gian có thể xóa nhòa tất cả! Thứ sáu tuần sau có concert của Pumpkin, tớ có đồng nghiệp cũng

muốn đi, các cậu có muốn đi cùng nhau không?

[Giang Nhiễm]: Không cần đâu hì hì, tớ có hẹn với người khác rồi. (cười xấu xa)

[Nghiêm Hoan Hoan]: ...

[Nghiêm Hoan Hoan]: Cảm xúc của cậu cũng thay đổi quá con mẹ nó nhanh đấy nhá! Thành thật khai báo, có phải có hẹn với đàn ông không? Cậu có lương tâm không hả?

[Giang Nhiễm]: Cậu đoán xem. (cười xấu xa)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Tớ đoán cậu không có lương tâm. (mỉm cười)

Thật ra Giang Nhiễm cũng không muốn như thế, nhưng vừa nghĩ tới đi xem Pumpkin biểu diễn với anh Phong, cô liền phấn khích không ngừng được. Thời điểm ban nhạc Pumpkin còn nổi tiếng, cô còn đang học tiểu học, chờ đến lúc cô yêu âm nhạc của họ thì họ lại tuyên bố giải tán.

Đây vẫn luôn là điều tiếc nuối của Giang Nhiễm, concert tái hợp lần này rất có ý nghĩa với cô.

Một tuần này cô vẫn mang tâm trạng chờ mong để vượt qua, vết thương của Nhị Hoàng cũng đã hồi phục rất khá, điều này khiến cô càng vui vẻ hơn nữa.

Nhưng một tuần này Phong Kính lại không được như ý như thế. Mỗi ngày Tần Phàm đều tới nhà anh, chú ý đến cuộc sống của anh, giao lưu tình cảm với anh.

“Giám đốc Tần, tôi là nghệ sĩ dưới tay anh chứ không phải là tội phạm của anh.” Phong Kính không thể nhịn được nữa, bắt đầu kháng nghị.

Tần Phàm nhìn anh một cái, nói: “Vốn dĩ tôi không cần trông coi cậu như

thể thật, nhưng tiền án của cậu quá nhiều, tỷ lệ tin tưởng của tôi đối với cậu đã về đến số âm.”

“Tôi thật sự sẽ không về Châm Thủy Hương, anh tin tôi đi.”

“Tôi chỉ tin bản thân mình.”

Phong Kính: “...”

Anh nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ, Tần Phàm vẫn không có ý định đi, nếu còn tiếp tục như vậy, có lẽ anh sẽ không tới kịp concert. Anh lấy cớ vào toilet, còn cầm theo di động vào.

Lục lợi danh bạ một lượt, anh gửi tin nhắn cầu cứu đến người anh em tốt của mình: Mạnh Hành Xuyên.

[Phong Kính]: Người anh em, giúp tôi nghĩ cách lừa Tần Phàm đi với.

[Mạnh Hành Xuyên]: ... Ông anh à, cậu lại định làm chuyện xấu gì đây?

[Phong Kính]: Không có gì, tôi chỉ muốn đi xem concert của Pumpkin thôi!

[Mạnh Hành Xuyên]: Vậy cậu cứ nói thẳng với anh ta thôi. Anh ta không đến mức hạn chế tự do con người của cậu đâu!

[Phong Kính]: Tôi sợ anh ta đi theo tôi!

[Mạnh Hành Xuyên]: Cậu nói thật đi, cậu chỉ muốn đi xem concert thật chứ?

[Phong Kính]: Là thật mà, cậu cũng biết tôi vẫn luôn thích Pumpkin.

[Mạnh Hành Xuyên]: Vậy được rồi, cậu đừng lừa tôi đây.

... Đột nhiên Phong Kính hơi chột dạ. Nhưng nghĩ lại đây cũng không phải lần đầu tiên anh lừa Mạnh Hành Xuyên nên cũng không có gánh nặng tâm lý gì nữa!

Anh bước từ nhà vệ sinh ra, trong chốc lát, Tần Phàm nhận được điện thoại của trợ lý Mạnh Hành Xuyên gọi tới: “Giám đốc Tần! Bỗng nhiên anh Mạnh đau bụng ở phim trường! Hình như cực kỳ nghiêm trọng!”

Tần Phàm nhíu mày: “Cậu ta ăn gì?”

“Không, không ăn gì đặc biệt cả, ấy ấy, anh Mạnh, sao anh lại ngã thế?”

“...” Tần Phàm cầm áo khoác của mình, đi ra ngoài, “Tôi lập tức tới ngay.”

Trong lòng Phong Kính vui vẻ, Mạnh Hành Xuyên làm việc quả nhiên đáng tin.

“Sao thế, xảy ra chuyện gì sao?” Phong Kính dùng diễn xuất của mình, chứng minh bản thân nhận được giải ảnh đế bằng thực lực.

Tần Phàm nói: “Bên phía Mạnh Hành Xuyên xảy ra chút chuyện, tôi phải đi qua đó, cậu ngoan ngoãn một chút cho tôi.”

Phong Kính kinh ngạc hỏi: “Lão Mạnh xảy ra chuyện gì sao? Chuyện gì thế, nghiêm trọng không?”

“Vẫn chưa rõ, chờ tôi đi qua đó xem rồi lại nói.” Tần Phàm nói xong liền mở cửa đi, Phong Kính nhìn anh ta lái xe đi, vội về phòng thay quần áo, gọi điện thoại cho Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm đang chọn đồ để mặc vào buổi tối, thấy Phong Kính gọi điện thoại tới, nhanh chóng nghe máy: “Chào anh Phong.”

“Chào cô.” Nghe được giọng của Giang Nhiễm, Phong Kính không kìm lòng được, khóe môi cong lên, “Bây giờ tôi đi qua đón cô, cô muốn ăn gì trước không?”

“Tôi vừa mới ăn đồ ăn còn lại lúc trưa.” Giang Nhiễm nói tới đây, cảm xúc hơi kích động, “Ôi, bây giờ tôi rất hưng phấn, tôi không hề cảm thấy đói bụng chút nào.”

Phong Kính bật cười: “Tôi mua ít bánh mì và nước để trên xe, lát nữa cô đói bụng thì có thể ăn.”

“Được.”

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng thấy Giang Nhiễm muốn ra ngoài, nó cũng muốn đi cùng. Giang Nhiễm sờ sờ đầu nó, nói với nó: “Chị muốn đi xem concert của ban nhạc mà chị thích nhất, vui chết mất.”

“Gâu gâu.”

“Không thể mang em theo được, em ngoan ngoãn ở nhà đi, chị sẽ về nhanh thôi.”

“Gâu!”

Giang Nhiễm nói chuyện với Nhị Hoàng một lát, Phong Kính đã lái xe đến dưới nhà. Cô chạy chậm ra khỏi tòa nhà, thấy chiếc xe Cayenne quen mắt.

“Đã lâu không gặp, anh Phong.” Sau khi nói ra những lời này, tự Giang Nhiễm cũng thấy kỳ lạ, cũng không lâu lắm mà, mới chỉ một tuần thôi.

“Đã lâu không gặp.” Phong Kính mỉm cười, anh lấy một túi đồ ăn vặt từ phía sau tới, “Cô xem có đồ cô thích ăn không?”

“Ấy, anh mua nhiều thế.” Giang Nhiễm ôm túi đồ anh đưa tới, hơi ngạc nhiên.

Phong Kính nói: “Không đề ý nên mua hơi nhiều.”

Giang Nhiễm nở nụ cười, mở một hộp bánh quy ra.

Concert tối nay được tổ chức ở sân vận động thành phố, trước lúc mở màn còn một tiếng, bên ngoài đã đứng đầy người. Phong Kính đưa vé VIP nội bộ rồi dẫn Giang Nhiễm đi vào phòng nghỉ trước. Lúc nhân viên công tác dẫn đường, cứ suy nghĩ xem người đeo khẩu trang có phải Phong Kính không?

Vé vào cửa nội bộ đều là những người có quan hệ mới lấy được, bọn họ còn là vị trí tốt nhất ở giữa, có lẽ là người có ảnh hưởng lớn. Nhưng trong lòng dù có tò mò cũng không dám hỏi, dù sao người có vé như thế bọn họ không dám đắc tội.

Phòng nghỉ dán poster concert tối nay, Giang Nhiễm vừa nhìn thấy liền chạy tới: “Trời ơi, Ray đẹp trai quá.”

Ray là nhóm trưởng của Pumpkin - ban nhạc rock thập niên 90. Lúc trước tạo hình “tóc dài đầu xù” cũng không dim được ngũ quan tinh xảo gợi cảm của Ray, hiện tại trải qua mười năm lắng đọng lại càng đẹp trai hơn nhiều.

Mặc dù Ray cũng là thần tượng của mình nhưng Phong Kính vẫn không nhịn được hỏi: “Vậy cô cảm thấy anh ấy và Phong Kính ai đẹp trai hơn?”

“Phong cách của hai người bọn họ hoàn toàn không giống nhau mà, mỗi người đẹp trai mỗi vẻ.”

Cái đuôi của Phong Kính lại vênh lên, Giang Nhiễm ngấm poster trong chốc lát, concert cũng sắp bắt đầu. Khán giả đi vào sân, bên ngoài ồn ào hẳn lên, Phong Kính và Giang Nhiễm cũng đi ra khỏi phòng nghỉ, theo nhân viên công tác đến vị trí của mình.

Hai bên vị trí VIP dùng đồ vật để ngăn cách, bên trong thậm chí còn đặt ghế sofa nhỏ. Đãi ngộ như thế này khiến Giang Nhiễm vô cùng kinh ngạc, trong ấn tượng của cô, buổi biểu diễn phải đứng từ đầu đến cuối.

Cách chỗ ngồi của bọn họ không xa có mấy cô gái đang lú ra lú rú nói chuyện, trong đó có một cô gái lơ đãng thấy một bên mặt của Phong Kính,

thuận tay lấy máy ảnh trong tay chụp một cái.

“Lúc chờ mở màn #concert tái hợp của Pumpkin, hình như gặp Phong Kính????”

~~~ Tác giả có người muốn nói: Là fan chân chính, cho dù bạn có đeo khẩu trang và đội mũ thì chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra bạn rồi.

Giang Nhiễm: Ồ. (mỉm cười) (mỉm cười) (mỉm cười) (mỉm cười)

Chương 29: Đêm thứ hai mươi chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Bài viết này ban đầu cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý, cô gái đăng Weibo vốn định chụp thêm mấy tấm để nghiên cứu xem có đúng là Phong Kính không, nhưng concert đã bắt đầu, sự chú ý của cô ta chuyển sang sân khấu.

Ngăn cách đã mười năm, các thành viên của Pumpkin đã là các ông chú hơn bốn mươi tuổi, nhưng giây phút bọn họ biểu diễn trên sân khấu vẫn khiến toàn bộ khán đài hò hét.

Phong Kính đưa cho Giang Nhiễm một cái que phát sáng, Giang Nhiễm bắt chước người khác đứng lên cổ vũ. Khi giai điệu của “Dorothy” vang lên trên sân khấu thì toàn sân vận động hoàn toàn bùng nổ.

“Dorothy” không phải là ca khúc giúp Pumpkin thành danh nhưng là ca khúc nổi tiếng nhất của bọn họ, doanh số tiêu thụ cũng đứng đầu. Người ta nói, bài hát này là do chính Ray viết tặng người đại diện của ban nhạc, vì cô ấy rất thích “Phù thủy xứ OZ” nên anh ấy đã lấy tên nữ chính Dorothy đặt tên cho bài hát.

Lúc ấy scandal của Ray và người đại diện gây xôn xao, hai người hình như còn là thanh mai trúc mã, tất cả mọi người đều cho rằng cuối cùng hai người bọn họ sẽ ở bên nhau, thế nhưng kết quả người đại diện lại kết hôn với một người ngoài ngành.

“Đã nhiều năm như vậy, Ray mãi vẫn chưa kết hôn, thật quá si tình.” Giang Nhiễm nói với Phong Kính.

Phong Kính nói: “Mãi vẫn chưa kết hôn và mãi vẫn chưa có bạn gái là hai việc khác nhau.”

Giang Nhiễm: “...”

Ặc, hình như anh Phong rất hiểu chuyện này.

Bài “Dorothy” được khép lại bằng màn hợp xướng của toàn bộ sân vận động, trải qua sự cuồng nhiệt vừa rồi, lần này ban nhạc hát một bài vui vẻ tươi sáng là “Honey”, cũng là một bài hát cũ nghe nhiều đến thuộc.

Nghe trực tiếp ở đây thật sự rất cuốn hút, khác xa với cảm giác nghe trên máy tính hay điện thoại. Biểu diễn suốt buổi concert là một chuyện cực kỳ tốn thể lực, lúc đầu Giang Nhiễm còn lo lắng, thành viên ban nhạc đều khá lớn tuổi, có thể không biểu diễn được đến cuối cùng. Sau đó sự thật chứng minh cô đã nghĩ quá nhiều, thể lực của Pumpkin và khán giả ở đây đều rất tốt, vẫn hò hét từ đầu đến khi kết thúc.

Cô thấy bọn họ hoàn toàn có thể ca hết đến năm tám mươi tuổi. Khi kết thúc, lúc Ray phát biểu cảm nghĩ cũng thật sự nói như thế.

Mọi người vẫn chưa thỏa mãn sau ba màn biểu diễn, cô gái chụp ảnh Phong Kính lúc này lại nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình. Lần này anh nghiêng sườn mặt về phía cô ta, nhìn càng giống Phong Kính.

Cô ta lại dùng máy ảnh chụp một tấm, kết quả bị Phong Kính phát hiện, anh kéo thấp mũ lưỡi trai, xoay người theo sau Giang Nhiễm đi mất.

“Cậu chụp ai đấy?” Một cô gái mang tai thỏ lại gần, nhìn bức ảnh cô gái kia chụp lúc đầu. Cô gái cầm máy ảnh nhú mày, vừa đi theo dòng người ra ngoài vừa hỏi cô gái còn lại: “Cậu nhìn người này đi, có giống Phong Kính không?”

“Người nào?” Cô gái thò đầu qua xem, không khỏi cảm thán, “Thật sự rất giống! Đúng rồi, tớ nhớ hình như trước kia đã từng đọc được ở đâu đó, Phong Kính thích ban nhạc Pumpkin nhất đó!”

“Thật không? Không lẽ là Phong Kính thật?”

“Cậu nhìn thấy ở đâu? Người đâu rồi?”

Cô gái cầm máy ảnh nhìn lên, không thấy bóng dáng Phong Kính nữa: “Hình như đi mất rồi, bọn họ ngồi ở khu VIP.”

“Vậy thì càng có khả năng là Phong Kính đấy! Cậu đăng Weibo hỏi xem.”

Vì thế cô gái kia lại đăng hai bức ảnh mình chụp được lên Weibo kèm lời nhắn.

“#concert tái hợp của Pumpkin# nhìn thấy một người, càng nhìn càng thấy giống Phong Kính, mọi người xem giúp tôi. (tự hỏi)”

Vì trong lúc buổi diễn diễn ra có rất nhiều người xem livestream nên đề tài về buổi biểu diễn này đã nằm trên hot search. Weibo này càng lúc càng được nhiều người nhìn thấy, mãi đến sau khi một tài khoản V chia sẻ lại thì hoàn toàn bùng nổ.

Trải qua sự phân tích đối chiếu tỉ mỉ của “đoàn chuyên gia”, mọi người khẳng định đây là Phong Kính.

Sau đó đề tài “Vô tình gặp được Phong Kính ở concert” cứ như thế bay lên hot search.

Trên đường Phong Kính đưa Giang Nhiễm về nhà, trong lòng có dự cảm không tốt, anh chắc chắn trước khi đi, cô gái kia đã chụp ảnh anh.

Anh đã che kín mít như thế, rốt cuộc có gì để mà chụp nữa chứ?

“Anh Phong?” Giang Nhiễm cởi dây an toàn, nghiêng đầu nhìn người nào đó đang ngây người, “Tới nơi rồi, tối nay cảm ơn anh, concert rất vui.”

“À, tôi cũng rất vui.” Phong Kính che giấu cảm xúc nhỏ của mình, cười nói với Giang Nhiễm, “Bây giờ cũng không sớm nữa, Nhị Hoàng còn đang đợi cô đấy, cô lên trước đi.”

“Vâng.”

“Từ từ thôi.” Phong Kính lấy cái túi đồ lớn đưa cho cô, “Cái này cô cũng cầm về ăn đi.”

“À, cảm ơn anh.” Giang Nhiễm nhận túi đồ ăn vặt, vẫy vẫy tay với anh, “Anh lái xe cẩn thận.”

“Ừ.” Phong Kính nhìn cô đi vào khu nhà, đang chuẩn bị khởi động xe, chợt nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

Người gọi điện là sói xám Tần.

Phong Kính: “...”

Chắc chắn là chuyện tối hôm nay bị lộ rồi.

Anh suy nghĩ một chút mới nghe máy, vừa mới nói “alo”, giọng nói trào phúng của Tần Phàm vang lên: “Ảnh đế Phong đã xem xong buổi biểu diễn rồi sao?”

“... Ha ha, tin tức của giám đốc Tần nhanh thật đấy.”

“... Ha ha, không phải tôi nhanh, mà là ảnh đế Phong vô cùng được ưu ái nằm trên hot search.”

Phong Kính: “...”

Cái gì? Chẳng lẽ anh lại lên hot search sao?

“Cậu vẫn ở bên ngoài à?”

“... Tôi đang trên đường về nhà.”

“Được rồi, sáng ngày mai tới công ty gặp tôi, nhớ bảo Mạnh Hành Xuyên đi cùng.”

Phong Kính: “...”

Lúc Phong Kính còn đi học cho tới bây giờ chưa từng bị thầy giáo gọi vào văn phòng để dạy bảo, nhưng sau khi làm việc... Thì lại giống như chuyện cơm bữa.

Anh lái xe về Hoa Đô, thả chìa khóa xe xuống rồi lấy điện thoại truy cập Weibo.

Đề tài “Vô tình gặp được Phong Kính ở concert” vẫn đang nằm hiên ngang trên hot search.

Phong Kính: “...”

Phản ứng đầu tiên của anh là nhấn vào ảnh nhìn xem Giang Nhiễm có bị chụp không, cũng may hai bức ảnh trên Weibo anh đều trùng hợp che luôn Giang Nhiễm. Ngẫm lại cũng đúng, nếu Giang Nhiễm bị chụp được thì sao Tần Phàm có thể nói chuyện nhẹ nhàng như thế.

Phong Kính âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời nhận ra một vấn đề nghiêm trọng: có phải anh bại lộ rồi không?

Giang Nhiễm về nhà rồi tắm một lượt, sau đó ngồi trước máy tính chuẩn bị lên Weibo xem buổi biểu diễn hôm nay.

Không ngờ dạo này ảnh đế Phong có mặt khắp nơi, ngay cả concert của Pumpkin mà anh cũng có thể leo lên hot search.

Khoan đợi chút, Giang Nhiễm còn cố ý đeo kính lên, nhấn vào ảnh chụp lớn, bức ảnh kia được fan xác định là Phong Kính.

Nếu khẩu trang đen và mũi lưỡi trai có thể còn là trùng hợp, nhưng áo T-

shirt và áo khoác này, giống như đúc với áo hôm nay anh Phong mặc.

Ngón trỏ Giang Nhiễm đặt nhẹ trên chuột trái, thời gian như dừng lại tại giờ phút này

Anh Phong chính là Phong Kính.

Mắt cô không hề chớp nhìn chăm chăm người trên màn hình, trong lòng chấn động không thốt nên lời. Nhưng sự chấn động này không phải vì “Anh Phong chính là Phong Kính” mà bởi suy đoán giữ trong lòng mình một thời gian dài bỗng nhiên được chứng thực, xảy ra trong lúc không ngờ tới.

Điều cô kinh ngạc nhất không phải anh Phong là Phong Kính, mà vì sao anh Phong lại là Phong Kính.

Vì sao anh lại xuất hiện bên cạnh cô?

Suốt một buổi tối Phong Kính vẫn luôn đợi điện thoại Giang Nhiễm gọi cho mình, tâm trạng gần giống lúc trước chờ điện thoại của mẹ anh vậy.

Nếu Giang Nhiễm thấy hot search trên Weibo, chắc chắn sẽ gọi điện cho anh đúng không? Nhưng nếu cô gọi điện tới đây, anh nên giải thích thế nào mới tốt đây? Anh không muốn lấy lý do dùng để ứng phó với Tần Phàm ứng phó với cô, nhưng anh lại không nghĩ được lý do gì tốt hơn để giải thích.

Sau đó anh đợi mãi đến 12 giờ, Giang Nhiễm cũng không gọi điện thoại tới.

... Có phải con gái đều như thế không? :)

Sau khi biến thành Nhị Hoàng, anh vẫn ghé vào bậc cửa sổ quen thuộc. Trong phòng tắt đèn, Giang Nhiễm đã nằm ngủ trên giường.

Khó có khi cô ngủ sớm như thế.

Nhưng Phong Kính biết cô chưa ngủ, anh vầy vầy cái đuôi đến gần cô như muốn làm gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ nhìn cô như vậy, không làm gì cả.

Đêm hôm nay dường như yên tĩnh hơn so với trước kia, rất thích hợp để suy nghĩ một số chuyện quan trọng.

Sáng hôm sau, Phong Kính ngồi xe Michelle lái tới công ty. Khi anh đến văn phòng Tần Phàm thì Mạnh Hành Xuyên đã ở đấy, thấy anh vào, giống như gặp được người anh em cùng cảnh ngộ.

“Ngồi đi.” Tần Phàm chỉ vào cái ghế trống bên cạnh Mạnh Hành Xuyên. Phong Kính đi qua ngồi xuống, nhìn Tần Phàm ngồi đối diện, nói: “Giám đốc Tần tìm chúng tôi tới đây có chuyện gì? Lát nữa lão Mạnh còn phải đến phim trường, đúng không?”

Mạnh Hành Xuyên gật đầu thật mạnh.

“Yên tâm đi, không mất bao nhiêu thời gian của các cậu đâu.” Tần Phàm nhìn thoáng qua Mạnh Hành Xuyên, sau đó mới nhìn Phong Kính hỏi, “Tôi hôm qua qua cậu ra ngoài chỉ để đi xem concert?”

“Đúng vậy.” Phong Kính cây ngay không sợ chết đứng trả lời, “Đột nhiên tôi nhớ ra mình có vé nên liền đi xem.”

“Chỉ vì đi xem concert mà phải để Mạnh Hành Xuyên nói dối giúp cậu sao?”

“Tôi chỉ có một vé, tôi sợ anh đề nghị muốn đi cùng tôi, đến lúc đó không khí lại lúng túng.”

Tần Phàm: “...”

Anh ta im lặng, lại hỏi Mạnh Hành Xuyên: “Tôi qua cậu ta nói với cậu thế nào?”

Mạnh Hành Xuyên nói: “Chỉ nói cậu ấy muốn đi xem concert thôi, anh cũng biết cậu ấy rất thích Pumpkin mà.”

Phong Kính thích Pumpkin không phải là bí mật gì, Tần Phàm cũng biết, chẳng qua anh ta cảm thấy tại sao Phong Kính vẽ vờ thêm chuyện làm gì, chắc chắn còn có mục đích mờ ám nào đó: “Không còn gì khác?”

“Cái khác... Cái khác tôi không biết đâu!”

“Cậu chưa biết gì khác đã giúp cậu ta nói dối, hai người các cậu thật đúng là anh em tốt.” Tần Phàm cười như không cười nhìn bọn họ, “Lần sau ảnh đế Phong kiếm được tiền nhớ chia cho cậu ta một ít.”

Phong Kính: “...”

Đã là anh em tốt sao còn nói chuyện tiền bạc chứ?

Tần Phàm lại nói mấy lời với bọn họ một lát, hai người vẫn luôn khẳng định chỉ đi xem concert. Trong lòng Tần Phàm mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng tin tức tối hôm qua cũng không có vấn đề gì, trên ảnh bị fan chụp cũng chỉ có một mình Phong Kính: “Vậy được rồi, lần này coi như xong, lần sau ảnh đế Phong muốn xem concert của ai cứ nói thẳng với tôi là được, không cần lo lắng tôi không có vé.”

Phong Kính: “...”

Từ công ty đi ra, Phong Kính hít một hơi không khí mới mẻ, để Michelle lái xe. Nhìn cảnh vật bắt đầu lùi dần về sau ngoài cửa sổ, Phong Kính lại đắm chìm vào suy nghĩ của mình.

Sáng sớm hôm nay, trước khi Mễ Tuyên Nhi tới đón anh, anh đã gửi một thùng chuyển phát nhanh cho Giang Nhiễm, chắc giờ cô đã nhận được. Cô sẽ có phản ứng gì nhỉ?

“Mễ Tuyên Nhi, lái xe đến Châm Thủy Hương.”

“Hà?” Michelle hoảng sợ, lúc này mới từ văn phòng Tần Phàm đi ra mà đã bắt đầu không an phận nhanh như thế sao?

Phong Kính nói: “Đừng khẩn trương, tôi chỉ chợt nhớ mình để quên một ít đồ ở đây, lấy xong sẽ đi.”

“À... Tôi biết rồi.”

Giang Nhiễm vừa xuống dưới nhận hàng chuyển phát nhanh, là công ty cùng thành phố đưa tới. Ở phần tên người gửi chỉ viết một chữ “Phong”.

Giang Nhiễm giật mình, vội bước nhanh về nhà.

Tới nhà rồi, cô lấy dụng cụ mở thùng trên bàn, cắt hai ba cái đã mở thùng hàng ra.

Bên trong có một thỏi son được bao bọc bởi giấy giảm xóc, là màu 007 của Bunny đã sớm cháy hàng. Cô đặt son sang một bên, cầm tấm card bên cạnh lên.

Là một dấu son.

Không phải loại in ấn, mà là dấu môi thật in lại.

Gần như trong nháy mắt Giang Nhiễm đã hiểu hai cái này là gì, trái tim đập thình thịch không ngừng. Khi cô còn đang ngây người, chuông cửa lại vang lên. Nhị Hoàng chạy tới cửa như mọi khi, vui vẻ kêu lên với cửa.

Giang Nhiễm liếc mắt, đoán được người ngoài cửa là ai.

Tim cô đập nhanh hơn, cô hít sâu một cái mới đứng lên đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, anh Phong đeo khẩu trang đội mũ lưỡi trai đang đứng hơi khép nép ở bên ngoài.

Chương 30: Đêm thứ ba mươi

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trong khoảng thời gian ngắn không khí có phần lúng túng, hai người không ai mở miệng trước.

Nhà hàng xóm bỗng truyền đến tiếng mở cửa, Giang Nhiễm kéo Phong Kính vào, mạnh tay đóng cửa lại.

“Gâu gâu.”

Nhị Hoàng nhìn bọn họ sửa hai tiếng, Giang Nhiễm buông cánh tay Phong Kính ra, quay đầu đi chỗ khác: “Ngại quá...”

Phong Kính khụ một tiếng, nói: “Không sao.”

Trong phòng lại yên tĩnh, Phong Kính nhìn thoáng qua son môi và tấm card Giang Nhiễm đặt trên bàn, trên mặt hơi nóng: “Cái đó...”

Giang Nhiễm nhìn theo ánh mắt anh, tim cũng đập nhanh lên: “Cái này em mới nhận được, là anh gửi sao?”

“Ừ...”

“Cho nên anh thật sự là Phong Kính?” Tuy dân mạng đã kết luận ảnh chụp là Phong Kính, chỉ là bản thân anh không thừa nhận, nhưng anh lại gửi hai thứ chỉ có Phong Kính mới có cho mình.

“Ừ...”

“Vì thế... anh mới luôn đeo khẩu trang?”

“Ừ...” Giọng nói của Phong Kính đã thấp đến nỗi không thể thấp hơn, tuy trên đường đi đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ rồi, nhưng sau khi thấy Giang Nhiễm, anh nhận ra những gì chuẩn bị đều vô ích.

Giang Nhiễm nhìn anh chằm chằm, một lát sau mới hỏi: “Vậy anh có thể tháo khẩu trang xuống không?”

“Được...” Anh phát hiện ngoại trừ “Ừ” ra, thì không nói được từ nào khác.

Giang Nhiễm thử vươn tay, thấy Phong Kính không hề né tránh mới từ từ chạm vào lỗ tai anh, tháo khẩu trang xuống. Gương mặt người đàn ông dần dần xuất hiện trước mắt cô, mũi cao thẳng, đôi môi gợi cảm, đường nét tỷ lệ vàng, vẻ đẹp đầy sắc bén.

Giang Nhiễm nắm khẩu trang, chậm rãi thu tay, Phong Kính nhìn cô, dè dặt quan sát từng cử động của cô.

“Thật sự là Phong Kính...” Giang Nhiễm lẩm bẩm một lúc, đôi mắt đen không ngừng nhìn thẳng vào anh, “Anh, anh có thể ký tên cho em không?”

“...” Phong Kính đã tưởng tượng rất nhiều lần cảnh tượng mình tháo khẩu trang xuống trước mặt Giang Nhiễm, nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ tới đôi phương lại xuất chiêu như vậy, “Có thể, em có muốn chụp ảnh không?”

“Có thể ạ? Có chứ.” Giang Nhiễm chạy đến lấy điện thoại thật, chụp một bức ảnh với Phong Kính.

“Tên thì ký trên tấm card đi.” Cô lấy bút và tấm card Bunny đưa cho Phong Kính. Phong Kính nhận từng thứ một, thành thành thật thật ký tên lên đó.

“Cảm ơn anh.” Giang Nhiễm cầm tấm card về, thổi thổi lên chỗ mới ký, ngược mắt cười với Phong Kính.

“... Không cần khách khí.” Nếu cô thích, anh có thể ký thêm một trăm lần nữa.

“Đúng rồi.” Giang Nhiễm cất tấm card, chột nhìn Phong Kính hỏi, “Anh Phong, trước đó anh biết em sao?”

“Hả?”

“Không biết anh còn nhớ không, lúc anh về thành phố A có xoa đầu một fan tới sân bay đón, người đó chính là em.” Vốn dĩ Giang Nhiễm còn cho rằng đó là ngẫu nhiên, nhưng sau đó Phong Kính lại tới tiểu khu này, đặt hai việc này ở một chỗ, cũng không tránh khỏi trùng hợp, “Sau đó anh chuyển tới đây... À, mặc dù nghĩ vậy có hơi tự kỷ nhưng em thật sự cảm thấy quá trùng hợp.”

Phong Kính: “...”

Chuyện gì tới trước sau cũng tới, anh suy nghĩ một chút mới với Giang Nhiễm: “Lần ở sân bay đúng lúc anh nhìn thấy em, chuyển đến đây vì... Chắc em cũng nghe nói sức khỏe anh không được tốt, trong khoảng thời gian trở về thành phố A, anh không làm việc, chỉ muốn đổi môi trường để tĩnh dưỡng một chút.”

Cuối cùng anh vẫn dùng lý do đã dùng để đối phó với Tần Phàm.

“Hóa ra là vậy.” Giang Nhiễm vẫn còn hơi nghi ngờ, hoàn cảnh tiểu khu bọn họ cũng không có gì quá tốt, với điều kiện của Phong Kính hoàn toàn có thể đổi một nơi khác tốt hơn nhiều để tĩnh dưỡng. Nhưng từ trước đến nay cô không phải một người thích truy hỏi cặn kẽ, nếu anh đã nói vậy, cô cứ biết vậy thôi.

“Giấu giếm em lâu như vậy, ngại quá.” Phong Kính lo lắng nhất là Giang Nhiễm đề ý đến chuyện anh giấu giếm cô.

“Không có gì, dù sao anh cũng là nhân vật của công chúng, nhất định phải chú ý giữ bí mật.” Giang Nhiễm không để bụng thật, nếu Phong Kính ngênh ngang xuất hiện trong tiểu khu thì mới kỳ lạ.

Trong lòng Phong Kính thầm thở phào nhẹ nhõm một, quả nhiên Giang Nhiễm là một cô gái dịu dàng hiền lành người! Anh vui vẻ ra mặt, đang định nói với cô thêm mấy câu thì chuông di động vang lên. Phong Kính nhìn thoáng qua, cười xin lỗi với Giang Nhiễm rồi nghe máy: “Chuyện gì?”

“Phong tổng, anh chưa tìm được đồ sao? Hay để tôi lên tìm giúp anh nhé?” Michelle đơn thuần thật sự cho rằng anh để Phong nhà mình lên lấy đồ.

Phong Kính không kiên nhẫn mím môi, nói với anh ta: “Không cần, tôi lập tức xuống ngay.”

“À, vậy được ạ.”

Cúp điện thoại, Phong Kính nhìn Giang Nhiễm: “Ngại quá, bây giờ anh phải đi rồi.”

“À, không sao, anh có việc thì cứ đi đi.” Giang Nhiễm nghĩ, một ngôi sao nổi tiếng như Phong Kính, lịch trình chắc chắn rất dày.

“Vậy...” Phong Kính không muốn đi, “Anh sẽ gọi điện cho em sau.”

“Vâng.”

Phong Kính mỉm cười với cô, cúi đầu nói tạm biệt với Nhị Hoàng rồi xoay người đi ra ngoài cửa.

“Đợi đã!” Giang Nhiễm vội gọi anh lại, “Anh Phong, khẩu trang của anh.”

Phong Kính xoay người lại nhận khẩu trang, nhìn Giang Nhiễm, “Em cứ gọi thẳng tên anh là được.”

“...” Giang Nhiễm nuốt nước bọt, rốt cuộc cũng gọi cái tên kia, “Phong Kính.”

“Ừ, anh đây.” Thật sự hi vọng mỗi lần Giang Nhiễm gọi anh, anh đều ở bên

cạnh cô.

Sau khi Phong Kính đi, Giang Nhiễm bắt đầu nghi ngờ tất cả vừa rồi do mình đang nằm mơ. Chỉ khi nhìn thấy thỏi son và tấm card Phong Kính kí tên trên bàn, cô mới tin tất cả đều là sự thật.

Ngôi sao nổi tiếng chỉ có thể nhìn thấy trên màn hình vừa rồi thật sự ở bên cạnh cô.

“A a a Nhị Hoàng! Chị có nên đi mua xỏ số không?” Giang Nhiễm bế Nhị Hoàng lên, liên tục xoa xoa nó.

“Gâu gâu.” Lông Nhị Hoàng dưới bàn tay cô đều bị làm cho rối tung lên.

“Nhị Hoàng.” Giang Nhiễm lại giơ tay lên, bóp mặt Nhị Hoàng. Nhìn mặt Nhị Hoàng bị mình nặn đến nổi biến dạng, Giang Nhiễm bật cười thành tiếng.

Nhị Hoàng ở trong lòng cô không hề phản kháng, chỉ mở to đôi mắt nhìn cô, giống như nói cô vui vẻ là được.

Giang Nhiễm chà đập Nhị Hoàng một lát, ánh mắt dừng lại trên thỏi son màu 007. Màu này thật sự rất đẹp, hồng hồng mịn mịn, nhìn rất ngọt ngào.

Cô cầm lấy, đi đến trước bàn trang điểm, chuẩn bị đánh thử.

Thỏi son này chắc là thỏi mà Phong Kính từng dùng.

Cô vặn ra, phía trên quả thật nhìn thấy dấu vết từng dùng.

Khi son sướt qua môi mình cảm giác giống như môi Phong Kính chạm vào. Giang Nhiễm chột đỏ bừng mặt, trong lòng như có con nai chạy loạn.

Cô tô nhẹ một lớp rồi nhìn mình trong gương, cảm thấy màu 007 này rất thần kỳ, sau khi tô xong còn có thể dùng để tạo má hồng.

Cô không nghĩ lại xem Phong Kính tặng son và tấm card có dấu môi cho mình có ẩn ý gì, có lẽ chỉ vì muốn xin lỗi cô thôi.

Sau khi Phong Kính rời khỏi nhà Giang Nhiễm thì về luôn Hoa Đô. Mấy hôm nay anh đều ở trong nhà đọc kịch bản, nhưng hôm nay khi cầm kịch bản lại luôn hiện ra mặt Giang Nhiễm.

Hôm nay thời gian không đủ, hơn nữa cô ấy mới biết được thân phận của mình, nên để cho cô ấy có chút thời gian thích ứng, sau đó chờ thời cơ thích hợp, có lẽ bọn họ có thể... yêu đương luôn?

Lần đầu tiên Phong Kính nhìn thấy Giang Nhiễm thì đã có thiện cảm với cô, anh không phân biệt rõ được đó là thiện cảm của Nhị Hoàng còn lại trong người anh hay là của chính anh, nhưng chuyện này cũng không quan trọng. Giang Nhiễm là kiểu người anh thích, hơn nữa càng tiếp xúc thì bản thân cô càng bộc lộ nhiều điểm hấp dẫn anh, anh thích cô, về điểm này anh chưa từng nghi ngờ.

“Mẽ Tuyên Nhi, cậu đã từng yêu đương chưa?” Phong Kính ngồi trên sofa bất ngờ hỏi.

Đây đã là lần thứ ba mà dạo gần đây Phong Kính nhắc đến chuyện tình yêu với mình, Michelle ngay lập tức nâng cao tinh thần: “Phong tổng, nếu anh thật sự muốn yêu đương thì phải nói với giám đốc Tần đi, anh ấy sẽ giải thích cho.”

Phong Kính buông kịch bản, nhìn anh ta nói: “Tôi đang hỏi cậu.”

Michelle bĩu môi, nói: “Lúc học đại học từng thích một bạn học cùng lớp.”

“Sau đó thì sao? Cậu thổ lộ với cô ấy không?”

“Không hề, cô ấy có người mà cô ấy thích, tôi chỉ có thể lén nhìn cô ấy.”

“... Cậu thật thất bại.”

“...” Tim Michelle bị đâm mạnh một nhát, suýt nữa nước mắt đã rơi xuống, “Nếu như tôi mà là anh, tôi cũng dám đi thổ lộ với cô ấy.”

“...Tình yêu không chỉ nhìn bề ngoài.”

“... Vâng, phải nhìn bề ngoài trước, sau đó mới nhìn tới cái khác.”

“...” Không thể phản bác, “Vậy trước đây cậu đã từng tỏ tình với ai chưa?”

Michelle nhớ lại, nói: “Lúc học tiểu học, hình như từng tỏ tình với ủy viên học tập của lớp chúng tôi.”

“... Tình yêu của cậu nảy sinh cũng sớm quá đấy.” Phong Kính nhướn mày, “Cậu tỏ tình như thế nào?”

“Đã qua nhiều năm như vậy, ai mà nhớ được nữa, chỉ nói đơn giản là thích cậu linh tinh.” Michelle nói tới đây, đột nhiên nhanh trí, “Phong tổng, anh định tỏ tình với ai à?”

“Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

“...” Michelle không tin, anh ta cảm thấy Phong Kính chắc chắn đã động lòng rồi, mặc dù trước mắt anh ta không có bất cứ manh mối gì về người khiến Phong Kính động lòng, “Nói thật, vẻ ngoài của anh đẹp thế còn cần gì phải tỏ tình chứ, cứ hôn luôn cho rồi.”

Phong Kính: “...”

Lưu manh như thế à? Chẳng qua hình như anh cũng khá thích...

“Có đề nghị nào nghiêm túc một chút không?” Anh vẫn nhin đau từ chối đề nghị có phần cảm dỗ của Michelle.

“Vậy thì làm từng bước từ tặng quà đến hẹn ăn cơm, chờ đến lúc không khí tốt thì một lần tóm gọn thôi.” Michelle nói xong, mở to mắt nhìn Phong Kính,

“Vậy tôi có thể hỏi anh một câu không, đối phương là ai vậy?”

“Ai gì mà ai? Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Michelle: “...”

Lừa ma thì có!

Nhưng nói đến tặng quà, lại nhắc nhở Phong Kính đã lâu anh không xem vòng bạn bè của Người order Đại Kha Kha. Anh lên WeChat nhìn một lượt, phát hiện gần đây các cô đăng một loạt sản phẩm của Fleur phiên bản giáng sinh.

[Phong]: Cô Giang, em có đây không?

[Người order Đại Kha Kha]: Có ạ, anh cứ gọi tên em đi.

[Phong]: Được (đáng yêu).

[Phong]: Anh thấy các em đăng sản phẩm phiên bản giới hạn giáng sinh của Fleur, cái đó thế nào?

[Người order Đại Kha Kha]: Rất tốt ạ, phiên bản giáng sinh khá đáng yêu, hơn nữa Fleur thích hợp với tất cả các loại da, ngoại trừ da thì không có khuyết điểm gì cả (che mặt).

[Phong]: Ha ha, anh định đặt một bộ, tiền anh ở chỗ em chắc vẫn còn đủ chứ?

[Người order Đại Kha Kha]: Đủ ạ, phiên bản giáng sinh đều là dạng vừa.

[Người order Đại Kha Kha]: Nhưng bây giờ anh không ở đây, mua xong đồ rồi thì em gửi đến đâu cho anh?

[Phong]: Không cần gửi.

[Người order Đại Kha Kha]: Dạ????

[Phong]: Để ở chỗ em đi, anh tặng em.

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Về việc đổi xưng hô nhanh như vậy giữa nam nữ chính thì mình muốn nói thế này. Một là do khi fan mà nhìn thấy thân tượng của mình, hẳn sẽ muốn xưng hô theo kiểu thân thiết nhất nên mình quyết định đổi xưng hô giữa hai người từ “tôi-cô”, “tôi-anh” sang “anh-em”. Hai là vốn Phong Kính cũng khá thích Giang Nhiễm rồi nên đã đổi của Giang Nhiễm thì đổi luôn của Phong Kính cho nó đồng đều =)))

Chương 31: Đêm thứ ba mươi mốt

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Dòng chữ trên màn hình khiến tim Giang Nhiễm bắt đầu đập nhanh lên.

Cô lấy mu bàn tay sờ sờ gương mặt hơi nóng của mình, nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh.

[Người order Đại Kha Kha]: (☺o☺)... À, anh Phong, ý anh là sao?

[Phong]: Em cứ coi như là quà Giáng sinh.

[Người order Đại Kha Kha]: Em không tùy tiện nhận quà của người khác.

[Phong]: Anh cũng không tùy tiện tặng quà cho người khác.

Giang Nhiễm: "..."

Có phải cô có thể hiểu sai không?

[Người order Đại Kha Kha]: Trước đó anh đã tặng son và tấm card cho em rồi.

Cô thật sự không có mặt mũi nói đó là dấu môi.

[Phong]: Em cũng nói là trước đó mà, bây giờ anh lại muốn tặng quà cho em.

[Người order Đại Kha Kha]: ...

[Người order Đại Kha Kha]: Anh Phong, anh như thế rất dễ khiến em hiểu nhầm.

[Phong]: Nếu anh nói, em không hiểu nhầm thì sao?

Giang Nhiễm có cảm giác trái tim mình sắp ngừng đập, bây giờ cách màn hình mà cô đã khẩn trương như vậy, cô không dám tưởng tượng nếu Phong Kính đứng trước mặt cô thì mình sẽ hoảng sợ đến thế nào.

Phong Kính đợi một lát, thấy cô không gửi tin nhắn lại thì lo lắng mình đã quá gấp gáp.

[Phong]: Em không cần trả lời ngay cho anh, nhưng anh vẫn hy vọng em có thể cân nhắc đến anh một chút (đáng yêu).

...

Không phải chứ anh Phong, bình thường đều là anh cân nhắc người khác mà nhỉ?

Giang Nhiễm là một người rất tự mình biết mình, từ nhỏ đến lớn cô luôn luôn không phải là người nổi bật nhất. Nói về thành tích, tuy cô không kém nhưng cũng không phải giỏi nhất, nói về diện mạo, tuy cô xinh đẹp nhưng dù sao vẫn có thể có nhiều người đẹp hơn. Càng không cần phải nói tới giới giải trí như chỗ Phong Kính, nơi nơi đều là nữ minh tinh xinh đẹp.

[Người order Đại Kha Kha]: Anh Phong, anh thích em ở điểm nào...

[Phong]: Em thông minh, xinh đẹp, dịu dàng, hào phóng, cần cù lao động, dũng cảm, khéo hiểu lòng người.

[Phong]: Nói đơn giản chính là toàn bộ.

[Người order Đại Kha Kha]: ...

[Người order Đại Kha Kha]: Cảm ơn anh.

[Phong]: ^_^ Vì thế em có thể cân nhắc anh không?

[Người order Đại Kha Kha]: ... Được ạ.

Phong Kính bỗng nhiên đứng bật dậy từ trên sofa.

“???” Michele bị anh làm giật mình suýt đánh rơi cái cốc trong tay xuống, “Phong tông, sao thế?”

“Không có gì.” Phong Kính cầm di động, lại bình tĩnh ngồi xuống.

Michelle: “???”

Thật sự ở cạnh vua như ở cạnh... tên thần kinh mà!

Sau ngày đó, mỗi ngày sáng trưa chiều tối Phong Kính đều gửi tin nhắn WeChat hỏi thăm Giang Nhiễm đều đặn như cơm bữa. Tuy anh không muốn gấp gáp, nhưng cũng không muốn cô quên mất mình.

Thật ra anh Phong đã suy nghĩ nhiều, quảng cáo và tin tức về anh thường xuyên xuất hiện trên TV và máy tính, cho dù đi ra ngoài ngồi tàu điện ngầm cũng có thể thấy poster của anh... Muốn không để ý đến anh cũng rất khó.

Mấy ngày nay Giang Nhiễm ngoại trừ trả lời tin nhắn WeChat của Phong Kính thì cũng không chủ động nhắn tin cho anh, đương nhiên không phải cô cố ý muốn ngó lơ anh, mà cô thấy chuyện này quả thật rất quan trọng, cô nhất định phải suy nghĩ kĩ mới trả lời, như vậy mới có trách nhiệm với mình và người khác.

Nói thật, trong lòng cô cũng có cảm tình với Phong Kính, nếu anh Phong là anh Phong như lúc đầu, hiện tại cô chắc chắn đã đồng ý rồi, nhưng với thân phận đặc biệt của Phong Kính thì đồng nghĩa với việc trong mối quan hệ này đòi hỏi cô phải gánh vác nhiều hơn.

Hẹn hò với một ngôi sao nổi tiếng, cô thật sự có dũng khí này sao?

Cô không xác định được.

“Nhị Hoàng.” Thời gian đã qua 12 giờ nhưng Giang Nhiễm vẫn không buồn ngủ, “Nhị Hoàng này, em cảm thấy chị có nên đồng ý với Phong Kính không?”

“Gâu gâu.” Đương nhiên là đồng ý rồi!

“Em cũng cảm thấy nên đồng ý à?”

“Gâu.” Đúng vậy!

“Nhưng anh ấy là người nổi tiếng...” Giang Nhiễm nói tới đây lại buồn rầu xoa đầu chó của Nhị Hoàng, “Thật ra bây giờ chị vẫn cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, thế mà chị lại đang buồn phiền về chuyện hẹn hò với người nổi tiếng?”

“...” Phong Kính nghĩ, còn có chuyện càng không thể tưởng tượng nổi đó là người nổi tiếng này bây giờ đang bị em lấy tay vuốt lông đấy.

“Hầy.” Giang Nhiễm thở dài, cô cảm thấy nếu cứ nghĩ tiếp thì cũng không có đáp án gì cả.

Cô biết bản thân chỉ đang sợ mà thôi.

Cô không dám.

“Gâu gâu.” Phong Kính lại gần, liếm liếm mu bàn tay cô.

Cảm nhận được sự an ủi từ Nhị Hoàng, tâm trạng Giang Nhiễm khá hơn một chút, cô xấu xa véo mặt Nhị Hoàng, sau khi tự làm mình bật cười, cuối cùng cũng đứng dậy đi rửa mặt.

Phong Kính tựa vào cửa nhìn cô, anh không muốn thấy Giang Nhiễm buồn rầu như vậy, thân phận của anh quả thật dễ khiến Giang Nhiễm phải đối mặt với nhiều vấn đề. Nhưng anh cũng không nỡ cứ từ bỏ.

Điều anh có thể làm có lẽ chỉ là giúp Giang Nhiễm có nhiều thời gian suy nghĩ hơn.

Ngày hôm sau, Phong Kính vẫn giống như bình thường gửi câu hỏi chờ cô trả lời như cũ, chẳng qua lần này nhiều thêm một câu.

[Phong]: Đúng rồi, ngày kia anh sẽ xuất phát đi Tokyo tham gia liên hoan phim quốc tế.

[Người order Đại Kha Kha]: Ồ...

[Phong]: Phải đi một tuần, có lẽ sẽ không thể gửi tin nhắn đúng giờ cho em được.

[Người order Đại Kha Kha]: À, không sao.

Giang Nhiễm gửi mấy chữ này đi vẫn thấy còn thiếu gì đó, cô cảm thấy trong lòng mình dường như có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng tay đặt trên bàn phím lại không biết nên gõ thế nào.

[Phong]: Cứ như vậy đi (đáng yêu).

Giang Nhiễm khẽ mím môi, có khi nào anh cảm thấy cô không muốn nói chuyện với anh không? Anh phải ra nước ngoài, phản ứng của cô lạnh nhạt như vậy. Chỉ là trong lòng cô không nghĩ như thế, vì sao cô thể hiện ra ngoài lại như vậy chứ?

Gặp phải anh Phong, dường như ngay cả việc nói chuyện phiếm cô cũng không làm được.

Sợ để lâu không trả lời thì Phong Kính sẽ offline, ngón tay Giang Nhiễm

gõ một dòng ký tự, bản thân vẫn chưa ý thức được mình gõ cái gì thì đã gửi đi luôn.

[Người order Đại Kha Kha]: Anh thêm số WeChat của em đi!

Giang Nhiễm: "..."

Cô nhìn dòng chữ mình gửi đi trên màn hình, chợt xấu hổ không chịu được, lần đầu tiên cô chủ động để người khác thêm số WeChat của mình vào. Trong lòng cô, WeChat khác với QQ, WeChat là một nơi riêng tư hơn, như là một góc của bản thân, không dễ dàng bày ra cho người khác.

Cô không chỉ đề nghị người ta thêm WeChat của mình mà còn thêm một dấu chấm than ở phía sau! Giống như sợ người ta không thêm mình vào!

[Phong]: Được (cười ngây ngô).

Giang Nhiễm đành phải kiên trì nói: *"Số di động của em là số tài khoản."*

Từ ngày đầu tiên Phong Kính biết số điện thoại của Giang Nhiễm đã thử tìm kiếm cô, nhưng anh không dám tự tiện thêm cô, bây giờ được Giang Nhiễm cho phép, có phải có nghĩa là anh vẫn còn cơ hội không?

Anh nhanh chóng thêm Giang Nhiễm vào, nhìn tên thông báo mới xuất hiện mà vui mừng ra mặt.

Michelle ở bên cạnh đang giúp anh thu dọn đồ đạc nhìn thấy, không nhịn được hỏi anh: "Phong tổng, anh đang xem gì mà vui vẻ thế?"

Phong Kính nói: "À, không có gì, được ra nước ngoài nên tôi phần khích."

Michelle: "..."

Nhớ không lầm thì anh từng học thạc sĩ một năm ở nước ngoài rồi mà nhỉ?

Anh ta cảm thấy trong đó chắc chắn có ẩn tình, dạo này Phong Kính không phải đột nhiên nổi điên thì là đột nhiên cười khúc khích, có lẽ là đang yêu đương.

Nhưng anh ta không có chứng cứ mà cũng không dám kiểm tra điện thoại của Phong Kính, chuyện này... vẫn nên chờ sau khi bại lộ để giám đốc Tần giải quyết thôi!

Sau khi Phong Kính thêm Giang Nhiễm thì liền đi xem vòng bạn bè của cô.

Phù, may quá, hình như cô không kéo anh vào nhóm chặn không thể xem gì.

Giang Nhiễm đăng lên vòng bạn bè không nhiều lắm, hơn nữa đa phần đều là ảnh của Nhị Hoàng, ngay cả ảnh đại diện cũng thế. Phong Kính xem một lát, còn hiện ra mấy bức ảnh... Ấc, lúc mình là Nhị Hoàng.

Ôi, quả nhiên mình rất có cảm giác với mấy ảnh, bằng những bức ảnh này thì Nhị Hoàng tuyệt đối có thể tham gia thi siêu mẫu loài chó.

Di động hơi rung lên, WeChat nhận được một tin nhắn mới. Phong Kính quay lại đã thấy là tin nhắn Giang Nhiễm gửi tới.

[Giang Nhiễm]: ^_^

[Phong Kính]: Y^_^Y

“Phụt.” Giang Nhiễm không nhịn được bật cười, đây là gì đấy, kéo tay à?

[Giang Nhiễm]: Chúc anh lên đường bình an nhé.

[Phong Kính]: Cảm ơn em (trái tim).

Tin tức Phong Kính đi tham gia liên hoan phim quốc tế đương nhiên lại gây ra một đợt sóng gió trên Weibo, khi Phong Kính mặc mẫu thiết kế của

Bunny bước vào thăm dò cũng chiếm đủ cuộn phim của phóng viên và ánh mắt của mọi người.

“Cái gì kia, hôm nay tôi mới biết thì ra Bunny cũng có trang phục dành cho phái nam (che mặt).”

“Ha ha ha ha ha ha ha cho bình luận của tôi lên top nào.”

“A a a a, Cinderella của chúng ta. Phong đẹp trai nhất! Không chấp nhận phản đối!”

“Nghe nói liên hoan phim sẽ chiếu “Biệt hiệu Omega” đấy! Phong tổng có lên, có lên!”

“Cảm ơn Phong tổng đã tăng giá trị nhan sắc của người Châu Á lên một bậc!”

Giang Nhiễm nhìn đám người đang đam mê liếm màn hình trên Weibo, tâm trạng bình thản lạ thường.

Nửa giờ trước, khi Phong Kính còn ở phía sau sân khấu thì đã gửi một bức ảnh selfie tới cho cô, hỏi cô:

[Phong Kính]: Đẹp không?

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Rất đẹp _(:3”<)_

[Phong Kính]: Vậy thì tốt rồi Y^_^Y

[Phong Kính]: Anh còn sợ quá sặc sỡ.

[Giang Nhiễm]: Không đâu, hoa văn của bộ quần áo này lẫn lộn nhưng không loạn, hơn nữa thiết kế lại gây xúc động.

[Giang Nhiễm]: Nhưng người bình thường chắc chắn không chịu được.

[Phong Kính]: Ha ha ha, vì thế anh cảm thấy mẫu thiết kế này hoàn toàn do giá trị nhan sắc chống đỡ.

Giang Nhiễm chớp chớp mắt, đây là ảnh để Phong đang khoe khoang vẻ đẹp của anh với cô sao? Mặc dù đúng là nhìn rất đẹp.

[Phong Kính]: Anh phải lên sân khấu rồi, lát nữa lại nói chuyện nhé.

[Giang Nhiễm]: (tạm biệt)

[Phong Kính]: ...

Hình như cuối cùng anh cũng biết tâm trạng của mẹ mình khi anh gửi biểu tượng cảm xúc mỉm cười cho bà ấy rồi.

Giang Nhiễm thấy Phong Kính gửi một hàng dấu chấm, tâm trạng lại vô cùng tốt. Cô nhất thời có ý xấu, cố tình gửi biểu cảm này qua, thấy phản ứng của Phong Kính thì cô không nhịn được phì cười.

Vậy mà cô lại cảm thấy như đang đùa giỡn Nhị Hoàng. Ha ha ha.

Chẳng bao lâu sau, cô thấy được bức ảnh ở liên hoan phim, trên thảm đỏ rực rỡ, Phong Kính vẫn thu hút được ánh mắt như vậy.

Cảm giác không chân thật kia lại ập đến, mỗi lần sau khi cô nói chuyện phiếm với Phong Kính thì đều sẽ cảm thấy quan hệ được kéo lại gần, anh chỉ là một người có cuộc sống bình thường bên cạnh cô. Nhưng chớp mắt, trên TV, ở trong bài viết mới, dưới ngòi bút của truyền thông, anh lại biến hóa nhanh chóng, trở thành ngôi sao nổi tiếng xa vời không thể với tới.

Giống như mặc kệ trước đó bọn họ có quan hệ gần gũi đi nữa, cũng không thể đủ để bù vào khoảng cách trong giờ khắc này.

Nếu anh Phong vẫn luôn là anh Phong kia thì thật tốt.

Giang Nhiễm lắc đầu, cô không thể nghĩ như vậy, anh Phong chính là Phong Kính, vấn đề của bản thân cô chỉ có thể tự cô vượt qua.

Phong Kính ở Nhật Bản ngày thứ ba thì Nhật Bản gặp phải siêu bão hiếm có. Gần như tất cả người trong vòng bạn bè ở Nhật Bản của Giang Nhiễm đều đồng loạt chia sẻ tin tức về bão.

[Triệu Kha]: Đây là cơn bão lớn nhất kể từ khi tớ đến Nhật Bản! Buổi sáng bạn của tớ đi học đã bị bao vây trong tàu điện ngầm, bây giờ vẫn chưa ra ngoài! Mưa ngập luôn cả cầu, trong nhà ga ngập toàn là nước! Đột nhiên tớ cảm thấy hôm nay không đến trường đi học thật sáng suốt... Cảm ơn trò chơi đã cứu tớ!

Giang Nhiễm: "..."

Cô cạn lời một lát, chợt vội vàng mở khung chat với Phong Kính ra, gửi tin nhắn cho anh.

[Giang Nhiễm]: Nhật Bản có bão, anh không sao chứ??

Chương 32: Đêm thứ ba mươi hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính mắt liên lạc.

Giang Nhiễm gửi tin nhắn cho anh mãi vẫn không nhận được tin trả lời, tuy rằng cố gắng nhắc nhở mình có lẽ anh đang làm việc, nhưng đợi nửa tiếng thì cô đã chịu đựng đến cực hạn.

Cô lên Weibo của mình, vào trang chủ của Phong Kính xem một lượt, cập nhật gần nhất là ngày anh vừa tới Nhật Bản. Dưới bình luận cũng có rất nhiều fan hỏi tình huống an toàn của anh, không nhận được tin tức về anh, tất cả mọi người đều rất sốt ruột.

Lại nửa tiếng trôi qua, một bài đăng Weibo của Mạnh Hành Xuyên đã trực tiếp khiến cảm xúc của fan bùng nổ.

[Mạnh Hành Xuyên V]: Mãi không gọi được vào di động của lão Phong, trợ lý của cậu ấy không nghe máy, người đại diện của cậu ấy cũng không nghe máy (che mặt) người nhà cậu ấy đều gọi điện thoại đến chỗ tôi, tôi có thể làm gì bây giờ, tôi cũng rất tuyệt vọng mà (che mặt) lão Phong, cậu mau trở lại, một mình tôi không chịu đựng được (che mặt).

Trợ lý Mạnh Hành Xuyên vừa nhìn thấy đứa ngốc nhà mình đăng bài Weibo kiểu này thì liền cảm thấy xong đời rồi, nhưng người đại diện của đứa ngốc này cũng chính là người đại diện của Phong Kính, hai người cùng mất liên lạc ở Nhật Bản, bây giờ quả thật không ai có thể quản lý anh ta! Cứ chậm trễ như vậy, Weibo của Mạnh Hành Xuyên bị khủng bố.

“Mạnh Mạnh, Cinderella của chúng ta vẫn không có tin tức gì sao? QAQ”

“Fan ở Nhật Bản có thể tổ chức đi tìm không?”

“Đừng bình luận lung tung nữa được không? Bây giờ Nhật Bản có siêu bão, đi ra ngoài tìm gì mà tìm! Fan đừng gây thêm phiền phức nữa, ngoan ngoãn ở nhà đợi đi, tin tưởng Phong tổng của chúng ta sẽ không có việc gì!”

“Hội bạn Nhật Bản vừa gọi điện đến cục cảnh sát hỏi, họ nói là không có tin tức của Phong Kính, không có tin gì chính là tin tức tốt!”

“Cầu phúc cầu phúc cầu phúc cầu phúc (cầu nguyện).”

Giang Nhiễm nhìn fan này fan kia bình luận, trong lòng cũng càng ngày càng sốt ruột, ngay cả người nhà Phong Kính cũng không có tin tức của anh, nhất định là gặp phải chuyện gì rồi.

“Phong Kính mất liên lạc ở Nhật Bản” trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi nhanh chóng leo lên đứng đầu hot search, sau khi giải trí Thiên Tần phát hiện, đầu tiên cho người hạ hot search, lại gọi “Chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn” Mạnh Hành Xuyên vào văn phòng để dạy dỗ một trận.

“Tình huống bây giờ cũng không rõ ràng, cậu đăng Weibo vớ vẩn gì đấy? Còn ngại chưa đủ loạn hả?” Vì Tần Phàm đã đi cùng Phong Kính đến Nhật Bản, lúc này boss đứng đầu Thiên Tần trực tiếp gặp mặt Mạnh Hành Xuyên.

“...” Mạnh Hành Xuyên rất tủi thân, “Cũng do tôi lo lắng cho Phong Kính mà!”

“Cậu lo lắng trong lòng là được, không cần đăng Weibo nói cho mọi người đâu!”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

“Ngô tổng, Ngô tổng! Tần Phàm gọi điện thoại về!”

Mọi người trong văn phòng đồng loạt chấn động, Ngô tổng nhận điện thoại trong tay thư ký, vội hỏi: “Các cậu xảy ra chuyện gì? Tình huống bây giờ thế nào?”

Giọng nói của Tần Phàm mang theo cả tạp âm, đứt quãng truyền tới: “Chúng tôi bị nhốt trong tàu điện ngầm, Internet và tín hiệu ở đây cũng không tốt, vất vả lắm tôi mới gọi được điện thoại...”

Ngô tổng nghe được đại khái, lại hỏi: “Bây giờ các cậu thế nào?”

“Trước mặt không sao cả, cũng không biết bao giờ tàu điện ngầm mới có thể bắt đầu vận hành lần nữa...” Tần Phàm nói tới đây lại không nghe thấy nữa, nhưng nghe được bọn họ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Ngô tổng đã yên tâm rồi.

Mạnh Hành Xuyên thấy anh ta cúp điện thoại, vội hỏi: “Thế nào thế nào? Máy người lão Phong không có việc gì chứ?”

“Không sao cả, bị nhốt trong tàu điện ngầm, có lẽ tạm thời vẫn không ra được.” Ngô tổng buông điện thoại, nói với thư ký, “Bảo bộ phận quan hệ xã hội lập tức thông báo lên Weibo nói Phong Kính bọn họ không sao, cứ để âm ỉ như thế, trên Weibo có lẽ sẽ mở lễ truy điệu cho cậu ta luôn.”

“Hiểu rồi ạ, tôi sẽ đi làm ngay.”

Sau khi thư ký rời khỏi đây, Ngô tổng lại đưa mắt nhìn Mạnh Hành Xuyên: “Cậu nói một tiếng với người nhà Phong Kính đi để bọn họ khỏi lo lắng.”

“Được được được, tôi đi ngay lập tức.”

“Sau khi báo bình an xong thì viết một bản kiểm điểm tám trăm chữ mang tới đây cho tôi.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Cấp cao của công ty này, ước mơ khi còn nhỏ có phải đều là chủ nhiệm lớp không thế? Hở ra là bắt người ta viết bản kiểm điểm!

Sau khi Weibo Thiên Tần làm sáng tỏ, rất nhanh đã được các cư dân mạng

điên cuồng chia sẻ, Giang Nhiễm cũng thấy bài viết này. Trái tim vẫn treo lên của cô cuối cùng cũng từ từ hạ xuống, lúc này cô mới nhận ra sau lưng mình ướt đầm mồ hôi lạnh, ngay cả quần áo cũng ướt nhẹp. Đi tắm rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ, cô lại ôm di động ngồi trên sofa lướt Weibo, sợ bỏ qua tin tức về Phong Kính.

Nhị Hoàng nhảy lên sofa, tựa đầu lên đùi cô, ngáp một cái.

Sau khi tàu điện ngầm ngừng hoạt động 6 tiếng đồng hồ thì cuối cùng cũng khởi động lại lần nữa. Từ nhà ga đi ra, Phong Kính nhận được vô số tin nhắn nhắc nhở, anh gọi điện thoại cho người nhà trước, sau đó thấy hơn mười tin nhắn Giang Nhiễm gửi cho mình.

[Giang Nhiễm]: Nhật Bản có bão, anh không sao chứ???

[Giang Nhiễm]: Anh Phong, anh ở đâu?

[Giang Nhiễm]: Anh có ổn không?

[Giang Nhiễm]: Anh Phong, Weibo đã loạn rồi, anh mau lên trả lời về tin tức xấu đi.

[Giang Nhiễm]: Phong Kính, anh đừng làm em sợ mà...

Phong Kính xem hết hơn mười tin nhắn xong, hận không thể gọi điện thoại ngay lập tức cho Giang Nhiễm, nhưng Tần Phàm và Michelle đều ngồi trên xe với anh, anh không tiện nói chuyện với cô. Về đến khách sạn, mọi người đều về phòng của mình thì Phong Kính mới dùng WeChat gọi điện thoại cho Giang Nhiễm.

Đột nhiên Wechat hiện lên một cuộc gọi đến khiến Giang Nhiễm sửng sốt, khi thấy rõ tên người gọi, cô vội vàng nghe máy: “Anh Phong, là anh sao?”

“Là anh.”

Giây phút nghe được giọng nói của Phong Kính, lòng Giang Nhiễm mềm nhũn, mũi cô cay xè. Cô ổn định lại cảm xúc của mình, nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Em nhìn thấy trên Weibo nói các anh bị nhốt trong tàu điện ngầm.”

“Ừ.” Phong Kính vừa cởi áo khoác đã ướt nhẹp ra vừa vuốt mái tóc ẩm ướt của mình, “Hôm nay vốn là đi chụp một bộ ảnh ở tàu điện ngầm, không ngờ lại gặp bão, tàu điện ngầm ngừng hoạt động mà bọn anh cũng không thể ra ngoài được, chỉ có thể đợi thôi.”

“Vậy bây giờ thế nào ạ? Đã ra ngoài rồi sao?”

“Ừ, vừa về đến khách sạn. Trước đó tín hiệu không tốt, bây giờ mới gọi điện thoại cho em được, xin lỗi em.”

“Không sao ạ.” Giang Nhiễm nói tới đây mới hơi gượng cười, “Anh không sao là tốt rồi.”

Bỗng dưng tim Phong Kính nhói lên, anh không dám nghĩ đến tâm trạng Giang Nhiễm khi gửi cho mình mười mấy tin nhắn kia là gì. Nếu đổi lại là mình thì đã sớm nóng ruột đến phát điên rồi.

“Anh không sao, để em lo lắng rồi.”

Ngón tay Giang Nhiễm đang cầm điện thoại siết chặt, cô lại hít một hơi thật sâu, hỏi Phong Kính ở đầu bên kia: “Có thể nói địa chỉ nhà anh cho em không? Em muốn gửi cái này cho anh.”

Phong Kính không hiểu cô gửi cho mình cái gì, nhưng vẫn thành thành thật thật nói địa chỉ nhà mình cho cô: “Nhà anh ở khu nhà thứ 2 ở Nam đình Hoa Đô, số nhà 306.”

Nam đình Hoa Đô à? Giang Nhiễm ghi nhớ trong đầu. Khu nhà này cô đã nghe nói qua, là một trong số những khu biệt thự cao cấp nhất, nổi tiếng nhất ở thành phố A. Nhưng khác với các khu nhà khác, nó không quảng cáo phô trương mà vẫn lặng lẽ khiêm tốn. Nghe nói nhà ở Nam đình Hoa Đô, tất cả

hàng hóa, đồ vật đều được tiêu thụ bên trong, tuy rằng giá rất đắt nhưng chưa bao giờ bị ế hàng.

Phong cách này thật ra rất hợp với Phong Kính.

“Em gửi cái gì cho anh đây? Không phải là sản phẩm Fleur phiên bản giáng sinh chứ? Anh đã nói cái đó tặng cho em mà.”

Giang Nhiễm cười nói: “Không phải, anh cứ nhận được thì biết.”

Phong Kính suy nghĩ, không tiếp tục truy hỏi nữa: “Vây được rồi, chắc bọn anh sẽ về nước trước dự định, về rồi anh sẽ liên lạc với em nhé.”

“Vâng.”

Phong Kính vừa cúp điện thoại, Michelle đã chạy tới gõ cửa phòng anh. Thấy anh vẫn còn mặc quần áo ướt, đầu Michelle phình to: “Phong tổng, sao anh còn chưa tắm rửa thay quần áo đi, nếu bị cảm giám đốc Tần lại trách tôi không chăm sóc anh tử tế đây!”

“Tôi biết rồi, vừa mới gọi điện thoại báo bình an cho bạn, tôi sẽ đi ngay bây giờ.” Nói xong Phong kính liền cởi áo thun của mình ra, Michelle nhìn cơ ngực và cơ bụng đột nhiên hiện ra của anh, không được tự nhiên quay đầu.

“Khụ.” Anh ta xấu hổ ho một tiếng, tìm đề tài thay đổi sự chú ý của mình, “Mạnh Hành Xuyên lên Weibo nói mất liên lạc với anh, fan sắp điên hết rồi, dạo này anh lên hot search đều đặn thật.”

Khóe miệng Phong Kính giật giật, anh và Mạnh Hành Xuyên là bạn cùng lớp thời đại học, tính cách của đôi phương như thế nào anh hiểu rất rõ, chỉ là: “Tên gốc như lão Mạnh chắc đã bị dạy dỗ rồi, sau khi Tần Phàm biết chắc chắn sẽ còn bị dạy dỗ lần nữa.”

Michelle: “...”

Bỗng nhiên hơi đồng cảm với anh ta.

“Tôi tắm xong sẽ đăng bài lên Weibo.” Phong Kính cầm áo ngủ của mình rồi đi vào phòng ngủ.

Trong khoảng thời gian anh tắm, Michelle nghĩ cách nấu coca với gừng cho anh, còn nấu thêm cho Tần Phàm một bát. Phong Kính vừa ra ngoài đã ngửi thấy được mùi hương quen thuộc, nhướn mày với Michelle: “Cậu lợi hại phết đấy, tìm gừng ở đâu vậy?”

“Mượn phòng bếp. Tôi còn chuẩn bị thuốc cảm và thuốc hạ sốt, nếu anh không thoải mái thì mau uống một viên đi. Đúng rồi, còn cả cặp nhiệt độ, anh có muốn đo nhiệt độ cơ thể không?”

“... Tôi vẫn còn khỏe, cậu đo cho mình trước đi.”

“Tôi đã uống một viên thuốc cảm, chắc không có vấn đề gì nữa! Tôi đặt hết đồ ở đây, lúc nào anh cần thì dùng.”

“Ừ.” Phong Kính tới trước gương, một tay cầm máy sấy sấy tóc mình, một tay cầm điện thoại lên Weibo. Michelle sợ anh không tiện, vội vàng đi qua sấy tóc giúp anh.

Phong Kính ngồi trên ghế sofa nhỏ, thay đổi tư thế thoải mái, xen tin tức hôm nay.

“Hừ, lần này đáng đời Mạnh Hành Xuyên, nếu cú điện thoại kia của Tần Phàm đến chậm hơn chút thì Weibo đã làm lễ truy điệu cho tôi luôn rồi.”

Michelle: “...”

Phong Kính vừa nói vừa soạn một bài viết, kiểm tra một lần nữa xem có sai chữ nào không rồi đăng lên.

[Phong Kính V]: Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng, tôi và đoàn nhân viên

công tác đi cùng bây giờ đã an toàn về khách sạn rồi, tất cả mọi người đều bình an, yên tâm. Không ngờ ra ngoài chụp bộ ảnh cũng gặp phải nhiều chuyện như vậy (che mặt) bão lần này rất lớn, những người bạn ở Nhật Bản cũng phải chú ý an toàn nhiều hơn nhé, không có việc gì thì cố gắng đừng ra ngoài. Cảm ơn mọi người lần nữa.

“A a a a Phong tổng không sao là tốt rồi! Cảm ơn!”

“Hôm nay dọa chết tôi rồi QAQ mong Phong tổng an ủi QAQ.”

“Vậy phải có ảnh selfie! Không có ảnh chúng em làm sao biết anh có ổn thật không chứ!”

“Cũng đang ở Nhật Bản, vẫn không ngừng nhận được cảnh báo về bão, ở nhà vẫn run bần bật.”

“Tôi đã biết Cinderella của chúng ta sẽ gặp dữ hóa lành QWQ dù sao chúng ta cũng hiểu ma pháp QAQ.”

Giang Nhiễm vẫn luôn theo dõi Weibo Phong Kính, rất nhanh cũng nhìn thấy bài viết này, cô like bài viết của Phong Kính, sau đó xuống nhà gửi đồ cho anh.

Sau khi bão qua đi, Tần Phàm đặt chuyến bay sớm nhất về nước. Phong Kính ra khỏi sân bay thì ngồi thẳng lên xe đã chờ sẵn bên ngoài về chỗ ở.

Trong nước, mặt trời trên cao rơi xuống, thời tiết này khiến tâm trạng của anh cũng trở nên sáng sủa hơn, nhìn hoa cỏ trong tiểu khu cũng thấy đẹp dễ đáng yêu hơn so với bình thường.

Michelle chạy xe đến trước biệt thự, Phong Kính bước xuống xe. Trước mỗi căn nhà kiểu tây ở đây đều có một thùng thư dùng để nhận thư và một cái để chuyển thư, mỗi ngày sẽ có người phụ trách gửi đi. Trong lòng Phong Kính nghĩ đến thứ mà Giang Nhiễm nói, vừa đến cửa đã không chờ nổi xuống xe kiểm tra xem.

Quả thật có đồ mới gửi tới, chẳng qua là một bức thư. Phong Kính không ngờ Giang Nhiễm lại viết thư cho anh, có phần nghi ngờ vừa hơi tò mò cầm bức thư vào nhà.

Vừa đến phòng ngủ, anh đã mở bức thư ra, lôi tờ giấy được gấp chỉnh tề ở bên trong ra.

Gửi anh Phong Kính:

*Khi viết cái tên này thì chính em cũng hơi kinh ngạc, từ trước tới nay, em chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày bản thân sẽ viết thư cho người nổi tiếng. Đây cũng là một trải nghiệm vô cùng thú vị đấy chứ. ^_^*

Em viết bức thư này, chủ yếu muốn chia sẻ một chút tâm trạng dạo gần đây với anh Phong, có lẽ sẽ có phần dài dòng, nhưng hi vọng anh có thể kiên nhẫn đọc hết.

Gần đây, không rõ tại sao em luôn nghĩ đến chuyện của anh Phong. Có lúc em đang phiên dịch từ ngữ khó hiểu nào đó của thầy Kitano Ken, khuôn mặt anh Phong chợt hiện ra, cũng có thể là lúc em đang thảo luận với bạn bè buổi tối ăn lẩu ở nhà ai, lại bỗng nhiên nhớ tới anh Phong, cho dù em thu hoạch rau củ, em cũng sẽ nhớ đến việc chia một ít những thứ đó cho anh Phong, chắc chắn sẽ ăn rất ngon.

Chuyện như thế vẫn thường xuyên xảy ra.

Em chưa từng yêu ai, không biết cảm giác khi yêu là gì, nhưng em không phải một người chậm hiểu, em nghĩ tâm trạng hiện giờ của mình chính là tâm trạng khi thích một người đúng không?

Thì ra cảm giác thích một người chính là như thế.

Lúc nghe thấy anh Phong mất liên lạc ở Nhật Bản, em thật sự vô cùng lo lắng, lúc ấy em đã nghĩ, nếu cứ như vậy sẽ không còn được gặp lại anh Phong thì em nên làm gì bây giờ đây?

Có lẽ em sẽ khóc.

Trước đó anh Phong vẫn luôn đeo khẩu trang, chúng ta chưa từng ăn cơm với nhau, đúng vậy, ngay cả ăn cơm chúng ta cũng chưa từng. Mấy ngày nữa, em sẽ lại thu hoạch rau, lần này có củ cải, đậu cô-ve, ớt xanh và súp lơ, chờ lúc anh về, đúng lúc có thể ăn rồi. Ừm, cũng không biết anh có thích ăn không?

*Không biết anh Phong có bằng lòng tới nhà em ăn cơm không? Chờ câu trả lời của anh. ^_^*

Giang Nhiễm.

Ngày 27 tháng 10.

Chương 33: Đêm thứ ba mươi ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Bức thư này Phong Kính đọc đi đọc lại rất nhiều lần, mãi đến khi mỗi từ mỗi chữ đều khắc vào trong đầu.

Trong cuộc đời con người có lẽ sẽ có rất nhiều khoảnh khắc vui sướng, như giây phút nhận được offer của Đại học Mỹ thuật London, như khoảnh khắc nhận được tượng đồng giải thưởng Kim Tùng... Nhưng không có phút giây nào giống với bây giờ.

Anh ôm lồng ngực đang đập thình thịch ngã ra giường lớn phía sau. Bức thư trong tay như tỏa sáng, như vật thần kì từ trên trời giáng xuống. Anh nhìn nét chữ nhỏ nhắn xinh đẹp trên giấy, độ cong nơi khóe miệng càng lúc càng cao.

Trên đời này sao lại có thể có một người đáng yêu như vậy, ngọt ngào như vậy... là người anh thích.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve hai chữ nhỏ nơi kí tên, cuối cùng vẫn không nhịn được khẽ hôn lên cái tên đó.

Tuy anh mới từ Nhật Bản về nhưng thật ra mỗi tối anh đều thừa dịp hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng mà nhìn thấy Giang Nhiễm.

Với anh mà nói bọn họ cũng không tồn tại thời gian dài chia cách, nhưng giây phút này anh lại có cảm giác “một giây không gặp như cách ba thu”.

Anh hận giây tiếp theo không thể đứng trước mắt Giang Nhiễm, xoa đỉnh đầu mềm mại của cô.

Anh cầm lấy di động, nhanh chóng gọi điện thoại cho Giang Nhiễm.

Lúc này Giang Nhiễm đang làm việc, tiếng chuông vang lên bất thành lình khiến cô hơi giật mình. Cô tháo kính trên mặt xuống, cầm điện thoại, sau đó ngần người khi thấy cái tên trên màn hình.

Phong Kính lại gọi thẳng điện thoại cho cô.

Cô nghĩ anh chắc chắn đã nhận được thư của cô, tuy bức thư kia cô viết rất to gan, nhưng bây giờ khi đối mặt với điện thoại của Phong Kính đang gọi đến, cô vẫn không khỏi khẩn trương.

Cô điều chỉnh lại hô hấp nhiều lần, khi chắc chắn mình có thể nói chuyện lưu loát thì mới nghe máy: “Xin chào anh Phong.”

“Xin chào.” Phong Kính cũng không tốt hơn Giang Nhiễm là bao, đều cố gắng biểu hiện mình bình tĩnh, “Bức thư em gửi anh đã nhận được, vô cùng cảm ơn em. À... Anh muốn nói, anh rất bằng lòng ăn cơm với em.”

“Ồ... À.” Giang Nhiễm lặng lẽ siết chặt điện thoại, lại hít một hơi thật sâu, “Anh có đặc biệt thích ăn gì không?”

Phong Kính cực kỳ không có nguyên tắc nói: “Chỉ cần đó là do em làm thì anh đều rất thích.”

Giang Nhiễm ghen lời, nhưng thật ra cuối cùng cũng thoải mái hơn chút, “Chúng ta ăn lẩu nhé, được không ạ? Như thế một lần có thể ăn rất nhiều thứ.”

“Được, tối nay à?”

“... Em muốn chuẩn bị một chút, ngày mai được không?”

“Được.”

“Trưa ngày mai em chờ anh.”

“Được, anh sẽ đến sớm một chút.” Phong Kính nói xong mới hỏi tiếp, “Cần anh mang gì không?”

Khóe mắt Giang Nhiễm cong cong: “Anh chỉ cần mang miệng đến là được.”

Kết thúc cuộc gọi đã lâu nhưng Phong Kính vẫn duy trì tư thế lúc này, ngồi ngây người trên giường.

Giang Nhiễm thật sự rất đáng yêu.

Một tay anh che miệng, gương mặt và lỗ tai đều đỏ bừng lên.

Cách trưa ngày mai còn rất nhiều thời gian, Phong Kính chỉ có thể an ủi mình, dù gì buổi tối cũng có thể biến thành Nhị Hoàng gặp Giang Nhiễm rồi.

Có lẽ vì buổi hẹn vào trưa hôm sau nên buổi tối Giang Nhiễm mãi không ngủ được, mặc dù để nghỉ ngơi dưỡng sức nên cô đã chui vào chăn từ lâu nhưng cho tới giờ vẫn mở to cả hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Phong Kính nằm trên bậc cửa sổ lặng lẽ nhìn cô, mặt chó đỏ ửng. Ôi, ngày mai lúc gặp Giang Nhiễm không được như bây giờ.

Trong lòng anh nghiêm túc nhắc nhở bản thân.

“Nhị Hoàng, em ngủ rồi à?” Giang Nhiễm chợt hỏi một câu.

“Gâu!” Phong Kính trả lời theo phản xạ.

“Ôi, em cũng không ngủ được à, hay là chúng ta nói chuyện một lát đi.”

“Gâu gâu!”

“Nhị Hoàng à, em đã thích chó cái nhà ai chưa?”

“... Gâu gâu.” Vấn đề này không thể trả lời, nhưng theo anh phán đoán, Nhị Hoàng vẫn chỉ là một chú chó nhỏ mà thôi.

“Chị nhật được em lúc em còn nhỏ như vậy, chắc chưa từng yêu đương rồi. Chị thấy Husky ở toà nhà kia hình như có ý với em, nếu không em suy nghĩ thử xem?”

“Gâu.” Husky có thể kéo thấp chỉ số thông minh của đứa con không?

Giang Nhiễm bỗng nhiên không nói nữa, Phong Kính nghi ngờ kêu hai tiếng, cô mới nói: “Bỏ đi, chúng ta vẫn nên đi ngủ thôi, nếu không ngày mai mắt sẽ có quầng thâm.”

“Gâu gâu.”

“Ngủ ngon nhé.”

Giang Nhiễm cố gắng để bản thân tĩnh tâm rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này từ đầu đến cuối cùng không thể ổn định được, cũng may ngày hôm sau quầng thâm ở mắt mà cô sợ không xuất hiện. Cô đã bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn từ sớm, rau củ tươi và các loại thịt bày ra khắp phòng bếp.

Phong Kính cũng dậy rất sớm, từ sau khi trở về từ Nhật Bản, cuối cùng Tần Phàm cũng không chạy đến chỗ anh mỗi ngày nữa, anh gọi điện cho Michelle, bảo anh ta hôm nay không cần tới đây, còn mình lén lút lái xe đến Chăm Thủy Hương.

Lúc anh đến mới 10 giờ, hình như hơi sớm... Nhưng sớm một chút cũng tốt, anh có thể giúp Giang Nhiễm chuẩn bị nấu lẩu.

Bây giờ Giang Nhiễm đang cực kỳ bận rộn mà Nhị Hoàng còn cứ chạy quanh chân cô. Cô dùng cẳng chân đá vào bụng nó, đuổi nó ra ngoài phòng bếp: “Nhị Hoàng, phòng bếp là nơi quan trọng, em không thể vào được.”

“Gâu!”

“Còn không đi ra ngoài thì trưa không cho em ăn cơm đâu.”

Nhị Hoàng nhảy lên hai cái, dường như muốn chơi đùa với cô, trong tay Giang Nhiễm còn cầm dao, sợ làm nó bị thương nên lại đuổi nó ra, kết quả Nhị Hoàng đuổi mãi không chịu đi không biết nghe thấy tiếng gì, tự mình vui vẻ chạy ra cửa.

“Gâu gâu.”

Giang Nhiễm thấy nó ngồi xôm cạnh cửa vẫy đuôi, trong lòng bắt đầu khẩn trương. Không quá vài giây, chuông cửa vang lên như dự đoán.

Giang Nhiễm vội vàng buông dao xuống rửa tay, trước khi mở cửa thì nhanh chóng nhìn qua gương, chắc chắn lớp trang điểm và đầu tóc không có vấn đề gì mới chạy tới mở cửa cho Phong Kính.

Phong Kính vẫn đeo khẩu trang và đội mũ, sau khi hai người thấy nhau thì đứng sững sốt hồi lâu mới nhớ tới tiếp đó nên làm gì.

“Anh, anh Phong, anh vào trước đi đã.” Giang Nhiễm nghe tiếng tim mình đập như đánh trống, khom lưng lấy dép cho Phong Kính.

“Ừm, được, cảm ơn em.” Không biết có phải đeo khẩu trang quá bí không, Phong Kính cảm thấy mình sắp hít thở không nổi. Anh cởi khẩu trang và mũ xuống, lấy tay phẩy phẩy gương mặt hơi nóng của mình.

“Em vẫn đang chuẩn bị lẩu, hay là anh chơi với Nhị Hoàng đi, để nó khỏi vào quấy rầy.”

Phong Kính nghe cô nói vậy, thuận thế cúi đầu xoa xoa Nhị Hoàng: “Nhị Hoàng, hôm nay không nghe lời phải không?”

Nhị Hoàng kêu với anh một tiếng, vươn đầu lưỡi liếm tay anh.

Phong Kính mỉm cười, ngẩng đầu nói với Giang Nhiễm: “Em bận gì thì làm đi, Nhị Hoàng cứ giao cho anh.”

“Được.” Nhìn anh cười, tâm trạng Giang Nhiễm cũng thả lỏng, cũng cười với anh.

Phong Kính sững sốt, yên lặng quay đầu đỏ mặt.

Anh cảm thấy bản thân thật vô dụng, đã hơn hai mươi mấy tuổi đầu mà vẫn giống như học sinh trung học, hờ ra là đỏ mặt trước mặt con gái.

Sau khi cách xa Phong Kính, tim Giang Nhiễm không đập nhanh như vừa nãy nữa. Bây giờ vừa thấy anh Phong liền khản trương như thế, sau này phải làm thế nào đây? Cô phải nhanh chóng thích ứng khi ở chung với anh mới được.

Như có chung ý tưởng với cô, Phong Kính chơi đùa một lát với Nhị Hoàng ở phòng khách cũng chủ động vào phòng bếp nói muốn giúp cô.

Giang Nhiễm định từ chối nhưng suy nghĩ một lát rồi vẫn nói: “VẬY anh rửa tay đi, cắt súp lơ giúp em.”

“Được.”

Phong Kính vén tay áo lên rồi rửa tay, Giang Nhiễm lấy súp lơ xong, lo lắng hỏi anh: “Anh cắt được chứ?”

Phong Kính nói: “Có lẽ không được đẹp cho lắm nhưng vẫn làm được.”

Giang Nhiễm nở nụ cười, lấy một con dao khác đưa cho anh: “VẬY làm phiền anh rồi, anh Phong.”

Phong Kính nhìn cô, cuối cùng cũng làm chuyện bắt đầu từ hôm qua đã cực kỳ muốn làm... giờ tay xoa xoa đầu cô: “Sao em còn gọi anh là anh Phong, gọi tên anh đi chứ.”

Nhịp tim Giang Nhiễm thật vất vả mới ổn định được lại đập loạn cả lên, cô nhìn người đàn ông trước mặt, thấy được ánh mắt dịu dàng như nước của anh: “Phong Kính.”

Phong Kính nở nụ cười: “Gọi nhiều lần luyện tập chút đi.”

“Phong Kính, Phong Kính, Phong Kính.” Giang Nhiễm giống như học sinh đọc lên tên anh, “Phong Kính.”

Phong Kính nhìn đôi môi lúc đóng lúc mở của cô, cảm xúc dâng trào, không kìm lòng được khom lưng hôn cô.

Môi Giang Nhiễm mềm mại giống như trong tưởng tượng của anh, khiến tim anh như chìm trong tầng tầng lớp lớp lớp bông, mềm mại lại dịu dàng. Tay anh dần dần trượt xuống, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, như đang ôm vật báu dễ vỡ.

Đầu lưỡi quyến luyến liếm môi cô, Phong Kính buông môi cô ra, cũng không xin lỗi vì hành động đường đột của mình: “Ý trong bức thư đó của em là đã chấp nhận anh à?”

Đầu óc Giang Nhiễm từ giây phút chạm vào môi Phong Kính thì đã trở nên trống rỗng. Hôn môi thật với Phong Kính còn kích thích hơn tô son Phong Kính từng dùng.

Đầu óc trống rỗng của Giang Nhiễm giờ phút này chỉ nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, vô thức gật đầu.

“Chúng ta chính là lưỡng tình tương duyệt (1) rồi sao?”

(1) Lưỡng tình tương duyệt: Đôi bên cùng có tình cảm với nhau.

“Vâng...”

“Vậy anh có thể hôn em tiếp không?”

“...” Giang Nhiễm không ngờ anh nói thế.

Phong Kính mỉm cười, cũng không hôn cô thật, nụ hôn vừa rồi đã khiến anh vô cùng vui vẻ.

Lúc ấy tỏ tình với Giang Nhiễm cũng chỉ là lời nói đã đến bên miệng nên nói ra, không trải qua suy nghĩ kỹ càng gì cả. Sau đó anh thật sự rất hối hận, cảm thấy có thể tìm được thời cơ tốt hơn nữa, nhưng hiện tại có thể thấy quyết định lúc trước cũng không tồi.

“Son hôm nay em dùng là màu 007 mà anh đưa em à?” Anh hỏi.

Giang Nhiễm bất ngờ nhìn anh: “Anh nhìn ra được ư?”

Phong Kính lại gần cô, thấp giọng nói: “Anh ăn được đấy. Anh nhớ rõ mùi vị này.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô không muốn sống nữa.

Trong lòng cực kỳ xấu hổ, Phong Kính đúng lúc buông cô ra, cầm dao tiếp tục cắt súp lơ. Giang Nhiễm âm thầm trở lại bình thường, cũng đứng bên cạnh anh tiếp tục rửa đồ trong tay lúc này.

Hai người không nói gì, trong phòng bếp chỉ có tiếng lưỡi dao tiếp xúc với mặt thớt, từng cái từng cái, như tiếng tim ai đập.

“Phong Kính.”

“Hửm?”

“Ngại quá, kéo dài lâu như vậy mới cho anh câu trả lời thuyết phục.”

“Không sao cả.” Có người chờ em đến bao lâu cũng có thể vui vẻ chịu đựng.

“Lúc trước thật ra em không phải muốn từ chối anh, chỉ là hơi sợ hãi, dù sao anh cũng là ngôi sao nổi tiếng, em sợ em sẽ làm không tốt.” Giang Nhiễm thái củ cải trong tay đầu vào đây, chậm rãi nói, “Sau đó em lại cẩn thận suy nghĩ, nỗi sợ lớn nhất không phải sợ bản thân mà là sợ không biết gì. Em bị rất nhiều chuyện do tự mình tưởng tượng ra dọa, có vẻ hơi ngốc, việc đó có lẽ sẽ không xảy ra, mà lúc nó thật sự xảy ra, có lẽ em cũng không sợ.”

Phong Kính dừng tay, nghiêng đầu nhìn Giang Nhiễm: “Cảm ơn em đã dũng cảm, để đáp lại sự dũng cảm này của em, anh sẽ dùng tất cả những gì mình có để bảo vệ em, nhất quyết không để em chịu bất kỳ tổn thương nào.”

Chương 34: Đêm thứ ba mươi tư

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hai người bận rộn trong phòng bếp đến 11 giờ, cuối cùng nồi lẩu cũng được đặt lên bàn. Giang Nhiễm chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn vô cùng phong phú, ngoại trừ rau mình trồng ở nông trại Tỉnh Quang thì còn mua rất nhiều loại thịt.

Nhị Hoàng nhìn thịt bò ba chỉ, dạ dày bò, xương sườn, thịt bò cay... trên bàn mà nước bọt chảy ra.

“Nhị Hoàng, đi xuống đi, em có thức ăn cho chó rồi.” Giang Nhiễm ôm nó từ trên ghế xuống. Nhị Hoàng bị cô ôm thì dính chặt trên người cô vung vẩy chân, mở to đôi mắt mà “ư ừ” nhìn cô.

Giang Nhiễm: “...”

“Chờ thịt chín cho em một ít, bây giờ không được nghịch.” Giang Nhiễm vẫn bại trận dưới cặp mắt kia của nó. Nhị Hoàng tiện thể ngồi xồm xuống dưới bàn, chờ lát nữa có đồ ăn.

Giang Nhiễm mở nồi lẩu ra, chờ nước nóng là có thể bỏ đồ ăn vào bên trong. Phong Kính ngồi đối diện cô, cúi đầu nhìn Nhị Hoàng đang ngồi bên cạnh bàn: “Vết thương của Nhị Hoàng thế nào rồi?”

Giang Nhiễm vừa làm nước chấm vừa nói: “Cũng gần khỏi hẳn rồi, lúc đi cũng không khập khiễng nữa.” Cô bỏ gia vị xong thì đưa cái bát nhỏ trong tay cho anh, “Anh có ăn rau thơm không?”

“Có.” Lúc Phong Kính nhận bát không cẩn thận chạm phải ngón tay Giang Nhiễm. Hai người giống như bị điện giật, nhanh chóng tách ra. Giang Nhiễm ho một tiếng, hỏi Phong Kính: “Anh có muốn uống gì không? Nước trái cây

nhé?”

Phong Kính giả vờ bình tĩnh nói: “Nước trái cây đi.”

“Vâng, chanh leo được không anh?”

“Được.”

Giang Nhiễm vào phòng bếp cắt mấy quả chanh leo, bỏ thêm hai thìa mật ong và vài cục đá thành hai cốc nước trái cây.

Lúc đi ra thì đúng lúc nồi lẩu sôi, cô gấp miếng thịt bò nóng bỏ vào bát của Phong Kính: “Anh nếm thử đi.”

“Ừm.” Mặc dù thịt bò rất nóng, Phong Kính vẫn không nhin được cắn một miếng, “Ngon lắm.”

“Vậy là được rồi.” Giang Nhiễm mỉm cười, lại bắt đầu bỏ thêm đồ khác vào trong nồi, “Anh thích ăn nấm không?”

“Cũng bình thường, nhưng mà anh thích thịt bò hơn.”

“Ha ha, chúng ta ăn thịt trước.” Giang Nhiễm nấu cả thịt bò và xương sườn, lại bỏ thêm ít nấm vào.

“Gâu gâu!” Mùi hương ngào ngạt khiến Nhị Hoàng nằm cạnh bàn không an phận đứng lên, nó dùng sức nâng chân trước tiếp cận trên bàn, muốn được chia một bát nước dùng.

Giang Nhiễm lại thả miếng thịt bò vào nồi lẩu, sau đó nhúng qua nước lọc rồi đút cho nó: “Chỉ có thể ăn một miếng thôi đấy.”

Nhị Hoàng ngậm một miếng thịt bò, bẹp vài cái nuốt xuống, lại tiếp tục vẫy đuôi nhìn Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm: “...”

Phong Kính vươn tay gấp một miếng dạ dày bò, bỏ vào trong bát Giang Nhiễm: “Em cũng ăn đi.”

“Vâng.” Giang Nhiễm ăn xong miếng đó, uống một ngụm nước chanh leo rồi ngược mắt nhìn Phong Kính đối diện, “Đúng rồi, bỗng nhiên em nhớ tới lúc trước anh có đăng ảnh món salad rau trên Weibo, có phải dùng rau em đưa anh làm không?”

“... Phải.” Đã cách một thời gian lâu như vậy nhưng nhắc đến chuyện này Phong Kính vẫn hơi xấu hổ, “Lúc đó nhận được rau của em rất vui vẻ, muốn đăng Weibo chia sẻ với mọi người nhưng lại sợ em nhận ra nên làm salad luôn.”

Giang Nhiễm nhướn mày: “Anh cũng thông minh đấy.”

“Ha ha.” Phong Kính khẽ đảo mắt, lại gấp đồ ăn vào bát Giang Nhiễm, “Thịt bò đã chín rồi, để thế lại chín quá đấy.”

“Vâng, anh cũng ăn đi.”

Hai người cứ gấp đồ ăn cho nhau như thế, để Nhị Hoàng cô đơn ở dưới bàn vẫy đuôi.

Tôi thì sao?

“Gâu gâu!” Nó không chịu cô đơn kêu hai tiếng, ý đồ kích thích sự chú ý của cô chủ. Giang Nhiễm cúi đầu liếc nhìn rồi nói với nó: “Nhị Hoàng, đã chuẩn bị thức ăn cho em rồi, mau qua ăn đi.”

Nhị Hoàng vẫn không khuất phục nhìn cô, Giang Nhiễm không còn cách nào khác đành phải cho nó một miếng thịt bò.

Phong Kính: “Em chiều Nhị Hoàng quá.”

“Không có cách nào, nó mà tỏ ra đáng yêu thì lòng em mềm nhũn luôn.”

Phải không? Phong Kính nghĩ hay là sau này anh cũng thử xem.

Nhưng vừa nãy anh và Giang Nhiễm đã hôn nhau ở trong phòng bếp, lần này là nụ hôn tình yêu hàng thật giá thật rồi. Nếu thiên sư Thường Tâm kia không lừa anh thì tối nay anh sẽ không hoán đổi với Nhị Hoàng nữa!

“Anh nghĩ gì đấy?” Giang Nhiễm thấy Phong Kính bỗng nhiên ngây ra thì vừa gấp xương sườn cho anh vừa hỏi. Phong Kính cười nói với cô: “Không có gì, chỉ là lần đầu tiên ăn cơm với em nên vui vẻ thôi.”

Anh nhìn trong bát có thêm miếng sườn, vẻ mặt càng thêm dịu dàng: “Trước đây từng nghe người ta nói, có hai người cùng nhau ăn mới gọi là cơm, còn một người ăn thì chính là thức ăn gia súc. Bây giờ xem ra đúng vậy thật, ăn cùng với em dù có là ăn thức ăn gia súc thì đó cũng là loại cao cấp.”

Giang Nhiễm che miệng bật cười: “Anh nói gì thế, ai muốn ăn thức ăn gia súc với anh chứ.”

Phong Kính nhìn cô, bản thân cũng nở nụ cười theo.

Nồi lẩu này ăn rất lâu, hai người ăn sạch đồ ăn trên bàn. Đã lâu Giang Nhiễm chưa ăn no đến như vậy, cô dựa vào ghế, hơi bất ngờ: “Ôi, ăn nhiều như vậy chắc chắn sẽ béo mất, anh ăn nhiều thế không có vấn đề gì à?”

Bình thường nghệ sĩ đều phải quản lý nghiêm khắc dáng người của mình mà nhỉ?

Phong Kính nói: “Anh không sao cả, thể chất của anh vốn không dễ béo, hơn nữa anh vẫn đều đặn tập thể hình, trước đây đã từng nói với em đấy.”

“À vâng, huấn luyện viên của ngôi sao các anh có phải đều là huấn luyện riêng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy chắc chắn sẽ cao cấp hơn các huấn luyện viên bên ngoài đúng không? Hay là anh ta dạy anh cái gì, anh về dạy cho em nhé?”

Phong Kính cười nói: “Cái này phải căn cứ vào tình trạng sức khỏe của mỗi người, nhưng một ít bí quyết nhỏ gì đó thì anh có thể dạy em.”

“Ôi, được ạ, anh chờ em chút, em lấy sổ ghi lại!”

Giang Nhiễm nói xong liền vào phòng tìm sổ, Phong Kính nhìn bóng lưng cô, khóe miệng lại cong lên.

Lúc Giang Nhiễm đi ra thì Phong Kính đang rửa bát trong phòng bếp. Giang Nhiễm sững sốt, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng suy nghĩ đến hàng vạn hàng nghìn thứ.

Người đàn ông mang ánh hào quang rực rỡ trên màn ảnh, mỗi cái nhíu mày mỗi một nụ cười đều có thể khiến ngàn cô gái hét chói tai, lúc này đang đứng trong phòng bếp nhỏ của cô, giúp cô rửa bát.

Cô không thể nói rõ cảm giác bây giờ của mình là gì, chỉ thấy trong lòng ấm áp và hơi chua xót.

Cô bước lên, từ phía sau vòng tay ôm eo Phong Kính, tựa đầu lên lưng anh.

Bỗng nhiên chỉ muốn ôm anh thôi.

Cảm giác được phía sau có một cơ thể dán lên, cả người Phong Kính cứng đờ, thậm chí không biết nên để cái đĩa trên tay vào chỗ nào.

Nước trong bể chảy ào ào, tim Phong Kính đập thành thịch.

“Em vốn còn lo lắng, anh tỏ tình với em chỉ là hứng thú nhất thời, dù sao so với anh, em cũng rất bình thường.” Giọng nói Giang Nhiễm truyền từ phía

sau tới, dịu dàng lại tinh tế, “Nhưng bây giờ em cảm thấy, mặc kệ anh chỉ là hứng thú nhất thời cũng không sao, bởi vì khoảng thời gian bên cạnh anh, sự cảm động và vui vẻ này cũng không phải giả.”

Rốt cuộc Phong Kính cũng từ từ bình tĩnh lại, anh buông cái đĩa, vẩy nước trên tay, bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng phủ lên bàn tay nhỏ bé của Giang Nhiễm: “Có lẽ tỏ tình trong điện thoại không thể đủ nghiêm túc, bây giờ anh nói lại lần nữa, Giang Nhiễm, anh thích em, không phải là hứng thú nhất thời mà anh muốn cùng em đi đến cuối đời.”

“Vâng.” Giang Nhiễm cong môi, tuy không biết có thể tin tưởng lời nói của đàn ông không, nhưng giờ phút này cô tin lời anh nói là thật lòng. Vậy là đủ rồi.

Hai người cùng nhau rửa bát xong, lại chơi đùa với Nhị Hoàng một lát, mãi đến khi Michelle gọi điện thoại tới thì Phong Kính mới lưu luyến không nỡ rời đi.

Có thể vì lúc trưa ăn khá nhiều nên buổi tối Giang Nhiễm chỉ nấu cho mình một bát mì nhỏ. Cô bung bát ngồi trước máy tính lướt Weibo.

Sau âm thanh thông báo nhắc nhở, giao diện xuất hiện bài đăng Weibo mới của Phong Kính.

[Phong Kính V]: Bộ ảnh chụp ở tàu điện ngầm tại Nhật Bản lần trước (che mặt) mong mọi người quý trọng nó nhé, vì tôi đã mất nhọc 6 tiếng đồng hồ trong tàu điện ngầm đây (che mặt).

Anh đăng chín bức ảnh, có ảnh trắng đen cũng có ảnh màu sắc rực rỡ, từ các góc độ khác nhau, đều là vẻ mặt đẹp trai biểu cảm phù hợp.

Bình luận đã bị đám fan mê trai chiếm lĩnh, Giang Nhiễm cũng lưu lại từng cái, sau đó like cho anh.

Phong Kính chưa từng nói muốn cô giữ bí mật về tình cảm của bọn họ trong thời gian này, nhưng tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới việc muốn nói

chuyện này với người khác. Hai người vừa mới ở bên nhau, tình cảm còn chưa ổn định, không thích hợp để công khai với bên ngoài, lại nói, cô hẹn hò với Phong Kính cũng không phải để mang đi khoe với người khác.

Âm thanh nhắc nhở của QQ không ngừng vang lên, nhịp điệu này nghe vô cùng quen tai. Cô ấn mở ra thì thấy, quả nhiên.

[Nghiêm Hoan Hoan]: A a a Giang Nhiễm, cậu có thấy Weibo Phong Kính không?

[Nghiêm Hoan Hoan]: Anh ấy đã đăng ảnh ở tàu điện ngầm, đẹp trai cực kỳ!!!

[Nghiêm Hoan Hoan]: Cuối cùng tớ cũng hiểu vì sao tàu điện ngầm lại si mê anh ấy rồi! Tớ cũng muốn si mê anh ấy đây!

Giang Nhiễm: “...”

Ồ, nếu cô và Phong Kính thật sự có thể phát triển thuận lợi, thì một ngày nào đó Nghiêm Hoan Hoan cũng sẽ biết đúng không? Cô ấy sẽ có phản ứng gì nhỉ?

[Giang Nhiễm]: Nếu tớ nói tớ và Phong Kính hẹn hò, cậu tin không?

[Nghiêm Hoan Hoan]: Bây giờ Phong Kính còn ở trên giường tớ đây, cậu tin không? (mỉm cười)

[Giang Nhiễm]: (mỉm cười)

Cô không thèm chấp nhận với Nghiêm Hoan Hoan. :)

Bây giờ Phong Kính đương nhiên đang nằm trên giường mình, anh mặc áo ngủ, chờ đến 12 giờ. Đêm nay chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Lúc 10 giờ rưỡi, anh đã gửi tin nhắn “ngủ ngon” cho Giang Nhiễm, cô

cũng đã trả lời “ngủ ngon” cho anh. Nhưng 12 giờ anh xuất hiện ở phòng Giang Nhiễm, cô vẫn còn dùng máy tính.

Đồng chí nhỏ à, không biết mình đã bị bắt lúc đang hành động rồi!

Phong Kính hừ hừ hai tiếng mới đột nhiên nhận ra được, đệt, vì sao anh vẫn biến thành Nhị Hoàng? Nụ hôn tình yêu đích thực có ý nghĩa gì đâu?

Anh hỗn loạn hai phút, cuối cùng cũng bình tĩnh lại rồi bắt đầu tự hỏi vấn đề ở chỗ nào. Lần này anh không đeo khẩu trang, cũng không trong hình dáng của chó, không có vấn đề gì mới đúng... Anh tuyệt đối không nghi ngờ, tình yêu đích thực của anh là Giang Nhiễm, của Giang Nhiễm cũng là anh, anh tự tin như thế.

Vậy thì chỉ có một khả năng, thiên sư Thường Tâm kia lừa anh! Anh đã nói rồi, trên đời này làm gì có thiên sư!

“Nhị Hoàng, em sao thế?” Giang Nhiễm tò mò nhìn Nhị Hoàng, sao nó có vẻ vô cùng tức giận vậy nhỉ? Cô đi qua vuốt lông nó, nhẹ giọng hỏi nó: “Nhị Hoàng, em không thoải mái chỗ nào à?”

Dưới sự vỗ về của Giang Nhiễm, Phong Kính nhanh chóng bình tĩnh, anh thu hồi sự tức giận, cọ cọ tay cô: “Gâu gâu.”

“Được rồi, Nhị Hoàng ngoan, không có việc gì,” Giang Nhiễm vẫn vuốt lông nó, gần đây vừa đến buổi tối, cảm xúc Nhị Hoàng vô cùng thay đổi. Giống như... đổi thành chú chó khác.

Nhưng sự tuyệt vọng của Phong Kính, cô sẽ không hiểu. Mặc dù bây giờ Nhị Hoàng đã thích ứng rất tốt với thân thể anh, buổi tối cơ bản sẽ không làm loạn, nhưng hiện tại anh hẹn hò với Giang Nhiễm, nếu buổi tối muốn qua đêm với cô thì làm sao bây giờ?

... Từ từ, anh mới suy nghĩ gì vậy? Qua đêm?

Không, anh không thừa nhận. Anh chỉ đơn thuần phần nộ Thường Tâm kia

lừa mình mà thôi, chỉ có vậy thôi!

Anh nhớ tới thân thể mềm mại của Giang Nhiễm tựa vào lưng anh lúc chiều thì nhiệt độ cơ thể có phần tăng cao.

“Nhị Hoàng, sao em nóng thế? Phát sốt à?” Giang Nhiễm hơi nhú mày, miệng vết thương của Nhị Hoàng đã phục hồi gần như khỏi hẳn, không phải nhiễm trùng nữa chứ?

“Gâu.” Nhị Hoàng kêu lên một tiếng, đột nhiên nhảy xuống bậc cửa sổ, trở về ổ chó trong phòng khách.

Giang Nhiễm: “...”

Cô càng ngày càng không hiểu Nhị Hoàng.

Phong Kính ngủ một đêm trong ổ của Nhị Hoàng, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, chuyện đầu tiên là gọi điện thoại cho Thường Tâm.

Lúc ấy Thường Tâm để lại số điện thoại cho anh, anh vẫn chưa xóa.

Anh oán hận mà bấm số, kết nối được một lúc mới có người nghe máy. Người nọ ngáp trước một cái, sau đó mới dùng giọng mũi nồng đậm nói: “Ảnh đế Phong, sớm thế à? Vừa nhìn đã biết không sinh hoạt tình dục rồi.”

Phong Kính: “...”

Mỗi tối anh đều biến thành chó, đi đâu mà tìm sinh hoạt tình dục?

“Anh nói mà không biết xấu hổ à?” Nhắc tới sinh hoạt tình dục càng chọc tới nỗi đau trong lòng Phong Kính, anh hiếm khi phát cáu với người ngoài, “Lần trước anh lấy của tôi bao nhiêu tiền, nhưng chưa ra ngô ra khoai gì cả! Nụ hôn tình yêu mà anh nói cũng hoàn toàn vô dụng!”

Thường Tâm nghe đến cái này, con buồn ngủ tỉnh táo không ít: “Cậu thử

nụ hôn tình yêu rồi à? Với cô chủ của chú chó á?”

Phong Kính tức giận ừ một tiếng.

Thường Tâm hài hước nói: “Không ngờ hành động của anh để Phong nhanh thật đấy.”

Phong Kính: “...”

“Đừng nói nhảm nhiều thế, tôi hỏi anh làm sao bây giờ?”

Thường Tâm thản nhiên, không nhanh không chậm hỏi anh: “Đã bao lâu rồi cậu chưa xem phim hoạt hình của Disney?”

“... Cái này thì liên quan gì à?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi.” Thường Tâm đi đến sofa, chống đầu ngồi xuống.

“Kịch bản bây giờ của Disney là tình yêu với người thân mới là tình yêu đích thực.”

Phong Kính: “...”

Chương 35: Đêm thứ ba mươi lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Có thể nói Phong Kính vô cùng tức giận, thậm chí muốn đến Hiệp hội tiêu dùng khiếu nại anh ta. Anh cúp điện thoại, cảm thấy quả nhiên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu hôn Giang Nhiễm cũng vô dụng, chẳng lẽ giống như Phong Nhã nói, phải hôn Nhị Hoàng thật à?

... Không, anh nên nghĩ đến biện pháp khác thôi.

Hôm nay Tần Phàm lại đến chỗ anh, nói với anh chuyện khởi quay phim “Bí mật”, còn nói về nữ chính. Trước đó người nào vào vai nữ chính cũng được bình luận sôi nổi trên mạng, cuối cùng khi công bố tiểu hoa đán đang nổi Vu Dao đảm nhiệm vai nữ chính thì trên mạng cũng khen chê khác nhau.

Có người cảm thấy khí chất Vu Dao không hợp với Phong Kính, dù sao được xưng là “Con gái ngoan quốc dân” Vu Dao luôn đi theo hình ảnh ngọt ngào đáng yêu... Nói đơn giản chính là nhìn qua không có kỹ năng diễn xuất. Nhưng trên thực tế, Vu Dao có thể xem như là người có diễn xuất tốt nhất trong “Tứ tiểu hoa đán” bây giờ.

Vì để đáp trả vào mặt những dân mạng nói Vu Dao không biết diễn xuất, fan Vu Dao lập tức kể tên những giải thưởng lớn bé mà cô ấy nhận được, thậm chí còn làm video cắt nối biên tập để chứng minh diễn xuất của Dao Dao nhà bọn họ.

Nhưng mà cũng không có nhiều dân mạng chấp nhận, chuyện này âm ỉ trên mạng rất nhiều ngày, phía Vu Dao cũng chưa hề đáp trả lại gì cả. Mãi đến hôm nay, tài khoản Weibo chính thức của Hoàn Vũ công bố tạo hình của Vu Dao.

“Bí mật” chủ yếu viết về một đôi vợ chồng trẻ bình thường, đều che giấu bí mật với đối phương, hơn nữa còn tìm đủ mọi cách không để đối phương biết được chuyện cũ. Mà “đôi vợ chồng trẻ bình thường” này cũng không phải nói cho hay, mà thật sự cực kỳ bình thường. Người vợ làm nhân viên thu ngân ở một siêu thị, người chồng là viên chức nhỏ ngoài biên chế ở một xí nghiệp.

Tạo hình của Phong Kính đã công bố trước đó, nữ chính che che giấu giấu lâu như vậy, cuối cùng cũng ra mắt mọi người. Mà một bức ảnh tạo hình này khiến rất nhiều dân mạng nghi ngờ diễn xuất của Vu Dao câm nín.

Người phụ nữ trong ảnh mặc đồng phục làm việc của siêu thị, trước cổ còn đeo một cái thẻ công tác. Mái tóc dài của cô ấy được búi lỏng lẻo ở sau đầu, một ít rơi trên trán. Không có trang phục đặc biệt, không có trang sức lộng lẫ, người trên ảnh từ đầu đến chân đều thần nhiên, thậm chí có thể nói hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt của cô ấy không hề vô hồn, tựa như còn hơi lấp lánh ánh sáng.

Nếu không phải fan trung thành của Vu Dao thì khi nhìn bức ảnh này chắc chắn không nhận ra gương mặt trên đó lại là Vu Dao.

Khác xa vẻ ngọt ngào đáng yêu bình thường của cô ấy.

Phong Kính cũng nhìn thấy tạo hình đó, anh ngồi đối diện với Tần Phàm, nói: “Vu Dao khá cố chấp, thật sự không hiểu vì sao công ty của cô ta lại ép cô ta đi theo hình tượng đáng yêu nữa.”

Trước đây Phong Kính chỉ biết nữ chính xác định là Vu Dao, cũng vì tin tưởng vào diễn xuất của Vu Dao mới có thể đồng ý hợp tác với cô ấy.

Tần Phàm cười nói: “Không phải ai cũng may mắn được như cậu, có thể ký hợp đồng với một công ty xuất sắc cùng với một người đại diện ưu tú.”

Phong Kính: “...”

Coi như anh chưa nhắc đến.

Tần Phàm cũng nhìn ảnh chụp của Vu Dao, thản nhiên nói: “Vu Dao có tiềm lực phát triển rất lớn, tôi đoán sau này cô ta sẽ đổi công ty.”

Phong Kính nhướn mày: “Sao thế, anh có hứng thú kéo cô ta về đây à?”

Tần Phàm nói: “Tạm thời tôi sẽ không nhận nghệ sĩ khác, nếu có cơ hội thì công ty vẫn có những người khác có thể phụ trách cô ta.”

Phong Kính không nói gì cả, tiếp tục xem bình luận trên Weibo.

“Không biết nói thế nào, tôi cảm thấy Hoàn Vũ rất bất công! Lần trước tạo hình Mạc Trấn và Bùi Anh rất sang rất đẹp, lần này Phong Kính và Vu Dao giống như tùm từ khu ổ chuột ra vậy!”

“Lâu trên chưa đọc nguyên tác thì không cần mở miệng nói bậy đâu, “Người sắm vai” là bộ đứng đầu hệ liệt trình thám Bình Yên, vốn nhân vật giả thiết đều là người rất có sức hấp dẫn, một người là trinh sát, một người là minh tinh. Còn “Bí mật” viết về người thường, so kiểu gì thế? Tôi còn cảm thấy ngược lại, nhân vật nhỏ như vậy mới càng khó diễn.”

“Tuy rằng nói như thế, nhưng hai tạo hình lần này hoàn toàn dựa vào giá trị nhan sắc chống đỡ (che mặt) đổi thành hai người khác mặc hai bộ quần áo này, quả thật chính là một tai họa (che mặt).”

“Các fan nguyên tác bày tỏ, tạo hình rất chuẩn với nhân vật đặt ra trong tiểu thuyết (ngóy mũi).”

“Các bé cưng yên tâm nào, truyện của thầy Hạnh Tâm còn có diễn xuất và nhan sắc của Phong Kính và Vu Dao, sẽ không kém chỗ nào hết! Tuy hình ảnh không lộng lẫy rực rỡ như “Người sắm vai” nhưng phim chế tác không hẳn là tệ lắm đâu!”

“Lâu trên nói hoàn toàn chuẩn với nhân vật trong tiểu thuyết ư, mị không đồng ý (ăn dưa) Trong tiểu thuyết không hề nói đôi vợ chồng bình thường lại có nhan sắc cao như vậy (ăn dưa).”

Giang Nhiễm mò lên Weibo liền phát hiện “Phong Kính Vu Dao” leo lên hot search, cô hơi sững sốt, tưởng Phong Kính và Vu Dao truyền ra tai tiếng gì, nhấn vào mới thấy là ảnh tạo hình nam nữ chính phim “Bí mật”.

Cô không biết nhiều về Vu Dao, chỉ biết trên Weibo cô ấy có rất nhiều fan... Trên thực tế gần đây cô cũng mới bắt đầu biết nhiều về Phong Kính, Phật hệ truy tinh truy đến Phật luôn rồi, thật sự vừa lo lắng thì không biết người khác đang nói gì luôn.

Tạo hình này quả thật khiến rất nhiều dân mạng chửi thề, cực kỳ mộc mạc, nhưng... tiểu thuyết thật sự đúng như vậy đấy! “Bí mật” không phải dựa vào trang phục xa hoa và hiệu ứng đặc biệt đẹp đẽ nào mà chỉ dựa vào cốt truyện tình tế và âm áp thôi!

Nhưng tác phẩm như vậy đưa lên màn ảnh lớn khả năng thật sự không gặp thời rồi, phần lớn người xem đều tình nguyện tiêu tiền đi xem phim không có tình tiết gì đặc sắc nhưng hình ảnh rực rỡ được phóng đại, mà kiểu phim như thế này bọn họ thông thường sẽ lựa chọn xem trên máy tính.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, chắc chắn Giang Nhiễm sẽ ra rạp chiếu phim ủng hộ bộ phim, Phong Kính và Vu Dao chắc chắn sẽ rất có sức kêu gọi, hơn nữa cộng thêm danh tiếng của thầy Hạnh Tâm, có lẽ phòng bán vé cũng không kém lắm.

... Cô đã bắt đầu lo lắng phòng bán vé vì Phong Kính rồi.

Giang Nhiễm hơi nhớ anh, muốn che mặt.

Đang nghĩ tới Phong Kính thì anh gọi điện thoại tới luôn. Giang Nhiễm nhìn cái tên sáng trên màn hình, hít một hơi thật sâu rồi mới nghe điện thoại: “Alo, Phong Kính à?”

“Ừ, anh đây.” Phong Kính mỉm cười, dựa người vào ghế sofa, “Em đang làm gì đấy?”

Giang Nhiễm nói: “Mới vừa tắm xong, lên Weibo một lát thì phát hiện anh

và Vu Dao trên hot search.”

“À, cái này à, do tạo hình Vu Dao được tung ra thôi.”

“Em biết mà.” Khóe miệng Giang Nhiễm cong lên, “Có phải anh phải đi đóng phim không?”

“Ừ, anh đang định nói chuyện này với em, cuối tuần phim “Bí mật” sẽ chính thức khởi quay, có lẽ anh sẽ không có nhiều thời gian để có thể đi gặp em.”

“Không sao đâu, dù sao bản thảo trên tay em vẫn còn chưa phiên dịch xong, nhân lúc anh không đi tìm em, em có thể tập trung làm việc rồi.”

“... Ý em là anh hưởng đến công việc của em sao?” Bé cưng Phong Kính không vui.

“Ha ha.” Giang Nhiễm bị giọng điệu của anh làm bật cười, “Đùa anh thôi. À, các anh bắt đầu đóng phim, có phải có thể gặp rất nhiều minh tinh không?”

“... Anh cũng không muốn gặp.”

“Ha ha ha ha, hội fan sẽ đi tham quan ạ?”

“Chắc là thế, em muốn tới à?”

“Ừm... Em sẽ không đi đâu.”

Phong Kính cũng biết Giang Nhiễm không tiện tới tham quan, nhưng trong lòng vẫn hơi thất vọng: “Xế chiều ngày mai anh tới gặp em, chúng ta cùng nhau ăn cơm tối nhé.”

“Được, anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, em cứ nấu hai món ăn là được.”

“Vậy được.” Hai người lại nói đông nói tây một lát, khi cúp điện thoại, Giang Nhiễm phát hiện bọn họ nói chuyện mất hơn một tiếng đồng hồ.

Giang Nhiễm: “...”

Từ trước tới nay cô nói chuyện điện thoại với người khác chỉ trong vòng vài phút, dài nhất cũng không qua nửa tiếng.

Cô cảm thấy có lẽ phải đổi món ăn một lần nữa.

Ngày hôm sau Phong Kính chờ Tần Phàm và Michelle đi cả rồi mới tự mình lái xe đến Chảo Thủy Hương. Lúc sắp đến nơi, Giang Nhiễm gọi điện thoại cho anh, Phong Kính cúi đầu nhìn thoáng qua, đeo tai nghe bluetooth lên: “Sao vậy em?”

“Không sao, chỉ muốn hỏi anh tới đâu rồi.”

Phong Kính cười nói: “Sắp đến rồi đây, ba phút nữa.”

“À, vậy anh có thể mua giúp em mấy xiên nướng ở quán nướng dưới nhà không? Bỗng nhiên em muốn ăn đồ nướng...”

Phong Kính suy nghĩ một lúc mới hỏi cô: “Có phải quán nướng Vương Ký không?”

Giang Nhiễm hơi bất ngờ: “Anh cũng biết à?”

Phong Kính chỉ cười không trả lời, trước đây dựa vào quán nướng đó anh mới thuận lợi tìm được khu nhà này.

“Quán nướng đó do chị Vương mở, anh còn nhớ chị Vương không? Lúc trước chúng ta từng gặp ở dưới nhà đấy.”

“Ừ, có nhớ.”

“Trước đây em thường xuyên mua đồ nướng ở đây, bây giờ cũng ít ăn rồi.”

Phong Kính nói: “Được, anh mua cho em, em muốn ăn gì nào?”

“Ừm... Thịt bò, cánh gà, ngó sen, khoai tây, nấm sò, anh nhìn rồi lấy nhé.”

Phong Kính không nhịn được cười nói: “Tối nay có phải em không làm cơm không đây?”

“Làm chứ! Chỉ là vừa rồi có người đăng ảnh ăn đồ nướng lên vòng bạn bè nên em cũng muốn ăn.”

Phong Kính cười hai tiếng, vừa lúc xe chạy đến trước quán nướng Vương Ký: “Anh tới rồi, anh đi mua cho em trước đã.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Phong Kính cúp máy, đeo khẩu trang và đội mũ vào rồi đi xuống. Hôm nay chị Vương cũng ở đây, thấy Phong Kính đi tới lập tức nhận ra anh: “Cậu Phong? Không phải cậu dọn đi rồi sao?”

Phong Kính ho một tiếng rồi nói: “Có lúc cũng về đây ở.”

“À.” Chị Vương cảm thấy cậu Phong này càng ngày càng kỳ quặc, rõ ràng bên ngoài có nhà, vì sao còn muốn thuê nhà ở chỗ bọn họ vậy? Hơn nữa tới tận bây giờ vẫn chưa từng thấy cậu ta tháo khẩu trang và mũ xuống lần nào.

“Phiền chị giúp tôi nướng ít thịt bò, cánh gà, ngó sen, khoai tây, nấm sò.”

“Hả? À, cậu muốn nhiều hay ít?”

“Ừm... thịt thì hai mươi xiên, mấy cái khác tầm mười xiên đi.”

“Được, cậu chờ một lát.” Chị Vương xoay người lấy đồ ăn, trong lòng vừa

nghĩ cậu Phong này ăn nhiều thật vừa nghi ngờ, những đồ ăn này giống như mấy món Tiểu Giang cũng thích gọi?

Chị Vương mở quán nướng đã nhiều năm, ban đầu khi nhà cũ còn ở đây, chị và chồng mình bày quán ở dưới đó. Hiện tại sửa lại nhà mới, bọn họ mua luôn một cửa hàng nhỏ, cũng càng lúc càng sạch sẽ ngăn nắp.

Không bao lâu sau đồ ăn Phong Kính gọi đã nướng xong, chị Vương đóng gói lại cho anh, anh nói cảm ơn, thanh toán tiền rồi xoay người rời đi.

Anh đi rồi, chồng chị Vương ở bên cạnh lén lút nói: “Rốt cuộc cậu Phong này là người nào nhỉ? Anh từng nhìn thấy ví tiền của cậu ta ở cửa hàng, có tận mấy chục vạn đấy!”

Chị Vương sững sốt, nhìn anh ta nói: “Anh đi dạo cửa hàng đắt tiền như thế làm gì? Có phải trộm tiền riêng không hả? Nói!”

“... Không có không có thật sự không có, ôi, lại có khách đến rồi!”

Chị Vương tức giận lườm anh ta một cái, buổi tối về nhà sẽ tính sổ với anh ta sau!

Chương 36: Đêm thứ ba mươi sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính đỗ xe dưới gara dưới lòng đất xong thì cầm đồ nướng lên tầng. Lần này Giang Nhiễm cảm nhận được anh trước Nhị Hoàng, Phong Kính còn chưa gõ cửa thì cô đã mở cửa ra.

“Ôi, cách xa đã ngửi thấy mùi đồ nướng rồi!” Đôi mắt Giang Nhiễm phát sáng nhìn cái hộp được đóng gói trong tay anh.

Phong Kính khẽ cười bất đắc dĩ, đưa đồ nướng cho cô, còn mình thì thay dép rồi đi vào. Giang Nhiễm vào phòng bếp cầm hai cái đĩa, lấy từng xiên đồ nướng được đóng gói ra. Nhìn những thứ mà mình thêm ăn có đầy đủ cả, Giang Nhiễm không nhịn được nhướn mày: “Trí nhớ anh tốt thật đấy, em mới nói có một lần thôi mà anh đã nhớ hết rồi, có phải được luyện tập từ kịch bản không?”

Phong Kính vừa vào một lúc đã tháo khẩu trang và mũ xuống, anh vào phòng bếp rửa tay, đi đến cạnh bàn cầm một xiên thịt bò nướng: “Kịch bản thì có là gì chứ, lúc anh diễn kịch nói ở trường học thì những lời thoại dài bất ngát trời mây đó mới được coi là thử thách bản lĩnh chân chính đấy.”

Anh vừa nói như vậy lại nhắc nhở Giang Nhiễm: “Đúng rồi, trước đây em có xem qua lý lịch của anh trên Z hồ, trên đó nói lúc anh đi học có diễn không ít sân khấu kịch nói, còn học thạc sĩ diễn xuất ở London nữa.”

Phong Kính vừa ăn xong một xiên thịt bò, nhìn cô trêu chọc: “Thì ra em còn từng tìm kiếm anh ở trên Z hồ à?”

“Đúng vậy đúng vậy, trên đó đều khen anh, hài lòng chứ.” Giang Nhiễm cầm lấy một xiên cánh gà, cắn một miếng, nhìn xem anh ấy đặc ý kìa, “Nhưng nhân vật lần này không dễ diễn đúng không, trước đây anh diễn Lâm Ngộ và

Omega đều thuộc loại nhân vật có đặc điểm nổi bật, diễn xong cũng tương đối dễ dàng để lại ấn tượng cho anh. Lần này nam chính là viên chức nhỏ trong công ty, rất khó để nắm bắt nhỉ?”

“Ừm... cũng ổn.” Phong Kính không ngờ Giang Nhiễm sẽ nói đến công việc của anh, nhưng nếu cô hỏi thì anh cũng rất sẵn lòng trao đổi với cô, “Vì đã được nâng cao diễn xuất, tích lũy kinh nghiệm khi diễn kịch nói ấy, lúc đó anh diễn vai một viên chức nhỏ, vì để diễn tả tốt nhân vật nên thầy của anh đã bắt mỗi ngày anh phải đi nằm vùng ở văn phòng làm việc và tàu điện ngầm... Còn phải đi vào thời điểm tan tầm cao điểm, cứ duy trì hai tháng như vậy, mỗi ngày đều phải ghi chép về những điều tâm đắc trong ngày hôm đó, hôm sau đưa cho thầy xem.”

Lần đầu tiên Giang Nhiễm nghe nói tới chuyện này, vừa thấy mới lạ vừa kinh ngạc: “Không ngờ khi học đại học anh liêu mạng như vậy đấy, thầy anh nghiêm khắc thật.”

Nhắc tới thầy của mình, cảm xúc của Phong Kính lại thay đổi: “Thầy anh rất có tiếng tăm, yêu cầu nhận học trò của thầy cũng cao lắm.”

“Ồ, anh lại đặc ý kìa.”

Phong Kính cười hai tiếng, nói: “Thầy Cát có rất nhiều học trò ưu tú, anh cũng không được xem là hơn gì cả, nhưng ông ấy thật sự đã dạy anh rất nhiều thứ, ghi chép hàng ngày của anh lúc ấy mỗi một ngày thầy đều đọc nghiêm túc, còn ghi cả chú thích, đều là những ý kiến rất quý giá, quyển sổ đó đến bây giờ anh vẫn giữ, có gì không nghĩ ra được thì mang nó ra xem lại, chắc chắn sẽ có thêm nhiều kiến thức mới.”

Anh nói đến “Thầy Cát”, Giang Nhiễm cũng có chút ấn tượng: “Có phải thầy Cát là Cát Hoằng Nghị không anh?”

Phong Kính cong môi: “Lại là Z hồ nói à?”

Giang Nhiễm gật đầu: “Đúng vậy, trang đó rất lợi hại, biết khá nhiều tin tức, anh ta còn từng xem kịch nói của anh đấy. Ôi, thật đáng tiếc, bây giờ đã

không thể nhìn thấy anh diễn kịch nói nữa rồi.”

“Có lẽ sau này còn có cơ hội đấy?” Phong Kính vỗ vỗ nhẹ đầu cô, xúc cảm mềm mại khiến anh yêu thích không buông tay, “Chờ sau này có cơ hội, anh sẽ dẫn em đi gặp thầy Cát, cũng lâu rồi anh chưa về trường thăm thầy ấy.”

Giang Nhiễm kinh ngạc mở to mắt: “Em cũng có thể đi à?” Ôi, cô chưa từng đến Học viện Điện ảnh đâu!

“Có phải Học viện Điện ảnh khắp nơi đều có trai xinh gái đẹp không?”

“Cũng tạm tạm, trai xinh gái đẹp nhiều hơn một chút so với những trường khác.” Phong Kính cầm xiên thịt bò đưa tới trước mặt cô, “Em ăn đồ ăn đi đã, lát nữa sẽ nguội đấy.”

“Nguy rồi, em còn hầm canh trong phòng bếp!” Giang Nhiễm vội vàng đứng lên, chạy vào phòng bếp xem canh của cô.

Cái đuôi nhỏ Nhị Hoàng không đi theo cô mà dựa vào chân Phong Kính, hai mắt mong đợi nhìn thịt bò trong tay anh. Phong Kính lắc đầu với nó, nói: “Cái này để lại cho Giang Nhiễm.”

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng bắt mắt kêu hai tiếng, giống như đang chỉ trích anh keo kiệt.

Phong Kính nghĩ mình sắp phải quay phim, buổi tối còn phải phiền Nhị Hoàng ngoan ngoãn nên lại mở miệng: “Em muốn ăn cũng được nhưng chờ đến lúc vào đoàn phim thì buổi tối phải ngoan một chút, không được làm loạn.”

“Gâu.” Nhị Hoàng như có thể nghe hiểu lời anh nói, vẫy đuôi với anh. Phong Kính học theo dáng vẻ của Giang Nhiễm trước đây, dùng cốc giấy rót nước lọc, nhúng thịt bò vào rửa sạch gia vị trên đó mới dứt cho Nhị Hoàng ăn.

Nhị Hoàng cảm thấy thỏa mãn nuốt miếng thịt bò vào, lại vẫy đuôi với anh. Phong Kính nhìn đôi mắt to đen láy của nó, bỗng muốn thử... hôn nó.

Thật ra hôn động vật cũng không phải chuyện gì khiến người ta khó có thể chấp nhận được, hơn nữa Nhị Hoàng đẹp trai lại đáng yêu, đáng vẻ đáng yêu của nó thật sự khiến người ta xúc động muốn hôn nó một cái.

Vì cuộc sống hạnh phúc sau này của mình, Phong Kính quyết định đánh cuộc một lần.

Anh bé Nhị Hoàng lên, Nhị Hoàng phối hợp ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn vừa đen vừa sáng.

Giang Nhiễm đi ra từ phòng bếp thì thấy hình ảnh này, ánh nắng màu cam vừa lúc chiếu lên người bọn họ, người đàn ông anh tuấn ôm một chú chó nhỏ đẹp trai, hình ảnh vừa ấm áp vừa đẹp đẽ.

Cô lặng lẽ cầm di động, muốn chụp lên một bức ảnh, ai ngờ vừa mở camera ra, Phong Kính lại nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi Nhị Hoàng rồi hôn nó một cái. Tay Giang Nhiễm run lên, chụp cảnh tượng này lại.

Lúc này Phong Kính mới chú ý tới Giang Nhiễm đang đứng một bên và di động trên tay cô.

... Hình ảnh này hình như rất quen thuộc.

Không phải cô lại chụp lên chứ!

“Ặc...” Giang Nhiễm lần nữa bị tóm, theo bản năng muốn lãng sang chuyện khác, “Em cũng hay hôn Nhị Hoàng.”

Phong Kính: “...”

Anh buông Nhị Hoàng ra, đi về phía cô: “Em chụp rồi à?”

“Vâng.” Giang Nhiễm nói xong, vội vàng cam đoan với Phong Kính, “Nhưng em tuyệt đối không tung ra bên ngoài đâu, em chỉ... lấy làm màn hình nền điện thoại của mình thôi.”

Phong Kính: “...”

Không xóa được à?

“Cho anh xem.”

Giang Nhiễm thuận tay đưa điện thoại cho anh.

Bức ảnh trên màn hình khiến Phong Kính hơi kinh ngạc, vậy mà... lại đẹp bất ngờ. Màu sắc này vốn dĩ đã ấm áp, hơn nữa biểu cảm của anh và Nhị Hoàng đều vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên, nhìn qua đúng là rất đẹp.

“Chụp cũng không tệ lắm.” Anh nói.

Giang Nhiễm cứ nghĩ anh sẽ xóa ảnh đi, lúc này dường như thấy được hy vọng: “Đúng không? Chủ yếu do người mẫu đẹp.”

Phong Kính khẽ cười, ừ, không hổ là chú chó hoán đổi linh hồn với anh, giá trị nhan sắc cũng có đảm bảo đấy.

“Vậy em có thể dùng làm màn hình nền điện thoại không?”

Phong Kính có phần bất đắc dĩ: “Nhất định phải dùng làm màn hình nền à?”

Giang Nhiễm gật đầu hai cái rất nhanh.

“... Tùy em vậy.”

“Ha ha.” Giang Nhiễm cười vui vẻ, chỉnh sửa ảnh chụp một chút, sau đó đặt làm màn hình nền của mình, “Đẹp quá đi! Có phải em có thiên phú làm nhiếp ảnh gia không?”

Phong Kính cười nói: “Chính em cũng nói là người mẫu đẹp, rất nhiều

nhiệp ảnh gia đều nói anh có chụp kiểu gì cũng đẹp.”

Trước đây cô không phát hiện, Phong Kính còn cực kỳ tự kỷ.

“Được rồi, rửa tay ăn cơm thôi nào.” Cô đẩy mạnh Phong Kính vào phòng bếp, còn mình thì dọn đồ ăn. Phong Kính bê canh ra giúp cô, Nhị Hoàng lại vẩy vẩy đuôi tiến lại gần.

Hai người một chó ăn tối xong vẫn chưa đến 8 giờ. Phong Kính không muốn về sớm như vậy, rồi lại ở một mình trong phòng không có gì làm, Giang Nhiễm kéo anh cùng đưa Nhị Hoàng đi dạo.

Đúng lúc buổi tối ăn hơi nhiều.

“À, em cảm thấy sau này không thể ăn cơm với anh được, mỗi lần ăn cơm với anh đều ăn nhiều vô cùng.” Đặc biệt hôm nay còn bảo anh mua đồ nướng, anh mua nhiều như thế, cô ăn đến mức no muốn chết.

Phong Kính nói: “Không sao, em béo thêm chút nữa cũng tốt.”

“Không muốn không muốn không muốn, đưa thịt mà đắp lên người anh ấy!”

Phong Kính bị giọng điệu của cô chọc cười, bình thường Giang Nhiễm đều cho anh cảm giác dịu dàng thành thực, nhưng ngẫu nhiên cô cũng để lộ vẻ mặt của một cô gái nhỏ. Anh cười kéo tay cô, nuông chiều nói: “Được được được, thịt đều đắp trên người anh cả, Nhiễm Nhiễm của chúng ta thon thả nhất.”

Một tiếng gọi “Nhiễm Nhiễm” lại khiến Giang Nhiễm đỏ mặt.

“Mấy ngày tới anh bận chuyện đóng phim, chắc không có thời gian tới đây, chờ anh có cơ hội sẽ tới tìm em.” May mắn lần này đóng phim cơ bản đều ở thành phố A, không cần đi quá xa.

“Vâng, cố gắng đóng phim nhé, đến lúc chiếu phim em chắc chắn sẽ đi ủng

hộ anh.”

Phong Kính im lặng xoa đầu cô, nắm tay cô đi hết tiểu khu không quá lớn này.

Đưa Nhị Hoàng đi dạo xong thì Phong Kính lái xe về, Giang Nhiễm dắt Nhị Hoàng lên tầng.

Buổi tối 12 giờ, Phong Kính đứng giờ nằm trên bậc cửa sổ phòng ngủ Giang Nhiễm.

Phong Kính: “...”

Sao anh lại ngu xuẩn tin Phong Nhã mà hôn chó chứ, ha ha.

Giang Nhiễm từ phòng tắm đi ra, thuận tay xoa xoa đầu Nhị Hoàng: “Sao thế Nhị Hoàng, lại bắt đầu xuẩn đau thu buồn rồi à?”

Phong Kính: “...”

Anh cảm thấy nếu không phải chuyện biến thành chó này quá sức tương tượng thì nói không chừng Giang Nhiễm đã bắt đầu nghi ngờ anh từ lâu rồi.

Giang Nhiễm xem WeChat một lát rồi tắt máy tính đi ngủ.

“Nhị Hoàng, ngủ ngon nhé.”

“Gâu.” Phong Kính vẫy đuôi, có phải anh chỉ có thể dùng cách này để qua đêm với Giang Nhiễm không?

... Nghĩ lại thấy vô cùng tuyệt vọng.

Mấy ngày kế tiếp bận rộn khiến anh tạm thời quên chuyện tuyệt vọng này đi, hơn nữa vì Tần Phàm và Michelle đều đi bên cạnh anh nên anh cũng không có cách nào gọi điện thoại cho Giang Nhiễm.

May mà hai người còn thêm WeChat nên Giang Nhiễm thỉnh thoảng sẽ gửi tin nhắn cho anh.

[Giang Nhiễm]: Một đồng rau thu hoạch được của em không ăn hết được.

[Giang Nhiễm]: Dạo này anh cũng không rảnh, em sẽ đưa qua cho mẹ em.

[Phong Kính]: Được.

[Phong Kính]: Ngày mai sẽ tổ chức nghỉ thức khởi động máy.

[Giang Nhiễm]: Vâng, em sẽ chú ý động thái trên Weibo ha ha ha.

[Giang Nhiễm]: Đúng rồi, em đã nhận được phiên bản Giáng sinh giới hạn của Fleur rồi (thẹn thùng).

Phong Kính nhìn thấy tin nhắn này, cuối cùng cũng mỉm cười, Tần Phàm và Michelle đều bận rộn nên anh lặng lẽ ghi âm giọng nói gửi cho cô: “Em thích là tốt rồi.”

Chương 37: Đêm thứ ba mươi bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính cố tình thấp giọng nói, khi vào tai Giang Nhiễm thì biến thành trầm thấp gợi cảm.

Cô sờ lỗ tai nóng lên của mình, nghĩ thầm may mà Phong Kính không nhìn thấy.

[Giang Nhiễm]: Khụ, đúng rồi, anh thích con gái tóc dài hay tóc ngắn?

Cô đúng lúc thay đổi đề tài.

Quả nhiên Phong Kính cũng nói theo mạch suy nghĩ của cô: “Sao vậy?”

[Giang Nhiễm]: Đột nhiên em phát hiện tóc đã dài hơn, suy nghĩ xem hôm nay lúc ra ngoài nên tiện thể cắt bớt hay tiếp tục để dài.

[Phong Kính]: Em để tóc dài thì anh thích tóc dài, em cắt ngắn thì anh thích tóc ngắn (thẹn thùng).

[Giang Nhiễm]: ... Không có nguyên tắc thế à?

[Phong Kính]: Đúng vậy (thẹn thùng).

Bỗng nhiên Tần Phàm như nhận ra cái gì, nhìn lướt qua phía anh: “Cậu nhắn tin với ai đấy?”

Phong Kính bình tĩnh nói: “Mẹ tôi.”

Tần Phàm: “...”

Nhấn tin với mẹ cậu mà cần... e thẹn như vậy?

Anh ta hơi híp mắt.

Michelle cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ, ồ, cuối cùng giám đốc Tần cũng phát hiện rồi sao?

Điện thoại trong tay Phong Kính lại rung lên, ánh mắt Tần Phàm lướt qua đỉnh đầu anh.

[Giang Nhiễm]: À quên nói với anh, em hẹn Nghiêm Hoan Hoan buổi chiều đi xem phim, phim hoạt hình Disney mới đấy, nghe nói rất hay.

Phong Kính: "..."

Anh ghét Disney!

Nhưng nếu Giang Nhiễm đã tạm biệt anh thì anh cũng tiện tay tắt điện thoại, thản nhiên nhìn lại Tần Phàm: "Nghỉ thức khởi động máy ngày mai anh muốn đi à?"

"Đương nhiên phải đi." Tần Phàm hơi nhướng mày, anh ta muốn nhìn xem Phong Kính đang giờ trò gì, "Nhân lúc trước khi quay phim, cậu lại tới chỗ bác sĩ Trương một lần đi."

Phong Kính: "..."

Khi anh và bác sĩ Trương nói chuyện phiếm vui vẻ thì Giang Nhiễm và Nghiêm Hoan Hoan đang xem phim. Từ rạp chiếu phim đi ra, túi bắp rang lớn hai người mua vẫn chưa ăn hết, Giang Nhiễm cảm thấy ném đi thì tiếc nên định mang về nhà tiếp tục ăn.

"Buổi tối tớ đi sang chỗ mẹ tớ ăn cơm nên không thể ăn bên ngoài với cậu được."

Mặc dù trong lòng Nghiêm Hoan Hoan không quá vui vẻ nhưng người ta về nhà ăn cơm, cô ấy cũng không có lý do gì ngăn cản: “Đi đi, một mình tớ đi ăn một bữa tiệc lớn, hừ!”

“Vậy tớ đi đây.” Giang Nhiễm ôm cô ấy, phóng khoáng xoay người rời đi.

Nghiêm Hoan Hoan: “...”

Cái gọi là tình cảm hoa nhạ của chị em chính là thế này đây! Bạn trai cũng chưa có đã có thể không chút do dự bỏ rơi cô, chờ có bạn trai mà xem, còn phải nói!

Nhưng cô ấy lại nghĩ, Giang Nhiễm còn trạch nữ hơn cả cô, sao có thể có bạn trai trước cô được chứ?

Nghĩ như vậy nên cô yên tâm một mình đi ăn bữa tiệc lớn.

Lúc Giang Nhiễm về đến nhà thì mẹ cô cũng vừa lúc nấu xong cơm, bố Giang thấy cô cầm một túi bắp rang về, không nhịn được bắt đầu thở dài: “Rạp chiếu phim kiểu này kiếm tiền dễ thật đấy, cho các con một túi bắp rang bơ là lừa được các con một lúc mấy chục đồng để xem phim rồi.”

Giang Nhiễm: “...”

Không bố ơi, bắp rang bơ này còn phải dùng tiền khác để mua.

Cô suy nghĩ, quyết định không giải thích cho bố.

Ăn cơm tối xong, mẹ Giang Nhiễm rửa bát, Giang Nhiễm lo lắng Nhị Hoàng một mình buồn tẻ ở nhà, kết quả bị mẹ cô lôi kéo, bắt đầu nói với cô về anh chàng do đồng nghiệp ở đơn vị bọn họ giới thiệu: “Điều kiện của cậu kia không tồi, công tác ở đơn vị cơ quan, còn có một căn hộ.”

“...” Giang Nhiễm ghen lời một lúc, nói với mẹ cô, “Mẹ à, sau này đừng đề đồng nghiệp của mẹ giới thiệu bạn trai cho con nữa, con có bạn trai rồi.”

Mẹ Giang rõ ràng không tin lời cô: “Ồ, con có bạn trai lúc nào thế, sao mẹ chưa từng nghe con nói bao giờ?”

“Không phải con đang nói với mẹ đây rồi ạ?”

“Vậy bạn trai con là ai, ở đâu, làm công việc gì? Bao giờ mang về nhà ra mắt?”

“Ừm... công việc bạn trai con khá bận, nhưng con có ảnh chụp anh ấy, anh ấy rất đẹp trai!” Giang Nhiễm nói rồi lấy điện thoại mình ra, đưa cho mẹ cô xem, “Mẹ xem, chính là anh ấy.”

Mẹ Giang lấy điện thoại qua nhìn, “à” một tiếng: “Đừng tưởng mẹ không biết, đây không phải là ngôi sao nổi tiếng tên Phong Kính đấy à?”

Giang Nhiễm: “...”

Hồng rồi, mẹ cô còn biết cả Phong Kính á? Cô cảm thấy mình phải đánh giá lại mức độ nổi tiếng của Phong Kính một lần nữa.

“Cậu này rất đẹp trai, quảng cáo của cậu ấy mỗi ngày đều chiếu trên TV đấy.” Mẹ Giang nói, nghiêng đầu lườm Giang Nhiễm một cái, “Mấy đứa con gái nhỏ các con, suốt ngày không đi tìm bạn trai mà lại toàn gọi ngôi sao nổi tiếng là chồng. Lần trước con gái nhà chú Lưu đưa ảnh Mạnh Hành Xuyên cho mẹ nó xem, nói đó là chồng tương lai của nó, mẹ nó tin là thật. Con cho rằng mẹ cũng dễ bị lừa thế à?”

Giang Nhiễm: “...”

Không đâu mẹ, của con là thật, nhưng nói ra cũng không ai tin thôi.

“Nhưng con chó cậu ấy ôm, sao thấy giống Nhị Hoàng nhà con thế?” Mẹ Giang nhú mày, nhỏ giọng nói thầm.

Giang Nhiễm sợ mẹ cô nhìn ra cái gì, vội cầm điện thoại về: “Mẹ cũng nói

mà, chúng con vẫn chỉ là mấy cô gái nhỏ tuổi, mà đã nhỏ tuổi thì vội vã tìm bạn trai như vậy làm gì chứ, con về trước đây.”

Cô lấy túi mình đặt trên sofa, tựa như mây khói nhẹ nhàng chuồn ra ngoài. Mẹ Giang còn nói sau lưng cô: “Được được, con có bản lĩnh thì cứ làm cô gái nhỏ cả đời đi, cả đời đừng tìm bạn trai!”

Giang Nhiễm mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ không nghe thấy.

Sau khi về, Nhị Hoàng nhiệt liệt hoan nghênh cô. Cô ôm Nhị Hoàng ngồi trên sofa, soạn tin nhắn gửi Phong Kính: “*Hôm nay mẹ em giới thiệu bạn trai cho em 0.0.*”

Sau khi gõ xong, cô nhìn những chữ này ngẩn ngơ một lát, lại xóa nó đi.

[Giang Nhiễm]: Ngày mai cố lên nhé, chúc ngủ ngon! <\(^o^)/>

[Phong Kính]: Anh không tin em ngủ sớm như vậy đây (ngoáy mũi).

[Phong Kính]: Ngủ ngon (bắt tim).

Giang Nhiễm bật cười, đứng dậy đi rửa mặt.

10 giờ sáng ngày hôm sau, đoàn phim “Bí mật” tổ chức nghi thức khởi động máy, tác giả nguyên tác kiêm biên kịch Hạnh Tâm cũng xuất hiện đúng giờ tại hiện trường.

Phong Kính vào giới cũng đã vài năm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Vu Dao, cô ấy mặc áo da màu đen, phía dưới mặc váy dài màu bạc xếp ly, buộc tóc đuôi ngựa để lộ vàng trán trơn bóng.

“Cảm giác người thật của Vu Dao với ảnh đăng trên Weibo không hề giống nhau đâu.” Michelle cũng là lần đầu tiên thấy Vu Dao, không nhịn được nói nhỏ bên cạnh Phong Kính. Tần Phàm nghe xong cười nhạt, nói: “Giới giải trí chú trọng định hướng hình tượng, cậu cho rằng ai cũng giống ảnh để Phong

của chúng ta trong ngoài như một à?”

Lông mày Phong Kính giật giật: “Sao tôi lại cảm thấy những lời này của anh như thể đang châm chọc tôi thế?” Lúc vừa vào công ty, công ty cũng vì anh mà “định hướng” vài phong cách, nhưng cuối cùng anh không chọn một cái nào.

Anh không muốn đã diễn ở trong phim lại còn phải diễn ngoài đời.

Về phương diện này công ty có phê bình kín đáo, nhưng dưới sự kiên quyết của anh, cuối cùng cũng từ bỏ.

Tần Phàm nhếch miệng nói: “Tôi nói thế đấy.”

“Ha ha.” Phong Kính không muốn nói chuyện với anh ta nữa.

Vu Dao đi cùng với người đại diện chủ động tới đây chào hỏi Phong Kính, giá trị con người Phong Kính hiện tại là một đường lên cao, đạo diễn cũng khá khách khí với anh. Cũng may con người Phong Kính cũng không kiêu căng, nổi tiếng lại tính tình tốt, mấy người nói chuyện cũng được coi như vui vẻ.

Bởi vì anh và Vu Dao là nam nữ chính của bộ phim lần này nên đạo diễn cũng để bọn họ giao tiếp qua lại với nhau nhiều hơn trước khi chính thức quay phim, để bồi dưỡng sự ăn ý.

Không nghĩ tới lần giao tiếp này lại giao tiếp luôn đến hot search.

Không giống với hot search lần trước khi công bố tạo hình, lần này hot search là “Nam nữ chính có hành động thân mật”, rất rõ ràng mang tiết tấu tạo CP.

Khi Tần Phàm nhìn thấy tin tức này thì sắc mặt không được tốt lắm, tuy thủ đoạn này trước kia anh ta cũng dùng không ít nhưng đều là anh ta dùng với người khác, bây giờ có người cũng thuận gió đáp trả lại anh ta, đó là hai việc khác nhau.

Ngay cả trợ lý nhỏ như Michelle cũng nhìn ra manh mối: “Có phải là mấy mảnh khoe của công ty Vu Dao không?”

Độ nổi tiếng hiện tại của Vu Dao tuy nói cũng không tệ nhưng chắc chắn kém Phong Kính, hơn nữa trong giới giải trí thì số lượng fan của ngôi sao nam luôn nhiều hơn ngôi sao nữ.

Tần Phàm cúp điện thoại trong tay, nói với bọn họ: “Người đại diện của Vu Dao gọi điện thoại cho tôi, nói muốn trong giai đoạn quay phim tạo CP cho cậu và Vu Dao, đương nhiên bọn họ cũng đưa ra điều kiện, bên đó có tài nguyên gì cũng sẽ đi kèm với cậu, cùng nhau có lợi.”

Phong Kính nở nụ cười, hỏi anh ta: “Bên đối phương có ý gì?”

“Đương nhiên bọn họ vui vẻ, các cậu càng nổi thì bọn họ càng vui vẻ.”

“Tôi không đồng ý.” Phong Kính không có kiên nhẫn, “Anh biết tôi không thích kiểu lăng xê trói buộc này.”

Hai ngón trỏ Tần Phàm gõ vào nhau, thật ra Vu Dao cũng không tệ lắm, lại có rất nhiều không gian để phát lên, mặc dù hiện tại các phương diện của cô ấy hơi kém Phong Kính, nhìn như bọn họ có vẻ chịu thiệt nhưng nói không chừng sau này cô ấy sẽ một bước lên trời. Lần mua bán này vốn dĩ cũng có lời, nhưng lại sai ở chỗ bọn họ hành động trước báo cáo sau.

Tần Phàm ghét nhất là bị người khác xỏ mũi dắt đi, nếu hôm nay trước khi lên hot search, bọn họ nói qua với anh ta thì anh ta sẽ không phản cảm như vậy.

“Được rồi, tôi hiểu ý của cậu, tôi sẽ từ chối bên kia.”

“Ừ, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi về trước.”

Tần Phàm gật đầu: “Sáng mai chúng ta gặp nhau ở phim trường.”

Phong Kính đáp lại, tỏ vẻ đã biết. Trên xe Michelle, anh ngồi vào chỗ phía sau gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm.

[Phong Kính]: Chuyện hot search đã được giải quyết, em đừng lo (đáng yêu).

Tuy Giang Nhiễm chưa hỏi gì, thậm chí có khi cô cũng chưa nhìn thấy hot search nhưng anh vẫn sợ Giang Nhiễm sẽ hiểu lầm.

Giang Nhiễm đúng là đã hoàn toàn bỏ lỡ hot search lần này thật, cô lên Weibo xem xong tin tức liên quan đến lễ khởi động máy thì tắt luôn Weibo rồi làm việc của mình, đối với hot search sau đó cô hoàn toàn không biết gì cả.

Khi nhận được tin nhắn của Phong Kính, cô nghi ngờ lên Weibo nhìn một lượt, Phong Kính nói hot search gì nhỉ? Khoai lang nướng thay đổi thời tiết??? Con của tiến bộ nhất?

[Giang Nhiễm]: (☹o☹) Hot search gì ạ? Con của á?

[Phong Kính]: Con của làm sao?

[Giang Nhiễm]: Trong siêu thị có một con của bò từ tử đông 18.8 sang tử đông 28.8.

[Phong Kính]: ... (che mặt)

[Phong Kính]: Trước đó công ty Vu Dao đưa anh và Vu Dao lên hot search, muốn tạo CP, người đại diện của anh đã từ chối rồi.

[Giang Nhiễm]:Ồ! Khó trách bây giờ không tìm thấy nữa!

[Phong Kính]: ... Sao em có vẻ tiếc nuối thế? (che mặt)

[Giang Nhiễm]: Không có không có (vừa cười vừa khóc) Hôm nay thuận lợi không anh?

[Phong Kính]: Ừm, cũng không tệ lắm, được gặp Hạnh Tâm, nói chuyện với anh ta một lúc.

[Giang Nhiễm]: !!! Hâm mộ anh! Em cũng là độc giả của thầy Hạnh Tâm!

[Giang Nhiễm]: Em đã từng nói với anh thầy Hạnh Tâm là chồng đàn chị của em chưa?

[Phong Kính]: ?? Cái này anh đúng là không biết thật, là biên tập của anh ta à?

[Giang Nhiễm]: Đúng ạ, cũng là biên tập của em, rất nhiều công việc của em đều do chị ấy giới thiệu cho, đàn chị đối xử với em siêu tốt luôn.

[Phong Kính]: Thế à, vậy anh càng phải cố gắng đóng phim thật tốt để báo đáp người ta.

Giang Nhiễm: "..."

Lời này nói thật sự khiến người ta quá ngượng ngùng.

Chương 38: Đêm thứ ba mươi tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Vì hôm sau còn phải quay phim nên hai người không nói chuyện quá lâu, để không ảnh hưởng đến công việc tiếp theo nên sau khi biến thành Nhị Hoàng thì Phong Kính cũng ngoan ngoãn hơn nhiều so với trước đó.

Sáng sớm hôm sau Michelle lái xe đưa anh đến phim trường, vì đoàn phim mới vừa khởi động máy nên rất nhiều lều đều dựng lên tạm thời, tạm thời Phong Kính và Vu Dao dùng chung một phòng trang điểm.

Anh đẩy cửa phòng hóa trang ra thì thấy Vu Dao đang tựa vào bên cửa sổ hút thuốc, nhìn tư thế thành thạo kia có lẽ là kẻ nghiện thuốc.

Tuy phong cách của cô ấy khác xa những biểu hiện trên Weibo nhưng Phong Kính vẫn rất bình tĩnh tiếp nhận: “Chào buổi sáng.” Anh lên tiếng chào hỏi Vu Dao rồi bước về vị trí của mình ngồi xuống.

Vu Dao giơ điều thuốc trong tay lên, hỏi anh: “Cái này không ngại chứ?”

“Không ngại.”

Vu Dao mỉm cười, lại hỏi: “Anh có muốn một điếu không?”

Phong Kính lắc đầu: “Không cần, cảm ơn cô.”

Vu Dao khá bất ngờ: “Tôi chưa từng thấy ngôi sao nam nào trong giới giải trí không hút thuốc, mặc dù ngoài mặt giả vờ rất giỏi nhưng không ai không lén lút hút thuốc uống rượu cả.”

Phong Kính nói: “Tôi cũng không phải hoàn toàn không hút, nhưng tôi

thích hút ít thôi.”

Vu Dao mỉm cười, hỏi anh: “Sao thế, bạn gái không thích anh hút thuốc à?”

“...” Phong Kính cảm thấy Vu Dao quá sắc sảo, giây phút này anh lại bắt đầu thích việc công ty xây dựng hình tượng cho nghệ sĩ mình... Ít nhất hình tượng của bọn họ dễ ở chung hơn nhiều so với người thật.

“Cái này thì có gì bất ngờ chứ?” Vu Dao thấy anh không nói chuyện, nhẹ nhàng gảy thuốc trong tay, nói, “Không hẹn hò chỉ là nói cho fan nghe thôi, có ai mà không quen bạn gái từ lâu rồi chứ?” Mặc dù cô ấy chưa tiếp xúc nhiều nên không biết rõ về Phong Kính, nhưng điều kiện anh như vậy không thể không có bạn gái. Hôm qua anh từ chối chuyện tạo CP càng khẳng định suy nghĩ này của cô.

Phong Kính lễ phép mỉm cười, vẫn không tiếp lời. Vu Dao cũng không ngại, lại tự nói tiếp: “Chuyện ngày hôm qua ngại quá, chị Nam cũng không nói trước với tôi, đã gây thêm phiền phức cho anh rồi.”

“Không sao, nếu đã giải quyết thì cũng không cần xin lỗi nữa.”

Vu Dao dập tắt điếu thuốc trong tay, nhìn anh: “Quả nhiên tính tình anh để Phong rất tốt.” Cũng không biết tính tình tốt này là giả vờ hay thật. Cô ấy đi từ cạnh cửa sổ tới, vặn một chai nước khoáng, uống một hơi hết hơn nửa, lại ném một cái kẹo cao su vào trong miệng mình: “Nếu bị chị Nam phát hiện tôi lại hút thuốc thì phiền phức lắm, trước đây vì để bỏ tật xấu của tôi, chị ấy đã phí không ít công sức.”

Điều bây giờ Phong Kính nghĩ chính là có lẽ anh đã xem thường diễn xuất của Vu Dao, chỉ riêng tính cách này và biểu hiện trên Weibo, anh sẵn lòng bầu một phiếu ảnh hậu Kim Ngưu cho cô ấy.

“Không biết ảnh đế Phong đã từng nghe tới chưa, trước khi xuất đạo tôi rất nổi loạn, uống rượu hút thuốc đánh nhau cái gì cũng làm, sau đó chị Nam chọn tôi, tốn rất nhiều sức lực để nhào nặn tôi thành Vu Dao hiện tại.” Cô ấy lại uống một ngụm nước, cười nói, “Chẳng qua diễn một cô gái ngoan ngoãn cũng rất thú vị.”

Cô ấy nói xong thì ho hai tiếng, giọng nói hơi khàn khàn: “Vốn dĩ chị Nam còn muốn để tôi hát, nhưng trước khi xuất đạo chơi quá điên cuồng nên đã phá hỏng cổ họng rồi, ngày thường nói nững nịu còn có thể nhưng hát thì thật sự không được. Từng có một lần tôi đến phòng thu âm của Kiều Dĩ Thần, suýt nữa đánh nhau với anh ta.”

Phong Kính: “...”

Cho dù anh không tiến vào giới ca hát nhưng tiếng tăm của Kiều Dĩ Thần anh nghe nhiều cũng quen: “Nghe nói tính tình của anh ta không được tốt lắm, mắng rất nhiều ca hậu ca vương phát khóc luôn.”

“À, tôi thấy căn bản là do anh ta thiếu đòn, chẳng qua bây giờ tôi không đánh người nữa.”

Phong Kính: “...”

Có phải sau này trên phim trường còn cần phải dựa vào chị Dao che chở không?

Dường như Vu Dao nghĩ tới gì đó, rất hứng thú nhìn Phong Kính: “Ảnh đế Phong có nghĩ đến việc phát triển trong giới ca sĩ không? Trong phim lần này có cảnh anh hát, tôi rất mong chờ đấy.”

Phong Kính cười nói: “Thôi, tôi chỉ muốn tập trung vào diễn xuất thôi.” Chỉ là những lời này của Vu Dao thật ra đã khiến thiện cảm của Phong Kính đối với cô ấy tăng lên nhiều, cảnh mà anh hát ở tận phía sau, nếu Vu Dao biết cũng có nghĩa là ít nhất cô ấy đã xem hết kịch bản đầy đủ một lần.

Hai người nói tới kịch bản liền thuận miệng nói đến cảnh diễn tiếp theo, chẳng bao lâu sau thì nhân viên công tác tới, từng người bọn họ ngồi một bên bắt đầu trang điểm. Phong Kính cảm di động, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm.

[Phong Kính]: Gặp Vu Dao trong phòng trang điểm, cô ấy và hình tượng

trên màn ảnh quá khác nhau, quả nhiên giới giải trí nước rất sâu.” (1)

(1) Nước rất sâu: quy tắc bất thành văn của một ngành nào đó.

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Những lời như thế này bình thường đều là người ngoài giới nói chứ... Anh ở trong giới giải trí chẳng lẽ còn không biết sao?

[Phong Kính]: Chẳng qua bị khí thế của chị Dao làm cho hết hồn, không nhận được phải tìm một người để chia sẻ.

[Giang Nhiễm]: Ôi, ngay cả xung hô cũng thay đổi luôn rồi kìa (che mặt).

[Phong Kính]: (cười trộm)

[Phong Kính]: Nhưng thật ra cô ấy rất nghiêm túc với công việc, chắc sẽ hợp tác vui vẻ.

[Giang Nhiễm]: (bắn tim)

Tần Phàm đứng bên cạnh hơi híp mắt nhìn Phong Kính gửi tin nhắn cho người nào đó, không sai được, vẻ mặt này tuyệt đối là đang yêu.

Vì không để ảnh hưởng đến công việc sau đó của anh, Tần Phàm quyết định tạm thời không vạch trần anh.

Ngày đầu tiên quay phim rất thuận lợi, ngoại trừ việc Vu Dao đã khiến Phong Kính thay đổi nhận thức thì còn lại tất cả anh đều nắm rõ. Đoàn phim cũng dựa theo yêu cầu trong hợp đồng, buổi tối để anh kết thúc công việc trước 12 giờ... Mặc dù quay phim hôm nay vốn dĩ cũng có thể kết thúc trước 12 giờ.

Việc quay phim “Bí mật” tiến hành đâu vào đây, mà đối với các fan thì tháng 11 này còn có một ngày quan trọng, đó chính là sinh nhật Phong Kính.

Ngày 19 tháng 11, Phong Kính tròn 26 tuổi, từ đầu tháng 11 thì fan đã lên kế hoạch các hoạt động mừng sinh nhật. Vì đúng lúc đang quay phim, sinh nhật lần này của Phong Kính chắc chắn sẽ trải qua trong đoàn phim, nhưng khi Giang Nhiễm phát hiện còn mấy ngày nữa là sinh nhật Phong Kính thì vẫn vội vàng chuẩn bị quà cho anh.

Nếu không phải Nghiêm Hoan Hoan nhắc cô thì cô cũng không hề biết sắp đến sinh nhật Phong Kính, người bạn gái như cô quả thật cực kỳ không xứng đáng với chức vụ.

Giang Nhiễm tự mình kiểm điểm, nhanh chóng mở bách khoa toàn thư trên Baidu của Phong Kính, tải tất cả những thứ trên đó xuống.

Nhưng những tin tức trên Baidu hình như không phải tất cả đều chính xác, ví dụ như đồ ăn mà Phong Kính thích không khớp với những gì trong ấn tượng của cô... Mặc dù hai người bọn họ không cùng nhau ăn cơm nhiều lắm nhưng cô vẫn biết được một vài món mà Phong Kính ăn nhiều nhất.

“Hừm...” Giang Nhiễm nhìn màn hình thờ dài, xem ra không thể dựa vào thông tin trên mạng để chọn quà cho Phong Kính rồi, vẫn nên tự mình nghĩ thôi.

Chỗ tốt khi làm người order lúc này lập tức được thể hiện, nhà cô không có gì nhiều chỉ có hàng hóa là không thiếu. Cô vào phòng hàng hóa nhìn một lượt, trên kệ để đồ có đủ loại sản phẩm, nhưng chủ yếu là đồ dùng của nữ, không thích hợp để tặng cho Phong Kính.

Cô quyết định xin sự trợ giúp từ Triệu Kha có kiến thức rộng rãi.

[Giang Nhiễm]: Đại Kha Kha, sinh nhật bạn trai nên quà tặng gì nhỉ?

[Triệu Kha]: Cậu có bạn trai á???

[Giang Nhiễm]: ... Không phải, có một khách hàng nói muốn chọn quà sinh nhật cho bạn trai, tớ cũng không biết nên chọn gì cả.

[Triệu Kha]: À, tặng bao cao su, lấy loại 0.01 mm kia luôn đi, chỗ cậu còn hàng chứ? Bảo đảm bạn trai vừa lòng.

[Giang Nhiễm]: ...

Triệu Kha không chỉ có kiến thức rộng rãi mà tầm nhìn cũng vô cùng gian xảo.

[Giang Nhiễm]: Tớ cảm thấy cậu nói vô cùng có đạo lý nên tớ chọn nước hoa.

[Triệu Kha]: (mỉm cười)

Trong nhà Giang Nhiễm vừa lúc có mấy lọ nước hoa nam giới, cô chọn loại được khen nhiều nhất, chuẩn bị tặng cho Phong Kính... Mặc dù là đồ không đến một ngàn đồng nhưng cũng tốt hơn tặng bao cao su.

Cô còn đặc biệt xuống cửa hàng lưu niệm dưới nhà mua một tấm thiệp nhỏ, viết một tấm thiệp chúc mừng đặt trong túi xách, dự định đưa cho Phong Kính.

Mặc dù đã chuẩn bị quà xong nhưng cô phải đưa cho Phong Kính kiểu gì đây? Giang Nhiễm suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho Phong Kính: *“Ngày kia anh có thời gian rảnh không?”*

Từ sau khi Phong Kính đi quay phim thì không thể trả lời cô ngay, lúc nghỉ ngơi anh mới lấy di động từ trong túi ra, sau đó nhìn thấy tin nhắn của Giang Nhiễm, khóe miệng cong lên.

[Phong Kính]: Ngày kia là sinh nhật anh, em định mừng sinh nhật cho anh à? (che mặt)

[Giang Nhiễm]: ... Em cảm thấy anh rất đáng ghét (mỉm cười).

Phong Kính không nhịn được bật cười thành tiếng. Michelle đứng bên cạnh anh ho một tiếng, thấp giọng nói với anh: “Phong tổng, vẫn đang ở phim

trường, anh kiểm chế một chút.”

Phong Kính: “...”

Anh chợt nghĩ, có phải Mễ Tuyền Nhi và Tần Phàm đã nhận ra được gì đó từ lâu rồi không?

Nhưng nếu bọn họ không hỏi, anh cũng không định chủ động đề cập đến, ít nhất thì không phải hiện tại.

[Phong Kính]: Ngày kia đoàn phim không có thời gian nghỉ, nhưng có lẽ đạo diễn sẽ cho anh kết thúc công việc sớm hơn chút, nếu còn sớm anh sẽ đi gặp em.

[Giang Nhiễm]: Vâng.

[Giang Nhiễm]: Anh không cần về nhà à?

[Phong Kính]: Bây giờ em mừng sinh nhật còn muốn về nhà à?

[Giang Nhiễm]: Ặc...

[Phong Kính]: Không dám giấu giếm gì, năm ngoái bố mẹ anh đồng thời quên mất sinh nhật anh, tựa như chưa từng sinh anh ra.

[Giang Nhiễm]: Ha ha ha ha ha thật thê thảm, không biết an ủi anh thế nào đây, trước hết cười vì kính đã. (2)

(2) *Giang Nhiễm chơi chữ: chữ kính (敬) trong cụm từ cười vì kính (笑为敬) có nghĩa là cười ngưỡng mộ, cười tôn kính, giống với chữ Kính trong tên Phong Kính (封敬).*

[Phong Kính]: (mỉm cười)

[Phong Kính]: Ngày kia anh sẽ gọi cho em.

Sau khi gửi tin nhắn này, cuối cùng dưới ánh mắt tò mò của mọi người trong đoàn phim, anh cũng cất điện thoại đi.

Ngày sinh nhật Phong Kính, đoàn phim đặc biệt đặt một cái bánh sinh nhật theo yêu cầu cho anh, fan cũng nhờ nhân viên công tác tặng một xe đồ ăn đến đoàn phim, chiêu đãi toàn bộ nhân viên công tác.

Những lúc thế này đương nhiên phải đăng lên Weibo, Phong Kính chụp một bức ảnh toàn bộ bàn ăn, lại chụp một bức ảnh chung, rồi đăng hai cái lên Weibo của mình.

[Phong Kính V]: Gửi tuổi 25 của bản thân, hy vọng có thể có một khởi đầu mới (đáng yêu) cảm ơn đoàn phim “Bí mật”, cảm ơn fan, cũng cảm ơn lão Mạnh đã đặc biệt đến thăm @Mạnh Hành Xuyên.

Mạnh Hành Xuyên là bạn đại học của anh, sau đó lại gia nhập cùng công ty, theo cùng một người đại diện, cũng thay anh vác không ít nôi (3), đương nhiên quan hệ không bình thường. Hôm nay tìm được cơ hội đến đoàn phim này, ngoại trừ để chúc mừng sinh nhật của Phong Kính, còn vì đến gặp “nữ thần” Vu Dao của anh ta.

(3) vác nôi: có nghĩa bóng là chịu lỗi.

Từ nhỏ Mạnh Hành Xuyên đã thích những người con gái đáng yêu ngoan ngoãn, mà Vu Dao quả thật đã thỏa mãn tất cả những điểm này của anh ta, nhưng sau khi gặp người thật, ừ, có chỗ nào đó không đúng.

“Anh cũng thường xuyên đến quán bar kia à? Chỗ này dưới trướng anh cả tôi đấy.”

Mạnh Hành Xuyên ngơ ngác nhìn Vu Dao trông đánh xuôi, kèn thổi ngược trong ấn tượng của mình: “Anh cả cô á? Chưa từng nghe nói nhà cô có anh trai mà.”

Vu Dao nói: “À, đó là anh cả kết nghĩa của tôi, trước đây khi tôi gặp rắc rối

ở bên ngoài đã giúp tôi dọn dẹp không ít tình huống rối rắm, còn đối xử tốt với tôi hơn cả anh trai ruột thịt.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Thật là chị Dao xã hội, người đẹp đi theo con đường hoang dã.

Ảo tưởng trong lòng tan thành mây khói, anh ta muốn khóc đi tìm Phong Kính lại bị Vu Dao kéo lại: “Đi vội vả thế làm gì chứ, không phải đang nói chuyện vui vẻ à?”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Chỉ có một mình cô vui vẻ thôi.

Vu Dao thật sự rất vui, nhìn mãi giới giải trí trong ngoài không giống nhau rồi, khó gặp được người vừa liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu như Mạnh Hành Xuyên, cô ấy có thể không vui sao?

“Anh Mạnh à, anh đúng là ngay thẳng giống như lời đồn.”

Vừa ngay thẳng vừa đẹp trai.

Chương 39: Đêm thứ ba mươi chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Cuối cùng Mạnh Hành Xuyên không thể không cầu cứu Tần Phàm mới thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Vu Dao. Nhìn Mạnh Hành Xuyên như cô vợ nhỏ chạy về phía mình, Phong Kính nhìn như thân thiết nhưng thật ra là muốn tìm chút thú vui hỏi: “Sao vậy? Bộ dạng như gặp quỷ thế.”

“Còn không phải là gặp quỷ hay sao chứ?” Trong lòng Mạnh Hành Xuyên còn đầy sợ hãi mà vỗ vỗ trái tim hoảng sợ của mình, “Sao Vu Dao lại là kiểu này? Giới giải trí thật sự đáng sợ!”

“...” Ừ, tuy trước đó anh cũng đã từng cảm thán nhưng nhìn dáng vẻ Mạnh Hành Xuyên, Phong Kính vẫn cảm thấy vô cùng thú vị, “Vu Dao sao thế, trước đây không phải cậu vẫn luôn nói cô ấy là “nữ thần” của cậu à?”

“Tôi thích Vu Dao đáng yêu kia, không phải chị Dao xã hội này!” Mạnh Hành Xuyên tức phát khóc, xem như anh ta hiểu rõ vì sao khi hình tượng của thần tượng sụp đổ, fan sẽ đau lòng như vậy. Tình yêu đích thực của các ngôi sao sẽ gặp phải quả báo!

Rốt cuộc Phong Kính không nhịn nổi nữa bật cười, anh vỗ vai Mạnh Hành Xuyên, tỏ vẻ an ủi: “Tôi cảm thấy Vu Dao rất tốt, cậu xem một đứa ngọc như cậu trong giới giải trí nhiều hỗn loạn như thế cũng không dễ dàng gì, sau này có chị Dao che chở cậu, còn ai dám bắt nạt cậu nữa chứ?”

“...” Trợ lý Mạnh Hành Xuyên ở bên cạnh nghe toàn bộ quá trình bọn họ nói chuyện, không nhịn được chửi thề trong lòng... Hình như người thường xuyên bắt nạt đứa ngọc nhà bọn họ chính là chính ảnh đế Phong anh đấy!

Tần Phàm cũng hí hóp mắt, bắt đầu tính toán. Muốn để Phong Kính và Vu Dao tạo CP, anh ta có hơi không nở thật, dẫu sao giá trị con người Phong Kính

đặt ở đó, cho dù về sau giá trị của Vu Dao sẽ tăng lên thì hiện tại cũng là cô ấy được lợi nhiều hơn bọn họ. Nhưng nếu đổi thành Mạnh Hành Xuyên mà nói... thì đợt sóng gió này không lỗ được.

Từ trước đến nay anh ta làm việc sẽ không để mình vào con đường chết nên lần trước từ chối người đại diện Vu Dao cũng để lại con đường sống cho mình. Bây giờ đúng lúc có thể tiếp tục thảo luận.

Qua thời gian nghỉ ngơi, đạo diễn hét to tiếp tục quay phim, Mạnh Hành Xuyên liền kéo trợ lý nhỏ nhà mình nhanh chóng rời khỏi phim trường. Mặc dù Vu Dao không phải xuất thân từ chính quy nhưng lúc trước chị Nam nhìn một cái đã chọn cô ấy cũng không phải vô duyên vô cớ. Ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp thì trên phương diện diễn xuất cô ấy quả thật rất có thiên phú, hơn nữa còn chịu khó bỏ công sức.

Từ lúc khởi quay đến nay, cô ấy chưa từng kéo chân đoàn phim, thậm chí có thể nói thể hiện rất đáng để thưởng thức, hôm nay phối hợp rất nhiều cảnh với Phong Kính đều có thể một lần đã thông qua. Đạo diễn vô cùng vừa lòng, vì thế Phong Kính thuận lợi kết thúc công việc sớm như anh mong đợi.

“Sinh nhật vui vẻ, ảnh đế Phong.” Vu Dao hát cầm với anh, thuận tay ném cho anh một viên kẹo cao su, là loại bình thường cô ấy hay ăn.

Phong Kính bắt được miếng kẹo cao su cô ấy ném tới, hơi sững sốt. Không phải cô ấy vì để anh có thể kết thúc công việc sớm nên hôm nay mới liều mạng thế chứ?

... Đột nhiên cảm thấy một đũa ngọc như Mạnh Hành Xuyên còn có phần không xứng với cô ấy.

“Trước khi hôn nhớ phải ăn một viên kẹo cao su đây nhé.” Vu Dao mờ ám nháy mắt trái, xoay người rời đi.

Phong Kính: “...”

Quả nhiên chị Dao vẫn là chị Dao.

Phong Kính tan tầm kết thúc công việc, Tần Phàm cũng không tiếp tục đi theo anh nữa, tự mình về công ty chuẩn bị nói chuyện với người đại diện của Vu Dao. Trên xe Michelle, Phong Kính chờ xe Tần Phàm đi xa mới nói với Michelle: “Cậu đưa tôi đến Chằm Thủy Hương đi.”

Tay Michelle cầm tay lái run lên, nhìn Phong Kính qua gương chiếu hậu: “Sao vậy Phong tổng? Chẳng lẽ còn thứ gì ở bên kia quên lấy ạ?”

“Ừ.”

Michelle: “...”

Có ma mới tin anh!

Nhưng rất hiển nhiên tất cả đều nằm trong tính toán của Phong Kính, anh ta là một trợ lý nhỏ, căn bản không có quyền phản kháng. Nhận lệnh chạy xe đến Chằm Thủy Hương, anh ta ngừng xe dưới nhà chuẩn bị chờ Phong Kính “lấy đồ” xong thì đi luôn.

Phong Kính đeo khẩu trang và đội mũ, nói với anh ta: “Hôm nay quay phim cả một ngày tôi khá mệt, tôi tìm xong đồ có lẽ muốn ngủ một giấc, cậu đến đón tôi muộn chút.”

“...” Cảm xúc trong lòng Michelle thay đổi nhanh chóng, cuối cùng chỉ có thể cười gượng với Phong Kính, “Biết rồi ạ.”

Phong Kính vừa lòng gật đầu rồi xuống xe. Michelle ngồi trong xe đợi rất lâu không thấy đèn trên tầng 15 sáng lên, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Anh ta hiểu rồi! Anh ta hiểu rồi! Bạn gái Phong Kính ở trong tòa nhà này! Chẳng trách trước đây anh ấy nhận định phải dọn đến đây ở, tất cả cũng rõ ràng rồi!

Nhưng mà trước đó anh ấy cũng không biết tên khu nhà này... Mặc kệ, dù sao bạn gái anh ấy chắc chắn ở đây!

Michelle kích động giống như trúng xổ số năm trăm vạn, một lúc lâu sau tâm trạng vẫn khó mà có thể bình tĩnh được. Đây chính là điểm không tốt của việc làm trợ lý, cho dù nắm trong tay tin tức động trời của nghệ sĩ cũng không thể chia sẻ với bất luận kẻ nào! Quá đau khổ!

Đèn tầng 15 đương nhiên sẽ không sáng lên vì Phong Kính không hề lên đó. Anh đến tầng 7 thì ra khỏi thang máy, ấn chuông cửa nhà Giang Nhiễm.

Hôm nay tuy nói là xong công việc sớm nhưng thời gian cũng không còn sớm nữa, cơm tối Giang Nhiễm chuẩn bị đã nguội một lần rồi, cô lại hâm nóng toàn bộ.

Nghe được tiếng chuông cửa, Giang Nhiễm và Nhị Hoàng cùng nhau đi mở cửa.

Phong Kính thấy Giang Nhiễm, không nhìn được mỉm cười, một tay ôm cô vào lòng. Mặc dù mỗi đêm đều dùng thân thể Nhị Hoàng gặp cô nhưng cảm giác không thể giống như gặp mặt thật sự. Giống như bây giờ, Giang Nhiễm đứng trước mặt anh, mặt đối mặt, anh không kìm lòng được muốn ôm cô vào lòng.

Đối với Giang Nhiễm mà nói, bọn họ rất lâu đã không gặp nhau, từ khi “Bí mật” khởi quay, hai người gần như chỉ liên lạc với nhau qua WeChat, ngay cả gọi điện thoại cũng rất ít, thật ra trong lòng cô cũng hơi nhớ anh.

Nhị Hoàng thấy hai người vừa gặp đã ôm nhau thì kêu lên hai tiếng với bọn họ, sau đó lấy thân hình đụng vào cửa, đóng cửa lại.

Giang Nhiễm ngửi mùi hương chỉ thuộc về anh trên người anh, trong lòng tựa như có cảm giác được lấp đầy. Cô khẽ đẩy Phong Kính ra, sửa lại đầu tóc mình mới gọi: “Chúng ta ăn cơm trước đi, đợi lát nữa lại nguội mất.”

“Được.” Phong Kính cởi khẩu trang và tháo mũ xuống, lại xoa Nhị Hoàng bên chân, sau đó đi vào phòng bếp rửa tay giúp đỡ.

Tối nay Giang Nhiễm chuẩn bị đồ ăn rất phong phú, còn đặt riêng một cái bánh sinh nhật. Cô mở bánh kem ra, vẻ mặt hơi buồn rầu: “Bánh kem này em đặc riêng ở Úc Thị, nhưng hôm nay em thấy anh đăng trên Weibo đoàn phim đã đặt cho anh một cái bánh, vậy cái này làm sao bây giờ đây?”

Trong vòng một ngày ăn hai cái bánh sinh nhật nghe đã thấy ngán rồi. Hầy, là do cô không chu đáo, nên nghĩ ra từ lâu đoàn phim có lẽ cũng sẽ đặt bánh cho anh.

Phong Kính xoa đầu cô, nói: “Đương nhiên là ăn nó rồi, đoàn phim đặt bánh kem bơ, đây là bánh dâu tây, hương vị sẽ không giống nhau.”

“Vâng...” Giang Nhiễm suy nghĩ, lại ngược mắt lên nhìn anh, “Vậy hôm nay anh đã cầu nguyện chưa?”

“Vẫn chưa.” Phong Kính nói dối, nguyện vọng đã ước ở đoàn phim đương nhiên không thể tính là nguyện vọng ngày sinh nhật, thật sự không được thì hủy bỏ đi, “Bây giờ anh cầu nguyện nhé.”

Giang Nhiễm lấy nến với bánh kem ra, cắm xong sau đó tìm bật lửa.

Phong Kính nhắm mắt lại chấp tay trước ngực, lầm nhảm trong lòng: “Hy vọng có thể sớm ngày không hoán đổi với Nhị Hoàng, sớm tu thành chính quả với Giang Nhiễm.”

Chú trọng nguyên tắc chuyện quan trọng phải nói ba lần, anh lầm nhảm nguyện vọng này ba lần rồi mới mở miệng thổi tắt nến. Giang Nhiễm vỗ tay, sau đó cắt một miếng bánh kem cho anh. Nhị Hoàng ở bên cạnh chờ thời cơ thấy rút cuộc bọn họ cũng bắt đầu ăn gì đó để vội vàng tiếp cận: “Gâu gâu!”

“Nhị Hoàng, em không thể ăn được, trong bánh này có socola.” Giang Nhiễm ngăn nó lại.

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng vẫn không chịu khuất phục nhìn đồ ăn trên bàn, Giang Nhiễm hết cách đành phải cho nó một miếng thịt bò nhỏ.

Phong Kính nhìn Nhị Hoàng sung sướng ăn thịt bò, nói với Giang Nhiễm: “Anh phát hiện Nhị Hoàng rất thích ăn thịt bò.”

“Đúng vậy, mua thịt gà riêng cho nó, nó cũng không hề thích ăn.” Nhị Hoàng thật sự bị cô chiều đến mức miệng càng ngày càng kén chọn, “Anh cũng muốn ăn thịt bò à? Muốn em đút cho anh sao?”

Phong Kính chớp mắt, lặng lẽ há miệng.

Giang Nhiễm nở nụ cười, cầm đũa gấp một miếng thịt bò, đút vào miệng Phong Kính: “Cầu Đản ngoan.” Cô nói xong dùng tay vỗ đầu anh, “Ha ha, thật sự hơi giống cho Nhị Hoàng ăn.”

Phong Kính: “...”

Nên nói giác quan thứ sáu của con gái thật sự rất chuẩn sao?

Hai người vừa ăn cơm vừa nói về những chuyện thú vị gần đây, ăn mãi đến khi một bàn thức ăn đã nguội lạnh mới xem như kết thúc. Giang Nhiễm bị chuyện của Mạnh Hành Xuyên và Vu Dao chọc cười, nghe Phong Kính nói như thế, cô rất mong sẽ sớm gặp chị Dao. Cơm nước xong hai người cùng nhau rửa bát, Giang Nhiễm mới nhớ tới mình còn có món quà muốn tặng cho Phong Kính.

“Anh chờ chút, em lấy quà sinh nhật cho anh.”

“Hử? Em còn chuẩn bị quà à?” Phong Kính khá bất ngờ, anh cho rằng bữa cơm vừa nãy đã là quà rồi... Thật ra với anh mà nói, có thể trải qua sinh nhật với Giang Nhiễm đã là món quà lớn nhất rồi.

“Đương nhiên rồi, sinh nhật Phong Kính, tại sao em có thể không chuẩn bị quà chứ?” Cô nói xong lại bĩu môi, “Nhưng cũng không phải là đồ quý giá gì, hy vọng anh không để ý.”

Phong Kính đi tới ôm cô: “Sao có thể chứ, quà mà em tặng anh sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Giang Nhiễm mỉm cười, vào phòng lấy nước hoa đã chuẩn bị từ trước ra.

Khi Phong Kính thấy cô cầm túi giấy thì liền biết bên trong là nước hoa, đây là một nhãn hiệu nước hoa rất có danh tiếng.

“Sinh nhật vui vẻ.” Giang Nhiễm đưa túi giấy cho anh.

“Cảm ơn em.” Phong Kính bật cười nhận túi, lấy nước hoa ra xem, là một loại nước hoa trung tính, nam nữ đều có thể dùng cả. Giang Nhiễm cũng cười theo, trước khi Phong Kính tới, cô đã đổi loại nước hoa dành cho nam giới đã chuẩn bị thành nước hoa trung tính.

“Còn có một tấm thiệp nhỏ nữa à?”

Giang Nhiễm vừa nghe anh nói liền đỏ mặt, còn chưa kịp lấy có ngăn cản thì Phong Kính đã mở tấm thiệp ra.

“Giang Nhiễm và nước hoa, hy vọng mỗi ngày trên người anh sẽ có mùi hương của em.”

Mặt Giang Nhiễm đã hoàn toàn đỏ rực, cô viết những gì trắng trợn trên giấy cô là người rõ nhất... A a a, không phải nên để khi một mình mới mở ra xem à?

Cô không dám nhìn Phong Kính có phản ứng gì, bây giờ cô chỉ muốn chạy trốn thôi.

Vừa mới xoay ngoài thì đã bị Phong Kính ôm vào trong lòng.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Giang Nhiễm châm cho cậu một ngọn nến thôi mà cậu đã trông cậy có thể nhờ vào đó mà xảy ra được chuyện gì à?

Phong Kính: ... :)

Phong Kính: Muốn nhảy ra bóp chết tác giả. :)

Chương 40: Đêm thứ bốn mươi

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Cái ôm này rõ ràng không giống với hai lần trước, sau lưng Giang Nhiễm dán vào lồng ngực ấm áp, cả người cô cứng đờ.

Một tay Phong Kính ôm eo cô, một tay nắm cổ tay cô, chôn sâu đầu vào cổ cô ngửi một cái: “Chính là mùi hương này à? Rất dễ chịu, còn thoang thoảng mùi quýt nữa.”

Khiến anh si mê.

“Đó, đó là mùi dầu gội.” Giang Nhiễm căng thẳng đến mức nói lắp bắp.

Phong Kính khẽ cười, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô: “VẬY... chúng ta cũng cần dùng chung một loại dầu gội luôn à?”

“Của em là dầu gội cho nữ mà!” Giang Nhiễm giãy giụa hai cái trong lòng anh, tư thế này khiến cô cảm nhận được rõ ràng tính xâm lược của người đàn ông phía sau. Phong Kính siết chặt cái tay đang nắm tay cô, giọng nói nghe như vừa uống rượu xong: “Bây giờ anh nghĩ anh muốn nhiễm mùi hương của em.”

“... VẬY, vậy anh có muốn thử nước hoa bây giờ luôn không?”

“Anh muốn thử cái khác.” Anh nói xong liền cúi xuống hôn cái cổ mảnh khảnh của cô, Giang Nhiễm bị kích thích, cô rụt người lại.

“Nhiễm Nhiễm...” Phong Kính thấp giọng lầm bầm tên cô, giống như thần chú khiến nhiệt độ cơ thể hai người đều nhanh chóng tăng lên. Tay Phong Kính chui vào vạt áo Giang Nhiễm, đầu ngón tay chạm vào da thịt tinh tế khiến hô hấp anh càng thêm dồn dập.

Giang Nhiễm trong lòng Phong Kính hoàn toàn quên mất phải phản kháng, đến khi Phong Kính đề cô lên sofa, cô vẫn chưa phục hồi tinh thần. Cúc áo sơ mi trên người Phong Kính không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, để lộ vòm ngực lớn, Giang Nhiễm nhìn thấy thì vô thức nuốt nước bọt.

Đương nhiên Phong Kính cũng không phải chỉ lo cởi cúc áo của mình mà áo trên người Giang Nhiễm cũng bị anh đẩy lên, lộ ra vòng eo trắng nõn.

Tim đập nhanh chưa từng có, lúc Giang Nhiễm đang cảm thấy mình hô hấp không nổi nữa, vậy mà Phong Kính còn quá đáng đi lên, dùng miệng cướp đoạt dưỡng khí không nhiều lắm trong cổ họng cô. Cô theo bản năng ưỡn người lên, đụng phải bộ phận mang tính xâm lược của người đàn ông thì ý nghĩ hiện ra đầu tiên trong đầu cô chính là bên trong phòng hàng hóa còn có bao cao su 0.01mm kia...

Ngay khi tay Phong Kính sắp đi xuống thăm dò mảnh đất thần bí kia thì điện thoại bị anh đặt trên bàn bất thành linh vang lên. Phong Kính nhú mày, không muốn để ý đến tiếng chuông quấy nhiễu nhiều người khác đó, tiếp tục đánh chiếm thành trì trên người Giang Nhiễm.

Mà cuộc điện thoại kia lại vô cùng cố chấp, sau lần đầu tiên bị tắt tự động thì lại bám riết không tha gọi tới lần thứ hai. Đôi mắt hơi phấp nước của Giang Nhiễm nhìn thoáng qua bàn, hô hấp không ổn định nói: “Điện thoại, vẫn nên nghe máy đi...”

Phong Kính không giống cô, mấy cuộc điện thoại gọi anh đều là chuyện quan trọng liên quan đến công việc, hơn nữa người này còn cố chấp như vậy chắc chắn là có chuyện.

Phong Kính không kiên nhẫn nhú mày, cuối cùng buông Giang Nhiễm ra, một tay nhận điện thoại: “Chuyện gì?”

“Phong tổng, sắp đến 12 giờ rồi, sao anh vẫn chưa đi xuống chứ?” Giọng nói sột ruột của Michelle từ điện thoại truyền ra, ảnh đế nhà anh ta vừa đến buổi tối thì có hành động kỳ lạ, không biết anh ấy nói với bạn gái chưa nữa!

Những lời này giống như một châu nước đá, dập tắt hoàn toàn ngọn lửa trên người Phong Kính. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đã 11 giờ 56 phút rồi.

Không xong!

Thầm than một tiếng trong lòng, Phong Kính vội vàng ngồi dậy. Thắt lưng của anh không biết đã cởi ra từ lúc nào, bây giờ cũng không kịp từ từ cài lại, chỉ kịp kéo quần lên, nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài: “Xin lỗi em, đột nhiên anh có việc gấp! Sẽ giải thích với em sau!”

“... Hà?” Giang Nhiễm đang hoàn toàn không hiểu chuyện gì, cô nhìn bóng lưng vội vàng của Phong Kính, chỉ muốn nói, tốt xấu gì anh cũng mặc quần áo cho tử tế đã...

Thời gian chỉ còn lại 4 phút, Phong Kính không có tâm trạng để mặc lại quần áo, thậm chí ngay cả giày cũng chỉ tùy tiện xỏ vào chân rồi xông ra ngoài như gió.

Sợ hãi trên đường biến thành Nhị Hoàng không an toàn nên anh cũng không đi xuống dưới mà nhấn luôn con số 15 trong thang máy.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, cuối cùng anh mới thả lỏng được một chút. Nhìn gương chỉnh lại dáng vẻ quần áo không chỉnh tề của mình, quả thật Phong Kính cực kỳ cạn lời, may mà lúc này đã khuya nên không có ai đi thang máy nữa... Anh cài lại thắt lưng, nhìn nơi nào đó còn đang dựng thành cái lều nhỏ thì càng thêm cạn lời.

Cửa thang máy mở ra, anh gấp gáp vào phòng. Lúc này cách 12 giờ chưa đến 2 phút, anh vội vàng cởi quần áo trên người, dùng thời gian 30 giây tắm nước lạnh, sau đó mặc áo ngủ vào rồi nhảy lên giường.

12 tiếng chuông đúng lúc vang lên.

Phong Kính lập tức xuất hiện trong phong khách nhà Giang Nhiễm. Lúc này Giang Nhiễm còn ngồi trên sofa, cổ áo bị Phong Kính kéo ra vãn vặt lỏng

lẻo trên vai như cũ.

Phong Kính: "..."

Anh hít sâu một hơi quay đầu đi, không muốn để ngọn lửa rất vất vả mới dập được lại bùng lên.

Giang Nhiễm vẫn đang nhớ lại chuyện vừa rồi, đầu tiên là xấu hổ với sự tiếp xúc thân mật giữa hai người, rồi sau đó bắt đầu lo lắng rồi cuộc Phong Kính đã xảy ra chuyện gì... Dù sao lúc anh đi, cái lều nhỏ vẫn đang dựng lên.

Nghĩ đến đây mặt cô lại đỏ lên, cô vỗ vỗ mặt mình, đứng lên khỏi sofa, thuận tay sửa sang lại quần áo: "Trước tiên... tắm một cái đã."

Không lâu sau khi cô rời khỏi phòng khách thì Phong Kính nghe được tiếng nước chảy ào ào, ánh mắt anh tối sầm lại, đau buồn quỳ rạp trên mặt đất.

Hôm nay là sơ sót của anh, vậy mà lại để xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, Giang Nhiễm sẽ nghĩ thế nào đây? Bạn trai làm được một nửa thì ném bạn gái lại rồi bỏ chạy... Nếu anh là cô gái đấy chắc chắn anh sẽ không chấp nhận được!

A a a a a phát điên mất!

Mà lúc này người muốn phát điên đâu phải chỉ có một mình anh.

Michelle ở dưới đợi cả đêm, thấy sau khi Phong Kính tắt điện thoại anh ta thì đèn tầng 15 đột nhiên sáng lên thì biết đêm nay có lẽ Phong Kính sẽ ngủ lại bên này. Phòng này lúc trước thuê ba tháng, tuy rằng bây giờ không ở nữa nhưng vẫn đang trong kì hạn thuê phòng.

Là trợ lý sinh hoạt của Phong Kính, trong tay anh ta đương nhiên có chìa khóa dự phòng. Cân nhắc đến tình trạng ban đêm của Phong Kính, anh ta lái xe vào gara, vào thang máy lên tầng 15.

Cửa vừa mở ra liền nghe thấy tiếng chó kêu đầy hưng phấn.

Michelle: "...”

Đã rất lâu rồi Phong Kính không còn náo loạn vào buổi tối nữa, đêm nay kích động như vậy là vì... mừng sinh nhật à?

Anh ta bắt đầu không nhận được tưởng tượng ảnh đế Phong vừa mới làm gì đó với bạn gái.

Nhưng hiển nhiên việc quan trọng nhất bây giờ là ảnh đế Phong đang âm ỉ trong phòng, khi anh ta dùng tất cả thủ đoạn của mình để dỗ được anh ấy ngủ thì đầu đã ra đầy mồ hôi.

Sau đó anh ta lơ đãng nhìn thấy vết cào móng trên vai ảnh đế Phong.

... Anh ta không hiểu gì, anh ta không hiểu gì hết.

Anh ta mặc niệm trong lòng, đóng cửa phòng ngủ lại đi ra ngoài.

Giang Nhiễm tắm xong đi ra thì vẫn không yên tâm nên gửi một tin nhắn cho Phong Kính.

[Giang Nhiễm]: Anh có ổn không?

Cô đợi một lát cũng không thấy Phong Kính trả lời, đành phải tắt điện thoại đi ngủ. Thấy Nhị Hoàng nằm trên bậc cửa sổ, Giang Nhiễm mỉm cười đeo bịt mắt lên: “Ngủ ngon nhé, Nhị Hoàng.”

“Gâu.” Phong Kính cũng nói ngủ ngon với cô, đôi mắt tối đi.

Điều anh không chịu nổi nhất chính là vào buổi tối Giang Nhiễm gửi tin nhắn cho anh mà anh lại không có cách nào để trả lời. Mặc dù anh ở bên cạnh cô nhưng điều này cũng không có bất cứ ý nghĩa nào đối với cô cả.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể không trao đổi với Nhị Hoàng nữa

đây?

Anh đã từng rất biết ơn “ma pháp” này đã để anh gặp được Giang Nhiễm, nhưng cùng với đó thì nó cũng mang đến ảnh hưởng tiêu cực rất lớn.

Sáng hôm sau anh bị Michelle gọi dậy, thấy vẻ mặt không hề tốt của anh ta thì biết tối qua chắc chắn Nhị Hoàng lại náo loạn.

“Phong tổng, tình hình thân thể của anh vẫn còn chưa ổn định, đừng nên... làm những chuyện kích thích.” Michelle nhắc nhở Phong Kính đầy ân ý. Phong Kính ho khan một tiếng, đi dép vào phòng tắm: “Tôi biết rồi.”

Tắm xong đi ra, Phong Kính thấy nước hoa đặt trên bàn, trong lòng chợt xúc động.

Tối hôm qua, trong trường hợp hỗn loạn như vậy mà anh vẫn không quên cầm nước hoa đi... Cực kỳ bội phục bản thân.

Nghĩ đến dòng chữ Giang Nhiễm viết trên tấm thiệp, khóe miệng anh không nhịn được cong lên. Anh đi qua mở nước hoa ra, xịt vào không trung, nhẹ nhàng ngửi một cái.

Ừ, quả thật giống mùi hương trên người Giang Nhiễm như đúc.

Vì nguyên do nước hoa, tâm trạng tối tắm suốt một đêm của Phong Kính trở nên tốt đẹp hơn, mãi đến khi thang máy xuống đến tầng 7 thì vẻ mặt lại biến thành phức tạp.

Chuyện tối hôm qua phải giải thích tử tế với Giang Nhiễm mới được.

Ngồi trên xe, Phong Kính nhìn tin nhắn Giang Nhiễm gửi vào tối hôm qua, suy nghĩ xem nên trả lời thế nào. Chắc chắn không thể ăn ngay nói thật, loại chuyện này đoán chắc Giang Nhiễm cũng sẽ không tin, lại cảm thấy anh bịa chuyện lừa cô thì sao?

Phong Kính thở dài, soạn tin nhắn dứt quãng gửi đi.

[Phong Kính]: Xin lỗi em, đêm qua là điện thoại của trợ lý anh, thật sự có chuyện vô cùng khẩn cấp, ngại quá, cứ bỏ lại em mà đi như vậy.

[Phong Kính]: Thật sự xin lỗi thật sự xin lỗi thật sự xin lỗi thật sự xin lỗi.

Anh gửi rất nhiều lời xin lỗi đi.

Giang Nhiễm nhìn thấy thì mơ màng một lúc, cô ngáp một cái rồi ngồi dậy trả lời anh: “*Không sao đâu, anh giải quyết xong chuyện chưa?*”

[Phong Kính]: Ừ, tạm thời giải quyết xong rồi.

[Phong Kính]: Thật sự vô cùng xin lỗi em.

[Phong Kính]: Lần sau gặp mặt em có thể đánh anh mắng anh, ngàn vạn lần đừng tức giận nhé (rơi nước mắt) anh sợ em sẽ không để ý đến anh (rơi nước mắt).

“Phụt.” Giang Nhiễm bật cười, anh Phong đáng yêu quá đi mất.

[Giang Nhiễm]: Thật ra cũng hơi tức giận, nhưng nhìn anh gấp gáp như vậy chắc chắn là tình thế bất đắc dĩ.

[Giang Nhiễm]: Lần sau gặp em phạt anh nấu cơm cho em nhé, hì hì.

[Phong Kính]: Được.

[Phong Kính]: Yêu em.

Giang Nhiễm: “...”

Đột, đột nhiên bộc bạch cái gì thế chứ... Thật là.

Câu “yêu em” Phong Kính cũng là buột miệng thốt ra, Giang Nhiễm thật sự là cô gái cực kỳ khéo hiểu lòng người, anh cảm thấy bản thân càng ngày càng yêu cô.

Chỉ là chuyện tối qua cho dù Giang Nhiễm nói không tức giận thì chính anh cũng canh cánh trong lòng. Anh buồn bực cầm điện thoại, lên mạng tìm kiếm tình huống như tối hôm qua thì bạn gái sẽ nghĩ thế nào.

Câu trả lời có thể nói là vô cùng đặc sắc.

“Người anh em, cậu nói thật đi, có phải cậu không được không?”

“E hèm, không biết người khác sẽ nghĩ thế nào, với tôi mà nói thì tôi sẽ nghi ngờ phương diện kia của bạn trai có vấn đề.”

“Đối bạn trai luôn! Còn có thể nghĩ kiểu gì nữa chứ? Loại bạn trai này thì có ích lợi gì?”

“Ha ha ha, bây giờ người ta có thể nói thậm hư thành rõ ràng trần trụi như vậy à?”

Phong Kính: “...”

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có thể nói là vô cùng thảm thương.

Phong Kính: Tác giả, tôi hận bà. :)

Chương 41: Đêm thứ bốn mươi một

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Câu trả lời của các dân mạng khiến tâm tình suốt quãng đường đi của Phong Kính cực kỳ nặng nề.

Anh vừa lo lắng trong lòng vừa an ủi bản thân, không, Giang Nhiễm không phải là cô gái như thế, cô ấy sẽ không nghĩ đến phương diện kia, hơn nữa tới qua rõ ràng anh cũng đã cứng...

Chuyện có liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, Phong Kính thấy anh phải nhanh chóng tìm cơ hội làm lại lần nữa với Giang Nhiễm để chứng minh mình hoàn toàn không có vấn đề về phương diện kia.

Tới phim trường, Phong Kính lại bắt đầu tiến vào trạng thái nhân vật. Hôm nay anh tới sớm nhất, trong phòng trang điểm chỉ có một mình anh. Anh ăn bữa sáng mà Michelle mua tới, ngồi yên ở một bên đọc kịch bản. Lúc Vu Dao đi vào, hai người chào hỏi đơn giản, chớp mũi cô ấy hít hai cái, đi vài bước tới bên cạnh Phong Kính: “Ảnh đế Phong đổi nước hoa à?”

“...” Mũi của Vu Dao thính thật đấy.

Vu Dao mỉm cười ra vẻ đã hiểu, đi đến ghế của mình ngồi xuống, gác một chân lên nhìn anh: “Quà sinh nhật của bạn gái tặng cho anh à? Mùi hương không tồi, rất hợp với anh.”

“... Cảm ơn.” Phong Kính nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn chỉ nói hai chữ này... Dù sao anh có cảm giác giải thích cũng vô dụng, tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt của chị Dao.

Quay phim “Bí mật” đã dần dần đi vào quỹ đạo, cuối cùng Tần Phàm cũng không đi theo anh mỗi ngày đến phim trường nữa. Michelle ôm áo khoác của

Phong Kính đứng một bên nhìn anh diễn.

Cảnh này Phong Kính mặc trang phục ở nhà bình thường nhất... Điều này khiến Michelle không thể không chửi thề, tuy rằng giả thiết là “bình thường nhất”, bộ đồ ở nhà này từ kiểu dáng đến màu sắc cũng thật sự rất bình thường, nhưng chỉ cần người xem nhìn kỹ một chút thì sẽ phát hiện bộ quần áo này là của Bunny, giá bán từ 5 con số trở lên.

Anh ta cũng muốn được bình thường như thế.

Phong Kính ngồi xổm ở góc phòng, kéo một cái rương từ dưới gầm giường ra, thổi thổi bụi bặm bám trên đó, anh mở khóa cái rương, lấy một bức thư cũ kỹ từ bên trong ra. Anh không mở bức thư ra, nhưng vẽ mặt u ám nhìn chằm chằm chỗ tên họ người gửi thư.

Bỗng nhiên có người gõ cửa, Phong Kính hoảng sợ, vội vàng bỏ bức thư trở lại rương, sau đó khóa lại đẩy thẳng vào gầm giường. Khi đứng dậy, vì động tác quá nhanh quá mạnh nên anh không cẩn thận va vào cái tủ bên cạnh, cái cúp trên tủ rơi xuống, đập vào chân anh. Phong Kính đau đến nổi sắc mặt thay đổi, lại không dám kêu ra tiếng, anh ôm miệng mình, luống cuống đặt cúp về chỗ cũ, một chân nhảy tại chỗ.

Ngay lúc này cửa phòng bị đẩy ra. Vu Dao đứng ngoài cửa nhìn anh, Phong Kính lập tức đứng thẳng người, cười một cái với cô ấy.

“Anh đang làm gì thế?” Vu Dao hỏi.

Phong Kính nói: “Không có gì, rèn luyện chút thôi.” Hơi thở của anh không ổn định cho lắm, dường như thông qua giọng nói của anh cũng có thể khiến người khác cảm nhận được vừa rồi anh đau đến mức nào.

Vu Dao nghi ngờ nhìn mắt anh, ánh mắt lơ đãng đảo qua gầm giường: “Cơm đã làm xong rồi, hôm nay em sẽ về muộn, lát nữa anh nhớ phải ăn đấy.”

“Được.”

Vu Dao lại nhìn hai mắt anh, cuối cùng đóng cửa lại rời đi. Anh thấy cửa đóng lại thì liền nhắc cái chân lúc nãy bị đau lên xoa nhẹ.

“Cắt.” Đạo diễn nhìn màn hình, nói với mọi người, “Không tồi, tiếp theo sẽ quay bổ sung cảnh đặc tả biểu cảm của Vu Dao.”

Tạm thời Phong Kính không có chuyện gì, anh trở về chỗ nghỉ ngơi của mình. Anh mới tới đó, Michelle nhanh chóng choàng áo khoác lên trên người anh, ánh mắt lại không nhìn được ngó chân anh: “Phong tổng, có đau lắm không? Tôi nhìn mà cũng thấy đau, có cần tôi lấy thuốc cho anh không?”

“...” Phong Kính cạn lời nhìn anh ta, “Cái cúp kia chỉ là đạo cụ làm từ bọt biển, cậu cho rằng nó nặng lắm à?”

“...” Đúng thế. Michelle gượng cười hai tiếng: “Chủ yếu là do anh diễn quá thật, tôi cảm thấy ngay cả chân tôi cũng nhói đau.”

Vu Dao đang chuẩn bị cũng đồng cảm với anh ta. Cảnh vừa rời gần như không có lời thoại, hoàn toàn dựa vào động tác tay chân và biểu cảm để diễn, anh diễn vô cùng sinh động, vô cùng tự nhiên, ngay cả mình là người diễn cùng anh cũng vô thức bị anh dẫn dắt vào cảnh quay.

Người như vậy mới xứng đáng làm diễn viên.

Cô ấy xuất đạo cũng đã vài năm, cùng diễn với không ít diễn viên nam, bọn họ có rất nhiều lời thoại còn diễn không tốt, càng miễn bàn đến việc dẫn dắt người khác. Lần này hợp tác với Phong Kính, bản thân cô cảm nhận được diễn xuất của anh để Phong, cũng học được rất nhiều từ anh.

Lúc Phong Kính uống nước thì Tần Phàm gọi điện thoại tới. Sợ ảnh hưởng đến công việc của Phong Kính ở phim trường nên anh ta luôn gọi thẳng cho Michelle. Michelle thấy sắp lớn Tần gọi điện thoại tới thì cơ thể đứng thẳng hơn so với vừa rồi: “Giám đốc Tần, có chỉ thị gì ạ?”

Tần Phàm nói: “Hôm nay khoảng mấy giờ Phong Kính có thể kết thúc công việc?”

“Có lẽ khoảng 10 giờ, cụ thể thì phải đợi một lát nữa hỏi đạo diễn đã.”

“10 giờ.” Tần Phàm vô thức nói lại hai chữ này, giống như đang tự hỏi gì đó, “Như vậy đi, 10 giờ cũng khá trễ rồi, các cậu đến công ty cũng không tiện, sau khi kết thúc công việc cậu đưa cậu ấy về nhà luôn, tôi đến đó tìm các cậu.”

“Vâng, giám đốc Tần.”

“Cứ vậy đi.”

Tần Phàm nói xong thì tắt điện thoại, Phong Kính buông cốc giữ ấm trong tay, hỏi anh ta: “Điện thoại của Tần Phàm à? Chuyện gì thế?”

“Anh ấy chưa nói gì cả, nhưng chắc là chuyện công việc, anh ấy nói sau khi kết thúc công việc sẽ đi đến nhà anh tìm anh.”

Phong Kính chặc một tiếng rồi gật đầu.

Cảnh quay Vu Dao cũng xong rồi, đạo diễn gọi anh đến quay bổ sung. Phong Kính lại cởi áo khoác rồi đi ra chỗ dựng bối cảnh.

Khi kết thúc công việc vào buổi tối quả nhiên đã qua 10 giờ, Michelle chờ thẳng anh về Hoa Đô, ở ngoài cửa nhìn thấy xe của Tần Phàm.

“Phong tổng, giám đốc Tần tới rồi.”

Phong Kính ngược mắt nhìn ngoài cửa sổ, mở cửa xe đi xuống, “Giám đốc Tần, muộn như vậy còn có chuyện gì thế?”

“Đi vào rồi nói.” Tần Phàm cũng từ trên xe bước xuống, khép chặt áo khoác trên người, ý bảo Phong Kính mau mở cửa. Đã cuối tháng 11 rồi, nhiệt độ không khí hạ xuống rất thấp, đột nhiên có một luồng gió lạnh lẽo rét buốt thổi qua khiến anh ta không nhịn được khẽ run lên.

Phong Kính nhìn anh ta rồi trêu đùa vài câu, chậm chạp mở cửa: “Xem ra thật sự đã cao tuổi rồi, sức khỏe không bằng trước nữa.”

Tần Phàm: “...”

“Già cả rồi thì cứ vào nhà mà chờ, đứng bên ngoài lại như kiểu tôi đang ngược đãi anh vậy.”

“...” Tần Phàm cười mỉa, “Cậu âm thầm thay đổi mật mã, còn không nói mật mã mới cho tôi.”

“Ồ, hình như là có chuyện như thế thật.” Phong Kính quay đầu lại, nở nụ cười xán lạn với anh ta.

“...” Tần Phàm thề, nếu không phải anh ta còn muốn dựa vào gương mặt này để kiếm tiền thì bây giờ chắc chắn anh ta sẽ đâm một phát.

Vào phòng được một lúc thì đã ấm lên không ít, hệ thống điều hòa ở Hoa Đô quả nhiên không phải khoác lác. Tần Phàm cởi áo khoác ra, đi đến sofa ngồi xuống, Michelle tự giác đi vào phòng bếp rót nước cho hai sếp.

“Nói đi, chuyện gì thế, thời gian không còn sớm nữa, sáng sớm ngày mai tôi còn phải đến phim trường.” Phong Kính ngồi đối diện nhìn anh ta.

Tần Phàm cũng không dài dòng, nói luôn vào chủ đề: “Hôm nay bên phía Fleur liên hệ với tôi, nói là muốn mời cậu làm đại sứ thương hiệu của bọn họ.”

Đúng lúc Michelle rót nước xong đi tới nghe được thì khá kích động: “Cái gì cơ, Fleur á? Không phải bọn họ vẫn rất kiêu ngạo, khinh thường mời người phát ngôn sao?”

Tần Phàm gật đầu, nói: “Cho nên lần này bọn họ đề nghị cũng khiến tôi khá bất ngờ.” Anh ta nhìn Phong Kính, “Đây là một cơ hội cực kỳ khó có được, đại sứ thương hiệu chính là bài kiểm tra đối với nghệ sĩ của bọn họ, sau khi thông qua có thể chính thức trở thành người phát ngôn của bên đó. Làm người phát ngôn của Fleur, tài nguyên vô cùng cao.”

Đương nhiên Phong Kính cũng biết, Fleur là dòng mỹ phẩm dưỡng da đẳng cấp toàn cầu, sản phẩm chính là thương hiệu sống của bọn họ, không cần tốn sức tìm nghệ sĩ giúp bọn họ “phát ngôn”, đó cũng là một trong những lý do mãi mà bọn họ không mời người phát ngôn.

“Trước đó tôi đã ký hợp đồng làm người phát ngôn toàn bộ sản phẩm của Bunny, điều này có gây xung đột với nhau không?” Người phát ngôn sản phẩm có tính chất khác biệt, nhận làm cho một nhãn hiệu nào đó đồng nghĩa với việc từ chối toàn bộ các sản phẩm cùng loại khác.

Tần Phàm nói: “Không, Bunny chỉ làm về mỹ phẩm trang điểm, không làm về mỹ phẩm dưỡng da, mà Fleur chỉ làm mỹ phẩm dưỡng da, trong thời gian ngắn sẽ không tấn công vào giới mỹ phẩm trang điểm.”

“Vậy được, tôi không có ý kiến gì.”

Tần Phàm nhướn mày: “Hợp đồng cũng không thèm xem luôn?”

“Tôi tin tưởng năng lực công tác của anh.” Phong Kính nói xong đứng lên, đi lên tầng hai, “Không có chuyện gì khác thì tôi đi ngủ trước, tự anh về đi.”

Tần Phàm: “...”

Anh ta cảm thấy anh ta nên hẹn ở công ty, lần sau có trễ cũng phải hẹn ở công ty.

“Ặc, giám đốc Tần, hay là để tôi đưa anh về nhé?” Michelle vô cùng hiểu tình huống nói.

Tần Phàm cầm lấy áo khoác của mình, từ chối lòng tốt của anh ta: “Cậu chú ý đến Phong Kính là được, mấy ngày nay quay phim thế nào rồi?”

“Rất thuận lợi, diễn xuất của anh để Phong thật sự rất tốt! Tôi cũng bị anh ấy thu hút!” Michelle cố gắng hết sức nịnh nọt sếp nhỏ nhà mình.

Tần Phàm cười nói: “Được rồi, có chuyện gì thì báo lại với tôi, tôi đi trước đây.”

Phong Kính tắm xong, nằm trong chăn nhắm tin cho Giang Nhiễm.

[Phong Kính]: Em ngủ rồi à?

[Giang Nhiễm]: Vẫn chưa, anh xong việc rồi hả?

[Phong Kính]: Ừ, vừa về đến nhà, lúc nãy Tần Phàm tới tìm anh nói Fleur chuẩn bị mời anh làm đại sứ thương hiệu.

[Phong Kính]: Tần Phàm là người đại diện của anh.

[Giang Nhiễm]: Hả hả? Fleur á? Không phải bọn họ vẫn chưa từng mời người phát ngôn sao?

[Phong Kính]: Ừ (cười trộm).

[Giang Nhiễm]: Anh giỏi quá! Nếu hợp tác với Fleur thì bọn họ có đưa cho anh một vali mỹ phẩm dưỡng da giống như Bunny đưa cho anh một vali son môi không?

Phong Kính: “...”

Giá cả và địa vị của mỹ phẩm dưỡng da cao hơn đồ trang điểm nhiều, huống hồ Fleur còn là một nhãn hiệu quốc tế lớn như vậy... Có lẽ sẽ không hào phóng lắm đâu.

[Phong Kính]: Nếu bọn họ không tặng thì anh sẽ tặng cho em một vali (đáng yêu).

[Giang Nhiễm]: !!! Người giàu có! Kẻ có tiền!

[Phong Kính]: Có thích kẻ có tiền như anh không? (thẹn thùng)

[Giang Nhiễm]: Tạm thích (thẹn thùng).

[Phong Kính]: Ngày kia đoàn phim có nửa ngày nghỉ, anh sẽ đi gặp em (bấn' tim).

Cuối cùng đã đến lúc rửa mối nhục xưa rồi!

Chương 42: Đêm thứ bốn mươi hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Đề phòng ngày kia lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Phong Kính đã lên kế hoạch chặt chẽ chu đáo, trưa ngày kia sau khi đoàn phim kết thúc công việc, anh sẽ bảo Mễ Tuyền Nhi đưa mình đến thẳng nhà Giang Nhiễm. Cơm trưa do anh phụ trách, rồi nhận lỗi chuyện bỏ chạy lần trước, sau đó có thời gian vào buổi chiều, bọn họ có thể xem phim, nói chuyện phiếm, dắt chó đi dạo, sau khi ăn tối, bồi dưỡng không khí là có thể bắt đầu làm chuyện kia.

Tất cả có thể xong xuôi trước 12 giờ!

Vừa nghĩ tới đây, Tần Phàm lại gọi điện tới. Phong Kính nhú mày, có phần không kiên nhẫn nghe máy: “Có chuyện gì?”

“Vừa nãy quên nói với cậu, lễ Giáng sinh năm nay, Bunny muốn tung ra một loại nước hoa phiên bản giới hạn nên muốn cậu qua đó chụp poster quảng cáo, thời gian vào lúc nghỉ ngơi ngày kia của đoàn phim.”

Phong Kính: “...”

Nhà tư bản thật sự không bỏ qua một cơ hội bóc lột nhân dân lao động nào!

Anh nguyên rửa Tần Phàm một vạn lần trong lòng, buồn rầu gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm.

[Phong Kính]: Vừa mới nhận được công tác tạm thời, buổi chiều ngày kia phải đi chụp poster quảng cáo cho Bunny trước, có lẽ không thể ăn cơm trưa cùng nhau rồi orz.

[Phong Kính]: Nhưng chắc chụp poster này không mất nhiều thời gian đâu, sau khi xong việc anh sẽ đi gặp em. Buổi trưa em gọi cơm bên ngoài đi, tối

anh tới nấu cơm.

[Giang Nhiễm]: Được, em chờ anh (^^*)

[Phong Kính]: (bấn tim)

Tuy rằng thời gian nói chuyện phiếm và dặt chớ đi dạo vào buổi chiều bị cướp mất nhưng cũng may không để lỡ chuyện lớn vào buổi tối.

Có lẽ vì có “chuyện lớn” chống đỡ nên công việc hai ngày tiếp theo Phong Kính cực kỳ nhiệt tình. Khi đến studio của Bunny thì nhà tạo mẫu nổi danh An Dịch được Bunny mời đã đợi ở bên trong.

Thấy An Dịch, ánh mắt Phong Kính hơi thay đổi, anh đã có thể dự đoán được, tiếp theo dân mạng sẽ bám vào cái gì để nói, đại khái là *“Trần Trần của chúng tôi mời An Dịch làm nhà tạo mẫu, ảnh đế Phong của mấy người cũng mời anh ta, ha ha, kẻ bám dính.”*

“Ảnh đế Phong thấy tôi, có vẻ tâm trạng rất phức tạp nhỉ?” An Dịch đứng lên đi về phía anh. Phong Kính nhìn quả đầu màu vàng đáng chú ý của anh ta, còn có cặp chân dài thẳng tắp, cười với anh ta: “Tôi chỉ đang nghĩ, Bunny thật sự rất hào phóng, chụp poster quảng cáo mà mời cả An đại thần đến.”

Người phụ trách của Bunny ở bên cạnh nghe đoạn đối thoại của bọn họ thì vội vàng nhảy vào cười nói: “Nên thế nên thế mà, người mẫu tốt nhất đương nhiên phải đi cùng với nhà tạo mẫu tốt nhất rồi.”

Phong Kính không nói gì chỉ cười hỏi anh ta: “Hôm nay chụp ảnh mất khoảng bao lâu?”

Người phụ trách đáp: “Nếu thuận lợi thì có thể kết thúc trong vòng hai tiếng.”

Phong Kính gật đầu, theo An Dịch đi tạo mẫu.

Được xưng là “thầy ma pháp” An Dịch cũng không phải là hư danh, tay anh ta nhìn như tùy ý mà vuốt vài cái trên tóc Phong Kính đã thay đổi khí chất của anh. Vì nước hoa là phiên bản giới hạn Giáng sinh nên khi tạo mẫu cho Phong Kính, anh ta cũng chọn màu sắc phù hợp với Giáng sinh.

Vốn dĩ vì An Dịch là nhà tạo mẫu dưới trướng Mạc Trăn nên Phong Kính cũng không có nhiều thiện cảm với anh ta, nhưng bây giờ nhìn kiệt tác của anh ta thì anh cũng tán thưởng anh ta hơn trước đó.

Từ trước đến nay anh luôn tán thưởng những người thật sự có bản lĩnh.

An Dịch dùng gần một tiếng để tạo mẫu cho Phong Kính, sau khi chuẩn bị xong thì hiện trường lập tức tiến vào giai đoạn chụp hình. Mặc dù Phong Kính không phải là người mẫu chuyên nghiệp, nhưng trước kia cũng chụp không ít ảnh bìa cho tạp chí thời trang nên khi đối mặt với máy ảnh của nhiếp ảnh gia thì anh vẫn hiểu rõ nên biểu hiện như thế nào. Dưới sự chung sức hợp tác của Phong Kính và nhiếp ảnh gia, công việc chụp ảnh kết thúc khá đúng giờ.

Phong Kính tẩy trang đơn giản, thay quần áo của mình rồi chuẩn bị rời đi. Người phụ trách tiễn anh cả đoạn đường, còn nói về hoạt động tuyên truyền tiếp theo với anh: “Chúng tôi sẽ tranh thủ hoàn thành poster trong vòng hai ngày, đến lúc đó sẽ đăng lên Weibo trước, hy vọng ảnh đế Phong có thể hỗ trợ chia sẻ một chút.”

“Được.”

“Vâng, vậy anh đi thông thả nhé.” Người phụ trách thấy anh vào thang máy rồi mới quay trở lại tiếp tục làm việc của mình.

Phong Kính ngồi sau xe, giơ tay nhìn đồng hồ, đã 3 giờ rưỡi rồi. Vẫn không quá muộn, 4 giờ chắc có thể đến nhà Giang Nhiễm rồi.

“Mẽ Tuyên Nhi, đến Chằm Thủy Hương trước đã.” Anh bảo Michelle.

Sau khi đã trải qua chuyện đêm sinh nhật hôm đó, rõ ràng đối với việc anh đi Chằm Thủy Hương thì Michelle đã bình tĩnh hơn rất nhiều: “Biết rồi ạ.”

“Tôi định buổi chiều vẫn sẽ ở bên kia, buổi tối 10 giờ rưỡi cậu tới đón tôi là được.”

“Vâng.”

Đến trước cửa nhà Giang Nhiễm, Phong Kính sửa sang lại quần áo và đầu tóc mình trước rồi mới ấn chuông cửa.

“Gâu gâu!” Tiếng Nhị Hoàng lập tức truyền từ bên trong ra, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng của Giang Nhiễm.

Nhìn cô mở cửa cho mình, Phong Kính không nhịn được nở nụ cười: “Ngại quá, để em đợi lâu như vậy.”

“Không sao ạ, anh vào đi đã.” Giang Nhiễm kéo anh vào, thuận tay lấy áo khoác anh đã cởi ra treo lên giá áo. Phong Kính tháo khẩu trang và mũ ra rồi đưa túi giấy màu hồng nhạt cầm trên tay cho Giang Nhiễm: “Cái này tặng cho em.”

Giang Nhiễm tò mò nhìn thoáng qua, cô nhận ra đây là túi của Bunny: “Bên trong là gì thế anh?”

“Nước hoa, phiên bản Giáng sinh giới hạn, vẫn chưa tung ra thị trường đâu.” Phong Kính xoa mái tóc mềm mại của cô, nhìn cô cười, “Người phụ trách của bọn họ tặng cho anh, anh vừa vặn mượn hoa dâng Phật.”

“Oa, có thật không ạ?” Bình thường những đồ đi kèm với hai chữ “giới hạn” thì càng hấp dẫn người ta, huống chi thứ này vẫn chưa được tung ra. Giang Nhiễm gấp gấp mở ra xem, vừa nhìn đã bị lọ nước hoa màu hồng phấn đậm trúng tim thiếu nữ: “Đáng yêu quá! Dựa vào kinh nghiệm làm người order của em mà phán đoán, loại nước hoa này chắc chắn có thể bán rất tốt!”

Trên lọ nước hoa có một cái nơ bướm khá tinh xảo, điểm xuyến bằng màu đỏ của hoa trạng nguyên và màu xanh của cây thông noel, trên thân bình có một cái tai thỏ thương hiệu của Bunny, trông mềm mại đáng yêu vô cùng.

“Loại nước hoa này hình như có tên là Tuyết Diễm Tâm, mùi hương rất tươi mát, em thử xem.”

“Vâng.” Giang Nhiễm mở ra xịt thử, hương cam ngọt ngào hòa vào mùi hương của vài loài quả được điều chế trước đó, thơm mà không nồng, thấm vào ruột gan, “Rất thơm, khá thích hợp với mùa đông.”

“Càng về sau mùi hương sẽ càng thêm dịu mát, mặc dù anh cũng cảm thấy không tồi, nhưng nếu em dùng nước hoa này thì chúng ta lại không phải cùng loại rồi.”

Giang Nhiễm bật cười: “VẬY cũng xịt cho anh nhé, như thế thì lại cùng loại rồi.” Cô nói xong thật sự xịt trên đỉnh đầu anh, còn cười nói, “Không phải anh cũng Diễm Tâm (1) sao?”

(1) Diễm Tâm = ngọt ngào

“Đừng, em mới có vẻ thích hợp làm Diễm Tâm đây.” Phong Kính mỉm cười dè lên tay cô, hôn lên trán cô một cái, “Được rồi, anh đi nấu cơm đã, nếu không đêm nay bảo bối Nhiễm Nhiễm của chúng ta sẽ đói mất.”

Giang Nhiễm vào phòng cất nước hoa rồi đi ra chơi đùa với Nhị Hoàng một lát, cô tò mò nhìn vào phòng bếp, muốn xem Phong Kính đang làm gì.

Cô cầm điện thoại của mình, lặng lẽ tới gần phòng bếp. Phong Kính đang miệt mài thái rau nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu nhìn lại. Thấy Giang Nhiễm giơ điện thoại chụp mình, anh mỉm cười với máy ảnh, hỏi cô: “Lại chụp lên gì đây?”

Giang Nhiễm nói: “Lần này không phải chụp ảnh mà là quay video.” Cô vừa nói vừa đi đến trước mặt Phong Kính, Giang Nhiễm quay biểu cảm của Phong Kính trước, sau đó di chuyển xuống camera đồ ăn trên thớt, “Ôi, ảnh đế Phong thái đồ ăn này, nhưng không hề đẹp như anh ấy.”

Phong Kính bật cười, muốn lấy tay tắt camera của cô đi, Giang Nhiễm

tránh thoát khỏi móng vuốt của anh, sau đó quay thẳng vào mặt anh, “Đừng xấu hổ mà, mặc dù anh thái đồ ăn không được đẹp cho lắm nhưng người đẹp là đủ rồi, tục ngữ có câu người đàn ông đẹp trai nhất khi nấu cơm, anh tiếp tục thái đi, không cần để ý đến em đâu.”

Phong Kính: “...”

Cô đứng bên cạnh cầm di động quay anh, anh tập trung thái rau kiểu gì chứ?

Giang Nhiễm giống như phóng viên thật, mô phỏng dáng vẻ phỏng vấn anh: “Đây là lần thứ mấy ảnh để Phong xuống bếp rồi?”

Phong Kính nói: “Không nhiều lắm, anh không thường xuyên nấu cơm nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm.”

“Vậy bình thường ai nấu cơm cho anh?”

“Bình thường lúc ở đoàn phim thì ăn cơm hộp, lúc không có công việc thì trợ lý làm.”

“Vậy anh cảm thấy trợ lý nấu ăn có ngon không?”

“Không ngon bằng em nấu.”

“Được, em muốn biên tập lại đoạn video này rồi gửi cho trợ lý của anh xem.”

Cuối cùng Phong Kính cũng không nhận được chặn camera của cô: “Tôi nay có muốn ăn cơm nữa không đây, đi ra ngoài chơi với Nhị Hoàng đi.”

“Gâu!” Nhị Hoàng không biết đã chui vào phòng bếp từ khi nào, bây giờ thấy Phong Kính nhắc đến nó, nó liền vẫy đuôi nhìn anh. Giang Nhiễm xoay người, thuận tiện chĩa camera vào Nhị Hoàng: “Nhị Hoàng, có phải em đói bụng lắm không hả?”

“Gâu gâu.”

“Chúng ta đi ra ngoài chờ anh ấy làm xong đồ ăn cho chúng ta nhé, được không?”

“Gâu gâu.”

Rốt cuộc Giang Nhiễm cũng dẫn Nhị Hoàng ra ngoài, Phong Kính nhìn bóng lưng của bọn họ, dựa vào tủ bát cười một lúc mới bắt đầu thái tiếp.

Tổng cộng anh làm ba món mặn và một bát canh, nhưng cũng mất không ít thời gian, chờ anh làm xong toàn bộ cũng đã là 6 giờ. Giang Nhiễm và Nhị Hoàng đều xúm vào, đồ ăn trên bàn mà Phong Kính cố gắng làm cũng chỉ coi như bình thường, điểm đáng nói ở đây là nó được làm ra bằng bàn tay của anh để Phong, giá trị tự nhiên cao hơn rất nhiều. Giang Nhiễm cầm đũa, nếm khoai tây sợi anh xào, chớp chớp mắt với anh: “Ngon hơn trong tưởng tượng của em.”

Phong Kính mím môi: “Trong tưởng tượng của em thì nó khó ăn đến mức nào?”

“Ha ha ha được rồi, anh cũng nếm thử đi.”

Trước khi bung đồ ăn ra Phong Kính đã thử trước rồi, nếu thật sự quá khó ăn thì món này cũng đã không có cơ hội xuất hiện trên bàn ăn. Giang Nhiễm xới cơm cho hai người, lại cho Nhị Hoàng một miếng thịt rồi kéo ghế ra ngồi xuống: “Anh đừng ăn vội, để em chụp một tấm làm kỷ niệm.”

Cô lấy di động ra chụp một bức ảnh ba món mặn một món canh rồi mới ân chuẩn cho Phong Kính động đũa. Lúc ăn cơm, hai người nói chuyện với nhau. Giang Nhiễm nhớ tới bài Weibo gần đây mình mới thấy, hơi tò mò hỏi Phong Kính: “Mạnh Hành Xuyên là bạn tốt của anh à?”

“Ừ, sao thế?”

“Em nhìn thấy gần đây trên Weibo nói anh ấy đang tạo CP với Vu Dao, có thật không?”

Phong Kính cười nói: “Em cũng nói là tạo CP mà, sao có thể là thật được?” Nhưng sau này có phải thật hay không thì anh cũng không dám đảm bảo, “Anh nghe Tần Phàm nói, sau đó cậu ấy và Vu Dao sẽ cùng nhau tham gia một chương trình, đại khái là nghệ sĩ giả vờ hẹn hò.”

“Ôi, mới nghe đã thấy kích thích rồi.”

Vừa mới nói tới đây, di động Phong Kính vang lên, tưởng là điện thoại công việc, anh vốn có phần không vui, lấy di động ra mới phát hiện lại là “Vương Mẫu nương nương” gọi đến.

“Mẹ anh?”

Giang Nhiễm vừa nghe hai chữ này thì chợt khản trương, “Mẹ anh á?”

“Ừ.” Mẹ anh rất ít khi gọi điện thoại cho anh, không biết có chuyện gì nữa. Anh nghe máy, khó hiểu hỏi: “Mẹ à, có chuyện gì vậy ạ?”

Trong giọng nói của mẹ Phong Kính có phần sốt ruột, ngữ khí cũng rất gấp gáp: “Phong Kính, chị con vào bệnh viện rồi.”

Phong Kính nhú mày, nói với mẹ ở đầu dây bên kia: “Bệnh viện nào ạ? Con lập tức tới ngay.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Kế hoạch của ảnh để Phong hoàn toàn ngâm nước nóng ~ tung hoa ~

Phong Kính: :)

Chương 43: Đêm thứ bốn mươi ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính cúp điện thoại, nói xin lỗi với Giang Nhiễm: “Chị anh vào bệnh viện, bây giờ anh phải qua đó xem sao.”

“Vâng.” Giang Nhiễm đứng lên theo anh, hỏi, “Chị anh bị sao vậy?”

“Chưa rõ nữa.”

“Có cần em đi cùng anh không?”

Giang Nhiễm nói xong lời này, rồi tự mình nhú mào trước, cô hỏi như vậy giống như thật sự vội vàng muốn gặp người thân của Phong Kính để được xác nhận thân phận từ phía người nhà vậy.

“Anh đừng hiểu lầm, em chỉ nghĩ trong bệnh viện cần nhiều người hỗ trợ mà thôi...” Giang Nhiễm không đợi Phong Kính nói gì đã giải thích.

Phong Kính nhìn cô, vẻ mặt khiến người khác không đoán ra được, một lát sau, anh mỉm cười vươn tay ra với cô: “Đi thôi.”

Trong lòng Giang Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy bàn tay mềm mại của anh: “Vâng.”

“Gâu gâu!” Nhị Hoàng thấy hai người bọn họ muốn ra ngoài, cũng đi theo phía sau muốn đi ra cửa. Giang Nhiễm đứng ở cửa vừa xỏ giày vừa lắc đầu với nó: “Không được đâu Nhị Hoàng, em không đi được, chị đi một lát rồi về, ngoan ngoan ở nhà trông nhà nhé.”

“Gâu.” Nhị Hoàng lắc lắc đuôi với cô, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Chị Phong Kính ở bệnh viện trung tâm, vì bây giờ Michelle không ở đây nên hai người đành phải gọi xe đi. Cũng may đoạn đường này có khá nhiều xe taxi, Giang Nhiễm đi đến ven đường thì vẫy một chiếc xe lại.

Hai người lên xe ngồi ở ghế sau, Giang Nhiễm nhìn ghế lái rồi nói với tài xế: “Làm phiền anh đi đến bệnh viện trung tâm, nhanh chút ạ.”

“Được.” Tài xế vừa khởi động xe vừa liếc Phong Kính, “Bạn trai của cô bị bệnh à?”

“...” Giang Nhiễm nhìn Phong Kính đeo khẩu trang đen và đội mũ thì gật đầu với tài xế, “Đúng vậy.”

Phong Kính: “...”

Lúc này là giờ cao điểm tan tầm nên trên đường xe phải luôn lách một lúc, khi đến bệnh viện trung tâm, Phong Kính đưa cho tài xế một trăm, cũng không đợi anh ta trả lại tiền thừa đã xuống xe.

Giang Nhiễm đi theo sau anh, bước nhanh vào trong. Lúc đến mẹ Phong đã nói cho anh số phòng bệnh, bây giờ hai người đi thẳng vào tòa nhà lớn bệnh viện. Hai người đi rất nhanh, vừa lo cho tình huống của chị gái mà cũng sợ có người nhận ra Phong Kính.

Phong Nhã nằm ở tầng cao nhất, là một phòng bệnh đơn. Bệnh nhân ở tầng này ít hơn phía dưới, điều kiện cũng tốt hơn nhiều. Tìm được phòng bệnh, Phong Kính gõ cửa hai cái rồi mới bước vào: “Mẹ, chị làm sao thế ạ?”

Phòng bệnh chỉ có mẹ Phong và Phong Nhã, Phong Kính rất cao, vừa đi vào thì ánh mắt đã nhìn lướt qua đỉnh đầu mẹ Phong, thấy chân Phong Nhã đang bó thạch cao: “Chị bị sao thế? Xảy ra tai nạn xe cộ à?”

Mẹ Phong nói: “Lăn từ trên cầu thang xuống, may mắn không bị thương đến đầu, nhưng bị gãy xương đùi.” Bà nói xong lại bổ sung thêm một câu, “Chẳng qua cái đầu của nó không bị thương thì cũng bị liệt rồi.”

Phong Nhã: "..."

"Đang yên đang lành sao lại có thể ngã từ trên cầu thang xuống chứ?" Phong Kính nhìn xung quanh, anh nhíu mày, "Chị nhập viện rồi mà anh rề còn chưa tới sao?"

Mẹ Phong nói: "Là nó đẩy chị con xuống đấy."

"Mẹ, con đã nói không phải anh ấy cố ý đẩy con mà..." Phong Nhã còn muốn nói gì đó, cuối cùng trong cái nhìn chăm chăm của mẹ mình thì dứt khoát im lặng.

Giang Nhiễm theo Phong Kính đi vào nhưng tất cả mọi người đều không chú ý đến cô, lúc này Phong Nhã thấy cô, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, "Ấy ấy, em gái xinh đẹp này là ai đây, em không giới thiệu một chút à?"

Mẹ Phong nghe vậy mới quay đầu nhìn lại, khi thấy Giang Nhiễm đứng phía sau thì ánh mắt bắt đầu đầy thăm dò.

Trong cái nhìn chăm chú của hai người bọn họ, nhất thời Giang Nhiễm hơi mất tự nhiên, Phong Kính ho khan một tiếng, ôm lấy bả vai cô như đang cổ vũ cô: "Đây là bạn gái con, Giang Nhiễm."

Hai chữ "bạn gái" này vừa thốt ra, cả mẹ Phong và Phong Nhã đều sững sốt, cuối cùng vẫn là Phong Nhã khôi phục tinh thần trước, "Hay lắm, em có bạn gái từ bao giờ thế? Che giấu kỹ thế cơ à?"

"Khụ, cũng không lâu lắm, chỉ mới được gần một tháng thôi."

Mẹ Phong không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Giang Nhiễm. Tóc dài màu trà đến bả vai, nhìn qua rất mềm mại, cô mặc một cái áo len màu nâu nhạt và một cái váy da, bên ngoài khoác thêm áo dạ màu caramel, ăn mặc quy củ lại không quá bảo thủ. Còn khuôn mặt sao, chính là kiểu mà con trai bà thích.

“Cháu chào bác, em chào chị.” Vì có Phong Kính ở bên cạnh nên đã tiếp thêm dũng khí cho Giang Nhiễm, cô mỉm cười chào hỏi hai người.

“Chào em chào em.” Phong Nhã trên giường bệnh nhếch môi cười, lại động đến vết bầm trên mặt khiến cô ấy đau đến nỗi kêu “ôi” lên một cái. Mẹ Phong liếc cô ấy, cũng mỉm cười với Giang Nhiễm: “Chào cháu.”

Phong Kính nắm tay cô, nói với mẹ anh: “Nhiễm Nhiễm nghe nói chị nằm viện nên tới đây xem có thể giúp đỡ được việc gì không.”

“Ôi, Nhiễm Nhiễm, chua quá.” Phong Nhã nói xong bịt kín miệng mình như thật.

Phong Kính: “...”

Mẹ Phong không để ý đến hai người bọn anh, ánh mắt vẫn như có như không đặt trên người Giang Nhiễm. Đây là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua, Phong Kính đưa bạn gái tới gặp bọn họ, trong đó có ý gì, đương nhiên thân là mẹ anh, bà là người hiểu rõ nhất. Cô gái họ Giang này, bà không hiểu rõ, nhưng ấn tượng đầu tiên cũng không tồi, mặc dù có hơi bất ngờ nhưng Phong Kính cũng đã 26 rồi, tuổi không còn nhỏ nữa.

“Con ăn cơm tối với cô Giang à?” Bà hỏi.

Phong Kính nói: “Chưa ăn được bao nhiêu thì nhận được điện thoại của mẹ. Hôm nay vất vả lắm con mới xuống bếp được một lần, tiếc nuôi cho đồ ăn của con quá.”

Phong Nhã lại làm ầm lên: “Ông trời ơi, em lại tự mình vào bếp, quả nhiên đối xử giữa chị và bạn gái khác nhau một trời một vực mà.”

Giang Nhiễm nghe cô ấy nói vậy thì vội lên tiếng: “Không phải đâu ạ, Phong Kính rất tốt với chị, anh ấy mua cực nhiều thực phẩm chức năng và mỹ phẩm dưỡng da cho chị đấy ạ.”

“Thực phẩm chức năng và mỹ phẩm dưỡng da á?”

“Đúng vậy, rất nhiều vitamin tổng hợp, còn có kem dưỡng da mặt và da mắt của Fleur, còn có rất nhiều mặt nạ!”

“...” Ngoài miệng Phong Nhã cười nhưng trong lòng thì không cười nhìn Phong Kính, “Ha ha, sao chị vẫn chưa nhận được thế?”

Phong Kính: “...”

Giang Nhiễm: “???”

Phong Kính chịu đựng ánh mắt nghi ngờ của Giang Nhiễm, vòng đề tài về lại người Phong Nhã: “Lúc này mẹ nói anh rẽ đẩy chị xuống tầng, chuyện gì đã xảy ra thế? Bây giờ anh ta ở đâu rồi?”

Vừa nghe thấy hai chữ “anh rẽ”, ánh mắt Phong Nhã liền tối lại: “Đã nói không phải đẩy mà, là ngoài ý muốn...”

“Vậy bây giờ anh ta ở đâu? Vợ mình nhập viện cũng không thêm quan tâm sao?”

Hai người đang nói thì đột nhiên anh rẽ cũng xuất hiện. Phong Kính vừa nhìn thấy anh ta, sắc mặt không tốt chút nào: “Vương Chân, anh nói rõ cho tôi, vì sao chị tôi lại nằm viện?”

Giang Nhiễm cũng nhân cơ hội nhìn người đàn ông vừa đi vào, anh ta không cao lắm, nhưng ngũ quan coi như cân đối, đầu tóc vuốt ngược, cộng thêm bộ âu phục hàng hiệu trên người, nhìn qua giống tinh anh trong giới thương mại.

Vương Chân nhìn Phong Nhã nằm ở đó một chút mới mở miệng nói: “Nếu không phải do cô ta lôi lôi kéo kéo trên cầu thang thì làm sao ngã xuống được?”

Khóe miệng Phong Nhã giật giật, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn.

“Chị ấy ngã xuống, anh cũng mặc kệ chị ấy luôn sao?”

“À, không phải tôi đã gọi xe cấp cứu rồi à, cậu cho rằng cô ta tự bò đến bệnh viện chắc?”

Giang Nhiễm nhú mày, đừng nói tới Phong Kính tức giận, ngay cả cô cũng cảm thấy người anh rể này không phải loại người tốt đẹp.

“Xem ra cô ta cũng không sao cả, tôi về công ty họp đây.” Vương Chấn nói xong thì xoay người đi ra ngoài, kết quả bị Phong Kính kéo ngược lại.

Có lẽ anh dùng sức khá lớn nên Vương Chấn lập tức nhú mày lại. Anh ta rút tay mình ra khỏi tay Phong Kính, vừa sửa sang lại quần áo vừa nhìn Phong Kính nói: “Ảnh đế Phong à, kích động như vậy làm gì? Muốn đánh người sao? Đừng quên cậu là nhân vật của công chúng, cậu không nghĩ tới ngày mai trên trang nhất sẽ là “Ảnh đế Phong đánh người trong bệnh viện” à?”

“Phong Kính.” Mẹ Phong vẫn không nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng gọi anh một tiếng. Phong Kính nhú mày nhìn Vương Chấn, bàn tay buông thõng bên người dần dần nắm chặt thành nắm đấm: “Chị tôi đang nằm trong bệnh viện, thế mà anh còn mở cuộc họp?”

“Không phải ở đây còn có mấy người à, ai chăm sóc cô ta mà chẳng được? Cuộc họp của tôi chỉ có tôi mới có thể chủ trì thôi.”

Phong Kính lại muốn kéo anh ta lại, lần này Vương Chấn có đề phòng, nhanh nhẹn lùi bước, nhìn anh nói: “Ảnh đế Phong, nghe nói gần đây Fleur đang thảo luận chuyện người phát ngôn với cậu à? Lúc này mà cậu để lộ tin tức tiêu cực gì thì chỉ sợ chuyện người phát ngôn cũng ngậm nước nóng mất thôi nhỉ?”

Rốt cuộc Phong Nhã cũng không thể nhịn được nữa hét lên với anh ta: “Đủ rồi đấy, anh rút đi cho tôi!”

Vương Chấn dường như không thèm để ý đến lời của cô ấy, còn nhướng

mày với Phong Kính: “Nghe thấy không, là cô ta bảo tôi cắt đó.”

Anh ta đi ra khỏi phòng bệnh, Phong Kính đá một phát vào cái tủ bên cạnh như xả giận: “Thật sự không biết vì sao chị còn không chịu ly hôn với anh ta nữa.”

Phong Nhã mím môi, không lên tiếng, Giang Nhiễm giữ chặt tay Phong Kính, trừng mắt với anh.

Phong Kính cũng mím chặt môi, không nói gì thêm, mẹ Phong bước đến vỗ vai anh, nói: “Con đi ra ngoài với mẹ.”

Phong Kính nhìn Giang Nhiễm, đi theo mẹ anh ra ngoài, phòng bệnh chỉ còn lại Phong Nhã và Giang Nhiễm, Phong Nhã im lặng một lát rồi bật khóc. Giang Nhiễm bước đến đưa một tờ khăn giấy cho cô ấy.

Phong Nhã lau nước mắt, mỉm cười miễn cưỡng với Giang Nhiễm: “Ngại quá, lần đầu gặp mặt đã để em thấy những chuyện này.”

“Không sao ạ.” Giang Nhiễm đi sang bên cạnh rót cho cô ấy một cốc nước ấm, “Chị uống nước đi.”

“Ừ, cảm ơn em.” Phong Nhã uống một ngụm nước, chậm rãi tâm sự với Giang Nhiễm, “Vương Chấn vốn dĩ là nhân viên dưới tay chị, vẫn luôn đi theo làm việc bên cạnh chị, lúc ấy chị thấy anh ta rất có năng lực lại cầu tiến, tính tình cũng không tồi nên mới yêu đương với anh ta. Lần đầu tiên Phong Kính thấy anh ta liền nói với chị, người này không ổn đâu. Ha ha, có phải đàn ông nhìn đàn ông khác với phụ nữ nhìn đàn ông không nhỉ?”

Giang Nhiễm không nói gì, chỉ im lặng nghe cô ấy nói.

“Lúc đó chị đang trong khoảng thời gian yêu đương cuồng nhiệt, không thèm nghe lời của em ấy, đến lúc như bây giờ cũng do chị đáng đời.” Phong Nhã cầm cốc nước, nghiêng đầu nhìn Giang Nhiễm, “Mặc dù ánh mắt chị nhìn đàn ông không được tốt lắm, nhưng chị có thể cam đoan, em trai chị là một người đàn ông tốt, em gặp được em ấy tuyệt đối không phải là sai lầm đâu.”

Chương 44: Đêm thứ bốn mươi bốn

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Những lời này của Phong Nhã khiến Giang Nhiễm xấu hổ, cô ngại ngùng nhìn ánh mắt của Phong Nhã. Cũng may lúc này Phong Kính và mẹ Phong đã trở lại, xua tan sự xấu hổ của cô. Mẹ Phong mỉm cười với cô, nói: “Tài xế đã chờ ở phía dưới rồi, cháu và Phong Kính đi trước đi. Ở đây bác sẽ gọi người đến trông.”

Giang Nhiễm suy nghĩ một chút rồi gật đầu với bà: “Cũng được ạ, cháu không quấy rầy chị nghỉ ngơi nữa.”

“Ừ, chờ Phong Nhã đỡ hơn thì tìm dịp đến nhà ăn bữa cơm nhé.”

“Vâng ạ.”

Phong Kính mỉm cười, lại đi đến mép giường nói gì đó với Phong Nhã rồi mới nắm tay Giang Nhiễm rời đi. Bọn họ vừa đi, Phong Nhã vội vàng hỏi mẹ mình: “Mẹ, mẹ cảm thấy bạn gái em ấy thế nào?”

Mẹ Phong liếc cô ấy rồi đi đến ghế ngồi xuống: “Em trai con tinh mắt hơn con nhiều.”

Phong Nhã: “...”

Ra khỏi phòng bệnh, Phong Kính lại đeo khẩu trang và mũ lên, tài xế nhà họ Phong đã chờ bọn họ bên dưới, hai người ra ngoài rồi ngồi vào trong xe.

Bây giờ trời đã tối, Phong Kính bảo tài xế đưa Giang Nhiễm về nhà trước: “Chú Chu, đi Chằm Thủy Hương trước đã ạ.”

“Được.” Chú Chu lên tiếng, vững vàng lái xe rời đi.

Phong Kính tháo khẩu trang xuống, nói với Giang Nhiễm: “Ngại quá, khó có được ngày nghỉ, vậy mà cũng không có cách nào ở bên cạnh em.”

Giang Nhiễm lắc đầu nói: “Chị ấy không sao là được rồi.”

Phong Kính mỉm cười nhìn cô: “Em gọi chị trôi chảy thật đấy.”

Lỗi tai Giang Nhiễm lập tức đỏ lên: “Vậy, vậy anh nói em nên gọi thế nào?”

Phong Kính nắm tay cô, cười nói: “Gọi chị là tốt nhất rồi.”

Giang Nhiễm quay đầu đi chỗ khác không nói chuyện, một lát sau như chợt nhớ ra chuyện gì, lại quay đầu nhìn Phong Kính: “Đúng rồi, vừa rồi chị nói anh mua mấy thứ kia, chị ấy chưa nhận được là sao?”

“...” Phong Kính che miệng ho một tiếng, “À, về mấy thứ đó, thật ra lúc đó chỉ vì tìm có để tiếp cận em nên mới mua đồ ở chỗ em thôi.”

“...” Giang Nhiễm ngẩn người một lúc mới nhìn Phong Kính nói, “Ồ, thì ra anh đã có ý đồ với em từ sớm như vậy rồi à?”

“Ha ha.” Bây giờ đổi thành Phong Kính quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đúng rồi, có thể em không nên hỏi, nhưng lúc này em thấy chị ấy khóc thật sự rất đau lòng, chị ấy và anh rề đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhắc tới người anh rề này, Phong Kính nhíu mày: “Hai người bọn họ kết hôn không bao lâu thì bắt đầu xảy ra mâu thuẫn, anh ta không hề đối xử tốt với chị ấy, chuyện lần này xảy ra như thế nào chị ấy cũng không chịu nói, Vương Chấn nên đổi tên thành Vương Bát Đản mới đúng.”

“...” Giang Nhiễm ghen lời, cô khá đồng ý, “Em cũng cảm thấy anh ta không được tốt lắm, nhất là dựa vào việc anh là nhân vật của công chúng nên

không thể ra tay đánh anh ta được, đúng là bộ dạng thêm đòn.”

“Vừa rồi mẹ cũng nói chuyện này với anh, mẹ bảo anh không cần nhúng tay vào, bọn họ sẽ xử lý.” Anh nói lỏng cổ áo mình, không biết bởi vì điều hòa trong xe quá nóng hay do bị người anh rể kia làm tức giận, “Vương Chấn vốn là nhân viên nhỏ trong công ty, hiện tại cấu kết với nhà họ Ngụy, tự mình ra ngoài mở công ty rồi cướp mất mấy vụ làm ăn của chị anh. Anh đoán hôm nay bọn họ vì chuyện này mới ầm ỹ đến thế.”

“... Như vậy mà không ly hôn ư?” Cô vốn còn cho rằng chỉ là chuyện vợ chồng không hòa thuận, xem ra tên Vương Chấn này trăm phương ngàn kế không buông tha mấy vụ làm ăn của nhà họ Phong.

“Vì chị anh vẫn chưa hết hy vọng, vẫn ôm ảo tưởng với tên khốn kiếp kia, cảm thấy anh ta sẽ trở về dáng vẻ trước kia. Dáng vẻ của anh ta trước đây chỉ là giả vờ, chị ấy còn trông cậy đàn ông sẽ thay đổi thái độ ư, cũng quá ngây thơ rồi.” Anh nói tới đây thì vẻ mặt lập tức thay đổi, nhìn sang Giang Nhiễm, “Đương nhiên cũng không thể vợ đũa cả nắm hết tất cả đàn ông được, trên đời này vẫn có đàn ông tốt, như anh chẳng hạn.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô lại có nhận thức mới về ảnh đế Phong, thật đáng mừng.

Phong Kính đưa cô về nhà, cũng không đi lên, hôm nay quá muộn rồi, nên để cho cô nghỉ ngơi sớm chút, “Anh về nhà luôn nhé, sáng mai còn phải đến phim trường nữa.”

“Vâng, trên đường nhớ chú ý an toàn.” Giang Nhiễm đứng ngoài xe vẫy tay với anh, lại lo lắng dặn dò thêm, “Anh tuyệt đối đừng để trúng kế của người anh rể kia mà ra tay đánh anh ta, nếu thật sự quá tức giận, em sẽ thả Nhị Hoàng ra cắn anh ta.”

Hiện tại hiệu ứng truyền thông trên mạng đang rất mạnh, một khi Phong Kính ra tay đánh anh ta, cư dân mạng sẽ không thêm quan tâm nguyên nhân, dù sao nhân vật của công chúng mà ra tay đánh người thì cứ chửi trước đã rồi

nói sau.

Phong Kính nhìn đôi mắt như chứa cả bầu trời sao của cô, duỗi tay ôm cô, hôn lên môi cô một cái: “Tất cả đều nghe theo em.”

...

Vẻ mặt Giang Nhiễm đỏ bừng, chú tài xế ở phía trước đang nhìn đây!

Chú tài xế vẫn nhìn thẳng phía trước, giống như hoàn toàn không biết đằng sau xảy ra chuyện gì.

“Em lên trước đây!” Giang Nhiễm khẽ mím môi, chạy như bay vào tòa nhà. Phong Kính nhìn bóng lưng cô, khóe miệng cong lên thành một nụ cười. Chờ đến khi tầng 7 sáng đèn, anh mới nói với chú Chu: “Đi thôi chú.”

“Được.”

Mấy ngày tiếp theo Phong Nhã vẫn dưỡng thương ở bệnh viện, chuyện của công ty mẹ Phong không để cô ấy nhúng tay vào. Trước đây nhà họ Phong tốt xấu gì cũng coi Vương Chấn là chồng của Phong Nhã, vẫn luôn mắt nhắm mắt mở với những chuyện anh ta làm, bây giờ Phong Nhã vì anh ta mà nằm viện nên cũng không cần nhớ đến tình cảm gì nữa.

Hiện tại tuy Vương Chấn có nhà họ Ngụy chống lưng, nhưng nhà họ Phong cũng không ngồi không, vài ngày trôi qua, bọn họ trực tiếp phá hỏng mấy mối làm ăn dưới tay Vương Chấn. Vương Chấn tức hộc máu đi tìm Phong Bình - anh họ của Phong Nhã và Phong Kính, muốn ý kiến ý cò với Phong Bình.

Phong Bình ngồi trong phòng làm việc lạnh nhạt liếc nhìn anh ta, khẽ nói: “Tôi làm vậy cũng là có ý tốt, bây giờ trong tay Vương tổng không còn cuộc họp nào nữa, đúng lúc có thể đến bệnh viện chăm sóc em họ của tôi.”

“...” Vương Chấn tức giận, hận không thể đi lên cắn anh ta một phát, nhưng vẫn chỉ có thể duy trì nụ cười. Phong Bình là anh chị em trong nhà họ Phong, là người có thủ đoạn và cũng là người không nên chọc vào nhất. Lúc

trước vì Phong Kính bước vào giới giải trí, để làm chỗ dựa cho Phong Kính mà anh ta có thể mua cổ phần của công ty giải trí Thiên Tần, hôm nay cũng có thể vì Phong Nhã mà trả đũa anh ta.

Âm thầm chịu đựng ở chỗ Phong Bình, từ đầu đến cuối Vương Chấn không nuốt trôi cục tức này, mấy ngàn mấy vạn vụ làm ăn, nói không có thì không có chắc, Phong Bình thật sự cho rằng chỉ mình anh ta có thể một tay che trời được à? Hừ, cho rằng chỉ có anh ta biết trả đũa thôi chắc?

Đêm đó anh ta liên liên lạc với giới truyền thông, ngày hôm sau tin tức “Phong Kính đánh người trong bệnh viện” nhảy lên hot search.

Mặc dù tất cả tin tức đều không có hình ảnh lẫn chứng cứ, chỉ có một người biết chuyện nói miệng không có bằng chứng, nhưng ai thèm quan tâm chứ, tiêu đề này cũng đủ để bùng nổ rồi.

Làm khách quen của hot search, ảnh đế Phong không có phản ứng gì quá lớn, từ khi Phong Bình bắt đầu trùng trị Vương Chấn thì anh đã đoán anh ta sẽ dùng chiêu này... Bây giờ anh chỉ hối hận sao lúc ấy không thật sự đánh anh ta một trận.

“Ảnh đế Phong không phát biểu cảm nghĩ gì sao?” Tần Phàm ngồi đối diện Phong Kính, ra vẻ lão luyện nhìn anh.

Phong Kính nói: “Tác dụng của tài chính công ty không phải là để xử lý những tình huống rối rắm của nghệ sĩ như thế này à?”

Tần Phàm khẽ cười, anh ta gọi điện thoại rồi nhìn Phong Kính: “Lần sau Phong Bình muốn làm gì, cậu nhớ phải báo cậu ta báo trước cho tôi một tiếng để tôi còn chuẩn bị tử tế.”

Phong Kính nói: “Hai người các anh không phải là bạn đại học sao? Tôi nghĩ quan hệ của hai người tốt lắm chứ.”

Tần Phàm cười ha ha, không phát biểu ý kiến gì về người bạn đại học của anh ta: “Chuyện này tôi sẽ xử lý, cậu đến phim trường đi.”

“Ừ.” Phong Kính bước hai bước rồi lại quay đầu nhìn anh ta, “Có ảnh hưởng đến hợp đồng của tôi và Fleur không?”

“Yên tâm đi, mấy tin tức vớ vẩn này không ảnh hưởng đến mức ấy đâu, không phải cậu nói là tin tưởng năng lực công tác của tôi à?”

Phong Kính chỉ cười không nói rồi gọi Michelle đi.

Anh không chịu nhiều ảnh hưởng nhưng Phong Nhã thấy tin tức kia thì trực tiếp kéo cái chân đang bó thạch cao nhảy vào văn phòng của Vương Chấn.

“Vương tổng, tôi không ngăn cản được...” Cùng vào đây còn có thư ký đang lo sợ nhìn Vương Chấn. Vương Chấn đưa mắt bảo anh ta ra ngoài rồi đi đến trước mặt Phong Nhã: “Sao vậy, không ngoan ngoãn nằm yên trong bệnh viện, còn chạy tới chỗ này của tôi làm gì? Phong Bình mà biết thì lại muốn ngáng chân tôi cho xem.”

“Nực cười, mấy vụ làm ăn đấy vốn do anh cướp từ chỗ tôi mà.” Hiếm khi sắc mặt Phong Nhã tệ như vậy, cô ấy ném thư trên tay lên bàn Vương Chấn, lạnh lùng nhìn anh ta, “Ký đi, đơn ly hôn đấy.”

Vương Chấn khá bất ngờ, mặc dù anh ta không có quá nhiều tình cảm với Phong Nhã, nhưng anh ta biết Phong Nhã rất thích mình, cho dù có một ngày hai người ly hôn, chắc chắn sẽ do anh ta nói trước. Anh ta nhú mày hỏi cô ấy: “Ý cô là sao?”

“Ý trên mặt chữ, không hiểu sao?” Phong Nhã thở ra một hơi, dường như còn chưa nguôi giận, “Anh đối xử tệ với tôi, cướp vụ làm ăn của tôi, tôi đều có thể nhẫn nhịn, nhưng tôi đã từng nói với anh, không được phép động đến em trai tôi, đó là giới hạn cuối cùng của tôi.”

“À, Phong Kính, Phong Kính, lại là Phong Kính! Đám người các người thật sự thích cậu ta quá nhỉ, sức quyến rũ của anh để Phong quả thật không giới hạn đấy!” Vương Chấn vung tay lên, hất toàn bộ văn kiện trên bàn xuống đất, “Cô muốn ly hôn với tôi đúng không? Tôi không ký!”

“Được, anh không ký đúng không, vậy thì chờ lên tòa đi!” Khi Phong Nhã nói những lời này rất mạnh mẽ, chỉ là sau khi nói xong thì dùng một chân nhảy ra khỏi văn phòng Vương Chấn.

Sau khi cô ấy quay về bệnh viện, lại bắt đầu ôm điện thoại lên Weibo. Bình luận trên Weibo đã không nghiêng về một phía giống như buổi sáng, rất rõ ràng Tần Phàm đã nhúng tay vào. Phong Nhã suy nghĩ rồi gọi thư ký của mình vào, bảo cô ấy giúp mình nghĩ một bài viết dài đăng lên Weibo.

“Ada, chị nói một câu, em viết một câu, sau khi xong thì chỉnh sửa cho chị nhé.”

“Vâng, Phong tổng.”

Nửa tiếng sau, Phong Nhã vận dụng tất tần tật các kỹ năng sáng tác, kể về câu chuyện một tên đàn ông khốn kiếp lừa tiền lừa tình như thế nào, cuối cùng cô ấy còn bị cắn ngược lại. Ada nhanh chóng hiểu bài Weibo này dùng để đáp trả tin tức “Phong Kính đánh người trong bệnh viện” kia, với tư cách là fan cuồng của ảnh đế Phong, cô ấy cố hết sức trau chuốt văn vẻ, miêu tả thành kiểu đàn ông căn bã khiến người người nhà nhà đều phẫn nộ, hận không thể chém nghìn dao.

Viết xong hai người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó dùng Weibo cá nhân của Phong Nhã đăng bài.

Sợ Weibo của mình không đủ sức hút, Phong Nhã còn đặc biệt mua mấy tài khoản marketing chia sẻ giúp mình.

Nhà họ Phong không có gì ngoài tiền.

Chương 45: Đêm thứ bốn mươi lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Weibo của Phong Nhã được các tài khoản nổi tiếng trợ giúp, nhanh chóng đạt được lượng đọc cực cao, bên phía Tần Phàm sau khi nhìn thấy lại thuận tay mua hot search giúp cô ấy, thêm dầu vào lửa cho cô ấy.

Cư dân mạng ăn dưa hoàn toàn bận bịu không chịu nổi, người qua đường vừa rồi còn chỉ trích Phong Kính, trong chớp mắt đổi mục tiêu, bắt đầu mắng tên đàn ông cặn bã kia. Đương nhiên cũng có không ít người rảnh rỗi sinh nông nổi, tìm hiểu một lượt Weibo của Phong Nhã, muốn chứng minh xem cái gọi là “chị gái Phong Kính” rốt cuộc có phải thật hay không.

Có sự nhúng tay của nhà họ Phong và công ty giải trí Thiên Tần, chuyện này căn bản không cần Phong Nhã bận tâm nữa, sau khi cô ấy thả lỏng, thấy rất nhiều lời bình luận của cư dân mạng dưới bài đăng Weibo của mình thì bỗng nhiên bật khóc.

Cô ấy biết những lời bọn họ mắng Vương Chấn đều đúng, anh ta chính là một tên khốn nạn, nhưng vẫn không thể cầm được nước mắt.

Thư ký Ada thấy cô ấy khóc, ngoài việc đưa khăn giấy cho cô ấy thì cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Cô ấy đi theo Phong Nhã nhiều năm rồi, lúc trước Vương Chấn quá giỏi nguy trang, không chỉ Phong Nhã bị lừa mà đồng nghiệp như bọn họ cũng bị lừa hết. Cô ấy chứng kiến toàn bộ quá trình Phong Nhã và Vương Chấn từ hẹn hò đến kết hôn, biết bọn họ đã từng rất đắm say, nhưng đã từng ngọt ngào bao nhiêu, bây giờ lại đau khổ bấy nhiêu.

Tờ đơn ly hôn ấy Phong Nhã đã đặt ở nơi đó rất lâu, hôm nay cuối cùng cũng hạ quyết tâm ký tên mình lên trên đó. Là thư ký, từ trước đến nay Ada

không phán xét gì cuộc sống riêng tư của Phong Nhã cả, nhưng đều là phụ nữ, cô ấy cũng hiểu rõ, khi đôi mắt với tình yêu, có khi phụ nữ thật sự rất ngốc, biết rõ đôi phương là một tên đàn ông khôn nạn nhưng vẫn ôm chút hy vọng cuối cùng với anh ta.

“Mới sáng ngày ra, khóc cái gì thế?” Mẹ Phong bước vào phòng bệnh, có phần khó chịu với dáng vẻ đầy nước mắt nước mũi của Phong Nhã. “Ada, cô đi bê giúp nó một chậu nước lại đây.”

“Vâng.” Ada đặt khăn giấy lên bàn, cầm chậu đi ra ngoài lấy nước, Phong Nhã lau nước mũi, giọng nói đã trở nên khàn khàn, cô ấy nói với mẹ mình: “Con vừa mới đến công ty Vương Chấn đưa đơn ly hôn cho anh ta.”

Mẹ Phong kinh ngạc nhìn cô ấy: “Sao đầu óc con đột nhiên thông suốt thế?”

Phong Nhã: “...”

Tốt xấu gì cô cũng ly hôn đấy, chẳng lẽ mẹ cô không nên an ủi cô một câu thế giới nơi nào mà chẳng có hoa thơm cỏ lạ à?

Hôm nay Giang Nhiễm vẫn chưa lên Weibo nên hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Cô mới bê một cái thùng chuyển phát nhanh lên nhà, thấy họ tên người gửi trên đó, liền nở nụ cười.

Không biết anh Phong lại gửi gì cho cô đây.

Sau khi mở ra, bên trong có một hộp vitamin tổng hợp và mặt nạ dưỡng da, còn có kem dưỡng da mắt Fleur, kem dưỡng da mặt, đều là những thứ trước đây cô bán cho Phong Kính.

Không ngờ mấy thứ này đi một vòng cuối cùng lại trở về tay mình.

Miệng cô ngân nga giai điệu của “Dorothy”, xé một cái mặt nạ trứng cá muối ra. Mới vừa đắp mặt nạ lên mặt, hình đại diện QQ của Nghiêm Hoan liền nhấp nháy không ngừng.

[Nghiem Hoan Hoan]: Giang Nhiễm, hôm nay Weibo lại bùng nổ! Tớ thấy năm nay ảnh đế Phong nhất định có số mệnh lên hot search, mức độ lên hot search thế này có thể vào sách kỷ lục Guinness luôn đấy!

Giang Nhiễm: “...”

Phong Kính lại lên hot search ư?

Trong lòng cô có dự cảm không tốt, vội vàng lên Weibo của mình. Hot search Phong Kính đánh người đã không còn nữa, chễm chệ trên hot search bây giờ là “chị gái Phong Kính làm sáng tỏ”.

... Vậy mà cô ấy tự mình kết thúc?

Mặc dù đã bỏ lỡ chuyện trước đó nhưng từ Weibo của chị gái Phong Kính, cô vẫn có thể hiểu được toàn bộ quá trình xảy ra. Quả nhiên người anh rể kia không phải hạng người tốt đẹp gì, Phong Kính không hề đánh anh ta, thế mà anh ta lại bịa đặt là Phong Kính đánh.

Anh ta thật sự muốn Phong Kính đánh anh ta lắm à?

Chỗ bình luận cũng vô cùng náo nhiệt, trừ đám người dùng ngòi bút làm vũ khí với “anh rể”, còn có thể thấy cả bóng dáng của fan Mạc thiên vương luôn.

“E hèm, không biết mọi người có còn nhớ vụ việc Mạc thiên vương đánh người kia nữa không nhỉ? (mặt chó)”

“Hahahaha ảnh đế Phong giỏi thật đấy, ngay cả loại chuyện như vậy cũng phải bắt chước (buồn cười).”

“Mấy thím lâu trên chẳng lẽ bị thần kinh à (mỉm cười) Mạc Trăn đánh người là sự thật, còn lần này căn bản Phong Kính bị người khác hãm hại nhé (mỉm cười).”

“Lâu trên muốn đánh nhau à, tất cả sẽ gặp quả báo (mỉm cười).”

“Mọi người đừng để bị lừa, mấy người kia cố tình bôi đen Mạc Trần đấy! Một lần bôi hai cái, đáng chết thật!”

“Không thèm nhìn fan mấy người đánh nhau đâu (ăn dưa) Tôi chỉ quan tâm chị gái này có phải là thật hay không (ăn dưa) Nếu là thật, vậy gia thế của Phong Kính hoành tráng thật đấy (ăn dưa).”

“Có người còn không biết gia thế của Phong tổng nhà tôi sao? Các người cho rằng fan Phong tổng tùy tiện nói bừa nói bãi ư? (ngóáy mũi).”

“... Vậy thật sự là nhà họ Phong kia à? Tôi xin đập đầu với ông lớn (quỳ).”

Giang Nhiễm xé mắt nạ trên mặt xuống, cũng không quan tâm lúc này Phong Kính có đang đóng phim không, trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại mới vang lên mấy tiếng thì đã có người nhận máy, ngay sau đó là giọng nói dễ nghe của Phong Kính truyền từ đầu dây bên kia tới: “Nhiễm Nhiễm, sao thế em?”

Giang Nhiễm vội vã hỏi: “Em mới xem bài đăng trên Weibo, anh không sao chứ?”

Phong Kính cười nói: “Không sao cả, sáng sớm Tần Phàm đã gọi anh đến công ty, bọn họ sẽ xử lý.”

“À, vậy thì tốt rồi, anh rề của anh đáng ghét thật đấy!”

“Ừ, biết vậy ngày đó nên đánh anh ta một trận.”

Giang Nhiễm suy nghĩ một chút mới nói: “Không nên đâu, anh không đánh mà anh ta còn náo loạn như vậy, nếu anh thật sự đánh anh ta thì còn hơn cả thế nữa. Cứ để em thả Nhị Hoàng cắn anh ta đi!”

Phong Kính cười khẽ, Giang Nhiễm cảm thấy tâm trạng anh vẫn khá tốt,

chắc thật sự không sao thì mới thoáng yên tâm: “Đúng rồi, em còn thấy bài viết làm sáng tỏ của chị trên Weibo, trên đó chị ấy có nói đang bắt đầu xử lý thủ tục ly hôn với Vương Chấn ạ?”

“Ừ, anh cũng mới thấy, anh đang trên đường đến bệnh viện.” Sau khi rời khỏi chỗ Tần Phàm, anh liền đi thẳng đến phim trường, kết quả mới quay không được bao lâu, Michelle lại nói cho anh biết chuyện Phong Nhã lên hot search. Anh nhìn bài đăng trên Weibo rồi xin đạo diễn nghỉ hai tiếng, định đến bệnh viện gặp mặt nói chuyện với Phong Nhã.

Trong bệnh viện, cảm xúc Phong Nhã đã ổn định hơn, lúc Phong Kính tới, cô ấy đang ngồi trên giường ăn gì đó.

Phong Nhã thấy anh thì bất ngờ nhướn mày: “Không phải em đang đóng phim à, sao lại tới đây?”

“Thấy chị nói muốn ly hôn với Vương Chấn nên chạy tới đây đốt pháo ăn mừng.”

Phong Nhã: “...”

Phong Kính nhìn đồ ăn trên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống: “Ăn ngon miệng như vậy, xem ra tâm trạng cũng không tệ lắm nhỉ?”

“Haha.” Ngoài miệng Phong Nhã cười nhưng trong lòng thì không, “Đã được một tên đàn ông khôn kiếp đương nhiên phải ăn mừng chứ.”

“Anh ta đồng ý ly hôn à?” Anh không qua lại nhiều với Vương Chấn, nhưng chỉ tiếp xúc vài lần cũng đã khiến anh có ấn tượng sâu sắc, người như vậy không thể nào dễ dàng đồng ý ly hôn được.

“Không đồng ý thì ra tòa, chị đây còn đang nằm trong bệnh viện đấy, cùng lắm thì chị nói anh ta cố ý đẩy chị xuống tầng, dù sao cũng không có người nào thấy cả.”

“...” Lợi hại, rất có tác phong của anh họ Phong Bình, “Không phải Vương

Chấn cũng có nhà họ Ngụy chống lưng cho anh ta à?”

“Ha ha.” Nhắc tới đôi thủ lâu năm là nhà họ Ngụy này, Phong Nhã khinh thường cười, “Từ khi nào người nhà họ Phong chúng ta phải sợ nhà họ Ngụy bọn họ chứ? Nếu không phải vì Vương Chấn là chồng của chị, bọn họ sẽ xem trọng quân cờ như anh ta à? Ôi, không đúng, phải gọi là chồng trước chứ.”

Phong Kính chưa từng làm việc trong công ty nhà họ Phong, không quá hiểu biết chuyện làm ăn, nhưng anh cũng biết nhà họ Ngụy, chuyện gì cũng thích đối đầu với nhà bọn anh, quan hệ giữa hai nhà không tốt lắm.

“Mấy năm nay Vương Chấn phát triển quá thuận lợi nên quên hết mọi thứ, cho rằng tìm được chỗ dựa mới là nhà họ Ngụy thì có thể muốn làm gì thì làm.” Phong Nhã chế nhạo, “Trước mặt nhà họ Phong chúng ta, nhà họ Ngụy cũng không thể muốn làm gì thì làm, hướng chỉ là Vương Chấn chứ.”

“Ôi, con gái các chị đúng là thay đổi thật thường.” Phong Kính giống như bị dọa, còn xoa xoa hai tay mình, “Trước đó rõ ràng còn yêu Vương Chấn đến mức chết đi sống lại, trong phút chốc đã muốn anh ta sống dở chết dở.”

“Đó cũng do anh ta tự tìm lấy.” Dường như Phong Nhã không muốn nhắc tới Vương Chấn nữa, cầm lấy thìa bắt đầu ăn.

Phong Kính nhìn cô ấy một cái rồi khẽ hỏi: “Sao đột nhiên chị lại nghĩ thông suốt muốn ly hôn thế?”

“Trái tim chết lặng rồi.” Phong Nhã lấy thìa khuấy cháo, nói khẽ: “Em hiểu chị mà, với chị mà nói điều quan trọng nhất chính là người thân. Trước đó Vương Chấn cướp mối làm ăn của chị, chị dùng suy nghĩ “tất cả mọi người là người một nhà, ai có lợi mà chả được” để an ủi mình, nhưng lần này anh ta bịa đặt gây ảnh hưởng lớn đến em, việc này chị thật sự không thể tiếp tục tha thứ cho anh ta. Nếu hiện tại anh ta đã không còn là người thân của chị, vậy thì đối phó với anh ta cũng không cần khách sáo nữa.”

Phong Kính nghe xong thì hơi sững sốt, sau đó trong đầu như có pháo hoa nổ tung, sáng rực một vùng trời!

Thì ra... thì ra người thân là ý này!

Lần đầu tiên anh cảm thấy thiên sư Thường Tâm kia vẫn khá đáng yêu!

“Cảm ơn chị, chị gái!” Phong Kính bất thành lình đứng lên, nắm lấy tay Phong Nhã, “Thật sự nghe vua nói chuyện một buổi còn hơn đọc sách mười năm!”

Phong Nhã: “???”

Cô nhìn Phong Kính đi như bay ra ngoài, hỏi Ada ở bên cạnh: “Nó sao thế? Bỗng nhiên mất trí nhớ à?”

Ada không phản ứng, từ lúc Phong Kính bước vào phòng bệnh, cô ấy đã thật sự mất trí rồi.

Ảnh đế Phong hàng thật giá thật! Bất ngờ không kịp đề phòng cứ thế nhìn thấy ảnh đế Phong bằng xương bằng thịt! Người thật còn đẹp trai hơn trên ảnh nữa!

Phong Nhã: “...”

Cô chợt nhớ ra Ada là fan của Phong Kính.

... Sao bên cạnh cô không có lấy một người bình thường thế này?

Phong Kính ngồi trên xe trở về phim trường, một lúc lâu tâm trạng vẫn không bình tĩnh nổi.

Vừa rồi lời Phong Nhã đã giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ của anh, nhưng tiếp đó anh còn phải đối mặt với một vấn đề khó khác.

Từ lúc anh và Giang Nhiễm gặp mặt, quen biết cũng mới hơn ba tháng, còn quá ngắn. Mặc dù anh không ngại nắm tay Giang Nhiễm cùng bước vào cung

điện hôn nhân nhưng chắc chắn Giang Nhiễm sẽ cảm thấy quá nhanh.

Chuyện này không thể nóng vội được. Trong lòng Phong Kính tự nói với mình như thế.

Anh cầm di động, nhìn lịch sử trò chuyện với Giang Nhiễm, không kìm lòng được mà gọi cho cô. Giang Nhiễm vẫn đang để ý tin tức Phong Kính trên Weibo, thấy Phong Kính gọi điện tới, cô lập tức nghe máy: “Alo, Phong Kính à?”

“Ừ, anh đây.” Nghe thấy giọng nói của Giang Nhiễm, khóe miệng Phong Kính cong lên, “Anh mới từ bệnh viện ra, chị ổn rồi, em không cần lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.” Trong lòng Giang Nhiễm rất khâm phục Phong Nhã, cô ấy đăng bài viết Weibo dài như thế kia cũng cần dũng khí rất lớn.

“Đúng rồi, đồ anh gửi em đã nhận được chưa?”

Giang Nhiễm cầm điện thoại, mỉm cười tựa lưng vào ghế ngồi: “Vâng, em nhận được rồi, vừa mới đắp một cái mặt nạ trứng cá muối, hiệu quả thật sự rất tốt.”

“Em thích là tốt rồi.”

Michelle lái xe phía trước nhìn Phong Kính đang vui vẻ qua gương chiếu hậu, bây giờ trước mặt anh ta, ảnh đế Phong hoàn toàn không thèm che giấu nữa rồi, ôi ôi ôi.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Thường Tâm: Ôi, đàn ông.

Chương 46: Đêm thứ bốn mươi sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Vì ban ngày xin nghỉ hai tiếng nên để không liên lụy đến tiến độ đoàn phim, thời gian quay phim vào buổi tối của Phong Kính cũng lùi lại. Mắt thấy đã 11 giờ 40, sau khi quay xong cảnh quay cuối cùng, trang phục diễn còn chưa cởi ra thì Phong Kính đã chạy như bay về xe bảo mẫu của mình. Michelle ngồi chờ ở ghế lái, anh vừa leo lên xe, anh ta liền giẫm mạnh chân ga, lái xe chạy ra ngoài.

Xe biến mất ngay trong bóng đêm trong nháy mắt.

Đạo diễn và trợ lý đạo diễn: "..."

"Đạo diễn Tạ này, anh nói xem tin đồn về Phong Kính trên mạng có phải thật không?"

"Tin đồn gì? Chuyện cậu ta đánh người á?"

"... Không phải, là chuyện vừa đến 12 giờ đêm thì cậu ta sẽ biến thân ấy."

"..."

Đêm nay xem như vượt qua trong nguy hiểm, sáng sớm hôm sau, Phong Kính lại bị Tần Phàm gọi đến văn phòng.

"Hợp đồng cuối cùng với Fleur xác định xong rồi, cậu xem đi, nếu không có vấn đề gì thì có thể ký hợp đồng luôn." Tần Phàm đưa cho anh một bản hợp đồng rồi uống một ngụm cà phê thư ký mới pha cho anh ta.

Phong Kính cầm hợp đồng, chậm rãi mở ra xem, có rất nhiều điều khoản,

anh không thể xem xong trong một lát, nhưng hợp tác với Tần Phàm suốt một thời gian dài nên anh rất tin tưởng năng lực làm việc của anh ta, anh chỉ xem một ít điều khoản quan trọng.

Anh nhìn thời gian của hợp đồng, Michelle đi vào phòng trà lấy cà phê cho mình. Mới vừa đi đến nơi chợt nghe thấy bên trong có hai trợ lý đang thảo luận về Phong Kính.

“Tôi vừa mới thấy Phong Kính tới công ty, có phải ký hợp đồng với Fleur không?”

“Tôi thấy đúng đấy, vụ anh ta đánh người không phải còn chưa xong à, tôi từng nghĩ hợp đồng này phải hoãn lại đấy.”

“Ai bảo chỗ dựa của người ta hoành tráng chứ, hiện tại Phong Bình còn là cổ đông lớn của Thiên Tần đấy, giám đốc Tần không nâng anh ta lên thì nâng ai nữa chứ.”

“Ôi, tôi thực sự sốt ruột cho nghệ sĩ nhà tôi, đều là nghệ sĩ Thiên Tần mà tài nguyên lại chênh lệch như vậy.”

Michelle nghe đến đó, cuối cùng không nhịn được nữa. Anh ta thoải mái đi vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người đó, hai người thấy anh ta thì rõ ràng hơi hoảng hốt.

Michelle cầm một cái cốc, vừa rót cà phê cho mình vừa nhìn hai người bọn họ, cười khẩy: “Có sức ở đây xỉa xối người khác như thế, sao không khuyên nghệ sĩ của hai người dành nhiều thời gian hơn để nghiên cứu kịch bản đi. Lúc quay phim, không ít lần mấy người phải ở bên cạnh nhắc lời thoại cho bọn họ đâu, cho đến tận bây giờ thầy Phong của chúng tôi không để tôi nhắc một từ nào cả.”

Sắc mặt hai người trợ lý rất đặc sắc, Michelle bỏ thêm viên đường vào cốc cà phê của mình rồi đi ra ngoài luôn.

Hừ, những người này chỉ nhìn gia thế của Phong Kính, còn người ta phải

trả giá ra sao cố gắng thế nào thì tại sao mấy người lại không nói đến chứ?

Anh ta uống xong một cốc cà phê thì Phong Kính cũng từ văn phòng Tần Phàm đi ra. Anh ta bước đến hỏi anh: “Phong tổng, có phải ký hợp đồng với Fleur không?”

“Ừ, đi thôi, còn phải đến phim trường nữa.”

“Vâng.” Michelle cười hả hê trong lòng, ha ha ha, ký hợp đồng rồi, có một số người có phải bị tức chết rồi không?

Vừa ký hợp đồng xong thì Thiên Tần đã lập tức tung thông báo ra, dù sao Fleur luôn lạnh lùng cao ngạo, bây giờ Phong Kính làm người phát ngôn đầu tiên của bọn họ, đương nhiên phải tuyên truyền cho tốt rồi.

Tin tức này nhanh chóng đẩy lùi sự ảnh hưởng của sự kiện Phong Kính “đánh người”, ngay sau đó Bunny công khai poster chụp quảng cáo nước hoa phiên bản giới hạn của Phong Kính, mọi người chỉ còn biết say mê nhan sắc nữa thôi.

Giang Nhiễm cũng là một thành viên trong đội quân đấy, mặc dù cô đã nghe Phong Kính nói trước về quảng cáo này, nhưng sau khi nhìn thấy ảnh thật thì vẫn bị mức độ đẹp trai lại lên một tầm cao mới của Phong Kính mê hoặc!

Nổi tiếp màu son 007, loại nước hoa này lại sắp trở thành vua cháy hàng mới.

May mắn cô đã có rồi, hì hì!

Nghiêm Hoan Hoan nhìn thấy poster nước hoa, lại kích động rủ Giang Nhiễm cùng đi xếp hàng: “*Giang Nhiễm, ngày 25 hôm đấy cùng đi mua nước hoa nhé! Sản phẩm của Bunny đấy! Lọ đẹp quá, đương nhiên, Phong Kính đẹp nhất.*”

[Giang Nhiễm]: Cậu tự đi đi, chắc chắn sẽ có rất nhiều người tranh giành,

tớ không muốn đi.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Đồng chí nhỏ à, Đảng và Quốc gia giáo dục cậu nhiều năm như vậy, chỉ có chút khó khăn này mà cậu đã muốn chùn bước rồi ư? Như vậy làm sao cậu còn có thể cùng tớ xây dựng chế độ xã hội chủ nghĩa đây?

[Giang Nhiễm]: ...

[Nghiêm Hoan Hoan]: Hôm Giáng Sinh, đúng giờ tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu (mỉm cười).

[Giang Nhiễm]: Có chuyện này không biết có nên nói với cậu không.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Chuyện gì?

[Giang Nhiễm]: Giáng Sinh vào thứ hai, cậu phải đi làm đấy.

[Nghiêm Hoan Hoan]: ...

[Nghiêm Hoan Hoan]: Xin nghỉ!

Giang Nhiễm đang định trả lời cô ấy thì nhận được một tin nhắn mới trên WeChat, sau khi cô xem xong thì đau lòng nhấn trở lại khung tin nhắn của Nghiêm Hoan Hoan: *“Tớ thấy cậu có lẽ đừng nên xin nghỉ phép nữa.”*

[Nghiêm Hoan Hoan]: Vì sao?

[Giang Nhiễm]: Vì cậu phải tặng tiền cho người khác rồi.

[Nghiêm Hoan Hoan]: ???

[Giang Nhiễm]: Cậu xem thử Đỗ Tiểu Ưu có gửi tin nhắn cho cậu không?

Nghiêm Hoan Hoan xem thử, sau đó khóc lóc trở về: “*Mẹ kiếp, Đỗ Tiểu Ưu sắp kết hôn???*”

[Giang Nhiễm]: Đúng vậy, còn muốn xin nghỉ nữa không?

[Nghiêm Hoan Hoan]: ...

[Nghiêm Hoan Hoan]: Vì sao cuộc sống lại khốn khổ như thế? Năm nay đã tặng bao nhiêu tiền quà cáp rồi! Vì sao cuối năm còn có người kết hôn chứ?

[Giang Nhiễm]: Tớ cũng không ngờ, chỉ còn một tháng cuối cùng còn nhận được một quả bom.

[Nghiêm Hoan Hoan]: (đau lòng đến không thể thở nổi.jpg)

[Nghiêm Hoan Hoan]: Tớ bỏ ra từng này tiền, một ngày nào đó tớ sẽ thu lại (mỉm cười) Nếu đến năm 30 tuổi tớ vẫn không thể kết hôn thì tớ sẽ mời bọn họ tới tham gia đại thọ 30 tuổi của tớ (mỉm cười).

[Giang Nhiễm]: ...

Cô có thể không đi không?

Cô tắt khung chat với Nghiêm Hoan Hoan, lại nhận được một tin nhắn của Đỗ Tiểu Ưu, lần này là mời cô làm phù dâu. Giang Nhiễm và Đỗ Tiểu Ưu không phải là bạn thân nhất, nhưng cô gái bạn thân của Đỗ Tiểu Ưu đã làm phù dâu ba lần rồi, không tiện làm phù dâu của cô ấy nữa. Đỗ Tiểu Ưu không có cách nào khác thế nên mới tìm đến Giang Nhiễm, người có quan hệ không tồi với mình.

Giang Nhiễm chưa từng làm phù dâu cho ai, nếu Đỗ Tiểu Ưu đã tự mình mở lời, cô cũng rất thoải mái đồng ý. Hôn lễ của Đỗ Tiểu Ưu diễn ra vào thứ bảy, rất gấp, sau khi Giang Nhiễm tham gia vào đội ngũ phù dâu mới biết được, thì ra cô ấy đã mang thai nên mới vội vã tổ chức hôn lễ.

[Đỗ Tiểu Ưu]: Vất vả cho mọi người rồi, ngày kia làm phiền mọi người tới thử lễ phục, sau đó nếu kịp thời gian, có lẽ còn có thể tập trước một chút (đáng yêu).

[Đỗ Tiểu Ưu]: Buổi tập trước vào ngày kia, nếu mọi người có việc thì có thể không cần tham gia, thứ sáu là buổi diễn tập chính thức, hy vọng mọi người có thể cố gắng đến đông đủ (đáng yêu).

Đương nhiên Giang Nhiễm không có vấn đề gì, mức độ tự do của công việc cô khá lớn, đây cũng là lý do Đỗ Tiểu Ưu mời cô làm phù dâu. Cũng do Đỗ Tiểu Ưu chọn thời gian vô cùng khéo, đúng lúc Giang Nhiễm mới nộp bản thảo, nếu hôn lễ lùi lại trước mấy ngày thì nói không chừng cô đang vội vàng chạy cho kịp thời gian nộp bản thảo, không có thời gian mà tham dự.

Hôm thử lễ phục, Giang Nhiễm mới nhìn thấy chồng của Đỗ Tiểu Ưu lần đầu tiên, vóc dáng không cao lắm, diện mạo cũng bình thường, nhưng tính cách khá tốt, có thể nhìn ra được cực kỳ quan tâm đến Đỗ Tiểu Ưu. Giang Nhiễm thay trang phục phù dâu trong phòng thay đồ, chụp một bức ảnh của mình trong gương.

Lễ phục phù dâu chắc chắn sẽ không lỏng lẻo như lễ phục của cô dâu, nhưng lần đầu tiên Giang Nhiễm mặc loại trang phục này nên không nhìn được chụp cho mình một bức ảnh. Cô chụp xong thì chọn một cái mà mình vừa lòng nhất rồi gửi cho Phong Kính.

[Giang Nhiễm]: Đẹp không ạ? (hình ảnh)

Phong Kính đang đóng phim, di động anh đặt trong túi áo khoác. Michelle nghe thấy di động Phong Kính khẽ rung lên, định lấy ra xem ai tìm anh, nhưng bàn tay mới vươn ra một nửa thì dừng lại.

Thôi, bây giờ Phong Kính là người có bạn gái, lỡ là tin nhắn bạn gái gửi cho anh ấy thì sao?

Chờ đến lúc Phong Kính quay xong cảnh này thì đạo diễn cũng đúng lúc cho mọi người nghỉ ngơi 20 phút. Phong Kính đi đến ghế ngồi xuống,

Michelle nhanh chóng đưa áo khoác và nước ấm cho anh.

Phong Kính uống một ngụm rồi lấy di động trong túi ra, thấy cái tên trên tin nhắn thì khóe miệng anh liền cong lên. Michelle lén lút liếc nhìn màn hình di động trên tay anh, ôi, hình như là bạn gái thật.

May mà vừa rồi anh ta không xem.

Phong Kính ấn mở hình ảnh Giang Nhiễm gửi, ngay lập tức bị Giang Nhiễm hấp dẫn. Bộ lễ phục lộ vai đã hoàn toàn để lộ xương quai xanh mềm mại trước mắt anh, trên vòng eo thon gọn có thắt một cái nơ bướm như đang chờ đợi người đến mở quà tặng.

[Phong Kính]: Rất đẹp, em tham gia hoạt động gì sao?

[Giang Nhiễm]: Làm phù dâu trong hôn lễ của bạn em (cười trộm).

Phù dâu à... Phong Kính nghĩ xa xôi, anh càng mong cô có thể thành cô dâu hơn, là cô dâu của anh.

[Phong Kính]: Em mặc áo cưới chắc chắn còn đẹp hơn nữa.

Thật sự mong một ngày cô có thể mặc váy cưới cho anh nhìn.

[Giang Nhiễm]: Tiết lộ cho anh biết, vừa rồi em và một phù dâu khác đã bàn bạc, chờ sau khi thử lễ phục xong, chúng em sẽ lén lút thử một cái váy cưới trong cửa hàng.

[Giang Nhiễm]: Váy cưới thật sự rất đẹp, con gái không thể nào cưỡng lại sức hấp dẫn của váy cưới (che mặt).

Phong Kính đảo mắt, anh hỏi thử: *“Vây em muốn kết hôn à?”*

Tim Giang Nhiễm đập nhanh, cô vỗ mặt mình, tự nhủ với bản thân: Mà suy nghĩ nhiều thôi Giang Nhiễm à, không phải Phong Kính có ý muốn kết

hôn với mày đâu!

[Giang Nhiễm]: Em chỉ muốn mặc váy cưới thôi, em còn nhỏ như vậy, kết hôn gì chứ ʃ(ʃ^ʌʌ)ʃ

Mắt Phong Kính tối sầm nhưng vẫn cười trả lời cô: “Ừ, *Nhiễm Nhiễm nhà chúng ta vẫn là trẻ nhỏ (cười trộm).*”

Quả nhiên vẫn không thể sốt ruột, anh không nên chỉ lo lắng vấn đề của mình mà cầu hôn với Giang Nhiễm. Giang Nhiễm mới 25 tuổi, với cô mà nói bây giờ còn quá sớm để bước chân vào cuộc sống hôn nhân và gia đình.

[Phong Kính]: Ngày mai anh phải lên núi đóng phim, tín hiệu trên đó có thể không tốt lắm, không thể gửi tin nhắn ngay được.

[Giang Nhiễm]: À, vâng.

Cô đã đọc nguyên tác “Bí mật”, quả thật có một đoạn nam nữ chính leo núi. Nghĩ đến bây giờ thời tiết rét lạnh, đường trên núi lại không dễ đi, cô không kìm được mà dặn dò: “*Các anh ở trên núi phải chú ý an toàn nhé.*”

[Phong Kính]: Ừ ^ _ ^

[Giang Nhiễm]: Vắt vả rồi, ôm anh một cái.

[Phong Kính]: Chỉ ôm một cái thôi hả? Không hôn anh à?

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: (*ʃ 3 ʌ)

Phong Kính cười, cũng trả lời cô bằng một biểu tượng ôm. Ôi, thật sự mong có thể hôn cô thật.

Michelle thấy vẻ mặt của anh thì biết ngay là ham muốn của anh không

được thỏa mãn.

Ôi, cũng làm khó ảnh đế Phong rồi, đang trong độ tuổi khí lực tràn trề, vất vả lắm mới quen được một người bạn gái, thế mà lại vì nguyên nhân công việc mà không được gặp mặt trong khoảng thời gian dài. Thương anh quá.

Ngày hôm sau, Phong Kính theo đoàn phim ngồi xe hơn ba tiếng mới lên được trên núi. Nơi bọn họ quay phim còn phải cao hơn chút nữa, nhưng đường phía trước xe không thể đi qua, chỉ có thể tự mình trèo lên.

Áo khoác Phong Kính đã không thể ngăn cản được những cơn gió rét buốt trên núi, Michelle chu đáo chuẩn bị áo lông cho anh. Nhìn Phong Kính khoác áo lông đi về phía trước, Michelle nghĩ thầm, giá trị nhan sắc Phong tổng thật sự rất cao, mặc áo lông mà cũng có thể đẹp trai đến vậy!

Vì đã có một đội nhân viên công tác lên đó trước mấy ngày để chuẩn bị nên lúc này bọn họ tới nơi thì không cần chờ lâu đã có thể bắt đầu quay luôn. Nếu tình huống quay phim thuận lợi thì tổng cộng phải quay ba ngày trên núi.

Hai ngày trước thời tiết có vẻ tốt, lúc quay phim cũng không tệ lắm, đến ngày thứ ba lại có mưa, mọi người chỉ có thể đợi mưa tạnh lại bắt đầu.

Hơn 10 giờ, mưa có xu hướng nhỏ đi, đạo diễn gọi mọi người, chuẩn bị bắt đầu quay phim.

“Tất cả mọi người cẩn thận một chút, vừa mới mưa, đường hơi trơn trượt, chú ý đừng để bị ngã.”

Anh ta vừa dứt lời thì liền có nhân viên công tác hô to: “Không xong rồi, Phong Kính ngã xuống rồi!”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Ặc, Phong cầu dẫn thật sự là nam chính thể thảm nhất dưới ngòi bút của tôi, không ai sánh nổi... Tôi thật sự không cố ý nhắm vào cậu đâu.

Phong Kính: ... Bà đoán tôi tin không? :)

Chương 47: Đêm thứ bốn mươi bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính vốn đang đứng một bên thảo luận cảnh quay tiếp theo với tác giả nguyên tác kiêm biên kịch Hạnh Tâm. Quay phim trên núi khá vất vả nhưng Hạnh Tâm vẫn luôn đi cùng với đoàn phim, với Phong Kính mà nói thì đây là cơ hội trao đổi rất tốt, vì có rất nhiều chỗ chắc chắn tác giả là người hiểu rõ nhất.

Hạnh Tâm nói khá nhiều ý kiến của bản thân và những đề nghị trong phương diện diễn xuất, hai người trò chuyện vô cùng tập trung, mãi đến khi nhân viên công tác khiêng đạo cụ bắt đầu dựng bối cảnh. Phong Kính theo bản năng bước sang bên cạnh nhường đường, ai ngờ lại bị trượt chân, Hạnh Tâm cũng không kéo kịp.

Sau khi nhân viên công tác hét to Phong Kính bị ngã xuống núi, toàn bộ đoàn phim đều run lấy bầy. Vài nhân viên công tác đi theo sau Michelle vội vàng lao xuống dưới. Phong Kính rơi xuống không xa nhưng đầu không biết đụng phải cái gì, sau gáy chảy đầy máu, đã lâm vào trạng thái hôn mê. Đạo diễn vội vã gọi điện thoại cấp cứu, quản lý gọi người lấy hòm thuốc, khăn cấp xử lý miệng vết thương cho Phong Kính.

Toàn bộ phim trường hỗn loạn vô cùng.

Phong Kính quay phim ở trên núi mấy ngày nay, Tần Phàm đều tự mình đi tới, hôm nay vì trời mưa nên anh ta tới chậm hơn. Còn đang đi trên đường thì nhận được điện thoại Michelle gọi đến, nghe giọng như sắp khóc đến nơi: “Giám đốc Tần, Phong tổng ngã xuống núi rồi.”

Tần Phàm hơi sững sờ, xuất phát từ sự nghi ngờ với nhân phẩm của Phong Kính, phản ứng đầu tiên của anh ta là không tin: “Mánh khéo này lần trước Mạnh Hành Xuyên đã dùng rồi, lần này các cậu lại định làm gì?”

“Không phải, Phong tổng thật sự ngã mà.” Michelle nói đến đây, rồi cuộc cũng bật khóc thành tiếng, “Còn chảy rất nhiều máu, đạo diễn đã gọi xe cấp cứu rồi.”

Tần Phàm nhú mảy, vì anh ta đã nghe được tiếng đạo diễn Tạ gào lên ở đầu dây bên kia. Anh ta giữ bình tĩnh, giẫm mạnh chân ga: “Tình huống bây giờ của cậu ta thế nào?”

“Người của đoàn phim đã giúp anh ấy xử lý miệng vết thương rồi, nhưng máu chưa ngừng chảy hoàn toàn, anh ấy còn hôn mê... Xin lỗi giám đốc Tần, đều do tôi không chăm sóc tốt cho Phong tổng.” Michelle gào khóc.

Tần Phàm mím môi, không kiên nhẫn nói: “Bây giờ cậu khóc thì có ích gì chứ, tôi sẽ đến ngay lập tức, xe cứu thương còn bao lâu nữa thì đến?”

“Chắc là sắp rồi, nhưng đường trên núi khó đi, chúng tôi lại không dám tùy tiện di chuyển Phong tổng.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Tần Phàm cup mắt rồi tìm tên Phong Bình trong danh bạ.

Xe cấp cứu đến nhanh hơn tưởng tượng, gần như là đến cùng lúc với Tần Phàm, vì nơi quay phim xe không vào được nên nhân viên y tế chỉ có thể dùng cẩu nâng Phong Kính đi xuống, sau đó mới đưa vào xe cấp cứu.

Tần Phàm nói chuyện với đoàn phim để bọn họ không truyền chuyện này ra bên ngoài, nhưng trong lòng cũng biết không có ích nhiều lắm. Đoàn phim nhiều người như thế, bất kỳ người nào trong đó nói ra một câu thì lập tức nhân dân cả nước có thể biết hết. Nhưng tình trạng vết thương của Phong Kính còn chưa rõ, bây giờ anh ta cũng không có sức để quản lý chuyện đó.

Lúc Phong Kính nằm trong xe cấp cứu chạy về bệnh viện thì Giang Nhiễm mới vừa đưa nhẫn cho cô dâu chú rể.

Mọi người đồng loạt vỗ tay như sấm, cô dâu chú rể trao nhẫn xong thì Đỗ Tiểu Ưu chuẩn bị ném hoa cưới. Chuyện ném hoa cưới cũng đã chú ý từ trước,

thông thường cô dâu đều sẽ cố ý ném cho phù dâu của mình. Giang Nhiễm và một phù dâu khác đứng chung một chỗ, nhận được ánh mắt ra hiệu của cô dâu, theo bản năng bắt đầu tập trung.

Hoa cưới xinh xắn vẽ một đường parabol trên không trung, nhóm những cô gái chưa lập gia đình ở đây hét chói tai, mạnh mẽ lao tới hướng nó rơi xuống. Hôm nay Giang Nhiễm đi giày cao gót, mức độ nhanh nhẹn cũng giảm xuống rất nhiều, chỉ có thể di chuyển theo dòng người. Không biết do Đỗ Tiểu Ưu ném quá chuẩn hay do số cô may mắn, bị gạt ra như vậy nhưng hoa cưới vẫn rơi đúng vào lòng cô.

Xung quanh lại vang lên tiếng hoan hô, Giang Nhiễm giờ hoa cưới lên vẫy vẫy với mấy người bạn rồi trở về vị trí của mình. Lấy di động từ túi cầm tay ra, cô cười tủm tỉm gửi tin nhắn cho Phong Kính: *“Em bắt được hoa cưới của cô dâu đấy, hahaha!”*

[Giang Nhiễm]: (hình ảnh) Đẹp chứ ~

Phong Kính mãi không trả lời cô, cô cũng không để ý vì trước đó anh đã nói với cô tin hiệu trên núi không tốt.

Nghiêm Hoan Hoan vừa nãy cũng đi bắt hoa cưới, mặc dù không giành được nhưng vẫn có thể mượn của Giang Nhiễm để đăng lên vòng bạn bè. Cô ấy tạo dáng chụp một bức ảnh rồi đăng lên vòng bạn bè, lại thuận tay đăng lên Weibo.

Trước đó Nghiêm Hoan Hoan đã từng nói, năm nay Phong Kính rất có thể mang số mệnh lên hot search, không sai, vừa lên Weibo, trên thanh tìm kiếm lại có tên Phong Kính. Sau khi cô ấy nhìn kỹ mấy chữ trên thanh tìm kiếm thì kêu “Á” lên một tiếng.

Toàn bộ người ngồi bàn này đều quay đầu lại nhìn cô ấy.

Nghiêm Hoan Hoan không quan tâm ánh mắt kinh ngạc xung quanh, giữ chặt tay Giang Nhiễm ở bên cạnh, đưa điện thoại cho cô xem: “Trong lúc quay phim Phong Kính bị thương!”

Lòng Giang Nhiễm trùng xuống, ánh mắt nhanh chóng dừng lại ở mấy chữ nhỏ trên đó.

Phong Kính bị thương nằm viện.

Nghiêm Hoan Hoan nhấn vào bài viết, rất nhiều tạp chí lớn đều đã tung tin tức này, thậm chí còn kèm theo hình ảnh, là hình ảnh Phong Kính nằm trên cáng, được nhân viên y tế nâng xuống dưới chân núi.

Trên người anh mặc áo lông rất dày, chỉ để lộ một phần nhỏ gương mặt, làn da trắng bệch.

“Trước mắt Phong Kính đã được đưa vào bệnh viện, tình trạng thương tích tạm thời không rõ.”

Đầu Giang Nhiễm trống rỗng khoảng hai giây, sau đó cảm lấy di động của mình chạy ra bên ngoài. Cô không thay quần áo, thậm chí cũng không cởi đôi giày cao gót khó đi kia ra, chạy thẳng ra khỏi nơi tổ chức hôn lễ.

“Giang Nhiễm, cậu đi đâu thế?” Nghiêm Hoan Hoan cũng sốt ruột, cô ấy đeo túi của mình lên, lại ôm túi và áo khoác của Giang Nhiễm rồi đuổi theo. Chạy ra đường cái thì đúng lúc thấy Giang Nhiễm mặc lễ phục ngồi lên một chiếc xe taxi.

“Giang Nhiễm!” Nghiêm Hoan Hoan gọi to một tiếng, vẫn không thể ngăn cản xe taxi rời đi. Cô ấy đứng tại chỗ thở hắt ra mấy hơi rồi gọi điện thoại cho Giang Nhiễm.

Đường dây bận.

... Chết tiệt, rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra thế?

Dọc theo đường đi Giang Nhiễm đều gọi điện thoại cho Phong Kính nhưng vẫn luôn trong trạng thái tắt máy, điện thoại là phương thức liên lạc duy nhất giữa bọn họ, nếu bị cắt đứt, cô thật sự không biết làm sao để tìm anh cả.

Người lái xe thấy cô mặc lễ phục từ nơi tổ chức hôn lễ chạy ra, còn tưởng cô bỏ trốn khỏi hôn lễ, nghe thấy cô muốn đến bệnh viện trung tâm thì hơi nghi ngờ: “Cô gái, cô sao thế?”

“Bạn của tôi nhập viện.” Giang Nhiễm cúp điện thoại rồi lại gọi tiếp nhưng vẫn tắt máy. Điện thoại không gọi được, trong lòng cô càng ngày càng nôn nóng. Người lái xe thấy vành mắt cô đỏ ửng, lên tiếng an ủi: “Cô đừng sốt ruột, tình hình giao thông tầm này rất tốt, không mất nhiều thời gian là có thể tới bệnh viện trung tâm rồi, bạn cô chắc chắn sẽ không sao đâu.”

Anh ta mới nói xong lời này không bao lâu đã muốn tự vả vào mặt mình.

Càng gần tới bệnh viện trung tâm, xe càng nhiều, giống như phía trước tổ chức triển lãm gì vậy, “Sao vậy chứ? Bình thường tầm này không bị tắc đoạn nào cả mà.”

Như đáp lại nghi ngờ của anh ta, bộ đàm trên xe vang lên giọng nói của một người đàn ông.

“Nghe nói có một ngôi sao nổi tiếng nằm viện, bây giờ truyền thông và fan đều chạy tới bệnh viện, khu vực xung quanh bệnh viện trung tâm bắt đầu tắc đường, không có việc gì thì đừng nên lái xe về hướng bên đó.”

Tài xế bưng tỉnh: “Tôi nói này chứ, truyền thông và fan ăn no không có việc gì làm, cứ gây thêm phiền phức.”

Tay Giang Nhiễm cầm điện thoại càng siết chặt, cô đang định gọi lại lần nữa thì điện thoại sáng lên, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ.

Cô chưa thấy số điện thoại này bao giờ, nhưng trực giác của cô nói có thể nó liên quan đến Phong Kính nên cô lập tức nghe máy: “Xin chào.”

“Chào cháu, cháu là Giang Nhiễm à? Bác là mẹ của Phong Kính.”

Giọng nói này Giang Nhiễm vẫn nhớ rõ, cô lập tức ngồi thẳng người: “Dạ

bác, là cháu.”

“Chuyện Phong Kính nằm viện cháu đã biết chưa?”

“Cháu biết rồi ạ, cháu đang trên đường đến bệnh viện.”

Mẹ Phong dừng lại, hỏi cô: “Cháu tới đâu rồi?”

“Còn mấy con phố nữa là cháu đến nơi, nhưng bây giờ hơi tắc đường ạ.”

“Ừ, lúc này bên ngoài bệnh viện toàn là phóng viên, một lát nữa có lẽ cháu cũng không vào được, bác gọi người xuống đón cháu. Tài xế lần trước đưa cháu về nhà, cháu còn nhớ không?”

Giang Nhiễm suy nghĩ một lát mới nói: “Chú Chu đúng không ạ?”

“Đúng vậy, bác bảo chú ấy ở ngoài đón cháu, đến lúc đó cháu đi theo chú ấy nhé.”

“Vâng, bây giờ Phong Kính thế nào rồi ạ?”

“Vẫn đang làm phẫu thuật, cháu đừng sốt ruột.”

“Vâng ạ.”

Tài xế cảm thấy cái tên Phong Kính này rất quen tai, chẳng lẽ người bạn mà cô gái này nói chính là ngôi sao nổi tiếng nằm viện kia à? Anh ta không kìm được nhìn Giang Nhiễm thêm hai cái.

Sau khi tới bệnh viện, Giang Nhiễm mới phát hiện mình không cầm theo ví tiền. Cũng may bây giờ trả tiền bằng internet vừa nhanh vừa tiện, cô dùng Alipay chuyển tiền qua cho tài xế luôn.

Xe không dừng ở cổng bệnh viện vì trước cổng bệnh viện đã đổ đầy xe. Vô số người giơ camera và máy quay phim chặn trước cổng bệnh viện đến nỗi

con kiến không chui lọt. Trong số đó có không ít cô gái bị gạt ra, chắc là fan Phong Kính nghe tin chạy đến bị bảo vệ của bệnh viện và những phóng viên ngăn cản ở ngoài cổng.

Giang Nhiễm mặc lễ phục rất dễ khiến người khác chú ý, ven đường có không ít người nhìn cô bằng ánh mắt tò mò... Không phải người này bỏ trốn khỏi đám cưới để đến xem ảnh đế Phong đây chứ?

Giang Nhiễm không có tâm trạng để ý đến bọn họ, chỉ tìm kiếm chú Chu trong đám người. Vừa rời ở trên xe không cảm thấy gì, bây giờ vừa xuống xe, khí lạnh ngay lập tức tiếp xúc với làn da cô, lạnh đến mức cô lập tức nổi da gà. Cô dùng tay xoa xoa cánh tay mình, chợt thấy một người đàn ông trung niên bước vội về phía mình.

“Chào cô Giang.” Người đàn ông rất lịch sự, thấy cô lạnh đến nổi không chịu nổi, còn cởi áo khoác của mình ra, khoác lên trên người cô.

“Cảm ơn chú.”

Chú Chu mỉm cười, ý bảo cô đi theo mình: “Cô Giang, đi bên này.”

Ông dẫn Giang Nhiễm đi qua con đường cấp cứu của bệnh viện, dọc theo đường đi không gặp được mấy người. Chỉ có điều có phóng viên cũng định trà trộn vào con đường này nhưng đều bị ánh mắt sáng như đuốc của bảo vệ cản lại

Ngoài phòng phẫu thuật, mẹ và chị gái Phong Kính đều ở đó, còn có vài người đàn ông mà Giang Nhiễm không biết. Tần Phàm thấy Giang Nhiễm thì hơi híp mắt lại.

Mấy ngày nay anh ta mới nghe nói Phong Kính đã dẫn bạn gái đi gặp người lớn trong nhà, mặc dù anh ta không hề hỏi đến chuyện bạn gái của Phong Kính, nhưng có phải một người đại diện như anh ta đã bị đá ra ngoài vũ trụ rồi không?

“Cháu chào bác.” Giang Nhiễm thấy mẹ Phong thì nhanh chân bước tới,

“Phong Kính thế nào rồi ạ? Bị thương nghiêm trọng lắm à bác?”

“Bị đập vào đầu, lúc đưa đến bệnh viện đã hôn mê bất tỉnh.” Mẹ Phong giống như an ủi khẽ vỗ tay cô, “Cháu không cần quá lo lắng, bình thường sức khỏe của Phong Kính rất tốt, chắc sẽ không sao đâu.”

“Vâng, chắc chắn sẽ không sao cả.” Giang Nhiễm yên lặng cầu nguyện ở trong lòng.

“Đúng rồi, giới thiệu với cháu, đây là Phong Bình, anh họ của Phong Kính, hai vị này là người đại diện và trợ lý của Phong Kính.”

Giang Nhiễm nhìn theo tay mẹ Phong thì thấy ba người đàn ông phía đối diện. Tên của Phong Bình cô đã từng nghe trong chuyện “đánh người” trước đó, bản thân anh ta nhìn qua cực kỳ ít nói ít cười, đôi mắt sắc bén như chim ưng, chỉ cần nhìn ai sẽ khiến người đó rùng mình. Người đại diện Tần Phàm thì cô đã nghe Phong Kính nói đến rất nhiều lần, bây giờ nhìn thấy người thật cũng gần giống như trong tưởng tượng của mình, là một tinh anh mạnh mẽ dứt khoát. Còn trợ lý thì hình như đã từng gặp ở Châm Thủy Hương.

“Chào cô Giang.” Tần Phàm chủ động lên tiếng chào hỏi Giang Nhiễm, “Di động Phong Kính vẫn tắt máy, lúc này khởi động máy mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhớ của cô. Nếu tiện cô có thể lưu số của tôi và Michelle, sau này có việc gì gấp có thể liên lạc với chúng tôi.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Vì không mang theo túi nên Giang Nhiễm vẫn đang cầm điện thoại trên tay, cô lưu số của Tần Phàm và Michelle xong thì cũng lưu số của mẹ Phong.

Chân Phong Nhã vẫn chưa khỏi, cô ấy nhảy đến bên cạnh Giang Nhiễm, hỏi cô: “Nhìn cách ăn mặc kiểu này, em chạy từ hôn lễ tới đây à?”

Giang Nhiễm gật đầu: “Vâng, hôm nay bạn em kết hôn, mời em làm phù dâu.”

“À.” Phong Nhã suy nghĩ, cô gái này tốt thật đấy, gấp gấp đến nỗi áo khoác

và túi còn chưa lấy đã chạy luôn tới bệnh viện. Ôi, mong là Phong Kính không sao.

Chờ phẫu thuật là một quá trình vừa dài vừa khó khăn, tất cả mọi người đều yên lặng hơn so với ngày thường. Một lát sau trước hành lang ồn ào hẳn lên, chú Chu đi qua xem thử rồi nói là phóng viên bọn họ gặp phải lúc đi lên không biết dùng cách nào mà có thể chạy đến tận đây.

Mặc dù vượt qua được sự ngăn cản của bảo vệ nhưng Phong Bình có mang theo vé sĩ đến, phóng viên đã nhanh chóng bị cản lại. Vệ sĩ cao lớn hơn nhiều so với bảo vệ của bệnh viện, dáng vẻ cũng uy nghiêm hơn, phóng viên vẫn hơi sợ hãi. Nghĩ đến hai bức ảnh mình mới chụp được, cô ta cực kỳ thức thời mà rời đi.

“Thế nào, chụp được cái gì không?” Người chờ bên ngoài thấy cô ta đi ra, gấp gáp chạy đến hỏi. Phóng viên lắc đầu, thở dài nói: “Nhà họ Phong có đưa vé sĩ đến, tôi không dám xông vào.”

“Chúng ta phí công lớn như vậy không lẽ chịu trắng tay sao?”

“Cũng không phải.” Phóng viên cười gian xảo, nói với thợ quay phim, “Nhớ cô gái mà chúng ta gặp được ở lối vào cấp cứu kia không?”

Thợ quay phim suy nghĩ một chút mới hỏi cô ta: “Cô gái mặc lễ phục sao?”

“Đúng, người dẫn cô ta đi vào là tài xế của nhà họ Phong, tôi vừa mới thấy cô ta cũng đứng chờ tin tức ở bên ngoài phòng phẫu thuật.”

Anh chàng quay phim không hiểu ý cô ta lắm: “Vậy thì sao?”

“Này, thế mới nói anh chỉ có thể làm thợ quay phim mà thôi! Chuyện hay như vậy mà anh không nhìn ra à? Mặc dù chúng ta không lấy được tin tức về Phong Kính nhưng cô gái này rất có thể là bạn gái bí mật của Phong Kính!”

“...” Anh ta thật sự bội phục dây thần kinh ngoan ngoãn mười tám đường núi của mấy phóng viên này, “Lỡ không phải thì sao?”

“Ai thèm quan tâm cô ta có phải hay không chứ? Tôi nói phải thì sẽ là phải!” Phóng viên nhiều chuyện như bọn họ, cho tới bây giờ chưa có đạo đức như thế, chỉ cần có thể thu hút được nhiều người đọc là được.

Cô ta cầm máy ảnh mà như cầm bảo bối, quyết định về công ty “viết bài” trước: “Anh trông ở đây nhé, có tin tức gì nhớ báo với tôi đầu tiên, tôi đi viết bài đây!”

Vì vậy giữa thông tin “Phong Kính bị thương hôn mê” đang đồn dập che trời lấp đất thì tin tức “bạn gái của Phong Kính xuất hiện tại bệnh viện” cứ thế xuất hiện, thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Mà nhân vật chính trong chủ đề này, anh đế Phong, lúc này đang chậm chạp ngáp một cái rồi mở to mắt.

Hả? Anh lại chớp mắt, xác định bản thân không nhìn nhầm.

Đây là nhà Giang Nhiễm.

Anh xoay đầu, nhìn trời bên ngoài, ừ đúng là ban ngày.

...

Chuyện gì xảy ra thế? Vì sao ban ngày mà anh cũng biến thành Nhị Hoàng?

Phong Kính lập tức nóng nảy, nếu như ban ngày anh cũng biến thành Nhị Hoàng, vậy thì Nhị Hoàng... Không không không, đừng nghĩ nữa.

Anh xoay vòng vài vòng trong phòng khách, ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại, sau đó nhớ tới một chuyện quan trọng.

Anh nhớ rõ, anh bị ngã ở phim trường.

Anh cũng nhanh chóng nhớ lại gáy mình bị đập vào vật cứng, dòng máu ầm chảy vào cổ áo, sau đó trước mắt anh tối sầm.

Trong lòng Phong Kính căng thẳng, không hay rồi, chẳng lẽ anh đã chết? Sau đó linh hồn bám vào người Nhị Hoàng, lần này là vĩnh viễn.

...

Bình tĩnh bình tĩnh.

Anh hít sâu một hơi, lại vòng quanh phòng khách mấy vòng, cuối cùng tim cũng không đập nhanh nữa.

Anh phải biết rõ tình huống hiện tại như thế nào.

Trước tiên anh nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã hơn một giờ chiều. Anh nhớ lúc anh bị ngã vào khoảng 10 giờ rưỡi, lúc đó mới ngừng mưa, đạo diễn hô chuẩn bị. Không không không, có lẽ vốn không phải trong cùng một ngày!

Anh sốt ruột tìm một vòng trong phòng, không tìm được Giang Nhiễm, bất lực kêu lên hai tiếng.

Giang Nhiễm không ở nhà, bây giờ anh là chó, phải làm sao để biết tin tức bên ngoài đây? Mắt anh đảo qua máy tính Giang Nhiễm đặt trên bàn, nhún người nhảy lên.

Máy tính đang để mở, anh dùng chân chọc một cái, rất dễ dàng nhấn mở nguồn điện. Sau âm thanh khởi động máy, anh nhìn thoáng qua góc phải dưới màn hình, ngày 9 tháng 12, cũng may, vẫn cùng một ngày. Đặt chân lên con chuột, anh click mở trình duyệt, tìm được nơi đăng nhập vào Weibo.

Weibo của Giang Nhiễm là kiểu tự động đăng nhập, khi anh nhấn vào là trang chủ của Giang Nhiễm.

Trước khi lên Weibo anh vẫn đang tự hỏi, làm sao để dùng chân chó gõ hai

chữ “Phong Kính”, đến lúc lên được Weibo anh mới phát hiện, căn bản không cần anh gõ! Khắp nơi trên Weibo đều là tin tức liên quan đến anh!

Anh vội vàng xem qua, trên tin tức nói bây giờ mình đang hôn mê ở bệnh viện, tình hình vết thương không rõ. Ôi, may mà anh còn chưa chết. Anh vừa thả lỏng thì lại thấy được một tin tức khác.

Bạn gái của Phong Kính xuất hiện tại bệnh viện.

Lông mày chó đột nhiên nhú lại. “Bạn gái” trên ảnh chụp đúng là Giang Nhiễm, mặc dù phóng viên này chỉ chụp được bóng lưng và nửa bên mặt nhưng anh vẫn có thể nhận ra ngay.

Trên người cô mặc lễ phục, là bộ váy phù dâu ngày đó cô gửi cho anh... Anh nhớ ra hôm nay là ngày diễn ra hôn lễ của bạn cô, chẳng lẽ cô chạy từ hôn lễ tới sao? Trên ảnh Giang Nhiễm khá chật vật, tạo hình xinh đẹp ban đầu đã không còn, hoa trên đầu cũng lệch đi, cô khoác một cái áo khoác đàn ông màu tối rất quen mắt, hình như là của chú Chu.

Bây giờ cô đang ở bệnh viện sao?

Nghĩ đến việc phóng viên sẽ giơ microphone và camera ép hỏi Giang Nhiễm như bình thường vẫn ép hỏi anh, Phong Kính liền không chịu nổi. Rõ ràng từng thề với cô rằng sẽ cố gắng bảo vệ cô, nhưng bây giờ vào lúc tồi tệ nhất lại để cô bại lộ trước người khác.

Anh phải đi bệnh viện tìm cô.

Cho dù biến thành một con chó, anh cũng phải bảo vệ cô.

Ngay cả máy tính cũng không đóng, Phong Kính nhảy từ trên ghế xuống rồi chạy ra ngoài. Khi đi đến cửa, anh gặp phải vấn đề khó khăn thứ nhất, mở cửa kiểu gì bây giờ?

Khóa cửa nhà Giang Nhiễm không phức tạp, chân chó của anh vẫn có thể mở được, chẳng qua người không đủ cao. Anh kêu “gâu gâu” rồi xoay vài

vòng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái ghế nhỏ trong phòng khách.

Đứng trên cái ghế này chắc có thể đủ cao đến chỗ then cửa. Anh dùng đầu và bốn chân dịch ghế ra ngoài cửa, âm thanh ma sát trên mặt đất chói tai khiến anh cảm thấy có thể nhà ở tầng dưới sẽ chạy lên đập cửa.

Vẫn may không có.

Chuyển ghế đến vị trí lý tưởng của mình, Phong Kính mạnh mẽ nhảy lên, hai chân sau đỡ thân thể, một chân trước để lên cánh cửa, còn một chân cầm then cửa, dùng sức mở cửa ra.

“Cạch” một tiếng, âm thanh vừa tuyệt vời vừa dễ nghe.

Sau khi ra khỏi đó, Phong Kính còn không tiện tay đóng cửa lại.

Đúng lúc có hàng xóm đi vào thang máy, trước khi cửa thang máy đóng lại, Phong Kính xông vào thang máy.

Hàng xóm: “...”

Nhìn con chó núi Đài Loan ngồi xổm bên cạnh mình, nhất thời hàng xóm không động đậy gì. Anh ta biết con chó này, bình thường đều là cô chủ dắt chó đi tản bộ, sao hôm nay lại một mình... con chó đi dạo xung quanh vậy?

Trong sự im lặng kỳ dị, thang máy đã xuống tầng một, chờ sau khi cửa mở, Phong Kính lao nhanh ra ngoài.

Nhà Giang Nhiễm cách bệnh viện trung tâm khá xa, nhưng anh chỉ có thể dựa vào bốn chân để chạy tới đó, anh đã nghiêm túc suy nghĩ, nếu như anh ra ngoài gọi xe thì tài xế taxi có thể ngừng hay không.

Kết luận là không.

Đường xa thì xa, cũng may anh vẫn biết nên đi thế nào. Có thể vì lúc anh

chạy đáng người quá hấp dẫn nên khi dừng lại chờ đèn đỏ ở ngã tư, rốt cuộc có người không nhìn được tới gần anh.

“Này, Tiểu Hoàng, cậu đẹp trai thật đấy.”

“...” Phong Kính nghiêng đầu sang nhìn, anh phát hiện đến gần mình không phải là con người mà là... Một con Poodle xinh đẹp.

...

Anh lại mất bình tĩnh.

Trong lòng thầm an ủi chính mình, do anh quá sốt ruột mới sinh ra ảo giác, Poodle thất nơ bướm kia lại nói chuyện: “Tiểu Hoàng, cậu ở đâu thế? Có cơ hội thì cùng nhau đi chơi nhé.”

Phong Kính: “...”

Ồ, không, từ từ, vì sao đèn đỏ này lại dài như vậy?

“Vì sao cậu không nói gì?”

“...” Cuối cùng Phong Kính đáp lại một câu, “Tên tôi không phải Tiểu Hoàng.”

“Hả? Không phải chó núi Đài Loan như các cậu đều tên là XX Hoàng à? Tôi thì không giống thế, chủ của tôi lấy tên tiếng anh cho tôi, tên là LiLi.”

Phong Kính: “...”

Tuy có cảm giác khủng khiếp nhưng bây giờ điều anh để ý chính là: “Cậu có thể hiểu lời tôi nói sao?”

Anh chắc chắn vừa rồi anh chỉ mới kêu hai tiếng.

Poodle xinh đẹp ra vẻ kinh ngạc nhìn anh: “Có gì kỳ lạ sao?”

Phong Kính: “...”

Đúng vậy, vô cùng kỳ lạ.

Anh cảm thấy thế giới này hỗn loạn quá rồi.

Chương 48: Đêm thứ bốn mươi tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hết đèn đỏ, Phong Kính và Poodle xinh đẹp kia đường ai nấy đi.

Lúc Poodle bị lỗi đi, còn không quên quay đầu lại nói với anh: “Anh chàng đẹp trai, tôi ở khu biệt thự ven sông phía Bắc, có rảnh thì tới tìm tôi nhé.”

Phong Kính: “...”

Khu biệt thự ven sông phía Bắc hình như ở gần khu Chảo Thủy Hương. Anh quay đầu nhìn thoáng qua con Poodle kia, nhanh chân chạy đi. Để tránh đèn xanh đèn đỏ và xe, Phong Kính không đi đường lớn mà chạy dọc theo bờ sông. Con đường ven sông này được xây dựng rất đẹp, bình thường có không ít người tản bộ hoặc đưa chó đi dạo.

Chạy đến ngã tư cuối đường, Phong Kính lại ngồi xổm xuống chờ đèn xanh đèn đỏ. Bên cạnh có một bé gái nắm tay mẹ, nói với mẹ bé: “Mẹ xem kia, chú chó kia đang đợi đèn tín hiệu giao thông đấy.”

Phong Kính: “...”

Người mẹ nhìn thoáng qua chú chó núi Đài Loan đẹp trai ngồi xổm bên cạnh, cũng hơi kinh ngạc: “Đúng thế, chú chó thông minh thật đấy. Bối Bối, con xem, chó cũng chờ đèn giao thông, con không thể thua nó được, qua đường nhất định phải chờ đèn xanh sáng mới được đi, biết không?”

“Dạ, Bối Bối thông minh hơn chó mà.”

Phong Kính: “...”

Người mẹ này cực kỳ nắm bắt mọi cơ hội để dạy dỗ con mình!

“Mẹ, con có thể sờ nó không ạ?”

“Không thể sờ chó lung tung đâu con, nó sẽ cắn người đấy.”

“À....” Bé gái mở to mắt nhìn Phong Kính, biểu cảm như rất muốn sờ anh.

Phong Kính: “...”

Bé gái này khiến anh nhớ tới diễn viên nhỏ tuổi trong “Biệt hiệu Omega”, mặc dù chỉ mới 10 tuổi nhưng lúc diễn cực kỳ nghiêm túc, diễn không tốt còn bật khóc. Ngược lại một số người trưởng thành, cho dù khán giả có chỉ vào mũi bọn họ mà mắng thì bọn họ cũng không cảm thấy mất thể diện chút nào.

Bé gái vẫn đang nhìn anh, Phong Kính ngoe nguẩy đuôi với bé.

Đôi mắt bé gái lập tức mở to: “Mẹ ơi, nó vẫy đuôi kìa.”

Người mẹ nghiêng đầu nhìn qua, quả nhiên chú chó núi Đài Loan đang vẫy đuôi với hai người. Người nó cực kỳ sạch sẽ, chắc là có người nuôi, người mẹ suy nghĩ rồi nói với đứa con: “VẬY con sờ nó đi.”

“Vâng ạ!” Bé gái nắm tay mẹ, đi hai bước về phía Phong Kính rồi giơ tay nhỏ lên xoa đầu anh, “Chó ngoan.”

“Đèn xanh rồi, Bối Bối, chúng ta đi thôi nào.”

“Vâng, tạm biệt chó con nhé.” Đứa bé vẫy tay với Phong Kính.

Phong Kính cũng đứng lên, đi qua đường kẻ vạch cho người đi bộ. Lúc mới bắt đầu anh còn có thể chạy đi, dần dần thể lực của anh không chống đỡ nổi, bước chân càng ngày càng chậm.

Có một con chó đi bên cạnh anh, nhìn anh nói: “Người anh em, đi đâu

đấy?”

“...” Phong Kính vượt qua chướng ngại tâm lý, nhận một tiếng “người anh em” của nó rồi đáp, “Bệnh viện trung tâm.”

Con chó lang thang màu đen khá kinh ngạc: “Bệnh viện á? Cậu bị bệnh sao? Vậy cậu nên đi bệnh viện thú cưng mới đúng chứ.”

“Tôi đi tìm chủ của tôi.”

Con chó đen càng kinh ngạc hơn, còn mang theo chút đau lòng: “Cậu cũng bị chủ vứt đi à?”

“... Không phải.”

“Đó là nơi làm việc của chủ cậu à?” Con chó đen vô cùng nhiều chuyện.

Phong Kính không muốn nói thêm gì nữa với nó, “người anh em” này vừa nhìn là biết thích tám chuyện, anh vẫn nên để chút sức đó chạy thì hơn. Con chó đen thấy anh bước nhanh hơn thì bước chân của nó cũng nhanh hơn: “Nơi này cách bệnh viện trung tâm khá xa, cậu biết đường à?”

“Ừ.”

“Xã hội loài người rất phức tạp, bọn họ có loại người chuyên buôn chó, cậu từng nghe đến chưa? Bọn họ sẽ ăn thịt chó đấy!”

“...” Anh lại bị một con chó phổ cập khoa học về thế giới loài người. Bước chân anh càng nhanh thêm, con chó đen vốn đang muốn đi cùng anh, nhưng mới đi được vài bước đã bị một con chó cái hấp dẫn sự chú ý: “Hey, người đẹp, chờ ai đấy?”

Phong Kính: “...”

Thì ra chó cũng dùng kỹ xảo kiểu này để tán gái.

Anh cũng không quan tâm con chó đen kia, nhanh chân chạy về phía trước. Mặc dù Nhị Hoàng còn rất nhỏ, bình thường cũng xuống dưới nhà chạy nhảy nhưng đến khi tới cổng bệnh viện trung tâm thì Phong Kính vẫn mệt đến nổi thở hồng hộc.

Anh ngồi xồm ở con đường đối diện, nhìn phóng viên vẫn chưa tản đi ở cổng bệnh viện. Từ khi anh bị đưa vào bệnh viện đến bây giờ đã trôi qua nhiều tiếng đồng hồ như vậy, những phóng viên này cũng kiên nhẫn thật đấy.

Anh thừa dịp đèn xanh qua đường, định đi từ đường cấp cứu vào. Vì chỗ này hay có người lén vào nên bảo vệ canh giữ cũng nhiều vô cùng, thậm chí anh còn thấy cả vệ sĩ của Phong Bình.

Không thể đi vào dễ dàng.

Anh suy nghĩ một lát, quyết định nghênh ngang đi vào. Bảo vệ nhìn thấy một con chó đi về phía này, rõ ràng hơi kinh ngạc nhưng cũng không kinh ngạc đến mức cứ để nó đi vào như vậy.

Phong Kính bị cản lại, không vui kêu lên hai tiếng: “Gâu gâu!”

Tôi chính là Phong Kính! Mấy người dựa vào đâu mà ngăn cản tôi?

“Con chó này sao thế?” Một người nhìn như là đội trưởng đội bảo vệ đi tới, đánh giá con chó núi Đài Loan vài lần. Bảo vệ ngăn Phong Kính lại, nói: “Không biết ạ, tự nó chạy tới, có lẽ cũng là fan hâm mộ của Phong Kính đấy.”

“Gâu gâu!” Là tôi, là Phong Kính!

“Giám sát chặt chẽ hơn, không được để người đi vào, chó cũng không được.”

“Hiểu rồi ạ!”

Khi Phong Kính đang đầu trí với ông anh bảo vệ thì đèn phòng phẫu thuật

cuối cùng cũng tắt. Vừa nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra, mấy người chờ bên ngoài vội vàng lao tới.

“Bác sĩ Quý, thế nào rồi?” Mẹ Phong đi đằng trước hỏi bác sĩ mổ chính mới bước ra.

Bác sĩ Quý tháo khẩu trang trắng trên mặt xuống, nói với bọn họ: “Ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, tình huống bệnh nhân tạm thời ổn định, còn cần quan sát thêm.”

Trong khi bác sĩ nói thì Phong Kính đã được đẩy ra, Giang Nhiễm bước nhanh tới mép giường, thấy anh nằm đó, sắc mặt tái nhợt, trong lòng chợt run rẩy: “Phong Kính.”

Phong Kính không hề có phản ứng, mẹ Phong khẽ nhú mày, hỏi bác sĩ Quý: “Khi nào nó tỉnh dậy?”

“Chuyện này không rõ lắm, phải xem tình trạng phục hồi của bệnh nhân.”

Phong Kính nhanh chóng bị đẩy đi, bác sĩ không cho bọn họ vào phòng bệnh, chỉ để mẹ Phong thay mặt đi vào trong đó mười phút rồi đi ra.

Tần Phàm đứng ở hành lang gọi điện thoại, để công ty khẩn trương đăng thông báo nói là Phong Kính phẫu thuật thuận lợi, hiện tại phải nằm trong viện để quan sát. Giang Nhiễm ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, cô chưa về. Mặc dù bác sĩ không cho bọn họ vào thăm nhưng bây giờ cô không thể nào yên tâm trở về.

Dì phụ trách nấu ăn cho nhà họ Phong đưa một ít thức ăn cho mọi người, còn tiện thể nói một số tình huống phía dưới: “Hơn nửa phóng viên đu bám bên ngoài đã đi rồi, fan cũng rời đi khá khá, nhưng lúc tôi vào, ở trên đường cấp cứu có một con chó nù cứ muốn lao vào bên trong.”

Nghe thấy chó nù, Giang Nhiễm hơi ngẩn ra, chắc không phải Nhị Hoàng nhà cô đâu.

“Con chó kia không lớn lắm, nhưng rất nhanh nhẹn, bảo vệ cũng sắp không ngăn nổi nó nữa rồi.”

Giang Nhiễm nhú mày, vẫn dùng chút pin cuối cùng của di động, ấn mở màn hình: “Dì à, dì xem có phải là con chó này không ạ?”

Bức ảnh cô đưa cho bà ấy xem là bức ảnh chụp Phong Kính hôn Nhị Hoàng, điều đầu tiên bà nhìn không phải là chó mà là Phong Kính đang ôm chó. Vốn dĩ bà ấy chưa kịp thích ứng với cô bạn gái đột nhiên xuất hiện của Phong Kính, nhưng nhìn bức ảnh này thì quan hệ của hai người chắc rất thân mật.

Mẹ Phong cũng nhìn thoáng qua màn hình di động của cô, sau đó khoe miệng giật giật mấy cái khó thấy được.

“Đây là chó cháu nuôi sao? Hình như khá giống, nhưng sao nó lại chạy tới đây nhỉ?”

Giang Nhiễm cũng cảm thấy không thể nào là Nhị Hoàng, nhưng vẫn quyết định đi xuống nhìn thử.

“Phong Bình, cháu đi xuống với con bé đi.” Mẹ Phong nói

“Vâng.” Phong Bình gật đầu rồi đi đến bên cạnh Giang Nhiễm, “Dì thôi cô Giang.”

“Được...” Khí chất Phong Bình lạnh lùng đến thấu xương, Giang Nhiễm không dám đi gần anh ta. Cũng may anh ta cực kỳ ít nói, hai người duy trì im lặng đi xuống dưới.

“Gâu gâu!” Cô vừa xuất hiện, Phong Kính liền nhìn thấy cô. Giang Nhiễm sửng sốt, thấy bảo vệ cầm gậy bảo vệ ra thì vội vàng chạy đến ôm Nhị Hoàng: “Nhị Hoàng, sao em lại chạy tới đây?”

“Gâu gâu!” Phong Kính được cô ôm vào lòng, trái tim treo lên mãi cuối cùng cũng hạ xuống.

“Ngại quá, đây là chó tôi nuôi.” Giang Nhiễm ôm Nhị Hoàng, sợ bảo vệ sẽ lấy gậy đánh nó. Bảo vệ biết cô là người nhà họ Phong nên cũng không làm khó cô: “Không thể để chó vào bệnh viện.”

“Tôi biết, ngại quá, gây thêm phiền phức cho các anh rồi.” Giang Nhiễm xoa người Nhị Hoàng, sợ nó bị dọa. Phong Kính cọ cọ cô rồi kêu lên vài tiếng.

“Cô Giang, cô về nhà trước đi, tôi bảo chú Chu đưa cô về.” Phong Bình đứng bên cạnh cất tiếng nói. Phong Kính nghe giọng nói của anh ta mới phát hiện anh ta cũng xuống, thấy Phong Bình nhìn về phía mình, theo bản năng anh chui vào lòng Giang Nhiễm.

“Vậy Phong Kính làm sao bây giờ?” Giang Nhiễm không muốn đi.

Phong Bình nói: “Bác sĩ Quý mổ chính cho Phong Kính là một bác sĩ rất nổi tiếng, anh ta đã thực hiện nhiều ca phẫu thuật khó khăn, nếu anh ta nói phẫu thuật thành công thì Phong Kính sẽ không nguy hiểm. Bây giờ chúng ta không thể vào thăm, cô ở lại đây cũng không làm được gì, cứ mang chó của cô về trước, ngày mai lại tới đây.”

Tổng tài Phong Bình có thói quen ra lệnh, lúc này đáng vẻ nói chuyện với Giang Nhiễm cũng mang theo thói quen đó, điều này khiến Phong Kính bất mãn lườm anh ta một cái.

Anh vừa lườm Phong Bình, ánh mắt Phong Bình lại dừng trên người anh.

Phong Kính: “...”

Thật ra anh cũng hơi sợ ông anh họ này.

Giang Nhiễm suy nghĩ rồi đành phải gật đầu nói: “Vậy được, sáng mai tôi lại tới đây.”

“Ừ, để tôi gọi điện thoại bảo chú Chu đưa cô về.”

Giang Nhiễm ôm Nhị Hoàng ngồi trên xe chú Chu, vẫn muốn biết Nhị Hoàng chạy đến bệnh viện kiểu gì: “Nhị Hoàng, sao em chuồn được từ trong nhà ra ngoài?”

“Gâu gâu.” Phong Kính lắc đuôi, giả vờ ngoan ngoãn.

Giang Nhiễm nhú mày: “Cho dù em chạy được từ trong nhà ra ngoài thì sao lại biết đến bệnh viện trung tâm tìm chị?” Cô nhớ rõ cho tới giờ chưa từng đưa Nhị Hoàng đến bệnh viện trung tâm, bình thường cô khám bệnh cũng chỉ khám ở phòng khám nhỏ gần nhà.

Chú Chu lái xe ở phía trước bật cười: “Con chó này của cô quá thông minh, chắc là thành tinh rồi.”

Giang Nhiễm vượt lòng Nhị Hoàng, vẫn phê bình dạy dỗ nó: “Nhị Hoàng, em có biết em chạy khắp nơi như vậy rất nguy hiểm không? Em không sợ bị người khác bắt đi sao?” Tuy rằng Nhị Hoàng từng là chó lang thang nhưng cuộc sống của chó lang thang cũng không tốt chút nào.

“Gâu gâu.” Phong Kính lại vẫy đuôi, may mà anh không sống trong thế giới Disney, nếu không quãng đường anh từ nhà đến bệnh viện, bọn họ có thể quay thành một bộ phim luôn rồi.

~~~ *Tác giả có suy nghĩ muốn nói: Mọi người có nhận ra bác sĩ Quý không?*

(Bác sĩ Quý là nam chính trong truyện Nữ vương mất trí nhớ)

Chương 49: Đêm thứ bốn mươi chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Giang Nhiễm để chú Chu đưa mình đến cổng tiểu khu thì xuống xe, cô cởi áo khoác trên người xuống rồi lên tiếng cảm ơn chú Chu.

“Nhị Hoàng, đi thôi.”

“Gâu.”

Chú Chu nhìn một người một chó đi xa rồi mới lái xe rời đi.

“Cô Giang!” Bảo vệ thấy Giang Nhiễm thì lập tức gọi cô lại, “Vừa nãy có bạn cô đến đây tìm cô, để áo và túi của cô ở chỗ chúng tôi.”

Giang Nhiễm hơi sững sốt, cô vội vàng rời khỏi hôn lễ, ngay cả túi cũng không cầm theo, chìa khóa còn ở trong túi...

“Cảm ơn ạ.” Cô khoác áo lông màu trắng lên người, lấy túi từ tay bảo vệ. Chắc là Nghiêm Hoan Hoan đưa tới đây cho cô.

Sau khi mở cửa phòng ra, Giang Nhiễm liền nhìn thấy một cái ghế nhỏ đằng sau cánh cửa. Cô chớp mắt, cuối cùng cũng hiểu được Nhị Hoàng ra ngoài kiểu gì: “Nhị Hoàng, em thật sự càng ngày càng lợi hại.”

“Gâu gâu.” Phong Kính ngồi xổm trên mặt đất, tiếp tục giả vờ ngoan ngoãn.

Giang Nhiễm để cái ghế lại chỗ cũ, sạc pin cho điện thoại. Mới vừa khởi động máy, di động đã rung lên không ngừng. Giang Nhiễm hơi đau đầu, cô mặc kệ nó, về phòng ngủ cởi lễ phục trên người ra. Phong Kính đi theo phía

sau cô bị bất ngờ, đỏ mặt ngoảnh sang chỗ khác.

Giang Nhiễm thay quần áo xong, cuối cùng di động cũng ngừng rung. Cô nhìn màn hình điện thoại chưa vào điện, còn có... hơn trăm tin nhắn WeChat.

[Nghiem Hoan Hoan]: Giang Nhiễm, cậu chạy đi đâu đấy? Không cầm áo và túi luôn hả?

[Nghiem Hoan Hoan]: Sao tớ gọi cho cậu mà không nghe máy?

[Nghiem Hoan Hoan]: Tớ để đồ ở chỗ bảo vệ nhà cậu nhé.

[Nghiem Hoan Hoan]: Mẹ kiếp Giang Nhiễm! Hình như tớ thấy cậu trên Weibo! Mau nói cho tớ biết đó không phải là cậu!

[Nghiem Hoan Hoan]: Trên Weibo lại nói cậu là bạn gái Phong Kính, tức giận. (mỉm cười)

Giang Nhiễm thở dài, gọi điện thoại cho Nghiem Hoan Hoan.

Gần như Nghiem Hoan Hoan lập tức nghe máy: “Cậu còn biết gọi điện thoại lại à?”

“Xin lỗi cậu...” Giang Nhiễm ngồi luôn xuống mặt đất, “Trước đó ở bệnh viện nên tắt máy, sau đó di động hết pin.”

“...” Nghiem Hoan Hoan im lặng một lát rồi mới nói, “Đúng là cậu ở bệnh viện thật!”

Trên Weibo lan truyền rộng rãi hai bức ảnh “bạn gái của Phong Kính”, một bức chỉ có bóng lưng, bức còn lại để lộ gần nửa gương mặt, thật ra không nhìn rõ lắm, nhưng cô ấy và Giang Nhiễm lớn lên với nhau từ nhỏ, Giang Nhiễm chỉ lộ đầu ngón tay thôi có lẽ cô ấy cũng nhận ra, hướng chỉ trên người Giang Nhiễm còn mặc lễ phục phù dâu.

Vì quần áo rất dễ gây chú ý nên mấy phù dâu của hôn lễ Đỗ Tiểu Ưu gần như đều truy hỏi bạn gái Phong Kính có phải là một trong những phù dâu hôm nay không.

Giang Nhiễm ôm chân mình không nói chuyện, hôm nay lúc ở bệnh viện, người đại diện của Phong Kính có nói với cô, nếu bên ngoài có lời đồn gì thì không cần đáp lại, tất cả cứ chờ Phong Kính tỉnh lại rồi nói sau.

Phong Kính ngồi xổm bên người Giang Nhiễm, cọ cọ cô. Giang Nhiễm ngược mắt nhìn rồi xoa người nó.

“Cậu không nói gì tớ coi như cậu ngầm thừa nhận! Con mẹ nó, cậu và Phong Kính quen biết nhau ở đâu? Không phải sẽ yêu nhau sau lần xoa đầu ở sân bay chứ?”

“Hoan Hoan, việc này để sau rồi nói nhé, hôm nay tớ mệt quá.”

Đầu tiên là bận việc ở hôn lễ, sau đó lại nóng lòng như lửa đốt mà chạy tới bệnh viện, cô bị giày vò nguyên ngày.

“Được rồi...” Tuy Nghiêm Hoan Hoan vẫn muốn hỏi tiếp nhưng đành nhẫn nhịn, “Vậy bây giờ Phong Kính thế nào? Anh ấy bị thương nghiêm trọng không?”

“Bây giờ tình huống đã ổn định, nhưng anh ấy mới làm xong phẫu thuật, vẫn chưa tỉnh.”

“À... không sao là tốt rồi.”

Nghiêm Hoan Hoan nói xong, dừng lại chút rồi mới hỏi, “Vậy cậu thật sự là bạn gái của Phong Kính à?”

Giang Nhiễm: “...”

Thành phố hoa lệ chẳng đề phòng được. (1)

(1) Trích từ câu nguyên văn 城市套路深我要回农村 : Thành phố hoa lệ, tôi muốn quay về nông thôn sống , là ngôn ngữ mạng ý chỉ người thành phố nguy hiểm, tâm tư sâu xa, còn người nông thôn thì đơn giản hơn.

Sau khi cúp điện thoại của Nghiêm Hoan Hoan, cô nói với Triệu Kha sắp tới tạm thời không giao hàng, rồi thoát ra khỏi WeChat. Nhìn Phong Kính trên màn hình di động, đôi mắt sáng ngời của Giang Nhiễm chớp chớp.

Mặc dù bác sĩ nói phẫu thuật rất thuận lợi nhưng nhớ tới sắc mặt tái nhợt của Phong Kính, cô vẫn cực kỳ lo lắng. Cô mở album ảnh, nhấn vào video ở bên phải. Đây là video lần trước khi Phong Kính tới, cô quay cảnh anh nấu cơm. Rõ ràng mới cách đây không lâu nhưng bây giờ xem lại, giống như đã từ rất lâu rồi.

“Ôi, ảnh đế Phong thái đồ ăn này, nhưng không hề đẹp như anh ấy.”

“Đây là lần thứ mấy ảnh đế Phong xuống bếp rồi?”

“Không nhiều lắm, anh không thường xuyên nấu cơm nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm.”

“Vậy bình thường ai nấu cơm cho anh?”

...

Giang Nhiễm vừa nhìn, nước mắt chợt rơi xuống làm ướt nhẹp lông Nhị Hoàng. Phong Kính đau lòng vươn người liếm nước mắt trên mặt cô, kêu vài tiếng.

“Nhị Hoàng, em nói xem Phong Kính có thể bị làm sao không?” Giang Nhiễm lau nước mắt, nhìn Nhị Hoàng hỏi.

“Gâu gâu.” Không đâu, không phải bác sĩ đã nói không sao rồi à?

“Anh ấy có thể để lại di chứng gì không, như tỉnh lại mà mất trí nhớ linh

tình ấy.”

“... Gâu.” Chắc không thể nào đâu, bây giờ anh vẫn nhớ rất rõ ràng.

Sau khi khóc, cuối cùng Giang Nhiễm cũng không còn áp lực nữa. Cô rửa mặt xong thì đi vào phòng bếp, chuẩn bị hầm canh cho Phong Kính, lúc vào thăm ngày mai thì mang theo.

Mặc dù cô cũng không biết ngày mai anh có thể tỉnh lại hay không, có thể ăn canh hay không.

Hầm canh bằng lửa nhỏ trên bếp, rốt cuộc cô cũng ngồi xuống trước máy tính, cô định lên Weibo xem bây giờ trên mạng đã ồn thối thành cái dạng gì.

Ai ngờ vừa mới chạm vào con chuột, màn hình máy tính liền sáng lên, hơn nữa giao diện còn dừng lại trên Weibo của cô. Giang Nhiễm nhú mày, lúc đi cô không tắt máy tính sao? Không đâu, cô nhớ rõ ràng là đã tắt. Cho dù cô thật sự không tắt thì tin tức về Phong Kính trên màn hình cũng không giải thích được, buổi sáng lúc cô đi, Phong Kính vẫn chưa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể nào lúc đó cô lại tìm kiếm tin tức chuyện Phong Kính trên mạng.

Phong Kính ngồi xồm bên cạnh bị dọa đến mức toát mồ hôi lạnh, xong rồi, lúc anh đi quá gấp nên quên tắt máy tính.

Quả nhiên Giang Nhiễm quay đầu lại, chăm chú nhìn anh.

“Gâu.” Anh chỉ là một con chó, anh không hiểu gì hết.

“...” Giang Nhiễm nhú mày, đánh giá con chó núi trước mặt, “Nhị Hoàng, em mở máy tính à?”

“Gâu gâu.” Anh chỉ không cẩn thận chọc vào nút khởi động máy mà thôi, những cái khác thì không rõ đâu!

“Hửm?” Giang Nhiễm vẫn quan sát nó, tự hỏi rốt cuộc sao lại thế này.

Phong Kính cực kỳ chột dạ, nhưng nghĩ đến chuyện huyền huyền như biến thành chó, người bình thường không thể tưởng được, cho dù cô có nghi ngờ cũng không thể nào tin là thật nên lại thoáng yên tâm.

Quả thật Giang Nhiễm cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ, trong nhà chỉ có Nhị Hoàng, máy tính không thể tự khởi động được. Cho dù tự khởi động cũng không thể tự mở Weibo để tìm kiếm về chuyện của Phong Kính.

Cô nhớ tới lời chú Chu nói trên xe, chó nhà cô thành tinh.

“... Nhị Hoàng, em thật sự thành tinh à?”

“Gâu gâu.” Thành tinh gì? Anh không hiểu đâu.

Trong lòng Giang Nhiễm cực kỳ nghi ngờ, hiển nhiên Nhị Hoàng là kẻ bị tình nghi lớn nhất, có lẽ nó thường xuyên thấy mình mở máy tính nên học theo động tác này cũng không kỳ lạ, về phần tìm kiếm Phong Kính chắc cũng là trùng hợp, thanh tìm kiếm sẽ xuất hiện đề tài tìm kiếm đứng đầu, chắc nó chỉ trùng hợp chạm vào con chuột, nhấn một cái.

Như vậy hoàn toàn có thể giải thích rõ, ít nhất rõ hơn so với giải thích chó nhà cô thành tinh.

Cô tải lại bảng tin, không tìm hiểu sâu hơn nữa.

Trải qua thời gian một ngày, tin tức trên mạng đã được cập nhật vài lần, đứng đầu bây giờ là thông báo của công ty giải trí Thiên Tần, nói Phong Kính không còn nguy hiểm, phẫu thuật thuận lợi.

Dân mạng đều tỏ vẻ công ty giải trí Thiên Tần nên đốt hương cho Phong Kính đi, nhìn xem một năm này, vừa bị nhốt trong tàu điện ngầm vừa rơi xuống núi, gặp chuyện không may liên tiếp. Còn có người nói phong thủy Thiên Tần không tốt, xung khắc Phong Kính, đề nghị Phong Kính nên đổi sang công ty giải trí Khải Hoàng.

Ngoại trừ bài đăng báo bình an này, gây sốt nhất chính là “bạn gái của Phong Kính xuất hiện tại bệnh viện”. Về điểm này, cư dân mạng lại có những thái độ khác nhau:

“Phóng viên mấy người có còn chút lương tâm nào không? Phong Kính vẫn đang nằm trong bệnh viện, mấy người đã vội vã lấy “bạn gái” để thu hút người đọc ư? (tức giận).”

“Hahaha phóng viên giải trí không cần lương tâm! Chỉ cần lượng người đọc thôi!”

“Các fan nên thừa nhận đi, ảnh đế Phong của mấy người có bạn gái rồi (ăn dưa).”

“À, ngại quá, hiện tại tôi chỉ quan tâm đến vết thương của Phong Kính, không quan tâm anh ấy có bạn gái hay không (mỉm cười).”

“Sao cô gái này lại là bạn gái của Phong Kính được? Người nhà họ Phong nhiều như vậy, không thể là người thân gì đó sao, nhất định phải là bạn gái chắc? Mấy người cố ý thì có, đáng ghê tởm!!”

“Không thể hiểu nổi, cho dù là bạn gái thì đã sao nào? Còn phải đợi mấy người phê chuẩn hả?”

“Dư năm này của Phong Kính nhiều quá, ăn đến nổi sắp nôn ra rồi...”

Giang Nhiễm nhìn một lát rồi đóng máy tính. Phong Kính ở bên cạnh cũng thấy bình luận trên mạng, chuyện này chỉ có thể chờ anh tỉnh lại mới giải quyết được.

Nói đến tỉnh lại... Chắc sau khi anh tỉnh lại thì sẽ quay lại cơ thể của chính mình chứ? Ủ, nhất định là thế, không sai được.

Mùa đông nên trời tối sớm, Giang Nhiễm đặt đồng hồ báo thức 6 giờ sáng cho mình, chưa đến 9 giờ đã nằm trên giường. Phong Kính thấy cô chuẩn bị ngủ sớm như vậy, cũng tự mình nhảy đến bậc cửa sổ.

Cả đêm Giang Nhiễm ngủ không yên giấc, đồng hồ báo thức cô đặt cũng hoàn toàn không có tác dụng, chưa đến 6 giờ, cô đã tự tỉnh rồi. Cô tắm rửa một lượt, ăn bữa sáng đơn giản rồi thay quần áo, mang theo canh chuẩn bị tới bệnh viện.

“Gâu gâu.” Phong Kính đi theo, sớm thế này bệnh viện vẫn chưa cho thăm bệnh mà?

Bây giờ Giang Nhiễm chỉ muốn nhanh chân đến bệnh viện nên không thèm để ý đến cái đó: “Nhị Hoàng, em ngoan nhé, giữa trưa chị sẽ về, em phải trông nhà đấy, không cho phép lén lút chạy ra ngoài.”

“Gâu!” Phong Kính muốn đi theo cô ra ngoài nhưng vẫn bị cản lại, thấy cửa đóng, anh liền chạy tới ban công. Vốn muốn nhìn Giang Nhiễm, kết quả vừa mới ra đó thì phát hiện bên dưới có mấy người lén lút đứng. Gần như anh vừa nhìn thấy đã nhận ra những người này là phóng viên, nhất thời lo lắng cho Giang Nhiễm vừa mới đi xuống.

Làm theo cách lần trước dịch ghế tới cửa, Phong Kính mở cửa, đuổi theo Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm vừa đi ra khỏi tòa nhà thì đã bị mấy người bất ngờ lao ra vây quanh, cô vẫn chưa kịp phản ứng, bọn họ đã như ảo thuật lấy camera ra, dồn dập chụp ảnh mình.

“Xin chào cô Giang, xin hỏi cô là bạn gái Phong Kính sao?”

“Chúng tôi tìm hiểu được Phong Kính thuê một phòng ở đây, không phải để che giấu cho việc lén lút gặp nhau của hai người chứ?”

“Bây giờ cô chuẩn bị đến bệnh viện sao? Canh này làm cho Phong Kính à?”

“Xin hỏi hai người đã phát triển đến giai đoạn nào rồi? Phải chăng đang định kết hôn à?”

Từ trước tới nay Giang Nhiễm chưa từng đối mặt với tình huống này, bị mấy vấn đề liên tiếp mà bọn họ hỏi dọa, còn có đèn flash chói mắt của bọn họ cũng khiến cô không mở nổi mắt ra.

Ngày thường Phong Kính cũng tiếp xúc với những người này sao?

Cô từng xem video anh phỏng vấn, trên màn hình Phong Kính đối mặt với vô số microphone và camera mà vẫn có thể đối đáp tự nhiên, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, nhưng khi bản thân thật sự gặp phải tình huống này mới phát hiện không hề nhẹ nhàng như vậy.

“Gâu gâu gâu!”

Đột nhiên có một con chó núi Đài Loan như nổi điên lao tới đây, sủa loạn lên với phóng viên. Nó chắn trước người Giang Nhiễm, nghe răng trợn mắt, giống như ai dám tiến lên một bước, nó sẽ cắn người đó.

Phóng viên bị khí thế của anh dọa sợ tới mức lùi một bước, nhưng lại nhanh chóng giơ camera lên chụp tiếp.

“Đây là chó mà cô Giang và Phong Kính cùng nuôi sao?”

“Xin hỏi hai người ở bên nhau bao lâu rồi?”

Phong Kính quá hiểu những phóng viên này, để lấy được tin tức bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì, sao có thể sợ một con chó được? Anh rất hận không thể lao lên cắn bọn họ một phát, nhưng anh cũng hiểu rõ, nếu anh cắn một phát, bọn họ lại có thể viết phóng đại lên.

“Ngại quá, nhường đường một chút!” Một người đàn ông đẩy phóng viên ra, ôm vai Giang Nhiễm đưa cô vào trong tòa nhà. Phóng viên còn muốn đuổi theo vào bên trong thì đã bị bảo vệ mà người đàn ông kéo đến cản lại.

Giang Nhiễm bị ôm vào thang máy, lúc này mới nhìn rõ người đàn ông này là Hà Chi Viễn đã lâu không gặp.

“Gâu gâu gâu!” Phong Kính không có thiện ý sửa về phía anh ta. Hà Chi Viễn thu tay lại, mỉm cười với Giang Nhiễm: “Ngại quá.”

Giang Nhiễm lắc đầu hỏi anh ta: “Sao anh lại tới đây?”

Hà Chi Viễn nói: “Ngày hôm qua anh thấy tin tức trên mạng nên rất lo lắng cho em, gửi tin nhắn cho em, em cũng không trả lời, hôm nay tới thẳng đây xem thử, may mà anh tới, nếu không những phóng viên đó còn không ăn tươi nuốt sống em sao?”

Giang Nhiễm hơi cup mắt, nói với anh ta: “Vừa rồi cảm ơn anh nhé.”

“Em luôn khách khí với anh như vậy.” Hà Chi Viễn bắt đầu dĩ mỉm cười. Thang máy dừng ở tầng 7, Hà Chi Viễn cùng Giang Nhiễm vào nhà. Phong Kính ngồi xồm bên cạnh Giang Nhiễm, đôi mắt chó nhìn anh ta chằm chằm.

Nhận ra thái độ thù địch của nó, Hà Chi Viễn tính tình tốt cũng chỉ đành cười: “Em có ổn không?”

Lời này đương nhiên là hỏi Giang Nhiễm, Giang Nhiễm “ừm” một tiếng, không nói gì nữa. Hà Chi Viễn nhìn canh trong tay cô rồi cất tiếng hỏi: “Em chuẩn bị đến bệnh viện à? Phong Kính sao rồi?”

“Vẫn còn khá ổn.”

“Thật sự không ngờ anh ta lại là Phong Kính.” Hà Chi Viễn nói xong cũng im lặng một lát, “Đợi lát nữa những phóng viên đó rời đi, anh đưa em tới bệnh viện nhé.”

“Không cần đâu, tự em đi được.” Thật sự Giang Nhiễm không muốn làm phiền Hà Chi Viễn, dù sao trước đây cô cũng từng từ chối lời tỏ tình của anh ta.

Hà Chi Viễn biết cô để ý cái gì nên chủ động an ủi: “Em không cần ngại đâu, cho dù không thể thành người yêu thì vẫn có thể là bạn bè mà, tốt xấu gì

chúng ta cũng quen biết một thời gian, chẳng lẽ muốn cả đời không qua lại với nhau sao?”

Giang Nhiễm không nói gì, Hà Chi Viễn nhận ra tâm trạng cô không tốt, lại nói một chút chuyện xấu hổ của mình, muốn xoa dịu tâm trạng của cô: “Hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên anh bị một cô gái từ chối, đã thành thói quen rồi. Lúc học đại học anh thích một bạn nữ cùng lớp, rất vất vả mới thêm được WeChat của cô ấy, lại không biết nói chuyện gì với cô ấy. Vì lúc đó cô ấy chuẩn bị thi tiếng anh cấp sáu nên anh đã gửi rất nhiều tài liệu học tập tiếng anh cho cô ấy, sau đó... cô ấy và một người bạn học khác cùng lớp bọn anh hẹn hò.”

Cuối cùng Giang Nhiễm cũng bật cười, Phong Kính nhìn Hà Chi Viễn, nghĩ thầm, người anh em à, việc này đều dựa vào bản lĩnh của mỗi người đấy.

Chương 50: Đêm thứ năm mươi

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tần Phàm nhanh chóng nhận được tin về chuyện Giang Nhiễm bị truyền thông bao vây, anh ta cho người xóa hết hình ảnh bị tung lên mạng, không trả lời bất cứ điều gì về chuyện này. Chẳng qua anh ta có cảm giác Giang Nhiễm trông hơi quen, suy nghĩ một lúc, anh ta lên Weibo tìm kiếm tin tức trước đây khá lâu.

Ngày Phong Kính từ nơi khác về, fan ra sân bay đón.

Tìm được bức ảnh Phong Kính xoa đầu fan kia, Tần Phàm nhìn khuôn mặt chỉ lộ một chút của cô gái đó, mắt hơi híp lại.

Đúng là Giang Nhiễm.

Anh ta đã cảm thấy rất kỳ quặc, Phong Kính luôn không chủ động tiếp xúc tay chân với fan, càng đừng nói tới việc có hành động như thế trong trường hợp này, cực kỳ không thích hợp. Thì ra lúc ấy hai người này đã hẹn hò với nhau?

Những phóng viên kia cũng rất lợi hại, nhanh như vậy đã có thể tìm được địa chỉ nhà Giang Nhiễm.

Phóng viên giải trí không chỉ lợi hại mà còn cực kỳ có kiên nhẫn, mặc dù bị bảo vệ tiểu khu đuổi ra khỏi cổng nhưng vẫn đứng canh ở cổng tiểu khu. Hà Chi Viễn nhìn phóng viên bên dưới rồi nói với Giang Nhiễm: “Mấy người đó vẫn chưa đi, lúc này anh đỗ xe ở bên ngoài, nếu chúng ta đi ra ngoài chắc chắn bọn họ sẽ thấy ngay.”

Giang Nhiễm không có kiên nhẫn để đợi, bây giờ cô chỉ muốn tới bệnh viện xem tình trạng của Phong Kính thế nào: “Chúng ta đi xuống đi, cứ kéo

dài như vậy cũng không phải cách, có thể nhờ bảo vệ tiểu khu giúp chúng ta ngăn cản một chút, chúng ta nhân cơ hội lên xe là được.”

Hà Chi Viễn gật đầu: “Cũng chỉ có thể làm vậy thôi.” Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn những phóng viên đó sẽ không rời đi, “Địa chỉ của em đã bị bọn họ tìm ra, cho dù tránh được hôm nay, ngày mai bọn họ sẽ còn tới tiếp, em cũng không thể không ra ngoài mãi được.”

Giang Nhiễm cũng cảm thấy đây là một vấn đề, nhưng bây giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó: “Cái này tính sau đi.”

Cô lại mặc áo khoác vào lần nữa, cầm lấy canh trên bàn. Hà Chi Viễn đi theo cô ra cửa: “Nếu không tạm thời em dọn đến chỗ anh ở đi.”

Động tác của Giang Nhiễm khựng lại, Hà Chi Viễn không để cô từ chối, lại nói thêm: “Đương nhiên anh sẽ chuyển đến ký túc xá dành cho nhân viên của công ty.”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không cần phiền phức thế đâu, thật sự không cần, trước mắt em sẽ dọn về chỗ bố mẹ.”

“Bọn họ có thể tìm được nhà em thì cũng có thể tìm được nhà bố mẹ em, chỗ anh có lẽ an toàn hơn.”

Giang Nhiễm đang muốn nói tiếp, di động để trong túi lại vang lên, cô thấy là điện thoại của mẹ Phong Kính thì vội vàng nghe máy: “Phong Kính xảy ra chuyện gì à bác?”

“Không phải, cháu đừng sốt ruột.” Mẹ Phong Kính nói, “Phong Bình mới vừa nói với bác, phóng viên tìm đến nhà cháu à?”

“Vâng, nếu không bây giờ cháu đã đến bệnh viện rồi ạ.”

“Những người này thật là, chỗ nào cũng nhúng tay vào được.” Mẹ Phong mắng hành vi của đám phóng viên một câu rồi lại nói với Giang Nhiễm, “Như vậy đi, tạm thời cháu chuyển đến ở nhà bác đi, những phóng viên kia không

dám đến chỗ đó đâu.”

“Cái này... không tốt lắm đâu ạ.” Giang Nhiễm có phần do dự.

“Không có gì không tốt cả, chuyện này vốn dĩ là Phong Kính liên lụy đến cháu. Cháu sắp xếp hành lý đơn giản, bác sẽ bảo Phong Bình qua đón cháu.”

“Dạ?” Tổng giám đốc Phong tự mình tới đón cô sao...

“Đúng lúc thời gian này Phong Nhã cũng chuyển về đó, nó đang ở nhà dưỡng thương, hai đứa các cháu ở với nhau, có người bầu bạn sẽ không cảm thấy nhàm chán.”

Giang Nhiễm cân nhắc một lát mới gật đầu nói: “Vậy được ạ, cháu cảm ơn bác.”

Hà Chi Viễn chờ cô tắt điện thoại mới hỏi: “Sao thế?”

Phong Kính cũng ngẩng đầu, kêu hai tiếng về phía cô.

Giang Nhiễm nói: “Mẹ Phong Kính nói trước mắt để em chuyển đến nhà bọn họ.”

Hà Chi Viễn sững sốt, nói: “Như vậy cũng tốt, chỗ bọn họ chắc chắn an toàn hơn nhà anh.”

“Gâu gâu!” Phong Kính vui vẻ vẫy đuôi, cuối cùng mẹ anh cũng có lúc giống mẹ ruột!

Giang Nhiễm lấy một ít sách chuyên ngành, còn có một ít đồ dùng hàng ngày và quần áo tắm rửa, chỉ dùng một cái vali nhỏ đã đựng đủ. Cũng lấy máy tính và đồ của Nhị Hoàng nữa, Giang Nhiễm nhìn Nhị Hoàng đang vẫy đuôi với mình, khẽ mím môi. Không biết nhà họ Phong có cho nuôi chó không nhỉ?

Xe Phong Bình nhanh chóng lái vào từ cổng tiểu khu, dừng lại dưới nhà

Giang Nhiễm. Phóng viên bị chặn ngoài cổng rướn cổ lên nhìn, sôi nổi bàn luận.

“Ai vậy? Siêu xe đây!”

“Hình như là xe nhà họ Phong đây, anh xem, còn dừng lại trước tòa nhà Giang Nhiễm ở nữa chứ.”

“Nói như vậy cô con dâu này đã được nhà họ Phong thừa nhận rồi à?”

“Nếu không sao có thể nghênh ngang xuất hiện trong bệnh viện chứ?”

“Ôi, xuống xe rồi xuống xe rồi, mau chụp đi!”

Phong Bình mang theo vệ sĩ từ trên xe bước xuống bị phóng viên chụp ảnh dồn dập, trong số đó còn có người nhận ra anh ta, dù sao lúc trước anh ta mua cổ phần của công ty giải trí Thiên Tần cũng đã gây ra một đợt sóng gió.

Phong Bình nghiêng đầu nhìn lướt qua bọn họ, phóng viên không hẹn mà cùng dừng lại, giống như có gió lạnh đến thấu xương vừa quét qua người họ vậy.

...

“Tôi vẫn khá thích Phong Kính...”

“Tôi cũng thế...”

Giang Nhiễm còn đang nghĩ nếu không thể nuôi chó ở nhà họ Phong thì phải làm sao với Nhị Hoàng thì chuông cửa vang lên. Cô vội vàng đi ra mở cửa, quả nhiên là Phong Bình đứng bên ngoài.

“Chào, chào anh Phong.” Mặc dù đều là anh Phong, nhưng anh Phong này rõ ràng đáng sợ hơn rất nhiều.

Phong Bình gạt đầu với cô, ánh mắt dừng trên người Hà Chi Viễn: “Anh ta là ai?”

“À, anh Hà là bạn của tôi, vốn dĩ định đưa tôi tới bệnh viện.”

Không hiểu sao Hà Chi Viễn có cảm giác như đang đối mặt với lãnh đạo, thận trọng chào hỏi với Phong Bình.

Tầm mắt Phong Bình dừng lại trên người anh ta hai giây, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Chào anh Hà. Cô Giang đã có tôi lo, anh cứ đi làm việc của mình trước đi.”

“... Được.” Hà Chi Viễn nhìn Giang Nhiễm, “Anh đi trước đây.”

“Vâng, hôm nay cảm ơn anh.”

Sau khi Hà Chi Viễn đi, Phong Bình nhìn Giang Nhiễm: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi ạ.” Giang Nhiễm kéo vali nhỏ của mình ra.

Phong Bình nhìn thoáng qua, hỏi: “Chỉ có cái này thôi?”

“Vâng.”

Phong Bình không nói gì nữa, ánh mắt ra lệnh cho người phía sau, có người tiến lên nhận lấy vali giúp Giang Nhiễm: “Cô Giang, để tôi giúp cô.”

“À, cảm ơn.” Cô cầm canh trên bàn đi đến trước mặt Phong Bình hỏi, “Anh Phong, Nhị Hoàng có thể đi cùng với tôi qua đó không?”

“Gâu gâu.” Đương nhiên có thể, đó là nhà anh!

Phong Bình nhìn qua nó rồi đáp: “Có thể.”

“Tốt quá.” Giang Nhiễm thở phào, kéo dây trên người Nhị Hoàng, “Nhị Hoàng, đến nhà họ Phong phải ngoan nhé, không thể gây thêm phiền phức cho nhà người ta đâu đây.”

“Gâu.” Nhà họ Phong là nhà của anh đấy.

Khi xe Phong Bình đi từ trong tiểu khu ra, phóng viên lại dồn dập chụp ảnh cái xe, mặc dù hôm nay chưa hỏi được gì cả, nhưng chỉ bằng mấy bức ảnh này cũng đã đủ để bọn họ viết ra một ngàn chữ rồi.

Phong Bình đưa Giang Nhiễm đến đó thì đi luôn, Phong Nhã chống nạng ra đón. Người giúp việc giúp cô kéo vali vào, Giang Nhiễm theo sau họ đi qua vườn hoa, trong lòng thâm cảm thán.

Tuy đã biết nhà họ Phong rất có tiền nhưng tận mắt thấy biệt thự cao cấp, hơn nữa còn vào đó ở thì cảm giác vẫn rất chấn động.

“Mẹ đến bệnh viện thăm Phong Kính rồi, một lát nữa mới về, em ở phòng thứ hai bên trái trên tầng ba nhé, vốn đó là phòng của Phong Kính.” Phong Nhã chỉ lên trên tầng, “Dì giúp việc sẽ dẫn em lên đó, phòng đó sau khi Phong Kính chuyển đi vẫn chưa có ai vào ở, nhưng vẫn được quét dọn rất sạch sẽ.”

“Vâng.” Giang Nhiễm đi theo dì giúp việc mấy bước, lại không yên tâm quay đầu, “Hôm nay Phong Kính thế nào ạ?” Cô bận việc cả sáng, vẫn không thể tới bệnh viện được.

Phong Nhã nói: “Nghe mẹ nói vẫn chưa tỉnh, nhưng tình trạng đã ổn định, chắc ngày mai là có thể chuyển vào phòng bệnh bình thường.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Phong Nhã nhìn canh trên tay cô, lên tiếng: “Canh này là em hầm cho Phong Kính à? Bây giờ nó cũng không dùng được, đừng để lãng phí.”

“À, nếu không chị dùng đi ạ, cũng có thể bồi bổ.”

“Hay lắm, em để ở đây đi, chị nhờ dì lấy mấy cái bát tới.”

“Vâng.” Giang Nhiễm đặt hộp giữ ấm xuống, Phong Kính không vui kêu lên hai tiếng. Phong Nhã nhìn nó, hỏi: “Sao thế, em cũng muốn uống à?”

“Gâu!” Vốn dĩ là hàm cho anh!

“Được rồi, chị bảo dì lấy thêm cho em một bát.”

“Nhị Hoàng, đừng làm loạn.” Giang Nhiễm kêu Nhị Hoàng một tiếng, rồi đi theo dì giúp việc lên tầng. Phong Kính cũng đi lên theo, trở về phòng ngủ ban đầu của mình.

Biệt thự cao cấp của nhà họ Phong thật sự rất lớn, diện tích một phòng của Phong Kính có khi còn rộng hơn toàn bộ nhà Giang Nhiễm. Cô không vội sắp xếp đồ mà đi tham quan phòng anh trước.

Vì luôn có người dọn dẹp nên phòng rất sạch sẽ, cô nhìn gối, chăn và ga trải giường màu xám nhạt, chất vải nhìn qua vô cùng mềm mại. Trong phòng còn có phòng để quần áo, vì thời gian dài không có người sử dụng nên cũng không có nhiều quần áo lắm, hơn nữa phần lớn đều không mặc. Nhưng vẫn nhìn ra được, từ nhỏ chân Phong Kính đã rất dài.

Từ phòng quần áo đi ra, Giang Nhiễm đi tới tủ sách bên cạnh nhìn thử, bên trong có rất nhiều sách về diễn xuất, chắc là sách chuyên ngành khi Phong Kính đi học, trong đó còn có một hàng sách tất cả đều là bản gốc bằng tiếng anh.

“Oa.” Giang Nhiễm mở cửa tủ sách, tò mò lấy một quyển sách ra. Mấy quyển sách bằng tiếng anh cũng không phải chỉ để bày trên đó để trang trí mà mỗi một quyển sách rõ ràng đều có dấu vết lật xem, còn rất nhiều chú thích được viết bằng bút đỏ trên mặt giấy, là chữ của Phong Kính.

Quả nhiên anh là một học bá.

Giang Nhiễm cũng học ngôn ngữ, nhưng khác thứ tiếng nên xem sách

chuyên ngành tiếng anh trong tú thì vẫn có phần khó khăn.

“Không hồ là người từng du học ở London, đúng là không giống nhau.”
Giang Nhiễm nhỏ giọng cảm thán rồi đặt sách lại chỗ cũ.

Cũng đã lâu Phong Kính không về ở, thấy phòng này vẫn có phần hoài niệm, anh cũng đi dạo trong phòng một vòng, sau đó nằm sấp bên người Giang Nhiễm.

Buổi chiều, cuối cùng Giang Nhiễm cũng đến bệnh viện thăm Phong Kính, anh vẫn chưa tỉnh nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều so với hôm qua. Hôm nay vẫn có phóng viên chờ ở cổng bệnh viện, nhưng lúc Giang Nhiễm đến, mẹ Phong đã cho hai vệ sĩ đi cùng cô, thật ra thì cũng không có ai đi lên kiểm chuyện với cô.

Buổi tối nằm trên giường mà Phong Kính đã từng ngủ, tim Giang Nhiễm đập hơi nhanh, biết rõ là ảo giác của mình nhưng cô vẫn cảm thấy trên gối và chăn tràn ngập mùi hương của Phong Kính.

Những ngày ở nhà họ Phong mặc dù có hơi ngại nhưng cũng may bố mẹ và chị gái Phong Kính đều rất dễ chung sống, Giang Nhiễm cũng từ từ thả lỏng. Chẳng qua hình như Nhị Hoàng cứ luôn trốn tránh mẹ Phong, cũng không biết vì sao nữa.

Mấy ngày nay mỗi ngày cô đều tới bệnh viện, trong phòng bệnh cũng có rất nhiều người đến thăm Phong Kính.

Tới bây giờ Giang Nhiễm vẫn không ngờ mình có thể nhìn thấy nhiều mình tinh ở trong bệnh viện như vậy.

Bạn tốt Mạnh Hành Xuyên của Phong Kính đi cùng với nữ chính Vu Dao của phim “Bí mật”, Quan Nhiên và Nghê Bạch từng hợp tác với anh cũng người trước người sau tới thăm anh, ngay cả người hát ca khúc chính phim “Biệt hiệu Omega” là Cố Tín cũng tới. Người trong đoàn phim cũng tới không ít, đạo diễn, nhà sản xuất, giám chế, còn có tác giả nguyên tác là thầy Hạnh Tâm.

Trải qua lần thử thách này, có lẽ về sau Giang Nhiễm nhìn thấy mình tỉnh sẽ không bao giờ hét lên nữa.

Sáng hôm nay cô ngồi một mình bên cạnh giường bệnh, lại có một người đàn ông đến. Giang Nhiễm theo bản năng nghiêng đầu, khi thấy anh ta thì ngẩn người, cô suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng nhớ ra đã gặp anh ta khi nào: “A, anh là người bạn lúc trước đi cùng Phong Kính tới nhà tôi.”

Thường Tâm mỉm cười với cô, “Trí nhớ của cô Giang rất tốt.”

Giang Nhiễm cũng cười với anh ta, lúc ấy cô cảm thấy người này cực kỳ đẹp trai, thì ra cũng là người trong giới giải trí à?

“Phong Kính thế nào?” Thường Tâm bước về phía trước vài bước, nhìn người trên giường bệnh.

Giang Nhiễm đáp: “Đã ổn hơn rồi nhưng mãi không tỉnh.”

Khi nói lời này cảm xúc Giang Nhiễm hơi tệ đi, trước đó bác sĩ nói bọn họ sẽ hội chẩn một lần nữa, chiều nay sẽ báo lại bệnh tình của Phong Kính với họ.

Thường Tâm duỗi tay sờ trán Phong Kính, sau đó cười nói với Giang Nhiễm: “Yên tâm đi, cậu ta không sao đâu.”

Nghe xong chỉ giống như câu nói an ủi bình thường nhưng không hiểu sao Giang Nhiễm lại yên tâm hơn.

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Chó của cô Giang sao rồi?”

Anh ta bất ngờ hỏi chó của mình khiến Giang Nhiễm không kịp phản ứng: “Anh nói Nhị Hoàng sao? Nó rất khỏe, mặc dù vừa thay đổi môi trường mới nhưng nó thích ứng khá tốt.”

Thậm chí còn thích ứng tốt hơn cả cô.

“Vậy là tốt rồi.” Thường Tâm mỉm cười đi ra ngoài, “Lần sau tôi lại đến.”

“Được, đi thông thả.” Giang Nhiễm nhìn bóng lưng anh ta, cảm giác khí chất người này rất khác người bình thường.

Buổi chiều bác sĩ Quý đến nói về bệnh tình, Giang Nhiễm và mẹ Phong còn có Tần Phàm đều đến phòng làm việc của anh ta. Trong phòng làm việc không khí có phần nghiêm trọng, mẹ Phong không nói nhiều lời đạo đầu mà hỏi thẳng vấn đề mà bà quan tâm nhất: “Bác sĩ Quý, vì sao Phong Kính còn chưa tỉnh?”

Bác sĩ Quý cho họ nhìn mấy bức phim chụp não bộ của Phong Kính: “Phần đầu người bệnh có máu tụ đè lên dây thần kinh khiến anh ấy vẫn hôn mê bất tỉnh.”

“Vậy cái này sẽ tự tan sao? Hay là vẫn cần phải làm phẫu thuật?”

“Còn tùy vào từng tình huống, có bệnh nhân sẽ từ từ tan đi, có trường hợp lại phẫu thuật lần nữa. Nếu anh ấy vẫn cứ hôn mê như vậy, chúng tôi sẽ suy xét đến việc phẫu thuật thêm lần nữa.”

Phẫu thuật thêm lần nữa tuyệt đối không phải là tin tức gì tốt, nhưng nếu Phong Kính vẫn hôn mê không tỉnh, bọn họ cũng không còn lựa chọn khác. Sau khi nói chuyện với bác sĩ Quý, sắc mặt Giang Nhiễm không được ổn lắm, mẹ Phong vỗ tay cô, để cô đừng suy nghĩ linh tinh.

Tần Phàm là người đại diện của Phong Kính, Phong Kính cứ hôn mê như vậy, trên tay anh ta cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý nên cũng không ở lại lâu trong bệnh viện mà vội vã trở về công ty.

Bây giờ tin tức nóng nhất trên Weibo không nghi ngờ gì là chuyện của Phong Kính, một số người chú ý đến việc “bạn gái của Phong Kính vào sống trong biệt thự cao cấp của nhà họ Phong”, một số người lại sợ thiên hạ chưa đủ

loạn nói bệnh tình Phong Kính không được tốt lắm, tiếp tục nằm thẽ sẽ bị mất phong độ hiện giờ.

Đoàn phim “Bí mật” và Hoàn Vũ công khai nói rõ họ sẽ không đổi nam chính, chỉ chờ sức khỏe Phong Kính khôi phục trở về đoàn phim, cũng xem như thoáng ổn định lòng người. Nhưng thời gian ngày một lâu, Tần Phàm cũng không biết tình hình có vượt khỏi tầm không chế không nữa.

Trước đó Giang Nhiễm còn có thể lên mạng đọc tin tức, bây giờ cô đã hoàn toàn không quan tâm gì đến việc cư dân mạng nói về tiến độ bộ phim, cô chỉ mong Phong Kính có thể nhanh chóng khỏe lại.

Phong Nhã thấy cả buổi tối cô gần như không ăn cơm nên cầm chút đồ ăn nhẹ lên cho cô. Giang Nhiễm biết dạo gần đây Phong Nhã bận việc ly hôn, bản thân cũng không giúp được gì cả, lại còn để người ta chăm sóc cho mình nên rất áy náy.

“Em xin lỗi, rõ ràng mọi người cũng rất phiền lòng.”

Phong Nhã nhìn mái tóc màu trà mềm mại của cô, không nhịn được khẽ xoa: “Người một nhà không cần phải nói những lời này, chị biết em lo lắng cho Phong Kính. Ôi, tên nhóc này thật sự không thể để người khác bót lo được, em đừng sợ, nếu nó thật sự mãi mãi không tỉnh lại, chị sẽ giới thiệu cho em một người bạn trai còn tốt hơn cả nó.”

Phong Kính đang tựa vào lòng Giang Nhiễm: “...”

Thật sự là chị ruột!

Chương 51: Đêm thứ năm mươi một

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Lời Phong Nhã nói vượt ra ngoài dự đoán của Giang Nhiễm, người nhà họ Phong thật sự đều rất tốt. Cô ngẩng đầu mỉm cười với Phong Nhã: “Chị cứ giữ lại người đàn ông tốt cho mình, em tin Phong Kính chắc chắn sẽ tỉnh lại.”

“Ừ.” Phong Nhã cũng nở nụ cười, cô ấy đặt đồ ăn nhẹ lên trên bàn Giang Nhiễm, xoa tay với cô, “Vậy không quá rầy em nghỉ ngơi nữa, em ăn chút gì đi, còn đĩa ngày mai để dì đến lấy là được.”

“Vâng ạ.”

Giang Nhiễm nhìn cô ấy chống nạng đi ra ngoài, không muốn để bọn họ lo lắng thêm nữa nên đành ăn vài thứ. Ban đêm, lời bác sĩ Quý nói không ngừng vang lên trong đầu cô, cô không sao ngủ được.

“Gâu gâu.” Phong Kính nhảy lên giường, nằm bên cạnh Giang Nhiễm. Từ sau khi Giang Nhiễm từ bệnh viện về thì vẫn không vui, anh rất lo lắng cho cô. Giang Nhiễm vươn tay ra khỏi chăn xoa nó: “Nhị Hoàng, nếu Phong Kính thật sự không tỉnh lại thì làm sao bây giờ?”

“Gâu.” Sẽ không. Anh liếm cô.

Cảm nhận được sự an ủi từ Nhị Hoàng, Giang Nhiễm mỉm cười: “Ừm. Đi ngủ sớm thôi, không chừng ngày mai sẽ có tin tức tốt đấy nhỉ?”

“Gâu.” Phong Kính vẫy đuôi rồi ngủ bên cạnh cô.

Ngày hôm sau, Giang Nhiễm bị tiếng chó sủa đánh thức. Cô mơ màng mở mắt ra, lẩm bẩm một tiếng: “Nhị Hoàng?”

Tiếng chó sủa vẫn vang lên liên tục nhưng lại có xu hướng càng thêm thảm thiết, Giang Nhiễm hết hồn.

“Nhị Hoàng?” Cô ngồi dậy nhìn quanh phòng. Tối hôm qua Nhị Hoàng còn ngủ bên cạnh cô, không biết đã rời đi từ lúc nào, cô mặc thêm áo ngoài, đi đôi dép nhưng ra ngoài.

Trên hành lang, dì giúp việc nhà họ Phong đang vật lộn với “Nhị Hoàng”, Giang Nhiễm sững sốt, bước nhanh về phía trước hỏi: “Sao thế ạ?”

“Gâu gâu!” Thấy Giang Nhiễm lại đây, Phong Kính dùng sức tránh khỏi tay dì giúp việc, chạy tới bên cạnh cô.

Bây giờ đang là mùa đông nhưng nhà họ Phong có máy sưởi đầy đủ, vừa rồi vật lộn với chó lâu như vậy, đầu dì giúp việc đã ra đầy mồ hôi. Dì giúp việc lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, nói với Giang Nhiễm: “Bà chủ bảo tôi tắm rửa cho nó, nhưng nó sổng chết không cho tôi chạm vào.”

“Gâu!” Phong Kính không vui sủa lên một tiếng, đương nhiên anh không cho dì giúp việc chạm vào rồi, cho dù hiện tại biến thành chó thì anh cũng không để cho bất cứ người phụ nữ nào chạm vào được! Huống chi là chuyện riêng tư như tắm rửa nữa chứ!

Giang Nhiễm ngồi xổm xuống vuốt ve Nhị Hoàng, an ủi nó, cuối cùng nó cũng ngừng sủa. Quả thật Nhị Hoàng cũng nên tắm rửa, với lại nhà họ Phong sạch sẽ như vậy, nếu bị nó làm bẩn thì không tốt.

“Để cháu tắm giúp nó, có lẽ Nhị Hoàng xấu hổ đấy ạ.”

“...” Nó xấu hổ lúc nào chứ, rõ ràng là đáng sợ bà cưỡng ép nó, “Vậy được, đồ để sẵn ở bên trong, tôi đi làm việc khác đây.”

“Vâng ạ.” Giang Nhiễm đứng lên, nói với Nhị Hoàng, “Nhị Hoàng, lại đây tắm nào.”

“Gâu!” Phong Kính tung tăng đi theo cô, lúc Giang Nhiễm tới đây không

mang theo sữa tắm cho chó, không ngờ nhà họ Phong lại chuẩn bị giúp cô, di giúp việc đã đặt khăn lông sạch sẽ ngăn nắp ở một bên, Giang Nhiễm sờ thử, chất vải vô cùng mềm mại.

“Nhị Hoàng, lại đây.” Giang Nhiễm vịn nước ra, thử độ ấm trước, sau đó gọi Nhị Hoàng nhảy vào bồn tắm nhỏ. Sợ dòng nước sẽ kích thích nó, Giang Nhiễm còn dùng tay chặn vòi sen lại, để nước chảy theo kẽ hở giữa các ngón tay cô rơi vào người Nhị Hoàng.

Phong Kính thoải mái hừ vài tiếng, Giang Nhiễm nhìn dáng vẻ hưởng thụ của nó thì không khỏi mỉm cười. Lúc Nhị Hoàng vừa ở với cô, cô cũng thường xuyên tắm rửa cho nó, còn chụp rất nhiều ảnh, Nghiêm Hoan Hoan nói cô giống hết những người tắm rồi phơi nắng cho em bé. Sau đó Nhị Hoàng lớn hơn một chút, cô đưa nó tới thẩm mỹ viện tắm, cô cảm thấy bọn họ tắm có vẻ chuyên nghiệp hơn.

Bây giờ cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên khi thấy cô mang một con chó đến tắm, nhân viên ở thẩm mỹ viện đã ngạc nhiên đến mức nào. Có lẽ cô là khách hàng duy nhất mang chó đến thẩm mỹ viện tắm.

Nhưng trong mắt Giang Nhiễm, giá trị nhan sắc của Nhị Hoàng tuyệt đối không thua những con chó nước ngoài khác.

“Nhị Hoàng, nhắm mắt lại nào.” Cô bôi sữa tắm lên lông của Nhị Hoàng, rất nhiều bọt nhanh chóng nổi lên. Toàn thân con chó bị bọt màu trắng bao phủ, nhìn cực kỳ đáng yêu, Giang Nhiễm không nhịn được muốn chụp ảnh cho nó.

Nhưng trên người cô không mang theo điện thoại nên đành phải từ bỏ suy nghĩ này.

Phong Kính ngồi xồm trong bồn tắm, được tay Giang Nhiễm xoa vô cùng thoải mái, thoải mái đến mức... Khiến anh nhớ lại một cảnh tượng xấu hổ từ rất lâu nào đó.

“...” Anh giật mình, lấy lại tinh thần trong nháy mắt.

Nếu lại cứng lên dưới tay Giang Nhiễm, anh sẽ không sống nổi!

Vì thế vốn đang hưởng thụ được người ta tắm rửa cho, Phong Kính lại đề phòng như gặp phải kẻ thù lớn, như đứng đồng lửa ngồi trên đồng than.

Giang Nhiễm thấy cơ thể Nhị Hoàng cứ cứng đờ, khó hiểu hỏi nó: “Có phải chị xoa không thoải mái không?”

“...” Không, anh sợ lại thoải mái quá!

Vẻ mặt Nhị Hoàng vẫn cực kỳ nghiêm trang, Giang Nhiễm không xoa nữa mà rửa sạch bọt trên người nó. Sau khi tắm sạch sẽ, cô lấy khăn lông bọc Nhị Hoàng lại, lau hết nước còn đọng trên người nó rồi mới ôm về phòng mình, sấy khô lông cho nó.

Vừa mới tắm nên lông Nhị Hoàng vừa mềm mại vừa bông bênh, Phong Kính thoải mái rũ lông khiến Giang Nhiễm nhớ tới quảng cáo dầu gội: Mượt mà như tơ.

“Được rồi, đẹp lắm!” Giang Nhiễm ôm chú chó nhỏ được tắm sạch sẽ vào trong lòng, vuốt ve nó.

“Gâu!” Đuôi của Phong Kính vênh lên.

Giang Nhiễm vuốt ve chú chó của mình xong, vẫn không kìm lòng được mà chụp ảnh nó. Nhị Hoàng cực kỳ có cảm giác với máy ảnh, thậm chí còn cố gắng mở to hai mắt nhìn.

Thật sự là một chú chó nhanh nhạy.

“Được rồi, em ngoan ngoan ở nhà, chị tới bệnh viện nhé.” Giang Nhiễm nói xong lại thay quần áo luôn trong phòng ngủ, Phong Kính đành yên lặng quay lưng lại.

Rốt cuộc đến khi nào mới có thể biến trở lại thành người đây, đau lòng quá!

Giang Nhiễm đi rồi, Phong Kính ở trong phòng tự hỏi rất lâu, hình như chỉ có thể tìm thiên sư Thường Tâm kia tới đây. Anh nhìn máy tính Giang Nhiễm, nhảy lên ghế. Mới dùng chân mở máy tính đã có người gõ cửa phòng hai cái, sau đó mẹ Phong đẩy cửa đi vào.

...

“Gâu.” Phong Kính vẫn duy trì tư thế lúc này, vô tội kêu lên một tiếng với bà.

Mẹ Phong không nói gì, chỉ mỉm cười với anh.

Hôm nay trong bệnh viện, Giang Nhiễm gặp Michelle cũng tới thăm bệnh. mấy ngày này trừ cô và mẹ Phong mỗi ngày đều đến ra thì Michelle cũng rất chịu khó. Michelle luôn tự trách chuyện Phong Kính ngã xuống núi, mặc dù Tần Phàm và người nhà họ Phong chưa nói gì anh ta cả, nhưng như thế anh ta lại càng áy náy.

“Chào cô Giang.” Michelle chào hỏi Giang Nhiễm rồi nhường vị trí lại cho cô.

Giang Nhiễm không ngồi xuống, chỉ đi đến mép giường nhìn Phong Kính. Vẻ mặt anh vẫn thế, đôi mắt nhắm chặt, không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Michelle không muốn quấy rầy cô nên đành đi về: “Cô đã đến rồi, tôi đi trước đây, đúng lúc bác gái nói muốn tắm rồi thay quần áo cho anh ấy, tôi đến nhà anh ấy một chuyến lấy ít đồ tới đây.”

Anh ta nói “nhà” là ngôi nhà ở Nam đình Hoa Đô, từ lúc Phong Kính nằm viện, nơi đó cũng không có ai ở, anh ta cũng nên đi qua đó nhìn xem và chuẩn bị ít đồ đạc.

Giang Nhiễm nghe anh ta nói vậy liền lên tiếng: “Tôi đi cùng anh nhé.”

“Không cần không cần, chuyện nhỏ này tôi làm là được rồi.”

“Không sao đâu, dù sao tôi ngồi ở đây cũng không có việc gì, tôi có thể giúp anh cầm đồ, lát nữa chúng ta lại cùng tới đây.”

Michelle suy nghĩ một chút mới nói: “Vậy cũng được, cô vẫn chưa đến căn nhà bên Hoa Đô của Phong tổng, vừa khéo cũng có thể đi xem.”

“Được.” Giang Nhiễm nhìn thoáng qua Phong Kính đang hôn mê rồi đi theo Michelle ra ngoài.

Michelle vẫn lái xe bảo mẫu công ty cấp cho Phong Kính, trên xe có rất nhiều đồ dùng thường ngày Phong Kính hay dùng, ví dụ như khẩu trang đen và mũ lưỡi trai. Giang Nhiễm nhớ tới lúc cô và Phong Kính mới quen biết, không khỏi bật cười: “Michelle, lúc ấy người giúp Phong Kính chuyển nhà là anh nhĩ?”

“Đúng vậy, lúc ấy tôi nghĩ mãi không ra vì sao anh ấy muốn chuyển đến đó ở, thì ra là vì gặp cô.”

Giang Nhiễm ngăn người: “Gì cơ? Không phải anh ấy nói anh ấy tới đó để nghỉ ngơi sao?”

“Hả?” Michelle cũng nghi ngờ, “Chẳng lẽ lúc anh ấy chuyển vào đó thì hai người vẫn chưa quen nhau à?”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Vẫn chưa quen biết.”

“Vậy... Vậy có lẽ chính là duyên phận rồi.”

Nhà ở Nam đình Hoa Đô mặc dù cũng là biệt thự nhưng không khoa trương như biệt thự cao cấp của nhà họ Phong. Khu biệt thự này rất lớn, bên trong là từng ngôi nhà hiện đại nhỏ, có hai tầng, cũng có ba tầng. Diện tích xanh hóa của tiểu khu cũng khá lớn, lái xe đi vào tựa như đang lạc vào một vườn hoa, không hổ lại có tên “Hoa Đô”. (1)

(1) Hoa Đô: Thành phố hoa.

Nơi thế này nhìn kiểu gì cũng thích hợp để nghỉ dưỡng hơn tiểu khu mà cô đang ở.

“Nhà ở đây được thiết kế rất đẹp.” Giang Nhiễm cảm thán.

Michelle gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, hơn nữa chất lượng cũng rất tốt, bên bất động sản cũng cực kỳ có trách nhiệm, Phong tổng khá thích chỗ này, nói là vừa khiêm tốn vừa xa hoa giống anh ấy.”

“Phụt.” Giang Nhiễm bật cười, lời nói kiểu này đúng là rất giống mấy lời Phong Kính có thể nói ra, “Khi nhà ở đây bắt đầu phiên giao dịch tôi cũng có chú ý tới, nhưng nghe nói mấy căn nhà ở đây đã được đặt mua gần hết, hơn nữa tôi cũng không mua nổi.”

Michelle buột miệng: “Không sao đâu, dù sao sau này cô cũng sẽ chuyển đến đây ở thôi.”

Lời nói này khiến Giang Nhiễm hơi xấu hổ, nhưng nghĩ đến việc hiện tại bản thân cũng đã đến biệt thự cao cấp của nhà họ Phong thì có ở Hoa Đô hình như cũng không vấn đề gì.

“Ngôi nhà phía trước chính là nhà của Phong tổng.”

Giang Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, Michelle chạy xe vào gara của một ngôi nhà. Trong đó còn hai chiếc xe của Phong Kính, một cái là Cayenne mà Giang Nhiễm từng thấy lúc trước, còn một cái là Maserati.

Cô bước xuống quan sát siêu xe của Phong Kính: “Tổng cộng anh ấy có mấy chiếc xe thế?”

“Bình thường bên này để bốn cái, bên nhà họ Phong có hay không thì tôi không biết.” Michelle đỗ xong xe, từ gara đi vào nhà với Giang Nhiễm, “Cô ngồi ở phòng khách một lát nhé, tôi đi lấy ít đồ.”

“Tôi đi cùng anh.”

“Cũng được.”

Hai người vào phòng ngủ chính của Phong Kính, Michelle vào phòng quần áo lấy đồ, còn Giang Nhiễm đi xung quanh phòng. Phòng này còn lớn hơn so với phòng của anh ở nhà họ Phong, nhưng bố cục và cách trang trí lại có phần tương tự. Cô mở cửa sổ ra để gió lùa vào trong phòng.

Đối diện cửa sổ đặt một cái bàn học, trên bàn chỉ có laptop và bút máy. Giang Nhiễm cầm lên nhìn, ừ, bút máy hàng hiệu đấy.

Cô cẩn thận đặt bút máy lại chỗ cũ, chợt phát hiện ngăn kéo bàn học hơi mở ra. Trong ngăn kéo là một tờ giấy... hơi giống bức thư mà cô gửi Phong Kính lúc ấy.

Cô mở ngăn kéo ra, quả nhiên là bức thư cô gửi cho Phong Kính, không ngờ anh lại cất giữ trong ngăn kéo. Bên cạnh lá thư này còn có một lá thư khác, trên đó có một hàng chữ xinh xắn bằng bút máy: *Thư trả lời gửi Giang Nhiễm.*

Giang Nhiễm khẽ sừng sốt, Phong Kính viết cho cô sao?

Bức thư không dán lại, cô lấy giấy viết thư màu trắng bên trong, mở nó ra xem.

Gửi Giang Nhiễm:

Thấy chữ như thấy mặt.

Ừm... Cách thức này không sai chứ? Thật sự thì đây là lần đầu tiên anh chính thức viết thư cho người khác như thế này, khi nhận được thư của em, anh vô cùng bất ngờ, anh cho rằng trong thời đại bùng nổ thông tin như bây giờ sẽ không có người nào lựa chọn cách truyền tin truyền thống như vậy nữa. Nhưng chắc chắn không có cách nào trịnh trọng hơn viết thư, anh tự hỏi rất lâu, cảm thấy cũng chỉ có viết thư trả lời cho em mới có thể đủ để đáp lại tình cảm của em.

Hơi xấu hổ chút, từ nhỏ đến lớn, điều anh không am hiểu nhất chính là viết văn, nếu không cần phải viết văn thì ngữ văn của anh có thể đạt điểm tối đa rồi. Nhưng cô Giang không giống với anh, chắc từ nhỏ em cũng có khả năng đặc biệt về viết văn đúng không, cho nên lớn lên mới làm công việc liên quan đến văn học nhỉ? Em phiên dịch tác phẩm văn học nước ngoài, nghĩ cũng đã biết tài năng văn chương rất nổi bật, hy vọng bức thư vụng về này của anh sẽ không khiến em chê cười.

Viết tới đây anh lại chợt nhớ tới, mặc dù từ nhỏ anh không giỏi viết văn nhưng anh vẫn thích đọc sách, lần đầu tiên nhìn thấy một hàng sách được cô Giang phiên dịch trong nhà em, anh mới nhận ra, anh từng có vinh hạnh đọc một tác phẩm do em dịch, cái này có được tính là một loại duyên phận không nhỉ?

À, hình như có hơi lạc đề mất rồi, trước đây giáo viên ngữ văn luôn nói với anh, viết văn cũng như ngựa thần lướt gió tung mây, nghĩ đến đâu thì viết đến đấy.

Chúng ta trở lại chuyện chính nhé.

Bức thư này anh cũng muốn chia sẻ với em một chút tâm tình của anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô Giang, anh đã cảm thấy em là một cô gái vô cùng dịu dàng, cho dù đối mặt với bộ dạng đeo khẩu trang và đội mũ vô cùng khả nghi của anh cũng có thể mỉm cười nhiệt tình. Anh biết hàng xóm vẫn luôn có những lời đồn đại liên quan đến anh, thật may cô Giang không vì những lời bàn tán đó mà xa lánh anh.

Sau đó chúng ta lại phát triển trở thành người yêu, với anh mà nói điều này giống như một giấc mơ tuyệt đẹp. Lúc tỏ tình với em, trong lòng anh cực kỳ lo lắng, thấp thỏm không yên, anh không biết nếu em từ chối thì anh nên làm gì bây giờ.

Cũng may em không làm vậy, còn dùng cách trịnh trọng như vậy để đáp lại tình cảm của anh.

Những lúc bên em đều cực kỳ tự nhiên, cũng vô cùng vui vẻ, chỉ tiếc công việc của anh khá bận, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em, nhưng em lại chưa từng oán giận anh về chuyện này. Có đôi khi anh nghĩ, đời trước anh đã tích được đức gì mà đời này mới có thể có được người bạn gái như em?

Mặc dù thời gian hẹn hò với em chưa dài nhưng anh thường xuyên tưởng tượng cuộc sống của hai chúng ta sau này. Anh biết em thích trồng rau, nhà anh có một mảnh vườn rộng 50 mét vuông, bình thường anh không có thời gian để chăm nom, đúng lúc em có thể dùng để trồng những loại rau củ mà em thích: cà chua, ớt xanh, sen trắng, mướp đắng, cà tím... Em có thể trồng hết tất cả những loại đấy, cũng có thể tự tay thu hoạch.

Sân thượng lớn ở tầng trên cũng có thể làm một vườn hoa nhỏ, đặt mấy cái ghế dựa, mấy bồn hoa, còn có một cái xích đu. Em có thể ngồi trên xích đu đọc sách, Nhị Hoàng chơi đùa xung quanh, mà anh thì ở bên cạnh ngắm em.

Trường bối nhà chúng ta thường nói, một ngày nào đó tình yêu trở thành cuộc sống, cuối cùng người yêu cũng sẽ trở thành người thân.

Không biết anh có vinh hạnh trở thành người thân của em không?

Chương 52: Đêm thứ năm mươi hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trên bức thư không ghi tên vì Phong Kính chưa quyết định bao giờ gửi nó đi.

Ở bệnh viện nghe được những lời chị gái nói về người thân, anh liền viết bức thư này, nhưng bản thân anh cũng hiểu rõ, bây giờ mà cầu hôn thì quá nóng vội. Mặc dù anh cũng muốn nhanh chóng chấm dứt việc hoán đổi với Nhị Hoàng nhưng anh cũng không thể không suy nghĩ đến cảm xúc của Giang Nhiễm.

Anh hi vọng chờ đến lúc thích hợp, thời cơ chín muồi sẽ đưa bức thư này cho Giang Nhiễm.

Khi anh viết bức thư này, anh có nằm mơ cũng không ngờ Giang Nhiễm sẽ nhìn thấy nó vào thời điểm hồng phúc như vậy.

Khi đọc hết chữ cuối cùng trên bức thư, nước mắt Giang Nhiễm đã không thể khống chế được rơi xuống giữa những hàng chữ. Màu mực đen bị nước mắt làm nhòe đi nhưng cũng không thể ngăn cản nước mắt Giang Nhiễm.

Trong khoảng thời gian ở trong nhà họ Phong, cô vẫn luôn kìm nén cảm xúc của bản thân, không muốn tăng thêm buồn phiền cho người nhà Phong Kính, nhưng bây giờ cảm xúc dồn nén quá lâu cuối cùng không chịu nổi nữa, lập tức phát tiết ra.

Cô cầm bức thư Phong Kính viết cho mình, bật khóc nức nở.

Michelle đang thu dọn đồ đạc bị tiếng động làm hoảng sợ, vội vàng chạy đến nhìn. Giang Nhiễm quỳ gối trên mặt đất khóc như điên, dường như muốn trút hết tất cả sự bất an và áp lực mấy ngày nay ra ngoài.

Anh ta tiến lên một bước định an ủi cô, nhưng cuối cùng chỉ nhấc chân lên, xoay người đi ra ngoài, còn đóng cửa lại giúp cô.

Khóc thể hiện sự yếu đuối nhưng đôi khi lại rất cần thiết.

Giang Nhiễm khóc đến lúc bản thân không còn chút sức lực thì nước mắt mới dần ngừng rơi. Cô đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt, trang điểm lại cho mình.

Sau khi khóc xong thì phải giữ vững tinh thần, đối mặt với mọi chuyện tiếp theo.

Cô cất thư của Phong Kính vào túi của mình, mở cửa đi ra ngoài. Michelle ngồi trên sofa trong phòng khách tầng một, bên cạnh có một túi du lịch nhỏ, chắc là đồ anh ta chuẩn bị cho Phong Kính.

Thấy Giang Nhiễm đi ra, anh ta đứng lên, nhìn cô với vẻ đắn đo: “Cô, cô không sao chứ?”

Giang Nhiễm biết vừa nãy mình khóc chắc chắn anh ta đã nghe được, nhưng bây giờ cũng không cảm thấy quá xấu hổ: “Không sao đâu, chỉ là mắt còn hơi đỏ. Đã lấy hết đồ rồi sao?”

“Ừ, cô có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần đâu, chúng ta đến bệnh viện luôn đi.”

“Được.”

Michelle vào gara lái xe ra, hai người lại đến bệnh viện, lúc này Phong Kính đang mắt to trừng mắt nhỏ với mẹ mình trong phòng ngủ.

Một người một chó đối mặt, vừa đứng vừa cúi đầu như đang giằng co. Tình huống này nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ dị, Phong Kính cảm thấy mình đã toát mồ hôi lạnh ra rồi, đành phải ra sức nở nụ cười đáng yêu với mẹ mình: “Gâu.”

Lại vấy đuôi.

Khóe miệng mẹ Phong hơi cong lên, nhìn nó: “Nhị Hoàng, vì sao con luôn trốn trách bác?”

“... Gâu.” Không có mà. Anh cố gắng mở to mắt, khá giống dáng vẻ bình thường Nhị Hoàng tỏ ra đáng yêu.

Mẹ Phong cũng không có phản ứng gì với vẻ mặt này: “Cảm thấy bác đáng sợ lắm sao?”

“Gâu gâu.” Phong Kính nâng chân trước lên, đưa tới bên miệng khẽ liếm.

“Chỉ có mèo mới liếm chân như vậy thôi.”

Phong Kính: “...”

Mẹ Phong nhìn anh một lát, ánh mắt lại đảo về phía máy tính: “Con mở máy tính ra à? Lúc trước nghe Phong Bình nói con còn chạy đến bệnh viện tìm Giang Nhiễm, đúng là một chú chó thông minh.”

“...” Phong Kính cảm thấy cực kỳ không ổn, cứ như vậy mồ hôi lạnh của anh thật sự có thể chảy xuống luôn rồi. Anh quyết định đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhìn nó dè dặt đi ra ngoài, mẹ Phong cũng không cản lại, chỉ khi nó sắp bước ra khỏi cửa phòng thì bà ở phía sau gọi một tiếng: “Phong Kính.”

Toàn thân chó của Phong Kính run lên.

Anh dùng bóng lưng cứng ngắc đối mặt với bà một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu lại, liếc bà một cái.

Mẹ Phong: “Đúng là Phong Kính rồi, kiểu lén lút này giống hệt nhau.”

Phong Kính: "..."

Hôm nay mẹ anh dạy cho anh một bài học vô cùng sinh động, cái gì gọi là không ai hiểu con bằng mẹ.

"Lần trước con nói với mẹ chuyện người bạn biến thành chó, quả nhiên "bạn chính là tôi" nhỉ?"

Phong Kính: "..."

Không phải chứ mẹ à, sao mẹ có thể bình tĩnh mà chấp nhận giả thiết ly kỳ như thế chứ?

Nhưng nghĩ đến hàng năm mẹ anh lại giới thiệu các loại "thiên sư đạo sĩ" cho mấy người chị em của bà ấy, anh lại cảm thấy thông suốt rồi.

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Mẹ Phong hỏi.

"Gâu gâu!" Phong Kính kêu lên.

"..." Mẹ Phong im lặng một lúc mới nói, "Sinh ra đứa con trai lớn như vậy, bây giờ ngay cả tiếng người cũng không nói được."

Phong Kính: "..."

Mẹ Phong đi ra ngoài tìm cuốn sổ ghi chép nhỏ, lại cầm lọ mực nước đặt trước mặt Phong Kính: "Vẫn có thể viết chữ chứ?"

"..." Phong Kính lấy móng chân trước chấm ít mực rồi viết lên giấy.

"Con cũng không biết tại sao lại như thế này."

Mẹ Phong im lặng lâu hơn như đang tiêu hóa sự thật con trai mình thực sự biến thành chó: "Thường Tâm nói thế nào?"

Phong Kính lật tờ giấy khác, tiếp tục viết: *“Anh ta nói thời cơ chưa tới.”*

“Thời cơ là lúc nào?”

“Con đoán là lúc con và Giang Nhiễm kết hôn.”

“...” Vẻ mặt mẹ Phong đầy nghi ngờ nhìn anh. “Chứ không phải con thật sự muốn kết hôn à?”

Phong Kính: “...”

Mặc dù anh cực kỳ muốn nhưng quả thật Thường Tâm cũng nói thế.

“Lần trước mẹ gặp con, con vẫn ổn mà.”

Phong Kính viết: *“Trước đó con chỉ hoán đổi linh hồn vào buổi tối, sau khi bị thương thì vẫn cứ như vậy.”*

Mẹ Phong suy nghĩ một lúc rồi xé mấy tờ giấy anh viết ra đốt hết, “Có lẽ liên quan đến việc con hôn mê, chắc tỉnh lại sẽ tốt thôi.”

Phong Kính gâu một tiếng như đồng ý với ý kiến của bà.

Chỉ không biết khi nào anh mới có thể tỉnh.

Chẳng mấy chốc ba ngày lại trôi qua, Giang Nhiễm phát hiện, hình như gần đây Nhị Hoàng không hề trốn tránh mẹ Phong nữa. Khi cô ngồi trên xe chú Chu đến bệnh viện thăm Phong Kính, mẹ Phong đang chơi với Nhị Hoàng ở vườn hoa. Thấy cô ngồi trong xe đi ra ngoài, Nhị Hoàng còn chạy về phía cô kêu vài tiếng.

Chờ xe chở Giang Nhiễm đi ra ngoài, Phong Kính mới nằm trên mặt đất.

“Mẹ hỏi đại sư Thường Tâm rồi, cậu ta nói mẹ cứ yên tâm.” Mẹ Phong

cầm một cái dây có quả bóng dùng để chơi đùa với chó đi tới đặt trước mặt Phong Kính, lắc qua lắc lại.

Phong Kính quỳ trên mặt đất nhìn bà, dường như không có hứng thú với cái dây đó.

“Không biết vì sao, sau khi cậu ta nói cứ yên tâm thì mẹ lại không muốn đi bệnh viện thăm con nữa.”

Phong Kính: “...”

Mẹ vốn dĩ đã không muốn đi chứ gì! Mỗi ngày người đều đặn đến bệnh viện thăm anh chỉ có Giang Nhiễm thôi!

Như hiểu ánh mắt bất mãn của anh, mẹ Phong mỉm cười: “Sao thế, cảm thấy mẹ không quan tâm con hả? Hôm qua mẹ còn bảo quản gia đặt một cái máy đựng thức ăn di động cho con cơ, chắc hôm nay có thể nhận được hàng đấy. Nghe nói cái đó chơi rất vui.”

Phong Kính: “...”

“Ôi, cảm giác thấy nuôi chó thú vị hơn nuôi con trai nhiều.”

...

Quên đi, đã sớm quen với người mẹ ruột này rồi, không tức giận không tức giận.

Giang Nhiễm tới bệnh viện, giống như ngày thường ngồi cạnh giường nói chuyện với anh một lát. Bác sĩ nói cứ nằm như thế các cơ sẽ teo lại, cô lại thuận tiện giúp anh xoa bóp các cơ. Mặc dù việc này đều có chuyên gia làm mỗi ngày nhưng mỗi lần cô đến thì vẫn sẽ xoa bóp giúp anh.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh giày cao gót chạm vào nền gạch, Giang Nhiễm nhìn thoáng ra ngoài, nghĩ thầm, lại có người tới thăm bệnh à?

Rất nhanh có một người phụ nữ xinh đẹp đi vào, Giang Nhiễm nhớ lại, hình như chưa từng thấy khuôn mặt này trên TV.

“Xin chào.” Mặc dù không biết đối phương là ai, cô vẫn lên tiếng chào hỏi trước.

Người phụ nữ cũng gật đầu với cô, sau đó có một bé gái ló đầu ra từ phía sau cô ấy: “Mẹ ơi, đã tới rồi ạ?”

“Ừ, tới rồi con.”

Lúc này Giang Nhiễm mới chú ý tới bé gái bên cạnh người phụ nữ, gương mặt trắng nõn kia khiến cô hơi sững sốt, sau đó buột miệng thốt ra một cái tên: “Ồ, Tiểu Lâm Lâm.”

“Tiểu Lâm Lâm” chính là đứa bé đáng yêu trong phim “Biệt hiệu Omega” mà Phong Kính đóng vai nam chính, Giang Nhiễm không biết tên thật của bé, chỉ nhớ tên nhân vật trong phim.

“Em chào chị ạ.” Giọng nói trẻ con của bé gái vang lên, sau đó nhìn về phía Phong Kính nằm trên giường bệnh, “Anh Phong Kính sao vậy ạ?”

Mẹ bé nói: “Anh ấy bị bệnh, vẫn không muốn dậy đây.”

Tiểu Lâm Lâm nhíu mày, đi qua nhìn Phong Kính: “Anh Phong Kính không ngoan chút nào, không được nằm ỳ trên giường thế đâu.”

Mẹ bé mỉm cười xoa đầu cô bé rồi quay sang nhìn Giang Nhiễm: “Tình huống của Phong Kính thế nào?”

Giang Nhiễm đáp: “Bệnh tình rất ổn định, bác sĩ nói mấy ngày nay có dấu hiệu chuyển biến tốt, chắc là sắp tỉnh rồi.”

“Vậy thì tốt, cậu ấy là một diễn viên rất chuyên nghiệp, cả nhà bọn chị đều rất thích cậu ấy.”

“Cảm ơn chị.”

Người phụ nữ mỉm cười quan sát cô vài lần, dường như đang so sánh mặt cô với gương mặt trên tin tức, nhưng xuất phát từ sự giáo dục tốt, cô ấy cũng không hỏi gì cả. Tiểu Lâm Lâm nói chuyện một lúc với Phong Kính, mẹ bé kéo bé nói: “Được rồi, chúng ta không quây rầy anh Phong Kính nghỉ ngơi nữa nhé.”

“Không...” Hình như Tiểu Lâm Lâm còn không hài lòng, cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, ngửa đầu nhìn Giang Nhiễm, “Đúng rồi, mẹ kể chuyện cổ tích cho em, hoàng tử hôn người đẹp thì người đẹp sẽ tỉnh lại, chị à, chị cũng hôn anh ấy đi, hôn thì anh ấy sẽ tỉnh lại.”

“Cái đầu nhỏ của con mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện gì đấy?” Mẹ bé ra vẻ tức giận trừng mắt nhìn bé gái.

Giang Nhiễm mỉm cười, trẻ con thật sự rất ngây thơ hồn nhiên.

“Chị à, chị thử đi mà, người bạn nhỏ bên cạnh em cũng thường xuyên nói phải hôn mới có thể tỉnh dậy.”

Giang Nhiễm: “...”

Người bạn nhỏ à, còn nhỏ như vậy không được lên mạng đâu nhé.

Thấy Tiểu Lâm Lâm tràn ngập mong chờ nhìn mình, Giang Nhiễm nghĩ, cứ hôn một cái đi. Cô đi lên phía trước, lấy tay vuốt tóc trên trán Phong Kính. Ngại trẻ con còn đang ở đây, cô dè dặt hôn nhẹ lên trán Phong Kính.

“Mau tỉnh lại đi, người đẹp ngủ say.” Cô lẩm bẩm.

Sau khi cô hôn Phong Kính, Tiểu Lâm Lâm không chớp mắt nhìn chằm chằm Phong Kính, dường như đang đợi anh mở to mắt ngay lập tức. Bị cảm xúc của cô bé tác động, Giang Nhiễm cũng nhìn Phong Kính chằm chằm.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, dường như lông mi Phong Kính hơi rung lên.

Chương 53: Đêm thứ năm mươi ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Cử động của Phong Kính rất nhỏ, Giang Nhiễm cũng không dám chắc có phải do mình nhìn nhầm hay không. Cô không chớp mắt nhìn chăm chăm Phong Kính, vội vàng gọi anh một tiếng: “Phong Kính?”

Giống như đáp lại cô, lông mi Phong Kính lại nhẹ nhàng rung lên, lần này Giang Nhiễm nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Đôi mắt cô lập tức sáng lên, xoay người hỏi mẹ con Lâm Lâm như chứng thực: “Vừa rồi mắt anh ấy động đấy, hai người có nhìn thấy không?”

“Hình như có động đấy thật đấy.” Mẹ Lâm Lâm nói.

“Để tôi đi gọi bác sĩ!” Giang Nhiễm vừa nói vừa đồng thời ấn nút gọi người. Bác sĩ và y tá nhanh chóng tới đây, Giang Nhiễm miêu tả lại phản ứng vừa rồi của Phong Kính cho bọn họ, bác sĩ Quý bảo bọn họ chờ ngoài phòng bệnh.

Mỗi giây mỗi phút ở ngoài phòng bệnh đều vô cùng khó khăn, Giang Nhiễm không ngừng cầu nguyện trong lòng, hy vọng Phong Kính nhất định phải tỉnh lại.

Cửa phòng bệnh mở ra, Giang Nhiễm là người đầu tiên bước lên: “Bác sĩ Quý, sao rồi ạ? Anh ấy tỉnh chưa?”

Bác sĩ Quý: “Bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, ý thức cũng rất rõ ràng nhưng sức khỏe của anh ấy vẫn còn quá yếu, tỉnh táo một lát thì đã ngủ tiếp rồi. Mọi người không cần lo lắng, nếu đã tỉnh lại thì không có vấn đề gì đáng ngại nữa.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ Quý!” Giang Nhiễm kích động cảm ơn bác sĩ rồi báo chuyện này cho mẹ Phong.

Mẹ Phong vẫn đang ở trong vườn hoa, bà nhìn chú chó nhỏ đang ngủ dưới ánh mặt trời, nói với Giang Nhiễm ở đầu dây bên kia: “Bác biết rồi, bây giờ bác sẽ tới bệnh viện ngay.”

Phong Kính tỉnh lại là một chuyện lớn, ngay cả Phong Nhã cũng không màng cái chân chưa khỏi hẳn mà theo mẹ Phong đến bệnh viện. Bác sĩ Quý nói sức khỏe của Phong Kính vẫn còn rất yếu nên bọn họ cũng không báo với những người khác, chỉ ở bệnh viện chờ Phong Kính tỉnh lại lần nữa.

Bác sĩ Quý nói chắc buổi chiều anh sẽ tỉnh.

Mấy ngày nay Giang Nhiễm vẫn luôn ở trong bệnh viện, mẹ Phong bảo cô về nghỉ ngơi trước, bà và mọi người sẽ ở đây. Nhận ra vẻ không tình nguyện của cô, mẹ Phong khuyên nhủ: “Cháu nhìn cháu đi, dạo này chịu đựng đến mức mắt có quầng thâm rồi kìa, về tắm rửa, đắp mặt nạ, thay quần áo rồi lại tới đây.”

Giang Nhiễm bị thuyết phục: “Vậy cháu về thay quần áo trước, Phong Kính tỉnh lại mọi người nhớ gọi điện thoại cho cháu nhé.”

“Cháu yên tâm về đi.”

Phong Nhã lén lút dựng ngón cái với mẹ mình: “Lợi hại.”

Mẹ Phong vui vẻ nhận lời khen.

Lúc Giang Nhiễm về đúng vào giờ cơm trưa nên cô ăn trưa ở nhà luôn. Nhị Hoàng vẫn đang ngủ, hình như buổi sáng chơi đến nỗi mệt lả rồi, Giang Nhiễm cũng không quấy rầy nó nữa. Cô mở nước ấm tắm rửa, đắp một miếng mặt nạ lên mặt mình, thoải mái thư giãn ngâm nước nóng.

Trong khoảng thời gian này, vì lo lắng cho Phong Kính nên giấc ngủ của cô cũng không tốt lắm, cũng chưa đắp cái mặt nạ nào cả, sắc mặt rõ ràng không

bằng trước kia. Mong là miếng mặt nạ này có thể cứu được.

Nước ấm giúp Giang Nhiễm thư giãn cơ thể mệt mỏi, cũng thả lỏng được thần kinh vẫn luôn căng thẳng của mình, cô nhanh chóng ngủ thiếp đi. Hai mươi phút sau, cô bị đồng hồ báo thức mình đặt đánh thức.

Tắt đồng hồ báo thức, cô xé mặt nạ trên mặt xuống, soi gương, ừm, hình như tốt hơn trước một chút. Trước khi đi lại trang điểm một lần nữa.

Sau khi sửa soạn xong tất cả, điện thoại của mẹ Phong đúng lúc gọi tới. Gần như Giang Nhiễm nghe máy ngay: “Bác ạ, Phong Kính tỉnh rồi à bác?”

“Ừ, tỉnh rồi, cháu tới đây đi.”

“Vâng ạ!”

Trong khoảng thời gian này chú Chu là người đưa đón cô, Giang Nhiễm chạy xuống tầng, gọi với ra bên ngoài: “Chú Chu, Phong Kính tỉnh rồi, chúng ta tới bệnh viện đi!”

“Được, chú đi chuẩn bị đây.”

Quãng đường tới bệnh viện, tâm trạng Giang Nhiễm thoải mái chưa từng có. Chú Chu nhìn dáng vẻ hân hoan của cô thì bản thân cũng vui vẻ theo.

Truyền thông không biết nhận được tình báo ở đâu, lúc này đã tụ tập đầy ở ngoài bệnh viện, nếu mấy người Giang Nhiễm đi chậm hơn chút nữa, không chừng con đường lớn xung quanh bệnh viện đều sẽ tắc đường giống như hôm Phong Kính xảy ra chuyện không may.

“Mũi của mấy tên chó săn này nhạy thật đấy.” Chú Chu lầm bầm.

Giang Nhiễm cũng không thích những phóng viên này, cô nhìn xuyên qua cửa sổ xe thấy những người đó giơ camera và microphone ra, nói với chú Chu: “Không phải bọn họ đuổi theo chúng ta chứ ạ?”

“Không đuổi theo được đâu, chú nhìn thấy vệ sĩ của cậu Phong Bình rồi, bình thường bọn họ sẽ không dám chọc vào cậu ấy đâu.”

Giang Nhiễm cực kỳ đồng ý với lời nói của chú Chu, sở trường của tổng tài Phong Bình là vẻ mặt “Tôi không dễ chọc, đừng tìm đường chết”.

Xem như thuận lợi đi vào bệnh viện như mọi ngày, Giang Nhiễm chạy lên. Phong Kính nằm ở phòng VIP trong bệnh viện, tầng khá cao, cô nhìn con số đang tăng lên trong thang máy, tim đập càng lúc càng nhanh.

Trước khi ra khỏi thang máy, cô lấy cái gương nhỏ trong túi ra soi rồi mới nhấc chân đi ra ngoài.

Cô nhận ra chân mình lại nhũn ra.

“Phù...” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định nhịp tim đang đập điên cuồng.

Cửa phòng bệnh Phong Kính không đóng, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, Giang Nhiễm gần như ngừng thở đi tới cửa.

Trừ mẹ Phong và Phong Nhã ra, Phong Bình và Tần Phàm cũng ở bên trong, ánh mắt Giang Nhiễm xuyên qua bọn họ, dừng lại ở người ngồi trên giường bệnh.

Trên đầu anh còn quấn băng màu trắng, mấy sợi tóc đen mềm mại rủ trên trán, anh ngồi dựa lưng vào cái gối phía sau, ánh mắt trời lọt qua cửa sổ, chiếu lên người anh.

Như cảm nhận được, Phong Kính nghiêng đầu về phía cô. Khi thấy Giang Nhiễm, anh hơi sững sốt, sau đó đôi mắt tràn ngập vui vẻ.

Mũi và mắt Giang Nhiễm cay xè, cô cảm thấy tim mình như bị véo một cái, chỉ muốn bật khóc luôn bây giờ. Bước chân không tự chủ nhanh hơn, cô nhào vào lòng Phong Kính, ôm cổ anh: “Phong Kính, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!”

Cô nhào vào người anh khá mạnh khiến Phong Kính hơi đau. Nhưng anh chỉ cười, cũng ôm cô vào lòng: “Ừm!”

Trai xinh gái đẹp thâm tình ôm nhau dưới ánh mặt trời... Hình ảnh thật sự rất đẹp, Phong Nhã không nhịn được tấm tắc: “Vừa tỉnh liền vội vàng phát thức ăn chó cho bọn chị, thật sự cảm ơn các em nhé.”

...

Mẹ Phong thuận miệng nói: “Đúng vậy, chú ý một chút, trong phòng này ngoài ba chúng ta ra, còn lại tất cả đều là chó độc thân đây.”

Phong Nhã & Phong Bình & Tần Phàm: “...”

Giang Nhiễm ngượng ngùng đứng lên, buông lỏng cánh tay ôm Phong Kính ra: “Anh có đói không? Muốn ăn gì không?”

Phong Kính muốn ăn rất nhiều thứ, chẳng qua còn chưa mở miệng, mẹ Phong đã nói trước: “Tạm thời không cần đâu, lát nữa bác sĩ còn phải kiểm tra cẩn thận cho nó nữa.”

Giang Nhiễm gật đầu: “À, vâng.”

Phong Kính: “...”

Ăn thức ăn cho chó lâu như vậy, nghĩ đến lúc tỉnh lại là có thể ăn ngon, xem ra anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

Sau khi Phong Kính được đưa đi kiểm tra, Phong Bình và Phong Nhã rời đi trước, chỉ còn lại Giang Nhiễm, mẹ Phong, còn có Tần Phàm ở lại bệnh viện. Bên ngoài phóng viên càng ngày càng nhiều, hình như nhận được tin tức gì đó, “Phong Kính tỉnh lại” leo lên hot search.

Tần Phàm đã đề công ty đăng thông báo, miễn cho cư dân mạng đoán mò, nhưng có rất nhiều người tỏ vẻ, nếu không thấy ảnh Phong Kính tự chụp thì

không tin.

Tần Phàm cảm thấy, bọn họ chỉ muốn ảnh selfie thôi chứ gì?

Đã một thời gian dài Phong Kính không đăng bài lên Weibo, cho dù như vậy thì mỗi ngày đều có một lượng lớn fan và cư dân mạng nhắn tin cho anh, số bình luận cũng đến mấy trăm vạn. Mặc dù Phong Kính mới tỉnh, anh ta không nên để anh bận tâm đến chuyện công việc nhanh như vậy, nhưng chuyện này thật sự cần anh ra mặt mới có thể giải quyết được.

Phong Kính kiểm tra xong đi ra, bác sĩ nói sức khỏe anh đều bình thường, điều dưỡng mấy ngày để quan sát thêm. Giang Nhiễm cẩn thận hỏi thăm bác sĩ xem Phong Kính có thể ăn gì và không thể ăn gì, cô ghi tất cả vào sổ ghi chép, chuẩn bị ngày mai bắt đầu mang thức ăn tới cho Phong Kính.

Thừa dịp cô nói chuyện với bác sĩ, Tần Phàm một mình đi vào phòng bệnh, thương lượng với Phong Kính: “Khoảng thời gian cậu nằm viện, phóng viên đã chụp được ảnh Giang Nhiễm, nói cô ấy là bạn gái cậu, cậu định xử lý thế nào?”

Nếu là một diễn viên nhỏ mới vào nghề thì bọn họ sẽ quản lý khá nghiêm khắc về vấn đề hẹn hò, nhưng đạt đến mức như Phong Kính thì thông thường đều cho phép anh yêu đương tự do nhưng không thể tùy tiện công bố. Nếu không phải muốn kết hôn, bây giờ công bố sau đó lại chia tay thì không có lợi gì cả, thậm chí còn đánh mất cảm tình của fan.

Phong Kính cũng bức bối về chuyện này: “Vốn dĩ tôi không muốn công khai sớm như vậy, Giang Nhiễm là người ngoài ngành, tôi không muốn cô ấy phải đối mặt với mấy chuyện này.” Anh đã sớm nghĩ, đợi đến thời điểm kết hôn, dù đăng ảnh cưới thì cũng chỉ đăng bóng lưng thôi, tất cả đều vì bảo vệ quyền riêng tư của Giang Nhiễm. Không ngờ những phóng viên đó lại trực tiếp công bố ảnh của cô.

Tần Phàm lên tiếng: “Nếu đã lựa chọn hẹn hò với nghệ sĩ, tôi tin cô ấy cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, hơn nữa chỉ cần cô ấy và cậu ở bên nhau thì không thể không bị phóng viên chụp được, không phải bây giờ thì cũng là sau này.”

Phong Kính biết anh ta nói rất đúng, đành phải thở dài: “May mà mẹ tôi đón cô ấy vào nhà ở, công việc của cô ấy cũng không cần ra ngoài gặp gỡ và tiếp xúc phức tạp với nhiều người.”

“Nhưng cô ấy không thể không ra ngoài mãi được.” Tần Phàm nói, “Đừng bảo vệ cô ấy kín kẽ thế, cô ấy không yếu ớt như cậu nghĩ đâu.”

Mấy ngày nay, Giang Nhiễm vẫn luôn rất kiên cường, mặc dù nhìn bề ngoài cô là một người con gái mỏng manh nhưng nội tâm rất mạnh mẽ.

Phong Kính cup mắt không nói, không biết đang nghĩ gì. Tần Phàm cũng không nói về chuyện Giang Nhiễm với anh nữa, đổi sang đề tài khác: “Trên mạng nói cậu không đăng ảnh selfie thì không tin cậu đã tỉnh, có rảnh thì chụp một bức đăng lên Weibo đi. Mặt khác, trong khoảng thời gian này lời đồn về cậu rất nhiều, có cái còn vô cùng thái quá, tôi chuẩn bị tìm phóng viên để nghiêm túc phỏng vấn cậu, không trốn tránh nữa.”

“...” Phong Kính khẽ mím môi, “Giám đốc Tần, tôi vừa mới tỉnh lại mà.” Ý là anh ta đã vội vàng muốn bóc lột người bệnh sao?

Tần Phàm đáp: “Vậy tiếp tục để bọn họ thấp nển dưới Weibo của cậu đi.”

Phong Kính: “...”

“Phỏng vấn không quá dài, tôi sẽ yêu cầu bọn họ giới hạn trong vòng 10 phút.” Tần Phàm nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, “Cứ vậy trước đã, tôi về công ty, phía phóng viên liên hệ xong tôi sẽ báo cho cậu đầu tiên, tôi cũng sẽ liên lạc với đoàn phim, để xem chừng nào thì cậu bắt đầu quay phim lại.”

Phong Kính: “...”

Anh quyết định từ hôm nay sẽ đổi tên cho Tần Phàm thành Tần lột da.

Chương 54: Đêm thứ năm mươi tư

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau đó Michelle cũng đến thăm Phong Kính, anh ta kích động đến mức rơi nước mắt. Mọi người nói chuyện trong phòng bệnh một lúc, sau đó y tá tới nói bệnh nhân cần nghỉ ngơi, bảo bọn họ ngày mai lại đến.

Sắc mặt Phong Kính nhất thời trở nên khá vi diệu, anh không xác định buổi tối anh còn có thể biến thành Nhị Hoàng hay không, ngày thường ở nhà coi như xong đi, nếu trong bệnh viện mà biến thành Nhị Hoàng thì ngày mai đảm bảo sẽ lên hot search.

“Buổi tối để trợ lý ở lại chăm sóc tôi đi.”

Y tá: “Anh Phong yên tâm đi, buổi tối chúng tôi có người phụ trách trực đêm.”

Phong Kính vẫn kiên trì để Michelle ở lại: “Sinh hoạt ngày thường của tôi đều do trợ lý tôi xử lý, cậu ta hiểu tôi nên tiện chăm sóc tôi hơn.”

Đầu óc Michelle xoay chuyển, hiểu được anh đang lo lắng chuyện gì, dù sao anh ta cũng bị ảnh hưởng Phong cắn lên người hai lần rồi!

Vì thế anh ta vội nói: “Đúng đúng, tôi luôn đi theo bên cạnh Phong tổng, chăm sóc anh ấy chắc chắn sẽ tiện hơn các cô.”

Y tá hơi khó xử, dựa theo điều lệ của bệnh viện thì buổi tối không ai được ở lại, nhưng cân nhắc đến thân phận đặc thù của Phong Kính, việc không rời được trợ lý cũng là chuyện có thể châm chước. Cô ta cũng từng nghe nói những việc vụn vặt của ngôi sao đều do trợ lý làm giúp.

“Tôi sẽ đi nói lại với y tá trưởng xem cô ấy sắp xếp thế nào.”

Phong Kính nghe cô ta nói vậy, mỉm cười cảm kích với cô ta: “Cảm ơn.”

“... Không, không cần khách khí.” Ôi, anh ấy đẹp trai như vậy, tùy hứng chút cũng có thể được tha thứ!

Cuối cùng bệnh viện cũng đồng ý để Michelle ở lại chăm sóc Phong Kính, còn sắp xếp một cái giường nhỏ trong phòng bệnh của anh. Vì tác dụng của thuốc, buổi tối Phong Kính ngủ rất sớm, giữa chừng anh tỉnh lại một lần, địa điểm là trong phòng cũ của mình ở nhà họ Phong.

“...” Xem ra ma pháp vẫn không được giải trừ, có lẽ chỉ còn một cách là kết hôn thôi.

Đêm đã khuya, Phong Kính không biết bây giờ là mấy giờ, bốn phía im ắng, chỉ có hô hấp đều đặn của Giang Nhiễm. Anh nằm bên cạnh cô, dưới bụng là lớp chăn mềm mại. Dáng vẻ Giang Nhiễm trong bóng đêm lộ vẻ dịu dàng lạ thường, anh cứ ngắm cô ngủ như vậy, trong mắt dần dần lấp lánh ánh sao.

Buổi sáng tỉnh lại, trời đã sáng nhưng Michelle vẫn chưa đi, Phong Kính ngồi dậy hỏi anh ta: “Tối hôm qua tôi an phận không?”

Michelle: “Có thể vì bây giờ sức khỏe của anh còn yếu, hơn nữa lại uống thuốc nên buổi tối ngủ rất sâu, suốt đêm không tỉnh dậy.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người đang nói thì y tá đi vào đo nhiệt độ cơ thể Phong Kính và làm một số kiểm tra thông thường. Sau bữa sáng, bác sĩ Quý cũng tới một lần, nói anh bình phục rất khá, Phong Kính khá quan tâm chuyện khi nào bản thân có thể xuất viện, dù sao Tần Phàm đã tìm cho anh một đồng công việc rồi.

“Dựa theo tốc độ bình phục này, chắc trong vòng một tuần là có thể xuất viện, nhưng miệng vết thương thì cần lâu hơn.”

Băng gạc trên đầu Phong Kính chưa được tháo ra, anh lấy tay sờ thử rồi hỏi anh ta: “Sẽ để lại sẹo à?”

“Chắc chắn sẽ để lại sẹo, nhưng có tóc che đi, chỉ cần anh không cạo trọc đầu thì sẽ không ảnh hưởng gì cả.”

“...Ồ.” Chắc anh sẽ không nhận diễn vai gì cần cạo trọc đầu...nhì?

Bác sĩ Quý kiểm tra xong thì sang phòng bệnh khác, chẳng bao lâu sau, Giang Nhiễm mang canh và hoa quả đến. Michelle xong việc lớn nên rút lui, để lại toàn bộ không gian cho bọn họ.

Mặc dù bây giờ anh ta rất đói nhưng cũng không muốn ăn thức ăn chó để đỡ đói đầu.

Phong Kính uống một bát canh nhỏ, Giang Nhiễm lại lấy một quả táo đỏ rục ra hỏi anh: “Anh có muốn ăn táo không? Em gọt giúp anh nhé.”

“Được.” Cái đuôi to vô hình ở phía sau của Phong Kính vênh lên.

Vì thế khi Phong Nhã vừa vào cửa đã thấy Giang Nhiễm gọt táo xong, đang đút từng miếng từng miếng vào miệng Phong Kính.

“...” Rốt cuộc thì vì sao cô ấy lại muốn tới đây chứ?

“Chị Phong Nhã, chị tới rồi à?” Lúc Phong Nhã chuẩn bị phát tay áo rời đi thì Giang Nhiễm phát hiện ra cô ấy. Cô ấy đành phải miễn cưỡng quay lại, mỉm cười với bọn họ: “Đúng vậy, chị ăn no rồi việc mà.”

Giang Nhiễm: “...”

Khóe miệng Phong Kính giật giật, không nói chuyện, Phong Nhã không buông tha kế hoạch chế giễu anh: “Giang Nhiễm à, Phong Kính chỉ bị ngã đập đầu thôi, đâu phải ngã gãy tay, vậy mà còn muốn em đút cho nó ăn à? Thật không hổ là cậu lớn nhà họ Phong mà.”

Phong Kính cười ha ha: “Ăn thế này ngọt hơn mà.”

“...” Phong Nhã chống chọi chiêu thức này rồi ném ra một câu, “Bình thường em ấy cho Nhị Hoàng ăn cũng giống thế đấy.”

Phong Kính: “...”

Vậy thì sao nào? Nhị Hoàng anh cũng có phần đấy!

Giang Nhiễm không để ý đến hai chị em ấu trĩ này, yên lặng ăn hết mấy miếng táo còn thừa.

Phong Nhã vẫn chống nạng tới, Phong Kính nhìn chân cô ấy, hỏi: “Chân chị sao rồi?”

Phong Nhã: “Tốt hơn đầu óc của em nhiều.” Cô ấy nói xong, lại cảm thấy gần đây mọi chuyện trong nhà bọn họ thật sự đều không thuận lợi, “Chắc ngày mai phải bảo mẹ lên chùa thắp hương mật, đuổi xui xẻo đi.”

“Chị đuổi Vương Chấn ra khỏi nhà thì chắc nhà chúng ta không còn gì đen đủi nữa đâu.” Mặc dù hôn mê một trận nhưng anh vẫn không quên vụ Vương Chấn, “Chuyện ly hôn của hai người tiền triển thế nào?”

Rất rõ ràng chuyện ly hôn không được thuận lợi lắm, vì Phong Kính vừa nói đến việc này thì lông mày Phong Nhã liền nhíu lại: “Vương Chấn không đồng ý ly hôn, chị chuẩn bị ra tòa với anh ta. Không phải đúng lúc em nằm viện hôn mê sao, chị cũng chẳng có tâm trạng đâu mà quan tâm anh ta cả, bây giờ em tỉnh rồi, chị có thể dùng toàn bộ tinh thần và sức lực chuẩn bị kiện tụng.”

“Nhớ phải mời luật sư ly hôn tốt nhất, tiền không đủ em bù vào giúp chị.”

“... Em cứ giữ lại mà trả tiền thuốc men đi.”

Phong Nhã nói chuyện một lát với anh rồi rời khỏi bệnh viện. Cô ấy mới đi

không bao lâu, Tần Phàm lại tới đây, anh ta thấy hôm nay tinh thần Phong Kính tốt hơn nhiều so với hôm qua thì vội giục anh: “Chụp ảnh chưa?”

“...” Người khác tới thăm bệnh đều mang theo quà, chỉ có Tần Phàm là mang đến một đồng công việc, “Y tá còn chưa trả lại điện thoại cho tôi đâu.”

Vì anh vừa mới tỉnh lại, bác sĩ Quý không cho phép anh hao phí tinh thần sức lực nên đã tịch thu điện thoại. May mà mỗi ngày Giang Nhiễm đều đến bệnh viện thăm anh, nếu không thì anh nhàm chán muốn chết luôn rồi.

“Không sao, tôi có di động, cậu tự chụp một cái, tôi giúp cậu đăng lên Weibo.” Tần Phàm nói xong liền lấy di động của mình ra, còn có lòng tốt mở máy ảnh cho anh.

Thật sự Phong Kính không muốn chụp ảnh khi đầu còn quấn đầy băng nên đành để Tần Phàm đi tìm một cái mũ cho anh. Trên xe Tần Phàm có không ít đồ dùng hàng ngày của Phong Kính, loại mũ thường dùng này cũng có.

Đội mũ lên, Phong Kính vô cùng chuyên nghiệp chụp ảnh tự sướng, còn không quên dặn dò Tần Phàm phải chỉnh sửa ảnh cho anh giống như Michelle thường làm vậy.

Tần Phàm đồng ý, chỉnh sửa màu sắc cho anh rồi đăng lên Weibo, kèm thêm dòng chữ: “*Tôi rất khỏe, cảm ơn sự quan tâm của mọi người.*”

Bài Weibo vừa đăng lên, lập tức bắt đầu nhận được rất nhiều lượt like và bình luận, Tần Phàm nhìn lượt chia sẻ liên tục tăng lên, gật đầu nói: “Tốt lắm, xem ra cậu vẫn chưa bị lãng quên.”

Phong Kính: “...”

Anh dễ dàng bị lãng quên vậy sao?

“Tôi cũng đã liên lạc với đoàn phim rồi, đương nhiên bọn họ vẫn hi vọng cậu có thể nhanh chóng trở lại đoàn phim, nhưng vẫn phải xem tình trạng khôi phục sức khỏe của cậu đã.” Tần Phàm lấy lại điện thoại, tỏ vẻ tôi phải đi đây,

“Tôi đi nói chuyện với bác sĩ của cậu.”

“Bác sĩ của tôi sẽ nói, mong rằng sau này anh đừng tới quây rầy người bệnh nghỉ ngơi nữa.”

“...”

Sau khi Tần Phàm đi, Phong Kính lại nhớ tới lần trước anh ta hỏi về vấn đề của Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm sợ anh buồn chán nên lần này tới đây còn mang theo mấy quyển sách, chuẩn bị đọc cho anh nghe. Phong Kính dờ khóc dờ cười, Giang Nhiễm thật sự xem anh như một đứa trẻ mà dỗ dành sao?

Nhìn Giang Nhiễm đang chuẩn bị ở bên cạnh, Phong Kính lên tiếng: “Hay là lần sau em đọc kịch bản “Bí mật” cho anh đi, nếu không đến lúc anh quay về đoàn phim thì lại không có cảm giác.”

“Được, anh để kịch bản ở đâu?”

“Lần sau anh bảo Michelle mang đến.”

“Được.” Đây chắc chắn là tin tốt đối với Giang Nhiễm, cô đã phải suy nghĩ nát óc xem nên chọn quyển sách nào cho Phong Kính,

Hai người im lặng một lát, trong phòng chỉ có âm thanh lật sách qua lại, Giang Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh cũng đang cụp mắt ngắm mình.

“Ừm, anh có muốn ngủ một lát không? Bác sĩ Quý nói anh phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Được.” Đối với Phong Kính mà nói thì lời của Giang Nhiễm còn hiệu nghiệm hơn lời của bác sĩ, “Trước đó đã ngủ rồi, anh muốn nói chuyện với em.”

Giang Nhiễm khép sách trong tay lại, nghiêm túc nhìn anh: “Anh nói đi.”

Phong Kính: “Trước đó Tần Phàm đã nói với anh, phóng viên tung ảnh của em lên Weibo, còn chạy tới nhà em chặn em lại.”

“Vâng... Đúng là có việc này.”

“Anh ta hỏi anh định xử lý thế nào, anh muốn nghe ý kiến của em. Em muốn công khai quan hệ của chúng ta không?”

Giây phút Giang Nhiễm quyết định ở bên Phong Kính thì đã biết sẽ có một ngày như vậy, khi thật sự đối mặt, cô phát hiện bản thân còn dũng cảm hơn so với sức tưởng tượng của mình: “Thực ra đối với em mà nói chuyện công khai hay không công khai cũng không có khác biệt gì lớn, giống như lúc trước em nói với mẹ em, anh là bạn trai em, mẹ em không hề tin. Chuyện này ảnh hưởng khá lớn tới anh, em tôn trọng ý kiến của anh.”

Phong Kính nhìn cô, đôi mắt lấp đầy ánh sao giống như buổi tối ngày hôm qua: “Anh muốn công khai.”

Nếu truyền thông đã tung tin ra, anh cũng không cần phải giấu giếm khiến Giang Nhiễm và bản thân phải yêu nhau trong bóng tối nữa.

Cô chính là bạn gái anh, đây không phải chuyện gì xấu hổ không thể nói ra, mà hoàn toàn ngược lại, anh cảm thấy đây là chuyện anh muốn khoe ra cho cả thế giới biết.

Giang Nhiễm gật đầu: “Được.”

Phong Kính nắm tay cô, từ từ siết chặt: “Nhưng em yên tâm, về thông tin cá nhân của em, anh sẽ không tiết lộ nửa câu.”

Giang Nhiễm bật cười: “Những phóng viên đó rất lợi hại, căn bản không cần anh tiết lộ đâu.”

“...” Đúng vậy thật.

Đóng X trước mặt bạn gái đã thất bại. (1)

(1) Đóng X hay đóng B là viết tắt của từ “boast”: khoe khoang, phô trương để thỏa mãn tính hư vinh.

“Có lẽ ngay cả con chó tên Nhị Hoàng nhà chúng ta cũng đã bị điều tra ra rồi đấy.”

Phong Kính: “...”

Tên này có lẽ không cần điều tra đâu, tùy tiện đoán thì tỉ lệ đoán trúng cũng rất cao.

Không biết tại sao, anh bỗng nhiên nhớ tới con chó Poodle ngày đó đến gần mình, còn gọi mình là Tiểu Hoàng.

Chuyện xảy ra trong khoảng thời gian hôn mê này cứ như một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ anh hiểu được ngôn ngữ của loài chó, anh gặp được một con Poodle xinh đẹp và một con chó xã hội đen lang thang.

Một ý nghĩ bỗng hiện lên trong đầu anh.

Không biết hiện tại anh còn có thể hiểu tiếng chó nữa không nhỉ?

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác giả: Cậu đoán xem.

Phong Kính: ... :)

Chương 55: Đêm thứ năm mươi lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Có suy nghĩ này, Phong Kính vẫn muốn tìm cơ hội thử một lần. Thế nhưng anh nằm trong bệnh viện, phạm vi hoạt động lớn nhất cũng chỉ là vườn hoa nhỏ của bệnh viện ở phía dưới.

Không ai có thể mang thú cưng vào được.

Anh không chờ được chó mèo nào cả nhưng lại chờ được phóng viên mà Tần Phàm sắp xếp đến đây phỏng vấn. Người đến là phóng viên của “Tin tức ngôi sao 30 phút”, mặc áo vest màu trắng, trông đầy lão luyện. Vào lúc thấy Phong Kính, cô ta bước nhanh đến: “Chào thầy Phong, tôi là Tiểu Quách của “Tin tức ngôi sao 30 phút”.”

“Chào cô.” Phong Kính gật đầu với cô ta xem như chào hỏi. Tần Phàm đứng bên cạnh nói với Tiểu Quách: “Ngại quá, ban đầu đã đồng ý thời gian phỏng vấn của cô là 10 phút, nhưng bác sĩ điều trị chính của Phong Kính chỉ cho phép 5 phút, thế nên cô có vấn đề gì thì cố gắng nói ngắn gọn đi.”

Vốn thời gian phỏng vấn đã rất gấp gáp, thoáng cái lại rút mất một nửa, chuyện này không thể nghi ngờ là sét đánh giữa trời quang với Tiểu Quách. Nhưng cô ta cũng không được nổi giận, Phong Kính vẫn chưa xuất viện, không dễ gì mới nhận phỏng vấn này, 5 phút thì cứ... 5 phút vậy!

Cô ta ngồi đối diện Phong Kính, lấy cuốn sổ ra, mở bút ghi âm, toàn bộ thao tác rất nhanh chóng: “Xin hỏi sức khỏe thầy Phong khôi phục thế nào rồi?”

Phong Kính: “Cũng khá ổn rồi, nếu không ngay cả thời gian 5 phút phỏng vấn của cô cũng sẽ không có đâu.”

“...” Đúng vậy thật. Tiểu Quách im lặng một lúc lại nhanh chóng hỏi tiếp, “Chuyện xảy ra ở phim trường là như thế nào? Tuy rằng phía đoàn phim đã giải thích là ngoài ý muốn nhưng có không ít cư dân mạng nghi ngờ người trong đoàn phim đẩy anh xuống.”

“... Bọn họ nghi ngờ ai thế?”

“... Cái này tôi cũng không rõ, nhưng người trong đoàn phim tiết lộ, nói rằng anh bị người của tổ đạo cụ dùng đạo cụ đẩy xuống.”

“... Nếu tôi nói tôi bị trượt chân ngã xuống thì có phải đã khiến mọi người thất vọng rồi không?”

Tiểu Quách: “...”

“Còn người trong đoàn phim kia, mong rằng có thể nói với đạo diễn để đạo diễn cho anh ta đến học tập bên cạnh biên kịch, chứ nên mai một tài năng của anh ta.”

“...” Tiểu Quách lật mặt giấy tiếp theo, tiếp tục giữ bình tĩnh hỏi, “Fan rất quan tâm đến tiến độ quay phim của “Bí mật”, đoàn phim có đổi nam chính để chạy kịp tiến độ không?”

“Sẽ không.”

Tiểu Quách đợi trong chốc lát, thấy anh thật sự chỉ định trả lời bằng hai chữ này, lại đành phải mở miệng hỏi: “Vậy thì bao giờ thầy Phong sẽ quay về đoàn phim?”

“Cái này phải xem người đại diện của tôi và bác sĩ chủ trị của tôi ai giỏi hơn ai.”

“...” Vì sao cô ta cảm thấy Phong Kính ở trong viện thì công phu đánh Thái Cực Quyền được luyện thêm nhỉ? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này, anh bé quan tu luyện Thái Cực Quyền trong bệnh viện sao? Vốn tưởng rằng tất cả vấn đề hôm nay anh đều sẽ trả lời vòng vo, không ngờ đến vấn đề cuối

cùng anh lại thẳng thắn như thế.

“Vậy trước mắt có phải anh đang hẹn hò không?”

Nghe thấy câu hỏi này, sắc mặt Tần Phàm thay đổi, trước khi phỏng vấn anh ta đã nói không thể hỏi vấn đề liên quan đến tình cảm. Anh ta đang chuẩn bị ngăn cản thì Phong Kính thản nhiên đáp: “Đúng vậy, trước mắt tôi đang hẹn hò.”

Phóng viên: “!!!”

Tần Phàm: “...”

Tinh thần Tiểu Quách không giống lúc mới tiến vào nữa, tâm hồn mang tên nhiều chuyện bắt đầu tỏa sáng: “Là cô Giang mà trước đó truyền thông từng đưa tin sao?”

Phong Kính lại không trả lời cô ta mà quay đầu liếc Tần Phàm: “Có phải đã hết 5 phút rồi không?”

Trong lòng Tần Phàm “hừ” một tiếng, cuối cùng không phải vấn đề anh ta đi ra chần chừ à?

“Ừ, hết rồi.” Tần Phàm đi đến trước người Tiểu Quách, ngăn giữa cô ta và Phong Kính, “Cảm ơn bài phỏng vấn của cô.”

Tiểu Quách: “...”

Úc hiếp cô ta không có đồng hồ à? Rõ ràng mới có 4 phút 23 giây thôi! Cô ta vẫn còn 37 giây nữa!

Nhưng rất hiển nhiên Tần Phàm không bằng lòng cho cô ta thêm một giây nào nữa.

Khí thế anh ta quá mạnh mẽ, Tiểu Quách đành phải cất đồ của mình vào

túi, đứng lên mỉm cười với Phong Kính: “Cảm ơn thầy Phong đã nhận phỏng vấn của tôi, chúc anh sớm ngày bình phục.”

“Cảm ơn.”

“Tôi có thể chụp một bức ảnh của anh không?”

“Không thể.” Người trả lời là Tần Phàm, “Bác sĩ chủ trị của cậu ấy không đồng ý.”

Anh ta nhẹ nhàng đẩy việc này lên đầu bác sĩ Quý.

Tiểu Quách hậm hực cất camera, ôm áo khoác của mình đi, giẫm từng bước đi ra ngoài. Chờ cô ta đi xa, Tần Phàm mới đứng ở vị trí mà cô ta vừa phỏng vấn, từ trên cao nhìn xuống Phong Kính: “Trước khi công khai tình cảm không thèm thương lượng chút nào với tôi? Cậu còn nhớ tôi đây là người đại diện không?”

Phong Kính khó hiểu nhìn anh ta, “Không phải anh cổ vũ tôi công khai à?”

“...” Anh ta cổ vũ bao giờ? Anh ta chỉ hỏi anh định xử lý như thế nào thôi được không?

“Quên đi, bây giờ nói cũng không còn ý nghĩa gì nữa.” Anh ta cười nhạt, “Mấy câu hỏi đầu tiên của hôm nay xem như hỏi cũng như không, tôi đoán cô ta sẽ dùng câu hỏi cuối cùng để làm tiêu đề.”

Giám đốc Tần không hổ là người lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, hiểu rõ kịch bản của phóng viên giải trí như lòng bàn tay.

Phỏng vấn vừa kết thúc hơn một giờ, một bài báo có tên “Phong Kính thẳng thắn thừa nhận hẹn hò” bắt đầu được chia sẻ điên cuồng trên mạng.

Mấy hôm trước Phong Kính tỉnh lại, trên mạng vẫn rất vui mừng, fan còn làm nhiều bài đăng rút thăm trúng thưởng để chúc mừng. Không ngờ vẫn chưa

kip mở giải thưởng, trái tim các cô ấy đã phải chịu đựng lần đánh úp thứ hai.

Mặc dù Phong Kính vẫn luôn đi theo con đường của phái thực lực, không cố ý đi theo hình ảnh bạn trai quốc dân nhưng điều này cũng không ngăn cản được việc fan coi anh là bạn trai. May mà bộ phận fan này chỉ có hơn nửa, còn lại một nửa fan thì dựa vào trái tim cứng rắn nhiều năm theo đuổi thần tượng mà chống chọi được!

Tần Phàm ngồi trong văn phòng lướt Weibo, nhìn độ hot của Phong Kính từ từ bùng nổ.

“Cả Phong Kính cũng có bạn gái! Lần trước tôi khóc đau lòng như vậy là lúc Mạc Trăn thừa nhận tình cảm!”

“Fan nào đó đừng mang Mac Trăn lên sân khấu nữa (mỉm cười).”

“Đau lòng muốn chết! Cảm giác toàn bộ thế giới đều yêu đương, chỉ có tôi là còn độc thân!”

“Là cô gái mà lần trước truyền thông đưa tin kia sao? Nhìn sườn mặt thì rất xinh đẹp (đáng yêu) chúc phúc cho Cinderella của chúng ta (đáng yêu).”

“Nghĩ thoáng chút đi những người anh em, theo đuổi ngôi sao lâu đến thế, đều là người trải qua sóng to gió lớn cả rồi.”

“Tôi chỉ muốn biết, trước đó fan chia sẻ rút thăm trúng thưởng, bây giờ còn mở giải thưởng nữa không? (quỳ).”

“Ha ha ha ha ha người anh em lâu trên à, bao giờ thì tôi mới có thể ưu tú được như cậu?”

“Vì sao tôi thích ai thì người đó liền hẹn hò chứ (tạm biệt).”

“Cho nên Phong Kính và bạn gái anh ấy nuôi một con chó núi Đài Loan sao? Có tiền như vậy, nuôi loại chó gì mà không được chứ, nuôi chó núi lúc

dắt ra ngoài đi dạo không thấy xấu hổ sao?”

Cuối cùng không biết tại sao bình luận này lại được đẩy lên top, Giang Nhiễm chú ý đến động tĩnh trên Weibo, không hề bất ngờ mà nhìn thấy nó.

Cô tưởng tượng rất nhiều lần, sau khi Phong Kính và cô công khai hẹn hò xong, cô sẽ bị nhiều người bàn ra tán vào, nhưng cô thật sự không ngờ, bản thân cô không nhận được bao nhiêu lời phản đối, ngược lại là chó nhà cô bị bôi nhọ?

Chó nùì thì làm sao? Chó nùì thì không có quyền của chó à?

Nhìn thấy bình luận này lại được nhiều like như vậy, Giang Nhiễm rất tức giận, cô cảm thấy cô nhất định phải ra mặt thay cho giống chó nùì! Nhưng cô không định phát biểu gì trên Weibo, mặc dù trên Weibo cá nhân của cô cũng không có bao nhiêu fan, nhưng paparazzi vạn năng nói không chừng có thể đào ra được tài khoản của cô. Cô không muốn thêm dầu vào lửa nữa, cô có thể hiểu rõ được sự khỗ sở của các fan, dẫu sao cô cũng từng theo đuổi thần tượng.

Cô mở WeChat ra, lựa chọn chế độ riêng tư, ít bạn bè hơn.

[Giang Nhiễm]: Đăng một bức ảnh Nhị Hoàng anh tuần của nhà tôi (haha) rất thích mang nó ra ngoài đi dạo, mỗi ngày đều xuống nhà đi dạo. (hình ảnh)

Ảnh cô đăng là bức ảnh Phong Kính hôn Nhị Hoàng lúc trước, bức ảnh này chỉ cô có, đăng lên đã nhận được thông báo oanh tạc từ nhóm bạn bè thân thiết.

Khi Nghiêm Hoan Hoan nhìn thấy Phong Kính thừa nhận tình cảm trên Weibo thì bản thân còn mạnh mẽ giữ bình tĩnh, cô ấy đã sớm nhận được một chút thông tin từ chỗ Giang Nhiễm. Nhưng khi lướt thấy bài đăng của Giang Nhiễm trên vòng bạn bè, cô ấy không thể bình tĩnh nổi nữa!

[Nghiêm Hoan Hoan]: Chào mọi người, tôi là Nghiêm Hoan Hoan. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không bao giờ mơ tưởng mấy anh chàng đẹp trai nữa (mỉm

cười). Tôi chỉ muốn tiền thôi! (mỉm cười)

...

Giang Nhiễm nhìn thấy, lặng lẽ like cho cô nàng.

Cuối cùng Nghiêm Hoan Hoan cũng tiến bộ.

Mỗi ngày Phong Kính được đặc xá dùng di động một tiếng, anh vừa mở vòng bàn bè ra thì đã thấy được bài viết của Giang Nhiễm. Anh khẽ cười, anh biết vì sao cô lại tức giận. Anh tải bức ảnh này xuống rồi sao chép câu chữ của cô.

[Phong Kính V]: Đăng một bức ảnh Nhị Hoàng anh tuần của nhà tôi (đáng yêu) Rất thích dẫn nó đi dạo, mỗi ngày đều xuống nhà đi dạo (hình ảnh)

Giang Nhiễm: “...”

Người này trộm ảnh cô thì thôi đi, lại còn sao chép cả câu chữ nữa chứ!

[Giang Nhiễm]: (mỉm cười)

[Phong Kính]: Sao thế bảo bối Nhiễm Nhiễm? (đáng yêu)

Giang Nhiễm gửi ảnh chụp Weibo của anh cho anh: *“Anh còn không biết xấu hổ nhỉ (mỉm cười) Trộm ảnh ít nhất cũng sửa vài từ đi chứ (mỉm cười).”*

[Phong Kính]: Anh sửa rồi mà, cái biểu tượng cảm xúc ấy.

[Giang Nhiễm]: ...

Người đạo văn vĩnh viễn đều mặt dày trơ tráo như vậy!

Cô phần nộ nhấn vào Weibo, mở bình luận của Phong Kính.

“Nhà tôi cũng nuôi chó núi! Mỗi ngày tôi cũng dắt chó đi dạo, cũng không cảm thấy có gì xấu hổ cả (mỉm cười).”

“Những người đó cảm thấy chó núi không đẳng cấp bằng chó nước ngoài, có phải mấy người cũng cảm thấy bản thân thấp kém hơn người nước ngoài không vậy? (mỉm cười)”

“Phong tổng không cần quan tâm những người đó, chó núi rất tốt, ngoan ngoãn, không khó tính.”

“Khoe ân ái nhanh như vậy à? Ảnh này là bạn gái chụp chứ gì?”

“Mấy người chú ý không đúng trọng tâm gì cả! Không nhìn ảnh à, đẹp trai quá!”

“Hâm mộ bạn gái của anh, có cả chó lẫn đàn ông (cúi chào).”

“Phong tổng, bên trái là Nhị Hoàng hay bên phải là Nhị Hoàng vậy? (tà ác)”

...

Bình luận phía dưới còn rất nhiều, Giang Nhiễm không xem hết nhưng tức giận trong lòng cũng vơi đi không ít.

Phong Kính đang trút giận thay cho cô.

[Giang Nhiễm]: Thay mặt Nhị Hoàng cảm ơn anh.

Phong Kính bật cười, phải thay mặt Nhị Hoàng à, hình như anh cũng có tư cách thay mặt nhỉ?

Hơn nữa ảnh truyền thông chụp được cũng là anh.

[Phong Kính]: Còn tức giận không?

[Giang Nhiễm]: Không tức giận nữa! Bây giờ chỉ muốn ôm anh một cái!

[Phong Kính]: Tới đây, anh chờ em (xấu hổ)

Giang Nhiễm: "..."

Cô chỉ thuận miệng mà thôi.

Đang soạn tin nhắn trả lời Phong Kính, màn hình di động đột nhiên sáng lên.

Có cuộc gọi đến.

Là mẹ cô.

Chương 56: Đêm thứ năm mươi sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Giang Nhiễm nhận điện thoại, có phần khó hiểu sao mẹ cô lại gọi đến vào lúc này: “Mẹ ơi, chuyện gì vậy ạ?”

Giọng nói mẹ Giang nghe vừa dồn dập vừa có phần kinh ngạc: “Giang Nhiễm, vừa rồi con gái lão Lưu tới đây tìm mẹ nói con cướp chồng của nó???”

Giang Nhiễm: “...”

“Nhưng điều làm mẹ sợ hãi là, con nói xem con gái bác Lưu mới học lớp 11, sao lại có chồng chứ?”

Giang Nhiễm: “...”

Không phải chứ mẹ à, trọng điểm của mẹ là cái này sao? Giang Nhiễm khóc không ra nước mắt.

Bên kia điện thoại mẹ Giang Nhiễm vẫn tiếp tục: “Sau đó mẹ hỏi con bé chồng nó là ai? Mẹ muốn nhìn xem là tên khốn nạn nào lừa gạt cả trẻ vị thành niên, kết quả con bé đưa cho mẹ ảnh chụp của một mình tỉnh, chính là người mà lần trước con cho mẹ xem ấy!”

“...” Giang Nhiễm chậm rãi hít thở rồi hỏi mẹ mình, “Không phải lần trước mẹ nói Lưu Đồng Đồng thích Mạnh Hành Xuyên sao ạ?”

“Đúng rồi, mẹ cũng hỏi sao lại đổi thành người khác rồi, con bé nói Mạnh Hành Xuyên là bạn trai của nó, còn Phong Kính là chồng nó.”

Giang Nhiễm: “...”

Nữ sinh bây giờ thật đáng sợ.

“Nó còn cho mẹ xem Weibo Phong Kính đăng ảnh chụp chung với Nhị Hoàng, là cái mà lần trước con cho mẹ xem đấy, rốt cuộc mẹ cũng hiểu ra rồi, lần trước con nói với mẹ là sự thật à?”

“... Đúng ạ.” Cô không chỉ có ảnh chụp, còn có cả video nữa.

Mẹ Giang Nhiễm im lặng một lát mới mở miệng nói tiếp: “Sao con lại hành động không theo lẽ thường thế?”

Giang Nhiễm: “...”

“Không đúng, mỗi ngày con đều ở lì trong nhà, sao có thể quen biết người ta vậy?” Mẹ Giang Nhiễm mặc dù đã thấy bài đăng trên vòng bạn bè của Giang Nhiễm và Weibo của Phong Kính nhưng vẫn cảm thấy chuyện này quá ly kỳ.

Giang Nhiễm nói đúng sự thật: “Trước đó Phong Kính chuyển đến tiểu khu của chúng ta, ở tầng trên, tầng 15 nên bọn con quen nhau ạ.”

“Hả? Tiểu khu Chăm Thủy Hương kia à? Mẹ còn nghĩ ngôi sao như bọn họ đều kiếm được rất nhiều tiền, sao cậu ta lại thảm thương thế?”

Giang Nhiễm: “...”

Trọng điểm mà mẹ cô nhằm vào luôn rất sâu sắc: “Khoảng thời gian đó tình trạng sức khỏe của anh ấy không tốt lắm nên muốn thay đổi môi trường. Chỗ đó của chúng ta không phải gần hồ sao, có lẽ anh ấy thích khung cảnh quanh hồ đấy ạ.”

“Vậy cũng đúng, con đường dọc theo sông đúng là được sửa sang rất đẹp, mẹ cũng muốn dọn về đó ở nhưng bố con không cho, cảm thấy nhà bên kia nhỏ quá.” Mẹ Giang Nhiễm nói lớn như vậy một lúc, cuối cùng nhận ra mình đã lạc đề, “Không phải, cho nên con thật sự hẹn hò với Phong Kính?”

“... Vâng, vừa nãy mẹ đã hỏi rồi mà.”

“Con nói xem, chuyện lớn như vậy... nói với mẹ thì mẹ cũng không tin được.”

Giang Nhiễm: “...”

Cũng phải.

“Bây giờ mẹ vẫn cảm thấy chuyện này quá ly kỳ, để mẹ bình tĩnh trước đã xong rồi lại gọi điện thoại cho con.” Mẹ Giang nói xong liền cúp điện thoại.

Giang Nhiễm ghen lời nhìn chăm chăm điện thoại một lúc rồi nhắn tin cho Phong Kính: *“Mẹ em mới gọi điện thoại cho em.”*

[Phong Kính]: Sao thế?

[Giang Nhiễm]: Mẹ nhìn thấy Weibo của anh, cuối cùng cũng tin anh là bạn trai em.

[Phong Kính]: Ha ha ha ha ha ha ha ha (cười khóc)

[Phong Kính]: Mẹ còn chơi cả weibo à, 66666. *(1)*

(1) 66666: Thuật ngữ mạng Trung Quốc, ý đang khen tuyệt vời, đỉnh cao,..

[Giang Nhiễm]: ... Có phải mẹ của anh đâu chứ =.=

[Phong Kính]: (xấu hổ).

Phong Kính vừa gửi biểu cảm này đi, mẹ Giang Nhiễm lại gọi tới: “Alo, Giang Nhiễm à?”

“Dạ.”

“Phong Kính thật sự là bạn trai con?”

“... Vâng.” Lần thứ ba rồi đây.

“Vậy có phải chúng ta có thể ăn cơm với cậu ấy, có thể sờ mó cậu ấy không?”

Giang Nhiễm: “...”

“Ông trời ơi, mẹ sống mấy thập niên rồi nhưng chưa từng gặp ngôi sao nào đâu! Ôi chao bố con cũng muốn nói chuyện với con, đợi chút nhé.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng ồn ào khe khẽ, sau đó giọng của bố Giang Nhiễm vang lên.

“Alo, Giang Nhiễm à, bố đây con.”

“Dạ...”

“Phong Kính chính là thằng nhóc bán son môi trên quảng cáo mỗi ngày đó sao?”

“... Bố à, không phải anh ấy bán son môi, mà là nhãn hiệu của người ta mời anh ấy làm người phát ngôn, nhãn hiệu đó cực kỳ nổi tiếng đấy ạ.”

“À, nhưng không phải son môi chỉ có phụ nữ dùng thôi sao, vì sao lại muốn tìm một ngôi sao nam làm người phát ngôn? Bây giờ đàn ông cũng dùng son sao?”

Bố Giang Nhiễm còn chưa hỏi xong, điện thoại đã bị mẹ Giang Nhiễm cướp mất: “Giang Nhiễm à, nếu chúng ta cùng ăn cơm, có phải còn được xin chữ ký luôn không?”

“... Nếu mẹ hỏi anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ ký cho mẹ.”

“Vây là tốt rồi! Mẹ vừa nhìn thấy trên Weibo, trước đó phóng viên còn tìm đến nhà con sao?”

“Vâng, bây giờ con đang ở nhà họ Phong.”

“Hai đứa đã ở chung rồi?” Mẹ Giang Nhiễm lập tức cất cao giọng, mặc dù có con rể là minh tinh khiến bà rất phấn khởi, nhưng ở chung sớm như thế, bà vẫn không chấp nhận được.

Thấy mẹ mình hiểu lầm, Giang Nhiễm vội nói: “Không có không có, con đang ở nhà bố mẹ Phong Kính, Phong Kính không ở đó.”

“À, thế hả. Con đừng trách mẹ tư tưởng bảo thủ, trước khi kết hôn phải chú ý bảo vệ bản thân.”

“Con biết rồi, mẹ yên tâm.”

“Vây con đã gặp cả bố mẹ Phong Kính rồi, có phải cũng nên đưa nó tới gặp bố mẹ không?”

“Vâng, nhưng bây giờ anh ấy vẫn chưa xuất viện.”

Nhắc tới hai chữ xuất viện, mẹ Giang Nhiễm mới nhớ tới chuyện đó: “Đúng rồi, mẹ nghe nói nó quay phim bị thương, có nghiêm trọng không?”

“Bị đập vào đầu, bây giờ hồi phục khá tốt, bác sĩ nói qua vài ngày nữa là có thể xuất viện. Đến lúc đó con sẽ hẹn thời gian dẫn anh ấy đến gặp mặt hai người, cứ tính vậy đi ạ, con còn có việc, con cúp máy trước đây.” Sợ cứ tiếp tục nói chuyện sẽ bị mẹ cô hỏi đủ kiểu, Giang Nhiễm vội vàng cúp điện thoại.

Nhìn di động trở lại giao diện WeChat một lần nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

[Giang Nhiễm]: Mẹ em lại mới gọi điện thoại tới, mẹ nói muốn ăn cơm với anh.

[Phong Kính]: Bao giờ ăn? Ăn ở đâu? Bác thích ăn gì?

[Phong Kính]: Ôi, anh hồi hộp quá!

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Trước mắt anh cứ dưỡng thương đi đã, nhất định phải chờ anh xuất viện mới đi ăn. Hơn nữa miệng vết thương của anh vẫn đang hồi phục, phải kiêng ăn nhiều thứ đấy.

[Giang Nhiễm]: Nếu không cứ ăn ở nhà em luôn đi, em tới nấu, ăn bên ngoài em không yên tâm, lỡ ảnh hưởng đến miệng vết thương thì không tốt.

Vốn dĩ Phong Kính thật sự rất khản trương, dù sao anh lớn đến như vậy thì đây cũng là lần đầu tiên đi gặp mẹ vợ. Nhưng khi Giang Nhiễm nói mấy câu đó, cảm xúc của anh giống như được xoa dịu. Anh lại đọc lại tin nhắn của Giang Nhiễm, cười trả lời cô: *“Phải nấu cũng nên để anh tới nấu, nếu không chúng ta cùng nấu đi.”*

[Giang Nhiễm]: Được.

“Anh Phong, đã đến giờ phải thu điện thoại rồi.” Y tá đi vào nói với Phong Kính đang nghịch điện thoại.

Phong Kính không tình nguyện tắt máy rồi đưa di động cho cô ta, trước đó anh thử chơi xấu, không cho y tá thu di động, không ngờ y tá này vô cùng tinh ranh, lúc ấy không nói gì với anh, cũng không giành lại với anh, đợi đến buổi chiều Giang Nhiễm đến đây thì cô ta báo việc này cho Giang Nhiễm.

Giống bạn học mách lẻo trước mặt giáo viên thời anh còn đi học như đúc!

Ném thử một lần đầu, Phong Kính đã có kinh nghiệm, không hề đối đầu với cô ta nữa.

Y tá thấy anh thành thật nộp di động, cười tủm tỉm nói với anh: “Cái này

cũng là việc nên làm thôi, chúng tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh, anh nhanh chóng khỏe lại rồi xuất viện, có phải tất cả mọi người đều vui vẻ không?”

“Cô nói rất đúng.” Phong Kính cũng mỉm cười đáp lại cô ta. Anh cảm thấy anh lặn lội bao lâu, thế mà lại rơi vào tình thế bị một y tá nhỏ uy hiếp.

Vì tích cực phối hợp điều trị với bệnh viện, hơn nữa nền tảng sức khỏe tốt nên bác sĩ Quý đồng ý cho Phong Kính xuất viện vào ngày 25 lễ Giáng sinh. Có thể nói quyết định này cực kỳ có tình người, một người trải qua Giáng Sinh ở bệnh viện sẽ khổ sở lắm.

Tới gần cuối năm, các loại tổng kết cuối năm cũng bắt đầu, năm nay Phong Kính nhận giải ảnh đế, làm người phát ngôn cho hai nhãn hàng xa xỉ phẩm quan trọng, cũng coi như thu hoạch được kha khá. Trên diễn đàn Hải Giác, mục bình chọn “Mười cái nhất của ngôi sao” mỗi năm một lần cũng bước vào giai đoạn kết thúc.

Diễn đàn Hải Giác là một diễn đàn nổi tiếng, trong đó có bình chọn “Mười cái nhất” được tổ chức bởi mục tin đồn giải trí, mức độ tham gia của dân tình cũng cực kỳ cao. Bình chọn chia làm hai bên nam nữ, bao gồm “Ngôi sao nam bạn muốn hẹn hò với nhất”, “Ngôi sao bạn muốn kết hôn với nhất”, “Ngôi sao mặc áo sơ mi trắng gợi cảm nhất”, “Ngôi sao mặc quần jean gợi cảm nhất”, “Ngôi sao muốn được ngủ cùng nhất” vân vân và mây mây, mỗi năm đều cạnh tranh vô cùng kịch liệt, rất nhiều ngôi sao cũng sẽ chú ý đến.

Trong mấy hạng mục đó, được chú ý nhất mỗi năm đều là “Ngôi sao muốn được ngủ cùng nhất”, trước đó gần như đều là Mạc Trăn đứng đầu, nhưng năm nay tình trạng cạnh tranh của Mạc Trăn và Phong Kính rất ác liệt, mãi đến trước khi hết thời gian bỏ phiếu một ngày vẫn đang anh truy tôi đuổi không phân thắng bại.

Ngày cuối cùng, những người vẫn do dự rốt cuộc cũng lựa chọn, cũng trong ngày này, số phiếu của Phong Kính đột nhiên tăng mạnh, cuối cùng vượt qua Mạc Trăn, trở thành nam nghệ sĩ được dân mạng muốn ngủ cùng nhất.

Không ít fan Mạc Trăn tỏ ra nghi ngờ, hoài nghi số phiếu bị thay đổi, người chủ trì tự mình ra mặt bác bỏ tin đồn, nói cuộc bình chọn tuyệt đối công bằng,

anh ta còn làm một bài phỏng vấn riêng những người đến ngày cuối cùng mới bỏ phiếu, hỏi nguyên nhân bọn họ lựa chọn Phong Kính.

Phần lớn số người đều tỏ vẻ, thật sự rất khó để có thể lựa chọn giữa Phong Kính và Mạc Trăn, trong khoảng thời gian này bọn họ vẫn luôn rối rắm xem cuối cùng muốn ngủ với người nào.

Chủ trì: “...”

Sự thật là bọn họ không ngủ được với người nào hết. Nhưng chuyện tổn thương người ta như vậy anh ta quyết định không nói.

“Cuối cùng cân nhắc đến chuyện Mạc thiên vương đã kết hôn sinh con, ngủ với anh ấy sẽ không có đạo đức, cho nên tôi chọn Phong Kính!” Cô Y không muốn để lộ tên họ đã nói như vậy.

Mặc kệ kết quả có khiến người khác vừa lòng hay không thì chuyện này đến đây là chấm dứt. Nhưng người được cư dân mạng “muốn ngủ nhất” - Phong Kính, trong lòng lại lo nghĩ đến chuyện ngủ với người khác.

Hôm nay Phong Kính xuất viện, thành phố A xuất hiện một trận tuyết nhỏ. Trên đường phố, không khí Giáng sinh đã đạt tới mức đỉnh điểm nhất trong một tháng qua, ở đầu đường khá náo nhiệt, gần như đi vài bước là có thể nghe thấy một bài hát về Giáng Sinh.

Bác sĩ Quý còn đang nói về những việc cần chú ý cho Phong Kính sắp xuất viện: “Sức khỏe của anh đang trong giai đoạn khôi phục, miệng vết thương phải được đổi thuốc định kỳ, uống thuốc đúng giờ, phải tiếp tục ăn kiêng, bình thường thì nghỉ ngơi nhiều, không thể vận động mạnh cũng không thể đóng phim.”

Phong Kính không tập trung lắm nhưng Giang Nhiễm cùng anh tới làm thủ tục xuất viện lại nhớ kỹ: “Tôi biết rồi bác sĩ Quý.”

“Vậy thì được, chúc anh xuất viện vui vẻ nhé.”

Bác sĩ Quý đi rồi, rốt cuộc Phong Kính cũng nhỏ giọng phản đối ý kiến mà anh ta mới đưa ra: “Anh cảm thấy khôi phục rất tốt rồi, ít nhất có thể vận động.”

Giang Nhiễm: “Bác sĩ nói không thể thì không thể.”

Phong Kính: “...”

Giang Nhiễm thu dọn xong, Phong Kính cầm túi hỏi cô: “Hôm nay là lễ Giáng Sinh, buổi tối em định làm gì?”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Giang Nhiễm: Còn làm gì nữa, đương nhiên là trải qua lễ Giáng Sinh với bố mẹ và chị gái anh rồi.

Phong Kính: ... :)

Chương 57: Đêm thứ năm mươi bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Lúc còn đi học, Giang Nhiễm vẫn rất hào hứng với lễ Giáng sinh, mỗi năm trong khoa cũng sẽ tổ chức liên hoan vào đêm Giáng sinh. Sau khi tốt nghiệp, ý nghĩa của ngày lễ này đối với cô mà nói cũng chỉ là số lượng giao hàng lại tăng lên thôi.

“Anh vừa xuất viện mà còn muốn đi chơi Giáng sinh à?” Giang Nhiễm nhìn Phong Kính.

“...” Mặc dù Phong Kính cảm thấy ánh mắt Giang Nhiễm nhìn anh cực kỳ giống như đang nhìn mấy bạn nhỏ vẫn còn tin tưởng ông già Noel, nhưng anh vẫn bướng bỉnh đáp, “Dù sao đây cũng là lễ Giáng sinh đầu tiên chúng ta trải qua sau khi quen nhau.”

“Nói thì nói vậy, nhưng anh mới ra viện... Chúng ta nên về trước đã.”

“Được rồi...”

Xe chú Chu đã chờ ở bên dưới để đón Phong Kính và Giang Nhiễm về nhà họ Phong. Phong Kính lo lắng vấn đề hoán đổi linh hồn, vốn dĩ muốn về nhà của mình luôn nhưng mẹ anh nói ở nhà thì chăm sóc anh tiện hơn, dù sao chăm sóc một đứa hay chăm sóc hai đứa cũng không khác nhau nhiều lắm.

Phong Kính đồng ý.

Khi biết quyết định của anh thì Michelle vô cùng kinh ngạc, hỏi anh không sợ người nhà biết chuyện buổi tối sao? Phong Kính nghĩ thầm, mẹ tôi biết rồi, còn biết nhiều hơn cả cậu đây Michelle.

Trên đường, xe vững vàng trở về khu biệt thự cao cấp của nhà họ Phong,

khi tiến vào cổng lớn, Phong Kính nhìn xuyên qua cửa sổ xe thấy Nhị Hoàng đang chơi trong vườn hoa. Mẹ anh đứng ở bên cạnh, bà cầm trong tay một cái đĩa ném, ném ra xa rồi bắt Nhị Hoàng ngậm về.

Phong Kính: "..."

Anh nhận ra cái đĩa ném này, là cái lúc ấy mẹ anh đặc biệt mua cho anh chơi. :)

Xe dừng lại trước nhà, Phong Kính và Giang Nhiễm vừa xuống xe, Nhị Hoàng liền vui vẻ chạy về phía bọn họ.

"Gâu gâu gâu gâu!" Dường như lâu lắm rồi không gặp Phong Kính nên nó có vẻ vô cùng phấn khởi. Trước khi nó lao vào người đóng cửa, Giang Nhiễm đã bế nó lên: "Nhị Hoàng, đừng đùa với anh ấy, anh ấy mới xuất viện, còn yếu lắm."

"..." Phong Kính cảm thấy anh cần phải giải thích, "Thân thể anh hồi phục rất tốt, thật sự không yếu đâu."

Giang Nhiễm không để ý đến anh nhưng Nhị Hoàng lại cứ sủa với anh: "Gâu gâu!"

Phong Kính đưa tay xoa nó, thì ra anh vẫn không hiểu tiếng chó.

Có vẻ anh suy nghĩ nhiều rồi.

"Được rồi, có chuyện gì thì đi vào rồi nói, đừng đứng bên ngoài." Mẹ Phong đi tới, bảo bọn họ đi vào.

Phong Kính nhìn hành lý trên tay chú Chu đang cầm giúp anh, lên tiếng hỏi: "Buổi tối con ngủ ở phòng nào ạ?"

Mẹ Phong nghe giọng điệu ra vẻ đứng đắn của anh, mỉm cười trả lời: "Đương nhiên là ngủ ở phòng cũ của con rồi."

Giọng điệu Phong Kính lập tức càng đứng đắn hơn: “Không phải phòng đây bây giờ Giang Nhiễm đang ở sao?”

“À, em quên nói với anh, hôm nay em sẽ dọn về.” Giang Nhiễm nói.

“... Vì sao?”

“Lúc ấy vì trốn phóng viên nên mới chuyển tới, bây giờ sóng gió đã qua, hơn nữa anh cũng xuất viện rồi, chắc mấy người đó sẽ không tới nhà em nữa đâu.”

Phong Kính nghiêm túc hơn: “Những phóng viên đó rất gian xảo, không chừng bọn họ vẫn đang mai phục ở nhà em đây.”

“Không phải chứ...”

“Phải mà, để viết tin tức, chuyện gì bọn họ cũng có thể làm được.”

Mẹ Phong không nghe nổi nữa: “Được rồi, trước đó Giang Nhiễm đã trao đổi với mẹ, hai đứa vẫn chưa kết hôn, con bé ở đây quả thật không hay cho lắm, mẹ bảo Phong Bình đưa cho con bé hai vệ sĩ, cho dù thực sự có phóng viên thì cũng có thể bảo vệ an toàn của con bé.”

Phong Kính: “...”

Anh lên tới phòng mình thì quả nhiên thấy Giang Nhiễm đã thu dọn xong đồ đạc. Va li hành lý màu hồng nhạt dựng ở đó, lúc nhìn thấy trong lòng Phong Kính rất hụt hẫng.

“Thấy bác nói trưa hôm nay có tiệc lớn, em mong chờ quá.” Giang Nhiễm lấy quần áo Phong Kính từ trong túi ra, vừa sắp xếp lại vừa quay đầu nói với anh.

Phong Kính tiến lên lấy quần áo trong tay cô, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô: “Đặt ở đây là được, chờ lát nữa anh tự sắp xếp lại.”

“Vậy được rồi.” Giang Nhiễm đáp xong thì cất lời trêu chọc, “Ngày thường việc này đều do trợ lý làm cho anh đúng không, anh thật sự làm được hả?”

“...” Ngón tay anh từ trên mái tóc cô đôi thành gõ lên trán cô, “Anh cũng mới có trợ lý được hai năm thôi, em nghĩ anh lớn lên kiểu gì hả?”

Giang Nhiễm bật cười rồi kéo tay anh xuống dưới nhà.

Cách thời gian ăn cơm còn một lúc, mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Nhị Hoàng ngồi xôm bên chân Giang Nhiễm, dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Phong Nhã nhìn Nhị Hoàng nằm trên sàn nhà, có phần kỳ lạ lên tiếng: “Sao con cảm thấy dạo này Nhị Hoàng vừa mắt hơn nhiều so với lúc mới tới nhỉ? Cảm giác ngoan ngoãn hơn nhiều.”

Phong Kính: “...”

Giang Nhiễm gọt một quả táo, cắt hơn nửa cho Phong Kính: “Chắc là mấy ngày mới tới khá sợ người lạ đấy ạ, bây giờ quen nên tốt hơn rồi.”

Phong Nhã không chú ý tới điều cô nói, ánh mắt cô ấy nhìn chằm chằm vào quả táo mà cô gọt: “Sao em vẫn còn gọt hoa quả cho nó thế? Lúc nằm viện thì coi như thôi đi, đằng này đã xuất viện mà còn nuông chiều như vậy, không được đâu!”

Phong Nhã đã chuẩn bị nói với Giang Nhiễm về vấn đề “không thể nuông chiều đàn ông”, chợt nghe Giang Nhiễm khẽ cười: “Trước đây anh ấy bóc lựu cho em, cái đó còn phiền phức hơn gọt táo nhiều, coi như báo đáp anh ấy vậy.”

Nghĩ đến việc trước đây Phong Kính bóc cho mình một bát hạt lựu lóng lánh, khóe miệng Giang Nhiễm liền cong lên.

Phong Nhã cười khẩy nhìn về phía Phong Kính: “Em còn bóc lựu cho người ta nữa à? Ha ha, nuôi em lớn như vậy, sao chưa thấy em bóc lựu cho chị

và mẹ bao giờ nhỉ?”

Phong Kính khụ một tiếng: “Không phải chị và mẹ đều có người bóc lột cho rồi à?”

Phong Nhã bực mình: “Chưa có ai bóc lột cho chị hết!”

“... Vậy lần sau nhất định chị phải kết hôn với người sẽ bóc lột cho chị đấy nhé.” Phong Kính đáp.

Hơn 11 giờ, dì giúp việc ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa xong, bình thường bố Phong Kính không về nhà ăn cơm trưa nên từ trước đến nay cơm trưa nhà họ Phong rất đơn giản. Nhưng hôm nay Phong Kính xuất viện nên chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn.

Phong Kính phải kiêng ăn nhiều thứ, thực tế cũng không ăn được bao nhiêu, nhưng nhìn Giang Nhiễm ăn rất vui vẻ nên anh vẫn được an ủi. Sau bữa cơm trưa, anh cảm thấy hơi mệt chỉ muốn ngủ, có thể là do tác dụng của thuốc, sợ nhân lúc mình ngủ Giang Nhiễm sẽ rời đi nên anh dặn kỹ là phải đợi anh dậy đưa cô về.

Phong Nhã liếc một cái đã biết tổng “đưa cô về” có bao nhiêu hàm ý sâu xa, trong lúc Phong Kính ngủ, cô ấy bảo người đi thu xếp chút đồ ăn, nói là để Giang Nhiễm mang về. Giang Nhiễm vui vẻ nhận ý tốt của cô ấy, lâu rồi cô không về nhà, trong nhà cũng không có gì ăn, có cái này thì không cần phải đi siêu thị nữa.

Đợi đến lúc Phong Kính tỉnh ngủ về Châm Thủy Hương với cô thì đã sắp sửa 5 giờ. Bên ngoài tiểu khu không có phóng viên, điều này làm Giang Nhiễm thoáng yên tâm hơn. Chú Chu dừng xe dưới nhà, còn giúp bọn họ đem hết đồ lên rồi mới rời đi.

“Anh đừng ngồi vội, để em quét bụi đã.” Giang Nhiễm vừa vào cửa đã bắt tay dọn dẹp. Phong Kính muốn tới giúp cô nhưng bị cô từ chối. Nhìn cô lau sofa ở phòng khách, anh cảm thấy mình vẫn nên tìm việc gì đó để làm. “Anh cất đồ vào tủ lạnh giúp em nhé.”

“Vâng.”

Phong Kính lấy từng thứ Phong Nhã mua ra, sau đó chụp một bức ảnh đăng lên weibo.

[Phong Kính V]: Hôm nay xuất viện, cảm ơn mọi người đã quan tâm! Chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ, ăn uống vui vẻ! (hình ảnh)

“A a a cuối cùng Phong tổng cũng xuất viện! Chú ý giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Anh mới ra viện mà đã dám ăn nhiều thế rồi ư? Máy thứ này để em giúp anh ăn nhé! (ngoáy mũi)”

“Chúc Cinderella có một Giáng sinh vui vẻ nhé!”

“Khoan đã Phong tổng, anh uống rượu gì đấy?”

“Ha ha ha ha ha rượu Four Loko!” (1)

(1): Rượu Four Loko là loại rượu có nồng độ cao và chứa caffein cao, được mệnh danh là “tàn đời trong vòng 1 lon”, “Mất ký ức trong vòng 1 lon”.

“Cái này chẳng lẽ là rượu thất thân trong truyền thuyết hả? Đêm nay Phong tổng muốn thất thân sao? QAQ”

Phong Kính: “...”

Phong Nhã chỉ mua một loại rượu, màu sắc sặc sỡ như nước uống trái cây nên anh cũng không chú ý. Anh nhìn thành phần và nồng độ cồn của rượu, lại lên mạng tìm kiếm loại rượu này, sau đó hoàn toàn rơi vào im lặng.

... Phong Nhã giúp anh mua loại rượu này là có ý gì? Cô ấy cho rằng một cô gái chuyên order đồ như Giang Nhiễm sẽ không biết loại rượu này sao?

“Không phải anh nói giúp em đặt đồ vào tủ lạnh à, sao lại chơi điện thoại thế?” Giang Nhiễm đi tới, cô nhìn lên đồng hồ trên bàn. Phong Kính theo bản năng nghiêng người, muốn chặn chai rượu thất thân đi, kết quả anh vừa động đây thì lại càng thu hút sự chú ý của Giang Nhiễm.

Ánh mắt cô dừng lại tại chai rượu được nguy trang thành đồ uống, không rời đi.

Phong Kính: “...”

Chắc chắn cô đã nhận ra rồi!

“Em đi giặt khăn, anh mau sắp xếp cho xong đi.” Giang Nhiễm thoải mái đi vào nhà vệ sinh.

“...” Phong Kính gửi tin nhắn cho Phong Nhã, *“Chị đưa em rượu Four Loko là có ý gì? (mỉm cười)”*

[Phong Nhã]: Đương nhiên là để em cho Giang Nhiễm uống, sau đó muốn làm gì em ấy thì làm. Không cần cảm ơn chị, chị là chị em, đây là việc nên làm.

[Phong Kính]: ...

[Phong Kính]: Cô ấy biết loại rượu này đấy! Mặc dù rượu do chị mua nhưng nó cũng thể hiện em rất lưu manh!

[Phong Nhã]:Ồ (mỉm cười).

Phong Kính: “...”

Anh hiểu rồi, chị gái cố ý.

Trên Weibo Phong Kính, các fan đã triển khai thảo luận nhiệt liệt xung quanh “Rượu thất thân”, tiêu điểm chính là: sau đêm nay, Phong Kính có còn

là xử nam nữa không.

“Toa Toa, chuyện gì thú vị mà nhìn chăm chăm vào điện thoại thế?” Vương Chấn ngồi trong cửa hàng bánh ngọt, lấy lòng cô gái ngồi đối diện.

Ngón tay Ngụy Toa lướt nhanh trên màn hình, ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên chút nào: “Xem Weibo của Phong Kính, chuyện anh ấy có bạn gái là thật à?”

“Là thật, lần trước Phong Nhã nằm viện, cậu ta đã dẫn đến gặp phụ huynh rồi.”

“Chắc chắc, lần trước em còn bỏ phiếu cho anh ta làm ngôi sao nam muốn được ngủ cùng nhất, kết quả bây giờ anh ta muốn ngủ với người khác, hừ.”

Rất rõ ràng Vương Chấn không muốn thảo luận về Phong Kính, nhưng vẫn kiên nhẫn nhìn Ngụy Toa: “Bánh ngọt của em cũng ăn xong rồi, hay chúng ta đổi chỗ khác đi chơi nhé? Hôm nay có rất nhiều nơi có hoạt động Giáng sinh đấy.”

“Chờ chút đi, em bảo lái xe đi lấy nước hoa Bunny, hôm nay có bán cái đó.”

Sắc mặt Vương Chấn rớt cuộc cũng thay đổi, anh ta biết hôm nay Bunny bán loại nước hoa kia, cũng do Phong Kính tuyên truyền.

Em thích Phong Kính như vậy sao?!

Anh ta rít gào những lời này trong lòng vô số lần nhưng vẫn không dám thật sự chất vấn người trước mặt. Từ trước tới nay kiểu con gái mà anh ta thích là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn như Ngụy Toa, chứ không phải kiểu trưởng thành giống Phong Nhã. Lúc trước vì sự nghiệp bản thân, anh ta không thể không kết hôn với Phong Nhã, nhưng sau đó nhà họ Ngụy chủ động vờ càn ô liu ra cho anh ta, quả thật anh ta đã mừng rỡ như điên.

Nói không chừng anh ta và Ngụy Toa còn có cơ hội nhỉ?

“Ngoài đời bạn gái Phong Kính đẹp lắm à?”

“Gì cơ?” Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Vương Chấn nhất thời không phản ứng kịp.

“Không phải anh nói anh từng gặp à, có đẹp không? Em mới chỉ xem ảnh chụp thôi.”

“Đương nhiên là không đẹp bằng em.” Thật sự Vương Chấn không muốn nói về Phong Kính nữa, “Đúng rồi Toa Toa, lần trước anh trai em nói giúp anh chuyện kia, tiến hành thế nào rồi?”

Chương 58: Đêm thứ năm mươi tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trong khoảng thời gian này, vì vụ kiện ly hôn với Phong Nhã mà Vương Chấn sút đầu mẻ trán, nhà họ Phong không chỉ muốn anh ta tay không ra khỏi nhà, mà ngay cả công ty của anh ta cũng không buông tha. Gần đây Phong Bình liên tục tạo áp lực cho anh ta, nhà họ Ngụy là hy vọng cuối cùng của anh ta.

Ngụy Toa nghe anh ta nói xong chỉ thuận miệng đáp: “Yên tâm đi, anh trai em đang xử lý rồi.”

Vương Chấn nhú mày, lời nói có lệ như vậy anh ta đã nghe rất nhiều lần. Anh ta theo bản năng xoa xoa tay, nói tiếp: “Em cũng biết con người Phong Bình làm việc không lưu tình, công ty nhỏ kia của anh không phải là đối thủ của anh ta đâu, nếu không có các em giúp đỡ...”

Rõ ràng Ngụy Toa không có kiên nhẫn lắng nghe, may là đúng lúc này tài xế của cô ta đưa nước hoa tới: “Thưa cô chủ, nước hoa cô muốn đây ạ.”

Mắt Ngụy Toa cuối cùng cũng rời khỏi di động, ngược mắt nhìn nước hoa trên bàn: “Ừ.” Cô ta thả điện thoại di động xuống, mở nước hoa ra xịt lên không trung: “Mùi cũng không tệ lắm.”

Lời Vương Chấn bị cắt ngang, bây giờ cũng không biết nói tiếp thế nào. Anh ta mím môi, cười nói: “Ừ, rất hợp với em.”

“Thật không?” Rốt cuộc Ngụy Toa cũng mỉm cười với anh ta, “Vừa rồi anh nói chỗ nào có hoạt động Giáng sinh đúng không? Đi thôi.”

“Được.”

Vương Chấn kéo ghế ra đứng dậy, đi ra khỏi cửa hàng bánh ngọt với Ngụy Toa.

Lúc này Giang Nhiễm vừa mới dọn xong phòng khách, vốn dĩ Phong Kính muốn giúp cô nhưng bị Giang Nhiễm lấy danh nghĩa bị thương đẩy sang một bên chơi với Nhị Hoàng. Thấy mặt trời đã bắt đầu xuống núi, Giang Nhiễm vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Phong Nhã mua rất nhiều đồ cho cô, cô chọn một ít thứ Phong Kính không phải ăn kiêng ra, định nấu vài món bình thường. Bữa tối không phong phú như bữa trưa nhưng hai người vẫn ăn rất vui vẻ, chẳng qua hai người đều cực kỳ ăn ý giả vờ không thấy chai rượu trong tủ lạnh.

Sau khi ăn xong Phong Kính khăng khăng muốn phụ trách rửa bát nên Giang Nhiễm để cho anh làm. Chờ Phong Kính rửa xong đi ra thì thấy đồ trên bàn đã được cất hết, trên đó có một túi kẹo Giáng Sinh và một tấm thiệp.

Phong thư bọc bên ngoài tấm thiệp, phía trên vẽ một cây thông Noel và dòng chữ nhỏ nhắn xinh xắn: *Gửi Phong Kính*.

“Đây là gì vậy?” Phong Kính cầm phong thư và túi kẹo quơ quơ về phía Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm đang chơi với Nhị Hoàng, nghe thấy anh nói thì quay đầu nhìn thoáng qua: “À, quà Giáng sinh tặng anh đấy. Kẹo anh có thể ăn luôn nhưng thiệp thì phải đợi về rồi mới được mở nhé.”

Phong Kính buồn cười: “Em viết gì mà thần bí vậy?”

Giang Nhiễm: “Không nói cho anh đâu, tóm lại bây giờ anh không được mở.”

“Được rồi.” Phong Kính thành thật, ngay cả kẹo cũng không mở, định về rồi mới mở cùng lúc, “Trước đó anh vẫn nằm trong bệnh viện, không có thời gian chuẩn bị quà cho em.”

“Không sao, dù sao món quà của em cũng rất tùy tiện.”

Phong Kính bật cười: “Anh thấy rất đẹp, kẹo đáng yêu lắm.”

Anh đang nói thì chú Chu gọi điện thoại tới, nói mình đã chờ ở bên dưới. Phong Kính nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói có phần không vui: “Vẫn chưa đến 8 giờ, phải về sớm thế sao?”

Chú Chu đáp: “Bên này cách nhà họ Phong khá xa, hơn nữa đường hôm nay rất đông, chắc về đến nhà cũng đã chín giờ rồi. Bác sĩ nói cậu phải chú ý nghỉ ngơi, phải đi ngủ trước 10 giờ.”

“...” Phong Kính không nói gì, anh đang nghĩ xem phải lấy cớ gì để chú Chu chờ anh một lát nữa. Giang Nhiễm nghe thấy là chú Chu tới đón anh nên đi ra ban công nhìn xuống, quả nhiên thấy chú Chu: “Chú Chu đến rồi, anh mau về đi.”

Phong Kính: “...”

Giờ này cuộc sống về đêm còn chưa bắt đầu đâu!

“Gâu.” Ngay cả Nhị Hoàng cũng sủa một tiếng với anh, dường như đang thúc giục anh mau về nghỉ ngơi đi.

Phong Kính đành phải bắt đắc dĩ đồng ý: “Được rồi, cháu sửa sang một chút rồi sẽ xuống ngay.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Phong Kính có vẻ rầu rĩ không vui, Giang Nhiễm đi đến gần véo mặt anh, dỗ dành: “Được rồi mà, ngày mai lại đi tìm anh chơi nhé.”

“...” Lời này khiến anh cảm thấy mình bị coi là một đứa trẻ, nhưng được lợi mà không chiếm là con chó, “Em chỉ an ủi anh thế thôi à? Véo mặt xong là

xong rồi hả? Ít nhất cũng phải hôn một cái chứ.”

Giang Nhiễm biết anh “vô duyên vô cơ muốn tăng giá” nhưng vẫn vẫy tay với anh, “Anh cúi xuống đi.”

Phong Kính nghe lời khom lưng, Giang Nhiễm khẽ nhón chân, hôn lên môi anh một cái: “Vậy được rồi chứ?”

Không được.

Phong Kính muốn nói như vậy nhưng cuối cùng vẫn dừng lại: “Ngày mai anh chờ em.”

“Vâng.”

Cầm lấy quà của mình, Phong Kính mặc áo khoác vào rồi ra về. Giang Nhiễm đứng trên ban công nhìn xuống, chẳng bao lâu sau thì Phong Kính đi từ trong tòa nhà ra. Giống như có cảm ứng, anh bỗng nhiên xoay người nhìn lên phía trên.

Giang Nhiễm sững sốt, sau đó cười vẫy tay với anh. Mà Phong Kính nhúu lại dần dần giãn ra, cũng vẫy tay với cô.

Thấy Phong Kính ngồi lên xe chú Chu, Giang Nhiễm mới quay về phòng khách. Cô đổi ga trải giường và gối, đến hành lý cũng lười sửa soạn lại, cầm luôn áo ngủ vào phòng tắm tắm rửa.

Phong Kính ngồi trong xe, nhìn từng ngọn đèn đường lùi về sau, đêm nay trên đường vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều là đoàn người vui đùa âm ỉ. Lúc chờ đèn đỏ, anh nhàm chán đếm xem có bao nhiêu đôi tình nhân ở bên ngoài xe.

Đếm đến đôi thứ bảy, anh không chịu nổi nữa. Không hiểu sao tâm trạng anh có phần bức bối, anh mở túi kẹo Giáng sinh Giang Nhiễm tặng anh, chọn một viên kẹo màu đỏ bỏ vào miệng.

Viên kẹo này có hương vị rất lạ, anh không biết là vị gì, nhẹ nhàng cắn thử, bên trong còn có quả hạch. Vị ngọt lan ra trong khoang miệng, cũng xua tan tâm trạng buồn bực của Phong Kính. Khóe miệng anh cuối cũng khẽ cong lên, nhìn phong thư được bọc rất cẩn thận kia.

Bây giờ mở ra chắc không sao nhỉ?

Vừa nghĩ đồng thời ngón tay thon dài của anh cũng xé phong thư rồi lấy đồ bên trong ra, là giấy viết thư?

Phong Kính nghi hoặc, anh vẫn cứ tưởng bên trong là thiệp Giáng sinh. Ồ, sao giấy này nhìn có vẻ quen quen?

Chỉ nghĩ một giây, anh liền phản ứng kịp giấy viết thư này anh từng thấy ở đâu. Sau khi ý thức được chuyện này, cả trái tim anh luống cuống. Anh vội vàng mở ra, nường theo ánh đèn bên ngoài xe nhìn nội dung trên đó.

Thật sự là lá thư anh viết đề cầu hôn Giang Nhiễm.

Phong Kính cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung rồi, không thể nghĩ được gì nữa, nhưng lại như có rất nhiều điều lướt qua trong đầu mình. Sao Giang Nhiễm có được bức thư này? Cô tìm được ở đâu? Cô thấy bao giờ?

Phong Kính phát hiện trong vòng chớp mắt ngẩn ngui, lòng bàn tay anh đã đầy mồ hôi. Giây phút xe bắt đầu chuyển động, tầm mắt anh tình cờ dừng lại ở chỗ cuối cùng của lá thư.

“Cực kỳ bằng lòng.”

Phong Kính giật mình.

Những chữ này không phải anh viết, tất nhiên đó cũng không phải chữ anh, đây là... chữ Giang Nhiễm.

Anh nhìn chằm chằm bốn chữ kia vài phút, đầu óc mới dần dần bắt đầu

hiểu hàm nghĩa của bốn chữ này.

“Không biết anh có vinh hạnh trở thành người thân của em không?”

“Cực kỳ bằng lòng.”

“Chú Chu mau dừng xe!” Phong Kính đột nhiên bám lấy ghế dựa, cả người đều đứng lên, “Quay về Châm Thủy Hương!”

Chú Chu bị động tác này của anh làm hoảng sợ, ông nhận ra anh rất vội, đôi mắt cũng đỏ lên. Những lời ngăn cản cũng không nói ra nữa, ông chỉ bảo Phong Kính ngồi lại rồi thắt dây an toàn lần nữa: “Ở đây không thể quay đầu, để tôi chạy đến đường giao phía trước.”

Phong Kính ngẩn người, lại giống như vô cùng rõ ràng, siết chặt lá thư trong tay như nhận được bảo bối gì đó.

Đường về dường như nhanh hơn so với khi rời đi, khi Phong Kính lấy lại tinh thần thì xe đã dừng dưới nhà Giang Nhiễm lần nữa.

Gần như khi xe vừa dừng lại thì Phong Kính liền lao xuống xe. Chú Chu nhìn bóng dáng vội vã của anh thì xuống xe châm một điếu thuốc: “Tuổi trẻ thật tốt.”

Giang Nhiễm đang sấy tóc, lơ mơ nghe được tiếng chuông cửa. Cô nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, tắt máy sấy tóc, âm thanh gõ cửa càng rõ ràng hơn.

“Gâu gâu!”

Nhị Hoàng ở cạnh cửa sửa lên, Giang Nhiễm thả máy sấy tóc xuống, đi qua nhìn thử.

Vậy mà là Phong Kính.

“Quên gì sao...” Cô mở cửa ra, còn chưa nói hết đã bị Phong Kính ôm

chặt.

“...”

Phong Kính ôm thật sự rất chặt, trên đầu cô có tiếng hít thở dồn dập như thể anh vừa mới chạy tám trăm mét xong, “Ừm, anh quên trái tim ở đây.”

Giang Nhiễm: “...”

Anh đột nhiên chạy về chỉ để trêu cô thôi sao?

“Anh vào đi đã.” Cô đẩy cánh tay Phong Kính như kìm sắt trên người mình.

Rốt cuộc Phong Kính cũng buông cô ra, bước vào cửa.

“Cái này...” Phong Kính giờ bức thư trong tay lên, đối mặt với Giang Nhiễm, “Liệu em có nên giải thích một chút với anh không?”

Khi thấy rõ bức thư trong tay anh, mặt Giang Nhiễm đỏ bừng lên: “Cái này... cái này không phải anh mới là người nên cho em một lời giải thích sao?”

“Anh muốn cầu hôn em, anh vẫn chưa nghĩ ra, anh không biết khi nào thì nên đưa cho em...” Phong Kính nói năng lộn xộn, mà mấy lời nói của anh khiến mặt Giang Nhiễm lại càng đỏ hơn.

Cô cúi đầu, không dám nhìn Phong Kính: “Hôm đó em và Michelle tới nhà anh, là ngôi nhà ở Hoa Đô kia, anh ta nói muốn mang quần áo đến cho anh. Sau đó em vào phòng anh, không cẩn thận nhìn thấy lá thư này.”

“Anh nhớ rõ anh đặt nó trong ngăn kéo.” Giọng nói Phong Kính vang lên, Giang Nhiễm càng cảm thấy xấu hổ: “Vậy anh nhớ phải đóng kỹ ngăn kéo chứ!”

“...” Phong Kính ngẩn ra, không tự giác bật cười, “Anh sai rồi.”

Giang Nhiễm bĩu môi, giọng điệu có phần oán trách: “Anh lại nhìn lên thư nữa phải không? Đã bảo anh về nhà mới được xem mà.”

“Anh sai rồi.” Phong Kính lặp lại những lời này, nhẹ nhàng nâng cằm Giang Nhiễm lên, hôn xuống môi cô.

Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng và dịu dàng, mang theo hơi thở mãnh liệt thuộc về anh, dễ dàng khiến Giang Nhiễm trầm luân. Anh ôm eo cô xoay người, đặt cô trên cửa, dần dần làm nụ hôn càng sâu hơn.

Quần áo từng cái từng cái được cởi ra nhưng nhiệt độ cơ thể hai người vẫn dần tăng lên. Giang Nhiễm vừa tắm xong, tóc vẫn chưa khô hẳn, nửa đuôi tóc ướt còn dính lên cổ, một giọt nước theo sợi tóc chậm rãi chảy xuống.

Phong Kính cúi người hôn giọt nước kia, đầu lưỡi ái muội xẹt qua làn da của Giang Nhiễm, khiến cô không nhịn được run rẩy.

Cô biết anh muốn làm gì, thân thể anh thành thật nói cho cô biết. Cô cũng bị không khí mờ ám này dần dần chiếm đoạt: “Anh vừa mới xuất viện, không thể vận động mạnh.”

“...” Phong Kính không ngờ đến lúc này rồi mà cô vẫn nhớ rõ chuyện đó, “Yên tâm đi, không sao đâu.”

“Thân thể của anh... không được...”

“Em cảm thấy cơ thể của anh không được?”

“...” Ý cô không phải như vậy!

“Anh nhớ trong phòng để hàng của em có bao cao su đúng không? Loại 0.01mm ấy.” Phong Kính ái muội cọ cọ trên người cô, “Anh sẽ cho em biết thân thể anh có được hay không ngay lập tức.”

Giang Nhiễm: “...”

Chương 59: Đêm thứ năm mươi chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Thường xuyên có khách hàng hỏi Giang Nhiễm đã từng dùng bao cao su 0.01 kia chưa? Cảm nhận khi sử dụng thế nào? Từ trước đến nay Giang Nhiễm vừa thẹn vừa xấu hổ trả lời bọn họ rằng cô không có cơ hội dùng...

Qua hôm nay, có phải cô có thể đổi cách trả lời khác với bọn họ rồi không?

Cho tới giờ cô chưa từng tiếp xúc gần như thế với một người, gần đến mức mỗi hơi thở của anh dường như cũng phả lên trái tim cô. Hơi thở của hai người đan xen rồi hòa vào nhau, tay Giang Nhiễm đặt trên ngực Phong Kính, cảm nhận được dưới làn da đàn hồi của anh là trái tim đang vì mình mà đập.

Thình thịch, thình thịch.

Đầu óc ngày một mơ hồ, cô không tự chủ ôm chặt người phía trên, cam tâm tình nguyện để bản thân bị cuốn vào vòng xoáy mà anh tạo nên.

“Em có ổn không?” Sau khi Phong Kính phóng thích, thân thể trần trụi nằm bên cạnh Giang Nhiễm. Giang Nhiễm gối đầu lên cánh tay anh, cảm thấy hơi 몽롱 lung.

Phong Kính ngẩng đầu, gạt những sợi tóc ướt đầm trên trán cô: “Nhiễm Nhiễm?”

“... Dạ?” Đôi mắt Giang Nhiễm chớp chớp, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Em có ổn không?” Phong Kính cẩn thận quan sát cô, vừa rồi quả thật anh đã khiến cô đau đớn, hơn nữa anh cũng là lần đầu tiên... Anh không xác định được lực của bản thân có không chế tốt hay không.

“Vẫn ổn, anh thì sao?”

Phong Kính mỉm cười, không trả lời cô.

Anh rất ổn, có thêm một lần nữa cũng không thành vấn đề.

Hai người cứ im lặng nằm như vậy một lúc để hô hấp dần ổn định. Nhị Hoàng ở ngoài cửa sủa ầm lên, nghe tiếng như còn lấy chân cào lên cửa nữa.

Cửa do Phong Kính cố ý đóng lại, dẫu sao Nhị Hoàng vẫn còn là một đứa trẻ, có một số hình ảnh không nên để nó thấy.

“Mấy giờ rồi?” Giọng nói của Giang Nhiễm vẫn rất khẽ, dường như thật sự mệt rồi.

Phong Kính đoán: “Chắc là sắp 10 giờ rồi.”

“Vậy anh mau về đi, đừng để bác lo lắng.”

“Ừm, anh tắm cái đã.” Phong Kính đứng dậy, để thân thể trần truồng như vậy đi vào phòng tắm.

Giang Nhiễm nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, mặt lại nóng lên. Cô che mặt mình, ở trong lòng nhắc nhở mình, cô thật sự ngủ với Phong Kính rồi! Ôi ôi!

Lúc Phong Kính đi ra chỉ quần một cái khăn tắm trên người, đó là khăn tắm của Giang Nhiễm, quần trên người anh có vẻ hơi nhỏ, hơn nữa cái khăn tắm này còn là màu hồng. Giang Nhiễm không nhịn được phì cười, Phong Kính nhặt quần áo rải rác trên mặt đất lên rồi kéo cô từ trên giường dậy: “Em cũng đi tắm đi, nhớ sấy tóc nữa.”

“Vâng, anh phải đi à?”

“Ừm.” Anh chống một tay trên giường, khom lưng hôn lên môi Giang

Nhiệm, “Nghỉ ngơi sớm chút, mai anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng.”

Giang Nhiệm không thể cởi mở được như anh, mặc áo ngủ rồi mới đi vào phòng tắm. Phong Kính mặc xong quần áo, đổi ga giường và vỏ chăn mới, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

“Gâu gâu!” Mới vừa mở cửa thì thấy Nhị Hoàng ngồi xồm bên ngoài sủa lên với mình.

“Nhị Hoàng.” Tâm trạng Phong Kính rất tốt, không chỉ không ngại mà còn xoa đầu nó.

Nhị Hoàng lại sủa lên một tiếng với anh, đi vào phòng nằm sấp xuống, tư thế như một chiến sĩ bảo vệ. Phong Kính bật cười, xoay người rời đi.

Chú Chu vẫn chờ ở bên dưới, thấy Phong Kính đi từ trong tòa nhà ra, ông mở đèn xe rồi khởi động xe. Phong Kính ngồi vào ghế sau, cả người hoàn toàn khác với dáng vẻ nôn nóng lúc tới, có cảm giác mãn nguyện không nói nên lời.

Chú Chu cũng không hỏi gì cả, trực tiếp giẫm chân ga, lái xe ra bên ngoài.

Hơn 10 giờ, biển người trên đường vẫn tấp nập như cũ, ánh đèn từ khắp bốn phía. Lại một lần nữa thấy mấy đôi tình nhân đi chơi Giáng Sinh, Phong Kính cảm thấy bọn họ thuận mắt hơn nhiều.

Về tới nhà họ Phong thì đã 11 giờ, vậy mà Phong Nhã và mẹ Phong vẫn chưa ngủ, đang ngồi trong phòng khách chờ anh.

Phong Kính: “...”

Anh ho nhẹ một tiếng, ra vẻ thoải mái đi vào: “Đã muộn thế này sao hai người còn chưa ngủ?”

Mẹ Phong không nói chuyện, Phong Nhã không nhận được tiên phong mở miệng: “Đương nhiên là đang đợi em, ngày đầu tiên xuất viện đã quên lời dặn dò của bác sĩ rồi à?”

“... Chị còn nói không biết xấu hổ nữa, chị đưa rượu bán thân cho Giang Nhiễm là có ý đồ gì?”

Phong Nhã trêu tức nhìn anh: “Em có ý đồ gì, chính em không rõ sao?”

Phong Kính: “...”

Phong Nhã đánh giá trên dưới anh vài lượt, ánh mắt càng thêm mờ ám: “Nhìn vẻ mặt tỏa sáng của em kia, thành công rồi à?”

Phong Kính: “...”

“Khụ.” Cuối cùng mẹ Phong cũng lên tiếng, “Con mới xuất viện, phải chú ý kiểm chế.”

Phong Kính: “...”

Anh vội nói “Chúc ngủ ngon” với hai người, chỉ nghĩ mau chóng rời khỏi nơi đây thị phi này. Vừa định lên tầng thì mẹ Phong lại gọi anh lại: “Phong Kính.”

“... Còn chuyện gì nữa mẹ?” Phong Kính không tình nguyện dừng lại.

Mẹ Phong nói: “Trong khoảng thời gian con nằm viện, Giang Nhiễm chăm sóc con thế nào, mẹ tin là con cũng hiểu rất rõ. Mẹ, bố con và cả chị con đã bàn bạc rồi, chúng ta đều rất thích con bé, nếu con cũng khó kìm lòng nổi vậy thì phải chịu trách nhiệm với người ta. Chuyện kết hôn có thể bắt đầu chuẩn bị rồi.”

Phong Kính sững sốt một chút rồi mới nói: “Con biết rồi ạ, con sẽ chuẩn bị.”

“Ừ, vậy con lên nghỉ ngơi trước đi.”

Sau khi Phong Kính trở về phòng, chốc chốc lại nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà Giang Nhiễm. Anh cảm thấy có lẽ đêm nay mình không thể ngủ được, anh lấy di động ra, muốn gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm, nhưng nhìn thời gian 11 giờ 31 trên màn hình, anh lại nhin xuống.

Anh không muốn đánh thức Giang Nhiễm.

Hy vọng đêm nay cô có một giấc ngủ ngon.

Quả thật sau khi tắm xong, Giang Nhiễm đã ngủ rất nhanh. Cô không hiểu, rõ ràng chuyện vừa rồi Phong Kính tốn sức nhiều hơn, hơn nữa anh còn là bệnh nhân, sao lại cảm giác lúc anh đi tinh thần sảng khoái còn mình thì mệt vô cùng?

Quả nhiên loại chuyện này vẫn là con gái chịu thiệt hơn.

Nhưng cô cũng hưởng thụ thân thể tốt đẹp và ra sức phục vụ của anh... Ừ, không mệt.

Giang Nhiễm nghĩ đi nghĩ lại, mí mắt càng ngày càng nặng nề, cuối cùng hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

Sau khi Phong Kính và Nhị Hoàng trao đổi, anh lại nằm trên bậc cửa sổ quen thuộc. Giang Nhiễm ngủ rất sâu, động tác của anh cố gắng nhẹ nhàng nhảy lên giường, nằm bên cạnh ngắm cô.

Chắc là cô mệt lắm rồi, còn có tiếng ngáy nho nhỏ truyền tới. Phong Kính cảm thấy đáng vẻ khi ngáy của cô cực kỳ đáng yêu, nằm bên cạnh ngắm rất lâu. Anh không tự chủ được bắt đầu lên kế hoạch chuyện kết hôn, đầu tiên phải xác định được thời gian, sau đó nhẫn đính hôn và áo cưới, còn phải chụp ảnh cưới, trước tiên phải ra mắt bố mẹ vợ mới đúng...

Suy nghĩ từng việc từng việc, bất giác Phong Kính ngủ mất, lần nữa mở

mắt ra đã là sáng hôm sau.

Anh sờ soạn điện thoại bên cạnh, nhấn mở màn hình. 7 giờ 1 phút, mùa đông ngủ nhiều hơn mùa hè một lát.

Anh đã gửi tin nhắn hỏi thăm sức khỏe Giang Nhiễm.

[Phong Kính]: Chào buổi sáng, em dậy chưa?

Đợi một lúc cũng không thấy Giang Nhiễm trả lời, anh nghĩ chắc là cô còn đang ngủ.

Không quấy rầy Giang Nhiễm nữa, xuống nhà ăn bữa sáng xong, Phong Kính nhận được tin nhắn trả lời của Giang Nhiễm: *“Bây giờ mới tỉnh nhưng không muốn dậy.”*

[Phong Kính]: Vậy ngủ thêm một lát đi, anh mang bữa sáng cho em.

[Giang Nhiễm]: Tốt vậy à? (☺☺☺)

[Phong Kính]: Đương nhiên, anh muốn chuẩn bị làm một người chồng tốt (xấu hổ).

[Giang Nhiễm]: ...

[Phong Kính]: Chẳng lẽ em định quyết nợ sao? (đáng thương)

[Giang Nhiễm]: ...

[Phong Kính]: Mẹ đã bảo anh chuẩn bị hôn lễ rồi, bảo bối à (cười xấu xa).

Phong Kính là một người thuộc phái hành động, nói chuẩn bị hôn lễ là thật sự bắt đầu bắt tay vào làm. Cuối năm vốn là thời điểm bề bộn nhiều việc, cũng may anh y vào thân phận bệnh nhân của mình coi như có một kỳ nghỉ bệnh dài.

Những việc liên quan đến hôn lễ rất nhiều lại vô cùng tỉ mỉ, Phong Kính cực kỳ bận rộn, một năm này hoàn toàn hết rồi.

Qua Tết Nguyên Đán, Tần Phàm chủ động liên lạc với anh, nói giữa tháng 1 để anh trở về đoàn phim “Bí mật”. Đương nhiên, hai mươi ngày còn lại, anh ta cũng không để anh nhàn rỗi, suy xét việc sức khỏe của anh không thể làm việc quá độ, anh ta còn đặc biệt sắp xếp cho anh lồng tiếng một phim hoạt hình.

Đó là một bộ phim hoạt hình trong nước, dự định sẽ công chiếu vào kỳ nghỉ hè năm nay, về đề tài ma quỷ. Số tiền đạo diễn mời Phong Kính không cao, trên thực tế lúc ông ấy liên lạc với Tần Phàm, hoàn toàn không ngờ anh ta sẽ đồng ý, còn đồng ý vô cùng sẵn sàng.

“Bộ phim hoạt hình này do đạo diễn bỏ không ít tiền túi ra, toàn bộ ekip không có tiền nên trả thù lao cho cậu không nhiều. Nhưng tôi rất coi trọng hạng mục phim hoạt hình này, sau khi công chiếu chắc sẽ bùng nổ, nói không chừng còn có thể trở thành tác phẩm hiện tượng.”

“... Giám đốc Tần cũng có nghiên cứu hoạt hình cơ à?”

“Tôi nghiên cứu chuyện kiếm tiền thôi.”

“...” Được rồi.

“Mặc dù cậu lồng tiếng cho nam chính nhưng cốt truyện thể hiện từ góc độ nữ chính, phần diễn của nam chính không nhiều như của nữ chính, nếu thuận lợi thì chắc hơn một tiếng là có thể thu âm xong rồi.”

“Nhưng tôi không hiểu sao đạo diễn lại nghĩ đến việc tìm tôi?” Theo lý thuyết, bộ phim hoạt hình này được Tần Phàm xem trọng thì chắc chắn là một chế tác hoàn mỹ, lồng tiếng cũng sẽ lựa chọn diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp, hẳn không mời ngôi sao đang nổi đến để thu hút.

Tần Phàm đáp: “Hỏi rất hay, vì đạo diễn nói hình tượng nam chính chịu

anh hưởng của Lâm Ngộ do cậu diễn nên cảm thấy cậu thích hợp với nhân vật này nhất.”

“...” Phong Kính cân nhắc, lòng tiếng không chiếm mất bao nhiêu thời gian thật, nếu thật sự là một tác phẩm tốt, anh cũng đồng ý tham gia, “Được rồi, sau khi xác định thời gian anh nhớ báo lại cho tôi, tôi nói với Giang Nhiễm đã.”

“... Bây giờ ngay cả chuyện công việc cũng phải báo cáo với cô ấy sao?”

“Bởi vì chúng tôi đang chuẩn bị chuyện kết hôn mà.” Cuối cùng Phong Kính cũng chờ được anh ta hỏi câu này.

Không ngoài dự đoán Tần Phàm im lặng một lúc rồi mới hỏi: “Có chuyện tôi nghĩ mãi không ra, nếu các cậu cũng đã định kết hôn, vì sao cậu không đón Giang Nhiễm đến nhà cậu ở luôn đi?”

Bây giờ Phong Kính đã chuyển ra khỏi biệt thự cao cấp của nhà họ Phong, chuyển về ngôi nhà ở Hoa Đô mà anh mua. Mỗi ngày Michelle đều đi theo anh để chăm sóc, có đôi khi là đón anh đến Châm Thủy Hương, có đôi khi thì đón Giang Nhiễm tới Hoa Đô.

Tóm lại chính là chạy hai đầu.

Mỗi ngày hai người đều gặp mặt, vì sao còn muốn chạy qua chạy lại thế chứ, không ở cùng nhau luôn đi? Chẳng lẽ vì muốn tạo nhiều cơ hội chụp lén cho đám chó săn à?

“...” Phong Kính buồn bực bĩu môi, anh ta nghĩ anh không muốn chắc? Nhưng vấn đề anh hoán đổi linh hồn vẫn chưa giải quyết được!

Phong Kính tuyệt đối không ngờ thời cơ để anh giải quyết vấn đề lại đến nhanh như vậy.

Chương 60: Đêm thứ sáu mươi

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau Tết Nguyên Đán, dường như Phong Bình đã hoàn toàn hết kiên nhẫn với Vương Chấn, cứ như trước đó chèn ép anh ta chỉ là chơi đùa cho vui, bây giờ mới chính thức hành động.

Vương Chấn rất bức bối, ở trước mặt Phong Bình anh ta không làm được gì. Bên phía nhà họ Ngụy cũng không hề có hành động khiến anh ta bị rơi vào thế cô lập. Anh ta gọi điện thoại cho Ngụy Toa, hỏi cô ta rốt cuộc nhà họ Ngụy tính toán thế nào, Ngụy Toa cũng chỉ đáp qua quýt lấy lệ như bình thường. Anh ta đập một đống đồ trong văn phòng để xả giận rồi lấy áo khoác về nhà.

Hôm nay thừa dịp Vương Chấn ở công ty nên Phong Nhã cố ý trở về thu dọn đồ của cô ấy, không ngờ còn chưa dọn xong thì Vương Chấn đã về. Hai người đều sững sờ, hình như đều không ngờ lại gặp đối phương ở đây.

Sắc mặt Vương Chấn thay đổi rất nhanh, không kiên nhẫn nhìn Phong Nhã: “Sao cô lại ở đây?”

Phong Nhã bị chọc tức đến bật cười: “Anh hỏi hay lắm, anh đừng quên nhà này do tôi mua.”

Vương Chấn vút áo khoác lên sofa, tiện tay châm một điếu thuốc: “Cô cũng đừng quên trên giấy tờ nhà đất có tên hai chúng ta.”

Phong Nhã lại bật cười, lần này là chế giễu bản thân. Trước đây cô đúng là bị mỡ lợn che tim.

“Ngôi nhà này sớm hay muộn tôi cũng sẽ về, bây giờ tôi chuyển ra ngoài chỉ vì không muốn ở cùng một chỗ với anh thôi, quá ghê tởm.”

“Ồ, tôi ghê tởm? Nhà họ Phong các cô thì tốt đẹp chắc!” Anh ta ngược mắt nhìn chằm chằm Phong Nhã, sự tức giận không thể che giấu nổi, “Các người muốn cướp hết của tôi à, đừng có mà mơ!”

“Tôi thấy anh mới đúng là đừng có mơ.” Phong Nhã nhìn bộ dạng hiện tại của Vương Chấn, đã hoàn toàn là một Vương Chấn khác hẳn trong trí nhớ của cô ấy, “Vương Chấn, anh thật sự cho rằng nhà họ Ngụy đang giúp anh à? Chẳng qua bọn họ biết anh thích Ngụy Toa nên bảo cô ta dụ dỗ anh, để anh giúp bọn họ làm việc thôi. Tốt xấu gì anh cũng là tổng giám đốc một công ty, thế mà ngay cả chút năng lực phân biệt cũng không có? Nếu không phải vì anh là chồng tôi, anh cho rằng bọn họ sẽ liếc mắt nhìn anh lấy một lần sao?”

“Đủ rồi, tôi biết cô luôn coi thường tôi! Nhà họ Phong mấy người đều coi thường tôi, đặc biệt là Phong Kính!” Không phải anh ta không biết, sau khi Phong Kính gặp anh ta thì bắt đầu nói xấu anh ta trước mặt Phong Nhã, muốn ngăn cản hai người bọn họ kết hôn. Hừ, cậu ta dựa vào gì chứ?

“Là do anh làm chuyện khiến người khác phải coi thường đấy chứ!” Phong Nhã hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, “Tôi không muốn lãng phí thời gian với anh, có gì ra toà nói.”

Vương Chấn nhìn Phong Nhã kéo hành lý đi ra ngoài, bực bội dụi điều thuốc lên mặt bàn.

Anh ta đi vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt rồi đi ra lấy di động gửi tin nhắn cho Ngụy Toa: “*Toa Toa, buổi tối có rảnh đi ăn cơm không?*”

[Ngụy Toa]: Không được, bạn em bảo hôm nay Phong Kính đi thu âm, chúng em định đến xem.

Phong Kính thu âm thì có gì mà xem?

Lửa giận của Vương Chấn vừa mới dập tắt lại có chiều hướng bùng nổ. Anh ta suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho Ngụy Toa. Lẽ ra lúc này Ngụy Toa đang chơi điện thoại nhưng phải một lúc sau cô ta mới nghe máy: “Đã nói em không đi được.”

Giọng của Ngụy Toa cực kỳ không có kiên nhẫn, nhưng Vương Chấn không để ý vì phần lớn thời gian cô ta đều dùng giọng điệu này với anh ta.

Về mặt anh ta bình tĩnh nói tin tức mà mình nhận được cho Ngụy Toa: “Anh nghe nói Phong Kính chuẩn bị kết hôn rồi.”

“Thật không?” Giọng điệu Ngụy Toa vô cùng bất ngờ, “Với người bạn gái kia của anh ấy sao? Hai người bọn họ thật sự đến với nhau à?”

“Ừ, nghe nói thời gian này Phong Kính vẫn đang chuẩn bị hôn lễ.”

“Đệt, thật sự không hiểu khẩu vị Phong Kính kiểu gì, em còn nghĩ dù thế nào anh ấy cũng cưới một cô gái danh giá, hừ. Nhà họ Phong chấp nhận cô bạn gái nhỏ đó của anh ấy à?”

Vương Chấn cười mỉa: “Vì sao không cho chứ, lúc Phong Kính nằm viện cô ta biểu hiện ân cần như vậy, đã tóm gọn được lòng của người nhà họ Phong từ lâu rồi.

“Ồ, cũng đủ mưu mô đấy, em còn nghĩ Phong Kính rất thông minh, kết quả cũng chỉ như vậy mà thôi.” Đây chẳng lẽ là nam thẳng mù mắt trong truyền thuyết à? Ngụy Toa im lặng một lúc mới nói tiếp, “Nhưng nhà họ Phong không có yêu cầu môn đăng hộ đối, không phải lúc trước cũng chấp nhận anh đấy thôi?”

Sắc mặt Vương Chấn chợt biến đổi, cuối cùng vẫn cố nín nhịn.

“Không có chuyện gì khác thì em cúp đây.” Ngụy Toa nói xong, không chút do dự cúp điện thoại. Vương Chấn nắm chặt điện thoại trong tay, đầu ngón tay vì dùng quá sức mà hơi trắng bệch.

Nói thật hiện tại anh ta hơi hối hận, lúc trước là Ngụy Toa chủ động tiếp cận anh ta, anh ta bị cô ta chọc ghẹo vài lần liền không quan tâm gì nữa bắt đầu tiến hành cái mà nhà họ Ngụy gọi là “hợp tác” với bọn họ, anh ta cho rằng mình có thể thu cả người cả tiền. Không ngờ nhà họ Ngụy cũng không phải

thứ tốt đẹp gì, lấy được không ít tin tức nhà họ Phong từ anh ta, bây giờ anh ta đắc tội với nhà họ Phong, bọn họ lại định vô công chạy lấy người.

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy!

Bây giờ nhà họ Phong đã hoàn toàn muốn trở mặt với anh ta, nhà họ Ngụy là hy vọng cuối cùng của anh ta, bọn họ muốn thoát khỏi anh ta ư, nào có dễ như vậy?

Anh ta bực bội mở danh bạ di động, hẹn mấy tên bạn giang hồ đi ra ngoài uống rượu.

Quả thật hôm nay Phong Kính đi thu âm, chính là lồng tiếng cho bộ phim hoạt hình mà Tần Phàm sắp xếp cho anh. Anh không có kinh nghiệm lồng tiếng, nhưng dù gì cũng xuất thân chính quy, lời sân khấu kịch cũng không thua kém chuyên ngành diễn viên lồng tiếng là mấy. Anh nhanh chóng tìm được cảm giác nhân vật, việc thu âm tiến hành rất thuận lợi.

Hơn nữa anh nhận ra, đạo diễn nói hình tượng nhân vật nam chính tham khảo từ anh cũng không phải chỉ nói lấy lòng mà thật sự có vài phần rất giống.

Cuối cùng lồng tiếng chỉ mất hơn một tiếng, đạo diễn rất hài lòng với biểu hiện của anh. Phong Kính thu âm xong cũng cảm thấy đây là một bộ phim hoạt hình không tệ, từ trước đến nay ánh mắt chọn phim của Tần Phàm đều rất chuẩn.

Kết thúc công việc, anh để Michelle chở anh về Châm Thủy Hương, hôm nay anh có hẹn ăn cơm với bố mẹ Giang Nhiễm. Sau khi ngồi lên xe, anh lại kiểm tra một lần nữa quà tặng bố mẹ Giang Nhiễm, thấy không có vấn đề gì mới lấy điện thoại ra nhắn tin cho Giang Nhiễm: *“Anh xong việc rồi, bây giờ sẽ tới chỗ em.”*

[Giang Nhiễm]: Vâng, bố mẹ em đến rồi.

[Giang Nhiễm]: Bố em hôm nay còn mặc âu phục ha ha ha ha ha ha ha, cười chết mất.

[Phong Kính]: ...

[Phong Kính]: Em nói thế càng khiến anh hồi hộp hơn.

[Giang Nhiễm]: Không sao không sao, âu phục của anh chắc chắn đắt hơn.

[Phong Kính]: ...

Khi Michelle dừng xe dưới nhà Giang Nhiễm, vẻ mặt Phong Kính nghiêm túc hiếm có. Anh cầm theo quà mở cửa xe, đi xuống. Michelle nhìn thân thể cứng đờ của anh, kéo cửa sổ xe xuống cổ vũ anh: “Phong tổng cố lên! Không cần luống cuống! Phát huy như khi anh thử vai là ổn thôi!”

Phong Kính: “...”

Anh điều chỉnh hô hấp để bản thân thể hiện biểu cảm tự nhiên hơn. Một bà cụ dắt con chó già đi qua trước mặt anh.

“Thằng nhóc này đẹp trai quá.”

Đây là giọng nói hơi già nua tang thương, nhưng... Phong Kính chắc chắn vừa rồi bà cụ không nói gì cả.

“Đẹp trai giống như lão Hoàng nhà chúng ta hồi trẻ. Ấy ấy, chàng trai nhìn tôi này.”

Phong Kính đang nhìn chăm chăm con chó: “...”

Anh nhìn con chó đó bị bà cụ dắt đi xa, trong lòng lại có một đợt sóng to gió lớn.

Chẳng lẽ anh hồi hộp đến mức sinh ra ảo giác à?

Từ sau khi tỉnh lại, anh đã cảm thấy việc từng hiểu chó nói chuyện kia

giống như đang nằm mơ. Hơn nữa rõ ràng anh không hiểu Nhị Hoàng nói chuyện, vì sao...?

“Phong tổng, đừng luống cuống! Mau lên đi!” Michelle tưởng Phong Kính đang hồi hộp nên vội cổ vũ anh.

Phong Kính: “...”

Anh ổn định tinh thần rồi đi vào tòa nhà trước mặt.

Anh vừa mới tới cửa nhà Giang Nhiễm liền nghe được tiếng sữa của Nhị Hoàng, đúng, không sai, là tiếng sữa, không phải tiếng nói chuyện. Lúc anh đang suy nghĩ thì cửa đã mở ra. Giang Nhiễm đứng bên trong cửa mỉm cười với anh.

“Có phải Phong Kính tới không?” Mẹ Giang bước như bay tới, thấy Phong Kính đứng bên ngoài, đôi mắt liền sáng lên.

Phong Kính đứng thẳng tắp, khom lưng chào hỏi mẹ cô: “Cháu chào bác ạ.”

“Chào cháu chào cháu, mau vào đi.” Mẹ Giang Nhiễm nhiệt tình tiếp đón anh, còn hỏi anh đi đường có lạnh không. Phong Kính hơi ngại ngùng, sau khi đi theo mẹ Phong vào phòng, thấy bố Giang Nhiễm thì anh càng thêm cẩn thận.

“Khụ khụ.” Bố Giang Nhiễm ra vẻ nghiêm túc ho hai tiếng, từ sofa đứng lên.

“Cháu chào bác, cháu là Phong Kính.” Phong Kính nâng hộp quà trong tay lên, “Đây là quà tặng hai bác, chỉ là tấm lòng nhỏ, mong hai bác không ghét bỏ.”

“Ừ, được.” Bố Giang Nhiễm vẫn nghiêm túc như ban đầu.

Mẹ Giang Nhiễm ở bên cạnh trợn mắt, lên tiếng: “Tiểu Phong, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Bà dịch gối dựa sofa sang một bên để tiện cho mọi người ngồi xuống, nào biết mới cầm một cái gối dựa lên, phía dưới liền xuất hiện... bao cao su.

“Giang Nhiễm à...” Bà khó khăn lên tiếng hỏi, “Sao trên sofa còn có bao cao su hả con?”

Giang Nhiễm: “...”

Phong Kính: “...”

Cũng không thể nói là có một lần để cho tiện nên bọn họ cầm luôn mấy cái tới, đặt ở cả sofa và dưới gối...

“À, cái này không phải bọn con dùng đâu! Là hàng mới về, mẹ cũng biết con chuyên order đồ với Triệu Kha mà!” Giang Nhiễm phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng chữa cháy.

Ánh mắt mẹ Giang Nhiễm nhìn cô vẫn hơi kỳ lạ: “Vậy sao con còn mở ra?”

“Vì... phải chụp cho khách hàng xem đấy ạ.”

Trong lòng Phong Kính đã vỗ tay khen ngợi Giang Nhiễm.

Quả nhiên Nhiễm Nhiễm nhà bọn họ rất đỉnh!

“Thật thế sao?”

“Đương nhiên ạ.” Giang Nhiễm kiên định gật đầu.

“Được rồi.” Mẹ Giang Nhiễm nhét bao cao su vào trong tay cô, “Vậy con cất đi, đừng có để lung tung thế, nếu như bị người khác nhìn thấy thì còn ra

thể thống gì nữa.”

“Mẹ yên tâm, chỗ con bình thường chỉ có Nghiêm Hoan Hoan đến thôi.”
Giang Nhiễm cầm lấy thứ mẹ cô đưa cho, chạy nhanh vào phòng để hàng.

Khi Phong Kính còn ở đây nhận sự kiểm duyệt của bố mẹ Giang Nhiễm thì Vương Chấn đang uống rượu với bạn anh ta.

Vì tâm trạng tồi tệ nên Vương Chấn nhanh chóng say khướt.

“Anh Vương, gần đây em có nghe được chút tin tức về Phong Kính, anh có hứng thú không?”

Vương Chấn “Ồ” một tiếng: “Sao thế, con mẹ nó, bọn mày cũng là fan Phong Kính hả?”

“Làm gì có, chúng em còn không biết anh rất ghét nó sao, cho nên mới chú ý nhiều hơn, nếu anh không muốn nghe thì em không nói đến nó nữa! Nào, uống tiếp thôi!”

Vương Chấn cụng ly với hắn, một hơi uống sạch rượu trong ly.

“Ày, thật sảng khoái!”

Vương Chấn cười, nghiêng đầu nhìn về phía hắn: “Chúng mày có tin tức gì của nó?”

Người nọ nghe anh ta hỏi thì đến gần anh ta, hạ giọng nói: “Là hai đứa chó săn có tin, tin này nằm trong tay bọn nó một thời gian rồi nhưng vẫn không ra tay, có lẽ là muốn tìm thời cơ, chờ người mua giá tốt.”

“Hừ, Đức Hưng.” Vương Chấn bảo người rót đầy rượu cho anh ta rồi hỏi người bên cạnh, “Có cách liên lạc không?”

Chương 61: Đêm thứ sáu mươi mốt

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Đêm đó Vương Chấn uống rất nhiều, cuối cùng được bạn bè đưa vào khách sạn qua đêm. Hôm sau tỉnh dậy, đầu anh ta đau như búa bổ, Vương Chấn nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, nhớ mang máng bản thân bị đưa vào khách sạn.

Anh ta ngồi dậy, tìm được di động của mình, phát hiện điện thoại đã hết pin tất máy. Anh ta gọi cho lễ tân khách sạn để bọn họ đưa sạc pin lên cho mình, thuận tiện còn gọi thêm hai viên thuốc giải rượu.

Chẳng mấy chốc nhân viên lễ tân đã đưa đồ anh ta cần tới, lúc cho đôi phương tiền boa, anh ta thuận tay lấy ra một tờ giấy, trên đó có một dãy số điện thoại.

Vương Chấn đảo mắt, đưa cho người phục vụ một tờ tiền màu đỏ rồi xoay người đóng cửa. Sạc pin cho điện thoại, sau khi tự động khởi động máy, di động liền rung lên không ngừng. Gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý của mình trước, Vương Chấn nhìn chằm chằm dãy số trên tờ giấy một lúc lâu, vẫn gọi cho số đó.

“Ai đây?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn của đàn ông, mang theo chút khó chịu vì bị đánh thức. Vương Chấn lên tiếng: “Nghe nói trong tay anh có tin tức của Phong Kính?”

Đôi phương im lặng một lát, khi mở miệng lần nữa thì giọng nói đã tỉnh táo hơn vừa rồi rất nhiều: “Anh là ai?”

“Anh không cần biết tôi là ai, trên tay anh có tin tức của cậu ta không?”

“Có thì có, nhưng phải xem thành ý của anh có đủ không đã.”

Vương Chấn cười mỉa một tiếng, thành ý? Không phải là đòi tiền sao?
“Anh nói giá đi.”

“Ừm... Việc này khó mà nói qua điện thoại được, tôi thấy chúng ta hẹn chỗ nào đó gặp mặt nói chuyện đi, được chứ?”

“Có thể, quán cà phê dưới tầng 1 của khách sạn Định Âu.”

“Được, một tiếng nữa gặp.”

Vương Chấn cúp điện thoại, đầu vẫn cực kỳ đau. Anh ta uống một viên thuốc, lại đi tắm, rốt cuộc mới cảm thấy dễ chịu hơn chút. Ăn mặc chỉnh tề, anh ta trả phòng rồi đi xuống quán cà phê, thuận tiện ăn chút gì đó.

Đối phương tới rất đúng giờ, mặc dù bọn họ không có tín vật nhận dạng như bạn bè trên mạng gặp nhau nhưng chó săn nhìn thoáng qua đã nhận ra Vương Chấn.

Con rê ở rê nhà họ Phong, anh ta đã từng chú ý một khoảng thời gian, chẳng qua gần đây vì náo loạn ra tòa với nhà họ Phong mà không mấy thuận lợi.

Vương Chấn chính là người muốn mua tin tức của Phong Kính à?

Ồ, đây là thú vui của mấy người có tiền.

“Này anh.” Anh ta đi lên, thử gọi Vương Chấn một tiếng. Vương Chấn nhận ra giọng của anh ta, ngược mắt lên nhìn, rất nhanh đã cúp mắt xuống: “Ngồi đi.”

Tên chó săn mỉm cười, ngồi xuống phía đối diện anh ta.

Trên bàn bày không ít đồ ăn nhưng đều chỉ có một phần, tên chó săn lơ đãng lên tiếng: “Đồ ăn của anh thơm như vậy, tôi chợt nhớ ra tôi vẫn chưa ăn sáng.”

Vương Chấn có phần không kiên nhẫn: “Tôi không hẹn anh tới ăn cơm. Có mang đồ đến không?”

“Có mang đến, nhưng anh định mua bao nhiêu tiền?”

Vương Chấn hỏi lại: “Anh định bán bao nhiêu?”

Tên chó săn không tự giác cúi thấp đầu, đưa ra một con số với anh ta: “Một ngàn vạn.”

“Hừ, sao anh không đi cướp luôn đi?” Vương Chấn lạnh lùng nhìn anh ta.

“Tin tức này của tôi có giá trị tuyệt đối đáng một ngàn vạn.”

“Thật sao?” Vương Chấn cười mỉa, “Đám chó săn các người chụp được tin tức gì, không công bố ra ngoài thì hoàn toàn không có ý nghĩa, đột nhiên tôi cảm thấy, tôi cứ chờ một người tiêu tiền như rác tới mua tin tức của mấy người là được rồi, tôi cần gì phải làm người đó nhỉ?”

Tên chó săn cũng cười theo: “Anh nói rất đúng, thật ra tôi cũng không muốn bán sớm như vậy, thứ trong tay tôi đã chụp được một khoảng thời gian nhưng vẫn không bán đi. Bây giờ danh tiếng của Phong Kính đang nổi, dựa theo sự phát triển trước mắt của anh ta thì việc lấy hết ba giải ảnh đế (1) chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, chờ đến lúc đó, thứ này tôi có thể bán càng cao hơn nữa. Chỉ cần anh chờ được, đương nhiên có thể thưởng thức miễn phí rồi.”

(1) Ba giải ảnh đế danh giá của nền điện ảnh Hoa ngữ: Kim Mã (Đài Loan), Kim Tượng (Hồng Kông), Kim Kê (Đại Lục).

Vương Chấn mím môi, không nói gì nữa.

Tên chó săn thấy dáng vẻ này của anh ta thì trong lòng khá đắc ý, anh ta biết tình huống không ổn của Vương Chấn bây giờ, chắc chắn không có kiên nhẫn đợi đến lúc đó.

Vương Chấn cân nhắc trong chốc lát, sắc mặt không được tốt lắm: “Tôi muốn xem tin tức trong tay anh là gì trước đã.”

“Được.” Tên chó săn lấy điện thoại ra, nhấn một lúc rồi giờ màn hình cho Vương Chấn xem, “Năm giây kiểm nghiệm đã, video hoàn chỉnh còn đặc sắc hơn.”

Vốn dĩ Vương Chấn có phần khinh thường, nhưng rất nhanh đã bị hình ảnh trên video hấp dẫn. Về mặt anh ta rõ ràng đầy kinh ngạc, đợi đến lúc chạy hết 5 giây thì còn chưa phục hồi lại tinh thần: “Cậu ta, cậu ta bị sao thế?”

“Ai biết được, có lẽ là tinh thần xảy ra vấn đề gì đó. Nghề của bọn họ có áp lực rất lớn, gần như đều mắc bệnh tâm lý.” Chẳng qua Phong Kính thật sự khá nghiêm trọng, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cũng đã hết hồn.

Vương Chấn còn chưa hoàn hồn: “Cậu ta như vậy còn có thể ra ngoài làm việc à?”

“Tôi quan sát anh ta một khoảng thời gian ngắn, hình như anh ta chỉ phát bệnh vào buổi tối, thời gian trước không phải vì không thể quay phim quá 12 giờ mà anh ta bị ném đá sao? Chắc là vì chuyện này đây.” Tên chó săn lại cười với Vương Chấn, “Thế nào, video này của tôi đáng giá một ngàn vạn chứ? Nếu anh dùng tốt thì cũng có thể khiến Phong Kính không bao giờ ngóc đầu lên được nữa ấy chứ. Giới giải trí bạc bẽo lắm.”

Mặc dù tin tức này thật sự rất gây bùng nổ nhưng Vương Chấn vẫn hơi do dự. Bây giờ tình huống của anh ta không ổn, muốn bỏ ra một ngàn vạn cho loại người này thật sự có phần không cam lòng. Nhưng nghĩ đến chuyện Phong Bình chèn ép mình khắp nơi, không chừa cho mình một con đường sống, anh ta lại nhú mày lên tiếng: “Nhiều nhất tôi chỉ có thể cho anh năm trăm vạn, anh không bán thì thôi.”

Tên chó săn cũng nhú mày theo, vốn tưởng rằng Vương Chấn có thể để mặc anh ta đòi giá, không ngờ cũng khó chơi như vậy.

Trong lòng Vương Chấn thoải mái hơn chút, tốt xấu gì anh ta cũng là người

lăn lộn trong giới thương trường, chẳng lẽ trên bàn đàm phán lại thua một tên chó săn? Anh ta thả lỏng, uống một ngụm cà phê sắp nguội lạnh: “Bây giờ tôi khá túng thiếu, chỉ có thể bỏ ra năm trăm vạn, nếu anh cảm thấy không đủ thì có thể suy xét đến việc bán cho Thiên Tần. Bây giờ Phong Kính là bộ mặt của bọn họ, đừng nói là một ngàn vạn, hai ngàn vạn bọn họ cũng có thể cho anh.”

Đương nhiên tên chó săn nghĩ tới chuyện bán cho Thiên Tần, nhưng người đại diện của Phong Kính là Tần Phàm không dễ đối phó chút nào. Đã từng có một văn phòng chó săn cũng không chiếm được bao nhiêu lợi ích từ chỗ anh ta, càng đừng nói tới chó săn nghiệp dư như anh ta.

Lần này anh ta có thể quay được video này hoàn toàn là vì may mắn.

Vương Chấn thấy anh ta do dự thì càng tạo thêm áp lực: “Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở anh một câu, chuyện này của Phong Kính, bây giờ có lẽ chỉ có một mình anh quay được, nhưng sau này có người khác quay được hay không thì cũng chưa chắc đâu. Anh cứ nắm chặt tin tức trong tay đi, cẩn thận sau này muốn bán cũng không bán nổi.”

Tên chó săn im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Được rồi, năm trăm vạn thì năm trăm vạn!” Dù sao tin tức này cũng do hai người quay được, chia đôi ra, mỗi người vẫn có 250 vạn!

Anh ta đưa số tài khoản cho Vương Chấn, hai người tiền trao cháo múc. Vương Chấn nhận được video hoàn chỉnh, gấp gấp mở ra xem ngay tại chỗ. Biểu hiện của Phong Kính có thể nói là vô cùng xuất sắc, anh ta nhất định phải tuyên truyền tử tế cho anh mới được.

Lúc này Phong Kính đang nói chuyện điện thoại với Giang Nhiễm, hỏi cô xem bố mẹ cô có hài lòng với sự thể hiện hôm qua của anh không. Hai người nói đông nói tây, không đề ý đã tám chuyện suốt một tiếng.

Trước kia mỗi tháng thời gian gọi điện thoại của Giang Nhiễm không đến 50 phút, sau khi hẹn hò thì 500 phút cũng không đủ dùng. Chuyện này vẫn chưa có xu hướng kết thúc thì Tần Phàm đã gọi điện cho Phong Kính.

Phong Kính nhìn thoáng qua, mắt kiên nhẫn nói: “Chờ một chút, Tần Phàm gọi điện thoại tới, để anh hỏi xem anh ta có chuyện gì.”

“Vậy các anh nói chuyện đi, em cúp máy đây.”

“... Được rồi.” Phong Kính nghe được âm thanh cúp điện thoại, cực kỳ mất hứng chuyển sang nhận máy Tần Phàm, “Anh lại có chuyện gì thế? Tôi nhớ bây giờ tôi đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh mà.”

“Cậu sắp có thể nghỉ ngơi dưỡng bệnh cả đời rồi.”

Giọng Tần Phàm còn gắt gỏng hơn cả anh, dù gì hai người cũng hợp tác mấy năm, Phong Kính nhanh chóng ý thức được có chuyện không đơn giản: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Video lúc trước Michelle cho tôi xem đã bị tung lên mạng rồi.”

Trong đầu Phong Kính “âm” một tiếng: “Video đó không phải đã xóa hết rồi sao?”

“Không phải video Michelle quay, nhưng nội dung cũng không khác là bao, bị người khác quay được.”

Bây giờ Phong Kính đã hiểu được vì sao tâm trạng anh ta tệ như vậy, vì chuyện này thật sự quá tệ!

“Bây giờ tôi lên mạng xem.”

Anh không cúp điện thoại, Tần Phàm cũng không tắt máy. Hai người không nói chuyện, nhất thời yên lặng đến kỳ dị. Một tay Phong Kính sử dụng máy tính, nhanh chóng lên Weibo, vừa vào liền thấy hot search đầu tiên của anh sau năm mới: *“Nghỉ ngơi tinh thần Phong Kính có vấn đề!”*

Vừa nhìn đã biết việc này có người mua hot search, lại còn đồng thời mua mấy tài khoản marketing, từ câu chữ đến dấu chấm than phía sau đều giống

nhau như đúc. Video được tung ra kéo dài khoảng 10 phút, đã có mấy trăm lượt chia sẻ, Phong Kính không cần nhấn vào cũng biết nội dung bên trong là gì.

“Thấy rồi sao?” Tần Phàm lên tiếng, “Cậu dùng tứ chi chạy trốn, ngồi xổm xuống, cào mặt, cắn rèm, may mà vẫn chưa đi tiêu.”

“...” Khóe miệng Phong Kính giật giật, “Anh không cần miêu tả cẩn thận như vậy đâu.”

“Tôi hỏi Michelle rồi, vốn dĩ cậu ta đã kéo rèm cửa sổ lại nhưng sau đó cậu đột nhiên phát bệnh, tự mình kéo rèm ra, sau đó cậu ta kéo lại. Video quay ở bên Châm Thủy Hương, nếu như ở bên Hoa Đô thì sẽ không có chuyện này.”

“Bây giờ nói cái này còn có ý nghĩa gì nữa? Hơn nữa Hoa Đô cũng không chắc chắn an toàn trăm phần trăm, chó săn thì cái gì mà chả làm được?”

Tần Phàm cũng cảm thấy bây giờ bản thân rồi rắm vấn đề này cũng không còn ý nghĩa gì, liền nói: “Công ty đã khởi động quan hệ xã hội khẩn cấp, cậu chờ tin tức đi, còn có, mấy ngày này đừng ra ngoài đấy.”

Trong lòng Phong Kính chùng xuống: “Giang Nhiễm thì sao? Phóng viên chắc chắn sẽ đi tìm cô ấy.”

“Tôi sẽ liên lạc với Phong Bình nghĩ cách đón cô ấy đi, cậu đừng có tự mình ra ngoài.”

“Vậy các anh nhanh chút đi, đón được cô ấy thì báo cho tôi ngay.” Phong Kính cúp máy, phải nhanh chóng thông báo chuyện này cho Giang Nhiễm. Anh bấm máy gọi nhưng mãi không có ai nghe máy, trong lòng Phong Kính càng khẩn trương, chẳng lẽ phóng viên đã tìm đến chỗ Giang Nhiễm rồi?

Anh đã đoán sai. Phóng viên vẫn đang trên đường đến, Giang Nhiễm chỉ là bị video trước mắt làm khiếp sợ đến mức quên nghe điện thoại thôi.

Sau khi trò chuyện xong với Phong Kính, cô liền nhìn thấy video nóng về

Phong Kính trên mạng. Cô không thể tin mở to mắt, trong miệng khẽ lắm
bầm: “Nhị Hoàng?”

Chương 62: Đêm thứ sáu mươi hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Giang Nhiễm quá quen thuộc với Nhị Hoàng, công việc của cô không cần ra ngoài nên gần như có thể ở chung một chỗ với Nhị Hoàng cả ngày, rất rõ tất cả những động tác của nó.

Cử chỉ và thần thái của Phong Kính ở trong video cực kỳ giống Nhị Hoàng.

Cô nhớ tới từ lúc quen Phong Kính, chưa đến buổi tối Nhị Hoàng sẽ trở nên có phần kỳ lạ, cô nhớ tới quy định quay phim ban đêm không thể quá 12 giờ của Phong Kính, cô nhớ tới lần trước Nhị Hoàng mở máy tính, còn chuyện nó tự chạy đến bệnh viện tìm cô...

Những việc này nếu nhìn riêng lẻ có lẽ chỉ khiến cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng xâu chuỗi lại thì có thể rút ra một kết luận không thể tưởng tượng nổi.

Giang Nhiễm không biết bản thân nhìn chăm chăm máy tính bao lâu thì mới chú ý đến tiếng chuông điện thoại. Cô nhìn tên người gọi đến, vội nghe máy: “Phong Kính à?”

“Cảm ơn trời đất, cuối cùng em cũng nghe máy rồi.” Nếu Giang Nhiễm mà không nghe nữa thì anh chẳng thèm quan tâm lời dặn dò của Tần Phàm mất, phải tự mình chạy đi tìm cô.

Nghe được giọng nói như trút được gánh nặng của Phong Kính, Giang Nhiễm hơi áy náy: “Ngại quá, vừa rồi em không nghe thấy tiếng chuông.”

“Không sao, em không sao là được rồi.” Phong Kính dừng lại rồi đi vào chuyện chính, “Bên anh vừa xảy ra chút chuyện, anh sợ phóng viên lại đi tìm em nên đã bảo Tần Phàm qua đó đón em. Chắc anh ta sắp đến rồi, em chuẩn bị một chút đi.”

Giang Nhiễm ngẩn người, hỏi anh: “Là chuyện video hả anh?”

“...” Phong Kính không ngờ Giang Nhiễm đã nhìn thấy nhanh như vậy, “Em thấy rồi à?”

“Vâng.”

Phong Kính: “...”

Bị bạn gái thấy đáng vẻ không có hình tượng như vậy... Anh thật sự không muốn sống nữa. :)

“Cái đó, em nghe anh giải thích, bài báo đưa tin kia hoàn toàn bịa đặt, tinh thần của anh không hề bất thường.” Phong Kính giải thích xong, lại cảm thấy nếu không phải tinh thần bất thường mà có hành động như vậy thì càng kỳ quái hơn, “Chuyện xảy ra trong video đó là có nguyên nhân cả, em đừng nghe mấy người kia bịa đặt linh tinh.”

Phong Kính thật sự khá sợ hãi, trên mạng nói anh một ngàn một vạn câu cũng không thể nào đau đớn bằng một câu nói của Giang Nhiễm với anh.

“Em biết mà, em đi sắp xếp đã, lát nữa chúng ta lại nói chuyện nhé.”

“Được.”

Giang Nhiễm cúp điện thoại, nhìn đồng hàng hóa đã đóng gói trong phòng, buổi chiều cô còn hẹn người chuyển phát nhanh quay lại lấy.

Cô cảm thấy công việc order này sắp không làm nổi nữa rồi.

Cô thu dọn được một nửa thì chợt nghe thấy tiếng ồn ào trong tiểu khu. Cô đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn thoáng qua, quả nhiên bên ngoài tiểu khu đã có phóng viên tới. Nhờ có hai vệ sĩ mà Phong Bình cho cô lúc trước, những phóng viên đó bị chặn ở bên ngoài, không kéo vào dưới nhà cô giống như lần trước.

Chuông điện thoại lại vang lên, lần này là Tần Phàm. Anh ta nói với cô xe anh ta đã dừng ở gara dưới nhà, bảo cô đi thang máy xuống, anh ta chờ cô ở gara.

Vì thời gian cấp bách nên hành lý lần này cô mang ít hơn so với lần trước. Cô dắt Nhị Hoàng, cầm theo một túi nhỏ rồi ra ngoài.

Đi thang máy xuống bãi đỗ xe, cô nhìn một vòng, chợt nghe thấy tiếng còi vang lên từ một chiếc xe màu đen. Cô đi về phía chiếc xe đó, Tần Phàm mở cửa giúp cô. Phong Bình cũng ở trên xe, anh ta gật đầu với cô.

Giang Nhiễm chào hỏi bọn họ rồi ôm Nhị Hoàng ngồi vào ghế sau. Tần Phàm lái xe ra ngoài, lúc đi qua cổng thì bị phóng viên ở bên ngoài nhận ra.

“Mau nhìn đi, xe Tần Phàm ra rồi!”

“Trên xe có phải bạn gái Phong Kính không?”

Mấy người đó anh một câu tôi một câu, xô đẩy lẫn nhau, mặc kệ cửa sổ xe đóng chặt, ở ngoài không thể nhìn rõ bên trong nhưng bọn họ vẫn bắt chập chụp. Nhanh chóng có phóng viên lái xe muốn đuổi theo bọn họ nhưng đều bị vệ sĩ đã được chuẩn bị từ trước của nhà họ Phong ngăn cản.

Tần Phàm thấy cuối cùng cũng cắt đuôi được bọn họ thì thoáng thở phào nhẹ nhõm: “Ngại quá, lại liên lụy đến cô.”

Lời này đương nhiên là anh ta nói với Giang Nhiễm, cô lắc đầu rồi hỏi anh ta: “Bây giờ chúng ta đi đâu thế?”

Phong Bình trả lời cô: “Vẫn là nhà họ Phong, tôi thấy trước khi kết hôn, cô cứ ở chỗ đó đi, chỗ này không thích hợp để cô ở đâu.”

Giọng điệu của anh ta rất cứng rắn nhưng Giang Nhiễm cũng cảm thấy anh ta nói có lý. Chăm Thủy Hương đúng là khá tiện cho mấy tên chó săn xông vào, cho dù cô không sợ bọn họ thì có lẽ bảo vệ tiểu khu cũng sợ cô.

Cô ôm Nhị Hoàng, nhìn Tần Phàm đang lái xe: “Anh Tần, anh có thể đưa tôi tới nhà Phong Kính không? Chỗ Nam đình Hoa Đô ấy.”

Tần Phàm hơi bất ngờ, anh ta đã sớm cảm thấy Hoa Đô mới là nơi thích hợp nhất, còn từng hỏi Phong Kính chuyện này, nhưng Phong Kính lại tình nguyện mỗi ngày chạy hai nơi cũng không chịu đón cô ấy qua. Hôm nay anh ta chợt suy nghĩ cẩn thận, có lẽ cho tới bây giờ Phong Kính vẫn chưa nói về bệnh tình của mình cho Giang Nhiễm.

Nếu bây giờ video đã bị tung ra thì Phong Kính cũng không còn gì để giấu giếm nữa nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tần Phàm liền thay Phong Kính đồng ý: “Vậy được rồi, Michelle ở bên đó có thể chăm sóc hai người, cũng đỡ để hai người phải chạy qua chạy lại.”

Phong Bình không phát biểu ý kiến gì, xe thay đổi hướng đi, chạy về biệt thự ở Nam đình Hoa Đô.

Gần Hoa Đô cũng có phóng viên đang đợi, chẳng qua nơi này là khu biệt thự cao cấp, những gia đình bên trong không phải người có tiền thì là có quyền, bảo vệ cũng khác hẳn Chăm Thủy Hương. Phóng viên đều biết người bên trong không thể đắc tội nên cũng không dám làm chuyện quá giới hạn.

Xe Tần Phàm coi như thuận lợi đi vào, Giang Nhiễm phát hiện lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

“Cô xuống trước đi.” Tần Phàm không lái xe vào gara mà dừng bên ngoài ngôi nhà. Giang Nhiễm mở cửa, để Nhị Hoàng xuống trước rồi mình mới cầm theo túi bước xuống.

Phong Kính không ngờ Tần Phàm sẽ đón người rồi đưa tới chỗ mình, khi thấy Giang Nhiễm đi theo Michelle vào, rõ ràng anh khá giật mình.

“Gâu gâu.” Dường như Nhị Hoàng cực kỳ phấn kích, tò mò nhìn xung

quanh ngôi nhà mới này.

“Nhị Hoàng, đừng nghịch, ngoan nào.” Trên tay Giang Nhiễm còn kéo dây, Nhị Hoàng cũng không chạy xa, nghe cô gọi nó, Nhị Hoàng liền ngoan ngoãn ngồi xổm xuống bên chân cô.

Tần Phàm nhìn thấy thế thì khẽ cười: “Tôi nghe nói chó núi Đài Loan không dễ dạy bảo, nhưng chú chó này lại rất nghe lời cô.” Sau đó anh ta bổ sung một câu, “Giống như Phong Kính.”

Phong Kính: “...”

Tần Phàm nhướn mày với anh, vẻ mặt như đang nói, tôi nói sai à? Phong Kính cũng không bảo gì nghe nấy với mình như vậy.

Giang Nhiễm xấu hổ, cô nhìn Phong Kính rồi nói với anh: “Ngại quá, tự mình quyết định chạy đến chỗ anh.”

“À, không sao mà... Chỉ là anh, anh hơi bất ngờ.” Anh bước đến cầm hành lý trên tay Giang Nhiễm, lại nhú mày, “Em mang ít đồ thế này à?”

“Vâng, không kịp sửa soạn.”

Phong Kính đặt túi lên sofa rồi kéo cô ngồi xuống: “Không sao cả, cần gì thì cứ bảo Michelle đi mua giúp em là được.”

“Đúng vậy, quần áo, đồ trang điểm, đồ dùng sinh hoạt, cần gì thì cứ nói.” Michelle vội vàng tiếp lời. Giang Nhiễm cười với anh ta: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Dù sao đều là Phong tổng trả tiền.

“Được rồi, nếu tất cả mọi người đều ở đây, chúng ta thương lượng xem phải đối phó với chuyện này thế nào đi.” Tần Phàm cũng ngồi xuống sofa rồi bảo Michelle đi pha cà phê cho mọi người. Michelle nhanh nhẹn chạy đi, Phong Kính nhìn Tần Phàm, hỏi anh ta: “Công ty định trả lời thế nào?”

Tần Phàm đáp: “Ý của tôi là chuyện này phải để tự cậu ra mặt trả lời mới được.”

“Ừm, trả lời thế nào?”

“Không phải họ nói cậu thường xuyên bắt thường sao? Cậu quay video để bọn họ nhìn xem rốt cuộc có phải tinh thần cậu bắt thường không.”

Phong Kính suy nghĩ một chút mới hỏi: “Cái này không thành vấn đề, các anh muốn tôi nói gì?”

“Nói gì thì cậu phải tự viết ra, quan hệ xã hội mà viết thì bọn họ phát hiện ra ngay, họ sẽ lại chỉ trích sau lưng cậu là có sẵn kịch bản rồi, như thế không thể làm rõ vấn đề nên tự cậu viết sẽ chân thật hơn. Đương nhiên cũng không thể không có bố cục gì, lần này chúng ta quyết định đánh mạnh vào tình cảm, thể hiện sự thâm tâm.”

“Thể hiện sự thâm tâm?”

“Ừ, nhìn những biểu hiện của cậu trong video, nói cậu không có chút vấn đề gì cả, chính cậu có tin không? Cho nên bộ phận quan hệ xã hội đề nghị, cậu phủ nhận tinh thần bản thân bắt thường nhưng phải kín đáo tỏ vẻ quả thật mình đã chịu áp lực quá lớn, có chút vấn đề về tâm lý, đến buổi tối thông qua cách thức cực đoan này phát tiết cảm xúc. Về phần phải nói thế nào để dễ dàng chạm tới lòng người hơn thì cần phải cân nhắc một chút. Tóm lại, dư luận vĩnh viễn đứng về phe người yếu, bây giờ cậu phải đáp nặn bản thân thành một kẻ yếu.”

Phong Kính suy nghĩ một lúc mới đáp: “Tôi hiểu ý của anh.”

“Cậu quay xong video, công ty sẽ xem trước, nếu được duyệt thì có thể công khai, chúng tôi theo sát và phối hợp với cậu.”

Phong Kính gật đầu, Phong Bình này giờ không nói gì bây giờ cũng lên tiếng: “Anh chắc chắn sẽ điều tra ra người đã tung tin tức, trước mắt đã có

chút mạnh mẽ rồi.”

Trên đường tới đây, Giang Nhiễm vẫn lo lắng chuyện này nên xử lý thế nào, bây giờ thấy đáng về mạnh mẽ quyết đoán của Tần Phàm và Phong Bình, cô bỗng nhiên thả lỏng. Phong Kính có một ekip xuất sắc, còn có nhà họ Phong chống đỡ, anh sẽ không dễ dàng bị lật đổ.

“Tôi đi viết bản nháp trước.” Phong Kính đứng lên, nhìn thoáng qua Giang Nhiễm ngồi bên cạnh. Anh cảm thấy có rất nhiều chuyện cần phải giải thích rõ ràng với Giang Nhiễm nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp.

Giang Nhiễm hiểu được cảm xúc phức tạp trong ánh mắt của anh, cô cười với anh: “Anh đi làm việc trước đi, em chờ anh.”

Lời nói này như một viên thuốc an thần khiến Phong Kính yên tâm. Giang Nhiễm không phải chỉ dựa vào video đó mà bắt đầu nghi ngờ anh như trên mạng, cô và họ mãi mãi không giống nhau.

“Được.” Khóe miệng Phong Kính cong lên, anh bước lên trên tầng.

Michelle bung cà phê và bánh ngọt ra: “Mọi người vừa ăn vừa chờ nhé, tôi cũng mang lên cho Phong tổng.”

Trong phòng khách rất yên tĩnh, ngay cả Nhị Hoàng cũng ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất. Giang Nhiễm uống một ngụm cà phê rồi lấy di động ra lướt Weibo.

Weibo vẫn bị cuồng phong sóng lớn quét qua, ngay cả việc muốn tải lại trang cũng có phần khó khăn, lượng truy cập vào video Phong Kính vẫn tăng rất nhanh, độ nóng cũng càng ngày càng cao.

“Ha ha ha ha ha ha ha cười chết mất, đây là hành động nghệ thuật của anh để Phong à??”

“Lần trước Phong Kính thừa nhận hẹn hò, tôi còn nghĩ fan anh ta đã mất kha khá, không ngờ khi nước hoa phiên bản Giáng Sinh của Bunny tung ra

vẫn có một đồng người xếp hàng, fan mấy người giỏi chịu đựng thật đấy. Lần này còn không mất fan thì tôi phục luôn.”

“Mấy người thật hèn hạ, từ trước tới nay Phong Kính không theo hình tượng bạn trai quốc dân, vì sao công khai bạn gái thì không còn là fan nữa? (mỉm cười) Còn chuyện lần này, tôi chờ chính chủ trả lời (mỉm cười).”

“Các người cứ việc mắng đi, nếu mất fan coi như tôi thua. (mỉm cười)”

“Bây giờ ai cũng có thể chen chân vào giới giải trí được à? Còn bệnh viện nữa, phải trông nom bệnh nhân tử tế, đừng để chạy ra ngoài dọa người ta vậy chứ (ngoáy mũi).”

“Ha ha ha ha ha ha may mà tôi không xem vào lúc nửa đêm, nếu không thì dọa chết tôi rồi ha ha ha ha ha ha!”

“Fan Phong Kính vẫn không giảm đi nhiều, chắc chắn công ty mua fan rồi!”

“Cuộc sống của mấy người các người nhàn nhã thật đấy, mỗi ngày còn coi chừng hộ số fan giảm đi của người ta được à? Ha ha.”

“Sắc mặt anh hùng bàn phím nào đó thật khó coi, tích đức đi.”

“Sao nào, anh ta bị thần kinh còn không cho tôi nói à?”

...

Giang Nhiễm càng đọc càng tức giận nên dứt khoát tắt đi.

Chương 63: Đêm thứ sáu mươi ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Kính vào phòng viết bản thảo không lâu thì bộ phận quan hệ xã hội của Thiên Tần đã làm mấy bài mẫu rồi gửi cho anh tham khảo.

Trước đó anh đã từng nói với Giang Nhiễm, anh không am hiểu viết văn là thật nên bản thảo ngắn ngủi mấy trăm chữ anh cũng viết rất lâu. Viết xong anh tự chỉnh sửa một lần rồi mới đưa cho Tần Phàm xem.

Lúc anh bước ra, Phong Bình đã đi rồi, chỉ có Tần Phàm và Giang Nhiễm còn ngồi ngoài phòng khách, Michelle bận rộn ở trong bếp, hình như đang chuẩn bị cơm tối. Tần Phàm đọc một lần, cảm thấy không có vấn đề gì mới quay về đưa cho bộ phận quan hệ xã hội, bên kia lại sửa chữa một chút, nửa tiếng sau mới xác định bản thảo cuối cùng.

Bản thảo được quyết định, Tần Phàm để Phong Kính bắt đầu quay video, chuyện này tốt nhất nên giải quyết trong hôm nay, nán lại càng lâu thì càng bất lợi cho anh, bản thân Phong Kính cũng biết phải nắm chắc thời gian nên gọi Michelle từ phòng bếp ra, đi vào phòng mình quay video.

Phong Kính xoa đầu Nhị Hoàng đang ngủ trên mặt đất, nói với Giang Nhiễm: “Lát nữa có lẽ còn phải để Nhị Hoàng phối hợp quay với anh.”

Giang Nhiễm gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Vừa rồi cô cũng đọc bản thảo của Phong Kính, quả thật có phần của Nhị Hoàng. Cô gọi Nhị Hoàng đứng lên khỏi mặt đất, dắt nó đi lên tầng.

Máy quay của Michelle đúng lúc chuẩn bị xong, thấy Phong Kính đi theo Giang Nhiễm lên tầng thì nói với anh: “Anh ngồi kia thử xem để tôi điều chỉnh tiêu cự.”

Phong Kính ngồi xuống, Michelle điều chỉnh xong thì ra dấu ok với anh: “Anh có thể bắt đầu rồi, nói sai cũng không sao, lát nữa tôi có thể cắt nối biên tập sau.”

Giang Nhiễm cũng bắt đầu bội phục Michelle, quả nhiên danh hiệu trợ lý vạn năng không phải tự xưng mà có.

Tần Phàm đi lên, nhìn qua rồi hỏi: “Có cần trang điểm thêm không?” Anh ta để Phong Kính quay video còn vì một lý do nữa, chính là tin tưởng mọi người thấy anh, cho dù anh thật sự bị thần kinh cũng sẽ được tha thứ.

Vậy nên đương nhiên phải đảm bảo trên màn ảnh Phong Kính đẹp trai trăm phần trăm.

Michelle nhìn hiệu quả trên màn ảnh rồi nói với anh ta: “Tôi cảm thấy như vậy là được rồi, chỗ này ánh sáng rất ổn, cũng tương đối tự nhiên, đến lúc đó có thể chỉnh sửa lại cho anh ấy.”

Tần Phàm cũng đi qua nhìn thử, cảm thấy hiệu quả vẫn khá ổn, lại lên tiếng: “Vậy có cần thay quần áo không?”

Đương nhiên Phong Kính biết lòng dạ của anh ta, khóe miệng anh giật giật: “Quần áo ở nhà rất ổn, phải để cho mọi người thấy trạng thái tự nhiên nhất thì mới chân thực.”

“Vậy được rồi, cậu quay trước đi, quay xong tôi sẽ gửi cho bộ phận quan hệ xã hội xem thử.”

Sau khi bắt đầu quay, tất cả mọi người đều yên lặng đứng sang một bên, Giang Nhiễm ôm Nhị Hoàng đứng bên ngoài máy quay đợi lệnh bất cứ lúc nào.

Phong Kính điều chỉnh cảm xúc rồi nói với máy quay.

“Chào mọi người, tôi là Phong Kính, tôi đã nhìn thấy những lời đồn về

mình trên mạng. Đầu tiên, tại đây, tôi xin lỗi mọi người vì đã gây ồn ã lớn như vậy, sau đó tôi phải nói rõ, tin tức tinh thần tôi bất thường hoàn toàn do bị đặt hãm hại. Video kia có thể nhìn ra là được quay vào mùa hè, từ lúc đó đến bây giờ tôi đã nhận không ít công việc, tinh thần của tôi không bất thường, những người đồng nghiệp và bạn bè làm việc với tôi đều rất rõ.

Đương nhiên, dưới góc nhìn của mọi người thì hành động của tôi trong video có lẽ thật sự có phần không bình thường. Vào giai đoạn sáu tháng cuối năm, quả thật tôi cảm thấy áp lực khá lớn, nhất là đến buổi tối, cảm xúc dường như rất dễ mất không chế. Đây cũng là nguyên nhân trước đó tôi yêu cầu quay phim vào buổi tối không thể quá 12 giờ.

Sau khi công ty biết đã đặc biệt sắp xếp khóa trị liệu tâm lý, tôi cũng tham gia đầy đủ. Điều này và tinh thần bất thường hoàn toàn không giống nhau.

Hiện tại rất nhiều những người trẻ tuổi sống trong thành phố lớn đều có áp lực lớn từ cuộc sống và công việc, tôi tin mọi người cũng sẽ có cách để phát tiết cảm xúc của mình.”

Anh nói tới đây thì vẫy tay với Nhị Hoàng: “Nhị Hoàng, lại đây.”

Giang Nhiễm vỗ một cái lên người Nhị Hoàng, Nhị Hoàng vui vẻ chạy tới chỗ Phong Kính. Phong Kính cười ôm lấy nó, xoa xoa đầu nó, một lần nữa lại nhìn về phía máy quay: “Chú chó này chắc mọi người cũng không xa lạ gì, là một chú chó núi Đài Loan mà nhà tôi nuôi, tên là Nhị Hoàng.”

“Gâu gâu.” Nhị Hoàng giống như biết mình đang quay phim, còn học theo dáng vẻ của Phong Kính, nhìn vào màn hình lắc đuôi tỏ vẻ đáng yêu.

Phong Kính vuốt lông trên người nó, tiếp tục lên tiếng với máy quay: “Tôi không biết bình thường bị áp lực dồn nén thì các bạn sẽ trút ra như thế nào, nhưng tôi thì bắt chước chó nhà tôi. Tin rằng có rất nhiều bạn đều biết, khóa học diễn xuất có một phần là chuyên môn bắt chước động vật, lúc tôi đi học đã từng bắt chước khá nhiều động vật, sau đó tôi phát hiện, bắt chước động vật không những giải phóng thiên tính rèn luyện kỹ năng mà còn có thể phát tiết áp lực, khiến tôi trở nên thoải mái hơn.

Nhưng phóng viên quay lên và người có ý đồ đăng video lên mạng bịa đặt nhằm bôi đen người khác, tôi phải nhắc nhở các người, cho dù là ở trên mạng thì cũng liên quan đến pháp luật. Về chuyện này, tôi và công ty của tôi đều sẽ truy cứu đến cùng.

Cuối cùng, lại xin lỗi lần nữa vì đã khiến mọi người hoảng sợ, sau này tôi sẽ cân nhắc bắt chước một động vật đáng yêu hơn. Ngoài ra tôi cũng muốn nhắc mọi người, trong hoàn cảnh xã hội phát triển thì internet không phải là một nơi hoàn toàn tốt, hy vọng trong lòng mỗi người có thể tồn tại nhiều suy nghĩ lương thiện hơn chứ không phải phỏng đoán mọi thứ theo chiều hướng tiêu cực. Cảm ơn.”

Video tới đây là kết thúc, Tần Phàm và bộ phận quan hệ xã hội đều khá hài lòng với hiệu quả nên bảo Phong Kính nhanh chóng đăng lên.

Lúc này đúng vào giờ ăn cơm nên rất nhiều cư dân mạng đều cầm di động xem tin tức mới nhất trên Weibo. Weibo Phong Kính vừa cập nhật liền thu hút đông đảo mọi người.

Thiên Tần đã sớm mua tài khoản marketing và thủy quân, chờ anh đăng Weibo liền giúp anh chia sẻ, tài khoản Weibo của Thiên Tần cũng chia sẻ, tỏ ý sự kiện này tạo tổn thất nghiêm trọng với danh dự của Phong Kính, bọn họ sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật với những người có liên quan.

Cuối cùng các fan cũng chờ được video này nên đều cố gắng chia sẻ, tiêu đề “Phong Kính trả lời” nhanh chóng nhảy lên hot search.

Michelle làm xong cơm tối nhưng tất cả mấy người ngồi trên bàn ăn đều có động tác thống nhất là xem Weibo, dường như không hề có ý định ăn cơm. Michelle bĩu môi, cũng đứng ở một bên lướt Weibo.

Vu Dao là minh tinh đầu tiên chia sẻ video của Phong Kính.

[Vu Dao V]: Là nữ chính của “Bí mật”, gần như mỗi ngày tôi đều làm việc với Phong Kính, hoàn toàn không cảm thấy anh ấy “tinh thần bất thường”. Ở phim trường, anh ấy rất chuyên nghiệp và tập trung, diễn xuất cũng nhận được

nhều lời khen ngợi của đoàn phim. Tôi khuyên mấy phóng viên dựa vào việc buôn bán sự riêng tư của người khác để kiếm được lợi nhuận kék sù, người đang làm trời đang nhìn, nên tích đức cho mình đi. Cuối cùng hy vọng thầy Phong có thể sớm ngày quay về đoàn phim (đáng yêu).

Phong Kính thấy thế thì hơi bất ngờ, anh và Vu Dao cũng không thân thiết lắm, anh thật sự không ngờ cô ấy sẽ là người đầu tiên đứng ra lên tiếng.

Chị Dao quả nhiên có nghĩa khí!

Sau khi anh bình luận một câu dưới Weibo của Vu Dao, “*Cảm ơn cô, tôi sẽ nhanh chóng quay về đoàn phim (đáng yêu).*” thì Mạnh Hành Xuyên cũng chia sẻ weibo của anh.

[Mạnh Hành Xuyên V]: Giỏi lắm người anh em của tôi! Có một số người không thể gặp người khác! Trái tim đau khổ đến mức nào chứ!

Phong Kính cũng đáp lại: “*Ồ, bây giờ người anh em tốt nhất của tôi đã là Vu Dao rồi (mỉm cười).*”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Không phải anh ta chỉ chậm mấy chục giây thôi sao?

Sau khi Vu Dao và Mạnh Hành Xuyên lần lượt chia sẻ, phần lớn nghệ sĩ của Thiên Tần cũng chia sẻ, những người mẫu minh tinh nhỏ còn có phần muốn mượn cơ hội này để được chú ý. Không lâu sau, Quan Nhiên từng hợp tác với Phong Kính cũng chia sẻ.

Quan Nhiên là người chia sẻ có sức ảnh hưởng nhất, dù sao vị trí của anh ta cũng rất vững chắc. Phong Kính nhắn tin cảm ơn anh ta qua WeChat.

[Quan Nhiên]: Không có gì, chuyện nhỏ ấy mà, chị Cầm nói với tôi nên tôi mới biết.

Phong Kính hiểu, chắc là Tần Phàm liên hệ với người đại diện của anh ta, nhờ anh ta hỗ trợ. Tuy chỉ là quan hệ xã hội, nhưng vẫn là câu nói đó, Quan Nhiên có địa vị như vậy mà còn bằng lòng giúp đỡ thì đã rất có lòng rồi.

Lần tẩy trắng này của Phong Kính tiến hành thật sự thành công, đặc biệt là trong video anh đã giải thích rõ ràng, hoàn toàn không giống một người có tinh thần bất thường.

Hơn nữa, anh đẹp trai chết đi được!

Rất nhiều người qua đường nhìn mặt thì đều đứng về phía anh, giúp anh chia sẻ bài viết, chuyện này khiến Tần Phàm lại một lần nữa xác định nhan sắc có thể chuyển hóa thành lực lượng sản xuất.

Còn có một thế lực kỳ lạ cũng cống hiến không ít lượt chia sẻ, bọn họ chính là những người yêu chó. Trong đó, đa phần là những cư dân mạng nuôi chó núi.

Vào lúc tất cả mọi người cảm thấy có thể yên tâm bắt đầu ăn cơm lại xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Mạc Trăn - siêu sao thiên vương trong truyền thuyết, thường bị dân tình lôi ra so sánh với Phong Kính, Mạc thiên vương chia sẻ video của Phong Kính.

[Mạc Trăn V]: Nghề diễn viên này rất dễ gặp áp lực, cũng thường xuyên có người không thoát ra khỏi nhân vật, tôi từng tiếp xúc với rất nhiều người, hoặc ít hoặc nhiều đều bệnh tâm lý. Chính tôi cũng từng có thời kỳ chịu áp lực rất lớn, lúc ấy tôi thích bắt chước mèo nhà chúng tôi. Tôi rất thông cảm với Phong Kính, cũng hy vọng mọi người có thể khoan dung nhiều hơn với chúng tôi, diễn viên cũng là người, thậm chí cảm xúc còn dễ dàng thay đổi hơn so với người bình thường. Cuối cùng, đặt màn biểu diễn của Phong Kính trong đoạn video kia vào trong khóa học diễn xuất, tôi có thể cho 10 điểm.

Phong Kính: "..."

Tình huống gì đây???

Anh sững sốt vài giây, xác định đi xác định lại, còn ấn vào xem, không phải tài khoản giả mạo, chính là của Mạc Trăn.

...

Anh nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phàm: “Các anh... quan hệ xã hội với cả Mạc Trăn??”

Nếu thật sự là vậy, từ hôm nay trở đi anh phải thay đổi đánh giá mới về Tần Phàm.

Tần Phàm cũng thấy chia sẻ của Mạc Trăn, anh ta không hiểu ra sao: “Cậu cảm thấy chúng ta có cái gì để quan hệ xã hội với Mạc Trăn? Tiền? Tài nguyên? Hay là giải thưởng Oscar?”

Phong Kính: “...”

Vô cùng có đạo lý.

Mạc Trăn không thiếu thứ gì cả.

Lúc này anh lại nghĩ tới một người, chẳng lẽ là thiên sư Thường Tâm kia? Trước đây anh ta nói mình là sư phụ của Mạc Trăn, chẳng lẽ là thật à?

“Mạc Trăn chia sẻ Weibo của cậu, cậu mau đáp lại đi, nếu không sẽ bị bôi đen đấy.” Tần Phàm lên tiếng nhắc nhở, mặc dù bây giờ anh ta cũng rất khiếp sợ.

“Được...” Phong Kính nhớ tới việc hồi trước bản thân làm gì cũng bị nói là bám dính Mạc Trăn, nếu lúc này không để ý đến anh ta, sẽ bị fan anh ta nhổ nước bọt đến lúc chết đuối mất.

Anh không bình luận trực tiếp dưới Weibo chia sẻ như của người khác mà là chia sẻ lại Weibo này của Mạc Trăn.

[Phong Kính V]: Trên thang điểm một trăm à? =.=

Chương 64: Đêm thứ sáu mươi tư

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chuyện Mạc Trăn chia sẻ Weibo của Phong Kính, không chỉ có mấy người Phong Kính không ngờ tới, mà fan Mạc Trăn, fan Phong Kính lẫn anti fan hai nhà, tất cả đều không ngờ tới.

Mạc Trăn vừa chia sẻ xong đã khiến tất cả mọi người choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì. Ngay sau đó, Phong Kính lại chia sẻ lại Weibo của Mạc Trăn, chuyện này khiến mọi người hoàn toàn bùng nổ.

“Khi còn sống lại được chứng kiến hai vị nam thần tương tác qua lại với nhau!!!”

“Đã chụp ảnh màn hình rồi nhá, cả thế kỷ hội tụ trong một khung hình.”

“Fan CP còn 5 giây nữa để tới chiến trường.”

“Người qua đường ăn dưa cảm thấy khó hiểu, không phải hai nhà này thường xuyên cãi nhau hả?? Thực ra chính chủ lại có mối quan hệ rất tốt???”

“Cảm ơn Trăn Trăn đã ủng hộ Cinderella, moah moah! (bắn tim)”

“Ha ha ha ha ha ha Phong Kính đáng yêu quá, ngoan lắm, cho điểm tuyệt đối luôn!”

“A a a a a a tôi xúc động quá, sau này Trăn Trăn và Phong Kính sẽ có cơ hội hợp tác đúng không??? Nghĩ đến hình ảnh đó đã cảm thấy thật kích thích!”

“Fan lai rơi giọt lệ vui mừng của mẹ già, ôi ôi ôi.”

...

Tiếp theo sự bùng nổ của tập thể dân tình lại là một đội hình khổng lồ xếp thành hàng.

Phong Kính xuất đạo không lâu, lại phát triển quá thuận lợi nên thật ra cũng không có quá nhiều bạn bè trong giới, trước đó khi video bị tung ra, có người vì các nguyên nhân khác nhau mà còn bỏ đá xuống giếng. Nhưng sau khi Mạc Trăn lên tiếng giúp anh thì liền xuất hiện khá nhiều nghệ sĩ ra về ủng hộ anh, thậm chí có người anh còn chưa từng gặp bao giờ.

“Giới giải trí là như vậy đây.” Cuối cùng Tần Phàm cũng tắt điện thoại, cầm đĩa lên, “Được rồi, có thể yên tâm ăn cơm rồi.”

Đồ ăn đã được làm xong một lúc, để đến bây giờ đã nguội, Michelle nhanh chóng hâm nóng lại. Giang Nhiễm đứng dậy giúp anh ta nhưng bị anh ta đuổi ra khỏi phòng bếp.

Vội vàng như vậy cả ngày, tất cả mọi người đều khá mệt rồi, ăn cơm tối xong, Michelle lại gánh vác trách nhiệm rửa bát. Tần Phàm không ở lại đây nữa, anh ta dặn dò Phong Kính vài câu rồi quay về công ty.

Phòng khách lập tức chỉ còn Giang Nhiễm và Phong Kính, rõ ràng có rất nhiều lời cần nói rõ nhưng trong khoảng thời gian ngắn không ai lên tiếng trước.

Phong Kính nhìn Giang Nhiễm ở phía đối diện một lúc, rốt cuộc cũng chuẩn bị xong câu chữ để phá vỡ tình huống bế tắc này, nào biết vừa mới gọi tên cô thì điện thoại của cô vang lên.

“Ngại quá, em nghe máy đã.” Giang Nhiễm lấy điện thoại ra, phát hiện là mẹ cô gọi tới, “Mẹ à, có chuyện gì vậy ạ?”

Đầu bên kia điện thoại mẹ Giang Nhiễm đáp: “Nhiễm Nhiễm à, vừa rồi mẹ

và bố con nghe nói, trên mạng bảo Phong Kính điên rồi à?”

“...” Giang Nhiễm cạn lời, một lúc sau mới lên tiếng giải thích, “Không phải đâu mẹ, trên mạng nói lung tung đấy ạ, mẹ đừng tin.”

“Nhưng vừa rồi mẹ và bố con xem video, video đó thật sự không bình thường đâu.”

“Chuyện này anh ấy đã làm rõ rồi, mẹ xem bài Weibo mới của anh ấy đi, trong đó giải thích rất rõ ràng.” Giang Nhiễm nói xong, lại không nhịn được oán giận, “Ai lại dạy mẹ và bố dùng Weibo vậy chứ, những thứ trên mạng rất rối loạn, không có việc gì thì hai người ít lên mạng thôi.”

“Mẹ thấy hàng ngày các con cũng rất chăm chỉ lên mạng đấy nhé.” Mẹ Giang Nhiễm kín đáo phê bình cô.

Giang Nhiễm đáp: “Chúng con có thể phân biệt thật giả mà, mẹ có thể không?”

“Sao mẹ lại không thể? Mẹ đã nói mẹ vừa mới gặp Phong Kính, có giống điên đâu chứ? Không nói với con nữa, mẹ đi xem video nó đăng đây.” Mẹ Giang Nhiễm nói tới đây thì đồng thời điện thoại cũng bị cúp.

Phong Kính thấy Giang Nhiễm bỏ điện thoại xuống, hỏi cô: “Mẹ em cũng nghe nói về chuyện của anh à?”

“Vâng, sau khi bố mẹ dùng Weibo thì thường xuyên đọc mấy tin tức lung tung.”

Phong Kính mỉm cười hỏi cô: “Liệu có cần gọi điện giải thích lại cho hai bác không?”

“Không cần đâu, em đã nói rõ với bố mẹ rồi, hai người nói sẽ xem video của anh.”

“À.” Phong Kính gật đầu, phòng khách lại trở nên yên tĩnh.

Michelle rửa bát xong đi ra thấy Phong Kính và Giang Nhiễm im lặng ngồi đó, anh ta lập tức xấu hổ. Anh ta có một phòng riêng nhỏ ở đây, ngày thường vì để chăm sóc Phong Kính nên buổi tối anh ta sẽ ngủ lại luôn, nhưng bây giờ Giang Nhiễm cũng ở đây, anh ta mà ở lại thì hình như không tiện cho lắm.

Cũng may khi công ty thuê phòng cho anh ta có cân nhắc đến vấn đề chăm sóc Phong Kính nên chỗ anh ta ở cũng cách đây không quá xa, lái xe mất khoảng 10 phút thôi.

“Vậy, Phong tổng, nếu không có việc gì nữa thì tôi đi trước, anh có việc gì cứ gọi thẳng cho tôi.” Anh ta đi ra phòng khách, mất tự nhiên đứng đó.

Phong Kính gật đầu với anh ta: “Được, sáng ngày mai cậu đến đây nấu bữa sáng là được.”

Giang Nhiễm nghe anh nói vậy, theo bản năng nói: “Không cần đâu, em có thể làm bữa sáng.”

Michelle vội nói: “Không cần không cần, hôm nay cô cũng vất vả rồi, nên ngủ thêm một lúc, tôi tới làm là được rồi.”

Giang Nhiễm nghĩ chuyện này vốn là công việc của Michelle, nếu cô giành việc của anh ta thì chắc anh ta cũng sẽ khó xử nên gật đầu nói: “Vậy được, làm phiền anh rồi.”

“Không phiền không phiền, việc nên làm mà. Vậy hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước đây.” Michelle cầm lấy áo khoác của mình, vội mở cửa đi ra ngoài.

Ra đến ngoài cửa, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thoáng qua cánh cửa sau lưng, anh ta vẫn hơi lo lắng, tuy bây giờ buổi tối Phong Kính đã yên phận hơn trước nhiều nhưng cũng chưa phải hoàn toàn tốt lắm, tối hôm nay...

Thôi, bỏ đi, dù sao Giang Nhiễm cũng thấy video đó rồi, nên để hai người

bọn họ tự giải quyết thôi. Hơn nữa bọn họ cũng chuẩn bị kết hôn, việc này không thể lừa Giang Nhiễm được nữa.

Phong Kính cũng đang tự hỏi chuyện này nên nói thế nào với Giang Nhiễm, nói thật, trong lòng anh không muốn để Giang Nhiễm biết chuyện này, dù sao hành động của anh khi biến thành chó cũng thật sự có phần khó coi...

Anh cũng không muốn để cô nhìn thấy dáng vẻ kia của anh. Nhưng anh phát hiện, chuyện này đã thoát khỏi tầm khống chế của mình.

“À...” Phong Kính mấp máy môi, lời đến bên miệng lại thay đổi, “Em có muốn lên tắm trước không?”

Túi hành lý của Giang Nhiễm vẫn còn đặt trên sofa, đôi mắt cô chuyển động, nhắc túi lên hỏi anh: “Em ở phòng nào ạ?”

“Ở phòng bên cạnh phòng anh.” Anh đưa Giang Nhiễm lên tầng, Nhị Hoàng ngoan ngoãn đi sau bọn họ, “Em tắm xong thì xem thử còn cần gì không, lát nữa anh nói với Michelle để ngày mai cậu ấy đi mua rồi mang tới đây.”

“Vâng.” Giang Nhiễm đáp, im lặng nhìn Phong Kính một lát mới nói, “Em đi vào trước đây.”

Cô đẩy cửa bước vào, Phong Kính đứng ở cửa, chán nản xoa đầu mình. Anh thật sự không biết nên mở miệng thế nào, hơn nữa chuyện này nên thẳng thắn với cô hay tiếp tục lừa cô đây?

Anh về phòng mình, nằm phịch xuống giường. Vẫn còn buồn phiền một lúc, anh chợt nhớ tới chuyện gì đó, lấy điện thoại trên bàn rồi tìm số của Thường Tâm.

Điện thoại kết nối không lâu đã có người nghe máy: “Ảnh đế Phong, đêm hôm có chuyện gì thế?”

Phong Kính đi thẳng vào vấn đề: “Anh nói chuyện của tôi cho Mạc Trăn

sao?”

“Cậu nói chuyện cậu hoán đổi linh hồn với chó hả? Đương nhiên không phải, chúng ta có ký hợp đồng bảo mật mà.”

Phong Kính đang muốn hỏi vậy tại sao anh ta lại đột ngột chia sẻ Weibo của mình thì Thường Tâm tiếp tục nói: “Nhưng hôm nay nó đột nhiên gọi điện hỏi tôi có phải cậu bị chó bám vào người không?”

Phong Kính: “...”

Anh im lặng một lúc mới lên tiếng: “Anh ta thật sự là đồ đệ của anh à?”

“Chẳng lẽ cậu vẫn nghĩ tôi lừa cậu?”

“...” Vì anh thật sự nghĩ mãi không ra, sao Mạc Trăn có thể là học trò của thiên sư chứ.

“Nếu cậu gọi tới để cảm ơn tôi thì không cần đâu, cậu là khách hàng của tôi, nó chia sẻ Weibo giúp cậu là chuyện nên làm. Nhưng nếu cậu muốn gửi tiền thì tôi nhận.”

“...” Có trả tiền cũng không trả cho anh ta, “Lời này giữ lại đến lúc tôi khôi phục đã rồi nói sau. Rốt cuộc khi nào tôi mới không cần hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng nữa? Thời cơ còn chưa tới à?”

Thường Tâm không trả lời vấn đề của anh mà hỏi ngược lại: “Gần đây có phải cậu đang chuẩn bị hôn lễ với Giang Nhiễm không?”

Phong Kính sửng sốt, chuyện này nhiều người biết rồi sao: “Đúng, cho nên tôi mới càng lo lắng.”

Nếu sau khi kết hôn với Giang Nhiễm, anh vẫn là dạng này, vậy thì phải làm sao bây giờ? Giang Nhiễm sẽ ly hôn với anh mất!

Thường Tâm bỗng nhiên bật cười: “Yên tâm, chúc cậu tân hôn vui vẻ.”

Phong Kính: “...”

Chuyện này bị Thường Tâm cứ như vậy cho qua, Phong Kính lấy áo ngủ của mình, đang định đi tắm thì có người gõ cửa phòng.

Bây giờ trong nhà trừ anh ra thì chỉ có Giang Nhiễm, anh vội vàng ném áo ngủ sang một bên, đi đến mở cửa cho cô.

Chắc Giang Nhiễm vừa tắm xong, cô mặc bộ đồ ngủ sạch sẽ, trên người cô dùng chung loại sữa tắm với anh, xem ra khi cô đi không mang theo sữa tắm nên mới dùng chai đặt trong phòng tắm.

Đó là sữa tắm dành cho nam, mặc dù cũng rất dễ chịu nhưng Phong Kính vẫn quyết định ngày mai bảo Michelle mua loại cô thường dùng.

Khi suy nghĩ của Phong Kính đang xoay quanh vấn đề sữa tắm thì giọng nói của Giang Nhiễm chợt vang lên: “Này, anh chuẩn bị nghỉ ngơi à?”

“Không phải.” Phong Kính lập tức lắc đầu, “Vừa mới ăn cơm tối xong, anh không ngủ sớm thế.”

Anh nghiêng người nhường đường cho Giang Nhiễm: “Vào đi rồi nói.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm một mình đi vào, cái đuôi nhỏ Nhị Hoàng không đi theo sau cô. Thấy Phong Kính ném đồ ngủ trên giường, Giang Nhiễm quay người lại hỏi anh: “Anh đang định tắm à?”

Phong Kính đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô, “Không vội. Em tìm anh có chuyện gì thế?”

“Vâng...” Giang Nhiễm theo bản năng vén tóc bên tai mình. Vừa rồi một

mình ngồi trong phòng, cô xem lại video Phong Kính quay lúc chiều một lần. Không thể không nói biểu hiện của anh trong video rất tốt, cô gần như đã bị anh thuyết phục rằng anh chỉ đang bắt chước hành vi của Nhị Hoàng để phát tiết áp lực mà thôi.

Nhưng có một tiếng nói nho nhỏ kêu gào trong lòng cô. Cô cảm thấy cứ để mình suy nghĩ lung tung không bằng đi tìm Phong Kính hỏi rõ ràng.

Cô có trực giác, anh sẽ không lừa cô.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm hỏi thẳng anh: “Có phải anh hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng không?”

Chương 65: Đêm thứ sáu mươi lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hỏi xong những lời này, dường như Giang Nhiễm cảm thấy người có “tinh thần bất thường” là mình. Nhưng một khi đã xuất hiện suy nghĩ này thì giống như bị tảo biển cuốn vào thân, khiến cô khó có thể thoát ra được.

Phong Kính chỉ sửng sốt một chút rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Nếu mẹ anh có thể nhận ra thì Giang Nhiễm nhận ra được cũng không kỳ lạ.

“Em cũng biết suy nghĩ này của mình rất vô lý, nhưng em...” Giang Nhiễm suy nghĩ nên nói tiếp thế nào mới không để đối phương cảm thấy cô bị điên.

“Giang Nhiễm.” Phong Kính cầm tay cô, ánh mắt đầy dịu dàng nhìn cô, “Chuyện này quả thật rất vô lý, lúc trước anh cũng mất rất nhiều thời gian mới chấp nhận được.”

Đôi mắt Giang Nhiễm mở lớn, đây là... anh thừa nhận? Anh thật sự hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng?

Hoán đổi linh hồn không phải là từ ngữ mới mẻ gì đối với cô, thực tế từ lúc cô còn rất nhỏ đã từng tiếp xúc với tác phẩm về phương diện này. Nhưng đối với cô mà nói, từ này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết giả tưởng, cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày chuyện này lại xảy ra bên cạnh cô.

Nhưng nếu đúng như vậy thì rất nhiều chuyện có thể giải thích rõ ràng.

Phong Kính nhìn cô, không nói gì cả, dường như đang đợi cô từ từ tiêu hóa. Giang Nhiễm lại thở ra một hơi, nhìn anh hỏi: “Anh phát hiện ra chuyện này từ khi nào?”

Phong Kính đáp: “Thời điểm quay quảng cáo bên ngoài, tháng tám.”

Đầu óc Giang Nhiễm nhanh chóng xoay chuyển, xâu chuỗi các chuyện lại: “Trước khi em đi đón sân bay à?”

“Ừ.”

“Cho nên lúc ấy anh đã biết em rồi hả? Nên mới xoa đầu em?”

“Ừ...”

“Anh chuyển tới Châm Thủy Hương cũng vì chuyện này sao?”

“Ừ.”

“Vậy anh và em ở bên nhau...”

Giang Nhiễm còn chưa nói xong, Phong Kính vội vàng phủ nhận: “Không phải! Anh và em ở bên nhau chỉ vì anh thích em.”

Có lẽ vì anh nói rất lớn nên sau khi anh nói xong, trong phòng có vẻ yên tĩnh khác thường. Giang Nhiễm nắm chặt tay, cô nhìn anh, cảm nhận độ ấm từ lòng bàn tay anh truyền tới.

“Nhiễm Nhiễm...” Phong Kính rất sợ cô sẽ hiểu lầm, theo bản năng gọi tên cô.

Khóe miệng Giang Nhiễm từ từ cong lên, nói với anh: “Vâng, em tin anh.”

Phong Kính thở phào nhẹ nhõm, lại nắm chặt tay Giang Nhiễm hơn nữa.

Giang Nhiễm còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh: “Vì sao anh hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng?”

Phong Kính lắc đầu: “Anh cũng nghĩ mãi không ra chuyện này.” Trước khi hoán đổi linh hồn với Nhị Hoàng, anh thật sự hoàn toàn không biết Giang

Nhiễm, lại càng không biết Nhị Hoàng.

“Vậy anh có biết phải làm sao mới có thể quay về không?”

“Lúc trước anh đi tìm một thần côn... À, thiên sư, anh ta nói phải đợi thời cơ.”

“...” Sao nghe như đang lừa người thế, “Khi nào mới là thời cơ?”

Phong Kính: “Theo anh đoán thì là hôn lễ của chúng ta.”

Giang Nhiễm chớp mắt, khẽ nói: “Ồ, nên anh mới...”

“Không phải! Cho dù không có chuyện này, anh cũng muốn kết hôn với em!”

Giang Nhiễm nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh thì bật cười: “Biết rồi biết rồi.” Cô nói tới đây, bỗng nhớ tới một số chuyện xảy ra trước đó, “Lúc ở Châm Thủy Hương, có một buổi tối kẻ trộm lẻn vào nhà em, anh còn nhớ không?”

“Nhớ.”

“Lúc đó, trong thân thể Nhị Hoàng chính là anh sao?”

“Ừ...”

“Tới bệnh viện tìm em cũng là anh sao?”

“Ừ...”

Trong lòng Giang Nhiễm chợt nóng lên, cô theo bản năng nhìn về phía cánh tay Phong Kính, vươn tay xoa xoa: “Đau không anh?”

Phong Kính mỉm cười, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô: “Đồ ngốc, đau cũng là Nhị Hoàng đau. Chỉ có buổi tối anh mới hoán đổi với nó, trời vừa sáng liền đổi lại.”

Mũi Giang Nhiễm cay cay, cô nhớ tối hôm đó mình rất sợ hãi, sợ đến mức gửi tin nhắn cho anh Phong không biết đáng về như thế nào, nhưng anh không trả lời cô.

Bây giờ mới biết thì ra lúc đó anh vẫn ở bên cạnh cô, còn vì giúp cô đuổi kẻ trộm mà bị thương.

Thì ra rất nhiều thời điểm trong cuộc sống của cô, anh đều ở bên cạnh cô.

Phong Kính thấy hốc mắt cô càng ngày càng đỏ thì cúi đầu hôn khóe mắt cô: “Sao lại khóc thế này?”

Giang Nhiễm mím môi, lắc đầu không nói chuyện.

Một tay Phong Kính ôm eo cô, dịu dàng hôn lên gương mặt cô, vốn chỉ muốn an ủi cô, ai ngờ hôn một lúc thì ý nghĩa đã thay đổi...

Cảm giác cánh tay bên hông mình càng ngày càng siết chặt, Giang Nhiễm liền biết Phong Kính lại muốn làm gì. Hô hấp của anh dồn dập hơn vừa rồi, hơi thở nóng bỏng phả lên làn da trơn bóng của Giang Nhiễm: “Nhiễm Nhiễm...”

Một tiếng Nhiễm Nhiễm này khiến lòng Giang Nhiễm mềm nhũn ra, giọng của anh vốn đã dễ nghe, lúc nhiễm chút tình dục thật sự khiến người ta muốn phạm tội.

Cảm thấy ý đồ của mình đã truyền đạt rất rõ ràng, mà Giang Nhiễm cũng không từ chối... có vẻ chấp nhận rồi.

Phong Kính thuận thế đẩy cô ngã xuống giường, anh đè lên người cô.

Trên người Giang Nhiễm đều là mùi hương từ sữa tắm của anh, mùi hương này khá nhẹ nhàng thoải mái, sẽ không để người ta nảy sinh suy nghĩ kỳ lạ, nhưng lúc này lại cực kỳ kích thích thần kinh của Phong Kính.

Giang Nhiễm cũng bị anh hôn đến nổi động tình, sắc mặt càng ngày càng đỏ. Phong Kính hôn khắp người cô một lượt, để lại những dấu hôn trên làn da trắng nõn của cô, chuẩn bị tiến vào việc chính.

Nào biết Giang Nhiễm đã mềm nhũn từ lâu lúc này lại bất ngờ đẩy anh: “Chỗ anh có bao cao su không?”

“...” Phong Kính cẩn thận suy nghĩ, sau đó thực tế nói cho anh biết, “Không có.”

Anh chưa từng dẫn người phụ nữ nào về, ở đây chắc chắn sẽ không chuẩn bị thứ đó. Trước đây Giang Nhiễm tới đây đều không ở lại buổi tối, anh muốn làm gì thì đều đi đến nhà Giang Nhiễm.

Ở đây thật sự không có.

Nhưng phải làm sao bây giờ, bây giờ anh rất muốn tiếp tục, không thể nhịn nổi. Anh rời khỏi người Giang Nhiễm, lấy di động gọi một cuộc điện thoại cho Michelle.

Điện thoại mới được kết nối, Michelle còn chưa kịp nói gì thì Phong Kính đã nói nhanh như gió: “Mua giúp tôi mấy hộp bao cao su đến đây.”

“Cái....” Lời thắc mắc của Michelle còn chưa ra khỏi miệng thì Phong Kính đã cúp máy.

Michelle: “...”

Ảnh đế Phong nhà anh ta... quả nhiên đã trưởng thành. Lại bảo anh ta đi mua thứ đồ này, ôi!!!

Anh ta không dám chậm trễ, mạo hiểm gió lạnh đi mua đồ dùng sinh hoạt cho Phong Kính.

Sợ mình đột nhiên xông vào sẽ thấy cái gì không nên thấy nên Michelle rất hiểu chuyện gõ cửa.

Cửa mở ra rất nhanh, sau đó đóng lại còn nhanh hơn. Nếu không phải không thấy đồ trên tay mình nữa thì anh ta thật sự đã cho rằng vừa rồi là ảo giác.

... Thôi, bỏ đi, ảnh đế Phong chắc chắn gấp lắm rồi.

Theo bản năng, anh ta nhìn thoáng qua đồng hồ, từ khi Phong Kính gọi điện thoại cho anh ta đến lúc anh ta mua đồ chạy đến đây, tổng cộng mất 8 phút.

8 phút nước sôi lửa bỏng của anh ấy.

Lấy được đồ, lẫn lộn xong với Giang Nhiễm, về mặt Phong Kính đầy thỏa mãn nằm bên cạnh Giang Nhiễm, nhẹ nhàng vuốt ve người cô. Giang Nhiễm mệt chết đi được, cô nhắm mắt lại mặc kệ anh.

Tay Phong Kính dọc theo eo cô từ từ mò lên trên, sau đó chậm rãi siết chặt. Giang Nhiễm nhú mày, muốn gỡ tay anh ra: “Đừng làm loạn...”

Phong Kính được đăng chân lên đăng đầu, cắn vành tai cô nhẹ giọng nói: “Nhiễm Nhiễm, chúng ta làm một lần nữa nhé.”

Dù sao Michelle mua rất nhiều bao cao su tới đây.

Giang Nhiễm đáp: “Em chợt nhớ tới lần đầu tiên của chúng ta.... Khi mà anh túm quần bỏ chạy ấy...”

“Có thể đừng bàn đến chuyện này không?” Khóe miệng Phong Kính giật giật, đây quả thật là vết nhơ trong cuộc đời anh!

Giang Nhiễm cười nắc nẻ: “Lúc ấy có phải anh sắp hoán đổi với Nhị Hoàng không?”

Phong Kính xoay người đề lên cô, dán môi mình lên môi cô: “Bảo bối, quên chuyện này đi.”

Giang Nhiễm vẫn đang cười, nghĩ đến dáng vẻ chật vật của anh, cô cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Phong Kính nhú mày, chặn lại tất cả nụ cười của cô.

Xem ra anh còn phải làm nhiều lần để cô quên chuyện ngày đó đi.

Ừ, dù sao còn lâu mới đến 12 giờ.

Chương 66: Đêm thứ sáu mươi sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Vận động vui vẻ qua đi, hai người đều có phần mệt mỏi. Nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, Giang Nhiễm thấy hơn nửa tiếng nữa là 12 giờ thì đẩy đẩy Phong Kính bên cạnh: “Sắp 12 giờ rồi, anh có muốn đi tắm trước không?”

Cả người hai người đều dính dính, kiểu này không thể nào ngủ được.

“Được...” Phong Kính đứng lên, không một mảnh vải che thân cứ như vậy đi vào phòng tắm. Khóe miệng Giang Nhiễm giật giật, cô rời mắt đi, Phong Kính đến cửa lại quay đầu nhìn cô hỏi: “Em có muốn tắm cùng không?”

“... Không cần.”

Biểu cảm Phong Kính vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng không miễn cưỡng cô mà đi vào phòng tắm. Nghe bên trong truyền ra tiếng nước, Giang Nhiễm mới bò dậy, nhặt đồ ngủ bị ném xuống đất của mình, về căn phòng mà Phong Kính sắp xếp cho cô.

Nhị Hoàng vẫn chưa ngủ, dường như vì Giang Nhiễm để lại nó một mình trong phòng khách mà rầu rĩ không vui. Giang Nhiễm mỉm cười, đi tắm lại, lúc ra ngoài cô để ý tới thời gian, còn mấy phút nữa là đến 12 giờ.

Cô dắt Nhị Hoàng, gõ cửa phòng Phong Kính.

Phong Kính vừa mới sấy tóc xong, thấy Giang Nhiễm dắt Nhị Hoàng đứng ở cửa, hơi ngẩn ra: “Em...?”

Giang Nhiễm: “Ngày thường đều là Michelle chăm sóc anh, hôm nay anh ấy không có ở đây, để em thay thế anh ấy cho.”

Phong Kính biết cô có ý tốt, nhưng anh cũng không muốn để Giang Nhiễm thấy dáng vẻ kia của mình. Anh lên tiếng từ chối: “Nhị Hoàng đã thích ứng với thân thể anh, sẽ không làm loạn giống ban ngày đâu, hơn nữa anh cũng uống thuốc ngủ mà.”

Giang Nhiễm: “Hôm nay tâm trạng Nhị Hoàng không được tốt lắm, em sợ nó sẽ phá phách.”

Phong Kính cúi đầu nhìn Nhị Hoàng, hình như tâm trạng nó thật sự không tốt lắm.

Anh cảm thấy có thể nào cũng sẽ không tệ hơn tình huống trong video nên gật đầu thỏa hiệp: “Được rồi.”

Giang Nhiễm dắt Nhị Hoàng vào phòng, trong lòng cũng hơi khẩn trương. Cô không xác định được phản ứng của Nhị Hoàng trong thân thể Phong Kính sẽ là gì, cô cũng không biết, bản thân đối mặt với Phong Kính khi đó sẽ có cảm nhận gì.

Phong Kính giống như bình thường nằm xuống, đắp chăn lên, trong lòng không được tự nhiên. Anh cố gắng bỏ qua sự tồn tại của Giang Nhiễm, nhắm hai mắt lại.

Giang Nhiễm ngồi bên người anh, vuốt mái tóc đen mềm mại của anh, Nhị Hoàng cọ cọ bên chân cô, nằm sấp xuống.

Giờ phút yên ắng này không được bao lâu, Phong Kính liền mở mắt. Giống như là lần đầu tiên thấy Giang Nhiễm như vậy nên “anh” cảm thấy rất mới lạ, “anh” phấn khích mà tung chăn ra, còn muốn vươn lên liếm cô.

Giang Nhiễm sững sốt, hiểu được đây là Nhị Hoàng, vội vàng ôm nó lại: “Nhị Hoàng, đừng làm loạn, ngoan nào.”

“Gâu.” Phong Kính sửa một tiếng.

“...” Giang Nhiễm trầm mặc trong chốc lát, sau đó cười phá lên, “Ha ha ha

ha.”

Phong Kính quỳ rạp trên mặt đất: “...”

Quả nhiên anh không nên để cô vào phòng.

“Nhị Hoàng ngoan, nằm xuống ngủ đi.”

Mặc dù ở trong thân thể Phong Kính nhưng Nhị Hoàng vẫn rất nghe lời Giang Nhiễm. Giang Nhiễm giúp nó đắp chăn lên, dỗ dành giống như ngày thường: “Ngủ đi, chúc ngủ ngon nhé Nhị Hoàng.”

Phong Kính nhìn Nhị Hoàng thật sự nhắm mắt lại liền cảm thấy dấu răng trên người Michelle càng thảm hại hơn.

Sau khi Nhị Hoàng ngoan ngoãn, Giang Nhiễm cúi đầu nhìn Phong Kính bên chân. Phong Kính xấu hổ, anh rời mắt đi, dùng chân viết lên mặt đất: “Em có cảm thấy anh là quái vật không?”

Móng vuốt Nhị Hoàng được tắm rửa rất sạch sẽ, trên mặt đất cũng không để lại dấu vết gì nhưng Giang Nhiễm nhìn kỹ nên hiểu anh viết gì.

Cô cúi người, bế Nhị Hoàng lên, hôn lên đỉnh đầu anh: “Bất kể anh là gì, em đều thích anh.”

Có lẽ vào buổi tối con người ta tương đối nhạy cảm nên câu nói của Giang Nhiễm đã khiến hốc mắt Phong Kính long lanh nước, anh kêu lên “ư ử”.

Giang Nhiễm nhẹ nhàng vuốt lông Nhị Hoàng, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện: “Trước đây có một lần khi em ôm Nhị Hoàng, nó đột nhiên... có phản ứng sinh lý, lúc ấy ở trong thân thể nó cũng là anh đúng không?”

Phong Kính: “...”

Sao cô vẫn còn nhớ chuyện này vậy?

Thấy “Nhị Hoàng” bối rối gục đầu xuống, Giang Nhiễm liền biết mình đã đoán đúng: “Ồ, quả nhiên là anh, em đã cảm thấy kỳ lạ rồi mà, Nhị Hoàng chưa bao giờ như vậy cả. Đàn ông dù biến thành chó thì bản tính cũng khó thay đổi.”

Phong Kính: “...”

Anh cảm thấy rất oan uổng, có phải đối với ai anh cũng có phản ứng của đàn ông vậy đâu? Lần đó anh cũng thật sự hoảng sợ mà.

“Gâu!”

Anh kêu lên với Giang Nhiễm một tiếng, kỳ lạ chính là Giang Nhiễm lại cảm thấy mình hiểu được ý anh.

“Được được, em biết anh không phải người tùy tiện rồi, đừng tức giận.” Giang Nhiễm xoa đầu, trấn an anh.

Phong Kính: “...”

Cảm giác mình giống như một đứa trẻ cố tình gây sự.

Giang Nhiễm ngáp một cái, nhìn anh nói: “Thời gian cũng không sớm nữa, em đi ngủ đây, anh ở lại đây trông chừng thân thể của mình đi. Có chuyện gì thì nhớ gọi em.”

“...” Anh không muốn trông chừng thân thể của mình. Anh đi theo sau Giang Nhiễm, vào phòng cô. Giang Nhiễm liếc anh, không nói gì mà tắt luôn đèn đi ngủ.

Trong bóng tối, Phong Kính lén nhảy lên giường cô, nằm xuống bên cạnh cô. Giang Nhiễm mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp trong đêm tối cực kỳ sáng ngời: “Nhị Hoàng, em về ổ của mình ngủ đi chứ.”

Phong Kính: “...”

Anh không đi.

Trước đây thân phận chưa bị vạch trần, anh ngủ ở bậc cửa sổ thì coi như xong đi, bây giờ đã thẳng thắn đối mặt với nhau, anh kiên trì muốn ngủ trên giường.

Để biểu đạt mong muốn của mình, anh còn tiến thêm một bước muốn chui vào chăn. Một tay Giang Nhiễm đè chăn, tay còn lại chặn anh: “Được được, cho anh ngủ ở đây.”

Như thế Phong Kính mới vừa lòng lắc đầu, nằm xuống.

Anh ngoan ngoãn nhưng trong lòng Giang Nhiễm lại không thể bình tĩnh được. Tuy nói hai người đã thân thiết da thịt nhưng vẫn chưa từng qua đêm với nhau. Từ lúc hiểu chuyện đến bây giờ, trước nay cô chưa từng ngủ cả đêm cùng một người đàn ông nào, mặc dù bây giờ Phong Kính mang dáng vẻ của chó, nhưng trong mắt Giang Nhiễm, anh vẫn là Phong Kính.

Cảm giác này có phần kỳ diệu, cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Có lẽ “vận động” trước đó tốn rất nhiều thể lực nên không mất bao lâu Giang Nhiễm đã đi vào giấc ngủ. Buổi sáng hôm sau lúc tỉnh dậy thì Nhị Hoàng bên cạnh đã biến thành Phong Kính, một tay anh còn ôm ngang eo cô.

Giang Nhiễm sửng sốt, trong phút chốc cô thật sự đã cho rằng mình nuôi chó thành một người đàn ông đẹp trai. Ánh mắt cô lặng lẽ quan sát một vòng, thấy Nhị Hoàng đang nằm trong ổ ngủ ngon lành.

Chắc là sau khi Phong Kính dậy đã vào đây, lại còn bế Nhị Hoàng đi.

Giang Nhiễm khẽ cười, vừa mới nhúc nhích, cánh tay đặt trên eo vô thức siết chặt. Cả người Phong Kính dính chặt vào cô, đôi mắt cũng không mở, lẩm bầm nói: “Bảo bối, ngủ thêm một lát nữa đi...”

Giang Nhiễm nhìn anh, rút tay mình ra lấy di động nhìn thoáng qua. Bây giờ là 7 giờ 10 phút sáng, còn sớm so với thời gian bình thường cô dậy.

Cô đặt di động xuống, khẽ ngáp một cái, lại nhắm mắt ngủ.

Hai người ngủ đến tận 10 giờ, Michelle đã mua rất nhiều đồ tới, còn làm xong cả bữa sáng. Căn nhắc đến việc đêm qua hai người bọn họ đều “vất vả”, Michelle không lên tầng gọi bọn họ, khi bữa sáng nguội, anh ta lại hâm nóng lần nữa.

Cũng may đến 10 giờ Giang Nhiễm ngủ đủ rồi, cô nhìn Phong Kính còn nằm lì trong chăn không chịu dậy thì véo mũi anh: “Dậy ăn cơm thôi, mặt trời đã chiếu đến môn rồi!”

Phong Kính mở miệng, giờ vờ muốn cắn tay cô, Giang Nhiễm bị dọa vội vàng buông tay ra. Phong Kính mở to mắt nhìn cô, thấp giọng cười khế.

Giang Nhiễm không vui trừng mắt với anh, Phong Kính mặt dày đến gần, ôm lấy cô: “Thật hy vọng sau này mỗi buổi tối đều có thể ôm em ngủ.” Mà không phải chờ đến buổi sáng hôm sau anh dậy mới có thể ôm cô ngủ một lúc ngắn ngủi.

Chuyện này Giang Nhiễm cũng không miễn cưỡng, cọ cọ trong ngực anh: “Không phải đã nói sẽ nhanh rồi sao? Chỉ cần chúng ta kết hôn sẽ không có chuyện gì nữa mà?”

Kết hôn có thể giải trừ ma pháp chỉ là suy đoán của Phong Kính, không thể khẳng định chắc chắn, nhưng anh cũng không muốn để Giang Nhiễm phiền lòng, liền “ừm” một tiếng rồi nói: “Nhà thiết kế áo cưới lúc trước hẹn đã gọi cho anh, thứ bảy này có thể đi đo kích cỡ rồi. Anh đưa ảnh của em cho anh ta xem, anh ta vẽ mấy bản phác thảo, thứ bảy sẽ đưa cho em chọn.”

“Oa, long trọng vậy sao, nghe đã biết rất đắt rồi, áo cưới chỉ mặc một lần, không lãng phí đâu.”

Phong Kính chống lên trán cô, mỉm cười vô cùng dịu dàng: “Chính vì chỉ

có một lần nên mới đủ quý giá.”

Giang Nhiễm nghe anh nói xong thì mặt đỏ ửng, ấp úng đáp, “Vâng”.

Khi hai người từ trên tầng đi xuống thì đã là 10 giờ rưỡi, Phong Kính liếc Michelle, hỏi anh ta: “Mẽ Tuyên Nhi, đồ tôi bảo cậu mua đã mua hết rồi à?”

“Vâng, tất cả đều ở đây.” Hôm nay hơn 6 giờ Phong tổng đã gửi cho anh ta một danh sách bảo anh ta đi mua, trên đó tất cả đều là đồ dùng của con gái. Cũng may bản thân Michelle đã trải qua trăm trận chiến, mua cả bao cao su luôn, khỏi phải làm khó anh ta!

Phong Kính nhìn túi lớn túi nhỏ trên sofa, nói với Giang Nhiễm: “Những cái này đều là mua cho em, em mang tới đây ít đồ quá, không đủ dùng, em xem còn thiếu gì nữa không.”

Giang Nhiễm không ngờ Phong Kính làm việc có hiệu suất như thế, cô nhìn thử, đồ bên trong từ mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm, quần áo, túi xách, giày, đến cả... băng vệ sinh, quả thật cái gì cần đều có cả.

“Đủ rồi ạ, thật ra em cũng không dùng nhiều như vậy đâu.” Cô nói xong nhìn về phía Michelle, lên tiếng cảm ơn anh ta. Michelle vội đáp: “Không cần không cần, cô là bà chủ, có yêu cầu gì cứ việc bảo tôi.”

Giang Nhiễm nghĩ, quả thật có việc cần anh ta giúp: “Anh có thể giúp tôi về Châm Thủy Hương gửi hàng được không? Đồ phải gửi ngày hôm qua tôi đã đóng gói xong rồi, nhưng chưa kịp gửi đi mà khách hàng vẫn đang giục.”

“Được, không thành vấn đề.” Michelle đồng ý luôn.

Phong Kính: “Vậy buổi chiều anh sẽ dẫn em và Nhị Hoàng đi dạo quanh đây, đúng rồi, em còn nhớ khu vườn mà anh từng nhắc đến không?”

“Nhớ ạ.”

“Anh không để ý cho lắm nên em có thể nhìn thử xem nên trồng rau gì cho phù hợp nhé. Mặt khác, nếu em cảm thấy có chỗ nào cần cải thiện trong căn nhà này, hoặc là muốn sửa chữa lại chỗ nào thì đều có thể nói cho anh biết. Có muốn đặt một cái xích đu trên sân thượng không?”

Michelle nghe anh nói không ngừng nghỉ thì nghĩ thầm, Phong tổng bắt đầu trang trí nhà tân hôn rồi đấy à?

Chương 67: Đêm thứ sáu mươi bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Buổi chiều khi Michelle đến Chằm Thủy Hương giúp Giang Nhiễm giao hàng thì Phong Kính thật sự dẫn Giang Nhiễm và Nhị Hoàng đi dạo quanh tiểu khu.

Trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, thế nên đã lâu rồi Giang Nhiễm không dắt Nhị Hoàng đi dạo tử tế, đúng lúc hôm nay thời tiết đẹp, Nhị Hoàng vui vẻ chạy nhảy tung tăng bên ngoài.

Phong Kính kéo dây, vất vả lắm nó mới dừng lại: “Nhị Hoàng, làm gì đấy, muốn tạo phản phải không?”

“Gâu gâu!” Nhị Hoàng quay đầu sủa lên với anh, dường như nó không phục. Giang Nhiễm đuổi theo bọn họ ở phía sau, hơi thở gấp: “Xem ra thật sự đã lâu không cho Nhị Hoàng đi dạo, em cảm thấy thể lực của mình không ổn rồi.”

Phong Kính tán thành: “Đúng là em nên rèn luyện thể lực thật.”

Giang Nhiễm: “...”

Đừng tưởng cô không nhận ra anh đang nói đến vấn đề tình dục nhé.

Khu biệt thự Phong Kính ở mặc dù lớn nhưng không phải chỗ nào cũng có thể cho chó đi dạo, vì mang theo Nhị Hoàng nên bọn họ chỉ có thể đi một vòng quanh khu vực cho phép rồi quay về nhà.

Trước khi vào cửa, Giang Nhiễm đặc biệt đề ý đến mảnh vườn mà Phong Kính nói, to gần như gấp đôi miếng đất cô thuê ở nông trại Tinh Quang, có thể trồng rất nhiều loại rau, có lẽ hai người ăn còn không hết.

Phong Kính chưa từng xử lý mảnh vườn kia thật, xung quang mọc đầy cỏ dại, Giang Nhiễm đẩy cửa hàng rào màu trắng ra, đi vào ngôi xóm xuống lấy ngón tay chọc chọc.

Phong Kính dắt Nhị Hoàng ngồi xuống bên cạnh cô: “Thế nào, còn trồng rau được không em?”

“Có thể, nhưng phải nhờ cỏ dại, làm tôi đất trước đã, nếu trồng rau thì hai chúng ta chắc chắn ăn không hết, còn có thể đưa qua cho bố mẹ anh và bố mẹ em một ít.” Chỉ là sau này tự mình trồng chắc chắn sẽ vất vả hơn ở nông trại Tỉnh Quang, ở đó có nhân viên công tác chuyên chăm nom giúp cô, mỗi tuần cô cũng chỉ qua đó một lần mà thôi. Không biết dựa vào bản thân có thể trồng ăn ngon như vậy nữa không nhỉ?

Giang Nhiễm đang nghĩ lần sau đi nông trại phải hỏi nhân viên công tác để lấy kinh nghiệm, còn Phong Kính thì sửa lại một vấn đề khác: “Gì mà bố mẹ anh với bố mẹ em, nói phức tạp thế, là bố mẹ chúng ta.”

“... Vâng.” Giang Nhiễm lại chọc chọc đất, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, “Đúng rồi, nhà cậu em có trồng cây hoa anh đào, mỗi lần anh đào chín, em đều đến nhà cậu để hái. Mảnh vườn này rộng như vậy, toàn bộ mà để trồng rau thì thật sự nhiều quá, hay là chúng ta chuyển mấy cây anh đào về đây đi?”

Phong Kính cười nói: “Được, em thích là được rồi. Khi nào em đến nhà cậu vậy?”

“Lát nữa em gọi ngay cho bọn họ!” Giang Nhiễm phấn khích, nghĩ đến sau này cây anh đào sinh trưởng, kết hoa thành quả, cô có thể trèo lên cây ăn anh đào thì liền cảm thấy cuộc sống thật sự mỹ mãn.

Phong Kính bật cười: “Em đang nghĩ gì đấy, chảy cả nước bọt rồi kìa.”

“Không có gì, nghĩ đến việc sau này cây anh đào có quả, có thể ăn thoải mái thì em vui thôi ha ha ha.”

Phong Kính như bị cảm xúc của cô lây nhiễm, khóe miệng cũng cong lên. Anh luôn cảm thấy phiền phức với mảnh vườn này, nhưng sau này nó có thể mang đến nhiều đồ ăn ngon miệng cho bọn họ, mà căn nhà này, dưới sự chung sức của hai người bọn họ cũng sẽ trở thành một ngôi nhà ấm áp.

Thật tốt.

Đang lên kế hoạch về cuộc sống tương lai hạnh phúc, di động Phong Kính đặt trong áo khoác kêu lên. Anh lấy ra nhìn, có phần bất ngờ khẽ nhướn mày.

Giang Nhiễm thấy biểu cảm này của anh thì tò mò hỏi: “Ai vậy anh?”

“Phong Bình.” Anh ta là người không có việc không lên điện Tam Bảo (1), gọi điện thoại riêng cho anh chắc chắn là có chuyện gì đó, “Anh đoán anh ấy đã tìm được người tạo scandal rồi.”

(1) Không có việc không lên điện Tam Bảo: không có việc gì quan trọng thì không đến cửa.

Giang Nhiễm vừa nghe thì liền sốt ruột thúc giục: “Vậy anh mau nghe máy đi.”

Phong Kính bật cười rồi nghe điện thoại: “Anh họ, có chuyện gì vậy ạ?”

Giọng nói trầm thấp của Phong Bình truyền từ đầu dây bên kia: “Bây giờ anh và Phong Nhã sẽ đến chỗ em, em ở nhà chứ?”

“Có anh.”

“Được, vậy em chờ bọn anh, còn khoảng 5 phút nữa là bọn anh đến nơi.”

“Vâng.” Phong Kính cúp điện thoại, nhìn Giang Nhiễm nói, “Phong Bình và Phong Nhã cùng nhau tới đây, chúng ta đi vào trước chờ hai người họ.”

“Được. À, để em đi đun nước pha cà phê.” Bây giờ Michelle không có ở

đây, việc tiếp đãi khách phải có người làm mới được.

Phong Kính dắt Nhị Hoàng đi sau cô, hơi nhú mào. Phong Bình tới đây chắc là vì chuyện scandal kia, còn mang theo Phong Nhã... Chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới Vương Chấn.

Hừ, người này thật sự không biết điều chút nào.

Cà phê Giang Nhiễm pha còn chưa xong thì Phong Bình và Phong Nhã đã đến. Chân Phong Nhã gần như khỏi hẳn, bây giờ ra ngoài không cần chống nạng nữa, chẳng qua vẫn không thể đi giày cao gót.

Giang Nhiễm và cô ấy nói chút chuyện cũ rồi bùng cà phê và hoa quả ra, yên lặng ngồi bên cạnh Phong Kính. Phong Nhã ăn hoa quả không nói chuyện, Phong Bình chủ động mở miệng: “Chuyện scandal kia bọn anh đã điều tra xong, do hai tên chó săn làm. Hai tên đó không phải nhân viên của mấy tòa soạn báo, làm ăn cũng chẳng khá khẩm lắm, lần này quay được video của em chỉ đơn giản do mèo mù vớ được chuột chết.”

“...” Phong Kính đang bận nghĩ xem có phải Phong Bình quanh co vòng vo mắng anh là chuột chết không?

“Người mua video của hai người đó, anh cũng đã điều tra ra rồi, là Vương Chấn.”

Về mặt Phong Kính trầm xuống, đúng là anh ta thật.

Giang Nhiễm cũng không ngờ người đó là Vương Chấn, mặc dù anh ta và Phong Nhã âm ỉ ly hôn nhưng Phong Kính chưa từng đắc tội với anh ta mà nhỉ? Tại sao lại muốn đối phó Phong Kính?

Cô theo bản năng nhìn qua Phong Nhã, cô ấy vẫn cúi đầu ăn hoa quả.

Phong Bình tiếp tục nói: “Tần Phàm có thể xử lý hai tên chó săn kia, chẳng qua Vương Chấn dẫu sao cũng từng là con rể nhà họ Phong, cậu ta không tiện ra tay nên giao cho anh.” Anh ta nói tới đây thì dừng lại, giọng điệu càng lạnh

lòng hơn vừa rồi, “Tên Vương Chấn bỏ ra năm trăm vạn mua video từ tay của hai tên chó săn kia, hừ, lại còn tiêu năm trăm vạn để mua thứ đồ này, xem ra trước đó anh đã quá nhẹ tay rồi.”

Phong Kính suy nghĩ một lát mới hỏi Phong Nhã: “Chuyện ly hôn của chị và Vương Chấn như nào rồi?”

Phong Nhã đáp: “Cuối tuần còn phải ra tòa, chủ yếu là tranh cãi tài sản thôi.”

Phong Kính dặn dò: “Sau này có khả năng anh ta sẽ còn lên tìm chị, chị không được mềm lòng đâu đấy.” Lúc trước cô ấy không để ý đến sự phản đối của mọi người, nhất định phải kết hôn với Vương Chấn, không chừng bây giờ Vương Chấn cầu xin cô ấy một chút là cô ấy lại hồ đồ cho xem.

Dường như Phong Nhã biết được suy nghĩ của anh, chặc một tiếng: “Yên tâm đi, lúc trước mắt chị mù đã được chữa trị hết cùng với chân rồi. Chị sẽ không gặp riêng anh ta, có chuyện gì thì cứ để anh ta tìm luật sư của chị.”

“Ừm, vậy là được rồi.”

Bọn họ nói chuyện một lúc, Phong Bình và Phong Nhã rời đi. Bọn họ vừa mới đi không bao lâu thì Tần Phàm lại gọi điện thoại tới. Phong Kính thở dài, cam chịu số phận nghe máy: “Người đại diện Tần à, có chuyện gì thế?”

“Tôi muốn thông báo với cậu, xét thấy sức khỏe của cậu bình phục rất tốt, công ty và đoàn phim đã thương lượng, quyết định để cậu bắt đầu làm việc.”

Phong Kính: “...”

“Việc này cũng xuất phát từ dư luận, qua sự tẩy trắng quy mô lớn hôm qua, mặc dù đã giảm tổn thất đến mức nhỏ nhất nhưng vẫn có antifan bám chặt vào chuyện video không buông. Bây giờ chứng minh tốt nhất chính là cậu ra ngoài làm việc bình thường, chặn miệng bọn họ lại.” Trước đó Phong Kính hôn mê lâu như vậy, anh ta cũng không muốn để Phong Kính đến phim trường, nhưng đã có người bắt đầu nói lần trước Phong Kính bị thương ở đoàn phim chỉ để

làm nền cho chuyện “tinh thần bất thường”, khoảng thời gian gần đây anh ở nhà không phải để dưỡng thương mà là để trị “bệnh”.

Có đôi khi Tần Phàm thật sự rất bội phục cấu tạo não của cư dân mạng, có sức tưởng tượng như thế thì đi viết truyện gián điệp chiến tranh không phải tốt hơn à? Vì sao lại cứ muốn bám theo ngôi sao thế?

“Cậu phải làm người phát ngôn cho mấy nhãn hiệu lớn, hình tượng cá nhân rất quan trọng, nếu đổi thành người khác, tôi có thể chờ sóng gió dư luận qua đi, nhưng cậu thì không được, bên phía nhãn hiệu cũng sẽ gây áp lực cho chúng ta.” Tần Phàm tiếp tục giải thích, “Lại còn rất nhiều nhãn hiệu có lẽ cũng sẽ vì vậy mà tìm những người phát ngôn khác. Xuất phát từ nhiều mặt như vậy, tôi cho rằng vẫn nên càng nhanh quay về đoàn phim càng tốt.”

Phong Kính thở dài, anh biết Tần Phàm nói rất đúng: “Được rồi, nhưng có thể để sau thứ bảy không? Thứ bảy tôi đi chọn váy cưới với Giang Nhiễm rồi.”

“Chuyện này tôi phải xác nhận lại với bên phía đoàn phim đã, cậu cũng biết đoàn phim nhiều người như vậy, vì cậu chậm trễ mà sẽ bị trùng lịch với những người khác.”

“Được rồi.”

“Còn có, từ hôm nay trở đi cậu phải chú ý ăn uống, tôi sẽ để Michelle giám sát cậu, khóa tập thể hình cũng phải tiếp tục đi. Lúc cậu trở về đoàn phim phải khôi phục lại dáng người như ban đầu.”

“...” Điểm này Phong Kính không tán thành, “Dáng người của tôi thay đổi bao giờ? Vốn vẫn giống như ban đầu đấy chứ, cơ bụng của tôi không ít đi múi nào hết!”

“Ha ha, thật không, cậu nói xem, trong khoảng thời gian này cậu có vận động không?”

Phong Kính suy nghĩ một lúc mới đáp: “Tối hôm qua tôi vừa vận động xong đấy.”

Tần Phàm: "..."

Không biết vì sao, anh ta cảm thấy những lời này không đơn giản.

Anh ta thì không nghiên cứu sâu hơn nữa, nhưng Giang Nhiễm ngồi bên cạnh Phong Kính lại ném gối dựa sofa vào anh.

Tần Phàm thông báo rõ công việc rồi tắt điện thoại, Giang Nhiễm thấy Phong Kính cuối cùng cũng nói xong, trừng mắt nhìn anh: "Em phát hiện càng ngày anh càng không biết xấu hổ, nói cái gì đấy hả?"

Phong Kính cực kỳ vô tội nhìn cô: "Chẳng lẽ anh nói không đúng sao? Tối hôm qua rõ ràng có vận động cùng với em mà."

"... Anh còn dám nói hả?" Giang Nhiễm lại ném một cái gối dựa vào người anh. Phong Kính mỉm cười đón lấy gối dựa, xoa xoa đầu cô: "Sắp tới có lẽ anh lại bận rồi, vốn đang nghĩ nhân cơ hội này nghỉ ngơi rồi ở bên em."

Giang Nhiễm biết công việc anh không cho phép, lắc đầu: "Không sao đâu, dù sao bây giờ em cũng ở đây rồi, cơ hội gặp mặt nhiều hơn trước đây mà."

"Ừm." Phong Kính lại xoa đầu cô, "Nhưng em yên tâm, trước tháng tư là bộ phim có thể đóng máy, sẽ không ảnh hưởng đến việc chúng ta chuẩn bị hôn lễ đâu." Trước khi anh kết hôn, cho dù Tần Phàm còn muốn sắp xếp công việc gì cho anh, anh cũng sẽ không nhận.

Không đúng, sau khi kết hôn cũng không thể sắp xếp, anh còn muốn hưởng tuần trăng mật.

Anh và Giang Nhiễm ở bên nhau hưởng thụ mấy ngày thanh thoi cuối cùng, còn có người mấy ngày tới lại sút đầu mẻ trán rồi.

Chương 68: Đêm thứ sáu mươi tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Đã gần tới Tết âm lịch, Vương Chấn không hề cảm nhận được chút vui mừng ngày Tết nào mà ngược lại còn thấy mây mù giăng lối.

Sau khi bại lộ chuyện tin tức của Phong Kính, Phong Bình không chỉ chèn ép anh ta ác liệt hơn trong chuyện làm ăn mà còn chính thức khởi tố anh ta. Chuyện ra tòa ly hôn của anh ta và Phong Nhã còn chưa xong thì lại có thêm một vụ kiện với nhà họ Phong.

Điều tồi tệ hơn nữa chính là hôm nay có người lấy danh nghĩa tố cáo công ty bọn họ trốn thuế, các bộ phận liên quan đều bị điều tra.

Chuyện này không cần nghĩ, chắc chắn vẫn do Phong Bình ra tay, Vương Chấn đập vỡ một đồng hồ trong văn phòng rồi nhặt di động dưới mặt đất lên, gọi điện thoại cho Ngụy Toa.

Đã một tuần trôi qua từ lần gặp mặt trước của bọn họ, suốt một tuần này, Ngụy Toa dùng đủ lý do từ chối lời hẹn của anh ta, có ý vứt bỏ anh ta không thèm đếm xỉa.

Vương Chấn cười mỉa, nhà họ Phong và nhà họ Ngụy chẳng tốt đẹp tẹo nào, lúc trước anh ta không nên bị ma xui quỷ khiến dây vào cuộc tranh chấp giữa hai nhà này, để rồi kết quả chưa vợ vết được gì mà còn rước họa vào thân.

Điện thoại vang lên rất lâu mà chưa có ai nghe máy, Vương Chấn cố hết sức kiềm chế cảm xúc nóng nảy muốn phát điên, gọi thêm một lần nữa. Cũng may lần này Ngụy Toa đã nghe máy.

“Vương Chấn hả, có chuyện gì không?” Giọng của Ngụy Toa nghe không

có chút tinh thần nào, giống như vừa mới tỉnh ngủ. Vương Chấn không biết cô ta lại giở trò gì, nói thẳng: “Hai ngày nay Phong Bình liên tục ra tay với công ty anh, phá vụ làm ăn của anh thì coi như thôi đi, còn tố cáo sổ sách kế toán của anh có vấn đề. Tất cả mọi người đều là người làm ăn, chuyện như vậy đều hiểu rõ cả, sổ sách nhà ai cũng không thể vượt qua nổi việc điều tra, anh ta định dìm chết anh luôn.”

Ngụy Toa im lặng nghe anh ta nói xong rồi mới ho khan vài tiếng đáp: “Ai bảo trước đó anh thích động vào Phong Kính chứ, anh cũng biết Phong Bình để ý đến người em họ này của anh ta nhất mà.”

Sức khỏe của mẹ Phong Bình không tốt, chỉ có một đứa con trai là anh ta, từ nhỏ Phong Bình đã quan tâm đến em trai lẫn em gái họ, vẫn đối xử với Phong Kính như em trai ruột thịt của mình.

Vương Chấn nghe thấy tên Phong Kính, lửa giận lại bùng lên, anh ta bỏ ra năm trăm vạn để mua tin tức, còn cho rằng có thể dìm chết Phong Kính, không ngờ lại bị bọn họ dễ dàng dẹp loạn! Số tiền này thật sự không hề đáng giá!

Chẳng qua nghe nói hai tên chó săn kia cũng bị dạy dỗ rất thảm nên trong lòng anh ta cảm thấy được an ủi.

“Anh gọi điện thoại tìm em không phải để mời em giúp anh phân tích động cơ của Phong Bình, trước đó chúng ta đã nói rõ ràng rồi còn gì, nhà họ Ngụy giúp anh kiểm chế nhà họ Phong, nhưng bây giờ hoàn toàn không giống những gì đã nói! Anh trai em đâu? Anh ta định chờ đến khi anh tuyên bố phá sản mới chuẩn bị ra tay ư?”

“Ấy ấy, anh hiểu lầm anh trai em rồi.” Ngụy Toa đổi giọng nũng nịu, nghe giọng nói ngọt ngào đáng yêu của cô ta, lòng Vương Chấn không khỏi mềm nhũn, “Anh trai em cũng muốn giúp anh, nhưng Phong Bình đã biết chúng em động tay động chân sau lưng nên hôm qua anh ta tự mình đến công ty tìm anh trai em, hai người nói chuyện lâu lắm. Không phải anh trai em không giúp anh mà là thật sự lực bất tòng tâm mà.”

“Hừ, em lừa đứa trẻ ba tuổi đấy à? Nhà họ Ngụy và nhà họ Phong đối đầu nhiều năm như vậy, sao lần này đã sợ rồi?” Trong lòng anh ta biết, giống như

lời Phong Nhã, đối với nhà họ Ngụy mà nói, anh ta chỉ là một quân cờ để đối phó với nhà họ Phong, bây giờ quân cờ này trở thành đồ bỏ đi, đương nhiên bọn họ sẽ không làm chuyện gì cho anh ta nữa.

Nhưng anh ta không muốn thừa nhận.

“Anh tự đến công ty tìm anh trai em.”

Ngụy Toa đáp: “Sáng sớm hôm nay anh ấy đã đi công tác rồi, có lẽ phải đến tháng sau mới về được.”

“...” Rõ ràng là cố ý tránh anh ta. Rốt cuộc Vương Chấn cũng mất hết kiên nhẫn với Ngụy Toa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngụy Toa, mấy người chờ đây cho tôi! Cho dù tôi có chết cũng phải kéo người nhà họ Ngụy chịu tội thay!”

Ngụy Toa bị sự tàn nhẫn trong lời của anh ta dọa, vội vàng cúp điện thoại. Xem ra cô ta vẫn nên nghe lời bố, ra nước ngoài chơi một thời gian rồi về. Tên Vương Chấn này mà điên lên, nếu thật sự tìm tới cửa thì phiền phức lắm.

Cô ta lập tức hẹn một người chị em tốt nhất của mình cùng nhau đặt vé máy bay ra nước ngoài. Vương Chấn ném điện thoại đi rồi lại nhặt điện thoại lên.

Nhà họ Ngụy quyết tâm định vứt bỏ anh ta, anh ta nhìn chằm chằm thông tin danh bạ trên di động vài lần, cuối cùng cũng nhận ra, hiện tại người duy nhất có thể giúp mình có lẽ chỉ còn người đang chuẩn bị ra tòa ly hôn với mình, người sắp trở thành vợ cũ của mình - Phong Nhã.

Mặc dù trước đó đã náo loạn với Phong Nhã như vậy nhưng anh ta hiểu Phong Nhã, cô ấy là người rất tình cảm. Tục ngữ nói, một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, nếu bản thân cúi đầu đi cầu xin cô ấy, chắc cô ấy sẽ không thật sự nhìn mình đi vào chỗ chết đâu.

Sau khi hạ quyết tâm, anh ta định sẵn mấy lời đơn giản trong đầu rồi gọi vào số Phong Nhã.

Lúc này Phong Nhã đang ở nhà ăn hoa quả và xem phim, Phong Bình nói trước khi giải quyết xong vụ kiện kia thì không cần cô ấy tới công ty, cô ấy cũng vui vẻ thoải mái. Khi thấy Vương Chấn gọi đến thì cô ấy hơi ngẩn người, xem ra Phong Kính nói không sai thật, Vương Chấn lại thật sự vác mặt đi tìm cô.

Cô suy nghĩ một lúc mới nghe máy: “Có chuyện gì?”

Thái độ của cô khá lạnh nhạt nhưng Vương Chấn nghe nhiều ở chỗ Ngụy Toa nên đã không còn cảm thấy gì cả: “Phong Nhã, hôm nay em có thời gian không? Anh muốn nói chuyện với em.”

“Tôi không rảnh.”

“Vậy ngày mai thì sao? Hoặc là ngày nào em rảnh, anh phối hợp với em.”

Phong Nhã đáp: “Nếu để gặp anh thì tôi không có ngày nào rảnh hết.”

“Cô!” Vương Chấn bị cô nói thẳng ra như thế thì lửa giận bùng lên, nhưng nghĩ đến mục đích của mình thì anh ta lại kìm giọng nói lại, “Anh biết trước kia là anh có lỗi với em, anh sẽ giải thích. Mặc kệ thế nào thì chúng ta cũng từng yêu nhau, bây giờ nhất định phải âm ỉ đến mức này sao? Chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện không em?”

“Từng yêu nhau ư? Vương Chấn, anh nhìn lại lương tâm của mình đi, anh thật sự từng yêu tôi sao?” Phong Nhã nói xong lại bổ sung, “À, tôi quên mất, anh vốn không hề có lương tâm.”

“Anh...”

“Anh Vương, tôi và anh không còn gì để nói nữa, nếu anh có chuyện gì thì có thể liên hệ trực tiếp với luật sư của tôi.”

Vương Chấn mím môi, nói: “Nếu em đã ghét anh như vậy, vì sao không chặn số anh?”

Phong Nhã bật cười: “Tôi không chặn anh chỉ vì chúng ta còn phải ra tòa nữa, chặn xong nếu có chuyện thì liên hệ kiểu gì? Nhưng anh đã nói như vậy thì bây giờ tôi sẽ chặn anh, anh có số điện thoại của luật sư rồi chứ? Sau này cứ liên hệ trực tiếp với cô ấy nhé.”

Phong Nhã nói xong liền cúp điện thoại, sau đó thật sự chặn số Vương Chấn. Hôm nay hai lần bị phụ nữ cúp điện thoại, tâm trạng Vương Chấn cực kì khó chịu, anh ta gọi vào số Phong Nhã một lần nữa, phát hiện mình thật sự bị chặn rồi.

“Mẹ kiếp!” Anh ta thắp giọng chửi một tiếng, ném điện thoại lên sofa. Ngồi trong văn phòng một lát, anh ta cầm lấy áo khoác rời khỏi công ty.

Hẹn mấy tên bạn giang hồ ở con ngõ nhỏ phía Nam, Vương Chấn còn uống điên cuồng hơn lần trước. Tên đàn em bên cạnh thấy dáng vẻ mụn rượu giải sầu của anh ta liền hỏi: “Nghe nói gần đây Phong Bình đang ra tay với anh à?”

“Hừ, hôm nay còn có người đến kiểm tra sổ sách công ty đấy.”

“Tàn nhẫn vậy ư? Bây giờ anh và Phong Nhã còn chưa ly hôn cơ mà, bảo cô ta nói với Phong Bình đi.”

“Tao cũng nghĩ thế, lại nói dẫu sao cũng là vợ chồng, đúng không? Có điều con đàn bà kia không hề muốn gặp tao, còn chặn số tao! Chỉ biết lôi luật sư ra!”

Tên kia suy nghĩ một chút rồi nói với anh ta: “Anh Vương, không sao hết, không phải chỉ là muốn gặp mặt nói chuyện với cô ta một lúc thôi sao, cái này thì có gì khó chứ?”

Vương Chấn say khướt nhìn về phía hắn: “Mày có cách gì?”

“Chuyện này cứ giao cho bọn em, cam đoan sẽ mời được chị dâu đi gặp anh.”

Thứ bảy, Phong Kính và Giang Nhiễm theo lời hẹn với nhà thiết kế đi đến văn phòng của cô ấy xem bản thảo thiết kế váy cưới. Phong Nhã cũng đi cùng tới đó, mặc dù cô ấy đã từng kết hôn một lần nhưng thấy váy cưới xinh đẹp bày ở cửa hàng thì ham muốn kết hôn lại bùng cháy.

“Mấy bộ váy cưới này đẹp quá! Còn đẹp hơn váy chị mặc khi kết hôn nhiều!” Cô ấy kích động đi dạo một vòng quanh sảnh trưng bày, chỉ vào một người mẫu nói, “Tôi có thể thử bộ này không?”

Nhân viên lễ tân của cửa hàng nói: “Có thể ạ, xin cô Phong chờ một chút.”

Phong Kính cạ lời nhìn cô ấy: “Chị đã ba mươi tuổi rồi, cũng từng có lịch sử kết hôn, thấy váy cưới mà còn có thể kích động đến vậy à?”

“Sao nào, em có ý kiến gì à? 30 tuổi thì làm sao, từng kết hôn thì làm sao? Ai mà không muốn thành một cô công chúa chứ?”

Giang Nhiễm bật cười: “Đúng đúng, con gái trời sinh vốn không có sức chống cự với váy cưới.”

Phong Kính kéo tay cô đi vào bên trong: “Vậy để chị ấy ở đây từ từ thử đi, chúng ta đi xem bản thiết kế.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm và Phong Kính đi vào văn phòng gặp nhà thiết kế. Cô ấy lấy sổ đo cho Giang Nhiễm và Phong Kính trước, sau đó lấy ra ba bức vẽ phác họa để bọn họ chọn.

Chúng bệnh gặp trở ngại trong lựa chọn của Giang Nhiễm lại phát tác ngay lúc này, mỗi một bộ đều có điểm nhấn riêng, mỗi một bộ đều đẹp vô cùng, cô khó mà chọn lựa được.

“Vậy... chúng ta mua cả ba bộ nhé?” Phong Kính đề nghị.

“...” Có tiền cũng không cần phung phí vậy chứ, ba bộ đấy! Mỗi một bộ cô đều cảm thấy quý lên tận trời!

“Không không không, anh cho em chút thời gian, em nhất định có thể chọn được một bộ.”

Phong Kính nhìn dáng vẻ của cô, không nhìn được cười khẽ: “Hay là gọi chị vào tham khảo giúp em nhé?”

“Thôi... Không cần làm phiền chị ấy thử váy cưới đâu.” Hiếm thấy Phong Nhã không vì hôn nhân thất bại với Vương Chấn mà kháng cự việc kết hôn, trong lòng cô vẫn hy vọng Phong Nhã có thể tìm được một mối duyên phận mỹ mãn.

“Nếu không, giống như khi còn nhỏ đi mua đồ, điểm binh điểm tướng nhé?” Phong Kính lại đề nghị.

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không được, đồ quan trọng như vậy, làm thế quá qua loa.”

Giang Nhiễm nhìn ba bức vẽ thiết kế, rồi rầm một lúc lâu, cuối cùng khó khăn đưa ra quyết định: “Bộ này đi.”

Phong Kính dựa lại gần nhìn thoáng qua, đôi mắt cong lên: “Anh cũng thích bộ này nhất.”

“... Vậy anh nói sớm đi chứ, đỡ để em phải rầm lâu như vậy.”

Phong Kính đáp: “Vì anh muốn để em chọn bộ em thích nhất mà.”

“...” Nhà thiết kế ở một bên rút cuộc cũng từ chối thức ăn cho chó của bọn họ, “Được rồi, tôi đã biết, váy cưới sẽ hoàn thành đúng hạn, bây giờ hai người có thể đi được rồi.”

Giang Nhiễm trừng mắt lườm Phong Kính, xem đi, anh khiến người ta tức

giận rồi đấy.

Phong Kính vô tội nhường mày, làm gì có, bọn họ là nhà nghệ thuật, cứ thích tức giận lung tung thôi.

Giang Nhiễm: "..."

Lúc hai người đi ra, Phong Nhã mặc một bộ váy cưới đứng trước gương, thấy bọn họ tới thì cô ấy kích động nói: "Thế nào thế nào? Đẹp không?"

Giang Nhiễm gật đầu: "Đẹp lắm ạ!"

Phong Kính: "..."

Anh cảm thấy lúc hữu nghị nhất của phụ nữ chính là khi họ tăng bốc thổi phồng nhau.

Phong Nhã còn đang thử váy cưới thì Phong Kính nhận được điện thoại của Tần Phàm, anh ta bảo anh đến công ty một chuyến để thương lượng lịch trình tiếp theo. Phong Kính thấy váy cưới cũng chọn xong rồi nên đồng ý.

Anh nói với Giang Nhiễm và Phong Nhã, Phong Nhã không thềm đề ý xua xua tay: "Em có thể yên tâm đi đi, lát nữa chị và Nhiễm Nhiễm còn muốn tiếp tục dạo phố."

"..." Khóe miệng Phong Kính giật giật, xoa đầu Giang Nhiễm, "Vậy hai người cứ từ từ đi dạo, sau khi anh rời công ty sẽ đón hai người đi ăn cơm tối nhé."

"Vâng."

Chương 69: Đêm thứ sáu mươi chín

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Nhã kéo Giang Nhiễm ở lại cửa hàng thử váy cưới nửa tiếng rồi mới rời đi. Trên đường, cô ấy còn không nhịn được nói với Giang Nhiễm: “Chờ chị giải quyết xong vụ ly hôn này, chị muốn đi nước ngoài du lịch một tháng, nói không chừng có thể gặp được một anh chàng siêu đẹp trai nào đó rồi kết hôn với anh ấy luôn!”

Giang Nhiễm thấy dạo này Phong Nhã cũng dồn nén không ít áp lực, đi nước ngoài chơi giải sầu là chuyện tốt: “Vâng, không chừng còn là một chàng trai ngoại quốc tóc vàng mắt xanh ấy chứ! Sau đó còn có thể sinh một đứa con lai xinh đẹp!”

“Đúng đúng đúng! Đứa con mắt màu xanh!”

Hai người tán gẫu với nhau đến nỗi trái tim thiếu nữ cũng bùng nổ luôn.

Đến trước một cửa hàng bán hoa, Phong Nhã dừng lại chọn một bó. Giang Nhiễm nhìn cửa hàng bán các loại hoa tươi, cũng định mua một bó về.

“Bó mấy cành hoa này lại giúp tôi.” Phong Nhã chọn mấy bông hoa hồng vừa nở rộ, đưa cho chủ cửa hàng.

“Vâng, xin chị chờ một lúc.” Chủ cửa hàng cầm hoa đi vào, còn Giang Nhiễm vẫn đang chọn hoa lan.

Một chiếc xe taxi màu trắng đột ngột dừng lại ở ven đường, ba người đàn ông to lớn bước xuống xe. Phong Nhã thấy bọn họ đi về phía mình liền mơ hồ có dự cảm không tốt, cô ấy nhú mày muốn lôi người đang chọn hoa đi, kết quả mấy tên đàn ông vội đuổi theo rồi chặn lại.

“Ngại quá, phiền mấy người nhường đường.” Cô túm Giang Nhiễm, định đi vòng qua bên cạnh nhưng lại bị một tên đàn ông cản lại.

Tên đó có mái tóc đen dài, dáng vẻ hung dữ, nhìn qua không dễ chọc vào. Hắn hất tóc mình, đánh giá Phong Nhã: “Cô là Phong Nhã?”

Phong Nhã đáp: “Ngại quá, anh nhận nhầm người rồi.”

“Hừ, tôi đã xem ảnh chụp của cô rồi, không nhầm đâu. Lôi đi!”

Hắn vừa dứt lời, trên xe lại có hai người bước xuống, Giang Nhiễm định hét lên, vừa há miệng đã bị người phía sau bịt kín. Tên đàn ông cầm đầu liếc cô, ý bảo những người khác cũng lôi luôn đi.

Xe bọn chúng dừng ở ven đường, Giang Nhiễm và Phong Nhã nhanh chóng bị bọn chúng kéo lên xe. Chủ cửa hàng bán hoa nghe thấy tiếng động bên ngoài, chạy ra nhìn thử thì đúng lúc thấy cửa xe taxi đóng lại, nghênh ngang rời đi, trên mặt đất còn mấy bông hoa lan rơi lả tả.

Chủ cửa hàng thấy chuyện này không ổn nên vội báo cảnh sát. Vì có thể là bắt cóc nên cảnh sát tới rất nhanh, chủ cửa hàng nói đại khái chuyện xảy ra với bọn họ, nhưng cô ấy cũng không nhìn rõ người trên xe, không thể cung cấp được bao nhiêu chứng cứ.

Cảnh sát quyết định đi xem thử camera giám sát trên đường, xem có thể phát hiện manh mối gì không, cô chủ cửa hàng tiến về phía họ, gọi bọn họ lại nói: “Đúng rồi, trong hai cô gái mua hoa kia, hình như có một người là bạn gái của Phong Kính.”

Người cảnh sát trẻ tuổi phụ trách ghi chép nghe cô ấy nói như vậy thì ngẩng đầu lên nhìn: “Cô nói Phong Kính, là Phong Kính kia sao?”

Cô chủ gật đầu đáp: “Chính là anh ấy.”

Cảnh sát trẻ tuổi nhú mày, nhìn người cảnh sát nhiều kinh nghiệm hơn anh ta ở bên cạnh: “Tổ trưởng, nếu người bị bắt đi là bạn gái Phong Kính thì vụ án

này có lẽ sẽ không đơn giản như vậy đâu.”

Người được anh ta gọi là “tổ trưởng” cũng hơi nhú mày: “Trước mặt nghĩ cách liên lạc với Phong Kính, xác nhận thân phận người bị bắt đã.”

“Vâng.”

“Sao cô biết bạn gái của Phong Kính?” Cảnh sát hỏi chủ cửa hàng. Cô ấy đáp: “Tôi từng thấy ảnh của cô ấy trên Weibo, khoảng thời gian trước cô ấy còn lên hot search nữa mà!”

Cô ấy nói xong thì lấy điện thoại ra, mở Weibo tìm kiếm một lúc, rồi đưa tới trước mặt cảnh sát: “Anh xem đi, chính là cô ấy! Nhưng chỉ có sườn mặt nên tôi cũng không dám chắc chắn.”

Cảnh sát nhìn một lúc, xin ảnh chụp từ cô ấy rồi đi điều tra camera theo dõi trên đường.

Lúc này Phong Kính đang còn thảo luận lịch trình tiếp theo với Tần Phàm trong văn phòng của anh ta. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày anh đều đi tập thể hình, còn mang Giang Nhiễm đi cùng, huấn luyện viên ngoại trừ việc bị ghen một bụng thức ăn cho chó ra thì cũng không còn oán hận gì khác.

Tần Phàm cũng biết được tình trạng Phong Kính từ chỗ huấn luyện viên, mặc dù anh nghỉ ngơi gần một tháng nhưng dáng người vẫn chưa thay đổi thật, chỗ cần cơ bắp, chỗ cần đường cong vẫn có đủ.

“Cứ quyết định vậy đi, ngày kia chính thức đưa tin về đoàn phim, chúng tôi sẽ bắt đầu tuyên truyền.” Tần Phàm nói tới đây, điện thoại trên bàn vang lên, “Chờ một lát, để tôi nghe điện thoại.”

Điện thoại là do thư ký của anh ta gọi tới, anh ta nghe xong vài giây, hai hàng lông mày nhú lại, vài phút sau, sắc mặt của anh ta càng ngày càng kém, ngay cả Phong Kính cũng chú ý đến cuộc điện thoại kia của anh ta.

“Sao thế? Biểu cảm này của anh không phải là lại có ai say rượu lái xe bị

bắt vào cục cảnh sát chứ?” Lần trước anh thấy vẻ mặt này của Tần Phàm là lúc nghệ sĩ còn đang trên đà nổi tiếng dưới tay anh ta bị bắt vì say rượu lái xe.

Tần Phàm buông điện thoại, nhú mày nhìn anh: “Tôi có chuyện muốn nói cho cậu, nhưng cậu nghe xong nhất định phải bình tĩnh.”

Phong Kính cũng theo bản năng nhú mày: “Có liên quan tới tôi? Không phải lại có tin nóng gì chứ?” Phong Kính tự thấy bản thân đã không còn gì để có thể gây bùng nổ nữa.

“Vừa rồi cảnh sát gọi điện tới công ty nói chị gái cậu và Giang Nhiễm có khả năng đã bị bắt cóc.”

Trái tim Phong Kính như bị người nào đó dùng dây thừng siết chặt, trong nháy mắt không thể thở nổi: “Anh nói cái gì?”

Tần Phàm: “Là chủ cửa hàng bán hoa báo cảnh sát, nói thấy hai cô ấy bị lôi lên một chiếc xe. Cảnh sát căn cứ theo ảnh cô ấy cung cấp và đối chiếu với camera giám sát, trong đó thật sự có một người rất giống với Giang Nhiễm, bọn họ muốn xác nhận với cậu, cậu còn liên lạc được với hai cô ấy nữa không?”

Phong Kính vội vàng lấy điện thoại ra, tên đầu tiên trong danh bạ chính là Giang Nhiễm, anh bấm gọi.

Điện thoại tắt máy.

Anh lại gọi vào số Phong Nhã, vẫn tắt máy.

Trái tim Phong Kính như hai cú điện thoại này chìm xuống đáy hồ rồi đóng băng, ngay cả ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng.

Tần Phàm nhìn vẻ mặt của anh thì biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, anh ta cũng cực kỳ lo lắng đến an toàn của hai người họ, nhưng bây giờ anh ta càng sợ Phong Kính nhất thời kích động mà làm ra chuyện gì nguy hiểm: “Bây giờ cảnh sát đang ở ngay phòng nghỉ bên ngoài, tôi và cậu cùng đi qua.”

Phong Kính đứng lên, không nói gì, im lặng đến đáng sợ. Anh im lặng như vậy thì Tần Phàm càng lo lắng, Phong Kính và Phong Bình là anh em họ, mặc dù tính cách hai người hoàn toàn không giống nhau nhưng đều chảy chung dòng máu nhà họ Phong.

Dáng vẻ này của anh rất giống Phong Bình, khiến Tần Phàm hơi hoảng sợ.

Anh ta không nói gì, đi cùng Phong Kính ra ngoài rồi lấy di động ra báo tin cho Phong Bình.

Hai người mới vừa đi ra ngoài, thư ký liền tiến lên đón: “Giám đốc Tần, cảnh sát ở phòng nghỉ bên cạnh.”

“Tôi biết rồi, cô đi làm việc của cô đi.”

“Vâng.”

Thư ký đẩy cửa phòng nghỉ giúp bọn họ rồi xoay người rời đi. Hai người cảnh sát thấy bọn họ đi vào thì đưa thẻ chứng minh thân phận.

“Là như vậy, chúng tôi nhận được cuộc gọi báo án, nghi ngờ có người bắt cô Phong Nhã và cô Giang Nhiễm đi, trước mắt các anh có nhận được điện thoại gì không?”

Giọng nói bình tĩnh của Phong Kính vang lên: “Không có, nhưng quả thật bây giờ điện thoại của hai người ấy đều không gọi được.”

Cảnh sát lấy ra mấy bức ảnh, đặt lên trên bàn: “Đây là hình ảnh chúng tôi lấy được từ camera giám sát, vì khoảng cách khá xa nên không được rõ. Anh nhìn xem có phải hai cô ấy không?”

Ảnh chụp quả thật rất mờ, không thể nhìn rõ mặt, nhưng Phong Kính nhận ra quần áo của bọn họ. Cánh tay anh đặt ở bên cạnh từ từ siết chặt, thở ra một hơi rồi lên tiếng: “Là hai người họ.”

Hai người cảnh sát liếc nhau, lại hỏi: “Xin hỏi lần cuối cùng anh nhìn thấy hai cô ấy là khi nào?”

“Chiều này chúng tôi cùng đi chọn váy cưới, chọn xong thì tôi có việc đi trước, hai cô ấy nói muốn tiếp tục đi dạo phố. Lúc ấy khoảng 3 giờ.”

“Anh có phát hiện ra ai đi theo các anh không?”

“Không.”

“Vậy anh có nghi ngờ người nào không?”

Ánh mắt Phong Kính tối sầm lại: “Có.”

“Ai vậy?”

“Vương Chấn.” Phong Kính nói, “Chồng của chị gái tôi, hiện tại hai người bọn họ đang chuẩn bị ra tòa ly hôn, khoảng thời gian trước người tung tin của tôi lên mạng cũng là anh ta, bây giờ chúng tôi cũng đã khởi tố anh ta vì chuyện này.”

Hai cảnh sát lại trao đổi ánh mắt, vậy thì xem ra vụ bắt cóc này không phải vì tiền mà là vì báo thù?

“Anh có cách nào liên lạc với Vương Chấn không, có địa chỉ không?”

“Có.” Phong Kính nói cho cảnh sát số điện thoại, địa chỉ nhà và địa chỉ công ty Vương Chấn. Cảnh sát đứng dậy, chuẩn bị đi điều tra Vương Chấn, trước khi đi còn đặc biệt dặn dò Phong Kính: “Anh Phong, tôi hiểu tâm trạng bây giờ của anh, chuyện này nên giao cho cảnh sát chúng tôi, các anh không được tự tiện hành động.”

Phong Kính đáp: “Tôi biết rồi.”

Cảnh sát lại nhìn anh một cái, quay sang nói với Tần Phàm: “Anh Tần, anh

là người đại diện của anh ấy đúng không? Xin anh quản lý tốt nghệ sĩ dưới tay mình.” Dựa theo kinh nghiệm, sự nhạy cảm nhiều năm của anh ta thì bây giờ trên người Phong Kính đang tỏa ra hơi thở quá nguy hiểm, anh ta chắc chắn anh sẽ làm chuyện gì đó không ổn, nhưng anh ta lại không thể lấy lý do này để nhốt anh lại, chỉ có thể nhắc nhở người bên cạnh anh.

Đương nhiên Tần Phàm cũng hiểu được nên cam đoan với anh ta: “Yên tâm đi, đồng chí cảnh sát, nhưng đồng thời tôi cũng hi vọng các anh có thể nhanh chóng tìm được người về.”

“Chắc chắn rồi.”

Khi hai cảnh sát rời đi thì bên ngoài phòng nghỉ có khá nhiều người. Vốn dĩ bình thường tầng của Tần Phàm có rất ít người đi lên nhưng hôm nay nghe thấy chuyện bất quá lớn như vậy nên nhiều người đánh bạo chạy lên đây.

Tần Phàm vừa mở cửa ra liền thấy Mạnh Hành Xuyên trong đám người, anh ta nhíu mày lại, quát lên với người bên ngoài: “Tất cả xúm lại đây làm gì? Không có việc gì làm à?”

Đám người lập tức hoảng sợ tản ra, Mạnh Hành Xuyên cũng định rút lui theo thì lại bị Tần Phàm điểm danh: “Mạnh Hành Xuyên, có phải tôi sắp xếp cho cậu ít công việc quá phải không? Biểu hiện của cậu trong chương trình thực tế tệ như vậy mà còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt tôi hả?”

Anh ta không nói đến chương trình thực tế thì thôi, vừa nói đến chương trình hẹn hò với Vu Dao kia, Mạnh Hành Xuyên cảm thấy đầu mình phình to, “Giám đốc Tần à, anh thật sự không thể đối người hợp tác với tôi sao, tôi và Vu Dao thật sự không thể có cảm xúc gì đâu!”

“Ai cần các cậu có cảm xúc chứ, chương trình chỉ để gây sự chú ý, ngay cả gây sự chú ý cậu cũng không làm được đúng không?”

“Tôi...” Mạnh Hành Xuyên đang định nói thì liền nhìn về phía thang máy hầm hầm, “Giám đốc Tần, tôi thấy Phong Kính đi thang máy xuống rồi, thật sự không có chuyện gì chứ?”

“... !!!” Tần Phàm vội vã đuổi theo.

Chương 70: Đêm thứ bảy mươi

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tần Phàm không hề ngờ, anh ta chỉ không để ý Phong Kính mấy giây mà anh đã chạy đi mất.

Anh ta gọi điện thoại cho phòng bảo vệ trước, bảo bọn họ thấy Phong Kính thì ngăn lại ngay lập tức, tuyệt đối không thể để anh ra khỏi công ty.

Phong Kính đi thang máy thẳng từ căn phòng Tần Phàm xuống đến bãi đỗ xe. Đây là thang máy chuyên dụng của Tần Phàm nên sẽ không dừng lại giữa chừng, thế nên anh một đường xuống bãi đỗ xe không gặp trở ngại gì.

Bảo vệ nhận được điện thoại của Tần Phàm cũng nhanh chóng phản ứng, vội chạy tới bãi đỗ xe nhưng Phong Kính vẫn nhanh hơn bọn họ một bước ngồi vào ghế lái, lái thẳng ra ngoài.

Khi Tần Phàm xuống đến thì chỉ nhìn thấy đuôi xe của anh. Anh ta tìm được xe mình, định đuổi theo Phong Kính nhưng đến lúc lái xe ra thì đã không nhìn thấy xe Phong Kính nữa.

Anh ta nhú mày gọi điện thoại cho Phong Kính, điện thoại vẫn được kết nối nhưng đối phương không hề nghe máy. Anh ta kiên nhẫn gọi hai lần, đối phương trực tiếp chặn số anh ta.

“Chết tiệt!” Tần Phàm đấm một phát vào tay lái, tiếng còi chói tai kêu lên. Bây giờ lá gan Phong Kính càng lúc càng lớn, lại còn dám chặn người đại diện?

Đúng lúc này, Phong Bình gọi điện đến, Tần Phàm nhìn thấy tên của anh ta thì cảm thấy đầu hơi đau.

“Tôi đang ở dưới công ty cậu, Phong Kính đâu?”

Giọng nói không có cảm xúc của Phong Bình truyền ra từ ống nghe, Tần Phàm thở dài một hơi, lên tiếng: “Vừa lái xe chạy ra ngoài, không ngăn lại được.”

Phong Bình im lặng một lúc rồi cúp điện thoại.

Tần Phàm: “...”

Số mệnh của anh ta đã được định trước sẽ bị nhà họ Phong xung khắc à?

Nhưng Phong Kính chạy ra ngoài, anh ta không thể không quan tâm, anh ta gọi Michelle rồi phân công nhau đi tìm người.

Phong Kính không đi tìm Vương Chấn, anh đoán nếu do Vương Chấn làm thật thì anh ta chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn ở nhà hay công ty để chờ bọn anh tìm tới cửa đâu. Anh lái xe đến cửa hàng bán hoa mà hai cô bị bắt đi, muốn tìm kiếm manh mối xung quanh.

Dừng xe ở ven đường, Phong Kính đeo khẩu trang và đội mũ lên, mặc áo khoác vào rồi xuống xe.

Con phố này không phải là tuyến đường chính thế nên khá yên ắng, vì vậy mấy tên đó mới có thể dễ dàng bắt người đi như thế. Ngã tư phía trước có một trung tâm thương mại, trên đó còn treo poster của anh.

Anh nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt đảo qua cửa hàng bán hoa, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người một con chó nui đang nằm phơi nắng cách đó không xa.

Dáng người của con chó đó còn nhỏ hơn Nhị Hoàng, đang híp mắt lơ đãng ngủ gật. Phong Kính cảm thấy có thể nó đã nằm ở đây cả buổi chiều nên đi lên phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt nó.

Ánh nắng đột nhiên bị chặn, con chó nhỏ không vui mở to mắt ra nhìn.

Trước mặt có một người đàn ông đeo khẩu trang và đội mũ đang nhìn mình, nó liếc mắt nhìn anh, sủa lên mấy tiếng với anh: “Anh có thể tránh ra không?”

Vì đã trải qua mấy thử thách trước đó nên bây giờ Phong Kính nghe nó “nói chuyện” thì vẫn có thể mặt không đổi sắc: “Cậu đã nằm đây rất lâu à?”

“Đúng vậy, tôi vẫn nằm ở đây, đây là địa bàn của tôi, thế nên phiền anh nhường một chút, anh chặn mất ánh nắng của tôi rồi.” Con chó nín hừng hừng nói xong một hơi dài mới giật mình kinh ngạc mở to mắt nhìn Phong Kính, “Anh có thể nói chuyện với tôi hả?”

“Đúng vậy.”

“... Nhưng anh là loài người mà!”

Phong Kính không để ý đến sự kinh ngạc của nó mà tiếp tục hỏi: “Vậy chiều nay cậu có thấy một chiếc xe màu trắng bắt hai cô gái đi không?”

Con chó vẫn đắm chìm trong sự kinh ngạc của mình: “Trời ơi, có loài người có thể nghe tôi nói chuyện! Nhất định tôi đang nằm mơ!”

Phong Kính có phần mất kiên nhẫn: “Cậu nói cho tôi biết đi, tôi sẽ mua đồ ăn cậu thích.”

“Thật không?” Nó nghi ngờ nhìn anh, “Nhưng tôi đang nằm mơ mà.”

“Không phải nằm mơ.” Phong Kính véo mặt nó như Nhị Hoàng, “Đau không?”

Chú chó vội vàng kêu anh thả tay: “Tôi muốn ăn loại thịt quý nhất của cửa hàng lớn đằng kia, cửa hàng kia kìa, anh có thấy không?”

“Ừ, thấy rồi, lát nữa tôi sẽ đi mua cho cậu. Cậu nói cho tôi biết cậu có thấy chiếc xe kia không trước được không?”

“Có thấy, năm người đàn ông bước xuống, dáng vẻ rất đáng sợ kéo hai cô gái lên xe, tôi có kêu lên nhưng động tác của bọn họ quá nhanh.”

Phong Kính tập trung nhìn nó: “Cậu có biết những người đó không?”

“Không biết, nhưng tôi nhớ biển số xe của bọn chúng.”

“...” Phong Kính hơi khó tin nhìn nó. Chú chó dường như rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái này: “Tôi vốn định nói với cảnh sát, nhưng cảnh sát chỉ hỏi chủ cửa hàng bán hoa bên cạnh mà không hỏi tôi.”

Phong Kính nhanh chóng chấp nhận giả thiết này, hỏi chú chó núi biển số xe xong. Anh nhìn chăm chăm biển số xe trong lòng bàn tay, rơi vào trầm tư. Chắc cảnh sát có thể thông qua camera tra được biển số xe, có manh mối gì mới chắc chắn bọn họ cũng sẽ không báo cho anh, anh phải nghĩ biện pháp khác tra biển số này.

Anh thử tìm kiếm biển số xe này trên mạng, không ngờ lại tìm được chút thông tin. Có người ở thành phố A đăng bài lên diễn đàn hỏi có ai từng nhìn thấy biển số xe này ở con ngõ phía Nam không, thời gian đăng bài là một năm trước.

Phong Kính tắt điện thoại, xoay người rời đi. Chó núi ở phía sau gọi anh lại: “Không phải anh nói sẽ mua thịt cho tôi à?”

Phong Kính đáp: “Tôi tìm được người sẽ mua cho cậu, cậu cứ ở gần đây chờ tôi nhé.”

Phong Kính nhanh chóng lên xe, tìm đường đến ngõ ở phía Nam. Con ngõ ở phía Nam à... Anh nhớ trước đó lúc nói chuyện phiếm với Vu Dao đã từng nghe cô ấy nhắc tới, vùng hoạt động của người anh cả mà cô ấy quen biết chính là ở con ngõ phía Nam kia.

Cô ấy có biết chút gì không nhỉ?

Anh lấy điện thoại di động ra định gọi cho Vu Dao, vẫn chưa kịp nhấn số

thì Phong Bình gọi điện thoại tới. Anh suy nghĩ một lúc rồi vẫn nghe máy.

Giọng điệu của Phong Bình cực kỳ không tốt, mở miệng nói luôn: “Phong Kính, bây giờ em lập tức về nhà cho anh.”

Phong Kính: “Em biết em đang làm gì, anh không cần lo lắng.”

“Em biết em đang làm gì ư? Em biết một mình em ở bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm không? Anh đã liên lạc với cảnh sát rồi, bên phía bọn họ đã có manh mối, bây giờ em về ngay lập tức cho anh.”

“Bây giờ anh định để em ngoan ngoãn ngồi yên trong nhà ư? Xin lỗi anh, em không làm được.”

Phong Bình cân nhắc một lát mới nói: “Vừa rồi kẻ bắt hai người đó đi đã gọi điện thoại tới nhà.”

Phong Kính sửng sốt, vội truy hỏi: “Bọn chúng nói gì?”

“Em về nhà trước đi, anh chờ em ở nhà.”

Phong Kính nhú mày, cuối cùng vẫn quay xe lại rồi lái xe về nhà.

Sáng hôm nay khi Phong Nhã cho vệ sĩ giải tán thì tuyệt đối không ngờ chuyện sẽ thành ra như vậy.

Sau khi cô ấy và Giang Nhiễm bị bắt lên xe thì đối phương liền cướp điện thoại của các cô, còn cưỡng chế tắt máy. Tay Phong Nhã và Giang Nhiễm bị trói, cô ấy giãy giụa vài cái, nhú mày nhìn người trước mặt: “Các anh là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?”

Tên cầm đầu đáp: “Cô chủ nhà họ Phong đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn đưa các cô đến một nơi thôi.”

“Nơi nào?”

“Đi rồi các cô sẽ biết.”

Xe chạy khoảng một tiếng cuối cùng mới dừng lại. Đây là một tiểu khu cũ kỹ, bốn phía đều là nhà tầng thấp bé. Ven đường có mấy kẻ lang thang, còn có cả mấy tên đàn ông uống say vừa đi vừa làm ầm lên.

Quả là một nơi mà kẻ xấu người tốt lẫn lộn.

“Đi thôi.” Tên đàn ông đẩy nhẹ các cô, bắt các cô bước lên tầng.

Hành lang rất hẹp, hai bên còn chất đống không ít đồ vật lung tung, lúc lên tầng thì gặp được một bác gái hơn 40 tuổi đi từ trên xuống, thấy các cô thì có phần nghi hoặc, Phong Nhã định cầu cứu bà ấy nhưng bác gái kia hình như rất sợ mấy tên này, thấy bọn họ liền vội vàng bỏ chạy.

“Đến rồi.” Đi đến tầng ba, tên đàn ông gõ cửa phòng bên trái.

Cửa được mở ra rất nhanh, mùi rượu cũng theo đó bay ra. Phong Nhã và Giang Nhiễm đồng thời nhíu mày.

“Vào đi.” Người phía sau đẩy bọn họ vào, mùi rượu kia càng nồng nặc thêm.

Giang Nhiễm nhìn xung quanh, trong phòng bày biện cực kỳ đơn giản, bên trong đặt bộ sofa hơi cũ, chỗ gần cửa sổ có một cái bàn, trên bàn để vài chai rượu, trên mặt đất cũng có hàng đống chai rượu, còn có cả hộp cơm đã ăn sạch.

Trước bàn có hai người ngồi, một người cô không biết, một người khác là... Vương Chấn?

“Vương Chấn??? Lại là anh???” Phong Nhã cũng nhìn thấy Vương Chấn, kinh ngạc mở to hai mắt.

Vương Chấn vẫn còn hơi chóng mặt, dường như không kịp phản ứng,

ngược lại tên đàn ông ngồi bên cạnh anh ta lại lập tức đứng lên, cười nói với hai cô: “Đây không phải chị dâu à, sao vẫn còn trối thế này? Mau cởi trối ra đi!”

Tay Phong Nhã và Giang Nhiễm được thả lỏng, tên đó ra hiệu cho mấy tên bắt bọn cô rời đi, lại lấy lòng nhìn Phong Nhã: “Chị dâu, hiểu lầm ấy mà, em chỉ muốn mời chị tới làm khách, không ngờ mấy tên đó không hiểu quy củ gì cả.”

Phong Nhã không thèm để ý đến dáng vẻ kia của hắn, lạnh lùng nhìn hắn: “Cuối cùng mấy người muốn gì? Còn nữa, tôi không phải chị dâu của cậu, tôi đã ly hôn với tên khốn nạn kia rồi.”

“Không phải là vẫn chưa ly hôn sao, ngày nào chưa ly hôn thì ngày đó chị vẫn là chị dâu của em.” Tên đó cười làm lạnh, “Hôm nay mời chị tới cũng là vì chuyện này.”

“Mời ư?” Phong Nhã cười mỉa, cô giờ cổ tay bị siết chặt đến nỗi hằn vết đỏ ra cho hắn nhìn, “Các người mời kiểu này à?”

Tên đó có phần gượng gạo nói: “Đây không phải là vì anh Vương nói anh ấy gọi điện thoại cho chị, chị không để ý đến anh ấy, cũng không chịu gặp anh ấy nên bọn em mới phải đưa ra hạ sách này sao?”

“Người như mấy người, tôi không hề muốn gặp chút nào.” Phong Nhã nói xong liền kéo Giang Nhiễm ra ngoài. Mở cửa ra, cô ấy mới phát hiện, mấy tên bắt hai cô đều không rời đi mà đứng bên ngoài canh giữ.

Tên đàn ông nói chuyện với hai cô đi tới, vẫn cười nói: “Chị dâu, chị vội vã như vậy làm gì? Chị xem anh Vương còn chưa tỉnh, dù thế nào cũng phải chờ anh ấy tỉnh rồi hai người nói chuyện tử tế chứ.”

Phong Nhã quay đầu lườm hắn: “Cậu biết cậu đang làm gì không? Các người đang bắt cóc đấy! Nếu bây giờ cậu thả chúng tôi đi, tôi còn có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Tên đó “à” một tiếng, “Chị dâu, đừng nói chuyện khó nghe thế chứ, sao gọi là bắt cóc được? Em nói rồi, là em mời chị đến đây cùng nói chuyện với anh Vương.”

Phong Nhã nghe lời này của hắn thì biết trong chốc lát các cô sẽ không đi được. Cô ấy nhìn thoáng qua Vương Chấn say khướt đang nằm trên bàn, đi lên vặn một chai nước khoáng rồi xối thẳng từ đầu anh ta xuống.

“Mẹ kiếp, làm gì đấy hả?” Vương Chấn bị dội đầy đầu cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chương 71: Đêm thứ bảy mươi mốt

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Phong Nhã đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn anh ta: “Tỉnh rượu chưa?”

Dường như Vương Chấn không ngờ mở mắt ra sẽ thấy Phong Nhã nên rõ ràng sững sốt trong chớp mắt: “Phong Nhã, sao cô lại ở đây?”

“Hừ, anh không biết ư?”

Vương Chấn nhú mày, anh ta cực kỳ không thích ánh mắt Phong Nhã nhìn anh ta từ trên cao xuống như thế này, trước kia khi bọn họ ở bên nhau cũng như thế. Chẳng qua lúc ấy anh ta vẫn còn có thể kiềm chế, ra vẻ giả vờ lấy lòng cô nhưng hiện tại hai người đã trở mặt từ lâu, anh ta cũng không cần làm như thế nữa.

“Sao tôi phải biết chứ?” Anh ta cười khẩy, hỏi lại Phong Nhã.

Phong Nhã nghiêng người, chỉ tên đàn ông phía sau mình: “Vậy anh thử hỏi người anh em tốt của anh đi.”

Đầu Vương Chấn hơi đau, anh ta nhìn người Phong Nhã chỉ, hỏi hẩn, “Cao Sảng, sao lại thế này?”

Cao Sảng đi tới đối diện anh ta rồi ngồi xuống: “Hôm qua không phải anh nói muốn đưa chị dâu tới đây để gặp anh sao?”

Vương Chấn ngẩn ra, lúc ấy anh ta cho rằng hẩn chỉ thuận miệng an ủi mà thôi, không ngờ hẩn thật sự đưa Phong Nhã tới đây.

Có điều sao lại còn cả bạn gái của Phong Kính nữa vậy?

“Sao mày tìm được cô ta?” Vương Chấn hơi khó hiểu, mấy ngày nay Phong Nhã cứ ở lì trong nhà, ngay cả công ty cũng không đến, còn chặn số anh ta, Cao Sảng đưa Phong Nhã đến đây kiểu gì?

Phong Nhã đáp: “Chúng tôi bị anh ta bắt cóc đến!”

Hai chữ “bắt cóc” khiến Vương Chấn tỉnh rệu: “Cái gì?”

Cao Sảng vội nói: “Không có chuyện này đâu, anh đừng nghe chị dâu nói linh tinh. Có lẽ do cách bọn em mời chị ấy hơi thô bạo nên khiến chị ấy không vui thôi.”

“Hơi thô bạo à? Anh nhìn vết thương trên tay tôi đi, thế này mà bảo chỉ hơi thô bạo thôi à?” Phong Nhã lại kéo tay áo, để lộ vết đỏ trên cổ tay.

Vương Chấn nhìn thoáng qua, biết chắc chắn hai người bị Cao Sảng trói rồi kéo tới đây. Tên Cao Sảng này quả thật có phần hồ đồ, hắn có thể làm chuyện như vậy cũng không bất ngờ cho lắm. Nhưng từ “bắt cóc” này rất nặng, đó là phạm tội, anh ta chắc chắn sẽ không thừa nhận.

“Ngại quá, Cao Sảng biết tôi muốn tìm cô nhưng không được nên mới làm vậy. Cậu ta không có ác ý gì đâu.”

“Hừ.” Phong Nhã bị bọn chúng kẻ xướng người họa tức đến nổi bật cười, “Bây giờ tôi không muốn thảo luận với anh xem tới cùng cậu ta có ác ý hay không, anh cứ nói xem anh tìm tôi có chuyện gì đi. Người anh em này của anh không chờ anh tỉnh lại thì không cho chúng tôi đi.”

Vương Chấn nhìn Cao Sảng rồi chỉ vào sofa, nói với Phong Nhã: “Nếu không thì hai người các cô ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Không cần.” Phong Nhã không chút suy nghĩ từ chối luôn, “Nếu vì chuyện ly hôn thì anh cứ trực tiếp tìm luật sư của tôi. Nếu chuyện của công ty, anh đi tìm Phong Bình, nói chuyện với tôi cũng không có ích gì.”

Thái độ của cô khiến Vương Chấn khá khó chịu, nhưng nghĩ đến việc tiếp theo còn phải nhờ sự giúp đỡ của cô thì nhin xuống: “Được, cô thích đứng thì cứ việc đứng. Tôi sẽ nói ngắn gọn, cô muốn ly hôn, tôi đồng ý, nhưng công ty tôi do tôi cực nhọc vất vả một tay gây dựng, bây giờ ngay cả nó mà nhà họ Phong các cô cũng muốn hủy hoại, không phải hơi quá đáng rồi sao?”

“Chúng tôi quá đáng ư? Anh nghĩ lại xem anh đã từng làm chuyện gì đi đã, những điều này đều do anh gieo gió gặt bão. Vả lại, công ty là anh cực nhọc vất vả một tay gây dựng à? Anh mở công ty này, tôi đã giúp anh bao nhiêu? Nhà họ Phong đã giúp anh chừng nào? Rất nhiều mỗi làm ăn của công ty anh cũng do cướp từ tay tôi đây! Nếu chúng tôi đã có thể giúp anh mở công ty thì đương nhiên cũng có năng lực khiến công ty anh đóng cửa.”

Rốt cuộc Vương Chấn cũng bùng nổ: “Nói thế tức là các cô định không chờ cho tôi một con đường sống đúng không?”

Phong Nhã nhìn anh ta, cảm xúc trong mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng lại quay về sự lạnh nhạt: “Đầu tiên anh bịa đặt Phong Kính đánh người, sau đó đưa tin tức của nó lên mạng, do chính anh từng chút từng chút một chặt đứt đường sống của mình.”

Vương Chấn nhìn cô, im lặng rất lâu rồi đứng lên: “Cô nhìn nơi này đi, cô có biết đây là đâu không?”

“Không biết.”

Vương Chấn nhếch miệng: “Đương nhiên cô không biết rồi, đây chính là căn phòng tôi và Cao Sảng ở lúc tôi vừa đến thành phố A. Ở đây hạng người gì cũng có, trên đường có lúc còn có cả người gây chuyện đánh nhau, việc bị kẻ trộm ghé thăm cũng là chuyện thường xuyên. Dĩ nhiên, chỗ này cũng không có gì đáng để trộm cả.”

Phong Nhã có phần bất ngờ, từ trước tới nay Vương Chấn chưa từng nói với cô những chuyện này.

“Tôi và Cao Sảng ở đây một năm, loại tiểu thư ngậm thìa vàng mà sinh ra

như cô chỉ sợ cả đời cũng không thể hiểu được cuộc sống ở đây. Một năm đó, chúng tôi quá cực khổ, thường xuyên ăn một bữa thì sẽ không có bữa tiếp theo, lúc ấy tôi đã thề, một ngày nào đó tôi sẽ chuyển từ chỗ này ra ngoài, vào ở trong căn nhà đẹp nhất thành phố A. Đau khổ chịu đựng hơn một năm, cuối cùng cơ hội của tôi cũng đến, tôi được công ty Phong thị tuyển dụng.”

Phong Nhã mím môi, nói: “Bây giờ anh nói những chuyện này với tôi thì có ích gì chứ? Anh vốn có thể có được cuộc sống mà mình mong muốn, nhưng chính anh lại không biết thế nào là đủ.”

“Đủ ư?” Vương Chấn cười khẩy, “Tôi dốc sức làm việc nhiều năm như vậy, chịu nhiều cực khổ như thế mới có được từng đó, tôi sẽ không để mặc các người dễ dàng đạp đổ đâu.”

Phong Nhã nhú mày, kéo Giang Nhiễm bình tĩnh lùi lại: “Được rồi, tôi sẽ nói với Phong Bình về suy nghĩ của anh, điều anh muốn nói cũng nói xong rồi, chúng tôi đi trước đây.”

Cô đang định đi thì bị Cao Sảng chặn đường. Phong Nhã quay đầu lại, nhìn Vương Chấn: “Anh có ý gì?”

Vương Chấn đáp: “Nếu đã đến thì ở lại thêm chút nữa đi, tôi sẽ nói chuyện với Phong Bình, nhưng tôi nghĩ, các cô ở đây thì chúng tôi sẽ nói chuyện thuận lợi hơn nhiều.”

“Vương Chấn!” Phong Nhã lớn tiếng nói, “Anh biết anh đang làm gì không? Đừng phạm thêm lỗi lầm nữa!”

Vương Chấn: “Chuyện này không phiền cô lo lắng.” Anh ta nói xong thì liền lấy di động ra gọi cho Phong Bình.

Không phải anh ta chưa từng gọi điện thoại cho Phong Bình, chẳng qua ngày trước anh ta gọi thì chưa từng được đáp lại, ngẫu nhiên có người nghe thì đó cũng là trợ lý của Phong Bình.

Nhưng lần này điện thoại lại gọi được một cách thần kỳ, chưa đến hai tiếng

chuông thì đã có người nghe máy. Vương Chấn liếc Phong Nhã, ánh mắt đó giống như đang nói, nhìn đi, tôi đã nói có hai người ở đây thì đàm phán sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

“Vương Chấn.” Giọng nói trầm thấp của Phong Bình truyền tới, trong lòng Vương Chấn không hiểu sao có một cảm giác sợ hãi. Nhưng nhớ tới chuyện trong tay mình còn hai con át chủ bài thì anh ta lại yên tâm.

“Là tôi, có thời gian tâm sự không?”

Khi Phong Kính chạy về tới nhà họ Phong thì Phong Bình mới nói chuyện điện thoại với Vương Chấn xong. Phòng khách có mấy cảnh sát đang ngồi, ngoại trừ Phong Bình và Tần Phàm, bố mẹ Phong Kính cũng đều ở đây.

Thấy Phong Kính về, Tần Phàm thở phào nhẹ nhõm, tính tình người đại diện cũng bùng nổ: “Bây giờ cậu cứng cáp rồi, ngay cả người đại diện cũng dám chặn số cơ đấy?”

Phong Kính mím môi, biết chuyện này là mình đuối lý, nhưng bây giờ anh không hề có tâm trạng để thảo luận vấn đề này với Tần Phàm: “Anh nói bọn chúng gọi điện thoại tới à?”

Đây là hỏi Phong Bình, Phong Bình thấy anh, cũng định dạy dỗ một trận nhưng thấy anh gấp gấp như vậy thì lại dè nén lửa giận xuống: “Là Vương Chấn gọi điện thoại tới.”

“Quả nhiên là anh ta.” Ánh mắt Phong Kính chợt trở nên nặng nề, “Anh ta muốn làm gì?”

“Muốn bắt anh cam đoan không ra tay với công ty cậu ta nữa, sau này cũng không gây khó khăn cho cậu ta, còn cả chuyện Phong Nhã và Giang Nhiễm lần này, chúng ta phải cam đoan không truy cứu trách nhiệm của cậu ta.”

Phong Kính hỏi: “Hiện tại Phong Nhã và Giang Nhiễm thế nào?”

“Trước mắt là an toàn, Vương Chấn chưa ngu đến mức vậy, cậu ta biết nếu

làm gì hai em ấy thì chắc chắn mình sẽ không chạy thoát.”

Tuy nói như vậy nhưng Phong Kính vẫn chưa yên tâm, bây giờ Vương Chấn đã mất không chế, con người một khi mất lý trí thì chuyện gì cũng có thể làm được. Hơn nữa, chỉ số thông minh của Vương Chấn vốn không hề cao.

“Anh biết bọn họ ở đâu không?”

Phong Bình: “Vừa rồi cảnh sát lần theo dấu vết để dò tìm vị trí của bọn chúng, đã phái người qua đó rồi, chắc là một lát nữa sẽ có tin tức thôi.”

Bây giờ mỗi phút mỗi giây đối với Phong Kính đều như giày vò, tim anh giống như bị người ta đặt trên lò lửa, khó chịu đến mức không hít thở nổi.

Cứ đợi như thế 20 phút, bên phía cảnh sát truyền đến tin tức, họ báo đã thấy chiếc xe màu trắng bắt Phong Nhã và Giang Nhiễm đi, nhưng vẫn chưa tìm thấy hai cô ấy.

“Chúng tôi đã hỏi thăm hàng xóm quanh đó, có hộ gia đình phản ánh, quả thật hôm nay có nhìn thấy mấy người đàn ông kéo hai cô gái tới đây, sau đó đã đi đâu thì bọn họ cũng không biết.”

“Đã biết, tiếp tục tìm kiếm đi.”

“Rõ.”

Phong Kính nghe cảnh sát nói chuyện, lòng càng lúc càng nặng nề. Anh lấy điện thoại ra, gửi biển số xe cho Vu Dao.

[Phong Kính]: Tôi muốn nhờ cô một chuyện, cô có biết chủ nhân của biển số xe này không? Tôi tra ở trên mạng thì hình như là người ở con ngõ phía Nam.

Vu Dao nhanh chóng trả lời tin nhắn: “Tôi sẽ gửi cho anh cả giúp anh.”

[Vu Dao]: Tôi nghe Mạnh Hành Xuyên nói, chị gái anh và Giang Nhiễm bị người ta bắt cóc à? Do đám người này làm?

[Phong Kính]: Ừ, cảnh sát tìm được chiếc xe này rồi nhưng không tìm thấy người, bây giờ vẫn đang tiếp tục tìm kiếm. Tôi muốn biết bọn chúng còn có nơi ẩn náu nào khác không.

[Vu Dao]: Anh đừng lo lắng, chỗ anh cả tôi có tin tức gì thì tôi sẽ gửi cho anh ngay lập tức.

[Phong Kính]: Được, cảm ơn cô.

[Vu Dao]: Đừng khách sáo.

Phong Kính không biết hôm nay Vu Dao có lịch trình gì không nhưng nếu anh thật sự làm phiền công việc của cô ấy thì anh cũng chỉ có thể làm vậy. Hai người bị bắt đi trong khoảng thời gian càng dài thì càng nguy hiểm, mà anh không dám tưởng tượng, bọn họ sẽ gặp phải chuyện gì.

Anh sợ anh sẽ sụp đổ trước Vương Chấn mất.

Bên phía cảnh sát vẫn chưa có tin tức mới nhưng Vu Dao đã nhắn tin trả lời anh.

[Vu Dao]: Biển số xe anh gửi đã tra được chủ xe rồi, anh em dưới tay anh cả tôi biết.

[Vu Dao]: Vốn định tìm hấn tới hỏi chuyện nhưng lại không liên lạc được, anh cả tôi nghi ngờ có vấn đề rồi.

[Phong Kính]: Có biết địa chỉ người kia không? Bọn chúng có khả năng đi đâu?

Vu Dao gửi địa chỉ tới: *“Đây là chỗ bọn chúng thỉnh thoảng tụ tập, ẩn náu rất tốt, có khả năng sẽ ở đây.”*

Phong Kính cầm di động rồi xông ra ngoài.

“Em đi đâu đấy?” Tất cả mọi người trong phòng khách chưa kịp phản ứng thì Phong Kính đã chạy đi, chỉ còn cánh cửa lớn đung đưa.

Phong Bình lập tức đuổi theo, thấy anh lên xe thì cũng lái xe mình đến rồi chạy theo.

Lúc này nhà họ Phong chỉ còn lại hai người cảnh sát chờ tin tức ở đây, bây giờ đuổi theo cũng không được mà ở lại cũng không xong nên đành phải báo lại với cục để bọn họ tăng số người.

Di động Phong Kính đặt trong túi vẫn còn nhấp nháy.

[Vu Dao]: Anh cả tôi không tiện ra mặt lắm, anh cũng đừng tự đến, có thể sẽ gặp nguy hiểm. Anh báo lại địa chỉ với cảnh sát để bọn họ kiểm tra đi.

[Vu Dao]: Anh còn đấy không?

[Vu Dao]: Phong Kính?

Ngồi trong phòng hóa trang, Vu Dao nhú mào, chẳng lẽ Phong Kính thật sự đuổi theo rồi?

Chương 72: Đêm thứ bảy mươi hai

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Lúc đầu Phong Bình vẫn theo sát sau Phong Kính, đến một đoạn gặp đèn giao thông, trước khi đèn xanh đổi thành đèn đỏ thì Phong Kính tăng tốc độ xông lên phía trước. Phong Bình chậm một bước, khi anh ta chạy đến thì vừa lúc đèn giao thông đổi sang màu đỏ, đằng trước đã có vài chiếc xe dừng lại.

Không còn cách nào khác, Phong Bình đành phải dừng xe lại, anh ta lấy di động ra, nhúu mày gọi một cuộc điện thoại cho Phong Kính. Lúc này Phong Kính đã lái xe chạy đến đường giao, anh nhìn thoáng qua màn hình di động, cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn đeo tai nghe Bluetooth lên.

“Gì vậy ạ?” Phong Kính hỏi.

Mày Phong Bình càng nhúu chặt hơn: “Em định đi đâu đấy?”

Phong Kính đáp: “Một người bạn đã tra giúp em vị trí hai người Giang Nhiễm, em qua đó xem thử.”

“Đã có tin tức, vì sao em không báo cho cảnh sát?”

Phong Kính rõ phải, giọng nói đều đều vang lên: “Em nghe ghi âm cuộc gọi của anh và Vương Chấn xong, anh ta không hề cảm thấy việc mình đang làm chính là bắt cóc. Em lo để cảnh sát đi thì ngược lại sẽ kích động anh ta, khiến anh ta chó cùng rứt giậu (1).” Mà anh không chịu đựng được loại mạo hiểm này.

(1) Chó cùng rứt giậu: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy

Phong Bình yên lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Cho dù em không báo với

cảnh sát thì cũng không thể đi một mình, quá nguy hiểm.”

Phong Kính: “Gần đây Vương Chấn bị anh dồn ép đến phát điên nên mới bắt Giang Nhiễm và Phong Nhã đi, trong điện thoại anh ta nói rất rõ ràng, mục đích của anh ta không phải đòi tiền mà là muốn đàm phán với anh, còn Giang Nhiễm và Phong Nhã là lợi thế của anh ta. Nếu để đàm phán thì anh ta sẽ không dám làm càn đâu, anh ta rõ hơn ai hết, nếu thật sự anh ta làm gì thì bản thân không chạy thoát được.”

“Em cũng nói là cậu ta đàm phán với anh, vậy em đi thì có ích gì hả? Công ty do anh quyết định, em không có quyền lên tiếng.”

Phong Kính mấp máy môi, không nói gì. Đương nhiên anh cũng biết người Vương Chấn muốn tìm là Phong Bình, nhưng Phong Bình cũng chỉ là anh họ của anh, mà hai người Vương Chấn bắt đi, một người là chị gái ruột thịt của anh, một người là vợ chưa cưới của anh, dù thế nào anh cũng không thể để Phong Bình mạo hiểm thay mình như vậy được. Mặc dù anh đã phân tích Vương Chấn sẽ không làm càn nhưng con người khi phát điên lên thì ai có thể nói chắc chắn được?

Cuối cùng đèn giao thông cũng chuyển sang màu xanh, Phong Bình nhanh chóng lái theo hướng Phong Kính lúc nãy: “Em gửi địa chỉ cho anh, anh và em cùng đi.”

“Em cho anh biết thì giây tiếp theo anh sẽ báo với cảnh sát ngay.”

“Anh thấy em nên có một chút tin tưởng với cảnh sát, chẳng lẽ em cho rằng bọn họ đến hiện trường thì liền cầm súng lao thẳng vào sao hả? Bọn họ cũng sẽ có sắp xếp.”

“Nhưng nếu bọn họ đi thì rất khó để không bị phát hiện, ai biết Vương Chấn thấy cảnh sát đến thì sẽ làm gì chứ?” Hơn nữa anh càng lo lắng đến những người giúp Vương Chấn trốn Phong Nhã và Giang Nhiễm đi. Vương Chấn có lẽ còn lo lắng cho tiền đồ của mình nhưng những tên kia chẳng sợ bất cứ điều gì cả. Một mình anh đi thì những người đẩy sẽ không quá đề phòng.

Phong Bình thỏa hiệp: “Được rồi, anh sẽ không báo cho cảnh sát, nhưng ít nhất phải để anh dẫn theo vệ sĩ đến đó, em không được hành động một mình.”

Phong Kính suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gửi địa chỉ mà Vu Dao gửi cho anh cho Phong Bình.

“Bạn của em cũng không thể cam đoan bọn họ nhất định ở đây.”

Phong Bình nhìn địa chỉ, phía trước có chỗ quay đầu xe, anh ta đánh tay lái, “Anh biết rồi, bất luận bọn họ có ở đó hay không thì đến đó em cũng không được đi vào một mình, chờ anh tới rồi tính.”

“Vâng.” Phong Kính lên tiếng.

Phong Bình không biết anh có thật sự đồng ý hay không, anh ta cúp máy xong thì liền gửi địa chỉ cho cảnh sát. Cảnh sát nhận được tin tức từ anh ta thì cũng lần nữa dặn dò anh ta không được đi đến đó một mình, cứ giao cho bọn họ xử lý là được. Phong Bình đồng ý rồi vẫn lái xe đến địa chỉ kia.

Anh ta bỗng nhiên cười tự giễu, hình như anh ta có phần hiểu được tâm trạng của Phong Kính rồi.

Địa chỉ mà Vu Dao gửi cho Phong Kính ở ngay gần con ngõ phía Nam, Phong Kính dừng xe ở ven đường, mở định vị tìm kiếm nơi anh muốn đến.

Lúc này sắc trời đã khá tối, trên đường có thể thấy không ít trai lẫn gái kết bạn đi về phía quán bar ở con ngõ phía Nam. Phong Kính đeo khẩu trang và đội mũ, giữa đám người trẻ tuổi ăn diện ở đây thì cũng không thu hút sự chú ý lắm.

Con ngõ phía Nam này được tạo thành từ đủ loại ngõ nhỏ, bốn phía nối liền, người chưa quen thuộc hoàn cảnh ở đây rất khó để tìm đường. Phong Kính đi theo bản đồ trên điện thoại, rẽ trái rẽ phải mấy lượt rồi đi đến trước một ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà này xây theo lối kiến trúc hai tầng của Trung Quốc, bên ngoài còn treo đèn lồng. Nhưng đèn lồng không đốt lửa, trong nhà cũng tối thui, không có dấu hiệu có người ở.

Phong Kính nhíu mày, chẳng lẽ không phải ở đây sao?

Anh đi một vòng quanh ngôi nhà, xác định bên trong trống không, không có người ở. Anh hỏi thăm người ở xung quanh thì họ cũng không biết người ở bên trong chuyển đi đâu.

Phong Kính lấy di động ra, đang định gọi điện thoại cho Phong Bình, bảo anh ta không cần tới nữa thì chợt nghe thấy một giọng nói hơi quen tai: “Ồ, trên người người này sao lại có mùi hương quen thuộc thế nhỉ?”

Phong Kính nghe tiếng nhìn lại thì thấy một con chó đen lớn. Hơi quen mắt.

“A, tôi nhớ rồi, có lần trên đường tôi gặp một con chó núi Đài Loan nhỏ, trên người của anh có mùi hương của nó. Anh là chủ của nó à?”

Dáng vẻ nói chuyện huyền diệu của con chó đen này lập tức khiến Phong Kính nhớ tới “nó” là ai, lần trước trên đường tới bệnh viện, anh có gặp được một người anh em lắm nhảm.

Anh bước nhanh lên phía trước, hỏi nó: “Cậu thường xuyên hoạt động ở vùng này sao? Cậu có biết người trong ngôi nhà này đi đâu rồi không?”

Con chó đen bộc lộ biểu cảm hoảng sợ: “Ông trời ơi, anh đang nói chuyện với tôi ư? Anh lại có thể hiểu tôi nói chuyện à? Này này này, chẳng lẽ anh chính là con chó Tiểu Hoàng kia? Tiểu Hoàng, mới một thời gian không gặp, sao cậu lại biến thành người thế này?”

Phong Kính bị nó ồn ào đến đau đầu, hỏi lại lần nữa: “Cậu có biết có thể tìm được người trong ngôi nhà này ở đâu không?”

“Tôi biết đấy, nhưng mà Tiểu Hoàng, sao cậu lại biến thành người thế, mau dạy cho tôi!”

“Hôm nào đó tôi sẽ dạy cho cậu, cậu dẫn tôi đi tìm người trước đã.”

Con chó đen không vui lườm anh một cái rồi lại ra vẻ rộng lượng: “Được rồi được rồi, nhưng mà trong ngôi nhà này toàn là người xấu, cậu tìm bọn chúng làm gì?”

“Người xấu?” Phong Kính nhú mày.

“Đúng vậy, bọn chúng đã từng đánh tôi đấy! Tôi quen một người anh em có kiến thức rộng rãi, trước kia anh ta là chó nghiệp vụ, anh ta nói với tôi người ở đây có thể cắn thuốc! Nhưng tôi cũng không biết cắn thuốc là gì, loài người các cậu phức tạp thật đấy. À nhưng cậu cũng...”

Phong Kính thấy nó lại có xu hướng nói không ngừng nghỉ thì nhanh chóng ngắt lời nó: “Cậu dẫn tôi đi tìm nhóm người đó đi.”

“Đến đây đi, theo tôi nào.” Con chó đen lớn vừa dẫn đường cho Phong Kính, vừa giảng giải với anh, “Những tên đó chỉ thỉnh thoảng tụ tập ở ngôi nhà này thôi, sau lần bọn chúng đánh tôi thì tôi vẫn tìm cơ hội báo thù nên đã lén lút theo dõi bọn chúng. Kết quả tôi phát hiện bọn chúng còn có một hang ổ ẩn náu khác!”

Rất rõ ràng con chó đen là bá chủ vùng này, khá quen thuộc đường xá ở đây, dọc theo đường đi còn có rất nhiều con chó chào hỏi nó, đáng vẻ cực kỳ sùng bái. Con chó đen đặc ý liếc Phong Kính một cái, kiêu ngạo giống như đang bước trên thảm đỏ.

Phong Kính: “...”

Sắc trời càng ngày càng tối, con chó đen dẫn Phong Kính đi mấy vòng, nếu không có nó dẫn đường thì tuyệt đối Phong Kính sẽ không phát hiện còn có một nơi như vậy.

“Là căn nhà nhỏ ngay phía trước kia kìa.” Con chó đen đi đến đầu ngõ thì dừng lại. Phong Kính gật đầu rồi chuẩn bị đi vào trong, con chó nhanh chóng gọi anh lại: “Tôi nhìn ra được cậu tới tìm bọn chúng tính sổ, nhưng sao cậu chỉ tới một mình vậy, bọn họ có thể đánh nhau đấy!”

Phong Kính quay đầu nhìn nó một cái: “Tôi cũng có thể đánh nhau.”

Dấu sao “Biệt hiệu Omega” không chỉ giúp anh thu hoạch một giải ảnh đế mà còn thu hoạch được một thứ mà tất cả mọi người đều không thể biết, đó là giấy chứng nhận võ thuật.

Con chó đen đánh giá anh, dáng người... hình như cũng được lắm.

Nó hơi hâm mộ.

“Nhưng mà...” Nó còn muốn nói gì đó, Phong Kính đã đi vào trong ngõ. Nó đi một vòng quanh đó rồi chạy nhanh ra ngoài.

Phong Kính đi vào con ngõ thì liền gửi định vị mới cho Phong Bình. Con ngõ nhỏ này tối hơn mấy chỗ khác, cũng có đèn đường ở hai bên nhưng phần lớn đều hỏng rồi, không còn mấy cái sáng nữa. Bên ngoài ngôi nhà mà con chó đen kia nói có hai người đàn ông cao gầy đứng đấy, đang hút thuốc. Phong Kính cảm thấy chắc là bọn chúng canh ở bên ngoài.

Quả nhiên, anh mới đến gần thì đã bị hai tên kia chặn lại. Bọn chúng hắt cằm quan sát anh một lượt, phun ra một vòng khói: “Mày làm gì ở đây? Mau cút đi.”

Phong Kính đáp: “Tôi tìm Vương Chấn.”

Hình như hai tên đó khá bất ngờ, liếc nhau rồi lại hỏi anh: “Mày là ai?”

Phong Kính suy nghĩ một chút mới đáp: “Mày nói cho anh ta biết, Phong Bình tới tìm anh ta.”

“Người nhà họ Phong à?” Một tên trong đó cười một tiếng, hứng thú nhìn anh, “Lá gan lớn đấy chứ, dám tới một mình. Sao mày tìm được chỗ này?”

Phong Kính nói: “Vương Chấn hẹn tôi tới.”

Tên đó nhú mày, dường như có phần không thích hành động nói cho người khác biết chỗ này của Vương Chấn, nhưng thấy đối phương chỉ có một người nên hẳn cũng không thêm đề trong lòng.

“Mày chờ ở đây, tao vào hỏi đã.” Tên đó xoay người vào nhà.

Phong Kính thừa dịp hẳn mở cửa thì nhìn vào bên trong. Ánh đèn trong nhà cũng rất tối, mơ hồ chỉ có thể thấy vài bóng người. Sau khi đi vào, tên đó không tìm Vương Chấn mà trực tiếp đi tìm lão đại của mình: “Anh Lượng, tên Vương Chấn kia nói địa chỉ chỗ này cho người nhà họ Phong, người nhà họ Phong tìm tới cửa rồi.”

Anh Lượng nằm trên sofa mở mắt ra hỏi hẳn: “Có bao nhiêu người tới?”

“Chỉ có một người, nói mình là Phong Bình.”

“Phong Bình à...” Anh Lượng suy nghĩ một lúc, khẽ cười rồi xoay người, “Chúng ta thu nhận và giúp đỡ hai cô chủ của nhà họ Phong lâu như vậy, có phải nên đòi bọn họ chút tiền thuê nhà không?”

Tên tới truyền lời cười lớn: “Đương nhiên rồi.”

“Mày dẫn hẳn đi tìm Vương Chấn đi, tao qua ngay.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm và Phong Nhã ở trong căn phòng tận trong cùng, Vương Chấn ngồi một bên đang mở máy tính viết hợp đồng. Phong Nhã thấy thời gian càng lúc càng muộn, trong lòng cũng đầy lo lắng: “Vương Chấn, anh thả Giang Nhiễm trước đi, tôi ở lại đây.”

Vương Chấn ngẩng đầu nhìn cô ấy, cười nói: “Thả cô ta đi để cô ta lập tức đưa cảnh sát tới đây à? Cô coi tôi là thằng ngu sao?”

Phong Nhã định nói anh ta cứ như vậy thì cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ

tìm tới cửa nhưng cuối cùng vẫn nhìn được: “Phong Bình đã đồng ý với yêu cầu của anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Nói miệng không bằng chứng, chúng ta vẫn phải ký hợp đồng chứ. Cô yên tâm đi, chờ đến lúc ký hợp đồng xong, tôi sẽ đưa các cô ra ngoài.”

Phong Nhã nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc đây là đâu?”

Vương Chấn: “Cô đừng biết thì tốt hơn.” Anh ta nói xong lại ném cho hai cô chai nước và túi bánh mì, “Đói bụng thì ăn đi.”

Phong Nhã nhìn thoáng qua đồ ăn anh ta ném lại đây, không nhận lấy. Vương Chấn cười khẩy, cũng không quan tâm đến cô ấy.

Giang Nhiễm nắm tay Phong Nhã, vỗ vỗ trấn an. Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Vương Chấn đứng lên đi mở cửa. Cửa mở ra, Vương Chấn còn chưa nhìn rõ người đứng bên ngoài là ai thì bất thành linh bị người ta bóp cổ.

“Vương Chấn, anh có tin tôi giết chết anh không?”

Chương 73: Đêm thứ bảy mươi ba

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tất cả mọi người đều bất ngờ, đồng loạt ngẩn người mất một lúc, tên dẫn Phong Kính vào vội kéo anh ra, Vương Chấn khó khăn lắm mới tránh khỏi tay anh, ôm cổ ho kịch liệt.

“Mày làm gì đấy?” Sắc mặt tên đi theo bên cạnh Phong Kính không tốt lắm, tên đó chất vấn anh. Phong Kính gạt tay hấn ra, nhìn thoáng qua trong phòng rồi bước vào.

Vương Chấn theo bản năng giữ chặt anh, sắc mặt vì chuyện vừa nãy nên hơi trắng bệch: “Sao cậu lại ở đây?”

Phong Kính lạnh lùng nhìn anh ta, không trả lời, tên dẫn anh vào nói: “Không phải anh hẹn hấn tới à?”

“Tôi?”

“Anh không hẹn gặp mặt Phong Bình?”

Vương Chấn nheo mắt lại, cười khẩy: “Nó nào phải Phong Bình, nó là Phong Kính.”

Phong Kính rút tay mình ra, tháo khẩu trang và mũ xuống, đi đến bên ghế sofa ngồi xôm xuống: “Hai người không sao chứ?”

Giang Nhiễm ngơ ngác nhìn anh, Phong Kính thấy dáng vẻ này của cô thì trong lòng đầy bối rối, sức lực trên cánh tay cũng tăng thêm: “Giang Nhiễm, em sao thế?”

Lúc này Giang Nhiễm mới lắc đầu, ôm cổ anh: “Không sao, em chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.”

Ngón tay Phong Kính luồn vào mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô: “Không có chuyện gì cả.”

Bỗng nhiên có người đứng ở cửa vỗ tay: “Cảnh tượng gặp lại thật cảm động, suýt nữa tôi còn cho rằng bản thân đang xem ảnh để Phong quay phim thần tượng mới.”

Phong Kính buông Giang Nhiễm ra, nhíu mày đứng lên nhìn hắn: “Rất cuộc mấy người muốn thế nào? Anh họ tôi đều đồng ý với yêu cầu của Vương Chấn rồi, vì sao còn chưa thả hai cô ấy đi?”

“Anh Lượng.” Người ở cửa chào một tiếng với người mới tới.

“Ừ.” Anh Lượng gật đầu, đi đến trước mặt Phong Kính, “So với chuyện đó thì tôi càng muốn biết tại sao ảnh để Phong lại tìm được đến đây hơn.”

Vừa rồi anh ta cũng nghe được đối thoại trong phòng, nếu không phải Vương Chấn hẹn anh tới, vậy chứng tỏ có lẽ nơi này đã bại lộ. Vốn anh ta đang định mượn cơ hội này bắt chẹt nhà họ Phong một chút, dù sao người là do Vương Chấn mang đến, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì thì anh ta cũng có thể đổ tất cả lên đầu Vương Chấn, nhưng bây giờ xem ra, bọn họ nên thu dọn tất cả đồ ở đây rồi bỏ chạy thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh ta lại khó chịu với Vương Chấn. Anh ta nề mặt mũi Cao Sảng nên mới để Vương Chấn đưa hai người tới đây trốn, nào ngờ không chiếm được lợi gì lại còn để lộ hang ổ của mình.

“Chu Hùng, gọi các anh em thu dọn đồ đạc, nhanh chóng rút lui, ở đây có khả năng không an toàn nữa.”

Chu Hùng chính là tên dẫn Phong Kính vào, hắn khẽ sững sốt rồi mới gật đầu đáp: “Vâng.” Nói xong thì nhìn mấy người trong phòng, “Bọn chúng tính thế nào bây giờ?”

Anh Lượng híp mắt: “Dẫn đi cùng.”

Chu Hùng nghe anh ta nói vậy thì đến gần kéo Giang Nhiễm đi, Phong Kính bắt lấy hắn, khó chịu nói: “Đừng đụng vào hai cô ấy, có chuyện gì thì cứ nhằm vào tôi.”

Chu Hùng “Ồ” một tiếng, giơ tay lên đâm một phát vào mặt Phong Kính, Phong Kính nghiêng đầu tránh thoát, gập tay hắn lại, tiếp đó nhanh nhẹn đá một cước vào chỗ mềm nhất của bụng hắn, đá bay hắn ra ngoài.

Tay Chu Hùng “rắc” một tiếng, người đập mạnh vào vách tường, đau đến mức không thể đứng dậy nổi. Vương Chấn sợ ngây người, anh ta luôn cảm thấy Phong Kính là một ngôi sao chỉ có cái mặt, là tiểu bạch kiểm (1) lừa tiền mấy cô gái, chưa từng nghĩ anh lại có thể đánh nhau.

(1) Tiểu bạch kiểm: Những người đàn ông dựa vào phụ nữ để cung cấp tài chính hoặc được phụ nữ bao nuôi.

Anh Lượng cũng có phần bất ngờ, Chu Hùng xem như là thuộc hạ có thân thủ khá tốt dưới tay anh ta, vậy mà lại dễ dàng bị ném đi như vậy? “Bản lĩnh không tồi, bảo sao lại dám một mình chạy đến đây.”

Nhưng tục ngữ từng nói, song quyền khó địch bốn tay, anh ta không tin bọn chúng nhiều người như vậy mà không đối phó nổi với một mình Phong Kính.

Anh ta vỗ tay gọi thêm mấy tên tới, Vương Chấn thấy bọn chúng vây lại đây, cũng nhú mào: “Mấy người làm gì đây? Đừng làm loạn, xảy ra chuyện gì thì không ai chạy thoát đâu.”

Anh Lượng cười nhạo: “Xem mày sợ thành cái dạng gì kia, vậy mà còn dám bắt cóc tổng tiền!”

“Tôi không bắt cóc tổng tiền!” Vương Chấn hét to phản bác anh ta, không biết là muốn nói với anh ta hay thuyết phục bản thân. Anh Lượng không để ý đến Vương Chấn, trực tiếp ra lệnh cho người đứng phía sau: “Dẫn cả bốn đứa

này đi.”

Phong Kính nhíu mày, chắc Phong Bình sẽ nhanh chóng tới đây, anh chỉ cần kéo dài thời gian đến lúc anh ta dẫn người đến đây. Anh cởi áo khoác ra, vứt sang một bên, thuận tiện khởi động xương cốt của mình.

“Phong Kính!” Giang Nhiễm đứng lên, lo lắng định giữ chặt anh. Phong Kính chặn trước người cô, hơi nghiêng đầu thì thầm: “Em lùi ra sau đi.”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm.” Phong Kính cười với cô, “Cảnh sát sẽ tới rất nhanh.”

Anh vừa dứt lời thì bên ngoài có một tên đàn em chạy vào, cúi đầu thấp giọng nói bên tai anh Lượng: “Anh Kiệt mang theo người tới đây.”

Anh Lượng nhíu mày, hỏi hắn: “Hắn tới đây làm gì?”

“Nói là tới tìm bạn.”

“Bạn?” Anh Lượng nhìn về phía Phong Kính, nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, “Cậu quen biết Triệu Kiệt?”

Đôi mắt Phong Kính khẽ đảo, Triệu Kiệt? Chẳng lẽ là anh cả của Vu Dao?

Anh chưa trả lời thì lại có một tên đàn em chạy vào, lần này còn hoảng hơn so với lần trước nhiều: “Anh Lượng, bọn họ đánh vào rồi!”

Như thể chứng minh lời hắn nói, bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào, anh Lượng nhíu mày, dặn dò người bên cạnh: “Chúng mày thu phục mấy đứa này trước, tao đi ra ngoài xem sao.”

Hắn vừa đi, những tên còn lại liền lao vào Phong Kính. Vương Chấn nhìn mấy người đánh nhau trong phòng, lén lút sờ soạn cầm lấy một vỏ chai rượu trong góc tường, định nhân cơ hội đập vào đầu Phong Kính. Giang Nhiễm

phát hiện, vội kêu lên với Phong Kính: “Cẩn thận Vương Chấn!”

Phong Kính liếc mắt nhìn Vương Chấn, Vương Chấn thấy bị phát hiện thì dứt khoát giơ chai rượu lao lên luôn. Vẫn chưa lọt vào vòng chiến thì bỗng nhiên cổ tay nhói lên, tiếp đó là một trận trời rung đất chuyển, cuối cùng “rầm” một tiếng, cả người đập mạnh xuống sàn nhà.

Mấy người Phong Kính theo bản năng nhìn về phía anh ta, Vương Chấn đã ngã trên mặt đất, chai rượu trong tay lăn sang một bên. Vu Dao đứng bên cạnh anh ta, xoa xoa cổ tay của mình: “Bà đây đã 500 năm không đánh người, mẹ kiếp, hôm nay phá giới.”

Phong Kính: “...”

Mấy tên vây quanh Phong Kính tự động chia nhau ra đến gần Vu Dao, ba tên đàn ông cao lớn đi theo hét ầm lên: “Làm gì đấy làm gì đấy? Dám đụng vào chị Dao thử xem?”

Phong Kính: “...”

Thì ra chị Dao là danh hiệu thật!

Trong căn phòng nhỏ hẹp lập tức có rất nhiều người tới, ồn ào như chợ vỡ. Phong Kính yên lặng lùi sang một bên, chắn trước hai người Giang Nhiễm và Phong Nhã.

Trong tay Giang Nhiễm ôm cái áo khoác anh ném ra lúc nãy, nhìn anh đầy quan tâm: “Anh sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Phong Kính xoa đầu cô, nói: “Anh không sao.”

“Anh Kiệt, rốt cuộc anh có ý gì?” Anh Lượng cũng đi theo vào, biểu cảm rất khó chịu. Phong Kính nhìn về phía anh Kiệt, đối phương là một người đàn ông cao gầy, nhìn qua có phần nhã nhặn lịch sự, không hề giống lão đại xã hội đen chút nào.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là hôm nay em gái tôi tới tìm tôi, nói là cậu mang bạn nó đi.”

Nếu không phải bây giờ Vương Chấn đã nằm trên đất thì anh Lượng thật sự rất muốn đập cho anh ta một phát: “Tôi không biết đây là bạn anh, do Vương Chấn bắt bọn họ đến đây, tôi chỉ có lòng tốt thu nhận mà thôi.”

Anh Kiệt cười nói: “Nếu chỉ là hiểu lầm thì chúng tôi có thể mang người đi chứ?”

Anh ta có thể nói không thể ư? Anh Lượng ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười nổi: “Tùy anh.”

Vu Dao dùng ánh mắt bảo Phong Kính, Phong Kính dẫn Giang Nhiễm và Phong Nhã đi theo cô ấy, chuẩn bị đi ra ngoài. Mới đi chưa được mấy bước thì bên ngoài lại có một tên đàn em hoang mang chạy vào: “Anh Lượng, không xong rồi!”

“Lại sao thế hả?”

“Hình như có cảnh sát tới, mấy anh em đang canh chừng thì phát hiện!”

Anh Lượng híp mắt, tên Vương Chấn này rõ thật là gây rắc rối, “Đồ đạc thu dọn thế nào rồi? Chưa dọn xong thì đừng dọn nữa, mau chạy đi!”

“Biết rồi ạ!”

Vu Dao nhìn anh cả, chưa mở miệng thì anh cả đã nói: “Bọn anh cũng phải đi trước đây, các em ở đây không sao chứ?”

“Không sao ạ.”

Triệu Kiệt gật đầu, dẫn đầu thuộc hạ rời đi. Bọn họ vừa mới đi thì bên ngoài liền ồn ào hẳn lên, Phong Bình và cảnh sát cùng bước nhanh vào bên trong.

Một đường đi tới, nơi nơi đều là bàn ghế đổ nghiêng đổ ngã, còn có cả chai thủy tinh vỡ tan tành, rất rõ ràng là đã đánh nhau một trận. Phong Bình nhú mày, bước chân nhanh hơn.

“Phong Kính, em không sao chứ?” Đi đến tận căn phòng trong cùng, Phong Bình chỉ quét mắt qua Vương Chấn đang nằm trên mặt đất rồi liền đi đến trước mặt Phong Kính. Phong Kính lắc đầu đáp: “Không sao ạ, các anh tới rất nhanh.”

Mấy người cảnh sát đi theo Phong Bình tới, không chế Vương Chấn nằm dưới đất, lại tiến lên hỏi tình trạng của Giang Nhiễm và Phong Nhã.

Phong Bình đứng một bên với Phong Kính, sắc mặt không tốt chút nào: “Không phải em đã đồng ý với anh sẽ ở bên ngoài chờ anh tới sao? Sao vẫn vào đây một mình hả?”

Phong Kính khẽ nghiêng đầu: “Không phải anh cũng đồng ý với em sẽ không báo cảnh sát sao?”

Phong Bình mím đôi môi mỏng, chỉ nhìn anh không nói gì.

Hai người trầm mặc một lát, Phong Kính đứng dưới ánh sáng, bật cười: “Em biết em gửi địa chỉ cho anh, chắc chắn anh sẽ báo với cảnh sát. Em chỉ nghĩ trước khi cảnh sát đến, tự mình đi vào trước, như vậy dù đến lúc đó Vương Chấn muốn làm gì thì em cũng có thể ngăn cản cho hai cô ấy.”

“Ồ? Ví dụ như muốn giết con tin phải bước qua xác em trước đúng không? Em lại không thèm suy nghĩ đến chuyện sống chết của mình cơ à?”

Phong Kính cúi đầu mỉm cười, không trả lời.

Cảnh sát hỏi thăm xong tình trạng của Giang Nhiễm và Phong Nhã liền đi đến trước mặt Phong Kính, tiến hành phê bình và nghiêm túc giáo dục anh: “Đồng chí Phong Kính, cậu có biết hôm nay cậu làm như vậy rất nguy hiểm không? Kính nhờ cậu tin tưởng sát nhân dân chúng tôi, đừng đóng vai anh

hùng, đây không phải phim trường. Những người này đều không phải kẻ lương thiện gì, chúng tôi lục soát được rất nhiều thuốc phi pháp ở đây, cậu có nghĩ mình sẽ gặp phải chuyện gì không?”

Cảnh sát nói mãi không ngừng, thái độ nhận sai của Phong Kính cũng vô cùng thành khẩn, anh ta nói được khoảng 5 phút, cuối cùng cũng không nói được nữa: “Được rồi, cậu theo chúng tôi về cục lấy khẩu cung.”

Rốt cuộc Phong Kính cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vu Dao có mặt tại hiện trường cũng không thoát khỏi vận mệnh bị cảnh sát dạy bảo, cảnh sát ghi chép xong cho bọn họ còn trêu chọc một câu: “Hôm nay lúc tôi chạy tới hiện trường, suýt nữa đã cho rằng đây là phim trường của đoàn phim “Bí mật”.”

Phong Kính: “...”

Vu Dao: “...”

Mấy người lấy khẩu cung xong thì đã rất khuya. Người đại diện của Vu Dao tới đón cô ấy, sắc mặt tệ không kém Phong Bình là bao. Lần này Phong Kính nợ Vu Dao nhưng bây giờ cũng không phải thời cơ tốt để nói chuyện, chỉ có thể chờ lần sau tới phim trường lại tìm cô ấy. Anh, Giang Nhiễm và Phong Nhã cùng lên xe Phong Bình đi về nhà họ Phong.

Chương 74: Đêm thứ bảy mươi tư

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Về đến nhà họ Phong thì đã hơn 11 giờ tối, thế nhưng Tần Phàm vẫn chưa đi. Thấy bọn họ về, người trong phòng khách đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, mẹ Phong lập tức bảo dì giúp việc chuẩn bị đồ ăn mang lên, lại tiến lên kiểm tra Giang Nhiễm và Phong Nhã xem có bị thương không.

Tần Phàm không định ở lại ăn cơm tối, anh ta lấy áo khoác treo một bên, vừa mặc vào người vừa đi đến trước mặt Phong Kính: “Ngày mai cậu nghỉ ngơi một ngày, ngày kia tới công ty, tôi và cậu tâm sự.”

Phong Kính: “...”

Anh chợt có cảm giác sợ hãi khi bị chủ nhiệm gọi lại, bảo anh sau khi tan học đến văn phòng...

Tần Phàm không cho anh cơ hội phản bác, bỏ lại những lời này rồi bước đi. Mẹ Phong liếc Phong Kính một cái, chưa nói gì với anh, chỉ quan tâm để anh và Phong Bình ăn chút gì đó.

Giang Nhiễm vẫn nhớ chuyện buổi tối Phong Kính và Nhị Hoàng hoán đổi linh hồn, cô nhìn thời gian, ăn được lưng bụng đã gọi Phong Kính lên tầng. Phong Nhã thấy bọn họ phải đi, nuốt ngụm canh hơi nóng vào miệng, nói với bọn họ: “Hai đứa ăn xong rồi à?”

Giang Nhiễm gật đầu: “Sắp 12 giờ rồi ạ, ăn nhiều như thế không tốt.”

“...” Phong Nhã nhìn vòng eo và đôi chân nhỏ hơn mình của cô thì lặng lẽ buông đũa xuống, “Vậy chị cũng không ăn nữa đâu.”

Cô ấy vẫn nên về ăn vitamin tổng hợp hôm trước Giang Nhiễm cho là được

rồi.

Giang Nhiễm vừa đi lên tầng với Phong Kính vừa hỏi anh: “Cả ngày hôm nay chúng ta đều ở bên ngoài, Nhị Hoàng làm sao bây giờ?”

Phong Kính nói: “Em yên tâm, Michelle ở bên Hoa Đô chăm sóc nó rồi.”

“Vậy thì tốt, anh lên tắm rửa đi, sáng mai chúng ta sẽ về Hoa Đô.”

“Được.”

Lần này Giang Nhiễm vẫn ở phòng cũ của Phong Kính, đương nhiên Phong Kính cũng ở đây. Trong phòng chỉ có một phòng tắm, Giang Nhiễm để Phong Kính tắm trước rồi gửi tin nhắn cho Michelle, hỏi anh ta tình trạng của Nhị Hoàng. Michelle cũng biết chuyện cô và Phong Nhã bị bắt cóc, biết hai cô đều đã về nhà an toàn rồi thì mới yên tâm.

Thật ra Giang Nhiễm nghĩ lại vẫn hơi sợ, hơn nữa trong lòng cô có rất nhiều lời muốn nói với Phong Kính. Vốn định chờ Phong Kính tắm xong thì sẽ nói chuyện với anh một lúc, nhưng lúc Phong Kính ra ngoài thì chạy nhanh về phía cô “gâu” một tiếng.

Giang Nhiễm: “...”

Cô nhìn thời gian trên điện thoại, đã 12 giờ rồi.

Thôi, ngày mai lại nói với anh vậy.

“Gâu gâu.” Có lẽ do một ngày chưa thấy Giang Nhiễm nên bây giờ thấy cô, Nhị Hoàng cực kỳ vui vẻ, nhào về phía cô liếm láp. Giang Nhiễm ngã xuống giường, còn chưa đẩy anh ra thì có người gõ cửa phòng, sau đó cửa mở ra: “Giang Nhiễm, vitamin lần trước em cho chị...”

.....

Bên trong chợt trở nên yên tĩnh.

Xấu hổ qua đi, Phong Nhã vội đóng cửa lại, lùi ra ngoài: “Xin lỗi nhé, các em tiếp tục đi! Nhưng sau này nên khóa cửa đã thì tốt hơn!”

Giang Nhiễm: “...”

Phong Kính: “Gâu!”

.....

Đêm hôm Phong Nhã gặp phải cảnh tượng nhiệt huyết sôi trào như vậy, dù đã từng kết hôn thì mặt cô ấy vẫn đỏ lên. Cô ấy dùng bàn tay phẩy phẩy gió cho mình, trong lòng thầm nói, em trai của mình cũng lợi hại thật, vừa mới xảy ra chuyện chấn động như vậy mà nó còn có tâm trạng để làm gì đó.

Tuổi trẻ tốt quá.

Cô ấy quyết định, lần sau phải tìm một người đàn ông trẻ tuổi hơn mình.

Ôi, hình như đã lâu không sinh hoạt tình dục rồi.

Trong phòng, Giang Nhiễm đẩy Phong Kính ra: “Em nặng quá đây...”

“Gâu gâu.” Phong Kính vô tội nhìn cô.

Lòng Giang Nhiễm lập tức mềm nhũn, Phong Kính mềm mại đáng yêu như vậy, quả thật là phạm tội mà.

“Được rồi Nhị Hoàng, đã khuya rồi, ngoan ngoãn ngủ đi.” Cô đỡ Phong Kính nằm xuống giường, đắp chăn lên cho anh, dỗ anh ngủ. Nhị Hoàng nhồm dậy chơi đùa với cô, lại bị cô đè xuống: “Nếu không ngoan, ngày mai sẽ cắt phần bánh quy.”

Nghe thấy phải cắt phần bánh quy, Nhị Hoang ngoan ngoãn nhắm mắt lại

ngay lập tức.

Anh ngủ rất nhanh, Giang Nhiễm ở bên cạnh ngắm anh ngủ say, nhẹ nhàng vuốt tóc anh. Dáng vẻ này, bất kể trong thân thể anh là Phong Kính hay Nhị Hoàng thì nhìn qua cũng không khác biệt là bao.

Cô ngồi bên cạnh ngắm một lúc rồi cũng đi tắm, sau đó nằm xuống cạnh Phong Kính đã ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phong Kính thức dậy đúng giờ theo đồng hồ sinh học của bản thân. Tối hôm qua anh vừa tắm xong, nháy mắt liền xuất hiện trong phòng ở Hoa Đô, tâm trạng lập tức không tốt. Cả đêm anh không cho Michelle chút sắc mặt tốt nào.

Nhưng hôm nay ngủ một giấc dậy liền thấy Giang Nhiễm ngủ bên cạnh mình, tâm trạng nhanh chóng trở nên tốt hơn.

Anh duỗi tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình, nhẹ nhàng ngửi mùi hương từ mái tóc cô.

Vẫn là mùi quýt thoang thoảng mà anh quen thuộc, khiến người ta mê muội.

Anh cong môi rồi nhắm mắt lại, cứ ôm Giang Nhiễm như vậy mà ngủ. Anh ngủ không sâu nên khi Giang Nhiễm khẽ động đẩy thì anh liền tỉnh.

“Dậy rồi hả?”

Âm thanh trầm thấp dễ nghe truyền từ sau gáy mình, Giang Nhiễm ngo ngác, cô xoay người thì thấy Phong Kính đang cười với mình.

Nụ cười của anh mang theo hương vị ánh mặt trời sớm mai, đẹp đến mức khiến Giang Nhiễm say mê.

“Anh đẹp thế à?” Phong Kính bất ngờ hỏi, trong giọng nói lộ vẻ trêu chọc.

Tai Giang Nhiễm từ từ đỏ lên, ra vẻ bình tĩnh: “Cũng tạm được.”

Phong Kính bật cười: “Ồ, vậy mà em nhìn không chớp mắt thế à?”

“Em không hề.” Giang Nhiễm từ chối thừa nhận bản thân vừa bị sắc đẹp của anh mê hoặc, “Tôi hôm qua em còn chưa kịp nói chuyện với anh nữa, hành động ngày hôm qua của anh quá nguy hiểm!”

Phong Kính nghe xong liền cảm thấy đau đầu, anh đầu hàng: “Anh biết rồi mà, hôm qua Phong Bình và đồng chí cảnh sát đã lần lượt dạy dỗ anh rất lâu rồi.”

“Thế là đúng! Nếu đã báo cảnh sát, vì sao anh không đợi cảnh sát mà còn tự mình chạy vào hả?”

“Không phải vì anh lo lắng cho em sao?” Phong Kính có phần âm ức.

“Vậy thì cũng không thể làm vậy.”

Phong Kính nhìn cô, một lần nữa ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô, thấp giọng thầm thì: “Em có biết hôm qua anh sợ hãi thế nào không? Không phải anh sợ mấy người đó đối xử với anh như thế nào mà anh sợ bọn họ sẽ đối xử với hai người thế nào. Hai cô gái bị bắt đến một nơi xa lạ sẽ sợ hãi đến mức nào chứ, anh chỉ cần tưởng tượng đến chuyện này thôi đã chịu không nổi rồi. Anh đi cho dù không thể cứu hai người ra ngoài, ít nhất có thể để hai người yên tâm một chút.”

Giang Nhiễm nhớ tới hôm qua khi Phong Kính bất ngờ xuất hiện thì tim mình liền bình tĩnh. Mặc dù Phong Kính có mặt quả thật đã mang lại cho cô cảm giác an toàn vô cùng lớn, nhưng nhớ tới tình huống hôm qua quá nguy hiểm, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi: “Nếu anh cũng biết không cứu được bọn em, vậy còn tới làm gì? Tặng đầu cho người ta à?”

“...” Phong Kính im lặng một lúc, dường như rất bất mãn mà cọ cọ cổ cô. Sợi tóc mềm mại của anh quét qua da thịt mịn màng của cô, cảm giác ngứa

ngứa khiến cô rùng mình.

“Đúng vậy, anh đi tặng đầu cho người ta đấy. Nếu sau khi cảnh sát đến, bọn chúng bắt con tin uy hiếp thì anh cũng có thể tích cực tranh thủ.”

Anh vừa dứt lời khiến Giang Nhiễm không biết nói gì cho phải: “Có phải anh ngốc không đấy...”

“Em cứ coi như anh ngốc đi.” Chuyện như vậy, dù thế nào anh cũng không muốn để Giang Nhiễm và Phong Nhã đối mặt. Anh ôm Giang Nhiễm, giọng nói còn thấp hơn vừa rồi: “Nếu được lựa chọn lại lần nữa, anh vẫn sẽ làm như thế.”

Trái tim Giang Nhiễm thất lại, khẽ run lên. Cô quay lại ôm Phong Kính, rất lâu sau mới nói: “Nhưng mà em cũng sẽ lo lắng cho anh. Nếu anh xảy ra chuyện gì, em sẽ... em sẽ gả cho người khác, anh cam lòng sao?”

Phong Kính: “...”

Cách vợ anh an ủi người khác có thể nói là rất sáng tạo và độc đáo.

Anh có ý xấu luôn bàn tay mình vào áo ngủ của cô, véo khẽ lên vòng eo nhạy cảm, “Ngoại trừ anh, em còn muốn gả cho ai nữa?”

“Ôi ôi, đáng ghét, ha ha ha ha.” Giang Nhiễm rất sợ ngứa, Phong Kính đã phát hiện ra nhược điểm này qua nhiều lần thân mật, “Ha ha ha ha được rồi, em sai rồi, anh bỏ tay ra ngoài đi!

“Không bỏ.”

“Anh phiền thật đấy, tránh ra, ha ha ha ha.” Giang Nhiễm đã co rúm người lại, cười đến mức chảy cả nước mắt. Cô cố gắng kéo tay Phong Kính ra ngoài, nhưng Phong Kính như keo vậy, dán chặt vào người cô không rời ra được.

“Em gọi là chồng, anh sẽ tha cho em.”

Giang Nhiễm lập tức khuất phục gọi một tiếng: “Chồng ơi, em sai rồi! Anh mau ra ngoài đi!”

Phong Nhã đi ngang qua cửa: “...”

Ha ha. :)

Dì giúp việc lên gọi Giang Nhiễm và Phong Kính ăn sáng, đúng lúc thấy cô ấy thì nhân tiện nói: “Cô chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong, có thể xuống ăn rồi.”

Phong Nhã yếu ớt lên tiếng: “Không cần đâu, tôi đã no rồi.”

Dì giúp việc: “???”

Phong Nhã không ăn bữa sáng nhưng tới bữa trưa vẫn đi xuống. Hôm nay Phong Bình cũng tới, anh ta mới từ cục cảnh sát về, hỏi thăm được một chút tình hình: “Tất cả những người hôm qua chạy trốn đều bị bắt rồi.”

Phong Kính hơi bất ngờ: “Nhanh vậy à?”

Mặc dù anh cũng tin tưởng năng lực phá án của cảnh sát nhưng thế này cũng nhanh quá đấy.

Phong Bình đáp: “Thật ra tối hôm qua bọn chúng đã sa lưới rồi.” Anh ta lấy ipad từ trong cặp tài liệu ra, nhấn vào một tin tức cho mấy người xem, “Sáng hôm nay cảnh sát đã thông báo, tối hôm qua lúc mấy tên đó đang chạy trốn thì bị một đám chó bao vây, vì tiếng động rất lớn nên cảnh sát đã nhanh chóng phát hiện ra, bắt toàn bộ bọn chúng lại, không có con cá nào lọt lưới.”

Phong Kính vừa nghe anh ta nói vừa xem báo chí đưa tin, đúng như lời Phong Bình nói, đám người kia vẫn chưa chạy được xa lắm, tay cũng chưa chạm vào xe thì đã bị một đám chó bao vây. Trên tin tức còn để một tấm hình, là ảnh chú chó màu đen to lớn, cười vui vẻ đối diện với máy ảnh.

Phong Kính: “...”

Con chó đen lớn này không hồ danh là lão đại của con ngõ phía Nam.

“Trong tin tức nói có người tiết lộ, con chó đen đã từng bị nhóm người này đánh nên nó đi báo thù, thật sao?” Giang Nhiễm ngồi bên cạnh Phong Kính, dựa vào gần anh để xem tin tức.

Phong Kính nhướn mày nói: “Chắc là thế.”

“Vậy cũng biết chọn thời điểm đấy chứ, thông minh lắm.” Giang Nhiễm cảm thán.

Phong Kính cười nói: “Thông minh thật.” Đâu chỉ thông minh, mà thành tinh mất rồi ấy chứ.

Nói đến thành tinh, anh lại nhớ chuyện mình vẫn còn nợ con chó nhỏ ở cạnh cửa hàng bán hoa một miếng thịt.

Phong Bình tiếp tục nói: “Lần này Vương Chấn cũng không chạy thoát, vụ ly hôn với Phong Nhã chắc cũng kết thúc nhanh thôi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Cô ấy chỉ sợ vụ kiện ly hôn này không xử lý nhanh, lại kéo dài mất một hai năm, “Em định sau khi ly hôn xong sẽ ra nước ngoài du lịch một chuyến, anh sẽ cho em nghỉ chứ?”

Phong Bình hiếm khi nở nụ cười: “Được, em cứ từ từ mà chơi, trở về trước hôn lễ của Phong Kính và Giang Nhiễm là được.”

Chương 75: Đêm thứ bảy mươi lăm

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ăn cơm trưa xong, mấy người Phong Bình lần lượt rời khỏi nhà họ Phong. Phong Kính lái xe chở Giang Nhiễm, chạy không nhanh không chậm trên đường. Hôm này thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong xe, vừa sáng vừa ấm áp.

Giang Nhiễm ngồi ở ghế lái phụ, cô nhìn Phong Kính rẽ trái, có phần nghi hoặc hỏi anh: “Đây đâu phải đường về Hoa Đô, chúng mình đi đâu vậy?”

Phong Kính đáp: “Có chút việc, không mất nhiều thời gian đâu.”

Phong Kính trả lời kiểu úp úp mở mở, tuy Giang Nhiễm thấy khó hiểu nhưng cũng không hỏi nữa, dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Phong Kính nghiêng đầu nhìn cô, mở một bài hát nhẹ nhàng cho cô.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Phong Kính nhẹ nhàng đánh thức Giang Nhiễm: “Đến rồi.”

“Hả?” Giang Nhiễm mở mắt ra nhìn xung quanh. Xe dừng ở chỗ cho đỗ xe, phía trước cách đó không xa chính là một trung tâm thương mại. “Đây...” Hình như cách cửa hàng bán hoa hôm qua cô và nhà họ Phong đi dạo không xa.

“Em có thể vào siêu thị mua giúp anh chút đồ không?” Phong Kính nghiêng đầu nhìn cô, mặc dù anh cũng có thể đeo khẩu trang và đội mũ xuống xe, nhưng trong trung tâm thương mại quá nhiều người, anh sợ bị nhận ra, như vậy sẽ rất phiền toái.

Giang Nhiễm gật đầu hỏi anh: “Anh muốn mua gì?”

“Ừm... Thịt mà chó có thể ăn, mua loại đắt nhất ấy.” Cuối cùng còn bỏ sung, “Mua nhiều chút nhé.” Nếu đã tới đây rồi thì cũng mua luôn cho Nhị Hoàng một ít.

Giang Nhiễm: “Mua cho Nhị Hoàng à?” Nhưng sao anh lại bỗng nhiên nghĩ đến chuyện mua thịt cho Nhị Hoàng chứ.

Phong Kính cười: “Con phố bên cạnh có một con chó lang thang, anh đã nói sẽ cho nó thịt.”

Giang Nhiễm chớp chớp mắt, anh lại còn thông đồng với con chó khác ở bên ngoài sao?

“Được rồi, anh chờ em một lát.”

Giang Nhiễm nói xong liền cởi dây an toàn, chuẩn bị xuống xe. Phong Kính gọi cô lại: “Em cầm cái này đi.”

Giang Nhiễm quay đầu lại nhìn, đó là thẻ ngân hàng.

“Dùng cái này trả tiền, mật mã là sinh nhật em.”

Giang Nhiễm: “...”

Không hiểu sao cô hơi ngượng ngùng, không nhận thẻ trong tay Phong Kính: “Không cần đâu, chút tiền ấy em có mà.”

“Anh nhờ em mua đồ giúp anh, sao lại còn để em trả tiền chứ.” Phong Kính bỏ thẻ vào trong túi áo khoác Giang Nhiễm, “Cầm đi.”

“Ồ...” Giang Nhiễm nhìn túi áo của mình, cất thẻ của Phong Kính rồi xuống xe.

Trung tâm thương mại này không tính là quá lớn ở thành phố A, đồ ở bên trong cũng không nhiều như trung tâm thương mại Tỉnh Quang nhưng Giang

Nhiễm chọn được một số thịt ức gà dành riêng cho chó, bỏ vào giỏ đi ra quầy thu ngân thanh toán.

Khi quẹt thẻ thanh toán ở quầy thu ngân, cô còn hơi hồi hộp, nhập sáu số sinh nhật của mình vào, nhân viên thu ngân thuận lợi thanh toán giúp cô.

Không hiểu sao Giang Nhiễm lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhận lại thẻ ngân hàng của Phong Kính, cầm đồ rồi đi ra.

Hình như cảm giác quẹt thẻ người khác để mua đồ thật sự sướng khoái.

Phong Kính thấy cô đi ra liền mở cửa xe. Giang Nhiễm lên xe còn định trả thẻ lại cho anh, lại bị Phong Kính từ chối: “Không cần đâu, em cầm lấy mà dùng, trong đó cũng không có nhiều tiền lắm.”

Giang Nhiễm nghĩ tới trước đây khi anh mua đồ ở chỗ mình thì đều để tồn ở đó một vạn, không quá tin tưởng nhìn anh: “Không nhiều lắm là bao nhiêu tiền?”

“Cũng không nhớ rõ lắm, nhưng chắc là đủ dùng để ngày thường em mua đồ, nếu không đủ anh lại đổi cho em một cái khác nhé.”

Giang Nhiễm: “...”

Đây quả thật là lời thoại thỏa mãn toàn bộ tâm tư của thiếu nữ! Ảnh đế Phong cũng biết trêu ghẹo đây chứ!

Giang Nhiễm quyết định hôm nào sẽ tìm cơ hội xem thử trong thẻ có bao nhiêu tiền.

Cửa hàng bán hoa cách trung tâm thương mại không xa, lái xe đến rất nhanh. Phong Kính dừng xe lại ven đường, cầm mấy túi thịt ức gà Giang Nhiễm mua đi qua. Giang Nhiễm dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy ven đường có một con chó nui đang nằm phơi nắng ở đây.

Phong Kính vẫn đeo khẩu trang và đội mũ, anh vừa đi qua, con chó kia đã nhận ra.

“Lão Thiết (1), cuối cùng cậu cũng đến rồi, vì chờ thịt của cậu mà ngay cả bữa tối ngày hôm qua tôi cũng chưa ăn đâu đấy.”

(1) Lão Thiết: ngôn ngữ mạng, tên khác của “buddy”, ý chỉ những người bạn có mối quan hệ tốt, đáng tin cậy và tin tưởng.

Phong Kính: “...”

Anh ngồi xổm xuống trước mặt con chó vàng, xé một túi thịt ức gà ra: “Nhập khẩu nước ngoài, không biết có hợp khẩu vị của cậu không.” Anh xé một miếng thịt đút cho nó.

Con chó vàng nuốt một miếng xuống luôn, giống như đang cực kỳ đói bụng: “Hương vị cũng không tệ lắm, còn nữa không?”

Phong Kính bật cười, để tất cả thịt khô xuống trước mặt nó.

Giang Nhiễm dựa vào xe ngắm Phong Kính cho con chó lang thang ăn, ánh nắng vụn vờ chiếu lên đầu anh, đôi mắt anh nhiễm một lớp ánh sáng màu vàng mỏng manh. Nhìn qua càng thêm ấm áp so với dĩ vãng. Trên người Phong Kính dày đặc hormone, không phải khẩu trang và mũ trên đầu là có thể che lấp, anh cho chó ăn được vài phút thì toàn bộ con gái đi ngang qua đều nhìn anh vài lần.

Dường như Phong Kính cũng ý thức được bản thân có phần thu hút sự chú ý của người khác, thậm chí vừa rồi còn có cô gái cầm di động chụp hình anh. Sợ bị người ta nhận ra, anh để tất cả đồ lại, xoa xoa lông chú chó: “Tôi đi trước đây, lão Thiết. Chuyện ngày hôm qua, cảm ơn cậu.”

“Không cần khách khí, không cần khách khí, loài chó chúng tôi chính là người bạn trung thành nhất của con người mà.”

Phong Kính bật cười, đứng dậy quay trở về xe.

Giang Nhiễm thấy anh về, có phần tò mò hỏi: “Sao anh lại biết chú chó kia vậy?”

Phong Kính thắt dây an toàn cho mình, tháo khẩu trang trên mặt xuống: “Hôm qua tới đây hỏi thăm tình huống thì gặp được.”

Quả nhiên là vì chuyện này, Giang Nhiễm suy nghĩ một chút rồi nói: “À, em nhớ ra rồi, hình như hôm qua nó cũng ở đó, lúc bọn em bị bắt đi, dường như em nghe thấy tiếng chó sủa.”

“Ừ, nó muốn cứu các em.”

Xe từ từ chuyển bánh, Giang Nhiễm ngồi bên cạnh Phong Kính, nghiêng đầu ngắm anh rất lâu: “Khai thật đi, không phải anh là hoàng tử đến từ hành tinh loài chó đấy chứ?”

Phong Kính cười đáp: “Nói không chừng là thật đấy.”

“Vậy khi nào anh định trở về kế thừa vương vị?”

“Ừm... Chờ sau khi chúng ta kết hôn nhé, hành tinh kia của bọn anh là chó độc thân thì không có tư cách kế thừa vương vị.”

“Ha ha ha ha ha ha.” Tiếng cười của Giang Nhiễm theo xe dần dần rời đi, một đường bay xa.

Chuyện bắt cóc vừa kết thúc không lâu, Phong Kính liền dựa theo kế hoạch của Tần Phàm, quay về đoàn phim “Bí mật” tiếp tục quay phim.

Lần này anh trở về, đoàn phim còn tổ chức một nghi thức hoan nghênh nho nhỏ cho anh, Thiên Tần cũng đã hẹn với truyền thông, cùng đưa tin chuyện Phong Kính trở về đoàn phim.

Cùng ngày, tên tuổi ảnh đế Phong lại một lần nữa xuất hiện ở hot search, cư dân mạng không hẹn mà cùng phong tặng cho anh một danh hiệu: Hoàng tử

hot search.

Phong Kính không có thời gian đề ý chuyện trên Weibo, vì anh bị thương làm chậm tiến độ quay phim nên bây giờ toàn bộ đoàn phim đều chạy nước rút. Cũng may Phong Kính không bởi vì vết thương mà chịu ảnh hưởng, cảm giác với nhân vật vẫn còn nên nhanh chóng tiến vào trạng thái nhân vật. Vì chuyện này mà đạo diễn lại khen anh một phen, đây mới là diễn viên chân chính.

Buổi chiều Vu Dao mới đến, hai người kết hợp quay mấy chục cảnh diễn, mãi đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen thì đạo diễn mới thả cho mọi người đi ăn cơm tối.

Cơm hộp của đoàn phim đã đưa tới được một lúc, mùa đông đồ ăn nhanh lạnh, Michelle không dám để Phong Kính ăn đồ nguội nên cầm cơm hộp giúp anh hâm nóng lại.

Của Vu Dao là cơm tự cô ấy mang, ít hơn rất nhiều so với cơm hộp, hơn nữa cũng không có chất béo gì. Phong Kính nhìn cơm tối đáng thương của cô ấy, khóe miệng giật giật: “Cô chỉ ăn từng đó thôi sao? Lát nữa quay phim không đói đến mức ngất luôn chứ?”

Vu Dao thở dài: “Không còn cách nào khác, mấy ngày hôm trước vừa mới phạm tội, chị Nam vẫn còn đang tức giận, bây giờ tôi không dám chọc chị ấy nữa.”

Phong Kính biết chuyện cô ấy nói là gì, lần trước lúc người đại diện của cô ấy đến cục cảnh sát nhận cô ấy, sắc mặt đã tệ đến cực điểm. Nghĩ đến bản thân cũng bị Tần Phàm nghiêm khắc dạy dỗ một trận, chắc cô ấy cũng không kém là bao, Phong Kính liền áy náy: “Không hay rồi, chuyện lần trước là tôi liên lụy cô.”

Vu Dao: “Anh nói thế thì còn gì thú vị nữa, không liên lụy gì hết, dù sao tôi cũng phạm không ít tội.”

Phong Kính mỉm cười, chuyện lần trước lớn như vậy, có cả phóng viên nghe được tin tức, công ty hai nhà mất chút công sức mới không để tin tức

“Nam nữ chính “Bí mật” cùng nhau vào cục cảnh sát” bị tung ra.

“Mặc kệ thế nào, là tôi nợ cô, sau này cô có chuyện gì cần tôi hỗ trợ, nhất định tôi sẽ không từ chối.”

Vu Dao suy nghĩ rồi ngẩng đầu hỏi anh: “Có phải anh và Mạnh Hành Xuyên quen nhau khi còn đi học không?”

Phong Kính đáp: “Ừ, chúng tôi là bạn đại học, mối quan hệ trong trường khá tốt.”

“Vậy chắc anh hiểu rất rõ về anh ấy nhỉ?”

“Cũng bình thường.”

“Vậy... Anh có thể gửi một phần tư liệu về anh ấy cho tôi không?”

Phong Kính cân nhắc: “Cô cần nhiều tư liệu không?”

“Anh biết nhiều thì cứ gửi cho tôi nhiều vào.” Khi Vu Dao nói ra lời này, trong mắt lóe lên ánh sáng của thợ săn khi bắt được con mồi.

Phong Kính chậm rãi gật đầu, đồng ý: “... Được.”

Xin lỗi lão Mạnh nhé, vì báo đáp ơn huệ của chị Dao, tôi chỉ có thể bán cậu đi thôi.

Phong Kính dùng thời gian ba ngày, sửa sang lại tư liệu bí mật của Mạnh Hành Xuyên rồi gửi cho Vu Dao. Anh biết gần đây Vu Dao và Mạnh Hành Xuyên cùng tham gia một chương trình dành cho nghệ sĩ, còn hợp thành CP Mạnh Dao, nghe nói trước đó anh ta còn vì phản đối mà chí chóe một trận.

Phong Kính hiểu rất rõ cái gọi là CP, chẳng qua là marketing moi tiền fan thôi, nhưng nhìn thái độ của Vu Dao thì cô ấy cũng có chút đề tâm đến Mạnh Hành Xuyên. Về phần sau này hai người bọn họ có thể tu thành chính quả hay

không thì phải xem vào tạo hóa của từng người.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau nửa tháng Phong Kính trở về đoàn phim, biên kịch kiêm nguyên tác Hạnh Tâm đột nhiên tuyên bố không theo đoàn phim nữa. Đối với Phong Kính thì đây không phải là một tin tức tốt, vì bình thường anh đều phải nói chuyện với Hạnh Tâm thì mới có thể nắm bắt nhân vật chuẩn xác hơn.

Anh đến hỏi riêng đạo diễn về chuyện này, thật ra đạo diễn cũng đang lo lắng, vì đôi khi trong quá trình quay phim, kịch bản cần phải điều chỉnh và sửa chữa, Hạnh Tâm không ở đây, xác nhận với anh ta sẽ khó khăn hơn không ít.

“Nhưng không còn cách nào khác, vợ của cậu ấy mang thai, cậu ấy nói phải về chăm sóc vợ.”

Phong Kính: “...”

Cực kỳ có phong cách của thầy Hạnh Tâm.

Lúc này Giang Nhiễm cùng nhận được tin tức từ Lan Ninh, mức độ kinh ngạc không thua gì Phong Kính.

[Giang Nhiễm]: Trời ơi! Chúc mừng đàn chị!

[Lan Ninh]: (xấu hổ).

[Lan Ninh]: Thế nên sau này công việc của em có lẽ sẽ giao cho một biên tập khác phụ trách.

[Giang Nhiễm]: Vâng.

[Giang Nhiễm]: Chỉ là chị xin nghỉ sinh sớm thế sao ạ?

[Lan Ninh]: (che mặt) Chị cũng không muốn, nhưng mỗi ngày thầy Hạnh Tâm đều đi theo chị đến công ty, tập thể đồng nghiệp ban biên tập đều rưng

tóc (2), nhanh trọc rồi (che mặt).

(2) Rụng tóc: ám chỉ bị áp lực và căng thẳng tâm lý.

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Ha ha ha ha ha ha ha.

Chương 76: Đêm thứ bảy mươi sáu

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Việc quay phim “Bí mật” kết thúc vào cuối tháng ba, hôn lễ của Phong Kính và Giang Nhiễm cũng chuẩn bị đâu vào đấy.

Lúc trước khi Phong Kính viết lá thư cầu hôn cho Giang Nhiễm thì cũng đã có kế hoạch muốn tạo ra một buổi cầu hôn lãng mạn, chẳng qua sau đó lá thư kia bị Giang Nhiễm trực tiếp nhìn thấy, tất cả những tưởng tượng anh nghĩ ra cũng rối loạn mất. Nhưng Phong Kính cảm thấy đó không được tính là ý nghĩa thật sự của việc cầu hôn, con gái là loài sinh vật xúc động trước các loại nghi thức, thời khắc quan trọng như cầu hôn, đối với các cô ấy mà nói là một bước không thể thiếu.

Vì thế khi nhận được nhẫn kết hôn, Phong Kính cũng không đưa cho Giang Nhiễm mà định bù đắp cho cô bằng một màn cầu hôn lãng mạn.

Anh suy nghĩ rất lâu, trung cầu ý kiến khắp nơi, cuối cùng cũng lập ra được một kế hoạch tạm coi là khá vừa lòng.

Để kết hôn nên lịch trình riêng của anh trống không, anh ở nhà ngây người hai ngày rồi đi tìm Giang Nhiễm, nói muốn dẫn cô ra nước ngoài đi lặn xuống biển.

“Đi lặn?” Giang Nhiễm có phần bất ngờ, là một trạch nữ lâu năm, vận động lớn nhất ngày thường của cô chính là dắt chó đi dạo trong tiểu khu.

“Ừ, anh thấy trong vòng bạn bè có người đăng ảnh, cảm thấy rất đẹp, chúng ta cũng đi đi.” Vì đề lời nói của mình thêm thuyết phục, anh còn đặc biệt mở vòng bạn bè cho Giang Nhiễm xem.

“Ôi, bày cá đẹp thật đấy!” Giang Nhiễm vừa nhìn thoáng qua đã bị bày cá

màu sắc sắc sỡ dưới đáy biển mê hoặc, “Còn nữa, lặn xuống nước còn có thể mặc như vậy hả? Em vẫn nghĩ phải mặc kín mít đấy.”

Phong Kính chớp chớp mắt với cô: “Em mà mặc như vậy chắc chắn còn gợi cảm hơn cô ta.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô không thèm mặc như vậy đâu.

Sau đó cô nói: “Thế nên anh cảm thấy cô ấy rất gợi cảm?”

Phong Kính: “...”

Từ khi nào Nhiễm Nhiễm nhà anh lại nguy hiểm như vậy?

“Em muốn đi không? Đúng lúc dạo này anh không có công việc, có thể ra ngoài đi chơi cùng em.”

Giang Nhiễm cũng muốn đi, dù sao cô và Phong Kính chưa từng ra ngoài chơi: “Nhưng hôn lễ thì sao bây giờ? Còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, lúc này mà chúng ta đi chơi thì không hay lắm đâu. Hơn nữa đi lặn có phải thi giấy chứng nhận không? Bầy cá đẹp như thế, lặn với ống thở chắc là không nhìn thấy đâu.”

Phong Kính đáp: “Anh đã hỏi bạn rồi, đảo mà bọn họ đi, lặn với ống thở cũng có thể nhìn được bầy cá và san hô phong phú, nếu em muốn lặn sâu thì thi giấy chứng nhận cũng không mất mấy ngày. Nhiều lắm đi một tuần là chúng ta có thể về rồi.”

Giang Nhiễm tính toán thời gian, cảm thấy đi một tuần cũng không ảnh hưởng nhiều lắm nên gật đầu: “Được ạ.”

Phong Kính lén lút thở phào, xoa đầu cô: “Ok, những thứ như visa hay vé máy bay cứ giao cho anh, nhanh thôi.”

“Vâng.”

Quả thật Phong Kính đã nhanh chóng xử lý tất cả thủ tục rồi đưa Giang Nhiễm ra đảo.

Bây giờ là đầu tháng tư, là mùa vạn vật sống lại, trên đảo nóng hơn thành phố A nhiều, phong cảnh cũng khác hẳn. Phong Kính không dẫn Giang Nhiễm đi lặn ngay lập tức mà đi chơi trên đảo trước.

Giang Nhiễm rất thích phong cảnh ở đây, đồ ăn cũng khá phong phú, khuyết điểm duy nhất chính là gió biển lớn, thổi lâu rất dễ đau đầu. Mặt khác điều khiến cô để ý chính là hai ngày nay Phong Kính cứ thần thần bí bí, như đang có chuyện gì đó giấu cô.

Cô từng nói bóng nói gió hỏi anh, Phong Kính chỉ bảo do cô suy nghĩ nhiều thôi.

Thật không? Giang Nhiễm vẫn rất tin tưởng vào trực giác của mình.

Cô đã gửi một tin nhắn cho Nghiêm Hoan Hoan.

[Giang Nhiễm]: Sao tớ cảm giác Phong Kính có chuyện giấu giếm tớ nhỉ?

[Nghiêm Hoan Hoan]: (mỉm cười).

[Giang Nhiễm]: Hơn nữa, anh ấy đột nhiên đề nghị dẫn tớ ra đảo chơi, tớ cũng thấy lạ.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Biết cậu và anh để Phong ra biển chơi rồi, tiếp tục đi (mỉm cười).

[Giang Nhiễm]: ...

[Giang Nhiễm]: Hoan Hoan, cậu thay đổi rồi (mỉm cười).

[Nghiem Hoan Hoan]: Đúng vậy, sau khi không theo đuổi ngôi sao nữa, tớ cũng cảm thấy mình thông minh xinh đẹp hơn trước kia (mỉm cười).

[Giang Nhiễm]: ....

Tình chị em hoa nhạ đúng là danh bất hư truyền.

Cô thoát khỏi khung chat với Nghiem Hoan Hoan, định học hỏi kinh nghiệm từ Triệu Kha. Tin nhắn còn chưa gõ xong thì Phong Kính ra ngoài mua đồ ăn đêm đã về. Giang Nhiễm nhìn đồ ăn anh cầm trên tay, buông di động xuống hỏi anh: “Sao anh đi lâu thế?”

Phong Kính trả lời: “Lúc đi xuống thì thấy mấy con mèo lang thang, rất đáng yêu nên chơi với chúng nó một lúc.”

Giang Nhiễm nghi ngờ nhìn anh, Phong Kính khụ một tiếng, mở đồ ăn đêm mình mang về ra: “Anh mua nhiều lắm, đều là đồ em thích ăn đấy.”

Mùi thơm của đồ ăn nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía, khiến Giang Nhiễm quên luôn hành động khả nghi của Phong Kính. Anh chờ lúc cô ăn vui vẻ rồi mới mở miệng: “Đúng rồi, ngày mai chúng ta đi lặn nhé, anh đã hẹn xong rồi.”

“Được thôi, có cần chuẩn bị gì không?”

“Yên tâm, anh chuẩn bị hết rồi.”

Giang Nhiễm gật đầu rồi tiếp tục ăn, đi chơi với Phong Kính, gần như cô không cần lo lắng gì, chỉ cần mang theo cái miệng phụ trách ăn là được.

Ngày hôm sau, Phong Kính dẫn Giang Nhiễm đến chỗ lặn. Phong Kính đã chuẩn bị xong những dụng cụ cần dùng khi lặn, hai người theo huấn luyện viên học một số kỹ xảo và động tác tay rồi đeo dụng cụ trên lưng chuẩn bị xuống nước.

Nắm tay Phong Kính lặn xuống nước, nhìn nước biển từ từ chìm quá eo mình, trong lòng Giang Nhiễm vẫn hơi sợ. Cô siết chặt Phong Kính, nhìn anh nói: “Ôi, em hơi căng thẳng.”

Phong Kính mỉm cười nhìn cô: “Đừng sợ, anh và em cùng xuống, còn cả huấn luyện viên nữa mà.”

“Vâng.” Vừa rồi huấn luyện viên cũng đã nói rất nhiều phương pháp vượt qua tâm lý sợ hãi, Giang Nhiễm nhớ lại rồi cố điều chỉnh trạng thái của mình.

Huấn luyện viên thấy bọn họ đã chuẩn bị xong liền để bọn họ đeo mặt kính và chân vịt, chuẩn bị lặn.

Đến chỗ lặn, theo sự hướng dẫn của huấn luyện viên, Giang Nhiễm và Phong Kính dần dần chìm trong nước. Nước biển dâng từ từ không quá ngực, sau đó là đỉnh đầu, nước biển như xông đến đây từ bốn phương tám hướng. Phong Kính vẫn nắm tay cô để cô không căng thẳng và chậm rãi điều chỉnh hô hấp. Giang Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, nghĩ mình chỉ cần giơ tay là chạm được tới chỗ anh thì sợ hãi cũng tiêu tan từng chút một.

Theo độ sâu dần dần lặn xuống, bầy cá và san hô cũng xuất hiện trước mặt. Nước biển ở đây trong veo, Giang Nhiễm nhìn bầy cá bơi lội xung quanh mình, cảm giác mới lạ và hưng phấn đã hoàn toàn thay thế sự sợ hãi khi mới xuống nước.

Cô vươn tay, nhìn chú cá nhỏ bơi trên tay mình, kích động nhìn về phía Phong Kính. Phong Kính mỉm cười với cô, cùng cô từ từ bơi về phía trước.

Giang Nhiễm đã hoàn toàn bị thế giới dưới đáy biển thu hút, cô chụp rất nhiều ảnh. Phong Kính kéo cô, chỉ vào một rặng san hô phía trước cho cô xem. Giang Nhiễm nghi hoặc nhìn anh một cái, lại nhìn rặng san hô kia, không rõ Phong Kính muốn cô nhìn cái gì.

Phong Kính lại chỉ, sau đó tự mình bơi qua, từ sau rặng san hô lấy một thứ gì đó tới.

Anh chậm rãi xoay người trong nước, nhìn về phía Giang Nhiễm, nâng thứ trong tay lên.

Là một chiếc nhẫn.

Giang Nhiễm sững sờ, phản ứng đầu tiên của cô là có người lặn xuống làm rơi nhẫn ở chỗ này, nhưng lại cảm thấy kỳ lạ, đây là nhẫn kim cương mà, vừa nhìn cũng biết rất đắt tiền, nếu làm rơi ở đây khi lặn sẽ phải xuống lấy luôn chứ.

Cô bơi đến nhìn thử, sau đó hoàn toàn ngẩn ngơ. Chiếc nhẫn này không phải bị người ta làm rơi, vì nó giống hệt bản thiết kế Phong Kính cho cô xem lúc trước.

Cô cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu dồn dập, bối rối nhìn về phía Phong Kính. Anh đã nhận được nhẫn kết hôn rồi à? Nhận lúc nào vậy?

Phong Kính bơi tới bên cạnh cô, nâng tay trái cô lên, thật cẩn thận đeo nhẫn lên ngón áp út của cô.

Cảnh tượng này đã được huấn luyện viên cầm máy ảnh dưới nước chụp lại.

Chầm chậm ngoi lên khỏi mặt nước, Giang Nhiễm vẫn còn cảm thấy đầu óc mình hơi hỗn loạn. Cô theo Phong Kính lên bờ, lại cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mình, chắc chắn cảnh tượng vừa rồi không phải ảo giác của mình.

“Anh.... đã sớm có kế hoạch từ trước à?” Cô nhìn về phía Phong Kính.

Phong Kính mỉm cười, kéo cô vào bờ biển. Anh không nói gì, tim Giang Nhiễm vẫn còn đập thình thịch không ngừng: “Anh hẹn em đi lặn là vì nó à?”

“Sao vậy, lãng mạn không em?” Phong Kính cười hỏi cô.

Giang Nhiễm rời mắt đi, không nhìn vào đôi mắt sáng ngời của anh nữa:

“Không tòi.”

“Kia là gì vậy?”

Không biết từ khi nào trên bờ biển có rất nhiều hoa, Phong Kính ôm một bó trong lòng, quỳ gối xuống bãi cát đưa cho Giang Nhiễm. Du khách bên bờ bắt đầu ồn ào, Giang Nhiễm vội nhận hoa rồi kéo anh lên.

“Chúc mừng hai người!” Huấn luyện viên đưa máy ảnh cho Phong Kính, dùng tiếng Anh nói với bọn họ câu chúc mừng.

Giang Nhiễm ngượng ngùng không chịu được, trong ánh mắt tò mò của mọi người, cô theo Phong Kính về khách sạn.

“Anh đáng ghét thật đấy, làm nhiều việc như vậy cũng không nói trước tiếng nào với em.” Giang Nhiễm thả mình trên giường, lấy mu bàn tay che gương mặt nóng rực của mình.

Mấy ngày sau sao dám ra ngoài đây, cứ có cảm giác toàn bộ du khách trên đảo đều biết bọn họ rồi.

Phong Kính lấy thẻ nhớ trong máy ảnh ra cắm vào máy tính, trêu ghẹo cô: “Nói với em thì còn gì ngạc nhiên nữa, anh đã lên kế hoạch cho hôm nay từ rất lâu rồi.”

Giang Nhiễm nhìn anh: “Ồ, khó trách em cảm thấy biểu hiện hai ngày nay của anh rất kỳ lạ, quả nhiên là làm chuyện xấu sau lưng em.”

Phong Kính chỉ cười không nói gì, Giang Nhiễm lại hỏi: “Anh nhận được nhẫn lúc nào thế? Lúc chúng ta chưa lên đảo hả?”

“Ừ, vừa nhận được nhẫn anh liền suy nghĩ xem nên tặng cho em như thế nào.”

“... Cứ đưa thẳng là được mà.”

“Như vậy sao được chứ, cuộc sống vẫn cần chút nghi thức.”

Giang Nhiễm nghĩ đến cảnh tượng anh đeo nhẫn lên ngón áp út của mình ở dưới đáy biển thì tim lại đập nhanh hơn: “Anh giấu nhẫn ở sau rặng san hô hả? Đồ quý như vậy mà anh không sợ làm rơi sao?”

“Sao có thể, anh chỉ giả vờ bơi ra phía sau rặng san hô thôi, anh vẫn giấu nhẫn trong tay mà.”

Giang Nhiễm: “...”

Kịch bản còn nhiều lắm.

“Nhẫn ngâm trong nước biển sẽ không sao chứ?” Đây là nhẫn kết hôn kim cương của cô đấy.

“Thời gian ngắn như vậy, không sao đâu.” Phong Kính đã lấy hết dữ liệu ra, ôm máy tính ngồi bên cạnh Giang Nhiễm, “Đến xem ảnh chụp vừa rồi này em.”

“Vâng.”

Phong Kính bắt đầu mở từng cái ảnh một ra, thời gian bọn họ ở dưới nước không lâu nhưng chụp được khá khá ảnh.

“Bức ảnh này chụp không tệ, đẹp quá, cái này nữa, đều rất đẹp!” Giang Nhiễm xem từng cái, cuối cùng dừng lại ở bức ảnh cuối cùng.

Trong ảnh, Phong Kính đang cúi đầu đeo nhẫn vào tay Giang Nhiễm, vây quanh hai người là nước biển xanh thẳm và bầy cá nhiều màu sắc.

Chương 77: Đêm thứ bảy mươi bảy

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Bức ảnh đó Phong Kính chỉ đăng lên vòng bạn bè, nhưng không biết bị ai chụp lại rồi đăng lên Weibo. Không bao lâu, “*Phong Kính cầu hôn lãng mạn dưới đáy biển*” lại trèo lên hot search.

Khi đó Phong Kính vẫn còn đang nghỉ phép ở trên đảo với Giang Nhiễm, Tần Phàm gọi riêng cho anh một cuộc gọi quốc tế đường dài để “chúc mừng” anh một phen.

Mặc dù trong lời nói của Tần Phàm kẹp dao giấu kiếm nhưng Phong Kính vẫn rộng lượng chấp nhận lời chúc mừng của anh ta, “Nếu đã như vậy thì tôi cảm thấy có thể công khai tin tức chúng tôi muốn kết hôn rồi.”

“...” Từ góc độ của Tần Phàm thì anh ta không tán thành việc Phong Kính kết hôn sớm như vậy, tháng sáu này anh mới tròn 27 tuổi, trong giới nghệ sĩ nam tuy không còn là quá trẻ nhưng cũng không tính là lớn, không cần thiết phải vội vã kết hôn như thế. Hơn nữa sự nghiệp của anh đang trong thời kỳ lên cao, dù anh không dựa vào con đường bạn trai quốc dân nhưng chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến độ nổi tiếng.

Đáng tiếc việc đã đến nước này, anh ta cũng không còn biện pháp ngăn cơn sóng dữ nữa: “Anh để Phong đã quyết định vậy rồi, còn nói với tôi làm gì nữa?”

“Báo với anh một tiếng để tránh đến lúc đó anh lại gọi điện thoại vượt biên cho tôi, lãng phí tiền điện thoại lắm.”

Tần Phàm: “...”

Bây giờ anh ta không chỉ cảm thấy lãng phí tiền điện thoại mà còn lãng phí

cả thời gian của mình nữa!

Sau khi báo với Tần Phàm, Phong Kính về khách sạn liền truy cập Weibo, tự mình đăng bức ảnh cầu hôn rõ ràng hơn lên.

[Phong Kính V]: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, hôn lễ của chúng tôi sẽ được tổ chức vào tháng 5 (ngại ngùng).

Sau đó Weibo lại bùng nổ lần nữa, suýt thì sập.

Cư dân mạng có chúc phúc, có đau lòng, có khiếp sợ, cũng có cả châm chọc. Còn có người mở cuộc điều tra, một mực khẳng định bọn họ chắc chắn đã có em bé nên mới vội vàng kết hôn như vậy.

Sau khi đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, ảnh đế Phong đã không cần phải dựa vào việc lăm bằm “Đừng tức giận” để giảm bớt cảm xúc như lúc đầu nữa! Nếu bọn họ có thể Phạt hệ truy tinh thì vì sao anh không thể làm Phạt hệ ngôi sao chứ? (1)

(1) Ý là mặc kệ mọi chuyện bên ngoài, chỉ quan tâm đến những chuyện cần quan tâm. (từ “Phạt hệ” này đã được giải thích ở các chương trước đó rồi.)

Tất cả tùy duyên là được rồi.

Anh cũng không giải thích thêm gì trên Weibo, ở lại nước ngoài chơi hai ngày với Giang Nhiễm rồi về nước tiếp tục chuẩn bị hôn lễ.

Trong khoảng thời gian bọn họ xuất ngoại, Michelle vẫn ở trong nước chăm sóc Nhị Hoàng, Giang Nhiễm vừa về đến nhà, Nhị Hoàng liền vui vẻ lao đến. Phong Kính buông hành lý, chào hỏi vài câu với Michelle rồi nói với Giang Nhiễm: “Em lên tầng xem thử đi.”

Giang Nhiễm vượt ve Nhị Hoàng, quay đầu lại kỳ lạ nhìn anh: “Lên tầng nhìn gì vậy?”

Phong Kính úp úp mở mở: “Đi lên sẽ biết.”

Giang Nhiễm chớp mắt, anh lại có trò gì nữa sao?

Cô theo Phong Kính lên tầng, Phong Kính dẫn cô đến một căn phòng vốn dành cho khách bên cạnh, thần bí nói: “Chuẩn bị cho em một món quà nhỏ.”

Giang Nhiễm tiến lên, tò mò đẩy cửa ra rồi nhìn thoáng qua bên trong. Phòng vốn dành cho khách đã thay đổi, được sửa và trang trí thành một phòng làm việc xinh xắn.

“Đây là gì?” Giang Nhiễm nhìn phòng làm việc được thiết kế các kệ hàng tỉ mỉ, hỏi Phong Kính bên cạnh, “Không phải là cho em dùng để chuyên đặt hàng hóa chứ?”

Cô dọn đến đây không lâu liền chuyển tất cả hàng hóa bên Chăm Thủy Hương qua, tiếp tục làm công việc order. Vì bên này an ninh bảo vệ rất nghiêm nên người chuyển phát nhanh không thể đi vào, lúc mới bắt đầu giao hàng cực kỳ phiền phức, sau đó vẫn phải nhờ Phong Kính nói chuyện với người quản lý biệt thự rồi tìm người mỗi ngày đúng giờ đến đây giúp cô nhận hàng hóa.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ biểu cảm kinh ngạc trên mặt người quản lý lúc ấy.

Có lẽ anh ta chưa từng thấy có người ở đây lại còn làm người order.

“Anh tìm người thiết kế chút, phòng làm việc này đẹp hơn phòng để hàng hóa của em nhiều. Lại còn có phân loại riêng biệt, sau này em tìm đồ gì cũng sẽ dễ dàng hơn.” Phong Kính cười với cô, “Có thích không? Nếu có gì không hài lòng thì vẫn có thể sửa lại đấy.”

Trong lòng Giang Nhiễm rất cảm động, cô không ngờ ngay cả chuyện này mà Phong Kính còn lo nghĩ giúp cô: “Em thích lắm, như vậy là rất được rồi. Ôi, em phải chụp cho Triệu Kha xem!”

Cô nói xong liền mở di động ra chụp mấy tấm phòng làm việc rồi gửi cho Triệu Kha. Phong Kính nghe cô nhắc tới Triệu Kha thì hỏi: “Đúng rồi, chúng

ta sắp bắt đầu chuẩn bị thiệp mời, em muốn mời những bạn bè nào? Triệu Kha sẽ đến tham gia chứ?”

“Chắc chắn cô ấy sẽ đến, dù sao cũng có thể nhìn thấy anh mà!”

Phong Kính ngẩn ra một lúc mới phản ứng kịp: “VẬY cô ấy quá lải rồi, không những có thể nhìn thấy anh mà còn có thể nhìn thấy rất nhiều ngôi sao nữa.”

Giang Nhiễm gật đầu: “Vâng! Hâm mộ bọn họ quá đi, lại có một người bạn như em!”

Phong Kính dựa vào cạnh cửa, nghe cô nói vậy thì bật cười.

Tin tức Phong Kính kết hôn được bàn luận nóng hổi trên mạng một thời gian dài rồi mới dần dần bị những tin tức nóng khác thay thế. Tháng tư, áo cưới và lễ phục của Giang Nhiễm và Phong Kính cũng làm xong, vào mùa tràn ngập hormone này (2), hai người đi chụp ảnh cưới, còn dẫn theo cả Nhị Hoàng.

(2) Mùa tràn ngập hormone: mùa băng tuyết tan chảy, vạn vật hồi sinh và cũng là mùa giao phối của các động vật có vú, mùi nội tiết tố tràn ngập không gian. Là mùa cực kỳ đáng ghét của chó độc thân...

Nhà thiết kế cũng chuẩn bị riêng cho Nhị Hoàng một bộ lễ phục nhỏ, còn thắt cho nó thêm cái nơ, nhìn rất ra dáng. Giang Nhiễm khá hài lòng với tạo hình của Nhị Hoàng nên lại bắt đầu khoe chó lên vòng bạn bè như thường ngày.

[Giang Nhiễm]: Ôi ôi ôi Nhị Hoàng của chúng ta đẹp trai quá! Lịch lãm anh tuấn quá đi mất!

[Phong Kính] trả lời [Giang Nhiễm]: Đẹp trai hơn anh hả?

[Phong Nhã] trả lời [Phong Kính]: Em lại còn đi so với một con chó? Tiền đồ đâu rồi?

[Giang Nhiễm] trả lời [Phong Nhã]: Bao giờ chị về nước?

[Phong Nhã] trả lời [Giang Nhiễm]: Em yên tâm, chắc chắn sẽ về trước hôn lễ của các em. Đến lúc đó sẽ mang món quà bí mật về cho em (thẹn thùng).

Giang Nhiễm suy nghĩ một chút về lời nói này, cô hỏi Phong Kính đang trang điểm lại bên cạnh: “Anh nhìn chị ấy trả lời này, có phải có chuyện gì không nhỉ?”

Phong Kính đáp: “Không biết nữa, có thể là vậy.”

“Chị ấy không nói với anh hả?”

Phong Kính cười trả lời: “Chị ấy cũng chưa nói với em mà, sao có thể nói với anh chứ? Hai chị em các em còn thân thiết hơn anh nhiều đấy.”

Giang Nhiễm chớp mắt, nghĩ lại thì đúng là vậy thật.

Lần này, Phong Kính không đăng ảnh cười lên vòng bạn bè nữa mà anh trực tiếp để hậu kỳ chỉnh sửa hai tấm ảnh cho anh trước rồi tự mình đăng lên Weibo.

Ảnh chụp được tung ra, đương nhiên lại tạo nên chấn động, antifan lẫn người qua đường đều đến đây góp một viên gạch.

“Đẹp trai quá!!! Nhưng có ích lợi gì đâu, cũng không phải của mị (roi lệ).”

“Chúc mừng Phong tổng! Ảnh cười đẹp quá! Cô dâu cũng rất đẹp!”

“Nhị Hoàng có điều kiện tốt nhất! Có phải nhan sắc của thú cưng cũng tùy vào người chủ không vậy?”

“Ôi ôi ôi ảnh cười ảm áp quá, còn mang theo cả chó cưng nữa (bắn tim).”

“Anh lại muốn mất fan nữa hả hả hả hả?”

“Nhìn kiểu dáng chiếc váy này thì tôi biết chắc là cô dâu nhất định mang thai nên để che bụng rồi (ăn dưa).”

Giang Nhiễm: “...” :)

Cô đặt di động xuống, nói với Phong Kính: “Trước đó không phải chúng ta còn chụp một bộ khác à? Không phải cái xòe xòe này, là cái mà ôm sát người ấy.”

Phong Kính gật đầu: “Ừ, sao thế em?”

“Chọn một cái đăng lên đi, em muốn nói cho bọn họ biết bụng em nhỏ, không có thịt thừa.”

Phong Kính: “...”

Nhưng ý bọn họ nói là em bé mà nhỉ?

Tuy vậy vợ đã lên tiếng thì Phong Kính lại chọn một tấm, để hậu kỳ hỗ trợ chỉnh sửa trước rồi đăng lên Weibo.

Đối với hành vi đăng ảnh cưới những hai lần, cư dân mạng tỏ vẻ không hiểu cho lắm nhưng vẫn có một bộ phận dân tình cực kỳ thông minh, từ một tấm ảnh đơn giản mà ảnh đế Phong đăng lên là đã lĩnh hội được ý tứ mà anh muốn biểu đạt rồi.

“Tản đi thôi, ảnh đế Phong muốn nói cho chúng ta biết, cô dâu không mang thai, bọn họ không phải vì có con mới kết hôn, mà là vì yêu.”

Đông đảo cư dân mạng: ....Ồ (mỉm cười).

Tháng năm, hôn lễ của Giang Nhiễm và Phong Kính tổ chức đúng hẹn. Phong Kính mời Mạnh Hành Xuyên và mấy người anh em tốt đảm đương vị trí phù rể của mình, Giang Nhiễm cũng tìm Triệu Kha, Nghiêm Hoan Hoan, cộng thêm Vu Dao, hợp thành đoàn phù dâu của mình. Hôn lễ của ngôi sao đương nhiên cũng là nơi các ngôi sao nổi tiếng tụ hội, lúc trước khi Phong Kính nằm viện, Giang Nhiễm đã được một lần trải qua cảm giác này, thế nên lần này đối mặt với trường hợp như vậy, biểu hiện cũng xem như bình tĩnh.

Nhưng Nghiêm Hoan Hoan và Triệu Kha thì điên luôn rồi. Tùy tiện một người tới đây đều là trai xinh gái đẹp, không phải gương mặt quen thuộc trên TV thì chính là khách quen trên các bìa tạp chí. Nơi này quả thực chính là thiên đường của người theo đuổi ngôi sao.

Nhị Hoàng cũng tham sự hôn lễ của Giang Nhiễm và Phong Kính, còn mặc bộ lễ phục nhỏ hôm chụp ảnh cưới, thu hút không ít người chụp ảnh chung với nó.

Giang Nhiễm ở phòng hóa trang đang chuẩn bị những công đoạn cuối cùng, cô nhìn thời gian, lại gửi tin nhắn cho Phong Nhã: *“Chị đến đâu rồi ạ? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”*

[Phong Nhã]: Đã đến bên ngoài rồi, em ở đâu?

[Giang Nhiễm]: Phòng trang điểm ạ, chị bảo Phong Kính dẫn chị vào đi.

[Phong Nhã]: Ok.

Chẳng bao lâu sau, Giang Nhiễm chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn xao nhỏ, cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Phong Nhã tới.

Xuất ngoại du lịch một thời gian, cả người cô ấy thoải mái hơn không ít, càng có sức sống và tươi trẻ hơn so với trước kia. Nhìn thấy Giang Nhiễm, cô ấy liền tiến đến ôm cô một cái thật chặt, còn hôn lên mặt cô một cái: “Chúc mừng em, bảo bối nhỏ!”

Giang Nhiễm không nhịn được phì cười: “Chị bị bầu không khí nước ngoài

ảnh hưởng không ít nhĩ.”

Phong Nhã nháy mắt với cô, kéo một người đàn ông ngoại quốc cao lớn tới: “Giới thiệu với em, đây là bạn trai của chị, tên anh ấy là Haydn.”

“Hi, xin chào.” Haydn vẫy tay với Giang Nhiễm, anh ta nói một câu tiếng Trung bập bẹ.

Giang Nhiễm không ngờ Phong Nhã tìm một người bạn trai nước ngoài tóc vàng mắt xanh thật! Chào hỏi anh ta xong, Giang Nhiễm nhìn Phong Nhã, nói: “Bạn trai chị đẹp trai lắm.”

“Ha ha ha ha ha đương nhiên rồi, thế nên chị càng thấy trước kia mắt mình bị mù!”

Hai người trò chuyện, Triệu Kha và Nghiêm Hoan Hoan rớt cuộc cũng xem đủ ngôi sao bên ngoài, chạy vào tìm Giang Nhiễm: “Cậu chuẩn bị xong chưa? Bọn họ nói hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

Giang Nhiễm lập tức khẩn trương lên, cô cầm lấy hoa cưới của mình, lại soi gương sửa tóc: “Ổn rồi, các cậu còn nhớ rõ các bước chứ?”

“Nhớ mà nhớ mà, yên tâm đi, tuyệt đối không để cậu làm rơi đồ trang sức đâu!”

Hôn lễ cử hành vào giữa trưa, trong giáo đường thiêng liêng, các vị khách mời đã ngồi vào vị trí của mình. Theo khúc ca hôn lễ vang lên, Giang Nhiễm nắm tay bố mình, chậm rãi bước từng bước trên thảm đỏ.

Hoa đồng nhỏ phía sau rất chuyên nghiệp mà nhắc làn váy lên giúp cô, còn hai đứa trẻ nữa thì đi bên cạnh tung hoa cho cô.

Những đứa bé này đều là con cái của bạn bè thân thích, mỗi một đứa đều ngoan ngoãn và thông minh cực kỳ.

Phong Kính ở đầu kia thảm đỏ, nhìn Giang Nhiễm từng bước từng bước

tiến về phía mình, khoe miệng không tìm được mà cong lên.

Giao Giang Nhiễm vào tay Phong Kính, bố Giang lui ra. Ông quay về bên cạnh mẹ Giang, lau lớp mồ hôi mỏng toát ra vì khẩn trương của mình.

Trước mặt cha sứ, Giang Nhiễm và Phong Kính sóng vai, nghe anh đọc lời thề, tuyên thệ với nhau rồi trao nhẫn cho nhau.

“Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu.”

Tiếng chuông 12 giờ đúng lúc vang lên, Phong Kính nhẹ nhàng ôm Giang Nhiễm, khom lưng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Chương 78: Đêm thứ bảy mươi tám

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi nghi thức chấm dứt, các vị khách khứa bắt đầu dùng tiệc, cô dâu bị kéo ra ngoài ném hoa cưới, những cô gái muốn cướp hoa cưới đều chạy sang đây. Lần trước Giang Nhiễm mới tham gia hôn lễ của người khác, từng làm phù dâu cho người ta nên đương nhiên biết tắc ngẽn khi ném hoa cưới.

Lại nói tiếp, cái này đúng là linh nghiệm thật, lần trước cô giành được hoa cưới thì chẳng mấy chốc đã kết hôn.

Trong tiếng ồn ào của mọi người, cô giong hoa lên quay lưng lại, liếc mắt nhìn Nghiêm Hoan Hoan.

Nghiêm Hoan Hoàn nhìn chằm chằm bó hoa trên tay cô không chớp mắt, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Giang Nhiễm: "..."

Không phải cô ấy đã nói không thèm nghĩ tới mấy anh chàng kia mà, sao còn muốn hoa cưới thế nhỉ?

"Chuẩn bị xong chưa? Chúng tớ đếm ba hai một, cậu sẽ bắt đầu ném nhé!"

"Được." Giang Nhiễm nhắm mắt lại rồi lên tiếng.

"Ba, hai, một." Khi cô gái bên cạnh đếm ngược xong, Giang Nhiễm ném hoa cưới về phía các phù dâu.

Vu Dao không định giành với các cô ấy, còn nhường lại vị trí cho họ, Triệu Kha cách gần nhất, mắt thấy hoa cưới sẽ bay về hướng mình thì đột nhiên bả

vai bị một người va mạnh vào, Nghiêm Hoan Hoan quả thật đã lấy sức mạnh khủng bố để đẩy cô ấy đi.

Triệu Kha: “...”

Ha ha, con gái. :)

“Aaaaaaa, tôi giành được rồi!” Nghiêm Hoan Hoan không để ý đến việc trên chân còn đi đôi giày cao gót 7cm, đón được hoa cưới liền phấn kích hoa tay múa chân, “Tôi muốn đăng lên vòng bạn bè để khoe!”

Giang Nhiễm thấy cô ấy cầm di động gõ lạch cạch ở bên cạnh thì cũng lấy di động của mình trong túi ra, vào vòng bạn bè xem cô ấy đăng cái gì.

[Nghiêm Hoan Hoan]: Cướp được bó hoa cưới mà Phong Kính và Giang Nhiễm dùng khi kết hôn! Đây không phải là bó hoa cưới bình thường, đây là bó hoa cưới có giá trị bốn con số vận chuyển bằng đường hàng không từ nước ngoài về! Cướp được thì lãi to rồi! (hình ảnh)

Giang Nhiễm: “...”

Được rồi, cô đã biết vì sao Nghiêm Hoan Hoan tích cực như vậy rồi. :)

Bận rộn hôn lễ ròn rã suốt một ngày, Giang Nhiễm và Phong Kính tiễn khách xong thì đã hơn 11 giờ tối.

“Mệt mỏi quá đi mất, không bao giờ muốn kết hôn nữa.” Giang Nhiễm vào phòng khách, nằm trên sofa không động đậy gì. Hôm nay Nhị Hoàng chạy cả ngày, hình như cũng mệt chết đi được nên giờ im lặng dựa vào bên chân cô.

Phong Kính nói lỏng cà vạt, kéo cô lên: “Em cũng không có cơ hội kết hôn nữa đâu.”

“Ôi...” Giang Nhiễm bị anh kéo dậy liền thuận thế dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, tiếp tục ăn vạ bất động. Phong Kính bật cười, trực tiếp bế bổng

cô lên: “Được rồi, xem ra chỉ có thể để anh tắm giúp em thôi.”

Giang Nhiễm hết hồn, theo bản năng vòng tay ôm cổ anh: “Anh để em xuống đi.”

Phong Kính cúi đầu nhìn cô, bế cô chạy lên tầng: “Không phải em không còn sức sao?”

“Bị anh dọa như vậy nên khôi phục được một nửa rồi!”

Phong Kính bế cô đến phòng tắm rồi mới thả xuống: “Em thật sự có thể tự tắm à?”

“Đương nhiên!” Giang Nhiễm gật đầu thật mạnh.

Phong Kính: “Anh không tin.”

Giang Nhiễm: “...”

Ha ha.

Cuối cùng vẫn là Phong Kính da mặt dày tắm cùng với cô, khi ngồi trước gương trang điểm sấy tóc, Giang Nhiễm theo thói quen nhìn thời gian: “Còn vài phút nữa là 12 giờ rồi.”

“Ừ.” Phong Kính không có nhiều biểu cảm nhưng trong giọng nói vẫn để lộ chút cảm xúc căng thẳng của anh.

Trước đó Thường Tâm nói cho anh biết, phải có nụ hôn tình yêu mới có thể giải trừ ma pháp. Nếu hôm nay nụ hôn của anh và Giang Nhiễm ở giáo đường vẫn không phải cách để anh và Nhị Hoàng ngừng trao đổi thì anh thật sự không biết còn cách nào khác nữa.

Tình yêu chân thành, người thân, hai điều kiện này đều đã thỏa mãn, đây chắc chính là thời điểm mà Thường Tâm nói.

Để phân tán sự chú ý của mình, Phong Kính tiến lên, lấy máy sấy trong tay Giang Nhiễm, ngón tay nhẹ nhàng len vào mái tóc ẩm ướt của cô: “Anh giúp em sấy tóc nhé.”

“Được ạ.”

Giang Nhiễm ngẩng anh qua gương, Phong Kính vẫn cúi đầu, lông mi dài che giấu ánh sáng trong đôi mắt anh. Lúc trước trên mạng thường xuyên xuất hiện “người đẹp ngàn năm có một”, có cư dân mạng góp vui cũng tặng cho Phong Kính một cái tên, gọi là “Mỹ nam 5000 năm cũng không gặp được”.

Danh hiệu này chỉ là dân mạng vui đùa mà thôi, không ai coi là thật, nhưng Giang Nhiễm cảm thấy, gương mặt này của Phong Kính quả thật không thể soi mói gì được nữa. Lúc anh mới ra mắt đóng phim, rất nhiều người đều nói về ngoại của anh quá đẹp, vừa nhìn đã thấy không có năng lực diễn xuất, mãi đến khi “Biệt hiệu Omega” một đêm thành danh thì mới thay đổi được cách nhìn của phần lớn bộ phận cư dân mạng, đồn dập nói anh là diễn viên bị nhan sắc làm chậm trễ.

Giang Nhiễm cảm thấy cách nói này hơi buồn cười, nhưng ngẫm lại, bản thân lúc trước cũng là một trong số những người đó.

Trong gương, Phong Kính chợt ngược lên nhìn cô, trong mắt đầy ý trêu chọc: “Em lại ngắm anh đến mê mẩn à?”

“...” Hai má Giang Nhiễm hơi nóng lên, nhất quyết không thừa nhận, “Cái đó, anh có nhận ra không, qua 12 giờ rồi.”

Tay Phong Kính cầm máy sấy khựng lại. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng, kim phút trên đó đã vượt qua vị trí mười hai giờ.

“Anh xuống xem Nhị Hoàng!” Anh buông máy sấy rồi đi xuống dưới nhà, Giang Nhiễm đứng lên, cùng đi xuống với anh.

Nhị Hoàng nằm trong ổ mình ngủ rất sâu, Phong Kính không quấy rầy nó,

dừng lại cách đó vài bước. Giang Nhiễm đến bên cạnh anh, khó kìm được sự vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh: “Tốt quá rồi, cuối cùng các anh cũng khôi phục lại bình thường!”

Tim Phong Kính đập thình thịch, anh phát hiện hơi thở bản thân khá dồn dập.

Giang Nhiễm kéo tay anh, nhỏ giọng thì thầm: “Chúng ta đi lên thôi, thời gian không còn sớm nữa, đừng làm phiền Nhị Hoàng, hôm nay nó cũng mệt rồi.”

“Ừm.” Phong Kính mất sức lực rất lớn mới miễn cưỡng bình tĩnh mà thốt ra được một chữ này.

Lần nữa trở về phòng ngủ, trong lòng Phong Kính hưng phấn và vui sướng không kìm nổi, anh ôm Giang Nhiễm, vùi đầu vào bên cổ cô. Giang Nhiễm vỗ về vuốt vuốt mái tóc ngắn mềm mại của anh, sau đó nghe thấy giọng nói đê thấp của anh ngay cạnh tai mình: “Cuối cùng sau này chúng ta đã có thể làm sau 12 giờ rồi.”

Giang Nhiễm: “...”

Đây là lần đầu tiên trong mấy tháng nay, Phong Kính dùng trạng thái người qua đêm, đáng tiếc là bận rộn hôn lễ suốt một ngày, cho dù là anh thì cũng có phần mệt mỏi nên anh chỉ lôi kéo Giang Nhiễm vận động một lần rồi cùng nhau đi ngủ.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, anh nghe thấy có người gọi mình.

Anh mở mắt ra, phát hiện mình đang đứng ở một nơi xa lạ, bốn phía tối đen như bị bóng tối bao trùm. Nhưng người anh lại tỏa ra hào quang, anh cúi đầu nhìn đôi tay mình, khẽ nhúu mày.

Không phải là thoát khỏi ma pháp này lại sa vào một ma pháp khác chứ?

....

Năm nay cũng không phải là năm hạn của anh mà.

Giữa bóng tối lại có một vật phát sáng đi tới, Phong Kính chờ nó từ từ tiến tới gần mới nhìn rõ được, lại là người giống mình như đúc!

Người nọ mặc áo ngủ giống mình, đứng mặt đối mặt, giống như đang soi gương.

“Anh là ai?” Anh hỏi.

Người nọ cười với anh, đáp: “Tôi là Nhị Hoàng.”

Phong Kính: “...”

Phong Kính bình tĩnh lại một lúc mới tiếp nhận được “Nhị Hoàng” ngay cả giọng nói cũng giống mình như đúc này: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhị Hoàng trả lời: “Đây chính là một giấc mộng của anh.”

“...” Phong Kính mím môi, “Thế nên anh tự báo mộng cho tôi sao?”

“Xem như thế đi.”

Phong Kính nhanh chóng chấp nhận giả thiết này: “Anh biết vì sao chúng ta trao đổi không?”

Nhị Hoàng: “Là vì tôi báo ơn với bọn họ.”

“Bọn họ?”

Nhị Hoàng không trả lời “bọn họ” là ai mà tiếp tục lên tiếng: “Tôi từng bị xe đâm, là Giang Nhiễm đã cứu tôi. Lúc ấy tôi bị thương rất nặng, nội tạng cũng bị thương, mặc dù tạm thời sống sót nhưng bác sĩ nói chức năng có thể sẽ từ từ suy kiệt. Tôi muốn sau khi tôi ra đi có thể tìm được một người thay thế

tôi làm bạn bên cạnh cô ấy. Vốn dĩ Hà Chi Viễn rất thích hợp, nhưng mà cô ấy không thích nên tôi đành phải tìm người khác.”

Phong Kính tiêu hóa câu chuyện cũ này: “Vậy sao anh tìm được tôi? Hình như chúng ta không quen biết mà?”

“Anh là ngôi sao lớn mà, tôi thấy ảnh chụp của anh trên TV. Trước đó Giang Nhiễm rất thích một ngôi sao, còn dán poster của anh ta trong phòng. Tôi từng hỏi thăm tin tức của ngôi sao kia, anh ta đã kết hôn, thế nên tôi liền nghĩ tìm một ngôi sao khác cho cô ấy. Đúng lúc đó phim của anh được chiếu, tôi cảm thấy đáng về anh cũng không tồi, miễn cưỡng xứng đôi với Nhiễm Nhiễm.”

Phong Kính: “...”

Anh chàng chó à, anh phỉ nhổ tôi thì coi như thôi đi, vì sao xung hô cũng biến thành Nhiễm Nhiễm chứ!

Phong Kính cảm thấy vẫn là Nhị Hoàng trong trạng thái chó đáng yêu hơn.

“Bây giờ hai người đã kết hôn, nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi. Hy vọng anh đối xử thật tốt với cô ấy, cô ấy là một người con gái rất tốt.”

Phong Kính nhú mày, anh có dự cảm không tốt: “Anh phải đi sao?”

“Ừ.” Nhị Hoàng lên tiếng, hoàn cảnh xung quang càng lúc càng trong suốt. Ánh sáng bất thành linh xé tan bóng tối, Phong Kính theo bản năng nhắm mắt, khi mở mắt ra thì ánh nắng sáng sớm đã chiếu lên mặt anh.

Anh nhìn thoáng qua rèm cửa sổ không kéo lại rồi ngồi dậy.

Giang Nhiễm nằm bên cạnh anh ngủ rất ngon. Phong Kính không đánh thức cô, tay chân nhẹ nhàng đi dép vào, mở cửa xuống dưới nhà, Nhị Hoàng vẫn còn nằm trong ổ, giống như tối qua anh thấy.

“Nhị Hoàng?” Anh đi qua, ngồi xổm xuống sờ đầu nó.

Nhị Hoàng không có phản ứng, ánh mắt Phong Kính dần dần trở nên nặng nề. Anh phát hiện Nhị Hoàng đã không còn hô hấp và nhịp tim đập nữa.

“Phong Kính?” Giang Nhiễm đi dép, từ trên tầng bước xuống, “Nhị Hoàng sao thế?”

Phong Kính quay người lại nhìn cô, không biết nên mở miệng thế nào.

Giang Nhiễm thấy sắc mặt anh không ổn lắm, trong lòng thoáng giật mình: “Sao thế anh?” Cô đi qua, gọi một tiếng “Nhị Hoàng” như bình thường vẫn gọi.

Nhị Hoàng vẫn nằm đó, mí mắt không động đậy.

Cô quỳ gối bên cạnh, trong giọng nói đã hơi nghẹn ngào: “Nhị Hoàng, phải dậy rồi.”

Phong Kính ôm chặt cô vào lòng, vỗ về xoa xoa đầu cô. Giang Nhiễm quay đầu lại nhìn anh, nước mắt đảo quanh trong đôi mắt: “Phong Kính, Nhị Hoàng sao thế? Có phải bị bệnh rồi không?”

Phong Kính mím môi thành một đường thẳng, làm sao cũng không thể nào nói với cô về tin tức tàn nhẫn như vậy.

“Nhị Hoàng.” Từng giọt nước mắt của Giang Nhiễm rơi xuống. Phong Kính nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói với cô: “Thật ra đêm qua anh có một giấc mơ.”

Giang Nhiễm thút tha thút thít nhìn anh: “Mơ, mơ gì?”

Phong Kính đáp: “Anh mơ thấy Nhị Hoàng, nó nói nó là hoàng tử đến từ tinh cầu B603. Lúc thu thập tài liệu ở trái đất không cẩn thận bị xe đâm vào, may mắn là em cứu nó, bây giờ nhiệm vụ của nó hoàn thành rồi nên nó phải

trở về tinh cầu của mình.”

Giang Nhiễm mở to hai mắt nhìn anh, nước mắt vẫn còn đảo quanh trong hốc mắt: “Có, có thật không anh?”

Phong Kính nghiêm túc gật đầu: “Thật, nó cũng là lợi dụng khoa học kỹ thuật của tinh cầu mình để anh và nó trao đổi linh hồn. Nó nhờ anh chuyển lời cho em rằng sau này nếu nhớ nó thì ngẩng đầu nhìn ngôi sao, nó ở một trong số đó.”

Giang Nhiễm ngơ ngác nhìn anh vài giây rồi ôm anh khóc nức nở.

Tin Nhị Hoàng ra đi khiến rất nhiều người đau lòng, cho dù Nghiêm Hoan Hoan thường xuyên châm chọc hành vi khoe chó lên vòng bạn bè của Giang Nhiễm nhưng nhận được tin cũng vẫn đau lòng khá lâu. Giang Nhiễm và Phong Kính tìm người hỏa táng Nhị Hoàng, một số đồ vật nó để lại, Giang Nhiễm đều giữ lại tất cả.

Buổi tối, Phong Kính lên tầng tìm cô thì thấy một mình cô đứng trên ban công, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Phong Kính đi tới, khoác một cái áo mỏng lên người cô: “Buổi tối gió lớn, đừng để cảm lạnh.”

Giang Nhiễm quay đầu nhìn anh, mỉm cười rồi “vâng” một tiếng.

Phong Kính tựa vào cửa sổ, cũng ngẩng đầu nhìn không trung. Môi trường của thành phố A đã không còn giống như mười hay hai mươi năm trước, đã lâu rồi không thấy bầu trời đêm sáng ngời như đêm nay.

“Hôm nay có thể thấy sao đây.” Giang Nhiễm lên tiếng, “Anh nói xem, tinh cầu B603 ở đâu?”

Phong Kính đáp: “Anh cũng không biết, có lẽ là ngôi sao sáng nhất rồi.”

Hai người im lặng một lát, Giang Nhiễm nghiêng đầu nhìn Phong Kính: “Thật ra bác sĩ đã sớm nói với em, Nhị Hoàng có lẽ sẽ không sống được bao lâu, lúc đó bị tai nạn xe cộ, nội tạng của nó cũng bị thương.”

Đôi mắt Phong Kính chuyển động, có phần giật mình cúi đầu nhìn cô.

Giang Nhiễm mỉm cười, trong ánh mắt như có ánh sáng rực rỡ: “Chẳng qua em rất thích nói với anh về những chuyện cũ kia thôi.”

Phong Kính không kìm lòng được khom lưng đặt lên môi cô một nụ hôn: “Sau này sẽ có anh ở bên em. mãi mãi.”

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ôi Nhị Hoàng QWQ.

Chính văn đến đây là kết thúc, ngày mai sẽ bắt đầu cập nhật ngoại truyện.

Đầu tiên là về nam nữ chính, sau đó đến chị Dao xã hội của chúng ta.

Ngoại truyện 1

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Nhị Hoàng ra đi, Phong Kính nhận ra mình cũng không hiểu tiếng chó nữa. Bạn bè thân thích xung quanh đều nói bọn họ có thể nhận nuôi tiếp một con chó, Phong Kính từng nhắc tới việc này với Giang Nhiễm nhưng Giang Nhiễm từ chối.

Lúc Nhị Hoàng ra đi thật sự quá đau lòng, có lẽ một khoảng thời gian cô sẽ không muốn nuôi chó nữa.

Sau khi nghe cô nói như vậy, Phong Kính liền nói: “Chúng ta không nuôi chó nữa, nuôi con đi.”

Giang Nhiễm: “...”

Kế hoạch có con cứ như vậy chính thức được đưa vào bàn bạc.

Bình thường Phong Kính có tập thể hình và vận động, cũng không có thói quen gì không lành mạnh, tiến vào giai đoạn chuẩn bị có thai liền càng chú ý quy luật làm việc, nghỉ ngơi và ăn uống hơn so với ngày thường. Giang Nhiễm chủ yếu tăng cường rèn luyện, mỗi lần Phong Kính tới phòng tập đều sẽ đưa cô đi cùng. Sau khi cố gắng một thời gian ngắn, Giang Nhiễm thuận lợi mang thai.

Người hai nhà luân phiên về nhà thăm Giang Nhiễm, dặn dò đủ tất cả những điều phụ nữ có thai phải chú ý, thuận tiện cũng dặn dò Phong Kính nên chăm sóc cô như thế nào. Phong Kính lần đầu tiên làm bố, tâm trạng vô cùng khẩn trương, mỗi lần thấy Giang Nhiễm đi đường đều lo lắng đề phòng, càng không cần phải nói đến chuyện như để cô đóng gói giao hàng

Không làm công việc order nữa, Giang Nhiễm cảm thấy bản thân khá rảnh rỗi. Vốn nhàn rỗi mười tháng cũng không có gì không tốt, cô có thể ở nhà xem

phim đọc sách chơi trò chơi, nhưng Phong Kính cố gắng hạn chế hết mức để cô chạm vào điện thoại và máy tính, nói là có phóng xạ, không tốt cho thân thể.

Toàn bộ cuộc sống Giang Nhiễm tịch mịch như tuyết trắng, lúc Phong Kính ở nhà, chỉ cần thấy cô chơi di động hay máy tính thì sẽ trở nên vô cùng lăm mòm, như kiểu bị Đường Tăng nhập vào người. Bị nhắc vài lần, Giang Nhiễm cũng đã có kinh nghiệm, chỉ cần anh ở nhà thì cô sẽ lấy một quyển sách nằm trên ghế ngoài ban công đọc, anh vừa ra khỏi cửa, cô liền vút sách xuống đi chơi điện thoại và máy tính.

Cô cảm thấy bản thân giống như càng sống càng thụt lùi, lúc còn đi học, do không muốn học hành cũng qua loa có lệ với bố mẹ y như vậy.

Cố tình là Phong Kính vì cô mang thai mà đẩy lùi không ít công việc, thời gian ở nhà càng ngày càng dài. Giang Nhiễm uyển chuyển ngỏ ý với anh, bởi vì mang thai nên anh mới phải càng nỗ lực làm việc để kiếm tiền mua sữa bột cho bé cưng chứ.

Phong Kính mỉm cười đáp lời cô: “Nhiễm Nhiễm ngốc, tiền mà chồng em kiếm được đủ để nuôi cả một đội bóng rồi.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô cảm thấy người này không hề có ý chí tiến thủ!

Vật vờ lăm mòm mới chờ được Phong Kính ra ngoài, Giang Nhiễm lấy di động ra bắt đầu chơi trò chơi. Gần đây có một trò chơi dành cho con gái tên là “Tiền và đàn ông hoang dã” cực kỳ nổi, quảng cáo trò chơi này xuất hiện nhan nhản. Vì thấy nhân vật khá đẹp nên cô cũng chơi theo phong trào một phen.

Kết quả chơi không bao lâu thì cô phát hiện đây là một trò chơi ăn tiền, không nạp tiền vào trò chơi thì sẽ không hề có đàn ông hoang dã đi hẹn hò với cô. Mặc định trong máy điện thoại Giang Nhiễm chính là thẻ ngân hàng của Phong Kính - là cái mà Phong Kính nói bên trong không có bao nhiêu tiền hôm Phong Kính đưa cho cô khi đi mua thịt cho con chó kia. Sau đó Giang

Nhiệm đặc biệt kiểm tra thì bên trong có hơn một ngàn vạn.

Ha ha. :)

Giang Nhiệm không thảo luận với Phong Kính xem số tiền kia rốt cuộc là nhiều hay ít, dù sao sau đó cô cũng đã mặc định vào điện thoại của mình rồi, bây giờ dùng để nuôi bốn người đàn ông hoang dã.

Ngẫm lại còn hơi kích thích đấy chứ.

Cô dùng gấp đôi tiền lên người tên đàn ông đầu tiên, sau đó rút thăm được ba người đàn ông khác, xem ra cô có một người đàn ông mang dòng máu Châu Âu đây. Có điều cô cảm thấy lần rút thăm này vẫn không ưng ý lắm nên quyết định dùng thẻ ngân hàng nạp mấy lần 648 tệ vào trò chơi.

Sau khi nạp thành công hai phút, ông chồng thân yêu của cô gửi tin nhắn đến.

[Chồng yêu]: Bảo bối, ở nhà làm gì đấy? (mỉm cười)

[Cô vợ bảo bối]: Ở nhà đọc sách ạ (đáng yêu)

[Chồng yêu]: Ô, anh vừa nhận được tin nhắn biến động số dư của ngân hàng, em quét mấy lần 648 tệ liền, có phải lại đang chơi trò chơi không? (mỉm cười)

Giang Nhiệm: "..."

Là sơ suất của cô! Mặc dù Phong Kính đưa thẻ cho cô nhưng số điện thoại ngân hàng lưu vẫn là của Phong Kính! Chỉ cần cô vừa dùng thẻ thì anh sẽ nhận được tin nhắn trừ tiền!

.... Việc này thật sự quá khốn nạn. :)

[Cô vợ bảo bối]: Ha ha, em thấy game mà anh chơi có bộ đồ mới nên em

mới mua nguyên bộ đó giúp anh (xấu hổ).

[Chồng yêu]: Thật không? (mỉm cười)

[Chồng yêu]: Anh phải làm việc đây, em đừng chơi lâu quá.

Giang Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trả lời anh: *“Mau đi đi mau đi đi, cố gắng làm việc nhé!”*

Giang Nhiễm thoát khỏi WeChat, trở về giao diện trò chơi tiếp tục rút thăm nhân vật. Trờì xanh không phụ lòng người, cuối cùng cô cũng rút được nhân vật mà cô muốn!

Rút xong trò chơi sẽ tự động hiện ra giao diện chia sẻ để cô mang đi khoe, Giang Nhiễm đăng lên vòng bạn bè, đặc biệt chặn Phong Kính, rồi chia sẻ ra ngoài.

[Giang Nhiễm]: Trộm tiền chồng để rút ngẫu nhiên được người đàn ông này ha ha ha ha ha ha ha ha (hình ảnh).

Trong vòng bạn bè của cô có rất nhiều người chơi trò chơi này nên chẳng bao lâu liền nhận được một lượng lớn bình luận và lượt like.

[Nghiêm Hoan Hoan]: ..... Ngoài đời cậu cướp Phong Kính còn chưa đủ, ngay cả trò chơi cũng phải đoạt chồng của tớ! Tuyệt giao đi!

[Triệu Kha]: Mẹ kiếp!! Cậu tổng bao nhiêu tiền đấy! Tớ nộp hơn một vạn mà vẫn không rút được cái này! Định từ bỏ rồi! (tạm biệt).

[Giang Nhiễm] trả lời [Triệu Kha]: Tớ cũng nộp mấy ngàn, có lẽ tên này thích tớ rồi (xấu hổ).

[Triệu Kha] trả lời [Giang Nhiễm]: Tớ cũng muốn tuyệt giao với cậu (mỉm cười).

[Đỗ Tiểu Ưu]: A a a a a nhân vật này tớ cực kỳ muốn! Thân thể lỏa lồ không che đậy, đẹp như thế cơ mà (thẹn thùng).

[Giang Nhiễm] trả lời [Đỗ Tiểu Ưu]: Đáng người thật sự rất chuẩn (xấu hổ).

Giang Nhiễm chọn được nhân vật ngẫu nhiên, sau đó gặp phải một vấn đề rất nghiêm trọng, cô vẫn phải nạp tiền vào trò chơi rồi mới có thể nuôi tên đàn ông này.

... Ha ha, cô biết mấy tên đàn ông này không phải thật lòng yêu cô, bọn họ chỉ muốn lừa tiền cô thôi.

Cô chọn một nhân vật mình thích nhất trong số đó, định từ từ bao nuôi, lúc đang chơi hăng thì Phong Kính lại nhắn tin.

[Chồng yêu]: (mỉm cười)

[Cô vợ bảo bối]: Sao thế chồng ơi? (đáng yêu)

Giang Nhiễm trả lời tin nhắn trong tâm trạng khẩn trương, nhưng khi xác định mình đã chặn Phong Kính trên vòng bạn bè thì cô lại thoáng thả lỏng.

[Chồng yêu]: Vừa có người gửi cho anh một bức ảnh.

[Chồng yêu]: (hình ảnh)

[Cô vợ bảo bối]: ...

Bức ảnh Phong Kính gửi cô không phải gì khác mà chính là ảnh chụp màn hình vòng bạn bè của cô.

Đúng, không sai, chính là bài cô khoe đã rút được tên đàn ông kia.

[Chồng yêu]: Trộm tiền của anh còn biết chặn anh, lợi hại lắm (mỉm cười).

[Cô vợ bảo bối]: .....

[Cô vợ bảo bối]: Bây giờ em sẽ xóa nó ngay! (đáng yêu)

Giang Nhiễm xóa bài trên vòng bạn bè nhanh như chớp, còn chụp màn hình gửi cho Phong Kính, bày tỏ sự trong sạch.

[Cô vợ bảo bối]: Em đã xóa rồi! (* 3)(ε *)

[Chồng yêu]: (mỉm cười)

[Cô vợ bảo bối]: Ha ha ha, tối nay ăn gì đây anh? (* 3)(ε *)

[Chồng yêu]: Em định ăn tối với ai? Lý Trạch Ngôn sao?

[Cô vợ bảo bối]: ....

Giang Nhiễm mở vòng bạn bè rồi đăng trạng thái mới. Lần này cũng không chặn ai nữa.

[Giang Nhiễm]: Bị chồng phát hiện chơi “Tiền và đàn ông hoang dã”, không khác gì bắt gian tại hiện trường (tạm biệt) (tạm biệt) (tạm biệt).

[Nghiêm Hoan Hoan]: Ha ha ha ha ha ha hay lắm.

[Triệu Kha]: Ha ha ha ha ha buồn cười chết mất thôi.

[Michelle]: ... Thế nên ảnh để Phong bị cấm sừng rồi à? Cô đổi biệt danh ai thành chồng rồi?

[Giang Nhiễm] trả lời [Michelle]: Tôi chưa sửa ai hết (tạm biệt).

[Michelle] trả lời [Giang Nhiễm]: Ừ, như vậy còn cứu được.

Giang Nhiễm: “...”

Phong Kính nhìn thấy thì thả tim cho cô, còn bình luận một icon mỉm cười.

Khóe miệng cô giật giật, cũng bình luận một câu dưới trạng thái của mình: *“Người chụp ảnh cho Phong Kính xem, tốt nhất đừng để tôi biết người đó là ai (mỉm cười).”*

[Nghiêm Hoan Hoan] trả lời [Giang Nhiễm]: Ha ha ha quả thật là anh hùng!

[Michelle] trả lời [Giang Nhiễm]: ... Dù sao cũng không phải là tôi! (đỏ mề hời)

[Triệu Kha] trả lời [Giang Nhiễm]: Số WeChat của Phong Kính là bao nhiêu vậy? (cười xấu xa)

Giang Nhiễm nhìn một lượt cũng không nhìn ra ai là người chụp ảnh gửi cho Phong Kính, người kia cẩn thận thật, chỉ chụp vòng bạn bè của cô, cũng không chụp bình luận phía dưới, chẳng có chút manh mối nào.

Phong Kính kết thúc công việc thì đến Thiên Hạ Cư mua cơm tối hôm nay trước rồi mới lái xe về nhà. Giang Nhiễm nghe thấy âm thanh mở cửa thì vui vẻ chạy xuống.

Phong Kính đặt hộp đựng thức ăn của Thiên Hạ Cư lên bàn, vừa quay đầu lại liền thấy Giang Nhiễm chạy về phía mình thì vội đỡ cô: “Em đừng chạy thế, đi từ từ không được sao?”

Giang Nhiễm thuận thế ôm lấy thắt lưng anh, ngửa đầu nhìn anh: “Chồng à, anh về rồi.”

Phong Kính mỉm cười xoa đầu cô: “Đúng thế, có phải biết mình đã làm sai chuyện nên ngoan như vậy không hả?”

Giang Nhiễm ôm anh chớp mắt, nếu bình thường thì cô sẽ hơi chột dạ thật nhưng bây giờ cô đang mang thai, Phong Kính có thể làm gì được cô chứ?

Dường như nhìn ra được tâm tư cô, Phong Kính hôn lên khóe miệng cô, thấp giọng thăm thì bên tai: “Vợ ngọc, có một ngày rồi con cũng sẽ sinh ra thôi.”

Giang Nhiễm: “...”

Thế nên anh sẽ nhớ thù cho đến lúc đấy đúng không?

Không biết tại sao trong đầu cô hiện lên hình ảnh Phong Kính cầm bút trong tay vẽ lên quyển sổ nhỏ, bên cạnh còn hai chữ kết hợp: ghi thù.

“Được rồi, rửa tay rồi ăn cơm tối đi.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm đi rửa sạch tay rồi ngồi xuống cùng ăn cơm tối với Phong Kính. Mặc dù đã mang thai nhưng phản ứng trong thời kỳ thai nghén của cô không quá rõ, cô đã hỏi mẹ mình, bà bảo lúc mang thai cô cũng không có nhiều phản ứng lắm.

Lúc trước Giang Nhiễm thấy Đỗ Tiểu Ưu mang thai đã chia sẻ rất nhiều nỗi khổ lên vòng bạn bè, cô đọc mà lạnh cả người, may mắn là so với cô ấy thì cô còn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Phong Kính cũng lo lắng khi cô mang thai quá khó chịu nhưng bây giờ thấy cô có thể ăn có thể ngủ còn có thể trộm tiền anh bao nuôi đàn ông... Ủ, vẫn thoág thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn xong, Phong Kính đưa cô đi dạo trong tiểu khu, vận động một lúc rồi mới về nhà.

“Bảo bối, em đi tắm trước đi, cẩn thận chút nhé.”

“Biết rồi biết rồi, mỗi ngày anh đều nói mười lần rồi đấy.” Giang Nhiễm vỗ lên cái mông vênh của Phong Kính rồi đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

Phong Kính bị sàm sỡ: “...”

Gần đây Giang Nhiễm ỷ vào việc mình mang thai nên thường xuyên động tay động chân với anh, thật sự không sợ hãi chút nào. Phong Kính nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Vẫn là câu nói kia, có một ngày đứa bé cũng sẽ sinh ra.

Ngoại truyện 2

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ngày sinh theo dự tính của Giang Nhiễm vào tháng sáu, sẽ là một bé cưng thuộc chòm sao Cự Giải.

Phong Kính và Giang Nhiễm không hề để tâm đến chuyện sinh con trai hay con gái, tất cả đều dựa vào nguyên tắc tùy duyên. Nhưng tên gọi của bé thì không thể tùy duyên được.

Để đưa bé sau khi sinh ra sẽ có tên luôn, Phong Kính đã bắt đầu đặt tên mụ cho bé: “Tên là Bối Bối thì sao?”

Giang Nhiễm đáp: “Tên mụ của con gái thầy Hạnh Tâm và đàn chị Lan Ninh đã là Bối Bối rồi.”

Phong Kính có phần kinh ngạc: “Anh còn nghĩ bọn họ sẽ chọn cái tên văn học hơn chứ.”

Giang Nhiễm: “...”

“Vậy còn Bì Bì?”

“... Lần này da của anh thoải mái thế cơ à?” (1)

(1) Bì là tên hán việt của da.

“...” Lần này da anh thoải mái thế nào em không hiểu được đâu.

Phong Kính nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Vậy gọi là Dương Dương đi, ánh sáng mặt trời.”

“Vâng... cũng được.” Dù sao tạm thời cô cũng không nghĩ ra được cái tên hay hơn.

Đến ngày sinh dự tính của Giang Nhiễm, người bạn nhỏ Dương Dương đúng giờ âm ỉ đòi ra. Thời điểm Giang Nhiễm chờ sinh, Phong Kính luôn ở bên cạnh cô, còn khẩn trương hơn cả bản thân cô. Trước khi tiến vào phòng sinh, bác sĩ tới tìm Phong Kính ký tên, Phong Kính nhìn từng đề mục nhắc nhở nguy hiểm trên đó thì muốn ngất luôn.

Vốn dĩ Giang Nhiễm rất đau, kết quả thấy Phong Kính bên cạnh bỗng nhiên bật khóc thì cũng hoảng sợ.

Tình huống gì vậy... chẳng lẽ cô không cứu được sao? Nhưng cô cảm thấy cô vẫn có thể kiên trì một lúc nữa....

Bác sĩ và y tá cũng không ngờ Phong Kính lại khóc, tất cả đều ghen hòng đứng bên cạnh. Bọn họ từng thấy sản phụ bị đau đến mức khóc lớn kêu to nhưng trước nay chưa từng thấy người chồng bị dọa đến phát khóc.

Phong Kính trả giấy và bút cho bác sĩ ở đối diện, quay đầu, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai Giang Nhiễm: “Vợ à, chúng ta không sinh nữa được không?”

Giang Nhiễm: “...”

Bây giờ anh mới nói có phải đã quá muộn rồi không?

Bác sĩ vội vàng an ủi người chồng không khổng chế được cảm xúc này: “Anh Phong, sinh con tuy tồn tại nguy hiểm nhưng bây giờ y học phát triển, những việc ngoài ý muốn sẽ được hạ xuống mức thấp nhất.”

“Nhưng không phải các ông vẫn viết mấy lời nhắc nhở nguy hiểm ở trên đó sao?”

Bác sĩ: “...”

Bọn họ viết lên đó chỉ muốn để người nhà biết có tồn tại nguy hiểm, nếu không may xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì cũng đừng gây rối với bệnh viện.

Cũng không có ý định dọa người nhà khóc đâu, thật đấy!

Giang Nhiễm chịu đau từ trên giường ngồi dậy, tự mình lấy giấy và bút trong tay bác sĩ: “Đề tôi ký.”

Phong Kính vội đỡ cô, sột soạt ký tên mình rồi đưa cho bác sĩ.

Những nhắc nhở về nguy hiểm trên đó thật sự quá khủng bố, anh không muốn Giang Nhiễm thấy chút nào. Sau này Giang Nhiễm biết ý nghĩ lúc đó của anh thì đã cười ha ha vào mặt anh: “Anh có biết lúc anh bật khóc mới là điều khủng bố nhất không? Em còn nghĩ rằng em không cứu được nữa.”

Phong Kính: “...”

Cũng không biết ai để lộ tin tức, Giang Nhiễm còn chưa sinh con xong thì “Phong Kính khóc” đã leo lên hot search. Lần này đã làm bùng nổ cảm xúc của vô số cư dân mạng nữ.

“Mẹ nó, tôi muốn chuyển sang làm fan Phong Kính, lúc tôi chờ sinh đau đến chết đi sống lại thì chồng tôi còn chơi trò chơi ở bên cạnh (tạm biệt).”

“Vì sao tôi không gặp được ông chồng tốt như anh Phong chứ? (tạm biệt)”

“Mấy cô gái cười nhạo Phong Kính sẽ gặp phải mấy tên đàn ông khôn nạn! Chờ đến lúc các người sinh con thì sẽ biết có một người chồng như vậy hạnh phúc bao nhiêu!”

“Sau khi xem xong thì muốn ly hôn (mỉm cười) lúc tôi sinh đưa con đầu lòng, vị trí thai nhi bị lệch, đau đến lăn lộn, còn chồng tôi ở bên cạnh lại chê tôi quá ảm ỉ (mỉm cười).”

“Không phải chứ, cô gái leo lên top comment này, chồng cô như vậy mà cô

còn sinh cho anh ta đứa thứ hai sao? Meo meo meo??”

“Ôi ôi ôi Phong tổng thật ấm áp, hy vọng chồng tôi sau này cũng có thể thương tôi như vậy QWQ.”

“Nói thật nhé các cô gái, lúc sinh con chính là thời điểm kiểm nghiệm nhân phẩm của người chồng (mỉm cười) chọn sai chồng thật sự sẽ mất mạng đấy (mỉm cười).”

“A a a a tình hình hiện tại của bà Phong như thế nào rồi? Lo lắng quá! Cố lên cố lên!”

“Ôm tôi một cái đi các Cinderella! Chắc chắn sẽ thuận lợi sinh ra bé yêu, chúc phúc!!!”

Trong bệnh viện, Phong Kính vẫn đang sốt ruột chờ Giang Nhiễm sinh. Người lớn hai nhà cùng tới, tất cả đều cực kỳ nóng ruột. Tình trạng của Giang Nhiễm khá tốt nên bác sĩ đề nghị sinh tự nhiên, mặc dù sinh tự nhiên không cần phải mổ, sau khi sinh cũng khôi phục tương đối nhanh nhưng quá trình sinh lại cực kỳ đau, Phong Kính nghĩ đến đây thì tim cũng bị siết chặt lại.

Mẹ Giang Nhiễm biết tất cả mọi người đều khẩn trương liền mở miệng an ủi: “Khi tôi sinh Giang Nhiễm cũng là sinh tự nhiên, rất thuận lợi, chắc nó cũng giống thế thôi!”

Có lẽ như để kiểm chứng lời nói của bà, cửa phòng sinh chẳng bao lâu đã mở ra. Giang Nhiễm và đứa bé được đẩy ra, tất cả mọi người vây quanh.

“Chúc mừng, mẹ tròn con vuông, là một cậu con trai.”

Phong Kính không nghe rõ bác sĩ nói đứa bé nặng mấy cân, anh nhìn Giang Nhiễm mệt mỏi trên giường bệnh thì khá lo lắng: “Vợ? Bảo bối? Em sao rồi?”

Y tá nói: “Sản phụ còn yếu, nghỉ ngơi một lát sẽ tốt thôi.”

Giang Nhiễm và bé cưng cùng được đẩy về phòng bệnh, lúc này người nhà mới thở phào nhẹ nhõm. Bệnh viện không tiện cho nhiều người ở lại, chỉ có bố mẹ Giang Nhiễm và Phong Kính, còn những người khác ngày mai đến thay ca.

Đến lúc này Phong Kính vẫn không biết mình leo lên hot search, anh đợi đến lúc Giang Nhiễm tỉnh lại rồi mới nghĩ đến việc lên Weibo báo một tiếng.

[Phong Kính V]: Mẹ con bình an, chào mừng người bạn nhỏ Dương Dương đến với thế giới này (đáng yêu).

“Ôi Phong tổng, tốc độ của anh nhanh quá (nước mắt), lúc em chú ý đến anh, anh vẫn chỉ là một con chó độc thân, bây giờ thì đã có cả con rồi (nước mắt).”

“Chúc mừng chúc mừng! Đã nghĩ kỹ tên rồi sao?”

“Tiểu Dương Dương nhất định sẽ đẹp trai giống anh rồi (khát khao).”

“Chúc mừng! Tiếp đó Phong tổng à, anh có biết anh lên hot search chưa? (mặt chó).”

“Ha ha ha đoán chừng hôm nay Cinderella của chúng ta còn phải lên hot search lần nữa.”

“Cảm giác thật hạnh phúc! Chúc mừng anh chị (roi lệ).”

“Phong tổng là người bố trẻ tốt (nhe răng).”

Fan nói không sai, tin mừng Phong Kính chào đón đứa con đầu lòng không mất bao lâu liền lên hot search. Trong lúc đó, mặc kệ có phải bạn tốt hay không đều gọi đến chúc mừng, chia sẻ chúc phúc. Có rất nhiều cư dân mạng muốn xem ảnh chụp chính diện của người bạn nhỏ.

Phong Kính không có nhiều sức lực để chú ý đến Weibo, anh ở trong bệnh viện bận rộn chăm sóc cho Giang Nhiễm.

Trong bệnh viện cũng lục tục có không ít bạn bè đến thăm, tất cả đều khen Tiểu Dương Dương đáng yêu. Phong Kính cũng tự cảm thấy đứa trẻ nhà mình rất dễ thương, dẫu sao cũng do Giang Nhiễm vất vả mãi mới sinh ra được. Nhưng anh cũng không đăng ảnh chụp của Dương Dương lên mạng, bình thường ảnh anh đăng lên đều có người mắng chửi, anh không muốn Dương Dương chịu đựng chỉ trích.

Ở bệnh viện vài ngày, Giang Nhiễm liền xuất viện. Có thể do trước đó thường xuyên bị Phong Kính kéo đến phòng tập thể thao hoạt động, cũng có thể do thể chất mà từ khi mang thai đến lúc sinh con hay khôi phục sau sinh đều cực kỳ thuận lợi.

Thật ra trước đó cô vẫn rất sợ việc sinh con, sau khi tự mình trải qua một lần, tuy cảm thấy quá đau nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng được của cô. Nếu đứa thứ hai cũng có thể thuận lợi như vậy thì cô không ngại sinh thêm một cô em gái nhỏ cho Tiểu Dương Dương.

Chẳng qua Phong Kính sống chết không đồng ý, lần này vận may của Giang Nhiễm rất tốt nhưng ai biết lần mang thai thứ hai sẽ có phản ứng gì? Anh không thể chịu nổi lần khiếp sợ thứ hai.

Giang Nhiễm cũng không ép anh, vì trên mạng cũng có người nói đứa con đầu lòng thuận lợi, kết quả đứa thứ hai lại chịu không ít vất vả. Cô cân nhắc một chút, cảm thấy.... vẫn nên chờ khôi phục tốt hơn rồi tính tiếp!

Chờ sức khỏe Giang Nhiễm khôi phục ổn định thì Phong Kính lấy quyển sổ nhỏ ghi thù của mình ra, chuẩn bị thanh toán với cô từng khoản nợ lúc trước.

Giang Nhiễm đã ném chuyện trộm tiền chồng bao nuôi đàn ông lên chín tầng mây từ lâu, bây giờ cô cũng ít khi truy cập vào trò chơi này. Thế nên cô không hề phát hiện chuyện sắp xảy ra.

Phong Kính dỗ Dương Dương ngủ xong thì đi tắm. Lúc đi ra, anh cố ý không mặc quần áo mà chỉ quấn một cái khăn trên eo. Giang Nhiễm ngồi trên giường nghịch điện thoại, thấy anh đi ra liền nhìn thoáng qua, sau đó ngẩn

người.

Anh định... lấy sắc đẹp dụ dỗ cô à?

Phong Kính đi tới ngồi xuống bên người cô, cả người đều sát gần anh, hơi thở nam tính mãnh liệt bủa vây Giang Nhiễm trong phút chốc. Cảm giác áp bức trên người Phong Kính quá lớn, Giang Nhiễm theo bản năng lùi ra sau, Phong Kính chống hai tay bên người cô, giam cô trong lãnh địa của mình: “Em sao vậy?”

Khóe miệng Giang Nhiễm giật giật: “Em mới phải hỏi anh sao vậy chứ, nóng lắm à?”

Phong Kính cười đáp: “Vẫn chưa đủ nóng.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô chống tay lên ngực Phong Kính, ngăn cản anh lại gần: “Anh đừng có qua đây, Dương Dương đang ngủ, đừng đánh thức thằng bé.”

Phong Kính: “Yên tâm đi, anh sẽ không đánh thức thằng bé nhưng em thì phải nhỏ tiếng thôi.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô cảm thấy trong chuyện đùa giỡn lưu manh, phụ nữ mãi mãi đều chịu thiệt.

“Hình như gần đây không thấy em chơi trò chơi nữa?” Phong Kính cảm một sợi tóc đen của cô, đặt lên chóp mũi người thử.

Giang Nhiễm nghe anh nhắc nhở mới nhớ còn một chuyện như vậy. Chẳng lẽ anh thật sự thù dai như vậy à?

“Em cảnh cáo anh, anh đừng làm loạn.”

Phong Kính nhìn dáng vẻ miệng cộp gan thỏ của cô thì chỉ mỉm cười: “Lạ thật, không phải trước đây cả ngày em rất thích động tay động chân với anh à? Sao bây giờ lại rụt rè vậy?”

Giang Nhiễm: “...”

Cô nhớ tới một câu nói chí lý của tổ tiên.

Gieo nhân nào, gặt quả nấy.

Phong Kính không đợi cô mở miệng đã nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi cô. Có lẽ do lâu lắm hai người không làm nên mới chỉ một nụ hôn đơn giản như vậy đã khiến thân thể hai người như muốn bốc cháy.

“Nhiễm Nhiễm, vợ à...” Phong Kính đặt cô dưới thân, lên tiếng gọi cô. Giang Nhiễm không kìm lòng được mà quần lên eo anh, cúi đầu đáp lại anh. Từng nụ hôn, từng cái vuốt ve trở nên không đủ, Phong Kính siết chặt cô hơn, muốn đạt được nhiều hơn từ cô.

“Bảo bối, nhớ nói nhỏ thôi, đừng đánh thức Dương Dương nhé.” Phong Kính nói xong thì nhún người xuống, Giang Nhiễm theo bản năng muốn kêu ra tiếng, Phong Kính cúi đầu, chuẩn xác hôn lên đôi môi cô, nuốt lấy âm thanh của cô.

Sự nhiệt tình của Phong Kính tích tụ lâu như vậy, tất cả đều trút hết lên người Giang Nhiễm, Giang Nhiễm không thể chịu nổi. Cuối cùng vẫn nhờ tiếng khóc của Tiểu Dương Dương khiến anh ngừng lại.

Thay tã cho Dương Dương xong, Phong Kính đỡ thằng bé đi ngủ lần nữa, sau đó bắt được Giang Nhiễm chuẩn bị giả vờ ngủ.

Giang Nhiễm lập tức xin tha: “Chồng à, em sai rồi! Bây giờ em sẽ gỡ trò chơi ấy ngay được không?”

Phong Kính nhìn cô, lúc này đôi mắt xinh đẹp ấy hấp dẫn tâm hồn người ta

đến khác thường: “Không cần, anh sẽ khiến em không còn sức lực trông nom bốn tên đàn ông kia nữa.”

Giang Nhiễm: “...”

Cô muốn đánh công ty sản xuất ra trò chơi này một trận!!!

Ngoại truyện 3

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Giang Nhiễm sinh xong, Tần Phàm sắp xếp lại một phần công việc mà trước đó Phong Kính lùi lại. Lễ trao giải Kim Ngưu diễn ra vào tháng bảy, Phong Kính được đề cử giải “Nam chính xuất sắc nhất” với vai diễn nam chính trong “Bí mật”. Năm nay Mạc Trăn không có tác phẩm tham gia, còn những người được đề cử khác không tạo thành uy hiếp lớn cho Phong Kính nên Tần Phàm rất có lòng tin với việc anh nhận được giải thưởng này.

Đồng thời được đề cử còn có Vu Dao, bằng diễn xuất xuất sắc trong “Bí mật”, cô ấy được đề cử ở hạng mục “Nữ diễn viên xuất sắc nhất”.

Lần này có thể nói “Bí mật” đã độc chiếm giải thưởng, ngoài giải nam nữ xuất sắc nhất ra, còn được đề cử mười mấy giải thưởng, như đạo diễn xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, nhạc phim xuất sắc nhất, vân vân....

Lúc đầu Giang Nhiễm định đi xem trực tiếp nhưng cân nhắc đến việc Dương Dương vừa mới đầy tháng, cả bố và mẹ đều không ở bên cạnh thì không ổn lắm nên cuối cùng quyết định ở nhà ôm người bạn nhỏ Dương Dương xem TV. Thầy Hạnh Tâm cũng tham gia lễ trao giải Kim Ngưu nên Giang Nhiễm và Lan Ninh cùng hẹn nhau xem phát sóng trực tiếp ở nhà cô.

Công chúa nhỏ nhà Lan Ninh đã được hơn mười tháng, không chỉ bò rất thành thạo mà còn có thể gọi bố mẹ nữa. Giang Nhiễm cảm thấy cô bé rất đáng yêu, nhất là đôi mắt to như chiếm một nửa khuôn mặt kia, lông mi của cô bé cũng vừa dài vừa cong nữa.

“Ôi, đúng là con gái vẫn đáng yêu hơn, có thể mua cho bé nhiều bộ váy xinh đẹp rồi biến bé thành công chúa nhỏ.” Giang Nhiễm cực kỳ hâm mộ.

Lan Ninh đáp: “Dương Dương nhà các em cũng dễ thương mà, em xem, Bối Bối nhà chị rất thích thằng bé.”

Quả thật Tiểu Bối Bối cực kỳ thích Dương Dương, cô bé bò đến bên mép giường nhỏ rồi nhìn Dương Dương cười khanh khách. Dương Dương thấy cô bé nằm bò lên đó thì vươn cánh tay nhỏ bé muốn túm lấy cô bé.

Lan Ninh: “Dương Dương nhà em ngoan quá, không ầm ĩ gì cả, Bối Bối ồn ào không chịu được.”

Đúng là Dương Dương rất ngoan, trừ khi đói hoặc muốn đòi tã thì hầu như sẽ không khóc lóc ầm ĩ, bình thường hoặc ngán người hoặc ngủ, yên tĩnh giống như tiểu thư khuê các vậy. Nhìn Bối Bối nhào người về phía Dương Dương, muốn quấy rầy cậu bé, Giang Nhiễm cảm thấy hình như hai đứa nhóc này sinh nhằm giới tính rồi...

“Chị thấy Bối Bối hình như rất thích Dương Dương.” Lan Ninh nhìn hai đứa nhóc một lúc, không nhịn được cảm thán.

Giang Nhiễm: “Hay là đính ước từ bé cho hai đứa nó đi, như thế sau này Dương Dương sẽ không lo không tìm được vợ.”

Lan Ninh bật cười: “Dương Dương nhà em mà còn sợ không tìm được vợ cơ á? Em nhìn ảnh đế Phong đi, được ngàn vạn cô gái mê muội, sợ đến lúc đó Dương Dương lại không vừa mắt Bối Bối nhà chị thôi.”

“Ôi, có người dám không vừa mắt Bối Bối nhà chị, chẳng lẽ không sợ bị thầy Hạnh Tâm đánh chết à?” Giang Nhiễm nói xong, tiến đến trước mặt Dương Dương, nhìn Lan Ninh hỏi, “Chị nói xem Dương Dương lớn lên giống em hay giống Phong Kính?”

“Ừm...” Lan Ninh quan sát tỉ mỉ một lúc mới đáp: “Cảm giác đường nét tổng thể khá giống Phong Kính, nhưng đôi mắt của thằng bé lại giống em, không ngang ngược như Phong Kính nhưng lại nho nhã hơn. Chắc chắn sẽ là một chàng trai rất tuấn tú!”

Hai người khen ngợi con của đôi phương một lúc thì buổi lễ trao giải long trọng trên TV đã bắt đầu.

Một năm gần đây vì chuyện Giang Nhiễm mang thai mà Phong Kính đầy lùi không ít công việc, nhưng anh chưa bao giờ biến mất khỏi tầm mắt công chúng. Nghỉ hè năm trước, bộ phim hoạt hình anh tham gia lồng tiếng bùng nổ đúng như dự đoán của Tần Phàm, giữ độ hot liên tục đến cuối năm cũng không giảm đi, nam chính mà Phong Kính lồng tiếng cũng được nhắc đi nhắc lại. Từ bộ phim hoạt hình này, Phong Kính còn bất ngờ có thêm một nhóm fan cuồng âm thanh.

Mùa xuân năm nay, “Bí mật” công chiếu đúng hẹn, không chỉ lượng vé bán ra tăng liên tục mà những đề cử của các giải thưởng lớn cũng kéo đến không ngừng. Người trong giới đều nói Phong Kính rất biết chọn kịch bản, anh xuất đạo mấy năm, mặc dù chỉ có ba tác phẩm điện ảnh, trong đó vào vai chính chỉ có hai bộ nhưng mỗi một phim đều là tác phẩm hoàn mỹ. Bây giờ, nhiều khán giả cho rằng như vậy mới thật sự là diễn viên chuyên nghiệp, chứ không còn nghĩ chuyên nghiệp là quay cùng một lúc nhiều phim như mấy năm trước nữa.

Từ đầu năm đến nay, “Bí mật” vẫn giữ được độ hot, Phong Kính cũng nhận làm người phát ngôn cho hai nhãn hiệu, đêm nay, rất có thể anh sẽ nhận được giải ảnh đế lần thứ hai trong cuộc đời.

Dù Giang Nhiễm rất tin tưởng chuyện Phong Kính nhận được giải ảnh đế nhưng đến khi công bố giải nam chính xuất sắc nhất thì cô vẫn khá căng thẳng. Dường như Tiểu Dương Dương cũng cảm nhận được nên im lặng nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Khách quý trong lễ trao giải công bố tên Phong Kính, Phong Kính đứng dậy đi lên sân khấu nhận giải và phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải. Giang Nhiễm vui vẻ bế bổng Dương Dương lên, chọc chọc vào mặt cậu bé: “Dương Dương, bố con nhận được giải ảnh đế rồi! Vui không con?”

Dương Dương túm lấy đầu ngón tay út của cô cười khanh khách. Thấy Dương Dương cười, Bối Bối cũng bò qua, cười theo cậu bé.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Hạnh Tâm về đây cùng với Phong Kính, đón Lan Ninh và Bối Bối về nhà. Tiễn bọn họ về xong, Giang Nhiễm lấy chai Champagne đã chuẩn bị trước đó ra rót cho Phong Kính và mình, chúc mừng

anh nhận được một giải ảnh đế nữa.

Lần đầu tiên Phong Kính được giải ảnh đế đã có không ít người châm chọc anh, lần này nhận giải ảnh đế của Kim Ngưu, người xía xói anh cũng không hề thiếu. Đồng thời với tin tức Phong Kính được giải ảnh đế được truyền thông đưa tin ùn ùn kéo tới, những tiếng phản đối cũng xuất hiện.

“Không biết ảnh đế Phong có gì đáng để chúc mừng nhỉ, hai giải ảnh đế của anh ta đều được nhận với điều kiện tiên quyết là Mạc Trăn không tham gia (mỉm cười) Căn bản không thể tính là ảnh đế chân chính (mỉm cười).”

“Đúng đúng đúng, bạn mới là ảnh đế chân chính, trao giải thưởng cho bạn luôn nhé (mỉm cười).”

“Fan Phong Kính có gì mà bất bình chứ, giải ảnh đế mà Mạc Trăn nhận được đều cạnh tranh từ một đồng đội thủ mà ra, Phong Kính thì sao?”

“Mấy người cũng vui tính thật đấy, trong những người được đề cử, Phong Kính có thực lực mạnh nhất cũng là sai ư? Những diễn viên được đề cử khác có biết bọn họ bị mấy người nói như không đáng một đồng không (mỉm cười)?”

“Đồng ý với lâu trên, chỉ vì Phong Kính nổi bật nhất trong nhóm cạnh tranh nên mới có vẻ nhận được giải rất dễ dàng, nhưng thật ra các diễn viên khác vẫn có thực lực nhất định.”

“Ha ha, trừ Mạc thiên vương nhà bọn họ ra, mấy người đó còn cảm thấy ai có thực lực cơ chứ? (mỉm cười).”

“Lần trước Mạc Trăn còn chia sẻ Weibo giúp Phong Kính, các bạn quên hết rồi à? Quan hệ của đôi bên rõ ràng rất tốt, mà fan thì suốt ngày đấu đá nhau.”

“Không không không, tôi nghi ngờ những người ghen ghét đố kỵ đó không phải là fan Mạc thiên vương, đừng bắt Trăn Trăn nhà chúng tôi đổ vỏ (tạm biệt).”

“Chuyện này thì có gì mà châm chọc nhau chứ, tất cả mọi người đều lăn lộn trong giới giải trí, một ngày nào đó cũng sẽ chạm mặt nhau thôi, đến lúc đó xem ai lợi hại hơn không phải là được rồi sao (ăn dưa).”

“Ôi, nói thế lại có phần chờ mong (mặt chó) Mạc Trăn và Phong Kính quyết đấu tranh cao thấp, kích thích quá (mặt chó).”

Đề tài “Mạc Trăn và Phong Kính” cứ như thế bị antifan hai nhà và cư dân mạng hóng hớt đẩy lên hot search. Không chỉ có thế, có người còn lấy tác phẩm của hai người làm tư liệu sống, cắt nối biên tập thành một bộ phim hai người cùng diễn vai chính, lượt xem đã đạt gần một nghìn vạn trên Bilibili. (1)

(1) Bilibili là trang web chia sẻ video theo chủ đề về hoạt ảnh, truyện tranh và trò chơi có trụ sở tại Trung Quốc, nơi người dùng có thể gửi, xem và thêm phụ đề bình luận trên video.

Giang Nhiễm cũng hâm mộ tiếng tăm mà đi xem video này, nói thật, dựa vào giá trị nhan sắc cộng thêm diễn xuất của Mạc Trăn và Phong Kính, kết hợp với người cắt nối biên tập xuất sắc, “phim” này quả thật khiến người ta xem đến nỗi muốn ngừng cũng không được.

Giang Nhiễm nhìn số lượt xem còn đang không ngừng tăng lên, nghĩ bụng đúng là quần chúng nhân dân rất thích nghe ngóng chuyện hai người Mạc Trăn và Phong Kính.

Trong sự chờ đợi tha thiết của mọi người, cơ hội này lại đến thật!

Hạng mục lớn nhất sang năm của Hoàn Vũ chính là hợp tác với đạo diễn Hollywood, quay một bộ phim quan trọng để mở đường vào thị trường Hollywood. Một bộ phim quan trọng như vậy, đương nhiên về phương diện kịch bản hay diễn viên đều phải trải qua sự lựa chọn cẩn thận.

Cấp cao của Hoàn Vũ thảo luận từng đợt rồi lại từng đợt, cuối cùng quyết định lựa chọn tác phẩm “Lời nhắn từ tử thần” của Hạnh Tâm.

“Lời nhắ từ tử thần” là quyển thứ tư trong hệ liệt trình thám “Bình yên” của Hạnh Tâm, cũng là bộ ra mắt gần đây nhất, có độ nổi tiếng và lượng tiêu thụ cao nhất trong bốn quyển. Bản thân Hạnh Tâm cũng có được tiếng tăm khá cao, tác phẩm của anh ta cũng nổi tiếng ở nước ngoài từ lâu, hơn nữa trước đó bọn họ từng chuyển thể quyển thứ nhất của trình thám “Bình yên” - “Người sắm vai” đã được đưa vào thăm dò ở thị trường Hollywood.

Hơn nữa trong hệ liệt trình thám “Bình yên” này, nam chính là Mạc Trăn.

Mấy năm nay Mạc Trăn vẫn nghiêng về phát triển ở nước ngoài, đã tích lũy được một mức độ nổi tiếng nhất định, rất nhiều người trong ngoài giới nhất trí cho rằng anh ta sẽ đáp nặn hình tượng trình sát Ngô Dạng vượt qua “tiên sĩ An Sâm”, trở thành hình tượng màn ảnh kinh điển lần thứ hai.

Chọn anh ta để mở đường cho thị trường Hollywood của Hoàn Vũ là phương án tốt nhất.

Sở dĩ bọn họ bỏ qua bộ thứ hai và bộ thứ ba trong hệ liệt mà trực tiếp quay bộ thứ tư đương nhiên cũng xuất phát từ rất nhiều lần suy nghĩ. “Lời nhắ từ tử thần” nổi tiếng nhất trong bốn quyển cũng là điều bình thường, tình tiết trong đó chặt chẽ, gay cấn, lôi cuốn nhất trong hệ liệt, cực kỳ thích hợp với tiết tấu của phim Hollywood.

Còn điểm quan trọng nhất ở trong quyển sách này là trình sát Ngô Dạng sẽ lần đầu tiên giao chiến chính diện với kẻ địch lâu năm của anh ta.

Mọi người đều biết tất cả nhân vật trình sát trong truyện trình thám đều cần một kẻ địch lâu năm ngang tài ngang sức với anh ta. Thầy Hạnh Tâm cũng cần tuân theo nguyên tắc này mà tạo ra một kẻ địch như vậy cho Ngô Dạng - Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đã từng xuất hiện trong quyển đầu tiên, nhưng chỉ được miêu tả thoáng qua, đến “Lời nhắ từ tử thần”, anh ta mới đối đầu chính diện với Ngô Dạng. Đây là một nhân vật cực kỳ quan trọng, nội dung trong “Lời nhắ từ tử thần” chủ yếu là hai nhân vật chính đấu đá nhau.

Cấp cao của Hoàn Vũ đã nghĩ đến Phong Kính đầu tiên, hiện giờ số diễn viên trong nước có diễn xuất sánh với Mạc Trăn không nhiều lắm, mà Phong Kính tuyệt đối chính là người tốt nhất trong số đó.

Từ trước đến nay, Hoàn Vũ làm việc rất có năng suất, không bao lâu sau, Phong Kính đã được Tần Phàm gọi đến văn phòng.

“Ngồi đi.” Tần Phàm ký tên mình lên văn bản trước mặt, đưa cho thư ký rồi ngẩng đầu nhìn Phong Kính, “Đã nghe chuyện sang năm Hoàn Vũ có hoạt động lớn chưa?”

Thư ký chào hỏi với Phong Kính rồi cầm văn kiện lui ra ngoài. Phong Kính gật đầu, tựa vào ghế nhìn anh ta: “Nghe nói là muốn hợp tác với đạo diễn Hollywood?”

“Ừ, Houston Cook.”

Phong Kính nhướn mày, mặc dù đã sớm nghe tin tức về chuyện này nhưng không ngờ đã mời được Houston rồi: “Hoàn Vũ đúng là bỏ ra một khoản tiền lớn nhỉ.”

“Bọn họ muốn bước chân vào thị trường Hollywood, phim đã xác định rồi, là “Lời nhắn từ tử thần” của Hạnh Tâm, nam chính vẫn là Mạc Trăn.” Tần Phàm nói tới đây thì dừng lại quan sát Phong Kính, “Cậu đã từng đọc tiểu thuyết gốc chưa?”

“Chưa, nhưng mấy năm nay Hoàn Vũ chuyển thể nhiều tiểu thuyết của Hạnh Tâm thật đấy.”

“Cũng không nhiều lắm, chỉ có ba bộ mà thôi, hơn nữa mỗi bộ đều bùng nổ, đương nhiên bọn họ sẽ sẵn lòng quay tiếp.” Tần Phàm nói xong, rút một quyển sách từ trên giá sách ra đưa cho Phong Kính, “Cầm về đọc đi.”

Đúng là anh ta đưa cho anh quyển “Lời nhắn từ tử thần”, Phong Kính nhìn thoáng qua bìa sách, lại ngẩng đầu nhìn Tần Phàm: “Ý gì đây? Không phải anh định để tôi và Mạc Trăn cạnh tranh vai nam chính chứ?”

“Lời nhắ từ tử thần” và “Người sắ vai” trong cùng một hệ liệt, dưới tình huống Mạc Trắ đã từng diễn Ngô Dạng mà để anh diễn tiếp thì anh đã có thể tưởng tượng mình sẽ bị chửi thành cái dạng gì rồi.

Tần Phàm đáp: “Để cậu vào vai nam chính, nhưng không phải Ngô Dạng. Mà là một nam chính khác, Lục Cảnh Hành.”

Phong Kỉnh ngắ người: “Hai nam chính ư?”

“Ừ.” Tần Phàm đặt sách xuống trước mặt anh, “Mỗi nhân vật trình thám đều có một kẻ địch lâu năm, đối với Ngô Dạng thì đó là Lục Cảnh Hành. Một nhà kinh doanh dịu dàng như ngọc, cậu về nghiên cứu cẩn thận một chút.”

Phong Kỉnh suy nghĩ một lúc mới hỏi anh ta: “Đã quyết định là tôi à?” Nhân vật và cơ hội tốt như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn.

Tần Phàm cười đáp: “Không ai thích hợp hơn cậu, tin tưởng ánh mắt của Hoàn Vũ đi, bọn họ rất thông minh.” Anh ta nói rồi gõ gõ mấy cái trên máy tính, giọng điệu có phần hài hước, “Biết bây giờ video được cắt nổi biên tập của cậu và Mạc Trắ ở trên mạng đã đạt được bao nhiêu lượt xem không?”

Phong Kỉnh: “...”

“Trong phim lẫn ngoài đời các cậu đều là kẻ địch, vô cùng hoàn mỹ.”

Phong Kỉnh: “...”

“Để phù hợp với thị trường Hollywood, nhất định kịch bản cũng sẽ tiến hành sửa lại, tôi nghe người bên Hoàn Vũ nói sẽ thêm vào nhiều yếu tố Trung Quốc và các tình huống đánh nhau. Nếu mà để diễn cảnh ẩu đả thì tin chắc cậu và Mạc Trắ cũng không có vấn đề gì.” Tần Phàm đan mười ngón tay lại với nhau, đặt ở trước bàn, “Tôi rất mong chờ lần hợp tác này.”

Đương nhiên người chờ mong lần hợp tác có tính thể kỷ này không chỉ có một mình anh ta, khi tin tức này vừa được báo chí tung ra thì toàn bộ giới giải

trí trong nước đều cực kỳ chấn động. Trước đó Giang Nhiễm đã nghe tin tức này từ chỗ Phong Kính nhưng vẫn phải kìm nén không thể nói ra, bây giờ phía chính chủ đã đưa tin nên cô phải đăng lên vòng bạn bè trước đã.

[Giang Nhiễm]: A a a a a Phong Kính hợp tác với Mạc Trăn rồi! Cuối cùng cũng được nói rồi!

[Lan Ninh]: Chị cũng kìm nén lâu lắm rồi (che mặt).

[Nghiêm Hoan Hoan]: Tôi còn tưởng rằng cô gái mê muội nào trong vòng bạn bè cập nhật, vừa nhìn ID, hóa ra là bà Phong...

[Triệu Kha]: Hôm nay tất cả bạn học trong phòng nghiên cứu của bọn tớ đều điên hết rồi! Cuối cùng cũng không phải ôm video trên mạng liếm màn hình nữa! Có thể xem trên màn ảnh rộng rồi!

[Thầy Hạnh Tâm]: Chỉ tò mò thôi, Phong Kính và Mạc Trăn, cô thích ai hơn?

[Lan Ninh] trả lời [Thầy Hạnh Tâm]: Anh đừng làm chuyện như vậy (mỉm cười).

[Tần Phàm]: Tôi cũng tò mò cô thích ai hơn.

[Giang Nhiễm]: Trả lời thống nhất nhé, đương nhiên tôi thích chồng tôi nhất rồi!

Bởi vì anh đang ngồi bên cạnh cô!

Phong Kính xoa đầu cô, like cho cô rồi trả lời: “*Anh cũng thích vợ nhất (xấu hổ).*”

[Michelle]: ....

Thật sự rất muốn chặn bọn họ.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Tiếp theo bắt đầu cập nhật ngoại truyện Vu Dao và Mạnh Hành Xuyên!

À sau này công chúa nhỏ nhà Lan Ninh và người bạn nhỏ Dương Dương đúng là tình cảm chị em!

Chị gái nhỏ cho rằng mình nuôi một chú chó con, kết quả chó con lớn lên biến thành chó săn, còn một phát ăn luôn cả mình (cười xấu xa).

Ngoại truyện 4

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Câu chuyện phải bắt đầu nói từ lúc Tiêu Nam liên hệ Tần Phàm với mong muốn để Phong Kính và Vu Dao tạo CP.

Phong Kính xuất đạo bốn năm, vẫn rất sạch sẽ, chưa từng truyền ra tin tức tình cảm gì với các nữ minh tinh, việc Tần Phàm từ chối cũng xem như nằm trong dự kiến của Tiêu Nam. Cô ta chỉ không ngờ không lâu sau đó, Tần Phàm lại liên lạc với cô ta nói có thể cho Mạnh Hành Xuyên và Vu Dao tạo CP.

Hiện tại Mạnh Hành Xuyên cũng là nghệ sĩ nổi tiếng dưới tay Tần Phàm, tuy chỗ đứng không bằng Phong Kính nhưng cũng rất phù hợp với Vu Dao nhà bọn họ. Tiêu Nam suy nghĩ mãi rồi đồng ý lần hợp tác này, Thiên Tần nhiều tài nguyên, nghệ sĩ dưới tay Tần Phàm cũng vậy, mặc dù Mạnh Hành Xuyên kém Phong Kính nhưng cũng thuộc dạng nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình.

Sau khi hai bên đạt được ý kiến thống nhất, Tiêu Nam nghĩ cách phải nói như thế nào để thuyết phục nghệ sĩ nhà mình. Tính cách của Vu Dao và hình tượng con gái ngoan ngoãn của cô cách xa cả vạn dặm, lúc trước để thuyết phục cô giữ hình tượng đó cũng mất không ít công sức, hiện giờ để cô và ngôi sao nam tạo CP, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hơi đau đầu rồi.

Nhưng mà Tiêu Nam nằm mơ cũng không ngờ tới, cô ta đề cập chuyện này với Vu Dao xong thì Vu Dao liền đồng ý ngay tại chỗ, còn chẳng thêm suy nghĩ.

Dựa vào trực giác nhạy bén của người đại diện, Tiêu Nam cảm thấy chuyện này không hề đơn giản: “Em và Mạnh Hành Xuyên thân thiết lắm à?”

Vu Dao đáp: “Không tính là vậy, trước đã em từng gặp mấy lần trên phim trường, cảm thấy con người anh ấy cũng không tệ lắm.”

Tiêu Nam nhìn cô không lên tiếng, ánh mắt kia khiến Vu Dao có phần không chịu được: “Chị Nam, chị bắt em và ngôi sao nam tạo CP, giờ em đồng ý rồi mà còn không được thế?”

Tiêu Nam đáp: “Con người mà làm ra hành động khác thường chắc chắn có nguyên nhân.”

Vu Dao: “Chỉ là em cảm thấy chị nói rất đúng, tạo CP có thể hút fan, hai nhà còn có thể có chung tài nguyên, đôi bên có lợi mà.”

Phải không? Tuy trong lòng Tiêu Nam hơi nghi ngờ nhưng chuyện này vẫn được quyết định như vậy.

Sau khi hai nhà đạt được hiệp nghị thì hành động đầu tiên chính là tìm tài khoản marketing tin nóng, nói Vu Dao vẫn luôn là nữ thần của Mạnh Hành Xuyên. Trước lúc Mạnh Hành Xuyên thấy con người thật của Vu Dao thì đúng là như vậy, nhưng sau một lần tiếp xúc với Vu Dao thì trái tim thiếu nam của Mạnh Hành Xuyên đã hoàn toàn tan vỡ.

Bỗng nhiên nhìn thấy rất nhiều tin tức về mình và Vu Dao, cho dù Mạnh Hành Xuyên có là tên ngốc có tiếng ở Thiên Tân thì cũng nhanh chóng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lòng anh đầy căm phẫn lao vào văn phòng Tần Phàm, chất vấn anh ta: “Có phải anh bán tôi không?”

Tần Phàm cũng không thèm ngẩng đầu lên: “Cậu xem Weibo rồi à?”

“Đúng vậy! Có rất nhiều tin tức về tôi và Vu Dao!” Tốt xấu gì cũng lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy nên Mạnh Hành Xuyên vẫn hiểu rõ chút mảnh khoe. Giống như hôm nay vậy, tin tức của anh và Vu Dao che trời lấp đất, nếu trước đó công ty hai nhà không biết rõ tình hình thì chắc chắn đã sớm bị đập tắt. Mà những tin tức đó bây giờ vẫn còn êm đẹp nằm trên Weibo, chỉ có thể chứng minh đây là công ty làm!

“Vậy đúng rồi, đây chỉ là dọn đường thôi, xem phản ứng của mọi người rồi tiếp theo còn phải đề cập và Vu Dao tham gia một chương trình cho nghệ sĩ.”

“...” Một lần nữa Mạnh Hành Xuyên lại được mở mang kiến thức về sự không biết xấu hổ của Tần Phàm, “Tôi có thể từ chối không?”

“Thật đáng tiếc, không thể.” Tần Phàm nói xong, lục lọi trên bàn một lúc rồi rút ra một phần văn kiện đưa cho anh, “Đúng lúc cậu tới, đây là kế hoạch của chương trình nghệ sĩ kia, cậu cầm về học tập đi.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Anh mở tài liệu ra nhìn thoáng qua, trên đó in dòng chữ “Chuyện tình ngôi sao”.

Chương trình nghệ sĩ này anh biết, năm trước làm mùa đầu tiên, rating cũng không tệ lắm, thành công tạo ra những ngôi sao nổi tiếng. Anh và Phong Kính từng xem mùa đầu tiên, cảm thấy nội dung rất nhàm chán, chỉ là hai ngôi sao giả vờ yêu đương, hoàn thành nhiệm vụ đồng thời chia sẻ hiểu biết về du lịch.

Anh không hiểu loại chương trình này có gì hay ho, sao không xem luôn phim truyền hình đi cho rồi?

Khi mùa thứ nhất được chiếu cũng từng có cư dân mạng chửi như vậy nhưng lại bị fan của chương trình đáp trả rằng: *“Phim truyền hình đều là giả, chương trình này có thể nhìn thấy một mặt chân thật của ngôi sao!”*

Mạnh Hành Xuyên cảm thấy fan thật khờ khạo đến mức đáng yêu, chỉ cần ở trước màn hình thì bọn họ sẽ mãi mãi không thể nào thấy được một mặt chân thật của ngôi sao.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi nhớ đến Vu Dao. Anh thực sự thích Vu Dao đến điên lên được, còn xem video đáng yêu các kiểu của cô ấy trên Weibo không dưới mười lần. Nhưng mà... con mẹ nó đó cũng là hình tượng!

“Năm sau “Chuyện tình ngôi sao” sẽ phát sóng mùa thứ hai, cậu và Vu Dao là khách quý, tạo thành một cặp tình nhân minh tinh.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Anh im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Không phải Vu Dao đang quay “Bí mật” sao? Phần của cô ấy sắp xếp kiểu gì?”

Tần Phàm liếc anh ta: “Đây là chuyện người đại diện của cô ấy cần lo nghĩ, cũng không đến lượt cậu lo lắng.”

“...” Mạnh Hành Xuyên đấu tranh phút cuối, “Nhưng tôi cũng đang quay phim truyền hình mà, chương trình này có cảm giác rất tốn thời gian, bên chỗ đoàn phim phải làm sao bây giờ?”

Tần Phàm: “Tôi nhớ cậu sắp đóng máy rồi, đúng lúc nhận chương trình này luôn.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Quả nhiên công ty đều là Đại Ma Vương hút máu, không để lại cho anh tí thời gian nghỉ ngơi nào.

Anh cầm kịch bản của “Chuyện tình ngôi sao” ủ rũ rời đi, trong lòng cầu nguyện vô số lần lịch trình của Vu Dao sẽ không sắp xếp được.

Kết quả mấy ngày sau, Phong Kính bất ngờ ngã bị thương ở phim trường, hôn mê bất tỉnh. Đoàn phim “Bí mật” buộc phải ngừng quay.

Lịch trình bên Vu Dao hoàn toàn trống không, hoàn toàn có tâm có sức để tập trung vào chương trình nghệ sĩ “Chuyện tình ngôi sao” này.

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Ở hiện trường quay chương trình, Mạnh Hành Xuyên gặp Vu Dao lần thứ

hai. Cô mặc áo màu xám liền mũ, trên mũ còn có một đôi tai thỏ đáng yêu. Phía dưới mặc quần bó đen kết hợp với một đôi giày thể thao, bên ngoài mặt áo phao dài màu hồng nhạt.

Chỉ nhìn thế này mà nói thì đây vẫn là cô gái ngoan ngoãn ngọt ngào mà anh thích.

Mùa đông lại quay chương trình ở bên ngoài nên rất lạnh, Vu Dao uống một ngụm nước giữ ấm, nhìn thấy Mạnh Hành Xuyên đứng một bên. Cô cong môi cười, đưa ly nước ấm cho người đại diện rồi đi về phía Mạnh Hành Xuyên: “Anh Mạnh thẳng thắn à, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Không biết tại sao, rõ ràng bây giờ Vu Dao như vậy có vẻ rất đáng yêu nhưng lại chỉ khiến anh cảm thấy... thật đáng sợ.

Giống như một con sói xám nham hiểm.

“Nghe nói lần này chúng ta sẽ trở thành CP, mong anh quan tâm nhiều hơn.”

Mạnh Hành Xuyên khụ một tiếng, nói với cô: “À, cô cũng thế nhé.”

“Chuyện tình ngôi sao” mùa thứ hai tháng đầu tiên vẫn mời tám ngôi sao, tạo thành bốn CP. Trước khi bắt đầu chương trình, mọi người phải rút thăm để quyết định xem mình sẽ tạo thành một cặp với ai. Cảnh này có thể nói là phần cực kỳ lừa dối tại hiện trường, bởi vì ai cùng đôi với ai đã sớm được thỏa thuận trước khi tham gia rồi.

Mạnh Hành Xuyên tiến lên tùy tiện rút một cái, mặc kệ anh rút trúng ai thì cuối cùng đều sẽ cắt nối biên tập thành Vu Dao.

Nhưng không ngờ anh rút trúng Vu Dao thật.

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Sau khi chia cặp xong, bốn tổ khách quý liền tách ra rồi quay phim. Chương trình tháng thứ nhất phải sáng tạo để nhận được rating tốt, tổ chương trình đã bỏ ra rất nhiều kinh phí cho bốn tổ khách quý đi bốn nước Châu Á khác nhau. Cặp đôi Mạnh Hành Xuyên và Vu Dao được bố trí đến Hàn Quốc.

Mọi người cùng nhau ngồi xe của tổ chương trình đến sân bay, lúc này camera đã bắt đầu quay toàn bộ hành trình.

Ba cặp đôi khác đều tiến vào trạng thái rất nhanh, cố ý tạo ra chút mập mờ, chỉ có Mạnh Hành Xuyên là chậm chạp không có hành động gì. Hình tượng của Vu Dao là cô gái ngoan ngoãn nên đương nhiên không thể tự mình chủ động, dưới sự ám chỉ lần nữa của trợ lý, cuối cùng Mạnh Hành Xuyên cũng cầm túi đồ ăn vặt lên rồi đưa cho Vu Dao: “Muốn ăn khoai tây chiên không?”

Vu Dao ngồi cạnh cửa sổ, cô quay đầu liếc khoai tây chiên của Mạnh Hành Xuyên, hỏi anh: “Có thuốc lá không?”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Khoan đã chị Dao à, camera vẫn đang quay đây, chị định phá vỡ hình tượng luôn hả?

Anh cười gượng hai tiếng, mở túi khoai tây chiên ra rồi lại đưa cho Vu Dao: “Không có thuốc lá, chỉ có khoai tây chiên thôi.”

Vu Dao bỗng nhiên cười nói: “Em chỉ định thử xem anh có hút thuốc lá hay không thôi, em không thích người hút thuốc.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Chị Dao không hổ là người cùng diễn với anh đế Phong, tốc độ nhập vai cũng nhanh lắm.

Vu Dao cầm một lát khoai tây chiên mỏng, không ăn mà dùng điện thoại để

đo lượng calo trước: “Ăn một miếng khoai tây chiên, toàn bộ bài tập thể thao hôm nay đều vô ích rồi.” Lắm lắm xong. cô ngẩng đầu hỏi Mạnh Hành Xuyên, “Có bật lửa không?”

Mạnh Hành Xuyên phối hợp bắt đầu vào vai: “Lại thử à? Đương nhiên anh không có, anh không hút thuốc lá thật mà.”

Mới là lạ.

Vu Dao: “Không phải, chỉ định làm một thí nghiệm cho anh xem, để thấy lượng calo trong khoai tây chiên cao bao nhiêu. Nó có thể bén lửa từ bật lửa rồi sau đó cháy bùng lên.”

“... Sao phải đối xử với khoai tây chiên như vậy chứ?” Mạnh Hành Xuyên nói xong thì lấy miếng khoai tây chiên trong tay bỏ vào miệng ăn luôn.

Diễn xong một màn này, trợ lý ở bên cạnh dựng ngón tay cái cho anh.

Mạnh Hành Xuyên thấy việc này còn mệt hơn ngày thường anh quay phim truyền hình.

Chương trình dự định quay hết ở Hàn Quốc trong ba ngày, ngày đầu tiên Mạnh Hành Xuyên còn cố gắng phối hợp, thường sẽ cố ý làm một số hành động mập mờ, chọc ghẹo Vu Dao, nhưng sau vài lần Vu Dao thần không biết quỷ không hay trêu chọc anh, Mạnh Hành Xuyên bắt đầu trở nên lười nhác, mặc kệ trợ lý nháy mắt đến mức muốn rút cả ra ngoài.

Trợ lý hết cách nên báo chuyện này cho Tần Phàm. Sau khi nhận được điện thoại báo cáo của trợ lý, Tần Phàm trực tiếp gọi điện thoại cho Mạnh Hành Xuyên.

Bây giờ cũng đã 12 giờ, nhân viên tổ chương trình đang nghỉ ngơi, mặc dù bọn họ ở nhà người dân, trên danh nghĩa nơi nơi đều có camera theo dõi nhưng những chỗ nào không có máy quay thì tổ chương trình đã nói với bọn họ rồi.

Mạnh Hành Xuyên mới tắm xong, đứng ở khu vực sinh hoạt chung thì nhận được điện thoại của Tần Phàm. Nhìn cái tên trên màn hình, anh không hề muốn nghe máy chút nào. Nhưng anh cũng biết nếu không nghe máy thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

“Giám đốc Tần, trễ vậy vẫn còn chưa ngủ à?” Mạnh Hành Xuyên nín thở.

Hiển nhiên Tần Phàm không thèm để ý đến lời này của anh: “Cậu có biết cậu tham gia chương trình này được trả bao nhiêu thù lao không?”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

“Nếu cậu không thể hiện cho tử tế trong chương trình này thì sau này những chương trình khác sẽ không dám mời cậu nữa đâu, cậu xem đó mà làm.”

“...” Mạnh Hành Xuyên cố gắng cãi lại cho bản thân, “Không phải tôi không phối hợp mà là do nhiệm vụ chương trình này sắp xếp càng ngày càng quá đáng! Vừa bắt đầu chỉ yêu cầu uống chung đồ uống, cùng nhau xem phim, bây giờ còn muốn ôm ấp bông bế! Thật quá đáng!”

“... Cậu có biết chương trình cậu đang tham gia là chương trình hẹn hò của ngôi sao không?”

“... Nhưng cặp đôi của Quả Quả là hình thức oan gia, vì sao tôi và Vu Dao lại là loại này chứ?”

“Hình thức như thế nào là do hình tượng của hai người quyết định, trong hai người có hình tượng của ai là độc mồm độc miệng không hả?”

Mạnh Hành Xuyên bị một cơn gió lạnh thổi qua làm giật mình: “Bây giờ tôi đổi hình tượng còn kịp không?”

“Cậu cảm thấy chỉ số thông minh của cậu có thể không chế nổi hình tượng đấy không?”

“...” Anh cảm thấy có thể, mỗi ngày đều nghe Tần Phàm đọc miệng thì thể nào cũng luyện ra được.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Tần Phàm, tâm trạng Mạnh Hành Xuyên càng thêm bức bối, anh cũng không biết vì sao anh lại kháng cự Vu Dao như vậy, rõ ràng khi quay phim truyền hình cũng vào vai người yêu với ngôi sao nữ mà mình không thích, nhưng sao đến lượt Vu Dao thì anh lại không giữ được bình tĩnh vậy chứ?

Vừa nghĩ đến đây, anh lại ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Vu Dao đã ra ngoài từ lúc nào, đang dựa vào ban công hút thuốc.

Trên người cô mặc áo ngủ bông của con gái, mặt lại không có biểu cảm gì, mái tóc đen được buông xõa, vì động tác hút thuốc lại có vẻ khá gợi cảm.

Vu Dao thấy anh nhìn mình thì cũng nghiêng đầu nhìn anh. Cô nhướn mày hỏi anh: “Hút không?”

Mạnh Hành Xuyên mấp máy môi, vừa định từ chối liền nghe Vu Dao nói: “Đừng nói anh không hút thuốc, nói láo.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Vu Dao không đợi anh phản ứng đã ném luôn một điếu thuốc cho anh, Mạnh Hành Xuyên khó khăn nhận lấy. Thấy anh cầm điếu thuốc đứng tại chỗ không nhúc nhích, Vu Dao chột con mắt cười: “À, tôi nhớ ra rồi, anh không có bật lửa.”

“...” Mạnh Hành Xuyên còn chưa kịp nói mình có thì Vu Dao liền vẫy tay với anh, anh nghi ngờ hỏi, “Sao đây?”

Vu Dao: “Châm thuốc cho anh.”

Mạnh Hành Xuyên biết mình nên từ chối nhưng ma xui quỷ khiến anh lại đưa điếu thuốc trong tay mình tới. Vu Dao cầm điếu thuốc của mình đốt lửa,

đốm lửa nhỏ từ từ bén trên điều thuốc của Mạnh Hành Xuyên.

Trong lòng Mạnh Hành Xuyên không hiểu sao hơi nóng.

Anh thu tay lại, im lặng hút một hơi.

Vu Dao nhẹ nhàng phả ra một vòng khói, nhìn anh hỏi: “Anh ghét tôi lắm à?”

Ngoại truyện 5

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Mạnh Hành Xuyên bị sắc khói thuốc, ho khan hai tiếng rồi đáp: “Không, không dám.”

Vu Dao nhướn mày: “Không dám?”

“Không, không phải.” Mạnh Hành Xuyên ho khụ khụ như đang che giấu, “Tôi không ghét cô.”

Vu Dao nhìn anh một lúc rồi cười tủm tỉm: “Ồ, tôi rất mong chờ biểu hiện của anh vào ngày mai.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Ngày mai là ngày cuối cùng trong hành trình của bọn anh ở Hàn Quốc, tổ chương trình sắp xếp cho Vu Dao mang giày cao gót đi dạo phố, sau khi đi mệt thì để Mạnh Hành Xuyên cõng cô về.

.... Sao tổ chương trình có thể nghĩ ra loại tình huống tồi nát này vậy?

Vu Dao nói xong thì dập tàn thuốc rồi về phòng, trước khi vào, cô lại ngẩng đầu nhìn Mạnh Hành Xuyên: “À, đúng rồi, chuyện hút thuốc đừng nói với chị Nam nhé.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Thì ra cũng có người mà chị Dao sợ.

Dù rằng trong lòng Mạnh Hành Xuyên không mấy tình nguyện nhưng hôm sau khi quay phim, thời điểm Vu Dao tỏ vẻ không đi được nữa thì anh vẫn

“chủ động” ngỏ ý công cô về.

Vu Dao hỏi: “Sao chúng ta không ngồi xe nhỉ?”

“...” Mạnh Hành Xuyên im lặng một lúc mới trả lời, “Vì tổ chương trình không cho chúng ta tiền để đi xe.”

Vu Dao bật cười, “Thê thảm quá.”

Tại Mạnh Hành Xuyên hơi đỏ lên, dửng vẻ Vu Dao trước máy quay thật sự là kiểu anh rất thích, cực kỳ hợp với anh. Nhưng vừa nghĩ tới chị Dao xoa tóc hút thuốc trên ban công tối hôm qua thì anh lại bắt bản thân tỉnh táo lại.

Anh dựa theo kịch bản, quay lưng lại, hơi khom lưng để Vu Dao leo lên. Vu Dao leo lên lưng anh, hai tay vòng qua cổ anh. Trên phố có rất nhiều người nhìn về phía hai người bọn họ.

Chiều cao trong lý lịch của Vu Dao là 1m63, nhưng thực tế cô chưa đến 1m60, mà Mạnh Hành Xuyên cao 1m80, trước mặt anh, Vu Dao lại có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu. Mạnh đẹp trai với thân hình cao lớn cộng một cô gái dễ thương, ánh đèn neon hai bên đường chiếu lên người hai người, khung cảnh thật lãng mạn.

Sắp đến Giáng sinh nên bầu không khí Giáng sinh trong khu thương mại rất rõ rệt, suốt dọc đường đều có những ca khúc Giáng sinh vang lên bên tai họ.

“Ôi, đợi chút.” Vu Dao quay đầu lại nhìn, định nhảy xuống khỏi người Mạnh Hành Xuyên.

Mạnh Hành Xuyên dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

“Giày cao gót của em rơi rồi, anh để em xuống nhặt đã.”

Mạnh Hành Xuyên nhìn đôi tất mỏng manh trên chân cô, công cô quay lại:

“Trời lạnh như thế, em đừng đi chân đất trên mặt đất thì tốt hơn.”

Cảnh này không có trong sự sắp xếp của chương trình, chỉ xuất phát từ phong độ quý ông của Mạnh Hành Xuyên thôi. Vu Dao “à” một tiếng rồi không nói nữa.

Đi đến chỗ Vu Dao rơi giày, Mạnh Hành Xuyên ngồi xổm xuống để Vu Dao nhặt nó lên. Một tay Vu Dao ôm cổ Mạnh Hành Xuyên, tay kia lấy giày lên, cô cởi luôn chiếc giày còn lại rồi cầm trên tay.

“Được rồi, mình đi thôi.”

“Được.”

Mạnh Hành Xuyên quay lại tiếp tục đi về chỗ ở, Vu Dao tựa đầu vào lưng anh rồi hỏi: “Em nặng không?”

Mạnh Hành Xuyên đáp: “Nhẹ hơn tưởng tượng của anh, ngày thường ăn khoai tây chiên mà em còn phải tính lượng calo thì có thể nặng đến mức nào chứ.”

Vu Dao: “Lúc này đáp án tiêu chuẩn phải là: “Đương nhiên nặng rồi, vì anh đang công cả thế giới trên lưng mà!”.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Tiếp nhận sự dạy dỗ.

Sau đó hai người cũng không trao đổi gì thêm nữa, tai Vu Dao kề sát lưng Mạnh Hành Xuyên, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh. Âm thanh này dường như đã xua tan giai điệu Giáng sinh không dứt trên đường phố, từng chút từng chút len lỏi vào tai Vu Dao.

Từ đây đến chỗ bọn họ ở còn một quãng đường nữa, tất nhiên chương trình sẽ không để Mạnh Hành Xuyên công Vu Dao về cả đường thật, khi tổ chức

trình thấy những cảnh thực tế đã gần đủ thì mới bảo Mạnh Hành Xuyên thả Vu Dao xuống. Lúc đến nơi ở thì lại để anh công Vu Dao, nhiệm vụ quay phim hôm nay kết thúc viên mãn.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lên máy bay về thành phố A, nghe tin Phong Kính vẫn hôn mê không tỉnh ở bệnh viện nên Vu Dao và Mạnh Hành Xuyên cùng đi thăm anh.

Trong bệnh viện, lần đầu tiên Vu Dao gặp Giang Nhiễm - người bạn gái trong truyền thuyết của Phong Kính.

Vì chuyện Phong Kính nằm viện nên cô ấy có vẻ khá tiêu tụy nhưng vẫn kiên trì ngồi bên giường bệnh của anh ấy. Không dám quấy rầy Phong Kính lâu nên Vu Dao và Mạnh Hành Xuyên ở lại một lúc liền rời đi. Trước khi đi, Vu Dao quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng bệnh, Giang Nhiễm đang ngồi cạnh giường, thì thầm gì đó với Phong Kính.

“Tình cảm của hai người họ tốt thật đấy.” Lúc đóng cửa phòng lại, Vu Dao nói như vậy với Mạnh Hành Xuyên đứng bên cạnh.

Mạnh Hành Xuyên: “Chắc chắn rồi, không dễ gì Phong Kính mới quen bạn gái, đây là người đầu tiên mà tôi thấy đấy.”

Vu Dao suy nghĩ một chút mới hỏi anh: “Vậy còn anh? Anh có mấy người bạn gái rồi?”

Trong lòng Mạnh Hành Xuyên hơi trống rỗng: “Quen bạn gái gì chứ? Công ty chúng tôi không cho phép hẹn hò.”

“Vậy chuyện Phong Kính thì sao?”

“Chờ đến khi tôi nhận được giải ảnh đế thì tôi cũng có thể.”

Vu Dao kinh ngạc nhìn anh: “Vậy anh định độc thân cả đời hả?”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Khinh thường anh đúng không! Tốt xấu gì anh cũng có thành tích tốt nghiệp đứng thứ hai toàn trường đấy!

Người đứng đầu không cần hỏi, đương nhiên là Phong Kính. :)

Vu Dao vỗ lưng anh như đang an ủi: “Không sao cả, đời người còn dài. Đúng rồi, trước đây anh nói anh thích uống rượu trong quán bar ở con ngõ phía Nam đúng không? Hôm nay có hẹn không?”

“...” Mạnh Hành Xuyên trầm mặc một lúc rồi mới hỏi, “Là quán bar mà anh cả cô bảo kê đó sao?”

Vu Dao: “Rất nhiều quán bar ở khu vực đây đều của anh cả tôi, anh thích quán nào cứ tha hồ mà chọn.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Mạnh Hành Xuyên từ chối lời mời của Vu Dao, một mình ở nhà cả đêm. Sau đó anh lại đi quay “Chuyện tình ngôi sao” mùa thứ hai vào tháng thứ hai, lần này không ra nước ngoài mà tìm địa điểm dàn dựng cảnh ở thành phố A, để bốn cặp đôi thi leo núi, cặp nào leo lên đỉnh núi trước thì cặp đó thắng.

Tổ chương trình tạo ra rất nhiều chương ngại vật cho bọn họ trong quá trình leo núi, để tăng thêm tính cao trào cho chương trình và cũng tăng thêm “cảm tình” giữa các cặp ngôi sao. Vốn dựa theo kịch bản thì đi đến giữa sườn núi, thể lực Vu Dao không thể chịu nổi nữa nên bắt đầu làm nũng, nói gì cũng không đi, sau đó Mạnh Hành Xuyên sẽ sử dụng tất cả vốn liếng, dịu dàng khích lệ để thuyết phục cô tiếp tục leo núi.

Ai ngờ, về chuyện thể lực, một người đàn ông cao lớn như Mạnh Hành Xuyên lại thua cả Vu Dao!

Nhìn Vu Dao đi đến sườn núi mà sinh lực vẫn dồi dào, Mạnh Hành Xuyên không thể không dừng lại thở hổn hển nói: “Chờ đã, từ từ, tôi nói cô này, cô

uống nước tăng lực hay ăn gì thế, sao khỏe quá vậy?”

Vu Dao đang thưởng thức cảnh tuyết trên núi quay đầu lại nhìn rồi đi đến bên cạnh anh: “Không phải gì hết, chỉ là trước kia tôi thường xuyên đánh người nên thể lực có vẻ tốt mà thôi.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Người bị cô đánh thật sự rất đáng thương!

“Sao thế, anh không được hả?”

Một câu này của Vu Dao khiến Mạnh Hành Xuyên đột nhiên cao giọng: “Cái gì không được? Tôi làm được!”

“Ồ.” Vu Dao bật cười, nhìn anh từ trên xuống dưới, “Bình thường anh có tập thể hình không? Lần sau tôi đi đánh bao cát sẽ gọi anh đi cùng, thể lực này của anh phải rèn luyện hơn nữa.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Gọi anh qua đó để làm bao cát à?

Nhân viên công tác chờ Mạnh Hành Xuyên hồi phục nhịp thở rồi để Vu Dao ngồi xổm xuống bắt đầu làm nũng. Vu Dao nhập vai rất nhanh, thở hồng hộc nói: “Em không đi được nữa, không đi nổi nữa, một mình anh đi đi.”

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Mặc dù đây chỉ là diễn theo kịch bản nhưng anh vẫn cảm thấy rất nhục nhã...

Lần này ghi hình trước đêm Giáng sinh, hai người vẫn đang ở trên núi thì nhận được tin Phong Kính tỉnh lại. Có lẽ vì thế nên tâm trạng Mạnh Hành Xuyên cũng tốt hơn so với lúc mới lên núi, tổ chương trình muốn anh và Vu

Dao thực hiện một số hành động mập mờ, anh cũng cực kỳ phối hợp.

Dù đã tỉnh lại nhưng tạm thời Phong Kính vẫn chưa xuất viện, phía đoàn phim thông báo với Vu Dao, có khả năng đến giữa tháng một mới có thể quay phim trở lại. Người quản lý của Vu Dao sắp xếp lại lịch trình cho cô, trước khi trở lại quay phim “Bí mật” thì công việc chủ yếu của cô chính là tham gia chương trình với Mạnh Hành Xuyên.

Thuận theo chương trình dần dần được quay, tình cảm của Vu Dao và Mạnh Hành Xuyên cũng dựa theo kịch bản “càng ngày càng tăng”, từ ban đầu chỉ là uống chung một ly đồ uống cũng đỏ mặt xấu hổ, đến bây giờ có thể thuận tay làm một số hành động thân mật.

Nhưng Vu Dao biết trong lòng Mạnh Hành Xuyên cực kỳ chống đối, mặc dù vì chương trình, anh đều cố gắng hết sức phối hợp, nhưng ở ngoài chương trình thì càng ngày anh càng ít nói chuyện với cô.

Từ trước đến nay Vu Dao là một người trực tiếp, dù Mạnh Hành Xuyên từ chối cô thì cô vẫn tính toán tìm cơ hội để kéo Mạnh Hành Xuyên đi uống rượu.

Chỉ là kế hoạch này còn chưa kịp thực hiện thì cô đã nghe được tin bạn gái Phong Kính bị bắt cóc.

Sau hậu trường chương trình, cô gửi tin nhắn cho Phong Kính. Căn cứ vào những đầu mối Phong Kính gửi, anh cả cô nhanh chóng tìm được một ít manh mối. Sau khi gửi những địa điểm có khả năng ẩn náu của kẻ tình nghi cho Phong Kính, cô không nhận được tin nhắn trả lời của anh ấy.

Trong lòng Vu Dao có dự cảm không tốt, hơn nữa còn rất mãnh liệt. Cô tìm lý do lừa chị Nam rồi tự mình đi tìm anh cả.

Từ sau khi trở thành nghệ sĩ, rất ít khi Vu Dao một mình xuất hiện ở nơi công cộng, muốn uống rượu cũng chỉ đến chỗ anh cả Triệu Kiệt uống. Chuyện lần này có liên quan đến thế lực bang phái nên Triệu Kiệt vốn không định ra mặt, nhưng từ trước đến nay Vu Dao là người trọng tình cảm, anh ấy sợ một

mình cô chạy đi tìm Phong Kính thì sẽ dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên vẫn dẫn theo một ít anh em đi tìm cùng.

Tìm được chỗ Phong Kính, bọn họ lập tức chạy đến, đối phương lại viện đủ lý do để không cho bọn họ vào. Vu Dao sợ tiếp tục chậm trễ thì Phong Kính xảy ra chuyện nên trực tiếp dẫn người xông vào.

Lâu lắm rồi cô không đánh nhau, nhưng động tác vẫn rất thuần thục. Việc ngoài ý muốn duy nhất xảy ra có lẽ là bị cảnh sát dẫn tới cục cảnh sát.

Mặc dù Phong Kính, chị gái và cả bạn gái anh ấy đã được cứu nhưng khi chị Nam đến cục cảnh sát đón cô thì sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cô biết, cô lại làm cho chị ấy thất vọng rồi.

Nghệ sĩ dưới tay chị Nam không phải chỉ có một mình cô, nhưng người mà chị ấy dồn nhiều tâm huyết nhất chắc chắn là cô. Để bồi dưỡng một cô gái hút thuốc, uống rượu, đánh nhau trở thành một cô gái ngoan ngoãn có thể diễn xuất, có thể tỏ vẻ đáng yêu, trong quá trình đó phải nếm qua bao nhiêu khổ sở cũng chỉ có cô biết.

Hôm đó cả một đêm chị Nam không nói chuyện với cô, nhưng chuyện cô và Phong Kính vào cục cảnh sát vẫn được công ty hai người ém xuống.

Vu Dao định tìm một cơ hội nói lời xin lỗi tử tế với chị Nam, không ngờ vẫn chưa hẹn được chị ấy thì cô đột nhiên lại lên hot search.

Tiêu đề là: “*Hình tượng của Vu Dao sụp đổ*”.

Ngoại truyện 6

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Có lẽ gần đây đoàn phim “Bí mật” gặp phải vận xui, nam chính vừa mới trở về đoàn phim thì nữ chính lại xảy ra chuyện. Ekip quan hệ xã hội của Vu Dao bắt đầu nhanh chóng xử lý chuyện này. Chẳng qua tin tức lần này có tính bùng nổ khủng khiếp, bọn họ xóa bình luận và thuê thủy quân không chế tốc độ bình luận cũng không thể theo kịp tốc độ của cư dân mạng.

Vu Dao cầm di động, lướt xem động thái mới nhất trên Weibo.

Nguyên nhân chuyện này xuất phát từ một người tự xưng là bạn học cấp ba của Vu Dao và một tài khoản chuyên đăng các tin nóng, nói bây giờ Vu Dao rất giả tạo, trước đây khi còn đi học là một cô gái còn đồ, còn tung ra rất nhiều ảnh chụp. Những ảnh đó có ảnh Vu Dao hút thuốc, có ảnh cô uống rượu, còn cả ảnh cô với mái tóc màu rượu đỏ và trang điểm kiểu quái.

Trong đó còn có một bức ảnh hình xăm sau eo của Vu Dao, người tung tin còn châm chọc cô rằng: “*Người có hình xăm chắc chắn không phải loại người đứng đắn.*”

Hình ảnh đó của Vu Dao quá khác biệt với hình tượng của cô trên màn ảnh nên ngay lập tức mọi người đã loạn lên, antifan của Vu Dao phản ứng vô cùng gay gắt.

“Tôi hút thuốc, tôi uống rượu, tôi xăm hình nhưng tôi là một cô gái tốt.”

“Bị lừa lâu như vậy, tạm biệt (tạm biệt), không làm fan nữa.”

“Vở kịch xông đất đầu năm, năm nay mới tháng 1 mà đã chơi kịch thích vậy sao? (ăn dưa).”

“Hừmmmmmm, nói thế nào nhỉ, ít nhất cũng chứng tỏ Vu Dao không

phẫu thuật thẩm mỹ!”

“Ông trời ơi! Đây là chị Siêu trước kia ở trường chúng tôi mà! Vu Dao xuất đạo nhiều năm như thế mà tôi vẫn không nhận ra được! Lúc đó tên cô ấy cũng không phải là Vu Dao!”

“Đóng cửa (mỉm cười), theo đuổi mấy ngôi sao như này sẽ gặp báo ửng, zqsg (1) (mỉm cười).”

(1) zqsg: Thật tức chết

“#Hình tượng Vu Dao sụp đổ# #Mời Vu Dao ra mặt xin lỗi#.”

“... Đáng thương cho ảnh đế Phong và đoàn phim “Bí mật”, chẳng qua nhan sắc của chị Dao đẹp phết, kiểu tóc xù này mà cô ấy vẫn có thể cân được (quỳ).”

“Lặng lẽ bỏ lại một câu, tôi lại cảm thấy đáng về Vu Dao hút thuốc rất ngẫu!”

“Fan Vu Dao có rất nhiều trẻ vị thành niên đúng không? Đã có fan cảm thấy hút thuốc rất ngẫu, hướng dẫn trẻ vị thành niên hút thuốc mà không đóng băng hoạt động à? (mỉm cười).”

“Nam nữ chính “Bí mật” lần lượt gặp chuyện không may, phong thủy đoàn phim này không tốt cho lắm nhỉ (vừa cười vừa khóc).”

“Lặng xê thôi!”

Vu Dao mặt không biểu cảm đọc bình luận, Tiêu Nam đẩy cửa vào. Nhìn thoáng qua màn hình điện thoại cô, Tiêu Nam đứng bên cạnh nói: “Được rồi, đừng xem nữa, bọn chị đã xử lý, trước mắt em không cần trả lời.”

Vu Dao: “Không sao ạ, hay là thuận nước đẩy thuyền để em trở về với con người thật đi.”

“Trở về con người thật?” Tiêu Nam cười khẩy, “Em trở về con người thật, vậy chương trình trên tay em tính thế nào bây giờ? Đừng quên trong chương trình hình tượng của em vẫn là cô gái ngoan ngoãn.”

Trong lòng Vu Dao có phần bức bối, theo bản năng định hút điều thuốc, may mà dừng lại kịp lúc. Tiêu Nam nhìn cô: “Tổ chương trình đã liên lạc với chúng ta, may lúc ấy em ký hợp đồng 4 tháng, bây giờ chỉ còn lại một tháng. Chương trình “Chuyện tình ngôi sao” phải đến năm sau mới phát sóng, cách tết một tháng, thời gian một tháng thì tin tức của em cũng đã lắng xuống rồi.”

Vu Dao thuận miệng đáp lời: “Vâng.”

“Mặc dù bây giờ xảy ra chuyện này nhưng công việc của em vẫn phải tiếp tục. Đừng lên Weibo nữa, điều chỉnh tâm trạng đi, ngày mai còn phải tiếp tục quay phim.”

“Em biết rồi.”

Tiêu Nam dặn dò xong liền đi ra ngoài, Vu Dao ngẩn người với di động một lát rồi chợt kéo ngăn tủ lấy một túi tài liệu ở bên trong ra.

Túi tài liệu này do Phong Kính tự tay giao cho cô khi quay phim hôm nay, bên trong là một phần tư liệu bí mật của Mạnh Hành Xuyên.

Vu Dao lại đọc một lần nữa, trên đó viết rất nhiều thông tin không thể tìm thấy trên mạng về Mạnh Hành Xuyên, bao gồm chiều cao, cân nặng và số đo ba vòng thật của anh, còn cả thành viên trong gia đình và bảng điểm lúc anh còn đi học. Phong Kính còn giúp cô chú thích hai cô bạn gái Mạnh Hành Xuyên quen lúc học đại học, đều là mẫu con gái ngọt ngào đáng yêu, rất giống với hình tượng trước đó của Vu Dao.

Vu Dao chắc một tiếng: “Không có tí thú vị nào.”

Ánh mắt cô nhìn xuống hàng dưới, ở dòng nhân vật Anime mà Mạnh Hành Xuyên thích nhất có viết bốn chữ to: “Thủy thủ Mặt Trăng”.

“Phụt.” Mặc dù không phải lần đầu tiên đọc nó nhưng Vu Dao vẫn không nhịn được phì cười. Một tên gốc cao lớn thô kệch như anh lại thích Thủy thủ Mặt Trăng? Xem ra nội tâm vẫn còn là một cô gái.

Vốn đang định cầm phần tài liệu bí mật này lập ra một kế hoạch tấn công trái tim thiếu nữ của Mạnh Hành Xuyên, kết quả tạm thời bây giờ lại không nhàn rồi nữa.

Mạnh Hành Xuyên cũng thấy ảnh trước đây của Vu Dao trên Weibo, nói thật Vu Dao rất đẹp, được nhan sắc của cô phụ trợ nên mái tóc xù màu rượu đỏ kia cũng không khiến người ta không thể chấp nhận nổi. Có thể những năm ấy đang thịnh hành kiểu trang điểm khói nên trong vài bức ảnh Vu Dao cũng trang điểm như thế, cô buộc tóc đuôi ngựa khá cao, trong tay cầm điếu thuốc, vẻ mặt đầy bướng bỉnh.

Anh lại đọc một lượt bình luận dưới Weibo của Vu Dao, có thể nói rất khủng khiếp. Có đến một trăm ngàn bình luận, có ủng hộ cô, có fan rời đi, có vui sướng khi người khác gặp họa, cũng có những lời cực kỳ khó nghe.

Đừng nói là cô gái như Vu Dao, ngay cả một người đàn ông như Mạnh Hành Xuyên khi thấy những bình luận đó đều cảm thấy ghê tởm nên anh liền tiện tay nhấn báo cáo.

Bây giờ Vu Dao thế nào rồi? Mạnh Hành Xuyên lấy di động của mình, tìm đến WeChat của Vu Dao, nhìn một lúc lâu, cuối cùng tắt đi.

Ekip quan hệ xã hội của Vu Dao dùng tốc độ nhanh nhất viết xong một bài trả lời và xin lỗi, Vu Dao đọc qua, mặc dù không vừa lòng lắm với phương thức xử lý kiểu này của bọn họ nhưng vẫn phối hợp đăng lên Weibo.

[Vu Dao V]: Xin lỗi vì chuyện của tôi đã gây xôn xao lớn như vậy. Tại đây, điều đầu tiên tôi muốn thừa nhận với mọi người là người trong ảnh chụp đúng là tôi, lúc học trung học dáng vẻ của tôi chính là như thế. Nhưng cũng như lời tôi nói, đây là tôi hồi trung học, lúc đó tôi vừa mới 16 tuổi, tính cách có phần phản nghịch, còn bắt chước người khác hút thuốc, uống rượu, xăm hình. 7 năm đã trôi qua, ảnh chụp lúc ấy bị người ta đào lên, khi thấy người trên ảnh,

chính tôi cũng cảm thấy buồn cười.

Chị Nam quen tôi lúc tôi vừa tốt nghiệp cấp ba, để giúp tôi bỏ đi những thói hư tật xấu này, chị ấy đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, có chị ấy giúp đỡ mới có Vu Dao trên màn ảnh như bây giờ. Xuất đạo đã bốn năm, tôi tự nhận mình chưa một lần hút thuốc, chưa từng uống rượu trước màn ảnh, tôi biết là người của công chúng thì phải có ý thức trách nhiệm xã hội ở mức tối thiểu. Năm nay tôi đã 23 tuổi rồi, đã không còn là bản thân ngày còn non nớt năm 16 tuổi ấy nữa.

Vì chuyện xôn xao lần này, một lần nữa xin lỗi mọi người. Xin lỗi.

Dưới những lời này của Vu Dao còn đi kèm một tấm ảnh vừa rồi cô chụp mình trong gương.

Trên đó cô đưa lưng về máy ảnh, vén áo mình lên để lộ hình xăm sau lưng. Lúc trước Tiêu Nam bảo cô đi tẩy hình xăm này đi, cô không đồng ý, Tiêu Nam nghĩ vị trí hình xăm cũng không dễ bị phát hiện nên mặc kệ cô.

Hình xăm này có lẽ là điều bướng bỉnh cuối cùng của Vu Dao.

Bức ảnh mặc dù không nằm trong kế hoạch của ekip quan hệ xã hội nhưng cô đã đăng lên rồi, thôi thì... cứ vậy đi.

Bài đăng của Vu Dao nhanh chóng được chia sẻ rộng rãi, đương nhiên Phong Kính cũng góp mặt. Sau khi nhìn thấy, Vu Dao đã gửi tin nhắn cho anh.

[Vu Dao]: Cảm ơn nhé.

[Phong Kính]: Đừng khách khí thế, lúc trước tôi gặp chuyện không may, cô cũng chia sẻ giúp tôi mà.

Vu Dao mỉm cười trả lời anh ấy: *“Xem ra phong thủy của đoàn phim chúng ta có lẽ không tốt thật.”*

[Phong Kính]: Yên tâm đi, ông trời giáng sự mệnh xuống cho ai thì nhất định sẽ để người đó chịu khổ về ý chí, mệt nhọc gân cốt, đói khát về thể xác, điều này chứng tỏ sau này lượng vé bán ra của phim sẽ bùng nổ.

[Vu Dao]: (che mặt).

[Phong Kính]: Cứ thoải mái đi, vốn dĩ hút thuốc, uống rượu hay xăm hình cũng không phải là chuyện gì lớn, lúc trước tôi tinh thần không bình thường cũng trải qua được nữa là (mỉm cười).

[Vu Dao]: Ha ha ha ha ha ha ha.

[Vu Dao]: Cảm ơn.

[Phong Kính]: Đã nói không phải khách khí mà.

[Phong Kính]: Đúng rồi, tôi đưa cô tư liệu về Mạnh Hành Xuyên, cô đọc chưa?

[Vu Dao]: Đọc rồi, thu hoạch được khá lớn (cười trộm).

[Phong Kính]: Vậy cô cố lên (cười trộm).

Vu Dao yên lặng nhìn tin nhắn này hồi lâu mới nhắn tin trả lời Phong Kính: *“Tôi biết Mạnh Hành Xuyên không thích con người thật của tôi, không thể không nói chị Nam xây dựng hình tượng cho tôi không tồi chút nào, quả thật đã thu hút được rất nhiều fan.”*

[Phong Kính]: Tôi không nghĩ vậy đâu, với chỉ số thông minh của lão Mạnh, có lẽ chính cậu ấy cũng không biết mình thích cái gì.

[Vu Dao]: (vừa cười vừa khóc).

[Vu Dao]: Thật ra từ nhỏ đến lớn, tôi thường xuyên gặp phải chuyện như vậy, những thứ tôi thích đều cách tôi rất xa. Tựa như khi còn bé tôi thích ngắm

sao, tôi rất muốn hái nó xuống rồi giấu ở trong chăn, để nó chiếu sáng trong đó vậy.

[Phong Kính]: Không ngờ chị Dao cũng có tâm tư của thiếu nữ như vậy đấy....

[Vu Dao]: Haha.

[Vu Dao]: Chẳng qua lớn hơn một chút tôi cũng hiểu không thể nào hái được sao.

Lần này đổi thành một lúc sau Phong Kính mới trả lời cô.

[Phong Kính]: Muốn hái sao cũng không phải không thể, chỉ cần cô đứng đủ cao.

Vu Dao sững sốt.

Lời nói của Phong Kính khiến cô suy nghĩ cả đêm, hôm sau khi Tiêu Nam lái xe chở cô đến phim trường, cô vẫn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ. Tiêu Nam thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của cô thì nghĩ cô vẫn đang lo lắng chuyện trên mạng nên an ủi: “Hôm qua sau khi em đăng lên Weibo, hiệu quả còn tốt hơn chúng ta dự đoán, bây giờ cư dân mạng đã khá bình tĩnh rồi, chị tin là sẽ nhanh chóng qua thôi.”

“Vâng.” Vu Dao đang nghĩ tới gì đó, lên tiếng đáp lời rồi lại im lặng. Khi xe chạy được nửa đường, cuối cùng cô cũng gọi Tiêu Nam một tiếng: “Chị Nam.”

“Chuyện gì thế?”

“Em có chuyện muốn thương lượng với chị.” Vu Dao nhìn Tiêu Nam, vẻ mặt tựa như giây phút cô đồng ý ký hợp đồng với Tiêu Nam, “Em muốn đi du học.”

Tiêu Nam không nghĩ cô lại có ý định này, cực kỳ bất ngờ nhìn cô: “Sao lại muốn đi du học? Chuyện này không nghiêm trọng như vậy, ảnh chụp bảy năm trước của em thì có thể chứng minh chuyện gì chứ? Ai rồi cũng thay đổi thôi.”

“Không phải, không phải vì chuyện này.” Vu Dao đáp, “Em thật sự muốn đi học.”

Tiêu Nam nhìn cô một lúc mới hỏi cô: “Cho chị một lý do.”

Hai tay Tiêu Nam đặt trên tay lái, không nói gì. Vu Dao có thực lực, đó là điều không thể nghi ngờ, chẳng qua công ty có kế hoạch riêng cho nghệ sĩ của mình, bây giờ cô cũng đã có chỗ đứng ổn và kiếm ra tiền, khoảng thời gian cô đi học sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

“Em không định như vậy mãi, lần này em may mắn được hợp tác với Phong Kính và đạo diễn Quách, em cảm thấy đây là một cơ hội tốt, em thấy được hình ảnh của người vì nghệ thuật chân chính từ hai người họ. Em muốn lấy bộ phim này làm bước đệm để tiến xa hơn.”

Cô muốn đứng trên sân khấu cao nhất của toàn bộ thế giới.

Ngoại truyện 7

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tiêu Nam nhìn cô, lái xe vào ven đường rồi dừng lại.

Vu Dao tiếp tục thuyết phục chị ấy: “Em cảm thấy nếu đã là diễn viên của bộ phim “Bí mật”, sao còn phải quay lại làm một tiểu hoa đán nữa chứ? Đúng là như bây giờ có thể kiếm ra tiền thật nhưng em cảm thấy đến cuối cùng giới giải trí vẫn phải dựa vào thực lực và tác phẩm để nói chuyện, không phải sao? Phong Kính có thể được làm người phát ngôn của Fleur đã nói rất rõ vấn đề rồi. Em muốn ra nước ngoài tiếp tục đào tạo chuyên sâu, sau khi trở về còn có thể tự nhiên bỏ đi hình tượng, chị cũng không muốn để em đi theo con đường đáng yêu mãi đúng không?”

Tiêu Nam dừng xe ở bên đường rất lâu rồi mới cho xe chạy lần nữa. Chị ấy nhìn thẳng con đường phía trước, hỏi Vu Dao: “Em muốn đi đâu?”

Vu Dao đáp: “Đại học Mỹ thuật London.”

Tiêu Nam liếc cô một cái: “Không phải em thích Phong Kính chứ?”

“... Sao có thể, hơn nữa anh ấy và bạn gái cũng sắp kết hôn rồi.”

Tiêu Nam thở ra một hơi, nói với cô: “Chị về công ty thương lượng với Lý tổng, chị sẽ cố gắng thuyết phục anh ta.”

“Cảm ơn chị Nam!”

Tiêu Nam cười: “Đừng vui mừng sớm thế, thi sát hạch nhập học vào Đại học Mỹ thuật London rất khó, chưa chắc em có thể thông qua đâu.”

“Em sẽ nỗ lực hết sức, không phải Phong Kính cũng từng thi đỗ đó sao?”

Em sẽ học hỏi kinh nghiệm từ anh ấy.”

Tới phim trường, Vu Dao vội vã đi tìm Phong Kính. Có thể liên quan đến tin tức ngày hôm qua nên hôm nay khi người ở phim trường nhìn thấy cô thì vẻ mặt đều khá vi diệu, nhưng vi diệu thì vi diệu, mọi người vẫn chào hỏi như ngày thường, cũng không có ai đến hỏi cô chuyện trên Weibo.

Vu Dao đến phòng hóa trang thì Phong Kính đã đến rồi. Sau khi cô nói chuyện muốn đi du học ở đại học Mỹ thuật London xong, Phong Kính chỉ sững sốt trong phút chốc rồi nói: “Quả thật có thể học được rất nhiều điều ở đại học Mỹ thuật London, sau này nếu có cơ hội còn có thể diễn sân khấu kịch, sau đó cô sẽ có nhận thức mới về việc diễn xuất.”

“Được, có cơ hội nhất định tôi sẽ thử.”

Hai người trò chuyện một lát rồi bắt đầu quay phim. Đạo diễn còn nghĩ vì chuyện ngày hôm qua, trạng thái Vu Dao sẽ không được tập trung, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của ông, trạng thái hôm nay của Vu Dao rất tốt, hơn nữa có thể nhận ra cô còn nghiêm túc hơn trước đây. Mặc dù bình thường quay phim cô cũng nhập vai rất nhanh, nhưng tính chủ động thì chưa đủ, hôm nay cô lại chủ động hỏi Phong Kính và ông rất nhiều vấn đề, còn lắng nghe cực kỳ nghiêm túc.

Đạo diễn rất hài lòng, lúc nghỉ ngơi, ông gọi riêng Vu Dao đến trước mặt bảo: “Cô mới 23 tuổi, con đường tương lai còn rất dài, chớ nên dễ khó khăn trước mắt đê bẹp.”

Vu Dao cười với ông: “Tôi hiểu mà, cảm ơn đạo diễn Quách.”

“Ừ, tiếp tục cố gắng nhé, tôi xem trọng cô.”

Sau khi nam nữ chính lần lượt gặp chuyện không may, rốt cuộc việc quay phim “Bí mật” cũng bắt đầu thuận buồm xuôi gió. Bên phía Vu Dao, Tiêu Nam cũng thuận lợi thuyết phục ông chủ công ty, bắt đầu bắt tay vào sắp xếp thủ tục cho Vu Dao ra nước ngoài.

Sau khi quay xong chương trình kia, đã rất lâu Mạnh Hành Xuyên không gặp Vu Dao, những lời bàn tán tiêu cực về cô trên Weibo càng ngày càng ít, đáng tiếc cô đăng Weibo xin lỗi xong thì cũng không cập nhật gì thêm nữa.

Đến khi Phong Kính đăng một cảnh quay của Vu Dao, cô mặc đồng phục nhân viên thu ngân, tuy mộc mạc nhưng cực kỳ thanh tú.

Quả thật đôi lập rõ nét với ảnh chụp tóc xù trang điểm khói trước đó.

Có thể vì lúc Phong Kính gặp chuyện không may, Vu Dao từng ủng hộ anh nên ở dưới Weibo Phong Kính, fan đánh giá khá cao bức ảnh chụp lén ở phim trường, đều bình luận diễn xuất của Vu Dao không tồi, thể hiện được nhân vật sống động. Mạnh Hành Xuyên nhìn Weibo Phong Kính một lát, cuối cùng không nhin được gửi tin nhắn WeChat cho anh.

[Lão Mạnh]: Tôi thấy bài đăng trên Weibo của cậu rồi, quan hệ của cậu và Vu Dao tốt quá nhỉ?

[Lão Phong]: Đã nói từ lâu rồi, người anh em tốt nhất của tôi là chị Dao (mỉm cười).

[Lão Mạnh]: Chị Dao có biết cậu coi cô ấy là anh em không? (mỉm cười).

[Lão Phong]: Vậy rốt cuộc là cậu có chuyện gì? Ăn giám của tôi và cô ấy ngon không?

[Lão Phong]: Ăn giám của tôi hay của cô ấy hử?

[Lão Mạnh]: ...

[Lão Mạnh]: Tôi chỉ quan tâm cậu thôi mà (mỉm cười) Tôi thấy trước đó Vu Dao bị bôi đen, dạo này trạng thái của cô ấy tốt chứ, có ảnh hưởng đến công việc không?

[Lão Phong]: Cảm ơn đã quan tâm, diễn xuất của cô ấy tốt hơn cậu nhiều.

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Tình cảm anh em hoa nhựa! Tình cảm anh em hoa nhựa!

[Lão Phong]: Tôi nghe Vu Dao nói cô ấy muốn ra nước ngoài bồi dưỡng.

Mạnh Hành Xuyên ngẩn ra, ra nước ngoài bồi dưỡng ư? Sao cô ấy nói với Phong Kính mà không nói với anh chứ?

.... Mà cô cũng không cần phải báo với anh, bọn họ chỉ giả vờ tạo CP, không phải người yêu thật sự.

Mạnh Hành Xuyên nhìn hình đại diện của Vu Dao rồi thả di động xuống.

Mạnh Hành Xuyên không nhắn tin cho cô nhưng anh cả Triệu Kiệt của cô lại lên WeChat tìm cô.

[Anh cả]: Dao Dao, tối nay có rảnh không? Tới quán bar một chuyến đi.

[Dao Dao]: Có chuyện gì không ạ? Có lẽ 11 giờ em kết thúc công việc.

[Anh cả]: Bọn anh tìm được người tung tin đồn rồi, là bạn học cấp ba của em.

Vu Dao im lặng một lát rồi mới hỏi anh ấy: “*Anh không làm gì người ta chứ?*”

[Anh cả]: Yên tâm đi, anh sẽ không làm ầu đầu.

[Dao Dao]: Vậy được, xong việc em sẽ tới tìm anh.

Trong khoảng thời gian này phóng viên vẫn theo dõi cô khá kỹ, Tiêu Nam phê bình kín đáo hành vi kết thúc công việc còn muốn đi quán bar của cô, nhưng cuối cùng vẫn lái xe đưa cô đến. Chỗ này Vu Dao thường xuyên đến

nên rất quen thuộc, cô đeo khẩu trang và đội mũ rộng, che kín mít bản thân rồi đi vào.

Đến một phòng bên trong quán bar, Triệu Kiệt và mấy người anh em của anh ấy đều ngồi bên trong. Trên sofa có một cô gái, sắc mặt trắng bệch.

“Thư Doanh?”

Thư Doanh sững sốt, nhìn về phía Vu Dao vừa bước vào, không lên tiếng.

Triệu Kiệt: “Cô ta nói khi học trung học, cô ta và em là chị em tốt.”

“Vâng, sau đó vì một tên đàn ông mà cô ta đã làm loạn rồi cắt đứt quan hệ.”

Mấy người anh em ngồi bên cạnh háng hót cực kỳ hứng thú với câu chuyện này: “Tên đàn ông nào mà có sức hấp dẫn thế?”

“Cũng không có gì hấp dẫn cả, chỉ có mắt Thư Doanh bị mù thôi.”

Thư Doanh: “...”

Quần chúng ăn dưa: “Ồ, thế nên đây lại là một câu chuyện cũ về tình cảm hoa nhạ của chị em à?”

Vu Dao không để ý đến lời trêu chọc của bọn họ mà đi đến vị trí cạnh Thư Doanh ngồi xuống: “Vì sao cô lại đưa ảnh chụp hồi cấp ba của tôi cho tài khoản marketing? Cô hận tôi nhiều năm như vậy à?”

Thư Doanh còn chưa mở miệng, quần chúng háng hót bên cạnh lại nói chen vào: “Không phải cô ta hận mà là ghen tỵ, không chịu nổi khi thấy chị sống quá tốt! Cái gọi là tình cảm hoa nhạ của chị em chính là như vậy đấy, tôi hy vọng cậu sống tốt, nhưng cậu không thể sống quá tốt so với tôi.”

Vu Dao nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ: “Sao các em hiểu rõ thế? Mấy

đứa đều là thiếu nữ hết à?”

Quần chúng lập tức im bật.

Lúc này Thư Doanh mới mở miệng: “Làm gì có nhiều vì sao như vậy, chỉ là ngựa mất cô thôi.”

Vu Dao nhướn mày: “Cô ngựa mất tôi nhiều năm như vậy, bây giờ mới tung tin của tôi, đúng là kiên nhẫn quá nhỉ.”

Thư Doanh mím môi, không trả lời.

Triệu Kiệt lên tiếng: “Cô ta làm thế vì tiền đấy, anh điều tra được gần đây có người gửi tiền cho cô ta, nhưng hai ngày trước số tiền đó lại chuyển cho người khác.”

Quần chúng hóng hớt lại lần nữa mặt dày ra mặt: “Nhìn qua rất giống bao nuôi tiểu bạch kiểm đấy.”

Sắc mặt Thư Doanh trắng bệch, Vu Dao nhìn cô ta cười mỉa: “Xa cách nhiều năm như vậy, ánh mắt cô nhìn đàn ông vẫn kém thế nhỉ.”

Thư Doanh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô nói: “Chỉ là có người luôn hỏi thăm chuyện của cô, trong tay tôi vừa lúc có ảnh, anh ta lại chịu bỏ tiền nên tôi liền bán cho anh ta. Bây giờ rơi vào tay cô, cô muốn thế nào cứ việc nói thẳng.”

Vu Dao nhìn cô ta một lúc mới đáp: “Thật ra tôi còn phải cảm ơn cô nhiều, nếu không phải cô làm loạn như vậy, có lẽ tôi còn chưa biết thứ tôi muốn chính xác là gì.”

“Hừ.” Thư Doanh cười lạnh, “Cô đang châm chọc tôi ư?”

“Cô muốn nghĩ thế nào thì tùy, cứ coi như tôi châm chọc cô đi.”

Thư Doanh: “Sao bây giờ cô trở nên lè mà lè mề vậy? Bị hình tượng cô gái ngoan ngoãn nhập vào à? Muốn làm gì cứ việc nói thẳng đi.”

Vu Dao: “Tôi nói, tôi rất cảm kích cô, thế nên tôi sẽ không làm gì cô. Bây giờ cô gọi điện thoại cho người nhận được tiền đến đón cô, tôi sẽ thả cô đi.”

Thư Doanh quan sát cô: “Cô bẫy tôi chứ gì? Tôi gọi anh ấy đến để cô bắt anh ấy à?”

Vu Dao bật cười: “Tôi bắt anh ta làm gì? Tôi không có hứng thú với anh ta, tôi chỉ thấy bây giờ đã khuya quá rồi, cô là con gái một mình về nhà không an toàn thôi. Chỉ cần anh ta tới đón cô, tôi sẽ thả cô và anh ta đi.”

Triệu Kiệt bổ sung: “Tốt nhất cô đừng tùy tiện tìm một người nào tới, trên tay tôi có ảnh của người kia đấy.”

Tay Thư Doanh cầm di động cứng đờ, đúng là cô ta định tùy tiện gọi một người đồng nghiệp nam tới đón mình nhưng Triệu Kiệt nói như vậy, cô ta lại do dự. Nếu bọn họ có thể bắt được cô ta thì chắc chắn cũng có ảnh chụp của anh ta.

Cô ta nhìn chằm chằm di động, không có động tác gì, Vu Dao cũng không vội, ngồi bên cạnh chờ cô ta gọi điện thoại. Cuối cùng cô ta cũng quyết tâm gọi điện thoại.

Điện thoại vang lên rất lâu mới có người nghe máy, giọng nói của người ở đầu dây bên kia cực kỳ mất kiên nhẫn: “Trể thế em còn gọi điện thoại làm gì?”

Thư Doanh: “Bây giờ em đang ở quán bar trong con ngõ phía Nam, anh có thể tới đón em không?”

“Hả? Sao em không tự mình về đi?”

“Em uống chút rượu nên có phần không thoải mái.”

“Uống chút rượu đã không thoải mái, yếu ớt thế? Anh ngủ rồi, anh sẽ gọi taxi giúp em.”

Đôi phương nói xong liền cúp điện thoại. Thư Doanh nghe điện thoại tút một tiếng, lòng chùng xuống.

Vu Dao ở bên cạnh nhìn cô ta: “Sao thế, anh ta không chịu tới đón cô à?”

Thư Doanh để điện thoại xuống, quay lại nhìn cô: “Cô cố ý muốn nhìn tôi mất mặt đúng không?”

Vu Dao: “Tôi cảm thấy cô rất buồn cười, hồi cấp ba cô vì một tên đàn ông mà tuyệt giao với tôi, bây giờ cô lại vì một tên đàn ông mà bán ảnh chụp của tôi. Nhưng hai tên đàn ông này, một người có thể đánh bạn gái, một người chẳng muốn đón cô về, rốt cuộc vì sao cô lại thích bọn họ? Hử?”

“Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.”

“Vậy bây giờ cô vẫn còn giữ ảnh chụp thời cấp ba của tôi là vì sao? Nghĩ đến một ngày nào đó tung ra để kiếm một số tiền à?” Thời điểm Vu Dao ký hợp đồng với Tiêu Nam đã xóa sạch tất cả ảnh chụp rồi, những bức ảnh trên tay Thư Doanh đều là ảnh lúc học cấp ba, cô ta dùng điện thoại của mình chụp.

Thư Doanh mấp máy khóe miệng, nhìn sang phía khác.

Vu Dao thấy cô ta không lên tiếng thì nói với Triệu Kiệt: “Anh cả, anh cho người đưa cô ta về đi.”

“Được.”

Quần chúng ăn dưa bên cạnh không vui: “Chị Dao, cô ta tung ảnh chụp của chị như thế, chị cứ bỏ qua vậy à?”

Vu Dao nhìn Thư Doanh, khẽ nói: “Cô ta và tên đàn ông rác rưởi kia ở bên

nhau còn chưa đủ đáng thương sao?”

Ngoại truyện 8

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Thư Doanh được người đưa về, Vu Dao cũng ngồi xe chị Nam về chỗ ở. Trên mạng, chuyện hình tượng của cô sụp đổ cũng dần dần lắng lại, ngày đoàn phim “Bí mật” đóng máy, Vu Dao mới đăng một bài lên Weibo.

[Vu Dao V]: Đóng máy rồi, hy vọng mọi người sẽ thích nhân vật này (hình ảnh).

Có thể do lâu lắm rồi cô không đăng Weibo nên những fan mỗi ngày lượn lờ dưới Weibo của cô đều ghen lâu rồi, cô vừa xuất hiện, mọi người liền bình luận rất sung.

“Dao Dao, cuối cùng chị cũng ngoi lên rồi! Em còn tưởng chị muốn bỏ tài khoản QWQ.”

“Ảnh trong phim đẹp quá! Chờ mong bộ phim được chiếu! #Bí mật đóng máy#.”

“Thật không dễ dàng gì, cuối cùng bộ phim này cũng đóng máy rồi (cười khóc).”

“Tôi là fan mới, bị hình ảnh trên Weibo lôi kéo đến ha ha ha ha haha.”

“Dao Dao đừng để ý đến những lời mà mấy người kia nói, bọn em vẫn sẽ ủng hộ chị (yêu thương).”

“Ha ha fan cuồng thật đáng sợ.”

“Có người lạ thật đấy, không thích Dao Dao mà mỗi ngày còn vào Weibo của cô ấy làm gì? (mỉm cười).”

“Trước đó đã được nhìn hình ảnh trong phim của chị ở chỗ Phong tổng, đẹp lắm! Moah moah!”

“Bây giờ làm ngôi sao hay thật, lừa tiền fan cũng dễ lắm.”

Nhìn số lượt bình luận còn đang tăng lên không dừng, Vu Dao thoát khỏi Weibo. Công ty vừa nộp đơn cô vào Đại học Mỹ thuật London, lập tức sẽ bắt đầu phỏng vấn, bây giờ cô không muốn phân tâm hay lãng phí sức lực vào mấy chuyện không quan trọng.

Vì nguyên nhân công việc nên Mạnh Hành Xuyên và Vu Dao theo dõi lẫn nhau, đầu trang bất ngờ hiện lên cập nhật mới của Weibo Vu Dao, anh còn hơi sửng sốt.

Weibo của cô lâu rồi không có động tĩnh gì, anh cũng như fan, nghĩ cô định không dùng Weibo nữa. Hôm nay thấy trạng thái mới cập nhật của cô, có vẻ là không sao nữa nhỉ?

Anh suy nghĩ rồi like cho cô.

Mạnh Hành Xuyên like bài đăng của Vu Dao cũng không tạo nên sóng gió lớn nhưng tin tức Phong Kính kết hôn thì lại bất thành linh càn quét toàn bộ mạng xã hội. Hôn lễ của anh và Giang Nhiễm xác định tổ chức vào đầu tháng năm, bây giờ đang trong giai đoạn gấp rút chuẩn bị.

Mạnh Hành Xuyên nghĩ bọn họ gấp rút chuẩn bị thì thật sự là đang vô cùng vội vã cấp bách, nào ngờ khoảng ba ngày sau, anh thấy ảnh Phong Kính và Giang Nhiễm đi du lịch đảo trên vòng bạn bè. :)

Phong cảnh hòn đảo đó rất đẹp, Mạnh Hành Xuyên nhìn bọn họ khoe ân ái hai ngày liền trên vòng bạn bè, đến lúc nghĩ đã bị bọn họ hành hạ đến chết đi thì Phong Kính lại đăng một bức ảnh cầu hôn lên vòng bạn bè, còn là ảnh dưới đáy biển cực kỳ lãng mạn!

[Lão Mạnh]: ... Không chịu được nữa, muốn xóa cậu khỏi vòng bạn bè của

tôi cho rồi (mỉm cười).

[Lão Phong] trả lời [Lão Mạnh]: (tàn bạo) Cách này do chị Dao nghĩ giúp tôi, rất tuyệt đúng không?

[Lão Mạnh] trả lời [Lão Phong]: .... (tạm biệt).

[Lão Mạnh] trả lời [Lão Phong]: Hai người các cậu liên lạc thường xuyên thật (mỉm cười).

[Lão Phong] trả lời [Lão Mạnh]: So với cậu thì cũng được coi là thường xuyên (mỉm cười).

[Lão Mạnh] trả lời [Lão Phong]: Hay lắm, bây giờ tôi sẽ chụp lại gửi cho vợ cậu xem.

[Lão Phong] trả lời [Lão Mạnh]: Cậu cũng đâu có WeChat của vợ tôi (mỉm cười).

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Nếu không phải bây giờ Phong Kính đang ở nước ngoài thì chắc chắn anh sẽ phóng đến nhà bọn họ tấn cho anh ấy một trận.

Bức ảnh Phong Kính đăng lên vòng bạn bè bị người ta nhanh chóng tung lên Weibo, Phong Kính còn hỏi riêng Mạnh Hành Xuyên xem có phải do anh làm không. Mạnh Hành Xuyên chỉ trả lời bằng một cái mặt cười ha ha.

Đương nhiên Weibo lại có một đợt xôn xao, các ngôi sao sôi nổi chúc mừng Phong Kính, có một số người còn không quen biết gì Phong Kính mà cũng muốn kiếm fame. Mạnh Hành Xuyên cười mỉa với những người này, sau đó cũng đi góp vui.

Sau khi anh chia sẻ lại bài đăng của Phong Kính để chúc phúc thì phát hiện Vu Dao cũng chia sẻ, còn nói cô sẽ làm phù dâu ở hôn lễ.

Phù dâu?

Mạnh Hành Xuyên ngẩn ra, sao phù dâu trong hôn lễ của Phong Kính đã xác định rồi? Sao anh hoàn toàn không nghe Phong Kính đề cập đến?

Anh lòng đầy căm phẫn mở WeChat ra chất vấn anh ấy: *“Người làm phù dâu trong hôn lễ của cậu được xác định rồi hả? Sao cậu không nói cho tôi biết???”*

[Lão Phong]: Sao thế, cậu muốn làm phù dâu à?

[Lão Mạnh]: ... Đương nhiên tôi muốn làm phù rể chứ!

[Lão Phong]: Phù dâu do Giang Nhiễm quyết định, vì không chắc là Vu Dao có đồng ý hay không nên mới nói trước với cô ấy.

[Lão Mạnh]: Được rồi, tôi chấp nhận lời giải thích này của cậu.

Phong Kính không nhịn được bật cười.

[Lão Phong]: Trước đó phù dâu và phù rể phải thử lễ phục và tập luyện, cậu nhớ rõ đây.

[Lão Mạnh]: Yên tâm, người anh em này sẽ không làm cậu mất mặt.

Tuần cuối cùng của tháng tư, hôn lễ của Phong Kính và Giang Nhiễm đang trong quá trình tổng duyệt, Mạnh Hành Xuyên mặc trang phục phù rể được thiết kế riêng cho mình, đúng giờ xuất hiện ở nơi diễn ra hôn lễ. Trước mắt hội trường vẫn đang được bố trí nhưng đã có thể nhìn ra được nó rất đẹp, Mạnh Hành Xuyên nhìn một vòng chỉ thấy ba phù dâu.

Lại thiếu mất Vu Dao.

“Nhìn gì thế?” Phong Kính đi tới, ánh mắt nhìn Mạnh hành Xuyên có ý

trêu chọc không rõ.

Bị anh ấy hỏi, không hiểu sao Mạnh Hành Xuyên có phần xấu hổ, anh khụ một tiếng như che giấu: “Sao phù dâu lại thiếu một người?”

Phong Kính: “Hôm nay Vu Dao ra nước ngoài tham gia phỏng vấn, không tới được.”

Mạnh Hành Xuyên hơi ngẩn ra: “Phỏng vấn? Là chỗ mà trước đó cậu nói à?”

“Đúng vậy, cô ấy cũng xin vào Đại học Mỹ thuật London.”

Mạnh Hành Xuyên mím môi ừ một tiếng: “Đại học Mỹ thuật London không tệ.”

“Đúng là không tệ.” Phong Kính vỗ vai anh, “Nếu cậu còn không cố gắng thì càng ngày càng xa người ta đấy.”

Anh nói xong liền xoay người rời đi, không để Mạnh Hành Xuyên có cơ hội phản bác.

Tháng năm, hôn lễ của Phong Kính và Giang Nhiễm cử hành. Trong hôn lễ có rất nhiều ngôi sao và người nổi tiếng tham dự, Vu Dao đã lâu không thấy cuối cùng cũng xuất hiện.

Trước khi hôn lễ chính thức bắt đầu, phù rể, phù dâu và cô dâu chú rể ở lại một chỗ rồi chụp rất nhiều ảnh, ánh mắt Mạnh Hành Xuyên liên tục nhìn về phía Vu Dao nhưng vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện.

Mãi đến khi nghi thức chấm dứt, mọi người bắt đầu dùng tiệc, Vu Dao mới cầm một ly rượu, tìm thấy Mạnh Hành Xuyên đang đứng dưới một gốc cây.

Trong tay Mạnh Hành Xuyên cũng cầm một ly rượu vang, anh đang uống rượu, thấy cô đi đến bên cạnh mình thì còn bị sặc. Vu Dao mỉm cười với anh rồi dựa vào thân cây: “Kích động như thế làm gì? Hôn lễ mà có án mạng thì

không may mắn đâu.”

“...” Mạnh Hành Xuyên lại ho khan vài tiếng rồi mới mở miệng, “Không nghiêm trọng thế đâu.”

Vu Dao vẫn mỉm cười, giơ ly rượu trong tay lên khẽ cụng vào ly anh, phát ra âm thanh thủy tinh va chạm nho nhỏ, lóng lánh trong suốt.

“Lúc này chụp ảnh, anh cứ nhìn tôi làm gì thế?”

Không biết vì sao ở trước mặt Vu Dao, Mạnh Hành Xuyên luôn hơi luống cuống. Lúc này cũng thế, trong lòng anh vô cùng hoảng loạn nhưng lại ra vẻ bình tĩnh trả lời: “Tôi đâu có nhìn cô.”

“Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi à?”

“Làm gì có.”

Vu Dao uống một ngụm rượu, nhìn anh nói: “Vậy tôi có chuyện muốn nói với anh, tháng sau tôi sẽ ra nước ngoài.”

Mạnh Hành Xuyên: “Cô vượt qua vòng phỏng vấn rồi sao?”

“Ừm, Phong Kính giúp tôi không ít chuyện, tôi sẽ học tập thật tốt.”

“Ừ... Vậy là tốt rồi.” Mạnh Hành Xuyên cũng ngẩng đầu lên uống một ngụm rượu vang, “Cô muốn đi học bao lâu vậy? Giới giải trí là chỗ rất thực dụng, fan sẽ không chờ cô quá lâu đâu.”

Vu Dao hỏi: “Vậy còn anh?”

“.... Gì cơ?”

“Anh sẽ chờ tôi chứ?”

Nếu như vừa rồi trong lòng Mạnh Hành Xuyên chỉ hoảng loạn mà thôi thì bây giờ lại cực kỳ hoảng hốt. Khí thế Vu Dao quá mạnh mẽ, trước mặt cô anh như một cô vợ nhỏ bị dồn ép tới mức không có sức đánh trả.

Vu Dao dựa vào thân cây thưởng thức cảnh tượng tai anh từ trắng biến thành đỏ rực, đột nhiên kéo cà vạt của anh, ngửa đầu hôn lên môi anh một cái.

Mạnh Hành Xuyên: “!!!”

Anh, Mạnh Hành Xuyên, một người đàn ông trưởng thành cao 1m80 lại bị một cô gái cường hôn giữa ban ngày ban mặt?

Vu Dao hôn anh một lúc rồi nhanh chóng buông ra. Cô nhìn mặt Mạnh Hành Xuyên lúc này đã hoàn toàn đỏ rực, khẽ cười rồi xoay người rời đi. Mới đi được hai bước, cô lại lấy một thứ từ trong túi cầm tay ra, ném cho Mạnh Hành Xuyên còn ngây ngốc: “Đúng rồi, đây là quà lần trước em đi Nhật Bản tiện tay mua cho anh.”

Là một cái móc treo chìa khóa Thủy Thủ Mặt Trăng.

Mạnh Hành Xuyên: “...”

Phong Kính! Chắc chắn là Phong Kính nói cho cô!

Vì chuyện này mà Mạnh Hành Xuyên kéo Phong Kính vào danh sách đen mười ngày, mười ngày sau lại mò mẫm thêm lại.

Thủ tục ra nước ngoài của Vu Dao đã được chuẩn bị xong, trước khi đi một ngày, cô mới công bố chuyện này lên Weibo kèm theo bưu kiện trả lời của đại học Mỹ thuật London gửi cho cô.

Chuyện này lại khiến Weibo nổ tung, cư dân mạng xôn xao bàn tán đủ các kiểu, giống như mình còn hiểu rõ vì sao Vu Dao muốn đi du học hơn cả chính bản thân cô. Cũng có khối người không coi trọng chuyến đi này của cô, không ít người tỏ vẻ Phong Kính có thể bật vô âm tín một năm rồi lần nữa trở về nhưng cô không chắc chắn có khả năng đó.

Giới giải trí luôn khắc nghiệt với ngôi sao nữ hơn các ngôi sao nam.

Điểm này chính Vu Dao cũng rõ nhưng như cô đã nói trên Weibo, con người không thể mãi làm việc không ngừng, phải tìm thời gian dừng lại để cung cấp năng lượng cho bản thân.

Mặc kệ bên ngoài bàn tán như thế nào thì cô vẫn xuất ngoại đúng hẹn. Sau khi ra nước ngoài, cô còn chăm chỉ đăng Weibo hơn cả trước đây. Vừa ra nước ngoài, chắc chắn sẽ có rất nhiều chỗ không thích nghi được, khi cô không hợp khẩu vị đồ ăn ở nước Anh, lúc gặp phải chủ nhà tính tình khó chịu, hay mỗi ngày đi học bị ai bắt nạt, tất cả đều được cô ghi lại trên Weibo.

Lúc không đi học, cô cũng sẽ cùng các bạn học đi chơi khắp chốn, kiến trúc và phong cảnh lãng mạn của nước ngoài giống như bức tranh cuộn tròn được cô góp nhặt trên Weibo.

Những bài viết chia sẻ về việc học tập và cuộc sống hàng ngày ở nước ngoài như vậy lại thu hút không ít fan, mỗi ngày số fan trên Weibo đều tăng lên, thỉnh thoảng cũng sẽ lên hot search.

Cách ăn mặc và giọng điệu khi cô đăng Weibo cũng càng ngày càng khác trước đây, nhưng tất cả mọi người đều không cảm thấy kỳ lạ, tựa như tự nhiên đã là vậy, Vu Dao trời sinh nên có dáng vẻ này.

Mạnh Hành Xuyên cũng đăng ký một tài khoản phụ cho mình, cả ngày trà trộn ở chỗ fan Vu Dao, like, bình luận và chia sẻ bài đăng trên Weibo của cô. Có một lần Vu Dao trả lời bình luận của anh, anh còn sinh ra cảm giác kích động khi được thần tượng đáp lời.

Anh phải cẩn thận suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra.

Chẳng mấy chốc, một năm Vu Dao bồi dưỡng ở nước ngoài gần kết thúc. Trước khi tham gia lễ tốt nghiệp, cô về nước tham dự lễ trao giải Kim Ngưu.

Trong lễ trao giải Kim Ngưu lần này, “Bí mật” được đề cử hơn mười giải

thường, trong đó cũng bao gồm giải nữ chính xuất sắc nhất.

Giai đoạn tuyên truyền cho phim, vì cô đang ở nước ngoài nên không tham gia, lễ trao giải lần này là lần đầu tiên cô xuất hiện công khai trước truyền thông kể từ khi cô ra nước ngoài.

Trên thảm đỏ, người chủ trì túm lấy cô hỏi không ít vấn đề, đèn flash ở hiện trường nhấp nháy liên tục không ngừng. Sau khi tiến vào hội trường, vị trí của Vu Dao ở bên cạnh Phong Kính và đạo diễn, đạo diễn thấy cô thì sửng sốt: “Ôi Vu Dao, một năm không gặp, cô thay đổi nhiều thật. Càng ngày càng có phong cách quốc tế!”

Vu Dao cười trò chuyện với bọn họ vài câu thì lễ trao giải bắt đầu. Nữ diễn viên xuất sắc nhất là giải thưởng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, chờ tới bây giờ, Vu Dao cũng có phần căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô đến gần giải thưởng này như vậy, bộ phim này chắc chắn là bộ phim hoàn mỹ, có diễn xuất tốt nhất, có đạo diễn Quách biết làm thế nào để có thể quay cô diễn đẹp nhất, có nam chính Phong Kính có thể dẫn dắt cô nhập vai một cách nhanh chóng, có kịch bản xuất sắc của thầy Hạnh Tâm và hình tượng làm trụ cột, tất cả đều thỏa đáng.

Một năm học tập ở nước ngoài cũng để cô có những nhận thức mới về diễn xuất, cô xem lại phim mà mình diễn vẫn thấy có rất nhiều chỗ chưa đạt lắm, nếu đổi thành cô bây giờ chắc chắn sẽ tốt hơn nữa.

Nhưng trên đời không tồn tại nếu như, cô nín thở tập trung nhìn khách quý trao giải trên sân khấu, sau đó từ miệng anh ta nghe được tên mình.

Kết thúc lễ trao giải, cô gặp Mạnh Hành Xuyên ở bãi đỗ xe.

Hình như anh cố ý chờ cô ở đây.

Cô đứng nguyên tại chỗ một lúc mới nở nụ cười đi tới: “Nữ chiến binh xinh đẹp?”

Mạnh Hành Xuyên sững sốt: “Sao em biết tài khoản phụ của tôi?”

Vu Dao có phần không biết nói gì, chỉ mỉm cười hỏi anh: “Anh ở đây chờ em à?”

“À... ừm.” Vẻ mặt Mạnh Hành Xuyên hơi mất tự nhiên, “Cái đó, chúc mừng em được ảnh hậu.”

“Cảm ơn anh.”

Mạnh Hành Xuyên gãi đầu, hỏi cô: “Tiếp theo em có dự định gì không? Chương trình học của em cũng sắp kết thúc rồi nhỉ?”

“Vâng, tháng sau em sẽ về nước.” Cô đáp rồi tiến lại gần anh như lần trong hôn lễ Phong Kính, “Trong tay em có một bộ phim, không biết anh có hứng thú nhận vai không?”

Mạnh Hành Xuyên chớp mắt, hỏi lại cô: “Vai gì thế?”

“Nam chính của em.”

TOÀN VĂN HOÀN